

HOTĂRÂRE Nr. 1/2016 din 6 ianuarie 2016 - Partea I
pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind
Codul fiscal
(Partea I conține normele metodologice de aplicare a titlurilor I - VI din Codul fiscal)
EMITENT: GUVERNUL ROMÂNIEI
PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 22 din 13 ianuarie 2016

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 1 alin. (1) și art. 5
alin. (3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările
ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

ART. 1

Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul
fiscal, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

ART. 2

La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă:

a) Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de
aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al
României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările
ulterioare;

b) Hotărârea Guvernului nr. 314/2007 privind marcarea și colorarea unor produse
energetice, precum și prorogarea termenului privind marcarea produselor energetice
prevăzut în Hotărârea Guvernului nr. 1.861/2006, publicată în Monitorul Oficial al
României, Partea I, nr. 217 din 30 martie 2007.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile Dîncu

Viceprim-ministru, ministrul economiei,
comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri,
Costin Grigore Borc

Ministrul afacerilor interne,
Petre Tobă

Ministrul apărării naționale,
Mihnea Ioan Motoc

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu

Ministrul sănătății,
Patriciu-Andrei Achimaș-Cadariu

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea

Ministrul energiei,
Victor Vlad Grigorescu

Ministrul transporturilor,
Dan Marian Costescu

Ministrul educației naționale și cercetării științifice,
Adrian Curaj

Ministrul tineretului și sportului,
Elisabeta Lipă

Ministrul culturii,
Vlad Tudor Alexandrescu

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Cristiana Pașca Palmer

Ministrul comunicațiilor și pentru societatea informațională,
Marius-Raul Bostan

Ministrul afacerilor externe,
Lazăr Comănescu

București, 6 ianuarie 2016.

Nr. 1.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE
de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal

TITLUL I

Dispoziții generale

CAPITOLUL I

Definiții

SECȚIUNEA 1

Activitatea independentă

1. (1) În aplicarea prevederilor art. 7 pct. 3 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (Codul fiscal), se are în vedere ca raportul juridic încheiat între părți să conțină, în mod obligatoriu, clauze contractuale clare privind obiectul contractului, drepturile și obligațiile părților, astfel încât să nu rezulte existența unei relații de subordonare, ci libertatea persoanei fizice de a dispune în ceea ce privește desfășurarea activității. La încadrarea unei activități ca activitate independentă, părțile vor avea în vedere ca raportul juridic încheiat să reflecte conținutul economic real al tranzacției/activității.

(2) Criteriul privind libertatea persoanei de a alege locul, modul de desfășurare a activității, precum și programul de lucru este îndeplinit atunci când cele trei componente ale sale sunt îndeplinite cumulativ. În raportul juridic părțile pot conveni asupra datei, locului și programului de lucru în funcție de specificul activității și de celelalte activități pe care prestatorul le desfășoară.

(3) Persoana fizică dispune de libertatea de a desfășura activitatea chiar și pentru un singur client, dacă nu există o clauză de exclusivitate în desfășurarea activității.

(4) Riscurile asumate de prestator pot fi de natură profesională și economică, cum ar fi: incapacitatea de adaptare la timp și cu cele mai mici costuri la variațiile mediului economico-social, variabilitatea rezultatului economic, deteriorarea situației financiare, în funcție de specificul activității.

(5) În desfășurarea activității persoana fizică utilizează predominant bunurile din patrimoniul afacerii.

SECȚIUNEA a 2-a

Persoane afiliate

2. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 7 pct. 26 din Codul fiscal, se consideră că o persoană controlează în mod efectiv o persoană juridică dacă se stabilește faptul că, atât din punct de vedere factual cât și legal, prin utilizarea informațiilor și/sau a documentelor, administratorul/personalul de conducere, are capacitatea de decizie asupra activității persoanei juridice vizate, prin încheierea de tranzacții cu alte persoane juridice care sunt sub controlul aceluiași administrator/personal de conducere sau că persoana de conducere din cadrul persoanei juridice este acționar sau administrator în cadrul persoanei juridice vizate. Pentru justificarea controlului exercitat în mod efectiv sunt luate în considerare contractele încheiate între persoanele vizate, drepturile atribuite prin: acte constitutive ale persoanelor juridice, procuri, contracte de muncă sau de prestări de servicii.

(2) Prevederile art. 7 pct. 26 lit. d) din Codul fiscal stabilesc o relație de afiliere între două persoane juridice pentru cazul în care o persoană terță deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor sale afiliate, minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot atât la prima persoană juridică, cât și la cea de-a doua.

SECȚIUNEA a 3-a

Definiția sediului permanent

3. (1) În aplicarea prevederilor art. 8 din Codul fiscal, sintagma "loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea" acoperă orice fel de clădiri, echipamente sau instalații utilizate pentru desfășurarea activității nerezidentului, indiferent dacă acestea sunt ori nu utilizate exclusiv în acest scop. Un loc de activitate există și dacă nerezidentul dispune doar de un spațiu, nefiind necesare clădiri pentru desfășurarea activității sale. Nu este important dacă clădirile, echipamentele sau instalațiile sunt deținute în proprietate, sunt închiriate ori se găsesc în alt fel la dispoziția nerezidentului. Un loc de activitate poate fi constituit de o tarabă în piață sau poate fi situat în clădirea unei alte societăți, atunci când un nerezident are în permanență la dispoziție clădirea sau părți ale acesteia.

(2) Este suficient ca un nerezident să aibă la dispoziția sa un spațiu utilizat pentru activități economice pentru ca acesta să constituie un loc de activitate, nefiind necesar niciun înscris prin care să se facă referință la dreptul de utilizare a respectivului spațiu.

(3) Deși nu este necesar niciun înscris prin care să se facă referință la dreptul de utilizare a respectivului spațiu, pentru ca locul respectiv să constituie sediu permanent, simpla prezență a unui nerezident într-o anumită locație nu înseamnă că locația respectivă se găsește la dispoziția aceluși nerezident. Acest principiu este ilustrat de următoarele situații în care reprezentanții ai unui nerezident sunt prezenți în spațiile unei alte societăți:

a) Un vânzător care își vizitează cu regularitate un client principal pentru a primi comenzi și se întâlnește cu directorul de achiziții sau persoana care ocupă o funcție similară în biroul acestuia. În acest caz, clădirea clientului nu se află la dispoziția societății pentru care lucrează vânzătorul și nu constituie un loc fix de activitate prin care se desfășoară activitățile nerezidentului. Cu toate acestea, în funcție de situația existentă, se poate aplica art. 8 alin. (5) din Codul fiscal pentru a considera că există un sediu permanent.

b) Un angajat al unei societăți cărui a i se permite, pe o perioadă lungă de timp, să utilizeze un birou în sediul unei alte societăți pentru a asigura respectarea de către societatea din urmă a obligațiilor asumate prin contractul încheiat cu prima societate. În acest caz, angajatul desfășoară activități legate de obiectul primei societăți, iar biroul ce se găsește la dispoziția sa în sediul celeilalte societăți va constitui un sediu permanent al angajatorului său, dacă biroul este pus la dispoziția sa pe o perioadă de timp suficient de lungă pentru a constitui un "loc de activitate" și dacă activitățile efectuate acolo nu intră în categoriile de activități precizate la art. 8 alin. (4) din Codul fiscal.

c) O societate de transport rutier care folosește zilnic, o perioadă limitată, o platformă de livrare din depozitul clientului său, pentru a livra mărfuri achiziționate de acel client. În acest caz, nu se consideră că societatea de transport rutier are acel loc la dispoziția sa pentru a fi considerat sediu permanent.

d) Un zugrav care, timp de 2 ani, petrece 3 zile pe săptămână într-o clădire de birouri ce aparține principalului lui client. În acest caz, prezența zugravului în acea clădire de birouri în care își desfășoară activitatea, respectiv zugrăvește, constituie un sediu permanent al zugravului.

(4) Cuvintele "prin care" trebuie să se aplice în toate situațiile în care activitățile economice sunt desfășurate într-o anumită locație ce este la dispoziția societății în acest scop. Astfel, se va considera că o societate angajată pentru pavarea unui drum își desfășoară activitatea "prin" locația în care are loc activitatea.

(5) Locul de activitate trebuie să fie "fix", astfel încât să existe o legătură între locul de activitate și un anumit punct geografic. Nu este importantă perioada de timp în care o societate a unui stat contractant operează în celălalt stat contractant dacă nu face acest lucru într-un loc distinct, dar nu înseamnă că echipamentul ce constituie locul de activitate trebuie să fie efectiv fixat pe sol. Este suficient ca echipamentul să rămână într-un anumit loc. Dacă există mai multe locuri de activitate și dacă celelalte condiții ale sediului permanent sunt îndeplinite, la fiecare dintre aceste locuri, societatea va avea mai multe sedii permanente. Se consideră că există un singur loc de activitate atunci când o anumită locație, în interiorul căreia sunt deplasate activitățile, poate fi identificată ca formând un tot unitar din punct de vedere comercial și geografic, în ceea ce privește activitatea respectivă. Acest principiu poate fi ilustrat prin exemple:

a) O mină constituie un singur loc de activitate, chiar dacă activitățile pot fi deplasate dintr-o locație în alta în interiorul acelei mine, deoarece mina respectivă constituie o singură unitate geografică și comercială din punct de vedere al activității miniere. Un "hotel de birouri" în care o firmă de consultanță închiriază în mod regulat diferite birouri este considerat ca fiind un singur loc de activitate pentru acea firmă, deoarece, în acest caz, clădirea constituie un tot unitar din punct de vedere geografic, iar hotelul este unicul loc de activitate al acelei firme de consultanță. O stradă pietonală, o piață deschisă sau un târg în care își fixează standul un comerciant reprezintă unicul loc de activitate al respectivului comerciant.

b) Faptul că activitățile pot fi desfășurate într-o zonă geografică limitată nu are ca rezultat considerarea acelei zone geografice ca fiind loc unic de activitate. Astfel, atunci când un zugrav lucrează succesiv în cadrul unei serii de contracte fără legătură între ele pentru mai mulți clienți diferiți, într-o clădire de birouri, fără să existe contract pentru zugrăvirea întregii clădiri, clădirea nu este considerată ca unic loc de activitate. Dacă însă un zugrav efectuează, în cadrul unui singur contract, lucrări în toată clădirea pentru un singur client, acest contract reprezintă un singur proiect și clădirea în ansamblul său este un singur loc de activitate pentru lucrările de zugrăvit, deoarece constituie un tot unitar din punct de vedere comercial și geografic.

c) O zonă în care activitățile sunt desfășurate ca parte a unui singur proiect ce constituie un tot unitar din punct de vedere comercial și care nu întrunește aceleași condiții din punct de vedere geografic nu constituie un loc unic de activitate. Astfel,

atunci când un consultant lucrează în diferite sucursale din locații diferite în cadrul unui singur proiect de instruire profesională a angajaților unei bănci, fiecare sucursală este considerată separat. Dacă însă respectivul consultant se deplasează dintr-un birou în altul în cadrul aceleiași sucursale, se va considera că el rămâne în același loc de activitate. Locația unică a sucursalei se încadrează în condiția de tot unitar din punct de vedere geografic, situație care lipsește în cazul în care consultantul se deplasează între sucursale aflate în locații diferite.

(6) Deoarece locul de activitate trebuie să fie fix, se consideră sediu permanent dacă acel loc de activitate are permanență. Se consideră astfel că există un sediu permanent atunci când locul de activitate a fost menținut pe o perioadă mai lungă de 6 luni. Astfel, în cazul activităților a căror natură este repetitivă, fiecare perioadă în care este utilizat locul de activitate trebuie analizată în combinație cu numărul de ocazii în care s-a utilizat respectivul loc, care se pot întinde pe un număr de ani.

Un loc de activitate poate totuși să constituie un sediu permanent, chiar dacă există doar pentru o perioadă scurtă de timp. Astfel:

a) Întreruperile temporare de activitate nu determină încetarea existenței sediului permanent. Când un anumit loc de activitate este utilizat numai în intervale scurte de timp, dar aceste utilizări au loc cu regularitate pe perioade lungi, locul de activitate nu trebuie considerat ca fiind de natură strict temporară.

b) Situațiile în care un loc de activitate este utilizat pe perioade foarte scurte de timp de mai multe societăți conduse de aceeași persoană sau de persoane asociate.

c) Atunci când un loc de activitate care a fost la început conceput pentru a fi utilizat pe o perioadă de timp scurtă, încât nu constituia sediu permanent, dar a fost menținut mai mult, devine un loc fix de activitate și se transformă retroactiv în sediu permanent. Un loc de activitate poate de asemenea constitui un sediu permanent de la înființarea sa, chiar dacă a existat doar pe o perioadă scurtă de timp, dacă acesta a fost lichidat înainte de termen datorită unor situații deosebite, cum ar fi eșecul investiției.

(7) Pentru ca un loc de activitate să constituie sediu permanent, societatea ce îl utilizează trebuie să își desfășoare integral sau parțial activitățile prin acel loc de activitate. Activitatea nu trebuie să fie permanentă în sensul că nu există întreruperi ale operațiunilor, ci operațiunile trebuie desfășurate cu regularitate.

(8) Atunci când activele corporale, precum utilajele, echipamentele industriale, comerciale sau științifice, clădirile, ori activele necorporale, precum brevetele, procedurile și alte proprietăți similare, sunt închiriate sau acordate în leasing unor terți printr-un loc fix de activitate menținut de o persoană juridică străină în România, această activitate va conferi locului de activitate caracterul de sediu permanent. Același lucru este valabil și atunci când printr-un loc fix de activitate este furnizat capital. Dacă o persoană juridică străină închiriază sau acordă în leasing utilaje, echipamente, clădiri sau proprietăți necorporale unei societăți din România fără ca pentru această închiriere să mențină un loc fix de activitate, atunci utilajele, echipamentele, clădirea sau proprietățile necorporale închiriate nu constituie un sediu permanent al locatorului, cu condiția ca obiectul contractului să fie limitat la simpla închiriere a utilajelor sau echipamentelor. Acesta este și cazul când locatorul furnizează personal, ulterior instalării, pentru a opera echipamentul, cu condiția ca responsabilitatea acestuia să fie limitată la operarea și întreținerea echipamentului sub

conducerea, responsabilitatea și controlul locatarului. Dacă personalul are responsabilități mai largi, cum ar fi participarea la deciziile privind lucrările în care va fi utilizat echipamentul, sau dacă operează, asigură service, inspectează și întreține echipamentul sub responsabilitatea și controlul locatorului, atunci activitatea locatorului poate depăși simpla închiriere a echipamentului și poate constitui o activitate antreprenorială. În acest caz se consideră că există un sediu permanent dacă este îndeplinit criteriul permanenței.

(9) Activitatea unei societăți este desfășurată în principal de către antreprenor sau de către personal aflat într-o relație de angajare retribuită cu societatea. Acest personal include angajați și alte persoane care primesc instrucțiuni de la societate ca agenți dependenți. Prerogativele acestui personal în relațiile sale cu terții sunt irelevante. Nu are nicio importanță dacă agentul dependent este autorizat sau nu să încheie contracte, dacă lucrează la locul fix de activitate. Un sediu permanent este considerat și dacă activitatea societății este desfășurată în principal cu ajutorul echipamentului automatizat, activitățile personalului fiind limitate la montarea, operarea, controlarea și întreținerea acestui echipament. Deci, mașinile cu câștiguri, automatele cu vânzare și celelalte echipamente similare instalate de o societate a unui stat în celălalt stat constituie un sediu permanent în funcție de desfășurarea de către societate și a altor activități în afară de instalarea inițială a mașinilor. Nu există un sediu permanent atunci când societatea doar instalează mașinile și apoi le închiriază altor societăți. Un sediu permanent există atunci când societatea care instalează mașinile se ocupă pe cont propriu și de operarea acestora și de întreținerea lor. Același lucru este valabil și atunci când mașinile sunt operate și întreținute de un agent dependent al societății.

(10) Un sediu permanent există imediat ce societatea începe să își desfășoare activitatea printr-un loc fix de activitate. Acesta este cazul atunci când societatea pregătește activitatea pentru care va servi permanent locul de activitate. Perioada de timp în care locul fix de activitate este înființat de către societate nu trebuie luată în calcul, cu condiția ca această activitate să difere substanțial de activitatea pentru care va servi permanent locul de activitate. Sediul permanent va înceta să existe odată cu renunțarea la locul fix de activitate sau odată cu încetarea oricărei activități desfășurate prin acesta, respectiv atunci când toate actele și măsurile ce au legătură cu activitățile anterioare ale sediului permanent sunt încheiate, cum ar fi finalizarea tranzacțiilor curente, întreținerea și repararea utilajelor. O întrerupere temporară a operațiunilor nu poate fi privită însă ca o încetare a activității. Dacă locul fix de activitate este închiriat unei alte societăți, acesta va servi numai activităților acelei societăți, nu și activităților locatorului. Sediul permanent al locatorului încetează să existe, cu excepția situațiilor în care acesta continuă să își desfășoare activitatea pe cont propriu prin locul fix de activitate.

(11) Deși o locație în care echipamentul automat este operat de către o societate poate constitui un sediu permanent în țara în care este situat, trebuie făcută o distincție între un computer, ce poate fi instalat într-o locație astfel încât în anumite condiții poate constitui sediu permanent, și datele și software-ul utilizat de respectivul echipament sau stocat pe el. Astfel, un site web internet, care reprezintă o combinație de software și date electronice, nu constituie un activ corporal, nu are o locație care să

poată constitui un "loc de activitate" și nu există "un amplasament, cum ar fi clădiri sau, în unele cazuri, echipamente sau utilaje" în ceea ce privește software-ul și datele ce constituie site-ul web. Serverul pe care este stocat acel site web și prin intermediul căruia acesta este accesibil este un echipament ce are o locație fizică și locația fizică poate constitui un "loc fix de activitate" al societății care operează serverul.

(12) Distincția dintre site-ul web și serverul pe care acesta este stocat și utilizat este importantă, deoarece societatea care operează serverul poate fi diferită de societatea care desfășoară activități prin site-ul web. Este frecventă situația ca un site web prin care o societate desfășoară activități să fie găzduit pe serverul unui furnizor de servicii internet. Deși onorariile plătite unui furnizor de servicii internet în cadrul acestui aranjament pot avea la bază dimensiunea spațiului pe disc utilizat pentru a stoca software-ul și datele necesare site-ului web, prin aceste contracte serverul și locația acestuia nu sunt la dispoziția societății, chiar dacă respectiva societate a putut să stabilească că site-ul său web va fi găzduit pe un anumit server dintr-o anumită locație. În acest caz, societatea nu are nicio prezență fizică în locația respectivă, deoarece site-ul web nu este corporal. În aceste cazuri nu se poate considera că respectiva societate a dobândit un loc de activitate prin aranjamentul de găzduire a site-ului. În cazul în care societatea care desfășoară activități printr-un site web are serverul la dispoziția sa, aceasta deține în proprietate sau închiriaza serverul pe care este stocat și utilizat site-ul web și operează acest server, locul în care se află serverul constituie un sediu permanent al societății, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții ale art. 8 din Codul fiscal.

(13) Computerul într-o anumită locație poate constitui un sediu permanent numai dacă îndeplinește condiția de a avea un loc fix de activitate. Un server trebuie să fie amplasat într-un anumit loc, pentru o anumită perioadă de timp, pentru a fi considerat loc fix de activitate.

(14) Pentru a se stabili dacă activitatea unei societăți este desfășurată integral sau parțial printr-un astfel de echipament trebuie să se analizeze de la caz la caz dacă datorită acestui echipament societatea are la dispoziție facilități acolo unde sunt îndeplinite funcțiile de activitate ale societății.

(15) Atunci când o societate operează un computer într-o anumită locație, poate exista un sediu permanent, chiar dacă nu este necesară prezența niciunui angajat al societății în locația respectivă pentru a opera computerul. Prezența personalului nu este necesară pentru a se considera că o societate își desfășoară activitățile parțial sau total într-o locație, atunci când nu se impune prezența personalului pentru a desfășura activități în acea locație. Această situație se aplică comerțului electronic în aceeași măsură în care se aplică și altor activități în care echipamentul funcționează automat, cum ar fi în cazul echipamentului automat de pompare utilizat în exploatarea resurselor naturale.

(16) Un alt aspect este cel legat de faptul că nu se poate considera că există un sediu permanent atunci când operațiunile de comerț electronic desfășurate prin computer într-o anumită locație dintr-o țară sunt limitate la activitățile pregătitoare sau auxiliare descrise în art. 8 alin. (4) din Codul fiscal. Pentru a se stabili dacă anumite activități efectuate într-o astfel de locație intră sub incidența art. 8 alin. (4) din Codul fiscal, ele trebuie analizate de la caz la caz, ținând seama de diversele

funcții îndeplinite de societate prin respectivul echipament. Activitățile pregătitoare sau auxiliare includ în special:

- a) furnizarea unei legături de comunicații - foarte asemănătoare cu o linie telefonică - între furnizori și clienți;
- b) publicitatea pentru bunuri sau servicii;
- c) transmiterea informațiilor printr-un server-oglină în scopuri de securitate și eficiență;
- d) culegerea de date de piață pentru societate;
- e) furnizarea de informații.

(17) Există un sediu permanent când aceste funcții constituie partea esențială și semnificativă a activității de afaceri a societății sau când alte activități principale ale societății sunt realizate prin computer, echipamentul constituind un loc fix de activitate al societății, întrucât aceste funcții depășesc activitățile prevăzute la art. 8 alin. (4) din Codul fiscal.

(18) Activitățile principale ale unei anumite societăți depind de natura activității de afaceri desfășurate de respectiva societate. Unii furnizori de servicii internet au ca obiect de activitate operarea serverelor lor în scopul găzduirii site-urilor web sau a altor aplicații pentru alte societăți. Pentru acești furnizori de servicii internet, operarea serverelor ce oferă servicii clienților reprezintă o componentă a activității comerciale care nu este considerată o activitate pregătitoare sau auxiliară.

În cazul unei societăți denumite "e-tailer" sau "e-comerciant" ce are ca activitate vânzarea de produse prin internet și nu are ca obiect de activitate operarea serverelor, efectuarea serviciilor printr-o locație nu este suficientă pentru a concluziona că activitățile desfășurate în acel loc sunt mai mult decât activități pregătitoare și auxiliare. Într-o astfel de situație trebuie să se analizeze natura activităților desfășurate din perspectiva activității derulate de societate. Dacă aceste activități sunt strict pregătitoare sau auxiliare față de activitatea de vânzare de produse pe internet și locația este utilizată pentru a opera un server ce găzduiește un site web care este utilizat exclusiv pentru promovare, pentru prezentarea catalogului de produse sau pentru furnizarea de informații potențialilor clienți, se aplică art. 8 alin. (4) din Codul fiscal și locația nu va constitui un sediu permanent. Dacă funcțiile tipice aferente vânzării sunt realizate în acea locație, cum ar fi prin încheierea contractului cu clientul, procesarea plății și livrarea produselor care sunt efectuate automat prin echipamentul amplasat în acel loc, aceste activități nu pot fi considerate strict pregătitoare sau auxiliare.

(19) Unui furnizor de servicii internet care oferă serviciul de a găzdui pe server site-urile web ale altor societăți nu-i sunt aplicabile prevederile art. 8 alin. (5) din Codul fiscal, deoarece furnizorii de servicii internet nu sunt considerați agenți ai societăților cărora le aparțin site-urile web, nu au autoritatea de a încheia contracte în numele acestor societăți și nu încheie în mod obișnuit astfel de contracte, ei sunt considerați agenți cu statut independent ce acționează conform activității lor obișnuite, lucru evidențiat și de faptul că ei găzduiesc site-uri web pentru societăți diferite. Întrucât site-ul web prin care o societate își desfășoară activitatea nu este în sine o "persoană", conform definiției prevăzute la art. 7 din Codul fiscal, art. 8 alin. (5) din Codul fiscal nu se poate aplica pentru a considera că există un sediu permanent, în virtutea

faptului că site-ul web este un agent al societății, în sensul aceluiași alineat.

(20) Prin sintagma "orice alte activități" din art. 8 alin. (8) din Codul fiscal se înțelege serviciile prestate în România, care generează venituri impozabile.

(21) Atunci când nu este încheiat contract în formă scrisă, se înregistrează documentele care justifică prestările efective de servicii pe teritoriul României: situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, studii de piață sau orice alte documente corespunzătoare.

CAPITOLUL II

Reguli de aplicare generală

SECȚIUNEA 1

Reguli pentru reîncadrarea tranzacțiilor/activităților

4. În sensul prevederilor art. 11 alin. (1) din Codul fiscal, prin tranzacție fără scop economic se înțelege orice tranzacție/activitate care nu este destinată să producă avantaje economice, beneficii, profituri și care determină, în mod artificial ori conjunctural, o situație fiscală mai favorabilă. În situația reîncadrării formei unei tranzacții/activități pentru ajustarea efectelor fiscale se aplică regulile de determinare specifice impozitelor, taxelor și a contribuțiilor sociale obligatorii reglementate de Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli pentru aplicarea principiului valorii de piață

5. (1) În aplicarea prevederilor art. 11 alin. (4) din Codul fiscal, la ajustarea/estimarea prețului de piață al tranzacțiilor se utilizează metoda cea mai adecvată dintre următoarele:

a) metoda comparării prețurilor, care se bazează pe compararea prețului tranzacției analizate cu prețurile practicate de alte entități independente de aceasta, atunci când sunt vândute produse sau servicii comparabile. Pentru transferul de bunuri, mărfuri sau servicii între persoane afiliate, prețul de piață este acel preț pe care l-ar fi convenit persoane independente, în condițiile existente pe piețe, comparabile din punct de vedere comercial, pentru transferul de bunuri sau de mărfuri identice ori similare, în cantități comparabile, în același punct din lanțul de producție și de distribuție și în condiții comparabile de livrare și de plată. În acest sens, pentru stabilirea valorii de piață se poate recurge la compararea internă a prețurilor utilizate de persoana juridică vizată în tranzacțiile cu persoane independente sau la compararea externă a prețurilor utilizate în tranzacții convenite între persoane independente. În cazul în care cantitățile nu sunt comparabile, se utilizează prețul de vânzare pentru mărfurile și serviciile identice sau similare, vândute în cantități diferite. Pentru aceasta, prețul de vânzare se corectează cu diferențele în plus sau în minus care ar putea fi determinate de diferența de cantitate;

b) metoda cost plus, care se bazează pe majorarea costurilor principale cu o marjă de profit corespunzătoare domeniului de activitate al contribuabilului. Punctul de

plecare pentru această metodă, în cazul transferului de produse, mărfuri sau de servicii între persoane afiliate, este reprezentat de costurile producătorului sau ale furnizorului de servicii. Aceste costuri sunt stabilite folosindu-se aceeași metodă de calcul pe care persoana care face transferul își bazează și politica de stabilire a prețurilor față de persoane independente. Suma care se adaugă la costul astfel stabilit va avea în vedere o marjă de profit care este corespunzătoare domeniului de activitate al contribuabilului. În acest caz, prețul de piață al tranzacției controlate reprezintă rezultatul adăugării profitului la costuri. În cazul în care produsele, mărfurile sau serviciile sunt transferate printr-un număr de persoane afiliate, această metodă urmează să fie aplicată separat pentru fiecare stadiu, luându-se în considerare rolul și activitățile concrete ale fiecărei persoane afiliate. Profitul care majorează costurile furnizorului într-o tranzacție controlată va fi stabilit în mod corespunzător prin referință la marja de profit utilizată de un furnizor independent în tranzacții comparabile;

c) metoda prețului de revânzare, prin care prețul pieței este determinat pe baza prețului de revânzare al produselor și serviciilor către entități independente, diminuat cu cheltuielile de distribuție, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit. Această metodă se aplică pornindu-se de la prețul la care un produs cumpărat de la o persoană afiliată este revândut unei persoane independente. Acest preț este redus cu o marjă brută corespunzătoare, denumită marja prețului de revânzare, reprezentând valoarea din care ultimul vânzător din cadrul grupului își acoperă cheltuielile de vânzare și alte cheltuieli de operare în funcție de operațiunile efectuate, luând în considerare activele utilizate și riscul asumat, și să realizeze un profit corespunzător. În acest caz, prețul de piață pentru transferul bunului între persoane afiliate este prețul care rămâne după scăderea marjei și după ajustarea cu alte costuri asociate achiziționării produsului. Marja prețului de revânzare a ultimului vânzător într-o tranzacție controlată poate fi determinată prin referință la marja profitului de revânzare pe care același ultim vânzător o câștigă pentru bunurile procurate și vândute în cadrul tranzacțiilor necontrolate comparabile. De asemenea, se poate utiliza și marja profitului ultimei vânzări realizate de o persoană independentă în cadrul unor tranzacții necontrolate comparabile. La stabilirea valorii marjei prețului de revânzare trebuie să se aibă în vedere următoarele aspecte:

(i) factorii referitori la perioada de timp dintre cumpărarea inițială și revânzare, inclusiv cei referitori la schimbările survenite pe piață în ceea ce privește cheltuielile, ratele de schimb valutar și inflația;

(ii) modificările survenite în starea și gradul de uzură al bunurilor ce fac obiectul tranzacției, inclusiv modificările survenite prin progresul tehnologic dintr-un anumit domeniu;

(iii) dreptul exclusiv al revânzătorului de a vinde anumite bunuri sau drepturi, care ar putea influența decizia asupra unei schimbări a marjei de preț.

Metoda prețului de revânzare este utilizată în cazul în care persoana care revinde nu majorează substanțial valoarea produsului. Metoda poate fi utilizată și atunci când, înainte de revânzare, bunurile sunt nesemnificativ prelucrate și, în aceste circumstanțe, se poate stabili marja adecvată;

d) metoda marjei nete, implică calcularea marjei nete a profitului, obținută de o

persoană în urma uneia sau a mai multor tranzacții cu persoane afiliate, și estimarea acestei marje pe baza nivelului obținut de către aceeași persoană în tranzacții cu persoane independente sau pe baza marjei obținute în tranzacții comparabile efectuate de persoane independente. Metoda marjei nete presupune efectuarea unei comparații între anumiți indicatori financiari ai persoanelor afiliate și aceiași indicatori ai persoanelor independente care activează în cadrul aceluiași domeniu de activitate. În efectuarea comparației este necesar să se ia în considerare diferențele dintre persoanele ale căror marje sunt comparabile, avându-se în vedere factori cum sunt: competitivitatea persoanelor și a bunurilor echivalente pe piață, eficiența și strategia de management, poziția pe piață, diferența în structura costurilor, precum și nivelul experienței în afaceri;

e) metoda împărțirii profitului presupune estimarea profitului obținut de persoanele afiliate în urma uneia sau a mai multor tranzacții și împărțirea acestor profituri între persoanele afiliate, proporțional cu profitul care ar fi fost obținut de către persoane independente. Aceasta se folosește atunci când tranzacțiile efectuate între persoane afiliate sunt interdependente, astfel încât nu este posibilă identificarea unor tranzacții comparabile. Împărțirea profiturilor trebuie să se realizeze printr-o estimare adecvată a veniturilor realizate și a costurilor suportate în urma uneia sau mai multor tranzacții de către fiecare persoană. Profiturile trebuie împărțite astfel încât să reflecte funcțiile efectuate, riscurile asumate și activele folosite de către fiecare dintre părți;

f) orice altă metodă recunoscută în Liniile directoare privind prețurile de transfer emise de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică pentru societățile multinaționale și administrațiile fiscale, cu amendamentele, modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul comparării tranzacțiilor dintre persoane afiliate și cele independente se au în vedere:

a) diferențele determinate de particularitățile bunurilor materiale, nemateriale sau ale serviciilor ce fac obiectul tranzacțiilor comparabile, în măsura în care aceste particularități influențează prețul de piață al obiectului respectivei tranzacții;

b) funcțiile îndeplinite de persoane în tranzacțiile respective.

(3) La analiza funcțiilor persoanelor participante într-o tranzacție vor fi avute în vedere: importanța economică a funcțiilor îndeplinite de fiecare participant, împărțirea riscurilor și a responsabilităților între părțile ce participă la tranzacție, volumul resurselor angajate, al utilajelor și echipamentelor, valoarea activelor necorporale folosite.

(4) La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor dintre persoane afiliate se folosește una dintre metodele prevăzute mai sus. În vederea stabilirii celei mai adecvate metode se au în vedere următoarele elemente:

a) metoda care se apropie cel mai mult de împrejurările în care sunt stabilite prețurile supuse liberei concurențe pe piețe comparabile din punct de vedere comercial;

b) metoda pentru care sunt disponibile date rezultate din funcționarea efectivă a persoanelor afiliate implicate în tranzacții supuse liberei concurențe;

c) gradul de precizie cu care se pot face ajustări în vederea obținerii comparabilității;

d) circumstanțele cazului individual;
e) activitățile desfășurate efectiv de diferitele persoane afiliate;
f) metoda folosită trebuie să corespundă împrejurărilor date ale pieței și ale activității contribuabilului;

g) documentația care poate fi pusă la dispoziție de către contribuabil.

(5) Circumstanțele cazului individual care urmează să fie luat în considerare în examinarea prețului de piață sunt:

a) tipul, starea, calitatea, precum și gradul de nouitate al bunurilor, mărfurilor și serviciilor transferate;

b) condițiile pieței pe care bunurile, mărfurile sau serviciile sunt folosite, consumate, tratate, prelucrate sau vândute unor persoane independente;

c) activitățile desfășurate și stadiile din lanțul producției și distribuției ale entităților implicate;

d) clauzele cuprinse în contractele de transfer privind: obligațiile, termenele de plată, rabaturile, reducerile, garanțiile acordate, asumarea riscului;

e) în cazul unor relații de transfer pe termen lung, avantajele și riscurile legate de acestea;

f) condițiile speciale de concurență.

(6) În aplicarea metodelor se iau în considerare datele și documentele înregistrate în momentul în care a fost încheiat contractul. În cazul contractelor pe termen lung este necesar să se aibă în vedere dacă părți terțe independente țin seama de riscurile asociate, încheind contractele corespunzătoare.

(7) În aplicarea metodelor se iau în considerare aranjamente financiare speciale, cum sunt: condiții de plată sau facilități de credit pentru client diferite de practica comercială obișnuită. De asemenea, în cazul furnizării de către client de materiale sau de servicii auxiliare, la determinarea prețului de piață trebuie să se ia în considerare și acești factori.

(8) La aplicarea metodelor nu se iau în considerare prețurile care au fost influențate de situații competitive speciale, cum ar fi:

a) prețuri practicate pe piețe speciale închise, unde aceste prețuri sunt stabilite diferit de condițiile de pe piața din care se face transferul;

b) prețuri care sunt supuse reducerilor speciale legate de introducerea de produse noi pe piață;

c) prețuri care sunt influențate de reglementările autorităților publice.

(9) Atunci când se stabilește prețul de piață al serviciilor în cadrul tranzacțiilor dintre persoane afiliate, autoritățile fiscale examinează în primul rând dacă persoanele independente, cu un comportament adecvat, ar fi încheiat o asemenea tranzacție în condițiile stabilite de persoanele afiliate, luând în considerare tarifele obișnuite pentru fiecare tip de activitate sau tarifele standard existente în anumite domenii, cum sunt: transport, asigurare. În cazul în care nu există tarife comparabile se folosește metoda "cost plus".

(10) În cazul costurilor de publicitate, acestea se deduc de către acele persoane afiliate care urmează să beneficieze de pe urma publicității făcute sau, dacă este necesar, sunt alocate proporțional cu beneficiul. La calculul rezultatului fiscal, autoritățile fiscale estimează cheltuielile efectuate de persoanele afiliate cu

publicitatea, proporțional cu beneficiile câștigate de aceste persoane din publicitate.

Dacă un contribuabil efectuează cheltuieli cu publicitatea de care beneficiază și o persoană afiliată, se presupune că prima persoană a furnizat celei de-a doua persoane servicii comerciale, proporțional cu natura și sfera serviciilor furnizate de o companie de publicitate independentă. Pentru a stabili mai clar proporțiile cheltuielilor efectuate de fiecare persoană cu publicitatea, de care beneficiază două sau mai multe persoane afiliate, trebuie luate în considerare piețele pe care s-a făcut publicitatea și cota de piață a respectivelor persoane afiliate în vânzările de bunuri și servicii cărora li s-a făcut reclama. În situația în care costurile de publicitate sunt asumate de societatea-mamă în numele grupului ca un tot unitar, acestea sunt nedeductibile la persoana afiliată.

(11) Când un contribuabil acordă un împrumut/credit unei persoane afiliate sau atunci când acesta primește un astfel de împrumut/credit, indiferent de scopul și destinația sa, prețul pieței pentru asemenea servicii este constituit din dobânda care ar fi fost agreată de persoane independente pentru astfel de servicii furnizate în condiții comparabile, inclusiv comisionul de administrare a creditului, respectiv împrumutului. În cazul serviciilor de finanțare între persoane afiliate, pentru alocarea veniturilor se analizează:

a) dacă împrumutul dat este în interesul desfășurării activității beneficiarului și a fost utilizat în acest scop;

b) dacă a existat o schemă de distribuție a profitului.

Încadrarea împrumutului în schema de distribuție a profitului se va efectua dacă la data acordării împrumutului nu se așteaptă în mod cert o rambursare a împrumutului sau dacă contractul conține clauze defavorabile pentru plătitor.

Atunci când se analizează cheltuielile/veniturile cu dobânda, trebuie luate în considerare: suma și durata împrumutului, natura și scopul împrumutului, garanția implicată, valuta implicată, riscurile de schimb valutar și costurile măsurilor de asigurare a ratei de schimb valutar, precum și alte circumstanțe de acordare a împrumutului.

Raportarea condițiilor de împrumut are în vedere ratele dobânzii aplicate în împrejurări comparabile și în aceeași zonă valutară de o persoană independentă. De asemenea, trebuie să se țină seama de măsurile pe care persoanele independente le-ar fi luat pentru a împărți riscul de schimb valutar, de exemplu: clauze care mențin valoarea împrumutului în termeni reali, încheierea unui contract de acoperire a riscului valutar sau pentru plata la termen pe cheltuiala împrumutătorului.

În cazul dobânzilor aferente furnizorilor de bunuri și de servicii este necesar să se examineze dacă costul dobânzii reprezintă o practică comercială obișnuită sau dacă părțile care fac tranzacția cer dobândă acolo unde, în tranzacții comparabile, bunurile și serviciile sunt transferate reciproc. Aceste elemente de analiză se au în vedere și la alte forme de venituri sau costuri asimilate dobânzilor.

(12) Atunci când se stabilește prețul de piață al drepturilor de proprietate intelectuală în cadrul tranzacțiilor dintre persoane afiliate, autoritățile fiscale examinează în primul rând dacă persoanele independente, cu un comportament adecvat, ar fi încheiat o asemenea tranzacție în condițiile stabilite de persoane afiliate.

În cazul transferului de drepturi de proprietate intelectuală, cum sunt: drepturile de

folosire a brevetelor, licențelor, knowhow și altele de aceeași natură, costurile folosirii proprietății nu sunt deduse separat dacă drepturile sunt transferate în legătură cu furnizarea de bunuri sau de servicii și dacă sunt incluse în prețul acestora.

(13) În cazul serviciilor de administrare și conducere din interiorul grupului se au în vedere următoarele:

a) între persoanele afiliate costurile de administrare, management, control, consultanță sau funcții similare sunt deduse la nivel central sau regional prin intermediul societății-mamă, în numele grupului ca un tot unitar. Nu poate fi cerută o remunerație pentru aceste activități, în măsura în care baza lor legală este relația juridică ce guvernează forma de organizare a afacerilor sau orice alte norme care stabilesc legăturile dintre entități. Cheltuielile de această natură pot fi deduse numai dacă astfel de entități furnizează în plus servicii persoanelor afiliate sau dacă în prețul bunurilor și în valoarea tarifelor serviciilor furnizate se iau în considerare și serviciile sau costurile administrative. Nu pot fi deduse costuri de asemenea natură de către o filială care folosește aceste servicii luând în considerare relația juridică dintre ele, numai pentru propriile condiții, ținând seama că nu ar fi folosit aceste servicii dacă ar fi fost o persoană independentă;

b) serviciile trebuie să fie prestate în fapt. Simpla existență a serviciilor în cadrul unui grup nu este suficientă, deoarece, ca regulă generală, persoanele independente plătesc doar serviciile care au fost prestate în fapt.

(14) Ajustarea/Estimarea evidențelor, realizată de autoritatea fiscală în scopul reflectării principiului valorii de piață a produselor, mărfurilor și serviciilor, se efectuează și la cealaltă persoană afiliată.

Pentru ajustări/estimări efectuate între persoane române afiliate se aplică și procedura pentru eliminarea dublei impuneri între persoane române afiliate stabilită, potrivit Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (Codul de procedură fiscală), iar pentru ajustări/estimări efectuate între persoane române afiliate cu persoane nerezidente se aplică și procedura amiabilă stabilită potrivit Codului de procedură fiscală.

(15) Ajustarea/Estimarea prețurilor de transfer, pentru a reflecta principiul valorii de piață în cadrul tranzacțiilor derulate între persoane al produselor, mărfurilor sau serviciilor furnizate în cadrul tranzacției, va fi efectuată de organele de inspecție fiscală la nivelul tendinței centrale a pieței. Tendința centrală a pieței va fi considerată valoarea mediană a intervalului de comparare a indicatorilor financiari ai societăților/tranzacțiilor comparabile identificate sau în situația în care nu se găsesc suficiente societăți/tranzacții comparabile, pentru a putea stabili un interval de comparabilitate, se vor identifica cel mult trei societăți sau tranzacții comparabile și se va utiliza media aritmetică a indicatorilor financiari ai acestora sau a tranzacțiilor identificate.

SECȚIUNEA a 3-a

Prevederi privind respectarea regulilor de ajutor de stat

6. Facilitățile fiscale de natura ajutorului de stat, așa cum acesta este definit la art. 2 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind

procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările ulterioare, se acordă cu respectarea prevederilor naționale și comunitare în domeniul ajutorului de stat.

TITLUL II

Impozitul pe profit

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1

Contribuabili

1. (1) În aplicarea prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, din categoria persoanelor juridice române fac parte companiile naționale, societățile naționale, regiile autonome, indiferent de subordonare, societățile, indiferent de forma juridică de organizare și de forma de proprietate, inclusiv cele cu participare cu capital străin sau cu capital integral străin, societățile agricole și alte forme de asociere agricolă cu personalitate juridică, cooperativele agricole, societățile cooperative, instituțiile financiare și instituțiile de credit, fundațiile, asociațiile, organizațiile, precum și orice altă entitate care are statutul legal de persoană juridică constituită potrivit legislației române, cu excepțiile prevăzute la art. 13 alin. (2) din Codul fiscal. În cazul persoanelor juridice române care dețin participații în capitalul altor societăți și care întocmesc situații financiare consolidate, calculul și plata impozitului pe profit se fac la nivelul fiecărei persoane juridice din grup.

(2) În aplicarea prevederilor art. 13 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, persoanele juridice străine, cum sunt: companiile, fundațiile, asociațiile, organizațiile și orice entități similare, înființate și organizate în conformitate cu legislația unei alte țări, devin subiect al impunerii atunci când își desfășoară activitatea, integral sau parțial, prin intermediul unui sediu permanent în România, așa cum este definit acesta în Codul fiscal, de la începutul activității sediului permanent.

(3) În sensul art. 13 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal, fundația constituită ca urmare a unui legat, în condițiile legii, este subiectul de drept înființat de una sau mai multe persoane, care, pe baza unui act juridic pentru cauză de moarte, constituie un patrimoniu afectat în mod permanent și irevocabil realizării unui scop de interes general sau, după caz, în interesul unor colectivități.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli speciale de impozitare

2. Veniturile obținute de către contribuabilii prevăzuți la art. 15 alin. (1) lit. a), b), c) și d) din Codul fiscal, care sunt utilizate în alte scopuri decât cele expres menționate la literele respective, sunt venituri impozabile la calculul rezultatului fiscal. În vederea stabilirii bazei impozabile, din veniturile respective se scad

cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora, proporțional cu ponderea veniturilor impozabile în totalul veniturilor înregistrate de contribuabil.

3. (1) Organizațiile nonprofit care obțin venituri, altele decât cele menționate la art. 15 alin. (2) din Codul fiscal, și care depășesc limita prevăzută la alin. (3) plătesc impozit pe profit pentru profitul impozabil corespunzător acestora. Determinarea rezultatului fiscal se face în conformitate cu prevederile titlului II din Codul fiscal. În acest sens se vor avea în vedere și următoarele:

a) stabilirea veniturilor neimpozabile prevăzute la art. 15 alin. (2) din Codul fiscal;

b) determinarea veniturilor neimpozabile prevăzute la art. 15 alin. (3) din Codul fiscal, prin parcurgerea următorilor pași:

(i) calculul sumei în lei reprezentând echivalentul a 15.000 euro prin utilizarea cursului mediu de schimb valutar EUR/RON comunicat de Banca Națională a României pentru anul fiscal respectiv;

(ii) calculul valorii procentului de 10% din veniturile prevăzute la lit. a);

(iii) stabilirea veniturilor neimpozabile prevăzute la art. 15 alin. (3) din Codul fiscal ca fiind valoarea cea mai mică dintre sumele stabilite conform precizărilor anterioare;

c) stabilirea veniturilor neimpozabile prin adunarea sumelor de la lit. a) și b);

d) determinarea veniturilor impozabile prin scăderea din totalul veniturilor a celor de la lit. c), precum și a celorlalte venituri neimpozabile prevăzute de titlul II din Codul fiscal;

e) determinarea valorii deductibile a cheltuielilor corespunzătoare veniturilor impozabile de la lit. d), avându-se în vedere următoarele:

(i) stabilirea cheltuielilor corespunzătoare veniturilor impozabile de la lit. d) prin scăderea din totalul cheltuielilor a celor aferente activității nonprofit și a unei părți din cheltuielile comune, determinată prin utilizarea unei metode raționale de alocare, potrivit reglementărilor contabile aplicabile;

(ii) ajustarea cheltuielilor determinate conform regulilor de la pct. i), luându-se în considerare prevederile art. 25 din Codul fiscal;

f) stabilirea rezultatului fiscal ca diferență între veniturile impozabile de la lit. d) și cheltuielile deductibile stabilite la lit. e); la stabilirea rezultatului fiscal se iau în calcul și elementele similare veniturilor și cheltuielilor, deducerile fiscale, precum și pierderile fiscale care se recuperează în conformitate cu prevederile art. 31 din Codul fiscal;

g) calculul impozitului pe profit prin aplicarea cotei prevăzute la art. 17 sau la art. 18 din Codul fiscal, după caz, asupra rezultatului fiscal pozitiv stabilit potrivit lit. f).

(2) Veniturile realizate de organizațiile nonprofit din transferul sportivilor sunt venituri impozabile la determinarea rezultatului fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Regimul special pentru contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor

4. Intră sub incidența prevederilor art. 18 din Codul fiscal contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor

sau cazinourilor, încadrați potrivit dispozițiilor legale în vigoare; aceștia trebuie să organizeze și să conducă evidența contabilă pentru stabilirea veniturilor și cheltuielilor corespunzătoare activităților vizate. La determinarea profitului aferent acestor activități se iau în calcul și cheltuielile de conducere și administrare, precum și alte cheltuieli comune ale contribuabilului, proporțional cu veniturile obținute din activitățile vizate în veniturile totale realizate de contribuabil. În cazul în care impozitul pe profit datorat este mai mic decât 5% din veniturile înregistrate în conformitate cu reglementările contabile aplicabile, aferente activităților vizate, contribuabilul este obligat la plata unui impozit de 5% din aceste venituri. Acest impozit se adaugă la valoarea impozitului pe profit aferent celorlalte activități, impozit calculat potrivit prevederilor titlului II din Codul fiscal.

CAPITOLUL II

Calculul rezultatului fiscal

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

5. (1) În aplicarea art. 19 alin. (1) din Codul fiscal, pentru calculul rezultatului fiscal, veniturile și cheltuielile sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte sume care, din punct de vedere fiscal, sunt elemente similare veniturilor și cheltuielilor.

(2) Exemple de elemente similare veniturilor:

a) diferențele favorabile de curs valutar, rezultate în urma evaluării creanțelor și datoriilor în valută, înregistrate în evidența contabilă în rezultatul reportat, ca urmare a retratării sau transpunerii, potrivit reglementărilor contabile aplicabile;

b) rezervele din reevaluarea mijloacelor fixe și a imobilizărilor necorporale, potrivit prevederilor art. 26 alin. (6) și (7) din Codul fiscal;

c) rezerva legală și rezervele reprezentând facilități fiscale, potrivit prevederilor art. 26 alin. (8) și (9) din Codul fiscal;

d) sumele înregistrate în soldul creditor al contului "Rezultatul reportat din provizioane specifice", potrivit art. 46 din Codul fiscal, reprezentând rezervele devenite impozabile în conformitate cu art. 26 alin. (5) din Codul fiscal;

e) sumele înregistrate în rezultatul reportat care se impozitează potrivit art. 21 din Codul fiscal;

f) sumele reprezentând reducerea sau anularea filtrelor prudențiale care au fost deductibile la determinarea profitului impozabil, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal;

g) câștigurile legate de vânzarea sau anularea titlurilor de participare proprii dobândite/răscumpărate.

(3) Exemple de elemente similare cheltuielilor:

a) sumele înregistrate în rezultatul reportat care se deduc la calculul rezultatului fiscal în conformitate cu prevederile art. 21 din Codul fiscal;

b) diferențele nefavorabile de curs valutar, rezultate în urma evaluării creanțelor și

datoriilor în valută, înregistrate în evidența contabilă în rezultatul reportat, ca urmare a retratării sau transpunerii, potrivit reglementărilor contabile aplicabile;

c) valoarea neamortizată a cheltuielilor de dezvoltare care a fost înregistrată în rezultatul reportat. În acest caz, această valoare este deductibilă fiscal pe perioada rămasă de amortizat a acestor imobilizări, respectiv durata inițială stabilită conform legii, mai puțin perioada pentru care s-a calculat amortizarea;

d) pierderea înregistrată la data vânzării titlurilor de participare proprii reprezentând diferența dintre prețul de vânzare al titlurilor de participare proprii și valoarea lor de dobândire/răscumpărare. Pierderile din anularea titlurilor de participare proprii, reprezentând diferența dintre valoarea de răscumpărare a titlurilor de participare proprii anulate și valoarea lor nominală, nu reprezintă elemente similare cheltuielilor;

e) pentru sumele transferate din contul 233 "Imobilizări necorporale în curs de execuție" în creditul contului 1176 "Rezultatul reportat provenit din trecerea la aplicarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene", potrivit reglementărilor contabile aplicabile, se au în vedere următoarele:

(i) sumele de natura cheltuielilor specifice localizării, explorării, dezvoltării sau oricărei activități pregătitoare pentru exploatarea resurselor naturale reprezintă elemente similare cheltuielilor potrivit prevederilor art. 28 alin. (15) din Codul fiscal;

(ii) sumele de natura cheltuielilor, altele decât cele prevăzute la pct. i), sunt elemente similare cheltuielilor numai dacă acestea sunt deductibile în conformitate cu prevederile art. 25 și 28 din Codul fiscal.

(4) La scoaterea din gestiune a titlurilor de participare se poate utiliza una dintre metodele folosite pentru scoaterea din evidență a stocurilor.

(5) La calculul rezultatului fiscal al contribuabililor care plătesc trimestrial impozit pe profit, limitele cheltuielilor deductibile se aplică trimestrial, astfel încât, la finele anului acestea să se încadreze în prevederile titlului II din Codul fiscal. Pentru contribuabilii care plătesc impozitul pe profit anual, limitele cheltuielilor deductibile prevăzute de titlul II din Codul fiscal se aplică anual. În cazul contribuabililor care intră sub incidența art. 16 alin. (5) din Codul fiscal, pentru determinarea rezultatului fiscal al anului fiscal modificat care cuprinde atât perioade din anul 2015, cât și din anul 2016, se au în vedere următoarele:

a) pentru veniturile, cheltuielile sau orice alte elemente, înregistrate până la data de 31 decembrie 2015, se aplică regimul fiscal prevăzut de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare; pentru determinarea bazei de calcul a rezultatului fiscal se iau în considerare veniturile, cheltuielile și elementele înregistrate până la data de 31 decembrie 2015;

b) pentru veniturile, cheltuielile sau orice alte elemente, înregistrate începând cu 1 ianuarie 2016, al căror regim fiscal, limită de deducere și/sau metodologie de calcul au fost modificate, se aplică prevederile în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2016 luând în considerare regimul fiscal, limită de deducere și/sau metodologia de calcul, astfel cum au fost reglementate începând cu această dată; pentru determinarea bazei de calcul a rezultatului fiscal se iau în considerare veniturile, cheltuielile și elementele înregistrate începând cu data de 1 ianuarie 2016.

(6) Pentru calculul rezultatului fiscal, dobânzile penalizatoare/penalitățile/daunele-

interese contractuale anulate prin convenții încheiate între părțile contractante sunt cheltuieli deductibile/venituri impozabile, în anul fiscal în care se înregistrează în evidența contabilă anularea acestora, în condițiile în care dobânzile penalizatoare/penalitățile/daunele-interese, stabilite în cadrul contractelor inițiale încheiate în derularea activității economice, pe măsura înregistrării lor, au reprezentat venituri impozabile/cheltuieli deductibile.

6. Intră sub incidența prevederilor art. 19 alin. (5) din Codul fiscal contribuabilii care desfășoară activități de servicii internaționale și care aplică regulile de evidență și decontare a veniturilor și cheltuielilor stabilite prin regulamente de aplicare a convențiilor la care România este parte, de exemplu: convenția în domeniul serviciilor poștale, comunicațiilor electronice, transporturilor internaționale etc.

7. În aplicarea prevederilor art. 19 alin. (1) și (6) din Codul fiscal, pe baza deciziei de ajustare/estimare a veniturilor sau cheltuielilor uneia din persoanele afiliate, emise de organul fiscal competent, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală, ajustările/estimările de prețuri de transfer astfel stabilite se iau în calcul, de către persoana juridică română afiliată, la determinarea rezultatului fiscal al perioadei în care s-a derulat tranzacția, după cum urmează:

a) venitul/cheltuiala stabilite la nivelul unuia dintre contribuabili reprezintă cheltuială/venit la nivelul celuilalt contribuabil;

b) venitul stabilit suplimentar din ajustare/estimare este luat în calcul prin intermediul unui element similar venitului, respectiv cheltuiala stabilită suplimentar din ajustare/estimare este luată în calcul prin intermediul unui element similar cheltuielii, și prin aplicarea tratamentului fiscal, de impozitare sau de deducere, corespunzător celui aplicat venitului/cheltuielii inițial/inițiale în legătură cu care aceste ajustări/estimări au fost efectuate, venitul/cheltuiala suplimentară reprezentând o diferență de preț a unei tranzacții anterioare și nu o tranzacție nouă.

8. În aplicarea prevederilor art. 19 alin. (7) din Codul fiscal, pentru calculul rezultatului fiscal contribuabilii sunt obligați să întocmească un registru de evidență fiscală, ținut în formă scrisă sau electronică, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la utilizarea sistemelor informatice de prelucrare automată a datelor. În registrul de evidență fiscală trebuie înscrise veniturile și cheltuielile înregistrate conform reglementărilor contabile aplicabile, potrivit art. 19 alin. (1) din Codul fiscal, veniturile neimpozabile potrivit art. 23 din Codul fiscal, deducerile fiscale, elementele similare veniturilor, elementele similare cheltuielilor, cheltuielile nedeductibile, potrivit art. 25 din Codul fiscal, precum și orice informație cuprinsă în declarația fiscală, obținută în urma unor prelucrări ale datelor furnizate de înregistrările contabile. Evidențierea veniturilor și a cheltuielilor aferente se efectuează pe natură economică, prin totalizarea acestora pe trimestru și/sau an fiscal, după caz.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli fiscale pentru contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară

9. În aplicarea prevederilor art. 21 lit. a) pct. 3 din Codul fiscal, sumele înregistrate în creditul contului rezultatul reportat provenite din actualizarea cu rata inflației a mijloacelor fixe amortizabile și a terenurilor nu reprezintă elemente similare veniturilor la momentul înregistrării, acestea fiind tratate ca rezerve și impozitate potrivit art. 26 alin. (5) din Codul fiscal, cu condiția evidențierii în soldul creditor al acestuia, analitic distinct, potrivit art. 21 lit. a) pct. 1 din Codul fiscal.

Exemplu - Retratarea mijloacelor fixe amortizabile ca urmare a trecerii de la modelul reevaluării la modelul bazat pe cost.

Un contribuabil prezintă următoarea situație cu privire la un mijloc fix amortizabil:

- cost de achiziție: 1.000.000 lei;

- rezervă din reevaluare înregistrată la 31 decembrie 2003: 300.000 lei;

- rezervă din reevaluare înregistrată la 31 decembrie 2004: 500.000 lei;

- amortizarea rezervelor din reevaluare cumulată la momentul retratării este de 350.000 lei, din care:

- suma de 150.000 lei a fost dedusă potrivit prevederilor Codului fiscal în vigoare pentru perioadele respective și nu a intrat sub incidența prevederilor art. 22 alin. (5¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare până la data de 31 decembrie 2015, respectiv art. 26 alin. (6) din Codul fiscal;

- suma de 200.000 lei nu a fost dedusă potrivit prevederilor Codului fiscal;

- actualizarea cu rata inflației a mijlocului fix, evidențiată în contul rezultatul reportat, este de 200.000 lei (suma brută), iar amortizarea cumulată aferentă costului actualizat cu rata inflației este de 50.000 lei;

- metoda de amortizare utilizată: amortizare liniară.

Pentru simplificare considerăm că durata de amortizare contabilă este egală cu durata normală de utilizare fiscală.

Operațiuni efectuate la momentul retratării

În situația în care se trece de la modelul reevaluării la modelul bazat pe cost, au loc următoarele operațiuni:

Etapa I: Eliminarea efectului reevaluărilor:

1. eliminarea surplusului din reevaluare în sumă de 800.000 lei;

2. anularea sumelor reprezentând amortizarea reevaluării în sumă de 350.000 lei.

Operațiunea de anulare a rezervei nu are impact fiscal, deoarece, în acest caz, impozitarea se efectuează ca urmare a anulării sumelor reprezentând amortizarea reevaluării în sumă de 350.000 lei. Pentru sumele provenite din anularea amortizării rezervelor de reevaluare, din punct de vedere fiscal, se va face distincția dintre amortizarea rezervei din reevaluare care a fost dedusă la calculul profitului impozabil și amortizarea rezervei din reevaluare care nu a fost dedusă la calculul profitului impozabil, astfel:

- suma de 150.000 lei care provine din anularea unor cheltuieli pentru care s-a acordat deducere reprezintă element similar veniturilor, conform prevederilor art. 21 lit. b) pct. 1 din Codul fiscal;

- suma de 200.000 lei care provine din anularea unor cheltuieli pentru care nu s-a acordat deducere nu reprezintă element similar veniturilor, conform prevederilor art. 21 lit. b) pct. 4 din Codul fiscal.

Etapa II: Înregistrarea actualizării cu rata inflației:

1. actualizarea cu rata inflației a valorii mijlocului fix cu suma de 200.000 lei;
2. actualizarea cu rata inflației a valorii amortizării mijlocului fix cu suma de 50.000 lei.

Conform art. 21 lit. a) pct. 1 din Codul fiscal, sumele brute înregistrate în creditul contului rezultatul reportat, provenite din actualizarea cu rata inflației a mijloacelor fixe amortizabile și a terenurilor, sunt tratate ca rezerve și impozitate potrivit art. 26 alin. (5) din Codul fiscal, cu condiția evidențierii în soldul creditor al acestuia, analitic distinct.

Prin urmare, suma de 200.000 lei este tratată ca rezervă dacă aceasta este evidențiată în soldul creditor al contului rezultatul reportat, analitic distinct.

Suma de 50.000 lei reprezintă element similar cheltuielilor, potrivit art. 21 lit. a) pct. 4 din Codul fiscal.

În situația în care suma de 50.000 lei diminuează soldul creditor al contului rezultatul reportat, analitic distinct, în care sunt înregistrate sumele brute din actualizarea cu rata inflației a mijloacelor fixe amortizabile și a terenurilor, concomitent cu deducerea acesteia, se impozitează suma de 50.000 lei din suma brută de 200.000 lei, deoarece o parte din rezervă este utilizată.

10. Contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară și care la momentul retratării utilizează valoarea justă drept cost presupus vor avea în vedere și următoarele reguli:

a) valoarea fiscală a mijloacelor fixe amortizabile și a terenurilor este cea stabilită potrivit prevederilor art. 7 pct. 45 din Codul fiscal;

b) regimul fiscal al rezervelor din reevaluarea mijloacelor fixe amortizabile și a terenurilor este prevăzut la art. 26 alin. (5) și (6) din Codul fiscal;

c) transferul sumelor aferente reevaluării din contul 105 "Rezerve din reevaluare" în contul 1178 "Rezultatul reportat provenit din utilizarea, la data trecerii la aplicarea IFRS, a valorii juste drept cost presupus", respectiv al sumelor din contul 1065 "Rezultatul reportat reprezentând surplusul realizat din rezerve din reevaluare" în contul 1175 "Rezultatul reportat reprezentând surplusul realizat din rezerve din reevaluare" nu se impozitează, cu condiția evidențierii și menținerii sumelor respective în soldul creditor al conturilor 1178, respectiv 1175, analitice distincte. În situația în care sumele respective nu sunt menținute în soldul creditor al conturilor 1178, respectiv 1175, analitice distincte, acestea se impozitează astfel:

(i) sumele care au fost anterior deduse și care nu au fost impozitate potrivit art. 22 alin. (5¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare până la data de 31 decembrie 2015, respectiv art. 26 alin. (6) din Codul fiscal, se impozitează la momentul utilizării potrivit art. 26 alin. (5); diminuarea soldului creditor al conturilor de rezultat reportat, analitice distincte, se consideră utilizare a rezervei;

(ii) sumele care sunt deduse ulterior prin intermediul amortizării fiscale sau al cheltuielilor privind activele cedate și/sau casate se impozitează concomitent cu deducerea amortizării fiscale, respectiv la momentul scăderii din gestiune a mijloacelor fixe și terenurilor, după caz.

Contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele

internaționale de raportare financiară utilizează referințele pentru simbolul și denumirea conturilor corespunzător reglementărilor contabile aplicabile.

SECȚIUNEA a 3-a

Scutirea de impozit a profitului reinvestit

11. (1) În aplicarea prevederilor art. 22 alin. (1) din Codul fiscal, pentru profitul investit în calculatoare electronice și echipamente periferice, mașini și aparate de casă, de control și de facturare, precum și în programe informatice, scutirea de impozit se aplică pentru cele produse și/sau achiziționate și puse în funcțiune în perioada 1 ianuarie 2016 - 31 decembrie 2016 inclusiv.

(2) În aplicarea prevederilor art. 22 alin. (2) din Codul fiscal, profitul contabil brut cumulat de la începutul anului este profitul contabil la care se adaugă cheltuielile cu impozitul pe profit, înregistrat până în trimestrul punerii în funcțiune a activelor menționate la art. 22 alin. (1) din Codul fiscal, fără a lua în considerare sursele proprii sau atrase de finanțare ale acestora. Pentru activele menționate la art. 22 alin. (1) din Codul fiscal, achiziționate în baza contractelor de leasing financiar, scutirea de impozit pe profit se aplică de către utilizator, cu condiția respectării prevederilor art. 22 alin. (8) din Codul fiscal.

(3) Determinarea scutirii de impozit pe profit - exemple de calcul:

Exemplul 1 - Calculul scutirii de impozit pentru profitul reinvestit de către contribuabilii care aplică sistemul trimestrial de declarare și plată a impozitului pe profit

Societatea A achiziționează și pune în funcțiune în luna octombrie 2016 un echipament tehnologic în valoare de 70.000 lei. Profitul contabil brut aferent perioadei 1 ianuarie 2016 - 31 decembrie 2016 este 500.000 lei.

La sfârșitul anului 2016 societatea înregistrează un profit impozabil în sumă de 600.000 lei.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului reinvestit se parcurg următoarele etape:

- se calculează impozitul pe profit aferent anului 2016:

$600.000 \times 16\% = 96.000$ lei, din care impozitul pe profit aferent trimestrului IV este 40.000 lei;

- se calculează impozitul pe profit aferent profitului reinvestit: având în vedere faptul că profitul contabil aferent perioadei 1 ianuarie 2016 - 31 decembrie 2016 în sumă de 500.000 lei acoperă investiția realizată, impozitul pe profit scutit este:

$70.000 \times 16\% = 11.200$ lei; impozit pe profit scutit = 11.200 lei;

- repartizarea la rezerve a sumei profitului pentru care s-a beneficiat de scutire de impozit pe profit, mai puțin partea aferentă rezervei legale:

a) determinarea sumei aferente rezervei legale, dacă contribuabilul are obligația constituirii acesteia potrivit legii. Presupunem, în acest caz, că societatea A repartizează 5% din profitul contabil pentru constituirea rezervei legale, partea alocabilă profitului reinvestit fiind 3.500 lei;

b) determinarea sumei profitului scutit care va fi repartizat la rezerve:

$70.000 - 3.500 = 66.500$ lei.

Valoarea fiscală a echipamentului tehnologic este 70.000 lei care se amortizează linear sau degresiv potrivit art. 28 din Codul fiscal. Pentru acest echipament tehnologic contribuabilul nu poate opta pentru amortizarea accelerată.

Exemplul 2 - Calculul scutirii de impozit pentru profitul reinvestit de către contribuabilii care aplică sistemul anual de declarare și plată a impozitului pe profit

La sfârșitul anului 2016 o societate înregistrează un profit impozabil în sumă de 2.500.000 lei. Profitul contabil brut aferent anului 2016 este de 1.900.000 lei. Societatea achiziționează și pune în funcțiune în luna martie 2016 un echipament tehnologic în valoare de 70.000 lei, în luna iulie un echipament tehnologic în valoare de 110.000 lei și în luna octombrie mai multe calculatoare în valoare totală de 30.000 lei.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului reinvestit se parcurg următoarele etape:

- se calculează impozitul pe profit aferent anului 2016:

$$2.500.000 \times 16\% = 400.000 \text{ lei};$$

- se determină valoarea totală a investițiilor realizate în echipamente tehnologice și calculatoare:

$$70.000 + 110.000 + 30.000 = 210.000 \text{ lei};$$

- având în vedere faptul că profitul contabil brut acoperă investițiile realizate, impozitul pe profit aferent profitului reinvestit este:

$$210.000 \times 16\% = 33.600 \text{ lei}; \text{ impozit pe profit scutit} = 33.600 \text{ lei};$$

- repartizarea la rezerve a sumei profitului pentru care s-a beneficiat de scutire de impozit pe profit, mai puțin partea aferentă rezervei legale. Presupunem, în acest caz, că societatea repartizează 5% din profitul contabil pentru constituirea rezervei legale, partea alocabilă profitului reinvestit fiind 10.500 lei;

- determinarea sumei profitului scutit care va fi repartizat la rezerve:

$$210.000 - 10.500 = 199.500 \text{ lei}.$$

Valoarea fiscală a activelor respective se amortizează linear sau degresiv potrivit art. 28 din Codul fiscal. Pentru aceste active contribuabilul nu poate opta pentru amortizarea accelerată.

Exemplul 3 - Calculul scutirii de impozit pentru profitul reinvestit în echipamente tehnologice care se realizează pe parcursul mai multor ani consecutivi. Contribuabilul aplică sistemul trimestrial de declarare și plată a impozitului pe profit.

În perioada 1 ianuarie 2016 - 31 martie 2016 o societate înregistrează profit impozabil în sumă de 2.000.000 lei. Profitul contabil brut aferent perioadei 1 ianuarie 2016 - 31 martie 2016 este de 600.000 lei.

Societatea efectuează investiții într-un echipament tehnologic: în luna septembrie 2014 în valoare de 50.000 lei, în luna ianuarie 2015 în valoare de 80.000 lei și în luna februarie 2016 în valoare de 90.000 lei. Pentru echipamentul tehnologic respectiv nu sunt puneri în funcțiune parțiale, punerea în funcțiune a întregii investiții realizându-se în luna martie 2016.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului reinvestit și a impozitului pe profit datorat după aplicarea facilității, se parcurg următoarele etape:

- se calculează impozitul pe profit aferent trimestrului I al anului 2016:

$$2.000.000 \times 16\% = 320.000 \text{ lei};$$

- se determină valoarea totală a investițiilor realizate în echipamente tehnologice:
 $50.000 + 80.000 + 90.000 = 220.000$ lei;

- având în vedere faptul că profitul contabil brut din trimestrul punerii în funcțiune al investiției acoperă investițiile anuale realizate, impozitul pe profit aferent profitului reinvestit este:

$220.000 \times 16\% = 35.200$ lei; impozit pe profit scutit = 35.200 lei;

- repartizarea la rezerve a sumei profitului pentru care s-a beneficiat de scutire de impozit pe profit, mai puțin partea aferentă rezervei legale. Presupunem, în acest caz, că la sfârșitul anului societatea repartizează 5% din profitul contabil pentru constituirea rezervei legale, partea alocabilă profitului reinvestit fiind 11.000 lei;

- determinarea sumei profitului scutit care va fi repartizat la rezerve:

$220.000 - 11.000 = 209.000$ lei.

Valoarea fiscală a activelor respective se amortizează linear sau degresiv potrivit art. 28 din Codul fiscal. Pentru aceste active contribuabilul nu poate opta pentru amortizarea accelerată.

(4) În aplicarea prevederilor art. 22 alin. (6) din Codul fiscal, scutirea se acordă pentru valoarea echipamentelor tehnologice menționate la art. 22 alin. (1) din Codul fiscal, în curs de execuție, înregistrate în perioada 1 iulie 2014 - 31 decembrie 2016 și puse în funcțiune în anul 2016. În cazul în care echipamentele tehnologice respective sunt înregistrate parțial în immobilizări corporale în curs de execuție înainte de data de 1 iulie 2014 și parțial după data de 1 iulie 2014, scutirea de impozit pe profit se aplică numai pentru partea înregistrată în immobilizări corporale în curs de execuție începând cu data de 1 iulie 2014 și care este cuprinsă în valoarea echipamentelor tehnologice puse în funcțiune în anul 2016.

(5) În înțelesul prevederilor art. 22 alin. (7) din Codul fiscal, activele considerate noi sunt cele care nu au fost utilizate anterior datei achiziției.

SECȚIUNEA a 4-a

Venituri neimpozabile

12. (1) În aplicarea prevederilor art. 23 lit. b) din Codul fiscal, pentru dividendele primite de la o persoană juridică străină plătitoare de impozit pe profit sau a unui impozit similar impozitului pe profit, situată într-un stat terț, astfel cum acesta este definit la art. 24 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal, cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri, persoana juridică română care primește dividendele trebuie să dețină:

a) certificatul de atestare a rezidenței fiscale a persoanei juridice străine, emis de autoritatea competentă din statul terț al cărui rezident fiscal este;

b) declarația pe propria răspundere a persoanei juridice străine din care să rezulte că aceasta este plătitoare de impozit pe profit sau a unui impozit similar impozitului pe profit în statul terț respectiv;

c) documente prin care să facă dovada îndeplinirii condiției de deținere, pe o perioadă neîntreruptă de 1 an, a minimum 10% din capitalul social al persoanei juridice care distribuie dividende.

(2) În aplicarea prevederilor art. 23 lit. c) din Codul fiscal, titlurile de participare

sunt cele definite potrivit art. 7 pct. 40 din Codul fiscal. În cazul majorării capitalului social la persoana juridică la care se dețin titlurile de participare, se au în vedere următoarele:

a) valoarea fiscală a titlurilor de participare noi este valoarea de înregistrare, potrivit reglementărilor contabile aplicabile;

b) sumele reprezentând majorarea valorii nominale a titlurilor de participare existente se adaugă la valoarea de achiziție sau de aport a acestora.

(3) Exemple privind aplicarea art. 23 lit. c) din Codul fiscal:

Exemplul 1:

În anul 2016, societatea A a achiziționat de pe piața reglementată un număr de 5.000 de acțiuni ale societății B la un preț unitar de 100 lei/acțiune.

Societatea B comunică societății A faptul că, în conformitate cu hotărârea adunării generale a acționarilor, se majorează capitalul social al societății B prin încorporarea profitului în sumă de 400.000 lei. Majorarea se efectuează prin emiterea de titluri de participare noi, societatea A primind 4.000 de acțiuni la valoarea nominală de 100 de lei. Societatea A deține 5% din titlurile de participare ale societății B.

Veniturile înregistrate de societatea A ca urmare a majorării capitalului social la societatea B reprezintă venituri neimpozabile potrivit art. 23 lit. c) din Codul fiscal, acestea urmând să fie impozitate la momentul vânzării titlurilor de participare respective.

Ulterior, societatea A vinde titlurile deținute la societatea B la o valoare de 350 lei/acțiune, realizând venituri din vânzarea titlurilor de participare în sumă de 1.750.000 lei.

Având în vedere faptul că valoarea fiscală a titlurilor de participare primite ca urmare a majorării capitalului social la societatea B este 400.000 lei, iar la momentul înregistrării acestora acestea au reprezentat venituri neimpozabile, la momentul vânzării titlurilor, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile de la art. 23 lit. i) din Codul fiscal, profitul impozabil este:

Profit impozabil = 1.750.000 - 900.000 + 400.000 = 1.250.000 lei

Exemplul 2:

Societatea A a achiziționat de pe piața reglementată un număr de 4.000 de acțiuni ale societății B la un preț unitar de 150 lei/acțiune.

Societatea B comunică societății A faptul că, în conformitate cu hotărârea adunării generale a acționarilor, se majorează capitalul social al societății B prin încorporarea rezervelor în sumă de 500.000 lei. Majorarea se efectuează prin emiterea de titluri de participare noi, societatea A primind 5.000 de acțiuni la valoarea nominală de 100 lei. Societatea A deține 5% din titlurile de participare ale societății B.

Sumele reprezentând valoarea titlurilor de participare noi, înregistrate de societatea A în rezerve, potrivit reglementărilor contabile, ca urmare a majorării capitalului social la societatea B nu reprezintă elemente similare veniturilor potrivit art. 23 lit. c) din Codul fiscal, acestea urmând să fie impozitate la momentul vânzării titlurilor de participare respective.

Ulterior, societatea A vinde titlurile deținute la societatea B la o valoare de 250 lei/acțiune, realizând venituri din vânzarea titlurilor de participare în sumă de 2.250.000 lei.

Având în vedere faptul că nu sunt îndeplinite condițiile de la art. 23 lit. i) din Codul fiscal, sumele reprezentând valoarea titlurilor de participare noi primite de societatea A se impozitează la momentul vânzării titlurilor de participare.

Profit impozabil = 2.250.000 - 1.100.000 + 500.000 = 1.650.000 lei

Veniturile reprezentând anularea rezervei potrivit reglementărilor contabile, sunt venituri neimpozabile potrivit art. 23 lit. d) din Codul fiscal.

(4) În aplicarea prevederilor art. 23 lit. h) din Codul fiscal, contribuabilii pentru care prin acorduri și memorandumuri aprobate prin acte normative s-a prevăzut faptul că profitul aferent anumitor activități nu este impozabil sunt obligați să organizeze și să conducă evidența contabilă pentru delimitarea veniturilor și a cheltuielilor aferente acestora. În situația în care evidența contabilă nu asigură informația necesară delimitării cheltuielilor comune, la determinarea profitului aferent acestor activități, cheltuielile comune se iau în calcul proporțional cu ponderea veniturilor obținute din aceste activități în veniturile totale realizate de contribuabil.

(5) Veniturile din evaluarea/reevaluarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română sau la o persoană juridică străină situată într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri, în aplicarea prevederilor art. 23 lit. i) din Codul fiscal, sunt cele înregistrate potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

(6) În aplicarea prevederilor art. 23 lit. o) din Codul fiscal, se vor avea în vedere următoarele:

a) sumele în bani sau în natură primite de către acționarii/asociații inițiali, ca urmare a reducerii capitalului social la persoana juridică la care se dețin acțiunile/părțile sociale, sunt venituri neimpozabile dacă reprezintă capital aportat de acționari/asociați din patrimoniul personal;

b) în cazul restituirilor în bani sau în natură, efectuate cu ocazia reducerii capitalului social către acționarii/asociații care au achiziționat ulterior acțiunile/părțile sociale, sunt venituri neimpozabile sumele primite până la nivelul costului de achiziție a acțiunilor/părților sociale respective.

SECȚIUNEA a 5-a

Cheltuieli

13. (1) În aplicarea prevederilor art. 25 alin. (1) din Codul fiscal, sunt cheltuieli efectuate în scopul desfășurării activității economice, fără a se limita la acestea, următoarele:

a) cheltuielile de reclamă și publicitate efectuate în scopul popularizării firmei, produselor sau serviciilor, precum și costurile asociate producerii materialelor necesare pentru difuzarea mesajelor publicitare. Se includ în categoria cheltuielilor de reclamă și publicitate și bunurile care se acordă în cadrul unor campanii publicitare ca mostre, pentru încercarea produselor și demonstrații la punctele de vânzare, precum și alte bunuri și servicii acordate cu scopul stimulării vânzărilor;

b) cheltuielile de transport și de cazare în țară și în străinătate și pentru alte persoane fizice în condițiile în care cheltuielile respective sunt efectuate în legătură cu lucrări executate sau servicii prestate de acestea în scopul desfășurării activității

economice a contribuabilului;

c) cheltuielile pentru marketing, studiul pieței, promovarea pe piețele existente sau noi, participarea la târguri și expoziții, la misiuni de afaceri, editarea de materiale informative proprii;

d) cheltuielile de cercetare, precum și cheltuielile de dezvoltare care nu îndeplinesc condițiile de a fi recunoscute ca imobilizări necorporale din punct de vedere contabil;

e) cheltuielile pentru perfecționarea managementului, a sistemelor informatice, introducerea, întreținerea și perfecționarea sistemelor de management al calității, obținerea atestării conform cu standardele de calitate;

f) cheltuielile pentru protejarea mediului și conservarea resurselor;

g) cheltuielile efectuate cu editarea publicațiilor care sunt înregistrate ca returnuri în perioada de determinare a profitului impozabil pe baza documentelor justificative și în limita cotelor prevăzute în contractele de distribuție;

h) cheltuielile generate de taxa pe valoarea adăugată ca urmare a aplicării prevederilor titlului VII "Taxa pe valoarea adăugată" din Codul fiscal, în situația în care taxa pe valoarea adăugată este aferentă unor bunuri sau servicii achiziționate în scopul desfășurării activității economice, de exemplu: aplicare pro rată, efectuare de ajustări, taxa pe valoarea adăugată plătită într-un stat membru al UE;

i) cheltuielile reprezentând valoarea creanțelor înstrăinate, potrivit legii;

j) cheltuielile reprezentând dobânzi penalizatoare, penalități și daune-interese, stabilite în cadrul contractelor încheiate, în derularea activității economice, cu persoane rezidente/nerezidente, pe măsura înregistrării lor;

k) cheltuielile privind serviciile care vizează eficientizarea, optimizarea, restructurarea operațională și/sau financiară a activității contribuabilului;

l) cheltuielile rezultate din deprecierea titlurilor de participare și a obligațiunilor, înregistrate potrivit reglementărilor contabile aplicabile, dacă la data evaluării/reevaluării nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 23 lit. i) din Codul fiscal;

m) cheltuielile generate de evaluarea ulterioară și executarea instrumentelor financiare derivate, înregistrate potrivit reglementărilor contabile.

(2) În aplicarea prevederilor art. 25 alin. (1) din Codul fiscal, sunt cheltuieli deductibile la calculul rezultatului fiscal și cheltuielile reglementate prin acte normative în vigoare. De exemplu:

a) cheltuielile efectuate pentru securitate și sănătate în muncă, potrivit legii;

b) cheltuielile cu primele de asigurare pentru asigurarea de riscuri profesionale efectuate potrivit legislației specifice;

c) cheltuielile înregistrate ca urmare a restituirii subvențiilor primite, potrivit legii, de la Guvern, agenții guvernamentale și alte instituții naționale și internaționale.

14. În aplicarea prevederilor art. 25 alin. (2) din Codul fiscal, cheltuielile cu salariile și cele asimilate salariilor, astfel cum sunt definite potrivit titlului IV "Impozitul pe venit" din Codul fiscal, sunt cheltuieli deductibile pentru determinarea rezultatului fiscal, indiferent de regimul fiscal aplicabil acestora la nivelul persoanei fizice.

15. (1) Cheltuielile efectuate în baza contractului colectiv de muncă, ce intră sub incidența prevederilor art. 25 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, sunt cheltuielile de

natură socială stabilite în cadrul contractelor colective de muncă la nivel național, de ramură, grup de unități și unități, altele decât cele menționate în mod expres în cadrul art. 25 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 25 alin. (3) lit. j) din Codul fiscal, în cazul locuinței de serviciu date în folosința unui salariat sau administrator, cheltuielile pentru funcționarea, întreținerea și repararea acesteia sunt deductibile în limita corespunzătoare raportului dintre suprafața construită prevăzută de Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, majorată cu 10%, și totalul suprafeței construite a locuinței de serviciu respective.

(3) În cazul în care sediul unui contribuabil se află în locuința proprietate a unei persoane fizice, în aplicarea art. 25 alin. (3) lit. k) din Codul fiscal, cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații aferente sediului sunt deductibile în limita determinată pe baza raportului dintre suprafața pusă la dispoziție contribuabilului, menționată în contractul încheiat între părți, și suprafața totală a locuinței. Contribuabilul va justifica cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații aferente sediului cu documente legale, cum sunt contractele încheiate cu furnizorii de utilități și alte documente.

16. (1) În sensul prevederilor art. 25 alin. (3) lit. l) din Codul fiscal, regulile de deducere, termenii și expresiile utilizate, condițiile în care vehiculele rutiere motorizate, supuse limitării fiscale, sunt cele prevăzute la pct. 68 din normele metodologice date în aplicarea art. 298 al titlului VII "Taxa pe valoarea adăugată" din Codul fiscal.

(2) Justificarea utilizării vehiculelor, în sensul acordării deductibilității integrale la calculul rezultatului fiscal, se efectuează pe baza documentelor financiar-contabile și prin întocmirea foii de parcurs care trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

(3) În cadrul cheltuielilor aferente vehiculelor rutiere motorizate supuse limitării fiscale se cuprind cheltuielile direct atribuibile unui vehicul, cum sunt: impozitele locale, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, inspecțiile tehnice periodice, rovinietă, chiriile, partea nedeductibilă din taxa pe valoarea adăugată, dobânzile, comisioanele, diferențele de curs valutar înregistrate ca urmare a derulării altor contracte decât cele de leasing. În cazul cheltuielilor reprezentând diferențe de curs valutar înregistrate ca urmare a derulării unui contract de leasing, limita de 50% se aplică asupra diferenței nefavorabile dintre veniturile din diferențe de curs valutar/veniturile financiare aferente datoriilor cu decontare în funcție de cursul unei valute, rezultate din evaluarea sau decontarea acestora, și cheltuielile din diferențe de curs valutar/cheltuielile financiare aferente.

Aplicarea limitei de 50% pentru stabilirea valorii nedeductibile la determinarea rezultatului fiscal se efectuează după aplicarea limitării aferente taxei pe valoarea adăugată, respectiv aceasta se aplică și asupra taxei pe valoarea adăugată pentru care nu s-a acordat drept de deducere din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată.

Exemplul 1. Determinarea valorii nedeductibile a cheltuielilor cu întreținerea și reparațiile aferente unui vehicul care nu este utilizat exclusiv în scopul activității economice

- cheltuielile cu întreținerea și reparațiile - 2.000 lei
- partea de TVA nedeductibilă - 200 lei
- baza de calcul al valorii nedeductibile a cheltuielilor cu întreținerea și reparațiile - 2.200 lei (2.000 + 200)
- valoarea nedeductibilă a cheltuielilor cu întreținerea și reparațiile - $2.200 \times 50\% = 1.100$ lei.

Exemplul 2. Determinarea valorii nedeductibile a cheltuielilor privind combustibilul aferente unui vehicul care nu este utilizat exclusiv în scopul activității economice

- cheltuieli privind combustibilul - 1.000 lei
- partea de TVA nedeductibilă - 100 lei
- baza de calcul al valorii nedeductibile a cheltuielilor privind combustibilul - 1.100 lei (1.000 + 100)
- valoarea nedeductibilă a cheltuielilor privind combustibilul - $1.100 \times 50\% = 550$ lei.

17. (1) Prin autorități române/străine, în sensul art. 25 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, se înțelege totalitatea instituțiilor, organismelor și autorităților din România și din străinătate care urmăresc și încasează amenzi, dobânzi/majorări și penalități de întârziere, execută confiscări, potrivit prevederilor legale.

(2) În sensul prevederilor art. 25 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal, cheltuielile privind stocurile și mijloacele fixe amortizabile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a altor cauze de forță majoră sunt considerate cheltuieli deductibile la calculul rezultatului fiscal, în măsura în care acestea se găsesc situate în zone declarate afectate, potrivit prevederilor legale pentru fiecare domeniu. Cauzele de forță majoră pot fi: epidemii, epizootii, accidente industriale sau nucleare, incendii, fenomene sociale sau economice, conjuncturi externe și în caz de război.

(3) În sensul art. 25 alin. (4) lit. c) pct. 3 din Codul fiscal, condiția referitoare la distrugerea stocurilor sau a mijloacelor fixe amortizabile se consideră îndeplinită atât în situația în care distrugerea se efectuează prin mijloace proprii, cât și în cazul în care stocurile sau mijloacele fixe amortizabile sunt predate către unități specializate.

(4) În sensul prevederilor art. 25 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, sunt considerate cheltuieli făcute în favoarea acționarilor sau asociațiilor, fără a se limita la acestea, următoarele:

a) bunurile, mărfurile și serviciile acordate acționarilor sau asociațiilor, precum și lucrările executate în favoarea acestora;

b) cheltuielile cu chiria și întreținerea spațiilor puse la dispoziție acestora.

(5) Dificultățile financiare majore care afectează întregul patrimoniu al debitorului, în sensul prevederilor art. 25 alin. (4) lit. h) pct. 5 din Codul fiscal, sunt cele care rezultă din situații excepționale determinate de calamități naturale, epidemii, epizootii, accidente industriale sau nucleare, incendii, fenomene sociale sau economice, conjuncturi externe și în caz de război.

18. (1) În aplicarea prevederilor art. 25 alin. (4) lit. i) din Codul fiscal, în cazul în care reglementările contabile aplicabile nu definesc "cifra de afaceri", aceasta se determină astfel:

a) pentru contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu

Standardele internaționale de raportare financiară, cu excepția instituțiilor de credit - persoane juridice române și sucursalele din România ale instituțiilor de credit - persoane juridice străine, "cifra de afaceri" cuprinde veniturile din vânzarea de bunuri și prestarea de servicii din care se scad sumele reprezentând reduceri comerciale acordate și se adaugă subvențiile de exploatare aferente cifrei de afaceri;

b) pentru instituțiile de credit - persoane juridice române și sucursalele din România ale instituțiilor de credit - persoane juridice străine, "cifra de afaceri" cuprinde:

- (i) venituri din dobânzi;
- (ii) venituri din dividende;
- (iii) venituri din taxe și comisioane;
- (iv) câștiguri/pierderi realizate aferente activelor și datoriilor financiare care nu sunt evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere - net;
- (v) câștiguri sau pierderi privind activele și datoriile financiare deținute în vederea tranzacționării - net;
- (vi) câștiguri sau pierderi privind activele și datoriile financiare desemnate ca fiind evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere - net;
- (vii) câștiguri sau pierderi din contabilitatea de acoperire - net;
- (viii) diferențe de curs de schimb - câștig/pierdere - net;
- (ix) câștiguri/pierderi din derecunoașterea activelor, altele decât cele deținute în vederea vânzării - net;
- (x) alte venituri din exploatare;

c) pentru instituțiile prevăzute la art. 2 lit. a) - d) din Ordinul Băncii Naționale a României nr. 6/2015 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, "cifra de afaceri" cuprinde:

- (i) venituri din dobânzi și venituri asimilate;
- (ii) venituri privind titlurile: venituri din acțiuni și din alte titluri cu venit variabil, venituri din participații, venituri din părți în cadrul societăților legate;
- (iii) venituri din comisioane;
- (iv) profit sau pierdere netă din operațiuni financiare;
- (v) alte venituri din exploatare.

(2) Exemplu de calcul privind scăderea din impozitul pe profit datorat a cheltuielilor reprezentând sponsorizarea.

Un contribuabil plătitor de impozit pe profit încheie un contract de sponsorizare conform legii privind sponsorizarea, în calitate de sponsor, care are ca obiect plata unei sume de 15.000 lei. Contractul de sponsorizare se încheie în data de 2 noiembrie 2016, în aceeași lună efectuându-se și plata sumei de 15.000 lei.

La calculul profitului impozabil pentru anul 2016, contribuabilul prezintă următoarele date financiare:

Venituri din vânzarea mărfurilor	=	1.000.000 lei
Venituri din prestări de servicii	=	2.000 lei

Total cifră de afaceri	=	1.002.000 lei
Cheltuieli privind mărfurile	=	750.000 lei
Cheltuieli cu personalul	=	20.000 lei

Alte cheltuieli de exploatare	=	90.000 lei
din care: 15.000 lei sponsorizare		

Total cheltuieli		860.000 lei

Calculul profitului impozabil pentru anul 2016:

Profitul impozabil = 1.002.000 - 860.000 + 15.000 = 157.000 lei.

Impozitul pe profit înainte de scăderea cheltuielii cu sponsorizarea:

157.000 x 16% = 25.120 lei.

Avându-se în vedere condițiile de deducere prevăzute la art. 25 alin. (4) lit. i) din Codul fiscal, prin aplicarea limitelor, valorile sunt:

- 0,5% din cifra de afaceri reprezintă 5.010 lei;

- 20% din impozitul pe profit înainte de deducerea cheltuielilor de sponsorizare reprezintă 5.024 lei.

Suma de scăzut din impozitul pe profit este 5.010 lei.

Pentru anul 2016 impozitul pe profit datorat este de:

25.120 - 5.010 = 20.110 lei.

Suma care nu s-a scăzut din impozitul pe profit, respectiv suma de 9.990 lei, se reportează în următorii 7 ani consecutivi. Recuperarea acestei sume se va efectua, în aceleași condiții, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit.

SECȚIUNEA a 6-a

Provizioane/Ajustări pentru depreciere și rezerve

19. (1) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, rezerva se calculează cumulativ de la începutul anului și este deductibilă la calculul rezultatului fiscal trimestrial sau anual, după caz. Rezervele astfel constituite se majorează sau se diminuează în funcție de nivelul profitului contabil din perioada de calcul. De asemenea, majorarea sau diminuarea rezervelor astfel constituite se efectuează și în funcție de nivelul capitalului social subscris și vărsat sau al patrimoniului. În situația în care, ca urmare a efectuării unor operațiuni de reorganizare, prevăzute de lege, rezerva legală a persoanei juridice beneficiare depășește a cincea parte din capitalul social sau din patrimoniul social, după caz, diminuarea rezervei legale la nivelul prevăzut de lege nu este obligatorie.

În cazul în care rezerva legală este utilizată pentru acoperirea pierderilor sau este distribuită sub orice formă, inclusiv pentru majorarea capitalului social, rezerva reconstituită ulterior acestei utilizări, în aceeași limită, este deductibilă la calculul rezultatului fiscal.

(2) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) pentru lucrările de construcții care necesită garanții de bună execuție, conform prevederilor din contractele încheiate, astfel de provizioane se constituie trimestrial, în limita cotelor prevăzute în contracte, cu condiția reflectării integrale la venituri a valorii lucrărilor executate și confirmate de beneficiar pe baza situațiilor de lucrări;

b) înregistrarea la venituri a provizioanelor constituite pentru garanțiile de bună execuție se face pe măsura efectuării cheltuielilor cu remedierile sau la expirarea

perioadei de garanție înscrise în contract;

c) aceleași prevederi se aplică și în cazul provizioanelor pentru garanții de bună execuție a contractelor externe, acordate în condițiile legii producătorilor și prestatorilor de servicii, în cazul exporturilor complexe, proporțional cu cota de participare la realizarea acestora, cu condiția ca acestea să se regăsească distinct în contractele încheiate sau în tariful lucrărilor executate/facturile emise.

(3) În aplicarea art. 26 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) creanțele, altele decât creanțele asupra clienților reprezentând sumele datorate de clienții interni și externi pentru produse, semifabricate, materiale, mărfuri etc. vândute, lucrări executate și servicii prestate, sunt cele înregistrate după data de 1 ianuarie 2016;

b) ajustările pentru deprecierea creanțelor sunt deductibile, în limita prevăzută de lege, la nivelul valorii creanțelor neîncasate, inclusiv taxa pe valoarea adăugată;

c) în cazul creanțelor în valută, provizionul este deductibil la nivelul valorii influențate cu diferențele de curs favorabile sau nefavorabile ce apar cu ocazia evaluării acestora;

d) ajustările pentru deprecierea creanțelor sunt luate în considerare la determinarea rezultatului fiscal începând cu trimestrul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal și nu poate depăși valoarea acestora, înregistrată în contabilitate în anul fiscal curent sau în anii anteriori.

(4) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, sumele reprezentând reducerea sau anularea filtrelor prudentiale înregistrate potrivit reglementărilor emise de Banca Națională a României, care au fost deduse la calculul rezultatului fiscal se impozitează în ordinea inversă înregistrării acestora.

(5) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, în cazul societăților din domeniul asigurărilor și reasigurărilor sunt deductibile rezervele tehnice calculate conform prevederilor Legii nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare. Conform dispozițiilor acestei legi rezervele de prime și de daune se constituie din cote-părți corespunzătoare sumelor aferente riscurilor neexpirate în anul în care s-au încasat primele.

(6) În aplicarea art. 26 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, creanțele, altele decât creanțele asupra clienților reprezentând sumele datorate de clienții interni și externi pentru produse, semifabricate, materiale, mărfuri etc. vândute, lucrări executate și servicii prestate, sunt cele înregistrate după data de 1 ianuarie 2016. De asemenea, pentru deducerea ajustărilor pentru deprecierea creanțelor se au în vedere și regulile prevăzute la alin. (3).

(7) Pentru aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, companiile aeriene din România deduc, la calculul rezultatului fiscal, provizioane constituite pentru acoperirea cheltuielilor de întreținere și reparare a parcului de aeronave și a componentelor aferente, potrivit programelor de întreținere ale aeronavelor aprobate corespunzător de către Autoritatea Aeronautică Civilă Română, la un nivel stabilit pe baza tipului de aeronavă, numărului de ore de zbor aprobat și al tarifului practicat de prestator, prevăzut în contractul încheiat cu acesta.

(8) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. n) pct. 1 din Codul fiscal, starea de calamitate naturală sau alte cauze de forță majoră sunt cele reglementate la pct. 17

alin. (2), reprezentând evenimente produse după data de 1 ianuarie 2016.

20. În sensul art. 26 alin. (2) din Codul fiscal, domeniul exploatarei zăcămintelor naturale este reprezentat de exploatarea de resurse minerale și petroliere, potrivit legii.

21. În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (5) din Codul fiscal, în cazul operațiunilor de reorganizare, contribuabilul cedent și contribuabilul beneficiar efectuează și următoarele operațiuni:

a) contribuabilul cedent transmite contribuabilului beneficiar un înscris care trebuie să cuprindă informații fiscale referitoare la rezerve/provizioanele transferate, care au fost deduse și neimpozitate;

b) contribuabilul beneficiar înregistrează în registrul de evidență fiscală, distinct, rezerve/provizioanele preluate în baza înscrisului transmis de contribuabilul cedent.

22. În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (6) din Codul fiscal, în cazul mijloacelor fixe, inclusiv a terenurilor, transferate în cadrul operațiunilor de reorganizare, potrivit legii, prin utilizarea metodei valorii globale, rezervele aferente reevaluărilor efectuate după data de 1 ianuarie 2004 cuprinse în valoarea cheltuielilor cu activele cedate se impozitează la persoana juridică cedentă, în situația în care nu se aplică prevederile art. 33, respectiv art. 34 din Codul fiscal.

23. Intră sub incidența art. 26 alin. (9) din Codul fiscal următoarele sume înregistrate în conturi de rezerve sau surse proprii de finanțare, în conformitate cu reglementările privind impozitul pe profit:

a) sumele reprezentând diferențele nete rezultate din evaluarea disponibilului în deize, în conformitate cu actele normative în vigoare, care au fost neimpozabile;

b) scutirile și reducerile de impozit pe profit aplicate asupra profitului reinvestit potrivit prevederilor legii, inclusiv suma profitului investit, diferența dintre cota redusă de impozit pentru exportul de bunuri și/sau servicii și cota standard, precum și cele prevăzute în legi speciale.

SECȚIUNEA a 7-a

Cheltuieli cu dobânzile și diferențele de curs valutar

24. (1) În aplicarea prevederilor art. 27 din Codul fiscal se au în vedere următoarele:

a) creditele și împrumuturile se includ în capitalul împrumutat, indiferent de data la care acestea au fost contractate;

b) capitalul propriu cuprinde: capitalul social, rezervele legale, alte rezerve, profitul nedistribuit, rezultatul exercițiului și alte elemente de capital propriu constituite potrivit reglementărilor legale. Rezultatul exercițiului financiar luat în calcul la determinarea capitalului propriu, pentru sfârșitul perioadei, este cel înregistrat de contribuabil înainte de calculul impozitului pe profit. În cazul sediilor permanente, capitalul propriu cuprinde capitalul de dotare pus la dispoziție de persoana juridică străină pentru desfășurarea activității în România, potrivit documentelor de autorizare, rezervele legale, alte rezerve, rezultatul exercițiului și alte elemente de capital propriu constituite potrivit reglementărilor legale;

c) cheltuielile cu dobânzile însumate cu pierderea netă din diferențele de curs

valutar aferente creditelor și împrumuturilor cu termen de rambursare mai mare de un an, luate în considerare la calculul gradului de îndatorare, sunt deductibile la determinarea rezultatului fiscal în condițiile prevăzute la art. 27 alin. (1) din Codul fiscal;

d) în vederea determinării valorii deductibile a cheltuielilor cu dobânzile se au în vedere și următoarele:

(i) pentru împrumuturile angajate de la alte entități, cu excepția celor prevăzute la art. 27 alin. (6) din Codul fiscal, se aplică limita prevăzută la art. 27 alin. (7) din Codul fiscal. Valoarea cheltuielilor cu dobânzile care excede nivelul de deductibilitate prevăzut la art. 27 alin. (7) din Codul fiscal este nedeductibilă, fără a mai fi luată în calcul în perioadele fiscale următoare;

(ii) modul de calcul al dobânzii, conform art. 27 alin. (7) din Codul fiscal, va fi cel corespunzător modului de calcul al dobânzii aferente împrumuturilor;

e) gradul de îndatorare se calculează ca raport între media capitalului împrumutat și media capitalului propriu, prin utilizarea valorilor existente la începutul anului și la sfârșitul perioadei, după cum urmează:

$$\frac{\text{Capital împrumutat (începutul anului fiscal)} + \text{Capital împrumutat (sfârșitul perioadei)}}{\text{Capital propriu (începutul anului fiscal)} + \text{Capital propriu (sfârșitul perioadei)}}$$

Gradul de îndatorare = -----

$$\frac{\text{Capital împrumutat (începutul anului fiscal)} + \text{Capital împrumutat (sfârșitul perioadei)}}{\text{Capital propriu (începutul anului fiscal)} + \text{Capital propriu (sfârșitul perioadei)}}$$

(i) în cazul în care gradul de îndatorare astfel determinat este mai mic sau egal cu 3, cheltuielile cu dobânzile și cu pierderea netă de curs valutar sunt deductibile integral după ce s-au efectuat ajustările prevăzute la art. 27 alin. (7) din Codul fiscal;

(ii) dacă gradul de îndatorare astfel determinat este mai mare decât 3 sau capitalul propriu are o valoare negativă, suma cheltuielilor cu dobânzile și cu pierderea netă din diferențe de curs valutar este nedeductibilă în perioada de calcul al impozitului pe profit. Acestea se reportează în perioada următoare, în condițiile prevăzute la art. 27 alin. (1) din Codul fiscal, până la deductibilitatea integrală a acestora.

(2) În sensul prevederilor art. 27 alin. (6) din Codul fiscal, băncile internaționale de dezvoltare și organizațiile similare sunt, fără a se limita la acestea, următoarele:

- a) Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (B.I.R.D.);
- b) Banca Europeană de Investiții (B.E.I.);
- c) Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare (B.E.R.D.);
- d) Banca Internațională de Cooperare Economică (B.I.C.E.);
- e) Banca Internațională de Investiții (B.I.I.);
- f) Corporația Financiară Internațională (C.F.I.);
- g) Asociația pentru Dezvoltare Internațională (A.D.I.).

(3) Intră sub incidența prevederilor art. 27 alin. (6) din Codul fiscal și dobânzile/pierderile din diferențe de curs valutar, aferente împrumuturilor obținute în baza obligațiunilor emise, potrivit legii, de către societăți, cu respectarea cerințelor specifice de admitere la tranzacționare pe o piață reglementată din România, potrivit prevederilor Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și

completările ulterioare, precum și cele admise la tranzacționare pe piețe străine de valori mobiliare reglementate de autoritatea în domeniu a statelor respective.

SECȚIUNEA a 8-a Amortizarea fiscală

25. Exemplu de calcul al amortizării prin utilizarea regimului de amortizare degresivă, în aplicarea art. 28 alin. (7) din Codul fiscal. Pentru un mijloc fix se dau următoarele date:

- valoarea de intrare: 350.000 lei;
- durata normală de funcționare conform catalogului: 10 ani;
- cota anuală de amortizare: 10%;
- cota anuală de amortizare degresivă: $10\% \times 2,0 = 20\%$;

Amortizarea anuală se va calcula astfel:

An	Modul de calcul	Amortizarea anuală degresivă (lei)	Valoarea rămasă (lei)
1	$350.000 \times 20\%$	70.000	280.000
2	$280.000 \times 20\%$	56.000	224.000
3	$224.000 \times 20\%$	44.800	179.200
4	$179.200 \times 20\%$	35.840	143.360
5	$143.360 \times 20\%$	28.672	114.688
6	$114.688/5$ ani	22.937,6	91.750,4
7		22.937,6	68.812,8
8		22.937,6	45.875,2
9		22.937,6	22.937,6
10		22.937,6	0

26. În aplicarea prevederilor art. 28 alin. (12) lit. c) din Codul fiscal, amortizarea fiscală a cheltuielilor cu investițiile efectuate la mijloacele fixe care fac obiectul unor contracte de închiriere, concesiune, locație de gestiune, se calculează astfel:

a) pe baza perioadei inițiale/duratei rămase din perioada inițială a contractului, indiferent dacă acesta se prelungește ulterior, în cazul investițiilor efectuate în cadrul perioadei inițiale a contractului de închiriere, concesiune, locație de gestiune;

b) pe baza perioadei prelungite/duratei rămase din perioada prelungită a contractului, în cazul investițiilor efectuate în cadrul perioadei prelungite a contractului de închiriere, concesiune, locație de gestiune;

c) pe durata normală de funcționare, potrivit opțiunii contribuabilului, începând cu luna următoare finalizării investiției, în cazul investițiilor ce pot fi identificate potrivit Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe.

27. În aplicarea prevederilor art. 28 alin. (14) din Codul fiscal, la momentul scăderii din gestiune a mijloacelor de transport din categoria M1, valoarea rămasă neamortizată este deductibilă în limita a 1.500 lei înmulțită cu numărul de luni rămase de amortizat din durata normală de funcționare stabilită de contribuabil potrivit Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe.

28. Pentru determinarea valorii fiscale a mijloacelor fixe se au în vedere următoarele:

a) în cazul mijloacelor fixe care au fost reevaluate, înregistrându-se o creștere a valorii acestora, și la care, ulterior, se efectuează o reevaluare care determină o descreștere a valorii acestora, se procedează la o scădere a rezervei din reevaluare în limita soldului creditor al rezervei, în ordinea descrescătoare înregistrării rezervei, iar valoarea fiscală a terenurilor și valoarea fiscală rămasă neamortizată a mijloacelor fixe amortizabile se recalculează corespunzător. În aceste situații, partea din rezerva din reevaluare care a fost anterior dedusă și nu a fost impozitată reprezintă elemente similare veniturilor în perioada în care se efectuează operațiunile de reevaluare;

b) în valoarea fiscală a mijloacelor fixe, la data intrării în patrimoniu, se include și taxa pe valoarea adăugată devenită nedeductibilă, potrivit prevederilor titlului VII "Taxa pe valoarea adăugată" din Codul fiscal.

29. (1) În aplicarea prevederilor art. 28 alin. (17) din Codul fiscal, cheltuielile înregistrate ca urmare a casării unui mijloc fix cu valoarea fiscală incomplet amortizată sunt cheltuieli efectuate în scopul desfășurării activității economice.

(2) Prin casarea unui mijloc fix se înțelege operația de scoatere din funcțiune a activului respectiv, urmată de dezmembrarea acestuia și valorificarea părților componente rezultate, prin vânzare sau prin folosirea în activitatea curentă a contribuabilului.

30. Valoarea imobilizărilor necorporale/corporale în curs de execuție care nu se mai finalizează și se scot din evidență pe seama conturilor de cheltuieli, în baza aprobării/deciziei de sistare, precum și valoarea rămasă a investițiilor efectuate la mijloacele fixe concesionate, închiriate sau luate în locație de gestiune, în situația în care contractele se reziliază înainte de termen, reprezintă cheltuieli nedeductibile, dacă nu au fost valorificate prin vânzare sau casare.

31. În aplicarea art. 28 alin. (21) din Codul fiscal, opțiunea se efectuează la data intrării imobilizării corporale în patrimoniul contribuabilului și determină efecte din punct de vedere al calculului rezultatului fiscal, în funcție de abordarea pentru care s-a optat, fie la data punerii în funcțiune prin deducerea întregii valori fiscale de la data intrării în patrimoniu, fie începând cu luna următoare celei în care imobilizarea corporală este pusă în funcțiune, prin efectuarea de deduceri de amortizare fiscală, potrivit dispozițiilor art. 28 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 9-a

Contracte de leasing

32. În aplicarea art. 29 din Codul fiscal, încadrarea operațiunilor de leasing se realizează avându-se în vedere prevederile art. 7 pct. 7 și 8 din Codul fiscal și clauzele contractului de leasing.

SECȚIUNEA a 10-a

Pierderi fiscale

33. (1) În aplicarea prevederilor art. 31 alin. (1) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) recuperarea pierderilor fiscale anuale se face în ordinea înregistrării acestora, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit, potrivit prevederilor legale în vigoare din anul înregistrării acestora;

b) pierderea fiscală reprezintă suma înregistrată în declarația de impunere a anului precedent.

(2) În aplicarea prevederilor art. 31 alin. (2) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) pierderile fiscale anuale din anii precedenți anului operațiunilor de fuziune, divizare sau desprindere a unei părți din patrimoniul acestuia, nerecuperate de contribuabilul cedent și transmise contribuabilului beneficiar, se recuperează, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit care urmează datei la care aceste operațiuni produc efecte, potrivit legii, pe perioada de recuperare rămasă din perioada inițială de 7 ani, în ordinea în care au fost înregistrate acestea de către contribuabilul cedent;

b) pierderile fiscale înregistrate de contribuabilul cedent în perioada din anul fiscal curent, cuprinsă între data începerii anului fiscal și data la care operațiunea respectivă produce efecte, transmise contribuabilului beneficiar, se recuperează la fiecare termen de plată a impozitului pe profit care urmează datei la care aceste operațiuni produc efecte, potrivit legii. Această pierdere este luată în calcul de către contribuabilul beneficiar, la stabilirea rezultatului fiscal din anul fiscal respectiv, înaintea recuperării pierderilor fiscale din anii precedenți;

c) în scopul recuperării pierderii fiscale transferate sau menținute, după caz, contribuabilul cedent și contribuabilul beneficiar efectuează și următoarele operațiuni:

(i) contribuabilul cedent calculează pierderea fiscală pe perioada cuprinsă între data începerii anului fiscal și data la care operațiunea de desprindere a unei părți din patrimoniu produce efecte, în vederea stabilirii părții de pierdere transmise contribuabilului beneficiar, respectiv părții pe care continuă să o recupereze, proporțional cu activele transferate/menținute;

(ii) contribuabilul cedent evidențiază partea de pierdere fiscală din anul curent, precum și din anii precedenți transferată/menținută, în registrul de evidență fiscală;

(iii) contribuabilul cedent transmite contribuabilului beneficiar un înscris care trebuie să cuprindă informații fiscale referitoare la pierderile fiscale anuale transferate contribuabilului beneficiar, înregistrate în declarațiile sale de impozit pe profit, inclusiv cea pentru anul în care operațiunea de reorganizare produce efecte, detaliate

pe fiecare an fiscal, iar în cazul operațiunilor de desprindere a unei părți din patrimoniu, transmite și partea din pierderea fiscală înregistrată în anul curent, stabilită prin ajustarea pierderii fiscale calculate la pct. i), precum și pierderile fiscale din anii precedenți, proporțional cu activele transmise contribuabilului beneficiar, potrivit proiectului de divizare;

d) contribuabilul beneficiar înregistrează, în registrul de evidență fiscală, pierderile fiscale preluate pe baza înscrisului transmis de contribuabilul cedent, în care evidențiază distinct și perioada de recuperare pentru fiecare pierdere fiscală transferată.

(3) În cazul operațiunilor menționate la art. 33 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, prevederile alin. (2) se aplică, în mod corespunzător, și pentru recuperarea pierderii fiscale înregistrate de societatea cedentă, de către sediul permanent al societății beneficiare.

(4) În scopul aplicării prevederilor art. 31 alin. (2) din Codul fiscal, prin parte de patrimoniu transferată ca întreg în cadrul unei operațiuni de desprindere efectuate potrivit legii, se înțelege ramura de activitate așa cum aceasta este definită de art. 32 alin. (2) lit. g), respectiv de art. 33 alin. (2) pct. 11 din Codul fiscal. Caracterul independent al unei ramuri de activitate se apreciază potrivit prevederilor pct. 34. În situația în care partea de patrimoniu desprinsă nu este transferată ca întreg, în sensul identificării unei ramuri de activitate independente, pierderea fiscală înregistrată de contribuabilul cedent înainte ca operațiunea de desprindere să producă efecte potrivit legii se recuperează integral de către acest contribuabil.

SECȚIUNEA a 11-a

Regimul fiscal care se aplică fuziunilor, divizărilor totale, divizărilor parțiale, transferurilor de active și achizițiilor de titluri de participare între persoane juridice române

34. În aplicarea prevederilor art. 32 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) criteriile de apreciere a caracterului independent al ramurii de activitate se verifică la societatea cedentă și vizează îndeplinirea în mod cumulativ a unor condiții referitoare la:

(i) existența ca structură organizatorică distinctă de alte diviziuni organizatorice ale societății cedente;

(ii) diviziunea să funcționeze ca un ansamblu independent, în condiții normale pentru sectorul economic de activitate al acesteia, prin verificarea existenței clientelei proprii, activelor corporale și necorporale proprii, stocurilor proprii, personalului propriu, precum și a altor active și pasive care sunt legate în mod indirect de ramura transferată. Dacă este cazul, ramura cuprinde și servicii administrative proprii, de exemplu serviciul de contabilitate, serviciul descentralizat de personal etc.;

(iii) exercitarea efectivă a activității la momentul aprobării operațiunii de transfer de către adunările generale ale celor două societăți, cedentă și beneficiară, sau la data la care operațiunea are efect, dacă aceasta este diferită;

b) ramura de activitate independentă nu cuprinde:

(i) elemente de activ și/sau de pasiv aferente altor ramuri de activitate ale societății cedente;

(ii) elemente de activ și/sau de pasiv referitoare la gestiunea patrimonială a societății cedente;

(iii) elemente izolate de activ și/sau de pasiv.

SECȚIUNEA a 12-a

Regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor totale, divizărilor parțiale, transferurilor de active și schimburilor de acțiuni între societăți din România și societăți din alte state membre ale Uniunii Europene

35. În scopul aplicării prevederilor art. 33 alin. (2) pct. 11 din Codul fiscal, se au în vedere criteriile de apreciere a caracterului independent al ramurii de activitate prevăzute la pct. 34. Nu se consideră active și pasive aparținând unei ramuri de activitate independente elementele de activ și/sau de pasiv aparținând altor ramuri de activitate, activele și/sau pasivele izolate, precum și cele care se referă la gestiunea patrimonială a persoanei juridice care efectuează transferul.

SECȚIUNEA a 13-a

Asocieri cu personalitate juridică

36. În aplicarea prevederilor art. 34 alin. (3) din Codul fiscal, pentru situația în care profitul obținut de persoana juridică română, participantă într-o asocieră cu personalitate juridică înregistrată într-un alt stat, a fost impozitat în acel stat, acordarea creditului fiscal se efectuează similar cu procedura de acordare a creditului fiscal pentru persoanele juridice române care desfășoară activități prin intermediul unui sediu permanent într-un alt stat, reglementată conform normelor metodologice date în aplicarea art. 39 din Codul fiscal.

CAPITOLUL III

Aspecte fiscale internaționale

SECȚIUNEA 1

Rezultatul fiscal al unui sediu permanent

37. (1) În aplicarea prevederilor art. 36 alin. (3) din Codul fiscal, persoanele juridice străine care desfășoară activitățile menționate la art. 8 din Codul fiscal datorează impozit pe profit de la începutul activității, în măsura în care se determină depășirea duratei legale de 6 luni sau termenele prevăzute în convențiile de evitare a dublei impunerii, după caz. În situația în care nu se determină înainte de sfârșitul anului fiscal dacă activitățile din România vor fi pe o durată suficientă pentru a deveni un sediu permanent, veniturile aceluia an fiscal vor fi luate în considerare în următorul an fiscal, în situația în care durata specificată este depășită.

(2) Pentru încadrarea unui șantier de construcții sau a unui proiect de construcție, ansamblu ori montaj sau activități de supervizare legate de acestea și a altor activități

similare ca sedii permanente se va avea în vedere data începerii activității din contractele încheiate cu persoanele juridice române beneficiare sau alte informații ce probează începerea activității. Perioadele consumate pentru realizarea unor contracte conexe care sunt legate în mod direct cu primul contract ce a fost executat se adaugă la perioada care s-a consumat pentru realizarea contractului de bază.

(3) În scopul deducerii cheltuielilor alocate unui sediu permanent de către persoana juridică străină care își desfășoară activitatea prin intermediul acestuia, precum și de către orice altă persoană afiliată acelei persoane juridice străine, pentru serviciile furnizate, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

a) serviciul furnizat să fie efectiv prestat. Pentru a justifica prestarea efectivă a serviciului, sediul permanent trebuie să prezinte autorităților fiscale orice documente justificative din care să rezulte date privitoare la:

(i) natura și valoarea totală a serviciului prestat;

(ii) părțile implicate;

(iii) criteriile proprii de împărțire a costurilor pe fiecare beneficiar al serviciului respectiv, dacă este cazul; acestea trebuie să fie adecvate naturii serviciului și activității desfășurate de sediul permanent;

(iv) prezentarea oricăror alte elemente de recunoaștere a cheltuielilor care pot să ateste prestarea serviciului respectiv.

Justificarea prestării efective a serviciului se efectuează cu situațiile de lucrări, procesele-verbale de recepție, rapoartele de lucru, studiile de fezabilitate, de piață sau cu orice alte asemenea documente;

b) serviciul prestat trebuie să fie justificat și prin natura activității desfășurate la sediul permanent.

(4) La stabilirea prețului de piață al transferurilor efectuate între persoana juridică străină și sediul său permanent, precum și între acesta și orice altă persoană afiliată acesteia, vor fi utilizate regulile prețurilor de transfer, astfel cum sunt acestea detaliate în normele metodologice pentru aplicarea art. 11 din Codul fiscal, completate cu liniile directoare privind prețurile de transfer, emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

SECȚIUNEA a 2-a

Veniturile unei persoane juridice străine obținute din transferul proprietăților imobiliare situate în România sau al oricăror drepturi legate de aceste proprietăți, veniturile din exploatarea resurselor naturale situate în România și veniturile din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română

38. (1) În aplicarea art. 38 din Codul fiscal, persoanele juridice străine care obțin venituri din proprietăți imobiliare situate în România au obligația de a plăti impozit pe profit pentru profitul impozabil aferent acestor venituri.

(2) În cazul vânzării de proprietăți imobiliare situate în România, rezultatul fiscal reprezintă diferența dintre valoarea realizată din vânzarea acestor proprietăți imobiliare și costul de cumpărare, construire sau îmbunătățire a proprietății, redus cu amortizarea fiscală aferentă, după caz. Valoarea realizată din vânzarea acestor

proprietăți imobiliare se reduce cu comisioanele, taxele sau cu alte sume plătite, aferente achiziționării/vânzării.

(3) Rezultatul fiscal rezultat din închirierea sau cedarea folosinței proprietății imobiliare situate în România se calculează ca diferență între veniturile obținute și cheltuielile efectuate în scopul realizării acestora. Nu intră sub incidența acestor prevederi veniturile care sunt subiecte ale impozitului cu reținere la sursă.

(4) Rezultatul fiscal rezultat din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare se determină ca diferență între veniturile realizate din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare și valoarea fiscală de achiziție a acestora, inclusiv orice comisioane, taxe sau alte sume plătite, aferente achiziționării/vânzării unor astfel de titluri de participare.

SECȚIUNEA a 3-a

Evitarea dublei impuneri

39. (1) În aplicarea prevederilor art. 39 din Codul fiscal, impozitul plătit unui stat străin este dedus, dacă se aplică prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate între România și statul străin.

(2) Din punct de vedere fiscal, la sfârșitul anului fiscal, operațiunile efectuate prin intermediul unor sedii permanente din străinătate ale persoanelor juridice române, înregistrate în cursul perioadei în monedă străină, respectiv veniturile, cheltuielile, alte sume impozabile sau deductibile, cât și impozitul plătit se convertesc în lei prin utilizarea cursului valutar mediu anual, comunicat de Banca Națională a României.

(3) O persoană juridică română care desfășoară activități printr-un sediu permanent într-un alt stat calculează rezultatul fiscal la nivelul întregii societăți, potrivit dispozițiilor titlului II din Codul fiscal. În scopul acordării creditului fiscal aferent unui sediu permanent contribuabilul calculează profitul impozabil și impozitul pe profit aferente aceluși sediu permanent, în conformitate cu reglementările fiscale din România.

(4) Documentul pe baza căruia se calculează deducerea din impozitul pe profit datorat în România, potrivit dispozițiilor acestui articol, este cel care atestă plata, confirmat de autoritatea fiscală străină. În cazul în care documentul pe baza căruia se calculează deducerea din impozitul pe profit datorat în România este prezentat după depunerea la autoritățile fiscale a declarației privind impozitul pe profit, creditul fiscal se acordă pentru anul la care se referă, prin depunerea, în acest sens, a unei declarații rectificative.

(5) Limitarea prevăzută la art. 39 alin. (6) din Codul fiscal va fi calculată separat pentru fiecare sursă de venit. În scopul aplicării acestei prevederi, toate veniturile persoanei juridice române a căror sursă se află în aceeași țară străină vor fi considerate ca având aceeași sursă.

(6) Exemplu: un contribuabil desfășoară activități atât în România, cât și în țara străină X unde realizează venituri printr-un sediu permanent, precum și din alte surse, în mod independent de sediul permanent. Contribuabilul aplică prevederile convenției de evitare a dublei impuneri, iar respectiva convenție prevede ca metodă de evitare a dublei impuneri metoda creditului. Sumele au fost transformate în lei prin utilizarea

cursului valutar mediu anual, comunicat de Banca Națională a României.

Pentru activitatea desfășurată în țara străină X situația este următoarea:

Pentru sediul permanent:

- profitul impozabil aferent anului 2016, conform regulilor din țara străină X, este de 100.000 lei;
 - impozitul pe profit pentru anul 2016, conform regulilor din țara străină X, este de 30.000 lei, cota de impozit fiind de 30%;
 - profitul impozabil aferent anului 2016, conform regulilor din legea română, este de 80.000 lei, deoarece legislația română privind impozitul pe profit permite deducerea unor cheltuieli care nu sunt deductibile în țara străină X;
 - impozitul pe profit pentru anul 2016, conform prevederilor din legea română, este de 12.800 lei, cota de impozit fiind de 16%;
- Alte venituri realizate din țara X:
- venituri din dobânzi: 10.000 lei;
 - impozit de 10% cu reținere la sursă pentru veniturile din dobânzi: 1.000 lei.

Pentru activitatea desfășurată atât în România, cât și în țara străină X situația este următoarea:

- profitul impozabil aferent anului 2016, conform regulilor din legea română, este de 1.000.000 lei, respectiv 80.000 lei profit impozabil al sediului permanent și 920.000 lei profit impozabil pentru activitatea din România;
- impozitul pe profit pentru anul 2016, conform regulilor din legea română, este de 160.000 lei, cota de impozit fiind de 16%.

Potrivit situației prezentate mai sus, suma maximă reprezentând creditul fiscal extern ce i se poate acorda contribuabilului este de 13.800 lei, respectiv 12.800 lei impozit pe profit plus 1.000 lei impozit cu reținere la sursă.

Deoarece impozitul plătit în străinătate în sumă de 31.000 lei este mai mare decât limita maximă de 13.800 lei care poate fi acordată sub forma creditului fiscal extern, contribuabilul va putea scădea din impozitul pe profitul întregii activități suma de 13.800 lei.

(7) Când o persoană juridică rezidentă în România obține venituri/profituri care în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu statul străin sunt supuse impozitării în statul străin, pentru evitarea dublei impuneri se va aplica metoda prevăzută în convenție, respectiv metoda creditului sau metoda scutirii, după caz.

(8) Când o persoană juridică rezidentă în România realizează profituri dintr-un stat străin prin intermediul unui sediu permanent care, potrivit prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un alt stat, pot fi impuse în celălalt stat, iar respectiva convenție prevede ca metodă de evitare a dublei impuneri "metoda scutirii", profiturile vor fi scutite de impozit pe profit în România. Aceste profituri sunt scutite de impozit pe profit dacă se prezintă documentul justificativ, eliberat de autoritatea competentă a statului străin, care atestă impozitul plătit în străinătate. În scopul aplicării "metodei scutirii", pentru determinarea rezultatului fiscal la nivelul persoanei juridice române, veniturile și cheltuielile înregistrate prin intermediul sediului permanent reprezintă venituri neimpozabile, potrivit art. 23 lit. n) din Codul fiscal, respectiv cheltuieli nedeductibile potrivit art. 25 alin. (4) lit. e) din Codul

fiscal.

SECȚIUNEA a 4-a

Pierderi fiscale externe

40. Potrivit art. 40 din Codul fiscal, pierderile realizate din activitatea desfășurată printr-un sediu permanent situat într-un stat care nu este stat membru al Uniunii Europene, al Asociației Europene a Liberului Schimb sau situat într-un stat cu care România nu are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri se recuperează numai din profitul impozabil realizat de acel sediu permanent. În sensul aplicării acestei prevederi, prin sursă de venit se înțelege țara în care este situat sediul permanent. Recuperarea pierderii se va realiza conform normelor prevăzute pentru aplicarea art. 31 din Codul fiscal, în următorii 5 ani fiscali consecutivi.

CAPITOLUL IV

Plata impozitului și depunerea declarațiilor fiscale

Declararea și plata impozitului pe profit

41. (1) Contribuabilii nou-înființați în cursul unui an fiscal, alții decât cei prevăzuți la art. 41 alin. (4) și (5) din Codul fiscal, aplică, pentru anul înființării, sistemul trimestrial de declarare și plată a impozitului pe profit prevăzut la art. 41 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) Încadrarea în activitățile prevăzute la art. 41 alin. (5) lit. b) din Codul fiscal este cea stabilită prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997 privind aprobarea Clasificării activităților din economia națională - CAEN, cu modificările ulterioare. Verificarea ponderii veniturilor obținute de contribuabili din cultura cerealelor, a plantelor tehnice și a cartofului, pomicultură și viticultură se face la sfârșitul fiecărui an fiscal, iar în situația în care veniturile majoritare se obțin din alte activități decât cele menționate, aceștia vor aplica pentru anul fiscal următor sistemul trimestrial de declarare și plată a impozitului pe profit prevăzut la art. 41 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) În situația în care, în cursul anului pentru care se efectuează plățile anticipate, impozitul pe profit aferent anului precedent se modifică și se corectează în condițiile prevăzute de Codul de procedură fiscală, plățile anticipate care se datorează începând cu trimestrul efectuării modificării se determină în baza impozitului pe profit recalculat.

(4) În aplicarea prevederilor art. 41 alin. (19) din Codul fiscal, regiile autonome din subordinea consiliilor locale și a consiliilor județene, precum și societățile în care consiliile locale și/sau județene sunt acționari majoritari, care realizează proiecte cu asistență financiară din partea Uniunii Europene sau a altor organisme internaționale, în baza unor acorduri/contracte de împrumut ratificate, respectiv aprobate prin acte normative, au obligația de a plăti impozitul pe profit la bugetul local respectiv, pe întreaga perioadă în care intervine obligația de a contribui, potrivit legii, cu impozitul pe profit la Fondul de întreținere, înlocuire și dezvoltare.

(5) În aplicarea prevederilor art. 41 alin. (15) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) contribuabilii care declară și plătesc impozitul pe profit trimestrial, pentru primul an fiscal modificat, aplică și următoarele reguli de declarare și plată a impozitului pe profit:

(i) în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua lună a trimestrului calendaristic, prima lună a trimestrului calendaristic respectiv va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și plății impozitului pe profit până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv;

(ii) în cazul în care anul fiscal modificat începe în a treia lună a trimestrului calendaristic, primele două luni ale trimestrului calendaristic respectiv vor constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și plății impozitului pe profit până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv;

b) contribuabilii care declară și plătesc impozitul pe profit anual, cu plăți anticipate efectuate trimestrial, pentru primul an fiscal modificat, aplică și următoarele reguli de declarare și plată a impozitului pe profit:

(i) în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua lună a trimestrului calendaristic, prima lună a trimestrului calendaristic respectiv va constitui un trimestru pentru care contribuabilul are obligația declarării și efectuării plăților anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv;

(ii) în cazul în care anul fiscal modificat începe în a treia lună a trimestrului calendaristic, primele două luni ale trimestrului calendaristic respectiv vor constitui un trimestru pentru care contribuabilul are obligația declarării și efectuării plăților anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, pentru fiecare lună a trimestrului, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv.

(6) Exemplu privind calculul și plata impozitului pe profit în cazul contribuabililor care au optat pentru anul fiscal diferit de anul calendaristic:

Un contribuabil a optat, în conformitate cu legislația contabilă în vigoare, în anul 2016, pentru un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic. Astfel, contabil, exercițiul financiar este perioada 1 august 2016 - 31 iulie 2017. Potrivit art. 16 alin. (5) din Codul fiscal, optează și pentru modificarea anului fiscal. Contribuabilul comunică organelor fiscale competente, în data de 10 august 2016, opțiunea ca anul fiscal să corespundă exercițiului financiar.

În acest caz, în funcție de sistemul de declarare și plată a impozitului pe profit, contribuabilul aplică următoarele reguli de declarare și plată a impozitului pe profit:

a) pentru primul an fiscal modificat:

1. în cazul în care aplică sistemul trimestrial de declarare și plată a impozitului pe profit:

(i) luna iulie 2016 va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și plății impozitului pe profit, până la data de 25 octombrie 2016;

(ii) declarația privind impozitul pe profit, formularul "101" va cuprinde veniturile și cheltuielile aferente perioadei 1 ianuarie 2016 - 31 iulie 2017, iar termenul de

depunere a declarației și de plată a impozitului pe profit aferent este până la data de 25 octombrie 2017, inclusiv;

2. în cazul în care aplică sistemul anual de declarare și plată a impozitului pe profit, cu plăți anticipate efectuate trimestrial:

(i) luna iulie 2016 va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării și efectuării plății anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul 2015, până la data de 25 octombrie 2016;

(ii) declarația privind impozitul pe profit, formularul "101" va cuprinde veniturile și cheltuielile aferente perioadei 1 ianuarie 2016 - 31 iulie 2017, iar termenul de depunere a declarației și de plată a impozitului pe profit aferent este până la data de 25 octombrie 2017, inclusiv;

b) perioada 1 august 2017 - 31 iulie 2018 reprezintă următorul an fiscal modificat, format din trimestrele august - octombrie 2017, noiembrie 2017 - ianuarie 2018, februarie - aprilie 2018, mai - iulie 2018.

(7) În aplicarea prevederilor art. 41 alin. (16) din Codul fiscal, la calculul rezultatului fiscal al contribuabililor care își încetează existența în urma operațiunilor de lichidare nu sunt impozitate: rezervele constituite din profitul net, sumele aferente unor reduceri ale cotei de impozit sau ale unor scutiri de impozit, repartizate ca rezerve, rezervele constituite din diferențe de curs favorabile capitalului social în devize sau din evaluarea disponibilului în devize, în conformitate cu actele normative în vigoare, dacă legea nu prevede altfel.

CAPITOLUL V

Impozitul pe dividende

Declararea, reținerea și plata impozitului pe dividende

42. Nu intră sub incidența prevederilor art. 43 din Codul fiscal, nefiind considerate dividende, distribuirile cuprinse în excepțiile prevăzute la art. 7 pct. 11 din Codul fiscal.

TITLUL III

Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

SECȚIUNEA 1

Definiția microîntreprinderii

1. (1) Pentru încadrarea în condițiile privind nivelul veniturilor realizate în anul precedent, prevăzute la art. 47 lit. b) și c) din Codul fiscal, se vor lua în calcul aceleași venituri care constituie baza impozabilă prevăzută la art. 53 din Codul fiscal, iar cursul de schimb pentru determinarea echivalentului în euro este cel de la închiderea aceluiași exercițiu financiar.

(2) Încadrarea în categoria veniturilor din consultanță și management se efectuează prin analiza contractelor încheiate și a altor documente care justifică natura veniturilor.

(3) Pentru încadrarea în sistemul de impunere pe veniturile microîntreprinderilor în

anul 2016, verificarea condiției prevăzute la art. 47 lit. c) din Codul fiscal, respectiv încadrarea în nivelul veniturilor realizate de 100.000 euro, se verifică pe baza veniturilor care constituie baza impozabilă prevăzută la art. 53 din Codul fiscal, realizate la data de 31 decembrie 2015.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli de aplicare a sistemului de impunere pe veniturile microîntreprinderii

2. Persoanele juridice române care nu intră sub incidența sistemului de impunere pe veniturile microîntreprinderilor, potrivit art. 48 alin. (6) din Codul fiscal, sunt următoarele:

a) persoanele juridice care se organizează și funcționează potrivit legilor de organizare și funcționare din domeniul bancar, cum sunt: instituțiile de credit, respectiv băncile, organizațiile cooperatiste de credit, băncile de economisire și creditare în domeniul locativ, băncile de credit ipotecar etc.;

b) persoanele juridice care se organizează și funcționează potrivit legilor de organizare și funcționare din domeniul asigurărilor, respectiv din domeniul pieței de capital, cum sunt:

(i) societăți de asigurare, societăți de reasigurare, societăți de asigurare-reasigurare;

(ii) burse de valori sau de mărfuri, societăți de servicii de investiții financiare, societăți de registru, societăți de depozitare;

c) persoanele juridice care desfășoară activități în domeniul jocurilor de noroc;

d) persoanele juridice care desfășoară activități de explorare, dezvoltare, exploatare a zăcămintelor petroliere și gazelor naturale.

SECȚIUNEA a 3-a

Anul fiscal

3. (1) În cazul înființării unei microîntreprinderi într-un an fiscal, perioada impozabilă începe:

a) de la data înregistrării acesteia la registrul comerțului, dacă are această obligație;

b) de la data înregistrării în registrul ținut de instanțele judecătorești sau alte autorități competente, dacă are această obligație, potrivit legii.

(2) Perioada impozabilă a unei microîntreprinderi se încheie, în cazul divizărilor sau al fuziunilor care au ca efect juridic încetarea existenței persoanei juridice prin dizolvare fără lichidare, la una dintre următoarele date:

a) la data înregistrării în registrul comerțului/registrul ținut de instanțele judecătorești competente a noii societăți sau a ultimei dintre ele, în cazul constituirii uneia sau a mai multor societăți noi;

b) la data înregistrării hotărârii ultimei adunări generale care a aprobat operațiunea sau la altă dată stabilită prin acordul părților, în cazul în care se stipulează că operațiunea va avea efect la o altă dată, potrivit legii.

(3) Perioada impozabilă a microîntreprinderii se încheie, în cazul dizolvării urmate de lichidare, la data depunerii situațiilor financiare la registrul unde a fost înregistrată, potrivit legii, înființarea persoanei juridice respective.

(4) În cazul microîntreprinderilor care își încetează existența în cursul anului, data până la care se depune declarația de impozit pe veniturile microîntreprinderilor este una dintre datele menționate la alin. (2) și (3), la care se încheie perioada impozabilă.

SECȚIUNEA a 4-a

Cotele de impozitare

4. (1) Intră sub incidența prevederilor art. 51 alin. (2) din Codul fiscal microîntreprinderile nou-înființate începând cu 1 ianuarie 2016.

(2) Perioada de 60 de zile nu se raportează la anul fiscal.

SECȚIUNEA a 5-a

Baza impozabilă

5. (1) Baza impozabilă asupra căreia se aplică cotele de impozitare prevăzute la art. 51 alin. (1) și (2) din Codul fiscal este reprezentată de totalul veniturilor trimestriale care sunt înregistrate în creditul conturilor din clasa a 7-a "Conturi de venituri", potrivit reglementărilor contabile aplicabile, din care se scad categoriile de venituri menționate la art. 53 alin. (1) și se adaugă elementele menționate la art. 53 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) Microîntreprinderile care își încetează existența în urma unei operațiuni de reorganizare sau de lichidare, potrivit legii, și care pe parcursul perioadei de funcționare au fost și plătitoare de impozit pe profit, la calculul impozitului pe veniturile microîntreprinderilor, nu includ în baza impozabilă: rezervele constituite din profitul net, rezervele constituite din diferențe de curs favorabil aferente capitalului social în devize sau disponibilului în devize, precum și sumele aferente unor reduceri ale cotei de impozit pe profit sau ale unor scutiri de impozit, repartizate ca rezerve, potrivit legii, care au fost constituite în perioada în care au fost plătitoare de impozit pe profit.

(3) În cazul în care se achiziționează case de marcat, din baza impozabilă se scade valoarea caselor de marcat, în conformitate cu documentul justificativ, în luna punerii în funcțiune. Punerea în funcțiune se face potrivit prevederilor legale.

TITLUL IV

Impozitul pe venit

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1

Scutiri

1. În înțelesul art. 60 pct. 1 lit. a) - d) din Codul fiscal, scutirea de la plata impozitului pe venit se aplică pentru veniturile realizate începând cu data încadrării contribuabilului în gradul de handicap grav sau accentuat, conform documentelor

justificative. Pentru a beneficia de prevederile art. 60 pct. 1 din Codul fiscal contribuabilii au obligația de a depune, după caz, la organul fiscal competent sau la angajatorul/plătitorul de venituri documentele care atestă încadrarea în gradul de handicap grav sau accentuat. Documentele vor fi prezentate în original și în copie, organul fiscal competent, angajatorul/plătitorul de venituri păstrând copia după ce verifică conformitatea cu originalul.

2. Potrivit prevederilor art. 60 pct. 2 din Codul fiscal, încadrarea în activitatea de creare de programe pentru calculator se efectuează de către angajator, în conformitate cu reglementările ordinului comun al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice, al ministrului comunicațiilor și pentru societatea informațională, al ministrului educației naționale și cercetării științifice și al ministrului finanțelor publice. În acest sens, nu este necesar avizul instituțiilor emitente ale actului normativ menționat.

SECȚIUNEA a 2-a

Venituri neimpozabile

3. (1) În categoria veniturilor neimpozabile prevăzute la art. 62 lit. a) din Codul fiscal se cuprind veniturile obținute de persoanele fizice, potrivit legii, cum sunt:

- a) alocația de stat pentru copii;
- b) alocația lunară de plasament, acordată pentru fiecare copil, potrivit legii;
- c) indemnizația lunară primită de persoanele cu handicap grav și accentuat, potrivit legii;
- d) indemnizația lunară, respectiv indemnizația de însoțitor prevăzute la art. 43, respectiv la art. 58 alin. (3) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- e) contravaloarea serviciilor hoteliere acordate membrilor de familie care însoțesc în spital copii cu handicap sau copii bolnavi, potrivit legii;
- f) ajutorul pentru încălzirea locuinței;
- g) indemnizația lunară pentru activitatea de liber-profesionist a artiștilor interpreți sau executanți din România, acordată potrivit Legii nr. 109/2005 privind instituirea indemnizației pentru activitatea de liber-profesionist a artiștilor interpreți sau executanți din România, republicată;
- h) ajutorul social acordat potrivit legii;
- i) ajutorul de urgență acordat de Guvern și de primari în situații de necesitate, ca urmare a calamităților naturale, incendiilor, accidentelor, precum și altor situații deosebite stabilite prin lege;
- j) ajutoarele pentru procurarea de dispozitive medicale;
- k) ajutorul lunar primit de personalul militar trecut în rezervă, polițiști și funcționari publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, ale căror raporturi de serviciu au încetat și care nu îndeplinesc condițiile de pensie, fiind clasăți "apt limitat" sau ca urmare a împlinirii limitei de vârstă în grad, a reorganizării unor unități, a reducerii unor funcții din statele de organizare ori pentru alte motive sau nevoi ale instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională,

apte de muncă, dar care nu se pot încadra din lipsă de locuri de muncă corespunzătoare pregătirii lor;

l) indemnizația de șomaj și alte drepturi neimpozabile acordate conform legislației în materie;

m) echivalentul salariului primit de membrii familiei funcționarului public, care au dreptul la pensie de urmaș, în caz de deces al acestuia;

n) indemnizațiile acordate în baza Legii recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare;

o) indemnizațiile acordate în baza Decretului-Lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare;

p) indemnizațiile acordate în baza Legii nr. 8/2006 privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, cu modificările și completările ulterioare;

q) suma fixă pentru îngrijire primită de invalizii și accidentații de război, marii mutilați și cei încadrați în gradul I de invaliditate, potrivit legii;

r) indemnizația lunară primită de magistrații care în perioada anilor 1945 - 1989 au fost înlăturați din justiție din motive politice, potrivit legii;

s) indemnizațiile și sporurile invalizilor, veteranilor și văduvelor de război, precum și alte sume acordate în baza Legii nr. 49/1991 privind acordarea de indemnizații și sporuri invalizilor, veteranilor și văduvelor de război, cu modificările și completările ulterioare;

t) renta lunară acordată, potrivit legii, veteranilor de război;

u) ajutorul anual pentru acoperirea unei părți din costul chiriei, energiei electrice și energiei termice, acordat veteranilor de război și văduvelor de război, precum și altor persoane defavorizate, potrivit legii;

v) sprijinul material lunar primit de soțul supraviețuitor, precum și de copiii minori, urmași ai membrilor titulari, corespondenți și de onoare din țară ai Academiei Române, acordat în conformitate cu legea privind acordarea unui sprijin material pentru soțul supraviețuitor și pentru urmașii membrilor Academiei Române;

w) ajutoarele acordate emigranților politici potrivit legislației în vigoare;

x) ajutorul nerambursabil pentru refugiați sau pentru persoanele cărora li s-a acordat protecție subsidiară;

y) ajutoarele umanitare, medicale și sociale;

z) ajutorul de deces acordat potrivit legislației privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, precum și ajutorul pentru procurarea de proteze, orteze și de alte produse ortopedice, acordate în baza legislației de pensii;

aa) ajutorul lunar pentru soțul supraviețuitor, acordat potrivit legii;

bb) renta viageră acordată de la bugetul de stat, bugetele locale și din alte fonduri publice, potrivit legii;

cc) indemnizația de merit acordată în condițiile Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit, cu modificările și completările ulterioare, și ale

Hotărârii Guvernului nr. 859/2003 privind aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit și a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit, cu modificările și completările ulterioare;

dd) drepturi reprezentând transportul gratuit urban și interurban, acordate, potrivit legii, pentru adulții cu handicap accentuat sau grav și pentru asistenții personali, asistenții personali profesioniști și însoțitorii acestora, precum și pentru asistenții personali și însoțitorii copiilor cu handicap grav sau accentuat;

ee) indemnizația lunară de invaliditate acordată cadrelor militare, soldaților și gradaților profesioniști, precum și rezerviștilor voluntari și personalului civil, potrivit legii, ca urmare a participării la acțiuni militare;

ff) drepturile, reprezentând ajutoare, indemnizații și orice forme de sprijin, acordate potrivit reglementărilor în vigoare personalului participant la misiuni și operațiuni în afara teritoriului statului român, personalului participant la acțiuni militare, pentru cazurile de invaliditate survenite în timpul sau din cauza serviciului, potrivit legii;

gg) alte asemenea venituri acordate potrivit normelor legale în vigoare.

(2) Prin alte persoane în sensul art. 62 lit. a) se înțelege, cu titlu de exemplu, casa de ajutor reciproc a pensionarilor, pentru ajutoarele umanitare, medicale și sociale acordate membrilor din contribuțiile acestora, organizațiile umanitare, organizațiile sindicale, Crucea Roșie, unitățile de cult recunoscute în România și alte entități care pot acorda ajutoare umanitare sau sociale.

(3) Potrivit prevederilor art. 62 lit. a) din Codul fiscal, în categoria veniturilor neimpozabile se cuprind și formele de sprijin cu destinație specială acordate din bugetul de stat și din fonduri externe nerambursabile în conformitate cu legislația internă și reglementările europene, de exemplu:

a) forme de sprijin acordate producătorilor agricoli din sectorul vegetal sub forma schemelor de plăți directe și ajutoarelor naționale tranzitorii în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015 - 2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare;

b) ajutoare de stat și forme de sprijin acordate fermierilor din sectorul zootehnic potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1.179/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat în sectorul creșterii animalelor, cu modificările ulterioare, și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare;

c) sprijinul nerambursabil acordat potrivit Programului Național pentru Dezvoltare Rurală 2014 - 2020, aprobat prin Decizia de punere în aplicare a Comisiei Europene nr. C(2015) 3.508 din mai 2015, de aprobare a Programului de Dezvoltare Rurală al României pentru sprijin din Fondul European Agricol pentru dezvoltare rurală;

d) forme de sprijin nerambursabil acordate potrivit Programului Operațional pentru Pescuit 2007 - 2013, aprobat prin Decizia Comisiei Europene nr. C(2007) 6.664 din 14 decembrie 2007 și Programului Operațional pentru Pescuit și Afaceri Maritime

2014 - 2020, aprobat prin Decizia Comisiei Europene nr. C(2015) 8416 din 25 noiembrie 2015;

e) formele de sprijin acordate în cadrul operațiunilor finanțate prin Programul operațional sectorial "Dezvoltarea resurselor umane 2007 - 2013", în bani și în natură, primite de către cursanți pentru participarea la cursuri, precum și bursele acordate în cadrul acestui program.

(4) În aplicarea prevederilor art. 62 lit. g) din Codul fiscal sunt neimpozabile despăgubirile, sumele asigurate și orice alte drepturi acordate asiguraților, beneficiarilor sau terțelor persoane păgubite, din asigurările de orice fel, potrivit legislației privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor. Sumele reprezentând alte drepturi acordate asiguraților pot avea, printre altele, următoarele forme: răscompărări parțiale în contul persoanei asigurate, plăți eşalonate, rente, venituri rezultate din fructificarea rezervelor constituite din primele plătite de asigurați, precum și orice alte sume de aceeași natură, indiferent de denumirea sau forma sub care sunt plătite, în contul persoanei asigurate. În cazul în care suportatorul primei de asigurare este o persoană fizică independentă, persoană juridică sau orice altă entitate care desfășoară o activitate, atunci contravaloarea primelor de asigurare reprezintă venituri impozabile pentru persoana fizică beneficiară.

(5) În sensul prevederilor art. 62 lit. j) din Codul fiscal, în această categorie se includ, cu titlu de exemplu:

a) produsele oferite gratuit producătorilor agricoli individuali care au suferit pagube ca urmare a calamităților naturale potrivit prevederilor din contractul încheiat între părți;

b) despăgubirile acordate în cazurile de invaliditate sau de deces pentru personalul militar încadrat în instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, participant la misiuni și operații în afara teritoriului statului român;

c) despăgubirile acordate în cazurile de invaliditate sau de deces produse ca urmare a unor acțiuni militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente survenite în timpul sau din cauza serviciului militar pe teritoriul național;

d) despăgubirile acordate polițiștilor sau, în cazul decesului, pentru familiile acestora, în situația producerii riscurilor specifice activității de poliție.

(6) În sensul prevederilor art. 62 lit. n) din Codul fiscal, în această categorie se includ, dar nu sunt limitate:

a) drepturile în bani primite de elevii și studenții din instituțiile militare de învățământ;

b) indemnizația lunară și indemnizația suplimentară stabilită în raport cu anul de studiu și funcția îndeplinită pentru persoanele care urmează cursurile de formare a cadrelor militare și militarilor în termen;

c) indemnizația lunară primită de soldații profesioniști în perioada programului de instruire.

(7) Prin cadru instituționalizat menționat la art. 62 lit. o) din Codul fiscal se înțelege orice entitate care are ca obiect de activitate educația școlară, universitară, pregătirea și/sau perfecționarea profesională, recunoscută de autorități ale statului român.

(8) Veniturile reprezentând avantaje în bani și/sau în natură prevăzute la art. 62 lit.

v) din Codul fiscal, sunt acordate prin legi speciale și cuprind, printre altele:

a) contravaloarea protezelor acordate gratuit pentru marii mutilați și persoanele care și-au pierdut total sau parțial capacitatea de muncă, a medicamentelor gratuite, accesului gratuit la sanatorii și baze de tratament aparținând Ministerului Sănătății, Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și altor instituții potrivit legii;

b) contravaloarea transportului urban gratuit cu mijloacele de transport în comun și altele asemenea, prevăzute a fi acordate persoanelor care intră sub incidența prevederilor art. 5 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare;

c) contravaloarea asistenței medicale și a medicamentelor acordate în mod gratuit și prioritar, atât în tratament ambulatoriu, cât și pe timpul spitalizărilor, a transportului gratuit cu mijloacele de transport în comun și pe calea ferată română, contravaloarea biletului gratuit, pentru tratament într-o stațiune balneoclimaterică și altele asemenea, prevăzute a fi acordate persoanelor care intră sub incidența prevederilor Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare;

d) contravaloarea călătoriilor gratuite pe calea ferată, gratuitățile pe mijloacele de transport în comun în mediul urban, a lemnelor de foc sau echivalent cărbuni, a asistenței medicale gratuite în toate instituțiile medicale civile de stat sau militare și asigurarea de medicamente gratuite atât în tratamentele ambulatorii, cât și pe timpul spitalizării, a biletelor de tratament gratuite, în limita posibilităților existente, în stațiuni balneoclimaterice, a protezelor, a cârjelor, a ghetelor ortopedice, a fotoliilor rulante, a aparatelor auditive și implanturilor cardiace, mijloacelor moto și auto speciale pentru persoanele cu handicap fizic și altele asemenea, potrivit Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) contravaloarea transportului gratuit urban și interurban, acordate, potrivit legii, pentru adulții cu handicap accentuat sau grav, pentru asistenții personali, asistenții personali profesioniști și însoțitorii acestora, precum și pentru asistenții personali și însoțitorii copiilor cu handicap grav sau accentuat, asistență medicală gratuită în conformitate cu prevederile Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Persoanele fizice prevăzute la art. 62 lit. v) din Codul fiscal datorează impozit pe venit pentru categoriile de venituri prevăzute la art. 61 din Codul fiscal.

(9) Beneficiază de prevederile art. 62 lit. w) din Codul fiscal următorii specialiști din domeniul sportiv: profesorii cu diplomă de licență sau de absolvire, instructorii și managerii din domeniu, precum și alte persoane calificate pentru asistență medicală, cercetare și asistență științifică, organizare și conducere tehnică și alte ocupații complementare, potrivit reglementărilor în materie.

(10) În categoria veniturilor neimpozabile menționate la art. 62 lit. x) din Codul, fiscal se cuprind:

a) premii obținute la concursuri pe obiecte sau discipline de învățământ, pe meserii, cultural-științifice, festivaluri, simpozioane, concursuri tehnico-științifice, premii obținute la campionate și concursuri sportive școlare, naționale și internaționale;

b) contravaloarea avantajelor sub formă de masă, cazare și transport;

c) alte drepturi primite de participanți cu ocazia acestor manifestări.

SECȚIUNEA a 3-a

Cotele de impozitare

4. În aplicarea prevederilor art. 64 din Codul fiscal, la determinarea impozitului anual/lunar, la plățile anticipate cu titlu de impozit calculat pentru veniturile prevăzute la art. 61 din Codul fiscal, bazele de calcul al impozitului vor fi stabilite prin rotunjire la un leu, prin neglijarea fracțiunilor de până la 50 de bani inclusiv sau prin majorarea fracțiunilor ce depășesc 50 de bani.

SECȚIUNEA a 4-a

Perioada impozabilă

5. (1) În aplicarea prevederilor art. 65 alin. (1) din Codul fiscal, anul fiscal corespunde cu perioada celor 12 luni ale unui an calendaristic în care se realizează venituri.

(2) În aplicarea prevederilor art. 65 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul decesului contribuabilului, perioada impozabilă este inferioară anului calendaristic, cuprinzând numărul de luni din anul calendaristic până la data decesului.

CAPITOLUL II

Venituri din activități independente

SECȚIUNEA 1

Definirea veniturilor din activități independente

6. (1) În aplicarea prevederilor art. 67 din Codul fiscal, se supun impozitului pe veniturile din activități independente persoanele fizice care realizează aceste venituri în mod individual și/sau într-o formă de asociere constituită potrivit dispozițiilor legale și care nu dă naștere unei persoane juridice, în vederea desfășurării de activități în scopul obținerii de venituri.

(2) Exercițarea unei activități independente, reglementată prin art. 67 din Codul fiscal, presupune desfășurarea acesteia cu regularitate, în mod continuu, pe cont propriu și urmărind obținerea de venituri.

(3) O activitate desfășurată de către o persoană fizică în scopul obținerii de venituri, care îndeplinește cel puțin 4 din criteriile prevăzute la art. 7 pct. 3 din Codul fiscal este o activitate independentă.

(4) Activitățile care generează venituri din activități independente cuprinse în cadrul art. 67 alin. (1) din Codul fiscal sunt, cu titlu de exemplu:

- a) activități de producție;
- b) activități de cumpărare efectuate în scopul revânzării;
- c) organizarea de spectacole culturale, sportive, distractive și altele asemenea;
- d) activități al căror scop este facilitarea încheierii de tranzacții printr-un intermediar, cum ar fi: contract de comision, de mandat, de reprezentare, de agenție, de agent de asigurare și altele asemenea contracte încheiate în conformitate cu prevederile Codului civil, precum și a altor acte normative, indiferent de perioada pentru care a fost încheiat contractul;
- e) vânzarea în regim de consignație a bunurilor cumpărate în scopul revânzării sau produse pentru a fi comercializate;
- f) activități de editare, imprimare, multiplicare, indiferent de tehnica folosită, și altele asemenea;
- g) transport de bunuri și de persoane;
- h) activități de prestări de servicii.

(5) Veniturile reglementate la art. 67 din Codul fiscal obținute din valorificarea în regim de consignație sau prin vânzare directă către agenți economici și alte instituții a bunurilor rezultate în urma unei prelucrări sau procurate în scopul revânzării sunt considerate venituri din activități independente. În această situație consignatarul/cumpărătorul va solicita documente care atestă proveniența bunurilor respective, precum și cele care atestă desfășurarea unei activități independente. Nu se încadrează în aceste prevederi bunurile din patrimoniul personal.

(6) Persoanele fizice nerezidente sunt supuse impozitării în România pentru veniturile obținute din desfășurarea în România, potrivit legii, a unei activități independente în conformitate cu reglementările art. 67 din Codul fiscal, printr-un sediu permanent.

(7) În aplicarea art. 67 din Codul fiscal, pentru persoanele fizice asociate impunerea se face la nivelul fiecărei persoane asociate din cadrul asocierii fără personalitate juridică, potrivit contractului de asociere, inclusiv al societății civile profesionale, asupra venitului net distribuit.

(8) În sensul art. 67 alin. (2) din Codul fiscal, în categoria venituri din profesii liberale sunt cuprinse, cu titlu de exemplu, veniturile obținute de către: medici, avocați, notari publici, executori judecătorești, experți tehnici și contabili, contabili autorizați, auditori financiari, consultanți fiscali, arhitecți, traducători, sportivi, precum și alte persoane fizice cu profesii reglementate în condițiile legii și a îndeplinirii a cel puțin 4 din criteriile prevăzute la art. 7 pct. 3 din Codul fiscal.

(9) Potrivit prevederilor art. 67 din Codul fiscal, veniturile din drepturi de proprietate intelectuală sunt venituri realizate din valorificarea drepturilor industriale, cum ar fi: invenții, know-how, mărci înregistrate, francize și altele asemenea, recunoscute și protejate prin înscrisuri ale instituțiilor specializate, precum și a drepturilor de autor, inclusiv a drepturilor conexe dreptului de autor. Veniturile de această natură se supun regulilor de determinare pentru veniturile din activități independente și în situația în care drepturile respective fac obiectul unor contracte de cesiune, închiriere, colaborare, cercetare, licență, franciză și altele asemenea, precum și cele transmise prin succesiune, indiferent de denumirea sub care se acordă, cum ar fi: remunerație directă, remunerație secundară, onorariu, redevență și altele asemenea.

Veniturile rezultate din cesiunile de drepturi de proprietate intelectuală prevăzute în mod expres în contractul încheiat între părți reprezintă venituri din drepturi de proprietate intelectuală. De asemenea, sunt incluse în categoria veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală și veniturile din cesiuni pentru care reglementările în materie stabilesc prezumția de cesiune a drepturilor în lipsa unei prevederi contrare în contract.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat în sistem real, pe baza datelor din contabilitate

7. (1) Potrivit prevederilor art. 68 din Codul fiscal, în venitul brut se includ toate veniturile în bani și în natură, cum ar fi: venituri din vânzarea de produse și de mărfuri, venituri din prestarea de servicii și executarea de lucrări, venituri din vânzarea sau închirierea bunurilor din patrimoniul afacerii, și orice alte venituri obținute din exercitarea activității, inclusiv încasările efectuate în avans care se referă la alte exerciții fiscale, precum și veniturile din dobânzile primite de la bănci pentru disponibilitățile bănești aferente afacerii, din alte activități adiacente și altele asemenea. În venitul brut se includ și veniturile încasate ulterior încetării activității independente, pe baza facturilor emise și neîncasate până la încetarea activității.

Prin activități adiacente se înțelege toate activitățile care au legătură cu obiectul de activitate autorizat.

(2) În venitul brut al afacerii se include și suma reprezentând contravaloarea bunurilor și drepturilor din patrimoniul afacerii care trec pe parcursul exercitării activității în patrimoniul personal al contribuabilului, operațiune considerată din punct de vedere fiscal o înstrăinare. Evaluarea acestora se face la prețurile practicate pe piață sau stabilite prin expertiză tehnică.

În cazul schimbării modalității de exercitare a unei activități, precum și al transformării formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, în condițiile continuării activității, se include în venitul brut al afacerii care urmează să se transforme/schimbe și contravaloarea bunurilor și drepturilor care trec în patrimoniul afacerii în care s-a transformat/schimbă.

În cazul bunurilor și al drepturilor amortizabile care trec în patrimoniul altei afaceri prin schimbarea modalității de exercitare a unei activități și/sau transformarea formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, se aplică următoarele reguli:

a) cele cu valoare rămasă de amortizat se înscriu în Registrul-inventar la această valoare, care constituie și bază de calcul al amortizării;

b) cele complet amortizate se înscriu în Registrul-inventar la valoarea stabilită prin expertiză tehnică sau la prețul practicat pe piață; pentru acestea nu se calculează amortizare și valoarea acestora nu constituie cheltuielă deductibilă din veniturile noii activități.

În cazul bunurilor și al drepturilor neamortizabile care trec în patrimoniul altei afaceri prin schimbarea modalității de exercitare a unei activități și/sau transformarea formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, acestea

se înscriu în Registrul-inventar la valoarea înscrisă în evidența contabilă din care provin și nu constituie cheltuială deductibilă din veniturile noii activități.

În cazul începerii unei activități ca urmare a schimbării modalității de exercitare a activității și/sau transformării formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, aporturile aduse în noul patrimoniu nu constituie venit brut.

(3) În cazul schimbării modalității de exercitare a unei activități și/sau al transformării formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, în timpul anului, venitul net/pierderea se determină separat pentru fiecare perioadă în care activitatea independentă a fost desfășurată de contribuabil într-o formă de organizare prevăzută de lege.

Venitul net anual/Pierderea anuală se determină prin însumarea veniturii nete/pierderii înregistrate în toate perioadele fiscale din anul fiscal în care a avut loc schimbarea și/sau transformarea formei de exercitare a activității.

Venitul net anual/Pierderea anuală se înscrie în declarația privind venitul realizat.

Pierderea fiscală înregistrată în anul în care a avut loc schimbarea modalității de exercitare a activității și/sau transformarea formei de exercitare a activității se reportează și se compensează potrivit regulilor de reportare prevăzute la art. 118 din Codul fiscal.

(4) Din venitul brut realizat se admit la deducere numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, astfel cum rezultă din evidențele contabile conduse de contribuabili, cu respectarea prevederilor art. 68 alin. (4) - (7) din Codul fiscal.

(5) Sunt cheltuieli deductibile, cu titlul de exemplu următoarele:

- a) cheltuielile cu achiziționarea de materii prime, materiale consumabile, obiecte de inventar și mărfuri;
- b) cheltuielile cu lucrările executate și serviciile prestate de terți;
- c) cheltuielile efectuate de contribuabil pentru executarea de lucrări și prestarea de servicii pentru clienți;
- d) chiria aferentă spațiului în care se desfășoară activitatea, cea aferentă utilajelor și altor instalații utilizate în desfășurarea activității, în baza unui contract de închiriere;
- e) dobânzile aferente creditelor bancare;
- f) cheltuielile cu comisioanele și cu alte servicii bancare;
- g) cheltuielile cu primele de asigurare care privesc active corporale și/sau necorporale, inclusiv pentru stocurile deținute, precum și primele de asigurare efectuate pentru asigurarea de risc profesional;
- h) cheltuielile cu primele de asigurare pentru bunurile (activele) din patrimoniul personal/patrimoniul afacerii, când acestea reprezintă garanție bancară pentru creditele utilizate în desfășurarea activității pentru care este autorizat contribuabilul;
- i) cheltuielile poștale și taxele de telecomunicații;
- j) cheltuielile cu energia și apa;
- k) cheltuielile cu transportul de bunuri și de persoane, altele decât cele prevăzute la art. 68 alin. (5) lit. j) din Codul fiscal;
- l) cheltuieli de natură salarială;
- m) cheltuielile cu impozitele, taxele, altele decât impozitul pe venit;
- n) cheltuielile cu amortizarea, în conformitate cu prevederile art. 28 din Codul

fiscal, după caz;

o) valoarea rămasă neamortizată a bunurilor și drepturilor amortizabile înstrăinate, determinată prin deducerea din prețul de cumpărare a amortizării incluse pe costuri în cursul exploatării și limitată la nivelul venitului realizat din înstrăinare;

p) cheltuielile efectuate de utilizator, reprezentând chiria/rata de leasing în cazul leasingului operațional, respectiv cheltuielile cu amortizarea și dobânzile în cazul leasingului financiar, stabilite în conformitate cu reglementările în materie privind operațiunile de leasing și societățile de leasing;

q) cheltuielile pentru pregătirea profesională și perfecționarea contribuabilului și a salariaților acestuia;

r) cheltuielile cu funcționarea și întreținerea aferente bunurilor imobile care fac obiectul unui contract de comodat, potrivit înțelegerii din contract, pentru partea aferentă utilizării în scopul afacerii;

s) cheltuielile ocazionate de participarea la congrese și alte întruniri cu caracter profesional;

t) cheltuielile efectuate pentru salariați pe perioada delegării/detașării în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, reprezentând indemnizațiile plătite acestora, precum și cheltuielile de transport și cazare;

u) cheltuielile de reclamă și publicitate reprezintă cheltuielile efectuate pentru popularizarea numelui contribuabilului, produsului sau serviciului, precum și costurile asociate producerii materialelor necesare pentru difuzarea mesajelor publicitare când reclama și publicitatea se efectuează prin mijloace proprii. Se includ în categoria cheltuielilor de reclamă și publicitate și bunurile care se acordă în cadrul unor campanii publicitare ca mostre, pentru încercarea produselor și demonstrații la punctele de vânzare, precum și alte bunuri acordate cu scopul stimulării vânzărilor;

v) contravaloarea cotei de 10% aplicată la venitul brut din activitatea de expertiză contabilă și tehnică, judiciară și extrajudiciară, datorată biroului de expertiză locală, potrivit legislației privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară;

w) alte cheltuieli efectuate în scopul realizării veniturilor.

Sunt cheltuieli deductibile și cele efectuate pentru întreținerea și funcționarea spațiilor folosite pentru desfășurarea afacerilor chiar dacă documentele sunt emise pe numele proprietarului, și nu pe numele contribuabilului.

(6) Limita echivalentului în euro a cheltuielilor deductibile limitat, prevăzută la art. 68 din Codul fiscal, se transformă în lei la cursul mediu comunicat de Banca Națională a României pentru anul în care s-a efectuat plata.

(7) În sensul prevederilor art. 68 alin. (7) lit. k) din Codul fiscal, regulile de deducere, termenii și expresiile prevăzute, condițiile în care vehiculele rutiere motorizate, supuse limitării fiscale, se consideră a fi utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității au semnificațiile prevăzute la pct. 68 din normele metodologice date în aplicarea art. 298 alin. (6) din Codul fiscal din titlul VII "Taxa pe valoarea adăugată".

Dacă vehiculele respective nu sunt utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității, se limitează la 50% dreptul de deducere a cheltuielilor efectuate conform art. 68 alin. (4) și (5) din Codul fiscal legate de aceste vehicule, cu excepția

cheltuielilor privind amortizarea pentru care se aplică regulile privind amortizarea prevăzute la art. 28 titlul II din Codul fiscal, după caz. În cadrul cheltuielilor supuse limitării fiscale se cuprind cheltuielile direct atribuibile fiecărui vehicul, inclusiv cele reprezentând: impozitele locale, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, inspecțiile tehnice periodice, rovinieta etc.

În vederea acordării deductibilității integrale la calculul venitului net anual, justificarea utilizării vehiculelor se efectuează pe baza documentelor justificative și prin întocmirea foii de parcurs care trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

(8) În aplicarea prevederilor art. 68 din Codul fiscal, toate bunurile, drepturile și obligațiile aferente desfășurării activității se înscriu în Registrul-inventar și constituie patrimoniul afacerii.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea venitului net anual pe baza normelor de venit

8. (1) În sensul prevederilor art. 69 din Codul fiscal, pentru contribuabilii care realizează venituri din desfășurarea activităților de producție, comerț și prestări servicii cuprinse în nomenclatorul elaborat de Ministerul Finanțelor Publice, venitul net se determină pe bază de norme anuale de venit. Pentru determinarea venitului net anual se aplică criteriile specifice de corecție asupra normei de venit. La stabilirea normelor anuale de venit de către direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, respectiv a municipiului București vor fi consultate consiliile județene/Consiliul General al Municipiului București, după caz.

(2) În situația în care un contribuabil desfășoară aceeași activitate în două sau mai multe locuri diferite pentru care venitul net se determină pe baza normelor anuale de venit, stabilirea venitului net anual se efectuează prin însumarea nivelului normelor de venit, corectate potrivit criteriilor specifice de la fiecare loc de desfășurare a activității.

(3) În cazul în care un contribuabil desfășoară mai multe activități pentru care venitul net se determină pe baza normelor de venit, stabilirea venitului net anual se efectuează prin însumarea nivelului normelor de venit corectate potrivit criteriilor specifice.

(4) Pentru contribuabilii persoane fizice care desfășoară o activitate independentă ca întreprindere individuală, venitul net se poate determina pe bază de norme anuale de venit, cu respectarea prevederilor art. 69 din Codul fiscal.

(5) În aplicarea art. 69 din Codul fiscal, în cazul în care activitatea se desfășoară în cadrul unei asocieri fără personalitate juridică, norma anuală de venit corespunzătoare fiecărui asociat din cadrul asocierii nu poate fi mai mică decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare la momentul stabilirii acesteia, înmulțit cu 12. Pentru determinarea venitului net anual al fiecărui membru asociat se aplică criteriile specifice de corecție asupra normei de venit.

(6) La stabilirea coeficienților de corecție a normelor de venit se vor avea în vedere următoarele criterii:

- a) vadul comercial și clientela;
- b) vârsta contribuabililor;
- c) timpul afectat desfășurării activității, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (7) și (8) al prezentei secțiuni;
- d) gradul de handicap sau de invaliditate a contribuabilului;
- e) activitatea se desfășoară într-un spațiu proprietate a contribuabilului sau închiriat;
- f) realizarea de lucrări, prestarea de servicii și obținerea de produse cu material propriu sau al clientului;
- g) folosirea de mașini, dispozitive și scule, acționate manual sau de forță motrice;
- h) caracterul sezonier al unor activități;
- i) durata concediului legal de odihnă;
- j) desfășurarea activității cu salariați;
- k) contribuția fiecărui asociat în cazul activității desfășurate în cadrul unei asocieri;
- l) informațiile cuprinse în declarația informativă depusă în scop de TVA potrivit prevederilor art. 324 din Codul fiscal;
- m) alte criterii specifice.

Diminuarea normelor de venit ca urmare a îndeplinirii criteriului de vârstă a contribuabilului se operează începând cu anul următor celui în care acesta a împlinit numărul de ani care îi permite reducerea normei. Corectarea normelor de venit pentru contribuabilii care au și calitatea de salariat sau își pierd această calitate se face începând cu luna următoare încheierii/desfacerii contractului individual de muncă.

(7) Venitul net din activități independente, determinat pe bază de norme anuale de venit, în sensul art. 69 din Codul fiscal se reduce proporțional cu:

- a) perioada de la începutul anului și până la momentul autorizării din anul începerii activității;
- b) perioada rămasă până la sfârșitul anului fiscal, în situația încetării activității, la cererea contribuabilului.

(8) Pentru întreruperile temporare de activitate în cursul anului, datorate unor accidente, spitalizării sau altor cauze obiective, inclusiv cele de forță majoră, dovedite cu documente justificative, normele de venit se reduc proporțional cu perioada nelucrată, la cererea contribuabililor. În situația încetării activității în cursul anului, respectiv a întreruperii temporare, persoanele fizice autorizate și asociațiile fără personalitate juridică sunt obligate să înștiințeze în scris, în termen de 5 zile, organele fiscale în a căror rază teritorială aceștia își desfășoară activitatea.

(9) Pentru contribuabilii impuși pe bază de norme de venit, care își exercită activitatea o parte din an, în situațiile prevăzute la alin. (7) și (8) din prezenta secțiune, venitul net aferent perioadei efectiv lucrate se determină prin raportarea normei anuale de venit la 365 de zile, iar rezultatul se înmulțește cu numărul zilelor de activitate.

În acest scop organul fiscal întocmește o notă de constatare care va cuprinde date și informații privind:

- a) situația care a generat corectarea normei de venit, cum ar fi: începutul/sfârșitul activității, întreruperea temporară, conform alin. (8) din prezenta secțiune și altele asemenea;

- b) perioada în care nu s-a desfășurat activitate;
- c) documentele justificative depuse de contribuabil;
- d) recalcularea normei, conform prezentului alineat.

(10) Venitul net din activități independente desfășurate de persoana fizică cu handicap grav sau accentuat, în mod individual și/sau într-o formă de asociere, se reduce proporțional cu numărul de zile calendaristice pentru care venitul este scutit de la plata impozitului. Plățile anticipate de impozit vor fi calculate pentru venitul net anual redus proporțional cu numărul de zile. Prevederea se aplică atât în cazul contribuabilului încadrat, în cursul perioadei impozabile, în gradul de handicap grav sau accentuat, cât și în cazul contribuabilului care în cursul perioadei impozabile nu se mai încadrează în gradul de handicap respectiv, potrivit legii.

(11) În sensul art. 69 din Codul fiscal, pentru contribuabilul care optează să fie impus pe bază de normă de venit și care anterior a fost impus în sistem real, având investiții în curs de amortizare, valoarea amortizării nu diminuează norma de venit. Veniturile realizate din valorificarea investițiilor respective sau trecerea lor în patrimoniul personal în cursul perioadei de desfășurare a activității sau în caz de încetare a activității majorează norma de venit proporțional cu valoarea amortizată în perioada impunerii în sistem real.

În cazul contribuabilului impus pe bază de normă de venit, care pe perioada anterioară a avut impunere în sistem real și a efectuat investiții care au fost amortizate integral, veniturile din valorificarea sau trecerea acestora în patrimoniul personal ca urmare a încetării activității vor majora norma de venit.

(12) În aplicarea prevederilor art. 69 din Codul fiscal, contribuabilii care în cursul anului fiscal își completează obiectul de activitate cu o altă activitate care nu este cuprinsă în nomenclator vor fi impuși în sistem real, pentru veniturile realizate din întreaga activitate, de la data respectivă, venitul net anual urmând să fie determinat prin însumarea fracțiunii din norma de venit aferentă perioadei de impunere pe bază de normă de venit cu venitul net rezultat din evidența contabilă.

SECȚIUNEA a 4-a

Stabilirea venitului net anual din drepturile de proprietate intelectuală

9. (1) Potrivit prevederilor art. 70 din Codul fiscal, venitul net din drepturi de proprietate intelectuală se determină ca diferență între venitul brut și comisionul cuvenit organismelor de gestiune colectivă sau altor plătitori care, conform legii, au atribuții de colectare și de repartizare a veniturilor între titularii de drepturi, în următoarele situații:

- a) venituri din drepturi de proprietate intelectuală transmise prin succesiune;
- b) venituri din exercitarea dreptului de suită;
- c) venituri reprezentând remunerația compensatorie pentru copia privată.

(2) În sensul art. 70 din Codul fiscal, venitul brut din drepturi de proprietate intelectuală cuprinde atât sumele încasate în cursul anului, cât și reținerile în contul plăților anticipate efectuate cu titlu de impozit.

În cazul veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală se includ în venitul brut atât veniturile în bani, cât și echivalentul în lei al veniturilor în natură. Evaluarea

veniturilor în natură se face la prețul pieței sau la prețul stabilit prin expertiză tehnică, la locul și la data primirii acestora.

(3) În cazul în care determinarea venitului net din drepturi de proprietate intelectuală se face pe bază de cote forfetare de cheltuieli, nu există obligativitatea înregistrării în evidența contabilă a cheltuielilor efectuate în scopul realizării venitului.

Cheltuielile forfetare includ comisioanele și alte sume care revin organismelor de gestiune colectivă sau altor plătitori de venituri drept plată a serviciilor prestate pentru gestiunea drepturilor de către aceștia din urmă către titularii de drepturi.

SECȚIUNEA a 5-a

Opțiunea de a stabili venitul net anual utilizându-se datele din contabilitate

10. În sensul art. 71 din Codul fiscal, opțiunea de a determina venitul net în sistem real se face astfel:

a) în cazul contribuabililor prevăzuți la art. 69 alin. (1) din Codul fiscal, care au desfășurat activitate în anul precedent și au fost impuși pe bază de norme de venit, prin completarea corespunzătoare a declarației privind venitul estimat/norma de venit și depunerea acesteia până la data de 31 ianuarie inclusiv;

b) în cazul contribuabililor prevăzuți la art. 69 alin. (1) din Codul fiscal, care încep activitatea în cursul anului fiscal, prin completarea corespunzătoare a declarației privind venitul estimat/norma de venit și depunerea acesteia în termen de 30 de zile de la data începerii activității.

SECȚIUNEA a 6-a

Reținerea la sursă a impozitului reprezentând plăți anticipate pentru veniturile din drepturile de proprietate intelectuală

11. (1) Plătitorii veniturilor prevăzute la art. 72 alin. (1) din Codul fiscal au obligația de a calcula, de a reține și de a vira în cursul anului fiscal impozitul reprezentând plată anticipată în contul impozitului anual datorat de contribuabili. Plata anticipată se calculează prin aplicarea cotei de 10% asupra venitul brut. Reținerea impozitului reprezentând plată anticipată se efectuează din veniturile plătite în baza contractului încheiat în formă scrisă între plătitorul de venit și beneficiarul venitului, contribuabil potrivit titlului IV din Codul fiscal.

Plătitorii de venituri din drepturi de proprietate intelectuală, cărora le revine obligația calculării și reținerii impozitului anticipat, sunt, după caz:

a) utilizatorii de opere, invenții, know-how și altele asemenea, în situația în care titularii de drepturi își exercită drepturile de proprietate intelectuală în mod personal, iar relația contractuală dintre titularul de drepturi de proprietate intelectuală și utilizatorul respectiv este directă;

b) organismele de gestiune colectivă sau alte entități, care, conform dispozițiilor legale, au atribuții de gestiune a drepturilor de proprietate intelectuală, a căror gestiune le este încredințată de către titulari. În această situație se încadrează și producătorii și agenții mandatați de titularii de drepturi, prin intermediul cărora se

colectează și se repartizează drepturile respective.

(2) În sensul art. 72 din Codul fiscal, în situația în care sumele reprezentând venituri din exploatarea drepturilor de proprietate intelectuală se colectează prin mai multe organisme de gestiune colectivă sau prin alte entități asemănătoare, obligația calculării și reținerii impozitului anticipat revine organismului sau entității care efectuează plata către titularul de drepturi de proprietate intelectuală.

(3) În cazul contribuabililor ale căror plăți anticipate sunt calculate în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (1) din Codul fiscal pentru veniturile de această natură realizate în alte condiții, aceștia au obligația să le evidențieze în contabilitate separat și să efectueze în cursul anului plăți anticipate trimestriale, în conformitate cu art. 121 din Codul fiscal.

CAPITOLUL III

Venituri din salarii și asimilate salariilor

SECȚIUNEA 1

Definirea veniturilor din salarii și asimilate salariilor

12. (1) În sensul art. 76 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, veniturile brute din salarii sau considerate asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relații contractuale de muncă, raport de serviciu, act de detașare precum și orice sume de natură salarială primite în baza unor statute speciale prevăzute de lege, indiferent de perioada la care se referă, și care sunt realizate din:

a) sume primite pentru munca prestată ca urmare a contractului individual de muncă, a contractului colectiv de muncă, precum și pe baza actului de numire:

(i) salariile de bază;

(ii) sporurile și adaosurile de orice fel;

(iii) indemnizații pentru trecerea temporară în altă muncă, pentru reducerea timpului de muncă, pentru carantină, precum și alte indemnizații de orice fel, altele decât cele menționate la pct. 3 alin. (1), având aceeași natură;

(iv) recompensele și premiile de orice fel;

(v) sumele reprezentând premiul anual și stimulentele acordate, potrivit legii, personalului din instituțiile publice, cele reprezentând stimulentele acordate salariaților agenților economici;

(vi) sumele primite pentru concediul de odihnă, cu excepția sumelor primite de salariat cu titlu de despăgubiri reprezentând contravaloarea cheltuielilor salariatului și familiei sale necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum și eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă;

(vii) sumele primite în caz de incapacitate temporară de muncă;

(viii) valoarea nominală a tichetelor de masă, tichetelor de creșă, voucherelor de vacanță, acordate potrivit legii;

(ix) orice alte câștiguri în bani și în natură, primite de la angajatori de către angajați, ca plată a muncii lor;

b) indemnizațiile, precum și orice alte drepturi acordate persoanelor din cadrul organelor autorității publice, alese sau numite în funcție, potrivit legii, precum și

altora asimilate cu funcțiile de demnitate publică, determinate potrivit sistemului de stabilire a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică;

c) drepturile personalului militar în activitate, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare reprezentând solda lunară/salariul lunar acordat potrivit legii;

d) sumele reprezentând plățile compensatorii acordate personalului militar trecut în rezervă sau al cărui contract încetează ca urmare a nevoilor de reducere și de restructurare, ajutoarele acordate acestuia la trecerea în rezervă sau direct în retragere, cu drept de pensie, precum și ajutoarele sau plățile compensatorii primite de polițiști și funcționari publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare aflați în situații similare, acordate potrivit legislației în materie.

e) indemnizațiile, primele și alte asemenea sume acordate membrilor aleși ai unor entități, cum ar fi: organizații sindicale, organizații patronale, alte organizații neguvernamentale;

f) veniturile obținute de condamnații care execută pedepse la locul de muncă;

g) sumele plătite sportivilor ca urmare a participării în competiții sportive, precum și sumele plătite sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor și altor specialiști în domeniu pentru rezultatele obținute la competițiile sportive, de către structurile sportive cu care aceștia au relații contractuale de muncă, indiferent de forma sub care se plătesc, inclusiv prima de joc, cu excepția celor prevăzute la art. 62 lit. w) din Codul fiscal;

h) compensații bănești individuale, acordate persoanelor disponibilizate prin concedieri colective, din fondul de salarii, potrivit dispozițiilor prevăzute în contractul de muncă;

i) sumele reprezentând plățile compensatorii calculate pe baza salariilor medii nete pe unitate, primite de persoanele ale căror contracte individuale de muncă au fost desfăcute ca urmare a concedierilor colective, conform legii;

j) indemnizații sau alte drepturi acordate angajaților cu ocazia angajării sau mutării acestora într-o altă localitate, stabilite potrivit contractelor de muncă, statutelor sau altor dispoziții legale, cu excepția celor prevăzute la art. 76 alin. (4) lit. m) și n) din Codul fiscal;

k) indemnizații prevăzute în contractul de muncă plătite de angajator pe perioada suspendării contractului de muncă ca urmare a participării la cursuri sau la stagii de formare profesională ce presupune scoaterea integrală din activitate, conform legii;

l) indemnizații lunare brute și alte avantaje de natură salarială acordate membrilor titulari, corespondenți și membrilor de onoare ai Academiei Române;

m) indemnizații primite la data încetării raporturilor de serviciu;

n) remunerația plătită avocatului coordonator numit/ales pentru activitatea de coordonare desfășurată în cadrul societății civile profesionale de avocați și societății profesionale cu răspundere limitată, potrivit legii;

o) ajutorul acordat la trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalului militar, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pentru activitatea depusă;

p) indemnizația lunară acordată, potrivit reglementărilor în vigoare, soților sau soțiilor cadrelor militare mutate într-o altă garnizoană, care au fost încadrate în

muncă și au întrerupt activitatea datorită mutării împreună cu soții sau soțiile, până la o nouă angajare sau până la prestarea unei activități autorizate aducătoare de venituri, dar nu mai mult de 9 luni de la data mutării cadrului militar;

q) orice alte sume sau avantaje în bani ori în natură.

În categoria persoanelor juridice fără scop patrimonial prevăzute la art. 76 alin. (2) lit. b) se cuprind, cu titlu de exemplu, entități, persoane juridice, care potrivit legilor proprii de organizare și funcționare desfășoară activități nonprofit, cum ar fi: asociații, fundații, partide politice, organizații patronale, organizații sindicale, case de ajutor reciproc, culte religioase.

(2) Avantajele în bani și în natură prevăzute la art. 76 alin. (3) din Codul fiscal sunt considerate a fi orice foloase primite de angajat de la terți sau ca urmare a prevederilor contractului individual de muncă ori a unei relații contractuale între părți, după caz.

(3) La stabilirea venitului impozabil se au în vedere și avantajele primite de persoana fizică, în conformitate cu prevederile art. 76 alin. (3) din Codul fiscal, cum ar fi:

a) folosirea vehiculelor de orice tip din patrimoniul afacerii, în scop personal;

b) acordarea de produse alimentare, îmbrăcăminte, cherestea, lemne de foc, cărbuni, energie electrică, termică și altele;

c) abonamentele la radio și televiziune, pentru mijloacele de transport, abonamentele și costul convorbirilor telefonice, inclusiv cartelele telefonice;

d) permisele de călătorie pe diverse mijloace de transport;

e) cadourile, inclusiv tichetele cadou primite cu diverse ocazii, cu excepția celor menționate la art. 76 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal;

f) contravaloarea folosinței unei locuințe în scop personal și a cheltuielilor conexe de întreținere, cum sunt cele privind consumul de apă, consumul de energie electrică și termică și altele asemenea, cu excepția celor prevăzute în mod expres la art. 76 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal;

g) cazarea și masa acordate în unități proprii de tip hotelier;

h) contravaloarea primelor de asigurare suportate de persoana juridică sau de o altă entitate (angajator), pentru angajații proprii, precum și pentru alți beneficiari, cu excepția primelor de asigurare obligatorii potrivit legislației în materie și cele care se încadrează în condițiile prevăzute la art. 76 alin. (4) lit. t) din Codul fiscal.

Tratamentul fiscal al avantajului reprezentând contravaloarea primelor de asigurare este următorul:

a) pentru beneficiarii care obțin venituri salariale și asimilate salariilor de la suportatorul primelor de asigurare acestea sunt impuse prin cumularea cu veniturile de această natură ale lunii în care sunt plătite primele de asigurare;

b) pentru alți beneficiari care nu au o relație generatoare de venituri salariale și asimilate salariilor cu suportatorul primelor de asigurare, acestea sunt impuse în conformitate cu prevederile art. 114 din Codul fiscal;

c) contravaloarea contribuțiilor la un fond de pensii facultative potrivit legii, suportate de angajator pentru angajații proprii, precum și pentru alți beneficiari, cu excepția celor care se încadrează în condițiile prevăzute la art. 76 alin. (4) lit. ș) din Codul fiscal sunt impuse prin cumularea cu veniturile de natură salarială ale lunii în

care sunt plătite.

Avantajele în bani pot fi sumele primite pentru procurarea de bunuri și servicii, precum și sumele acordate pentru distracții sau recreere.

Avantajele în bani și echivalentul în lei al avantajelor în natură sunt impozabile, indiferent de forma organizatorică a entității care le acordă.

Fac excepție veniturile care sunt expres menționate ca fiind neimpozabile, în limitele și în condițiile prevăzute la art. 76 alin. (4) din Codul fiscal.

(4) Veniturile în natură, precum și avantajele în natură primite cu titlu gratuit sunt evaluate la prețul pieței la locul și data acordării avantajului. Avantajele primite cu plata parțială sunt evaluate ca diferență între prețul pieței la locul și data acordării avantajului și suma reprezentând plata parțială.

(5) Evaluarea avantajelor în natură sub forma folosirii numai în scop personal a bunurilor din patrimoniul afacerii se face astfel:

a) evaluarea folosinței cu titlu gratuit a vehiculului se face aplicându-se un procent de 1,7% pentru fiecare lună, la valoarea de intrare a acestuia. În cazul în care vehiculul este închiriat de la o terță persoană, avantajul este evaluat la nivelul chiriei;

b) evaluarea folosinței cu titlu gratuit a locuinței primite se face la nivelul chiriei practicate pentru suprafețele locative deținute de stat. Avantajele conexe, cum ar fi: apă, gaz, electricitate, cheltuieli de întreținere și reparații și altele asemenea, sunt evaluate la valoarea lor efectivă;

c) evaluarea folosinței cu titlu gratuit a altor bunuri decât vehiculul și locuința se face la nivelul totalului cheltuielilor aferente fiecărui bun pe unitate de măsură specifică sau la nivelul prețului practicat pentru terți.

(6) Evaluarea utilizării în scop personal a bunurilor din patrimoniul afacerii cu folosință mixtă se face astfel:

a) pentru vehicule evaluarea se face conform alin. (5) lit. a), iar avantajul se determină proporțional cu numărul de kilometri parcurși în interes personal din totalul kilometrilor;

b) pentru alte bunuri evaluarea se face conform prevederilor alin. (5) și avantajul se determină proporțional cu numărul de metri pătrați folosiți pentru interes personal sau cu numărul de ore de utilizare în scop personal.

(7) Nu sunt considerate avantaje:

a) contravaloarea abonamentelor pe mijloacele de transport în comun pentru angajații a căror activitate presupune deplasarea frecventă în interiorul localității;

b) reducerile de prețuri practicate în scopul vânzării, de care pot beneficia clienții persoane fizice;

c) costul abonamentelor telefonice și al convorbirilor telefonice efectuate, precum și utilizarea autoturismului de serviciu pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu;

d) diferențele de tarif la cazare în locațiile reprezentând amenajări recreative și sportive din dotarea instituțiilor publice de care beneficiază personalul propriu, conform legii;

e) primele de asigurare aferente contractelor de asigurare civilă profesională pentru administratori/directori, încheiate și suportate de societate pentru care desfășoară activitatea, potrivit prevederilor Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

f) cazarea gratuită în centrele de refacere a capacității de muncă/cabanele militare pentru personalul armatei, potrivit legii.

(8) Angajatorul stabilește partea corespunzătoare din convorbirile telefonice reprezentând folosința în scop personal, care reprezintă avantaj impozabil, în condițiile art. 76 alin. (3) din Codul fiscal, și se va impozita prin cumulare cu veniturile salariale ale lunii în care salariatul primește acest avantaj. În acest scop angajatorul stabilește limita convorbirilor telefonice aferente sarcinilor de serviciu pentru fiecare post telefonic, urmând ca ceea ce depășește această limită să fie considerat avantaj în natură, în situația în care salariatului în cauză nu i s-a imputat costul convorbirilor respective.

(9) La evaluarea avantajului folosirii în scop personal a vehiculului din patrimoniul angajatorului cu folosință mixtă, pus la dispoziție unui angajat, nu se iau în considerare distanța dus-întors de la domiciliu sau reședință la locul de muncă/locul desfășurării activității, precum și cheltuielile efectuate pentru realizarea sarcinilor de serviciu.

(10) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. a), ajutoarele de înmormântare sunt venituri neimpozabile atât în cazul angajatului, cât și în cazul altor persoane, potrivit clauzelor din contractele de muncă sau prevederilor din legi speciale.

(11) În sensul prevederilor art. 76 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal limita de 150 lei se aplică separat pentru cadourile, inclusiv tichetele cadou, acordate pentru fiecare ocazie din cele prevăzute, pentru fiecare angajat și pentru fiecare copil minor al angajatului, chiar și în cazul în care părinții lucrează la același angajator. Partea care depășește limita de 150 lei reprezintă venit impozabil din salarii.

(12) Nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile nici veniturile primite de persoanele fizice în baza unor legi speciale și finanțate din buget, cu respectarea destinațiilor și cuantumului prevăzute la art. 76 alin. (4) lit. a) paragrafele 1 și 2 din Codul fiscal, cum ar fi:

a) ajutorul acordat soției sau soțului supraviețuitor ori copiilor, iar în lipsa acestora, părinților, în cazul decesului personalului militar, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare;

b) ajutorul suplimentar, în cuantum de două solde lunare/salarii de bază brute, acordat la decesul cadrelor militare în activitate, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare.

(13) În sensul prevederilor art. 76 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, în categoria drepturilor de hrană acordate de angajatori angajaților, potrivit legii, se cuprind:

a) alocațiile zilnice de hrană pentru activitatea sportivă de performanță, internă și internațională, diferențiată pe categorii de acțiuni;

b) contravaloarea hranei, alimentelor sau numerarul acordat sportivilor pentru asigurarea alimentației de efort necesare în perioada de pregătire;

c) drepturile de hrană în timp de pace, primite de personalul din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională, precum și valoarea financiară a normei de hrană, atunci când nu beneficiază de drepturi în natură, acordată personalului militar și civil, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special și personalul civil din sistemul administrației penitenciare în conformitate cu legislația în vigoare;

d) alte drepturi de această natură primite potrivit actelor normative specifice, cum ar fi: alocația de hrană zilnică pentru personalul navigant și auxiliar îmbarcat pe nave; alocația zilnică de hrană pentru consumurile colective din unitățile bugetare și din regiile autonome/societățile cu specific deosebit; alocația de hrană acordată donatorilor onorifici de sânge; alocația de hrană pentru consumurile colective din unitățile sanitare publice și altele asemenea.

(14) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. d) prin locuințe acordate ca urmare a specificității activității se înțelege acele locuințe asigurate angajaților când activitatea se desfășoară în locuri izolate, precum stațiile meteo, stațiile pentru controlul mișcărilor seismice, sau în condițiile în care este solicitată prezența permanentă pentru supravegherea unor instalații, utilaje și altele asemenea.

(15) Potrivit prevederilor art. 76 alin. (4) lit. f), nu sunt venituri impozabile:

a) contravaloarea echipamentelor tehnice primite de angajat sub formă de aparatură, dispozitive, unelte, alte mijloace asemănătoare, necesare în procesul muncii;

b) contravaloarea echipamentului individual de protecție cu care este dotat fiecare participant în procesul muncii pentru a fi protejat împotriva factorilor de risc;

c) contravaloarea echipamentului individual de lucru care cuprinde mijloacele primite de un angajat în vederea utilizării lor în timpul procesului muncii pentru a-i proteja îmbrăcămintea și încălțăminte;

d) contravaloarea alimentației de protecție primite în mod gratuit de persoanele fizice care lucrează în locuri de muncă cu condiții grele și vătămătoare;

e) contravaloarea materialelor igienico-sanitare primite în mod gratuit de persoanele fizice care își desfășoară activitatea în locuri de muncă al căror specific impune o igienă personală deosebită;

f) contravaloarea medicamentelor primite de cadrele militare în activitate, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în activitate, sportivi, personalul navigant și alte categorii de personal, potrivit legii;

g) contravaloarea echipamentului și a materialelor de resortul echipamentului, cum ar fi: materiale de spălat și de igienă, materiale de gospodărie, materiale pentru atelierelor de reparații și întreținere, rechizite și furnituri de birou, primite în mod gratuit de personalul din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională, în condițiile legii;

h) valoarea financiară anuală a normelor de echipare, valoarea financiară a drepturilor de echipament, precum și materiale de resortul echipamentului în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională;

i) altele asemenea.

(16) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. h), în categoria cheltuielilor de delegare și detașare se cuprind cheltuielile cu transportul, cazarea, precum și indemnizația de delegare și de detașare în țară și în străinătate, stabilite în condițiile prevăzute de lege sau în contractul de muncă aplicabil.

(17) În sensul prevederilor art. 76 alin. (4) lit. m), prin cheltuieli de mutare în interesul serviciului se înțelege cheltuielile cu transportul personal și al membrilor de familie ai angajatului, precum și al bunurilor din gospodărie, cu ocazia mutării

salariatului într-o altă localitate decât cea de domiciliu, în situația în care, potrivit legii, se decontează de angajator.

(18) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. n), sunt considerate venituri neimpozabile:

a) indemnizația de instalare acordată elevilor și studenților militari la absolvirea instituțiilor de învățământ militar;

b) indemnizația de mutare acordată personalului militar, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, mutați sau transferați, în interes de serviciu, într-o altă localitate decât cea de domiciliu;

c) indemnizațiile de instalare și mutare primite de beneficiarii de astfel de venituri, acordate în conformitate cu prevederile legilor speciale.

(19) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. o) din Codul fiscal, veniturile din activități dependente desfășurate în străinătate și plătite de un angajator nerezident nu sunt impozabile și nu se declară în România potrivit prevederilor Codului fiscal.

(20) Veniturile din salarii obținute de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal pentru activitatea desfășurată într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri și care sunt plătite de către sau în numele unui angajator care este rezident în România sau are sediul permanent în România sunt impozabile în România dacă persoana fizică este prezentă în acel stat pentru o perioadă care nu depășește perioada prevăzută în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul în care se desfășoară activitatea și veniturile din salarii nu sunt suportate de un sediu permanent al angajatorului care este rezident în România.

(21) În situația în care contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal care au desfășurat activitatea dependentă în alt stat pentru o perioadă mai mică decât perioada prevăzută în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul în care se desfășoară activitatea își prelungesc ulterior perioada de ședere în statul respectiv peste perioada prevăzută de convenție, dreptul de impunere asupra veniturilor din salarii revine statului străin.

După expirarea perioadei prevăzute în convenție, angajatorul care este rezident în România sau are sediul permanent în România nu mai calculează, nu mai reține și nu mai virează impozitul pe venitul din salarii. Contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal datorează în statul străin impozit din prima zi pentru veniturile realizate ca urmare a desfășurării activității în acel stat.

(22) Pentru veniturile din salarii obținute de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal pentru activitatea desfășurată într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri și care sunt plătite de către sau în numele unui angajator care este rezident în România sau are sediul permanent în România, dreptul de impunere revine statului străin dacă persoana fizică este prezentă în acel stat pentru o perioadă care depășește perioada prevăzută în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul în care se desfășoară activitatea. În această situație, angajatorul care este rezident în România sau are sediul permanent în România și care efectuează plata veniturilor din salarii către contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal nu are obligația calculării, reținerii și virării impozitului pe venitul din salarii, întrucât

dreptul de impunere revine statului străin în care persoana fizică își desfășoară activitatea.

(23) În situația în care contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal urmează să desfășoare activitatea dependentă în alt stat într-o perioadă mai mare decât perioada prevăzută în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul în care se desfășoară activitatea, dar detașarea acestora încetează înainte de perioada prevăzută în convenție, dreptul de impunere a veniturilor din salarii revine statului român, astfel:

a) în situația în care persoana fizică își continuă relația contractuală generatoare de venituri din salarii cu angajatorul, veniturile aferente perioadelor anterioare pentru care nu s-a calculat, nu s-a reținut și nu s-a virat impozitul pe salarii se impun separat față de drepturile lunii curente, prin aplicarea cotei de impozit asupra bazei de calcul determinate separat pentru fiecare lună. Impozitul astfel calculat se reține de către angajator din veniturile din salarii începând cu luna încetării detașării și până la lichidarea impozitului. Impozitul se recuperează într-o perioadă cel mult egală cu perioada în care persoana fizică a fost detașată în străinătate.

Angajatorul, la solicitarea autorității fiscale, prezintă documente care atestă încetarea detașării, respectiv documentul/documente care atestă data sosirii în România a persoanei detașate;

b) în situația în care persoana fizică nu mai are relații contractuale generatoare de venituri din salarii cu angajatorul și acesta din urmă nu poate efectua reținerea diferențelor de impozit, regularizarea impozitului datorat de persoana fizică se realizează de către organul fiscal competent pe baza declarației privind veniturile realizate din străinătate.

(24) Pentru veniturile din salarii obținute de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal pentru activitatea desfășurată într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri și care sunt plătite de către sau în numele unui angajator care este rezident în România prin sediul său permanent stabilit în statul în care persoana fizică își desfășoară activitatea și salariul este suportat de către acest sediu permanent, dreptul de impunere revine statului străin indiferent de perioada de desfășurare a activității în străinătate.

(25) Pentru veniturile din salarii obținute de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal pentru activitatea desfășurată într-un stat cu care România nu are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri sau persoanele respective nu sunt vizate de o convenție de evitare a dublei impuneri și care sunt plătiți de către sau în numele unui angajator care este rezident în România sau are sediul permanent în România, dreptul de impunere revine statului român, indiferent de perioada de desfășurare a activității în străinătate.

SECȚIUNEA a 2-a

Deducere personală

13. (1) În sensul art. 77 din Codul fiscal, deducerea din venitul net lunar din salarii a unei sume sub formă de deducere personală se acordă pentru fiecare lună a perioadei impozabile numai pentru veniturile din salarii la locul unde se află funcția

de bază, în limita venitului realizat.

Deducerea personală este stabilită în funcție de venitul brut lunar din salarii realizat la funcția de bază de către contribuabil și numărul de persoane aflate în întreținerea acestuia.

(2) Obligația stabilirii persoanelor aflate în întreținerea contribuabilului în funcție de care se atribuie deducerea personală este în sarcina plătitorului de venit din salarii, la funcția de bază.

Persoana aflată în întreținere poate avea sau nu domiciliu comun cu contribuabilul în a cărui întreținere se află.

Sunt considerate persoane aflate în întreținere soțul/soția contribuabilului, copiii acestuia, precum și alți membri de familie până la gradul al doilea inclusiv.

(3) În sensul art. 77 alin. (3) din Codul fiscal, în categoria "alt membru de familie aflat în întreținere" se cuprind rudele contribuabilului și ale soțului/soției acestuia până la gradul al doilea inclusiv.

(4) Sunt considerate persoane aflate în întreținere militarii în termen, studenții și elevii militari ai instituțiilor de învățământ militar și civile, peste vârsta de 18 ani, dacă veniturile obținute sunt mai mici sau egale cu 300 lei lunar.

(5) Nu sunt considerate persoane aflate în întreținere persoanele majore condamnate, care execută pedepse privative de libertate.

(6) Copilul minor este considerat întotdeauna întreținut, cu excepția celor încadrați în muncă, indiferent dacă se află în unități speciale sanitare sau de protecție specială și altele asemenea, precum și în unități de învățământ, inclusiv în situația în care costul de întreținere este suportat de aceste unități. În acest caz eventualele venituri obținute de copilul minor nu se au în vedere la încadrarea în venitul de 300 lei lunar.

Pentru copilul minor aflat în întreținerea părinților sau a tutorelui, deducerea personală se acordă fiecăruia dintre părinți, respectiv tutorelui.

Pentru copilul minor provenit din căsătorii anterioare, dreptul la deducerea personală revine părintelui căruia i-a fost încredințat copilul și unuia dintre soți care formează noua familie.

Pentru copilul minor pentru care s-a dispus plasamentul, în condițiile Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dreptul de a fi preluat ca persoană aflată în întreținere pentru acest copil se acordă:

a) persoanei căreia i s-a dat în plasament copilul; sau

b) ambilor soți care formează familia căreia i s-a dat în plasament copilul.

În situația în care într-o familie sunt mai mulți copii aflați în întreținere, cu excepția copiilor minori, aceștia vor fi preluați în întreținerea unuia dintre părinți conform înțelegerii dintre părți. În aceste situații contribuabilii vor prezenta plătitorului de venit fie o declarație pe propria răspundere din partea soțului/soției, fie o adeverință emisă de plătitorul de venit din salarii al acestuia/acesteia, după caz, din care să rezulte numărul și identitatea copiilor care sunt preluați în întreținere de fiecare soț/soție.

Copilul minor cu vârsta cuprinsă între 16 și 18 ani, încadrat în muncă în condițiile Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, devine contribuabil și beneficiază de deducerea personală, situație în care,

pentru perioada respectivă, părinții nu mai beneficiază de deducerea personală.

Verificarea încadrării veniturilor acestor persoane în sumă de 300 lei lunar se realizează prin compararea acestui plafon cu veniturile brute realizate de persoana fizică aflată în întreținere.

(7) În cursul anului fiscal, în cazul în care angajatul obține venituri la funcția de bază, pentru a stabili dreptul acestuia la deducere pentru persoane aflate în întreținere, se compară venitul lunar realizat de persoana aflată în întreținere cu suma de 300 lei lunar, astfel:

a) în cazul în care persoana aflată în întreținere realizează venituri lunare de natura pensiilor, indemnizațiilor, alocațiilor și altele asemenea, venitul lunar realizat de persoana întreținută rezultă din însumarea tuturor drepturilor de această natură realizate într-o lună;

b) în cazul în care venitul este realizat sub formă de câștiguri la jocuri de noroc, premii la diverse competiții, dividende, dobânzi și altele asemenea, venitul lunar realizat de persoana fizică aflată în întreținere se determină prin împărțirea venitului realizat la numărul de luni rămase până la sfârșitul anului, exclusiv luna de realizare a venitului;

c) în cazul în care persoana întreținută realizează atât venituri lunare, cât și aleatorii, venitul lunar se determină prin însumarea acestor venituri.

La stabilirea venitului lunar, în sumă de 300 lei, al persoanei aflate în întreținere nu se iau în calcul veniturile prevăzute la art. 62 lit. o), w), x) și/sau pensiile de urmaș cuvenite conform legii, precum și prestațiile sociale acordate potrivit art. 58 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(8) Dacă venitul unei persoane aflate în întreținere depășește 300 lei lunar, ea nu este considerată întreținută.

În funcție de venitul lunar al persoanei întreținute, plătitorul veniturilor din salarii va proceda după cum urmează:

a) în situația în care una dintre persoanele aflate în întreținere, pentru care contribuabilul beneficiază de deducere personală, obține în cursul anului un venit lunar mai mare de 300 lei lunar, plătitorul veniturilor din salarii va reconsidera nivelul deducerii personale corespunzătoare pentru persoanele rămase în întreținere începând cu luna următoare celei în care a fost realizat venitul, indiferent de data la care se face comunicarea către angajator/plătitor;

b) în situația în care contribuabilul solicită acordarea deducerii personale pentru persoana aflată în întreținere ca urmare a situării venitului lunar al acesteia din urmă sub 300 lei lunar, plătitorul de venituri din salarii va începe acordarea deducerii personale reconsiderate pentru persoana în întreținere odată cu plata drepturilor lunare ale lunii în care contribuabilul a depus documentele justificative.

(9) Pentru stabilirea deducerii personale la care are dreptul, contribuabilul va depune la plătitorul de venituri din salarii o declarație pe propria răspundere, care trebuie să cuprindă următoarele informații:

a) datele de identificare a contribuabilului care realizează venituri din salarii (numele și prenumele, domiciliul, codul numeric personal);

b) datele de identificare a fiecărei persoane aflate în întreținere (numele și

prenumele, codul numeric personal).

În ceea ce privește copiii aflați în întreținere care nu sunt minori, la această declarație contribuabilul care realizează venituri din salarii va anexa și adeverința de la plătitorul de venituri din salarii a celuilalt soț sau declarația pe propria răspundere a acestuia că nu beneficiază de deducere personală pentru acel copil.

(10) Declarația pe propria răspundere a persoanei aflate în întreținere, cu excepția copilului minor, trebuie să cuprindă următoarele informații:

a) datele de identificare a persoanei aflate în întreținere, cum ar fi: numele, prenumele, domiciliul, codul numeric personal;

b) datele de identificare a contribuabilului care beneficiază de deducerea personală corespunzătoare, cum ar fi: numele, prenumele, domiciliul, codul numeric personal;

c) acordul persoanei întreținute ca întreținătorul să o preia în întreținere;

d) nivelul și natura venitului persoanei aflate în întreținere, inclusiv mențiunea privind suprafețele de teren agricol și silvic deținute, precum și declarația cu privire la desfășurarea de activități agricole, silvicultură și/sau piscicultură;

e) angajarea persoanei aflate în întreținere de a comunica persoanei care contribuie la întreținerea sa orice modificări în situația venitului realizat.

Declarațiile pe propria răspundere depuse în vederea acordării de deduceri personale nu se emit ca formulare tipizate.

(11) Contribuabilul va prezenta plătitorului de venituri din salarii documentele justificative care să ateste persoanele aflate în întreținere, cum sunt: certificatul de căsătorie, certificatele de naștere ale copiilor, adeverința de venit a persoanei întreținute sau declarația pe propria răspundere și altele. Documentele vor fi prezentate în original și în copie, plătitorul de venituri din salarii păstrând copia după ce verifică conformitatea cu originalul.

(12) Dacă la un contribuabil intervine o schimbare care are influență asupra nivelului reprezentând deducerea personală acordată și această schimbare duce la diminuarea deducerii personale, contribuabilul este obligat să înștiințeze plătitorul de venituri din salarii în termen de 15 zile calendaristice de la data la care s-a produs evenimentul care a generat modificarea, astfel încât angajatorul/plătitorul să reconsidere nivelul deducerii începând cu luna următoare celei în care s-a produs evenimentul.

(13) În situația în care depunerea documentelor justificative privind acordarea deducerii personale se face ulterior apariției evenimentului care modifică, în sensul majorării, nivelul acesteia, angajatorul/plătitorul de venituri din salarii va acorda deducerea personală reconsiderată odată cu plata drepturilor salariale aferente lunii în care contribuabilul a depus toate documentele justificative.

(14) Deducerea personală nu se fracționează în funcție de numărul de ore în cazul veniturilor realizate în baza unui contract de muncă cu timp parțial, la funcția de bază.

SECȚIUNEA a 3-a

Determinarea impozitului pe veniturile din salarii și asimilate salariilor

14. (1) Venitul brut lunar din salarii reprezintă totalitatea veniturilor realizate într-o

lună conform art. 76 alin. (1) - (3) din Codul fiscal de o persoană fizică, pe fiecare loc de realizare, indiferent de denumirea acestora sau de forma sub care sunt acordate.

Pentru persoanele fizice care desfășoară activități pe teritoriul României sunt considerate venituri din salarii realizate din România sumele primite de la angajatori cu sediul sau cu domiciliul în România, precum și de la angajatori cu sediul sau cu domiciliul în străinătate, indiferent unde este primită suma.

(2) Contribuabilii care realizează venituri din salarii datorează un impozit lunar final, calculat și reținut de către plătitorul de venituri.

Pentru impunerea veniturilor din salarii se utilizează cota de impozit de 16%, luându-se în calcul pentru determinarea bazei de calcul a impozitului la funcția de bază și deducerea personală stabilită potrivit art. 77 din Codul fiscal, după caz.

(3) Drepturile salariale acordate în natură, precum și avantajele acordate angajaților se evaluează conform pct. 12 alin. (4) - (6) și se impozitează în luna în care au fost primite. Documentele referitoare la calculul contravalorii veniturilor și avantajelor în natură primite de angajat se vor anexa la statul de plată.

(4) Valoarea tichetelor de masă, tichetelor de creșă, tichetelor cadou, voucherelor de vacanță, acordate potrivit legii, luată în calcul la determinarea impozitului pe veniturile din salarii, este valoarea nominală. Veniturile respective se impozitează ca venituri din salarii în luna în care acestea sunt primite.

(5) Transformarea în lei a sumelor obținute, potrivit legii, în valută, reprezentând venituri din salarii realizate în România, se face la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României, astfel:

a) în situația în care veniturile din salarii sunt plătite în cursul lunii sau în cazul încetării raporturilor de muncă, se utilizează cursul de schimb valutar în vigoare în ziua precedentă celei în care se face plata; sau

b) în celelalte cazuri, cursul de schimb valutar în vigoare în ultima zi a lunii pentru care se face plata acestor drepturi.

(6) Pentru calculul impozitului lunar aferent venitului realizat, cota de impozit de 16% se aplică asupra bazei de calcul determinate astfel:

a) pentru veniturile obținute la locul unde se află funcția de bază, ca diferență între venitul net din salarii, calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor sociale obligatorii aferente unei luni, datorate potrivit legii în România sau în conformitate cu instrumentele juridice internaționale la care România este parte, precum și, după caz, a contribuției individuale la bugetul de stat datorată potrivit legii, și următoarele:

(i) deducerea personală acordată pentru luna respectivă;

(ii) cotizația sindicală plătită în luna respectivă;

(iii) contribuțiile la fondurile de pensii facultative potrivit Legii nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare, și cele la scheme de pensii facultative, calificate astfel în conformitate cu legislația privind pensiile facultative de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, administrate de către entități autorizate stabilite în state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European, suportate de angajați, astfel încât la nivelul anului să nu se depășească echivalentul în lei al sumei de 400 euro;

(iv) primele de asigurare voluntară de sănătate conform Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare, suportate de

angajați, astfel încât la nivelul anului să nu se depășească echivalentul în lei al sumei de 400 euro.

Deducerea contribuțiilor reținute pentru fonduri de pensii facultative calificate astfel în conformitate cu legislația privind pensiile facultative se realizează numai pe baza documentelor privind calificarea fondurilor de pensii facultative respective, emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară, la solicitarea angajatorului.

Pe parcursul anului plătitorul de venituri din salarii cumulează sumele în euro, prevăzute la art. 78 alin. (2) lit. a) pct. (iii) și (iv) din Codul fiscal, și verifică încadrarea în plafonul deductibil prevăzut de lege. Pentru verificarea încadrării în plafonul anual, cursul de schimb utilizat pentru determinarea echivalentului în euro este cursul leu/euro comunicat de Banca Națională a României, în vigoare în ultima zi a lunii pentru care se plătesc drepturile salariale.

În cazul în care un angajat care obține venituri din salarii la funcția de bază se mută în cursul anului la un alt angajator, verificarea încadrării în plafonul anual a sumelor reprezentând contribuțiile la fondurile de pensii facultative și primele de asigurare voluntară de sănătate, pentru care se acordă deducerea, se efectuează în baza documentelor justificative eliberate de către angajatorul anterior prin care se atestă nivelul deducerilor acordate până la momentul mutării;

b) pentru veniturile obținute în celelalte cazuri, ca diferență între venitul brut și contribuțiile sociale obligatorii aferente unei luni, datorate potrivit legii în România sau în conformitate cu instrumentele juridice internaționale la care România este parte, precum și, după caz, a contribuției individuale la bugetul de stat datorată potrivit legii, pe fiecare loc de realizare a acestora.

Această regulă se aplică și în cazul veniturilor sub forma:

(i) drepturilor de natură salarială acordate de angajator persoanelor fizice ulterior încetării raporturilor de muncă;

(ii) sumelor reprezentând drepturile prevăzute la pct. 12 alin. (1) lit. d) și i);

(iii) veniturilor prevăzute la pct. 12 alin. (1) lit. n).

În sensul prevederilor art. 78 alin. (2) din Codul fiscal, prin instrumente juridice internaționale se înțelege regulamentele europene privind coordonarea sistemelor de securitate socială, precum și acordurile și convențiile în domeniul securității sociale la care România este parte.

(7) În cazul sumelor plătite direct de către angajat care are calitatea de participant la un fond de pensii facultative, pentru determinarea bazei de calcul al impozitului pe veniturile din salarii, contribuțiile la fondurile de pensii facultative potrivit Legii nr. 204/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și la fondurile de pensii facultative calificate astfel în conformitate cu legislația privind pensiile facultative de către Autoritatea de Supraveghere Financiară și efectuate către entități autorizate, stabilite în state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European, plătite se deduc din veniturile lunii în care s-a efectuat plata contribuției, în limita venitului realizat, pe baza documentelor justificative emise de către fondul de pensii facultative. Deducerea acestor contribuții se realizează numai pe baza documentelor privind calificarea fondurilor de pensii facultative respective, emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară, la solicitarea angajatului.

(8) În cazul sumelor plătite direct de către angajat, membru de sindicat, pentru

determinarea bazei de calcul al impozitului pe veniturile din salarii, cotizația sindicală plătită se deduce, în limitele stabilite potrivit legii, din veniturile lunii în care s-a efectuat plata cotizației, pe baza documentelor justificative emise de către organizația de sindicat.

(9) În scopul determinării impozitului pe veniturile salariale, prin locul unde se află funcția de bază se înțelege:

a) pentru persoanele fizice angajate la un singur loc de muncă, locul unde are încheiat contractul individual de muncă sau alte documente specifice, potrivit legii;

b) în cazul în care activitatea se desfășoară pentru mai mulți angajatori, locul declarat de persoanele fizice angajate. Angajatul are obligația să declare numai angajatorului la care a ales funcția pe care o consideră de bază, pentru un singur loc de muncă, prin depunerea declarației pe propria răspundere. Declarația pe propria răspundere nu reprezintă un formular tipizat.

Funcția de bază poate fi declarată de angajat și la locul de muncă la care acesta realizează venituri din salarii în baza unui contract individual de muncă cu timp parțial. La schimbarea locului unde se află funcția de bază, angajatul are obligația depunerii unei declarații pe propria răspundere de renunțare la funcția de bază la angajatorul ales inițial.

(10) Suma care reprezintă prima de vacanță sau o parte din aceasta se cumulează cu veniturile de natură salarială ale lunii în care se plătește această primă.

(11) Indemnizațiile aferente concediilor de odihnă se defalcă pe lunile la care se referă și se impun cumulat cu veniturile realizate în aceste luni.

(12) Contribuțiile sociale obligatorii luate în calcul la determinarea impozitului lunar potrivit alin. (6) pentru persoanele fizice care realizează venituri din salarii sunt cele datorate potrivit reglementărilor în domeniu, astfel:

- a) contribuția individuală de asigurări sociale;
- b) contribuția individuală pentru asigurările sociale de sănătate;
- c) contribuția individuală la bugetul asigurărilor pentru șomaj;
- d) alte contribuții individuale obligatorii stabilite prin lege.

SECȚIUNEA a 4-a

Acordarea dreptului contribuabilului de a dispune asupra destinației unei sume din impozit

15. În înțelesul art. 79 din Codul fiscal, în categoria entităților nonprofit se cuprind, de exemplu: asociațiile, fundațiile, organizațiile sindicale, patronatele, camerele de comerț, partidele politice, asociațiile de proprietari, casele de ajutor reciproc ale salariaților, în măsura în care, potrivit legilor proprii de organizare și funcționare, desfășoară activități nonprofit, iar sumele primite din impozit sunt folosite în acest scop.

SECȚIUNEA a 5-a

Termenul de plată a impozitului

16. (1) În sensul art. 80 veniturile în natură se consideră plătite la ultima plată a

drepturilor salariale pentru luna respectivă. Impozitul aferent veniturilor și avantajelor în natură se reține din salariul primit de angajat în numerar pentru aceeași lună.

(2) Impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor se calculează și se reține lunar de angajatori/plătitori pe baza statelor de salarii/plată.

(3) Calculul și reținerea impozitului lunar se efectuează de către plătitori, la data ultimei plăți a veniturilor din salarii aferente fiecărei luni, conform prevederilor art. 78 din Codul fiscal, indiferent dacă veniturile din salarii se plătesc o singură dată pe lună sau sub formă de avans și lichidare.

În situația în care în cursul unei luni se efectuează plăți de venituri cum sunt: premii, stimulente de orice fel, sume acordate potrivit legii pentru concediul de odihnă neefectuat și altele asemenea, reprezentând plăți intermediare, impozitul se calculează și se reține la fiecare plată, prin aplicarea cotei asupra plăților intermediare diminuate cu contribuțiile sociale obligatorii, după caz.

La data ultimei plăți a drepturilor salariale aferente unei luni impozitul se calculează potrivit art. 78 din Codul fiscal, asupra veniturilor totale din luna respectivă, prin cumularea drepturilor salariale respective cu plățile intermediare.

Impozitul de reținut la această dată reprezintă diferența dintre impozitul calculat asupra veniturilor totale și suma impozitelor reținute la plățile intermediare.

(4) În cazul în care un angajat care obține venituri din salarii la funcția de bază se mută în cursul unei luni la un alt angajator, calculul impozitului se face pentru fiecare sursă de venit (loc de realizare a venitului).

Deducerea personală se acordă numai de primul angajator, în limita veniturilor realizate în luna respectivă, până la data lichidării.

Dacă reangajarea are loc în aceeași lună cu lichidarea, la stabilirea bazei de calcul pentru determinarea impozitului lunar aferent veniturilor realizate în această lună de la angajatorul următor nu se va lua în calcul deducerea personală.

(5) Impozitul calculat și reținut lunar se virează la bugetul de stat până la data de 25, inclusiv, a lunii următoare celei pentru care se plătesc aceste venituri, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 80 alin. (2) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 6-a

Obligații declarative ale plătitorilor de venituri din salarii

17. (1) În aplicarea prevederilor art. 81 declarațiile privind calcularea și reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit se completează de plătitorul de venit și se depun la organul fiscal la care plătitorul de venit este înregistrat în evidență fiscală.

(2) Declarațiile privind calcularea și reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit pentru angajații care au fost detașați la o altă entitate se completează de către angajator sau de către plătitorul de venituri din salarii în cazul în care angajatul detașat este plătit de entitatea la care a fost detașat.

(3) În situația în care plata venitului salarial se face de entitatea la care angajații au fost detașați, angajatorul care a detașat comunică plătitorului de venituri din salarii la care aceștia sunt detașați date referitoare la deducerea personală la care este îndreptățit fiecare angajat.

Pe baza acestor date plătitorul de venituri din salarii la care angajații au fost detașați întocmește statele de salarii și calculează impozitul, în scopul completării declarației privind calcularea și reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit.

(4) Fiecare angajator/plătitor de venituri din salarii și asimilate salariilor este obligat, potrivit prevederilor art. 78 alin. (5) din Codul fiscal, să determine impozitul anual pe veniturile din salarii, pentru fiecare contribuabil, prin însumarea impozitului aferent venitului fiecărei luni din anul fiscal, indiferent de numărul de luni în care contribuabilul a realizat venituri din salarii și asimilate salariilor de la acesta.

(5) Plătitorii de venituri din salarii și asimilate salariilor au obligația de a completa declarațiile privind calcularea și reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit și pentru veniturile din salarii plătite angajaților pentru activitatea desfășurată de aceștia în străinătate, indiferent dacă impozitul aferent acestor venituri a fost sau nu calculat, reținut și virat. La completarea declarației, plătitorii de venituri din salarii identifică persoanele care în cursul anului precedent au desfășurat activitate salariată în străinătate.

(6) Pentru contribuabilii prevăzuți la art. 82 din Codul fiscal care realizează venituri din salarii și asimilate salariilor și pentru care plătitorul de venituri nu a optat să îndeplinească obligațiile privind calculul, reținerea și virarea impozitului aferent acestor venituri, obligația determinării impozitului anual pe venitul din salarii, pe sursa respectivă, revine contribuabilului.

(7) În situația în care se constată elemente care generează modificarea veniturilor din salarii și asimilate salariilor și/sau a bazei de impunere aferente veniturilor unei persoane fizice, pentru care angajatorul/plătitorul a efectuat calculul impozitului lunar, recalcularea drepturilor respective și stabilirea diferențelor de impozit constatate se efectuează pentru luna la care se referă, iar diferențele de impozit rezultate vor majora/diminua impozitul datorat începând cu luna constatării.

SECȚIUNEA a 7-a

Plata impozitului pentru anumite venituri salariale și asimilate salariilor

18. (1) În sensul art. 82 din Codul fiscal, contribuabilii care desfășoară activitatea în România și obțin venituri sub formă de salarii și asimilate salariilor din străinătate, care, potrivit acestui titlu, se impun în România, precum și persoanele fizice române angajate ale misiunilor diplomatice și ale posturilor consulare acreditate în România, pentru care angajatorul nu îndeplinește obligațiile privind calculul, reținerea și plata impozitului pe salarii, au obligația să depună lunar o declarație la organul fiscal competent.

Persoanele fizice, juridice sau orice altă entitate la care își desfășoară activitatea contribuabilii prevăzuți la art. 82 alin. (1) din Codul fiscal au obligația să depună o declarație informativă privind începerea/încetarea activității acestor contribuabili. Declarația informativă se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială este înregistrată în evidența fiscală persoana fizică, juridică sau orice altă entitate la care își desfășoară activitatea contribuabilul.

Declarația informativă se depune ori de câte ori apar modificări de natura

începerii/încetării activității în documentele care atestă raporturile de muncă, în termen de 30 de zile de la data producerii evenimentului.

(2) În înțelesul art. 82 alin. (6) din Codul fiscal, sfera de cuprindere a entităților nonprofit este cea prevăzută la pct. 15.

CAPITOLUL IV

Venituri din cedarea folosinței bunurilor

SECȚIUNEA 1

Definirea veniturilor impozabile din cedarea folosinței bunurilor

19. (1) În categoria veniturilor impozabile din cedarea folosinței bunurilor, în înțelesul art. 83 din Codul fiscal, se cuprind veniturile din închirieri și subînchirieri de bunuri mobile și imobile, precum și veniturile din arendarea bunurilor agricole, din patrimoniul personal.

(2) Veniturile obținute din închirieri și subînchirieri de bunuri imobile, în sensul art. 83 alin. (1) din Codul fiscal, sunt cele din cedarea folosinței locuinței, caselor de vacanță, garajelor, terenurilor și altora asemenea, inclusiv a unor părți din acestea, utilizate în scop de reclamă, afișaj și publicitate, a căror folosință este cedată în baza unor contracte de închiriere/subînchiriere, uzufruct și altele asemenea.

SECȚIUNEA a 2-a

Stabilirea venitului net anual din cedarea folosinței bunurilor

20. (1) În aplicarea art. 84 din Codul fiscal, în vederea determinării venitului brut, la sumele reprezentând chiria sau arenda în bani și/sau la echivalentul în lei al veniturilor în natură se adaugă, dacă este cazul, și valoarea cheltuielilor ce sunt, conform dispozițiilor legale sau înțelegerii contractuale, în sarcina proprietarului, uzufructuarului sau a altui deținător legal, dar sunt efectuate de cealaltă parte contractantă.

(2) Reprezintă venit brut și valoarea investițiilor la bunurile mobile și imobile ale proprietarului, uzufructuarului sau ale altui deținător legal, care fac obiectul unor contracte de cedare a folosinței bunurilor, inclusiv al contractelor de comodat, și care sunt efectuate de cealaltă parte contractantă. În termen de 30 de zile de la finalizarea investițiilor, partea care a efectuat investiția este obligată să comunice proprietarului, uzufructuarului sau altui deținător legal valoarea investiției. Proprietarul, uzufructuarul sau alt deținător legal are obligația să declare la organul fiscal competent valoarea investiției, în declarația privind venitul realizat.

(3) Proprietarul are obligația de a efectua cheltuielile referitoare la întreținerea și repararea locuinței închiriate, potrivit reglementărilor legale în vigoare.

(4) În cazul efectuării de către chiriaș a unor astfel de cheltuieli care cad în sarcina proprietarului și se încadrează în cota forfetară de cheltuieli, cu diminuarea corespunzătoare a chiriei, impunerea rămâne nemodificată.

(5) În situația în care chiria reprezintă echivalentul în lei al unei valute, venitul brut anual se determină pe baza chiriei lunare evaluate la cursul de schimb al pieței

valutare comunicat de Banca Națională a României, valabil pentru ultima zi a fiecărei luni, corespunzător lunilor din perioada de impunere.

(6) Venitul net se determină ca diferență între sumele reprezentând chiria în bani și/sau echivalentul în lei al veniturilor în natură, prevăzute în contractul încheiat între părți, și cota de cheltuială forfetară de 40% reprezentând cheltuieli deductibile aferente venitului.

Pentru recunoașterea deductibilității cheltuielii stabilite forfetar proprietarul nu este obligat să prezinte organului fiscal documente justificative.

Cheltuiala deductibilă aferentă venitului, stabilită în cota forfetară de 40% aplicată la venitul brut, reprezintă uzura bunurilor închiriate și cheltuielile ocazionate de întreținerea și repararea acestora, impozitele și taxele pe proprietate datorate potrivit legii, comisionul reținut de intermediari, primele de asigurare plătite pentru bunul cedat spre folosință, respectiv eventuale nerealizări ale veniturilor din arendare scontate, generate de condiții naturale nefavorabile, cum ar fi: grindina, seceta, inundații, incendii și altele asemenea.

SECȚIUNEA a 3-a

Reguli aplicabile contribuțiilor sociale aferente veniturilor realizate din cedarea folosinței bunurilor

21. În sensul art. 90 alin. (1) contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate potrivit titlului V "Contribuții sociale obligatorii" se deduc de organul fiscal competent din veniturile realizate pe fiecare sursă din categoria venituri din cedarea folosinței bunurilor, indiferent dacă determinarea venitului net se efectuează în sistem real, pe baza normelor de venit sau prin utilizarea cotelor forfetare de cheltuieli.

În cazul în care veniturile luate în calcul la stabilirea bazei anuale de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate depășesc plafonul corespunzător anului fiscal respectiv, stabilit potrivit prevederilor titlului V "Contribuții sociale obligatorii", sunt deductibile sumele reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate alocate venitului corespunzător fiecărei surse, potrivit regulilor de la pct. 17 prevăzute în normele metodologice date în aplicarea prevederilor art. 175 alin. (3) din Codul fiscal.

Organul fiscal competent are obligația recalculării venitului net/bazei impozabile și determinării impozitului pe venit datorat.

CAPITOLUL V

Venituri din investiții

SECȚIUNEA 1

Definirea veniturilor din investiții

22. (1) În aplicarea art. 91 lit. b) din Codul fiscal sunt considerate venituri din dobânzi, fără a fi limitate, următoarele:

- a) dobânzi obținute din obligațiuni;
- b) dobânzi obținute pentru conturile curente, conturi escrow, depozitele la vedere,

colaterale și la termen, inclusiv la certificatele de depozit;

c) suma primită sub forma de dobândă pentru împrumuturile acordate;

d) dobânzi obținute din instrumente alternative de investire de tipul structurilor (depozite structurate) în care este legat un instrument derivat cu un depozit;

e) alte venituri obținute din deținerea de titluri de creanță.

(2) În aplicarea art. 91 lit. c) din Codul fiscal în cadrul instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe piața la buna înțelegere (OTC) se includ, fără a se limita, următoarele:

a) forward pe cursul de schimb fără livrare la scadență;

b) swap pe cursul de schimb;

c) swap pe rata dobânzii;

d) opțiuni pe cursul de schimb fără livrare la scadență;

e) opțiuni pe rata dobânzii;

f) opțiuni pe acțiuni sau indici bursieri;

g) opțiuni pe alte active suport (de exemplu: mărfuri);

h) opțiuni binare;

i) forward rate agreement;

j) swap pe acțiuni;

k) sau orice combinații ale acestora.

Pentru scopuri fiscale, sunt incluse în categoria instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe piața la buna înțelegere (OTC) și tranzacțiile în marjă.

SECȚIUNEA a 2-a

Determinarea câștigului/pierderii din transferul titlurilor de valoare, altele decât instrumentele financiare derivate, precum și din transferul aurului financiar

23. (1) În cazul transferurilor titlurilor de valoare exprimate în valută, prevăzute la art. 94 din Codul fiscal, cursul de schimb valutar utilizat în vederea determinării câștigului și a impozitului aferent este cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României valabil pentru ziua determinării câștigului.

(2) În sensul art. 94 alin. (11) în cazul lichidării unei persoane juridice, la transmiterea universală a patrimoniului societății către asociați/acționari activele din situațiile financiare vor fi evaluate la valoarea justă, respectiv prețul de piață.

Baza impozabilă în cazul lichidării unei persoane juridice se stabilește astfel:

a) determinarea sumei reprezentând diferența între valoarea elementelor de activ și sumele reprezentând datoriile societății;

b) determinarea excedentului sumei stabilite la lit. a) peste aportul la capitalul social al persoanei fizice beneficiare.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea venitului din operațiuni cu instrumentele financiare derivate

24. (1) Câștigul/pierderea obținută din operațiuni de tip repo/reverse repo care au la bază transferul instrumentelor financiare derivate se determină conform regulilor de

la art. 95 din Codul fiscal.

(2) Venitul realizat din operațiuni cu instrumente financiare derivate îl reprezintă încasările efective din toate aceste operațiuni realizate în cursul unui an și evidențiate în contul contribuabilului din aceste operațiuni, mai puțin încasările de principal.

Costurile aferente tranzacției reprezintă plățile efective din toate aceste operațiuni realizate în cursul unui an și evidențiate în contul contribuabilului din aceste operațiuni, mai puțin plățile de principal.

Prima încasată în cadrul opțiunilor încheiate pe piețe la buna înțelegere (OTC) se include în veniturile realizate, iar prima plătită se include în costurile aferente.

În cazul contractelor forward pe cursul de schimb fără livrare la scadență, baza de impozitare o reprezintă diferență favorabilă dintre cursul forward la care se încheie tranzacția inițială și cursul spot/forward la care tranzacția se încheie printr-o operațiune legată de sens contrar, multiplicată cu suma contractului și evidențiată ca atare în contul clientului la închiderea tranzacției.

Schimbul valutar la vedere sau la termen nu este inclus în operațiuni cu instrumente financiare derivate, dacă prin natura lor aceste tranzacții nu sunt asimilate contractelor forward sau opțiuni pe cursul de schimb fără livrare la scadență.

În cazul tranzacțiilor în marjă, câștigul/pierderea din aceste tranzacții reprezintă diferența pozitivă/negativă realizată între prețul de vânzare și prețul de cumpărare evidențiată în contul de marjă al beneficiarului de venit, diminuată cu costurile aferente tranzacției dovedite prin documente justificative.

Pentru opțiunile cu profit fix (binare), în cazul în care opțiunea se exercită, baza de impozitare o reprezintă diferența favorabilă dintre suma încasată/plătită în urma exercitării opțiunii și prima plătită/încasată pentru cumpărarea/vânzarea opțiunii. În cazul în care opțiunea nu se exercită, baza impozabilă o reprezintă suma încasată pentru vânzarea opțiunii.

SECȚIUNEA a 4-a

Reținerea impozitului din veniturile din investiții

25. În aplicarea art. 97 alin. (5), în cazul lichidării unei persoane juridice obligația calculării, reținerii și virării impozitului revine reprezentantului legal al persoanei juridice.

Impozitul calculat și reținut la sursă se virează până la data depunerii situației financiare finale la oficiul registrului comerțului, întocmită de reprezentantul legal al persoanei juridice.

CAPITOLUL VI

Venituri din pensii

SECȚIUNEA 1

Reținerea impozitului din venitul din pensii

26. (1) În sensul art. 101 din Codul fiscal drepturile primite în conformitate cu

prevederile Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 204/2006, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă venituri din pensii.

(2) La stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plată unică potrivit Legii nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 204/2006, cu modificările și completările ulterioare, se va acorda un singur plafon de venit neimpozabil stabilit potrivit art. 100 din Codul fiscal, de la fiecare fond de pensii.

(3) La stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plăți eșalonate în rate, în conformitate cu prevederile Legii nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 204/2006, cu modificările și completările ulterioare, plafonul de venit neimpozabil stabilit potrivit art. 100 din Codul fiscal se acordă pentru fiecare rată lunară de la fiecare fond de pensii.

(4) Diferențele de venituri din pensii, prevăzute la art. 101 alin. (8) din Codul fiscal, primite de la același plătitor și stabilite pentru perioadele anterioare se impozitează separat față de drepturile de pensie ale lunii curente, prin aplicarea cotei de impozit asupra venitului impozabil lunar din pensii. Venitul lunar impozabil din pensii se stabilește prin deducerea din suma totală, reprezentând diferențele de venituri din pensii, a contribuției individuale de asigurări sociale de sănătate, datorată potrivit legii, și a plafonului neimpozabil lunar stabilit potrivit art. 100 din Codul fiscal.

(5) Impozitul pe veniturile din pensii se calculează, se reține lunar de către administratorii fondurilor de pensii și se plătește de către unitățile plătitoare ale acestor venituri până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se face plata pensiilor, la organul fiscal în a cărui rază își au sediul plătitorii de venituri.

(6) Administratorii fondurilor de pensii vor emite norme interne specifice privind aplicarea prevederilor alin. (5).

SECȚIUNEA a 2-a

Acordarea dreptului contribuabilului de a dispune asupra destinației unei sume din impozit

27. În înțelesul art. 102 alin. (1) din Codul fiscal, sfera de cuprindere a entităților nonprofit este cea prevăzută la pct. 15.

CAPITOLUL VII

Venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură

SECȚIUNEA 1

Definirea veniturilor

28. (1) În aplicarea art. 103 din Codul fiscal, veniturile din activități agricole realizate individual sau într-o formă de asociere fără personalitate juridică, stabilite pe baza normelor de venit, se supun impunerii potrivit prevederilor cap. VII al titlului IV din Codul fiscal, indiferent de forma de organizare a activității. Veniturile din

activități agricole supuse impunerii pe bază de norme de venit în conformitate cu prevederile art. 106 din Codul fiscal cuprind veniturile rezultate din cultivarea terenurilor, creșterea și exploatarea animalelor, deținute cu orice titlu, inclusiv cele luate în arendă.

(2) Veniturile din activități agricole menționate la art. 103 alin. (1) lit. a) - c) din Codul fiscal, pentru care sunt stabilite norme de venit conform art. 106 din Codul fiscal, sunt impozabile indiferent dacă se face sau nu dovada valorificării produselor.

(3) Terminologia folosită pentru definirea grupelor de produse vegetale și animale prevăzute la art. 105 alin. (2) din Codul fiscal pentru care venitul se determină pe baza normelor de venit este cea stabilită potrivit legislației în materie, astfel:

a) Produsele vegetale cuprinse în grupele pentru care venitul se stabilește pe baza normelor de venit sunt prevăzute în Catalogul oficial al soiurilor de plante de cultură din România, aprobat prin ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

În cadrul grupei de produse vegetale - leguminoase pentru boabe se cuprind:

- (i) mazăre pentru boabe;
- (ii) fasole pentru boabe;
- (iii) bob;
- (iv) linte;
- (v) năut;
- (vi) lupin.

b) Grupele de produse animale pentru care venitul se stabilește pe baza normelor de venit sunt definite după cum urmează:

1. vaci și bivolițe:

- (i) vaci - femele din specia taurine care au fătat cel puțin o dată;
- (ii) bivolițe - femele din specia bubaline care au fătat cel puțin o dată;

2. ovine și caprine:

- (i) oi - femele din specia ovine care au fătat cel puțin o dată;
- (ii) capre - femele din specia caprine care au fătat cel puțin o dată;

3. porci pentru îngrășat - porci peste 35 de kg, inclusiv scroafele de reproducție;

4. albine - familii de albine;

5. păsări de curte - totalitatea păsărilor din speciile găini, rațe, găște, curci, bibilici, prepelițe.

(4) În vederea stabilirii regimului fiscal aplicabil veniturilor din activități agricole, la încadrarea în limitele stabilite pentru fiecare grupă de produse vegetale și fiecare grupă de animale vor fi avute în vedere suprafețele/capetele de animal însumate în cadrul grupei respective.

(5) Sunt considerate în stare naturală produsele agricole vegetale obținute după recoltare, precum și produsele de origine animală: lapte, lână, ouă, piei crude, carne în viu și carcasă, miere și alte produse apicole definite potrivit legislației în materie, precum și altele asemenea.

Preparatele din lapte și din carne sunt asimilate produselor de origine animală obținute în stare naturală.

Norma de venit stabilită în condițiile prevăzute la art. 106 din Codul fiscal include și venitul realizat din înstrăinarea produselor vegetale, a animalelor și a produselor de origine animală, în stare naturală.

(6) Modificarea structurii suprafețelor destinate producției agricole vegetale/numărului de capete de animale/famiiliilor de albine, intervenite după data de 25 mai, nu conduce la ajustarea normelor de venit, respectiv a venitului anual impozabil.

În cazul suprafețelor destinate produselor vegetale hamei, pomi și vie, suprafețele declarate cuprind numai grupele de produse vegetale intrate pe rod începând cu primul an de intrare pe rod. Suprafețele din grupa pomii pe rod cuprind numai pomii plantați în livezi.

Norma de venit corespunzătoare veniturilor realizate din creșterea și exploatarea animalelor, precum și din valorificarea produselor de origine animală în stare naturală, în conformitate cu prevederile art. 106 din Codul fiscal, include și venitul realizat din:

a) exemplarele feminine din speciile respective care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (3) lit. b);

b) exemplarele masculine din speciile respective reprezentând animale provenite din propriile fătări și cele achiziționate numai în scop de reproducție pentru animalele deținute de contribuabili și supuse impunerii potrivit prevederilor art. 106 din Codul fiscal (de exemplu: viței, tauri, bivoli, miei, berbeci, porci).

Veniturile din activități agricole generate de exemplarele prevăzute la lit. a) și b) incluse în norma de venit nu se impozitează distinct față de veniturile realizate din creșterea și exploatarea animalelor din grupele prevăzute la alin. (3) lit. b).

Contribuabilii au obligații declarative numai pentru animalele cuprinse în grupele care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (3) lit. b).

Veniturile din activități agricole realizate din creșterea și exploatarea exemplarelor masculine din speciile taurine, bubaline, ovine, caprine, indiferent de vârstă, se supun impunerii potrivit prevederilor cap. II "Venituri din activități independente" al titlului IV din Codul fiscal, venitul net anual fiind determinat în sistem real, pe baza datelor din contabilitate, numai în cazul în care acestea au fost achiziționate în scopul creșterii și valorificării lor sub orice formă.

(7) Contribuabilii care obțin doar venituri din activități agricole pentru care au fost stabilite norme de venit nu au obligații contabile.

(8) În cazul în care un contribuabil desfășoară o activitate agricolă pentru care venitul net se determină pe bază de normă de venit și o altă activitate agricolă pentru care nu există obligația stabilirii normelor de venit potrivit art. 104 alin. (3) cheltuielile efectuate în comun, care sunt aferente veniturilor pentru care există regimuri fiscale diferite, vor fi alocate proporțional cu suprafețele de teren/numărul de capete de animale/numărul de familii de albine deținute.

(9) În cazul în care un contribuabil desfășoară o activitate agricolă pentru care venitul net se determină pe bază de normă de venit și o altă activitate independentă pentru care venitul net anual se determină în sistem real, pe baza datelor din contabilitate se aplică regimul fiscal specific fiecărei activități în parte.

SECȚIUNEA a 2-a

Venituri neimpozabile

29. (1) În aplicarea prevederilor art. 105 nu au obligații de declarare și nu datorează impozit potrivit prevederilor cap. VII al titlului IV din Codul fiscal:

a) persoanele fizice/membrii asocierilor fără personalitate juridică ce dețin cu orice titlu suprafețe de teren destinate producției agricole, pentru cele necultivate, pentru cele cultivate cu plante furajere graminee și leguminoase pentru producția de masă verde, destinate furajării animalelor deținute de contribuabilii respectivi, pentru care venitul se determină pe baza normelor de venit și a celor prevăzute la art. 105 alin. (2) din Codul fiscal;

b) persoanele fizice/membrii asocierilor fără personalitate juridică care obțin venituri din exploatarea pășunilor și fânețelor naturale, în conformitate cu prevederile art. 105 alin. (3);

c) contribuabilii arendatori, care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor supuse impunerii potrivit prevederilor cap. IV al titlului IV din Codul fiscal;

d) contribuabilii care obțin venituri din activități agricole și își desfășoară activitatea în mod individual, în limitele stabilite potrivit tabelului prevăzut la art. 105 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în cazul în care veniturile sunt obținute din exploatarea bunurilor deținute în comun sau în devălmășie și sunt atribuite conform pct. 30 alin. (2). Suprafețele de teren/animalele respective sunt considerate din punct de vedere fiscal ca fiind incluse în patrimoniul personal și generează venituri neimpozabile conform art. 62 lit. m) din Codul fiscal.

(2) În cazul contribuabililor care obțin venituri din activități agricole și își desfășoară activitatea sub forma unei asocieri fără personalitate juridică, plafonul neimpozabil se acordă la nivel de asocierie.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea venitului anual din activități agricole pe bază de norme de venit

30. (1) În aplicarea art. 106 din Codul fiscal, pentru persoanele prevăzute la art. 60 pct. 1 lit. d) din Codul fiscal, venitul net anual/norma de venit se reduce proporțional cu numărul de zile calendaristice pentru care venitul este scutit de la plata impozitului. Impozitul anual/Plățile anticipate cu titlu de impozit stabilite conform deciziei de impunere va/vor fi calculat/calculate pentru venitul net anual/norma de venit, reduse proporțional cu numărul de zile.

Prevederea se aplică atât în cazul persoanei fizice încadrate, în cursul anului fiscal, în gradul de handicap grav sau accentuat, cât și în cazul contribuabilului care în cursul perioadei impozabile nu se mai încadrează în gradul de handicap respectiv, potrivit legii.

(2) Veniturile din activități agricole determinate pe bază de norme de venit, realizate din exploatarea bunurilor (suprafețe destinate producției vegetale/cap de animal/familie de albine), deținute în comun sau în devălmășie de proprietari, uzufructuari sau de alți deținători legali, înscriși într-un document oficial, se atribuie proporțional cu cotele-părți pe care aceștia le dețin în acea proprietate sau contribuabilului care realizează venituri din activități agricole, în situația în care acestea nu se cunosc. În cazul persoanelor fizice pentru care nu a fost finalizată procedura succesorală, veniturile corespunzătoare suprafețelor destinate producției

vegetale/cap de animal/familie de albine se atribuie contribuabilului care realizează venituri din activități agricole.

SECȚIUNEA a 4-a

Calculul și plata impozitului aferent veniturilor din activități agricole

31. (1) În sensul art. 107 din Codul fiscal, perioada de declarare a suprafețelor cultivate/cap de animal/familie de albine este până la data de 25 mai inclusiv a anului fiscal pentru anul în curs și cuprinde informații privind suprafețele cultivate/capetele de animal/familiile de albine deținute la data declarării.

În cazul contribuabililor care realizează venituri din activități agricole atât individual, cât și într-o formă de asociere, în declarația depusă până la data de 25 mai inclusiv contribuabilii vor completa numai informații referitoare la activitatea desfășurată în mod individual.

Contribuabilii/asocierile fără personalitate juridică care au depus declarația prevăzută la art. 107 alin. (2) din Codul fiscal pot depune o nouă declarație pentru anul în curs, până la data de 25 mai a anului respectiv, în situația modificării structurii suprafețelor destinate producției agricole vegetale/numărului de capete de animale/familii de albine.

(2) În cazul contribuabililor/asocierilor fără personalitate juridică care depun cu întârziere declarația pentru anul în curs, după data de 25 mai, informațiile cuprinse în declarație vizează suprafețele cultivate/capetele de animale/familiile de albine deținute la data de 25 mai.

(3) Pe baza declarațiilor depuse de contribuabili/asocieri fără personalitate juridică, organul fiscal competent stabilește impozitul anual datorat. Impozitul determinat de organul fiscal competent reprezintă impozit final și nu se recalculează.

(4) Nu au obligații declarative contribuabilii care obțin venituri din activități agricole și își desfășoară activitatea sub forma unei asocieri fără personalitate juridică, obligațiile declarative fiind îndeplinite de asociatul care răspunde pentru îndeplinirea obligațiilor asociației față de autoritățile publice.

CAPITOLUL VIII

Venituri din premii și din jocuri de noroc

32. (1) În sensul aplicării prevederilor art. 108 alin. (1) din Codul fiscal în această categorie se cuprind venituri în bani și/sau în natură, ca de exemplu:

a) venituri sub formă de premii de orice fel, acordate oamenilor de cultură, știință și artă la gale, simpozioane, festivaluri, concursuri naționale sau internaționale, concursuri pe meserii sau profesii;

b) venituri sub formă de premii în bani și/sau în natură acordate sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor și altor specialiști prevăzuți în legislația în materie, pentru rezultatele obținute la competiții sportive interne și internaționale, altele decât:

(i) veniturile prevăzute la art. 62 din Codul fiscal;

(ii) veniturile plătite de entitatea cu care aceștia au relații generatoare de venituri din salarii potrivit cap. III al titlului IV din Codul fiscal;

c) venituri impozabile obținute din jocuri de noroc.

(2) În scopul delimitării veniturilor din premii de veniturile din jocuri de noroc, sunt considerate câștiguri de natura jocurilor de noroc cele acordate participanților la joc de către orice persoană juridică autorizată să exploateze astfel de jocuri de noroc, conform legislației în materie.

CAPITOLUL IX

Venituri din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal

SECȚIUNEA 1

Definirea venitului din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal

33. (1) În aplicarea prevederilor art. 111 alin. (1) din Codul fiscal se definesc următorii termeni:

a) prin contribuabil, în sensul art. 111 din Codul fiscal, se înțelege persoana fizică căreia îi revine obligația de plată a impozitului.

În cazul transferului dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia prin acte juridice între vii, contribuabil este cel din patrimoniul căruia se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrămintele acestuia: vânzătorul, credentierul, transmițătorul în cazul contractului de întreținere, al actului de dare în plată, al contractului de tranzacție etc., cu excepția transferului prin donație.

În contractele de schimb imobiliar calitatea de contribuabil o au toți copermutanții, coschimbașii, cu excepția schimbului unui bun imobil, proprietate imobiliară, cu un bun mobil, situație în care calitatea de contribuabil o are numai proprietarul bunului imobil.

În cazul transferului dreptului de proprietate prin donație, calitatea de contribuabil revine donatarului, în situația în care acesta este contribuabil potrivit prevederilor titlului IV "Impozitul pe venit" din Codul fiscal.

Contribuabil este și persoana fizică din patrimoniul căreia se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrăminte ale acestuia cu titlu de aport la capitalul social.

În cazul transferului dreptului de proprietate pentru cauză de moarte, prin succesiune legală sau testamentară, calitatea de contribuabil revine moștenitorilor legali sau testamentari, precum și legatarilor cu titlu particular;

b) prin construcții de orice fel se înțelege:

(i) construcții cu destinația de locuință;

(ii) construcții cu destinația de spații comerciale;

(iii) construcții industriale, hale de producție, sedii administrative, platforme industriale, garaje, parcări;

(iv) orice construcție sau amenajare subterană ori supraterană cu caracter permanent, pentru a cărei edificare este necesară autorizația de construcție în condițiile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) prin terenul aferent construcțiilor se înțelege terenuri-curți, construcții și anexele acestora, conform titlului de proprietate, identificat printr-un identificator unic -

numărul cadastral - sau care constituie un singur corp funciar;

d) prin terenuri de orice fel, fără construcții, se înțelege terenurile situate în intravilan sau extravilan, indiferent de categoria de folosință, cum ar fi: curți, grădini, teren arabil, pășune, fâneată, teren forestier, vii, livezi și altele asemenea pe care nu sunt amplasate construcții și nu pot fi încadrate în categoria terenurilor aferente construcțiilor în înțelesul lit. c);

e) prin transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia se înțelege înstrăinarea, prin acte juridice între vii, a dreptului de proprietate sau a dezmembrămintelor acestuia, indiferent de tipul sau natura actului prin care se realizează acest transfer: vânzare-cumpărare, donație, rentă viageră, întreținere, schimb, dare în plată, tranzacție, aport la capitalul social, inclusiv în cazul când transferul se realizează în baza unei hotărâri judecătorești și altele asemenea;

f) nu constituie transfer impozabil constatatarea prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă/hotărâre judecătorească definitivă și executorie a dobândirii dreptului de proprietate ca efect al uzucapiunii;

g) data de la care începe să curgă termenul este data dobândirii, iar calculul termenului se face în condițiile dreptului comun.

Termenul în raport cu care se calculează data dobândirii este:

(i) pentru construcțiile noi și terenul aferent acestora, termenul curge de la data încheierii procesului-verbal de recepție finală, în condițiile prevăzute de lege;

(ii) pentru construcțiile neterminat și terenul aferent acestora, termenul se calculează de la data dobândirii dreptului de proprietate sau dezmembrămintelor sale asupra terenului;

h) data dobândirii se consideră:

(i) pentru imobilele dobândite prin reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate în baza legilor fondului funciar: Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și a celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, data dobândirii este considerată data validării, prin hotărârea comisiei județene de aplicare a legilor de mai sus, a propunerilor făcute de comisiile locale de aplicare a acestor legi. Numărul și data hotărârii sunt înscrise în adeverințele eliberate de comisiile locale fiecărui solicitant îndreptățit la restituire ori constituire;

(ii) pentru imobilele atribuite, restituite, retrocedate etc. în baza următoarelor legi: Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare, Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, data dobândirii este considerată data emiterii actului administrativ, respectiv ordinul prefectului, dispoziția de restituire sau orice alt act administrativ în materie;

(iii) în cazul în care foștii proprietari sau moștenitorii acestora au dobândit dreptul de proprietate prin hotărâre judecătorească, data dobândirii este considerată data rămânerii definitive și irevocabile/definitive și executorie a hotărârii judecătorești;

(iv) pentru imobilele dobândite cu titlu de uzucapiune, constatat prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, data dobândirii este considerată data la care a început să curgă termenul de uzucapiune;

(v) în cazul înstrăinării unor imobile rezultate din dezmembrarea, respectiv dezlipirea unui imobil, data dobândirii acestor imobile este data dobândirii imobilului inițial care a fost supus dezlipirii, respectiv dezmembrării;

(vi) în cazul înstrăinării terenurilor alipite și ulterior dezmembrate, respectiv dezlipite, data dobândirii este considerată data la care a fost dobândit imobilul cu suprafața cea mai mare din operația de alipire;

(vii) în cazul înstrăinării unor imobile rezultate din alipirea unora dobândite la date diferite, impozitul se va calcula în funcție de data dobândirii parcelei cu suprafața cea mai mare;

(viii) în cazul în care parcelele alipite au suprafețele egale, data dobândirii este considerată data la care a fost dobândită ultima parcelă;

(ix) în cazul schimbului, data dobândirii imobilelor care fac obiectul schimbului va fi data la care fiecare copermutant, respectiv coschimbaș, a dobândit proprietatea.

(2) În aplicarea art. 111 alin. (2) din Codul fiscal, nu se datorează impozit la dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și construcțiilor de orice fel, prin reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul următoarelor legi speciale: Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și orice alte acte normative cu caracter reparatoriu.

Este exceptată de la plata impozitului transmiterea dreptului de proprietate prin donație între rude ori afini până la gradul al III-lea inclusiv, precum și între soți. Dovada calității de soț, rudă sau afîn se face cu acte de stare civilă.

Înstrăinarea ulterioară a proprietăților imobiliare dobândite în condițiile prevăzute la paragrafele 1 și 2 va fi supusă impozitării, cu excepția transmiterii dreptului de proprietate prin donație între rude ori afini până la gradul al III-lea inclusiv, precum și între soți.

Face excepție de la impunere transmiterea dreptului de proprietate sau a dezmembrămintelor acestuia pentru proprietățile imobiliare din patrimoniul afacerii definite conform pct. 7 alin. (8) din normele metodologice date în aplicarea art. 68 din Codul fiscal, acestea fiind incluse în categoriile de venituri pentru care venitul net anual se determină pe baza datelor din contabilitate.

În cazul partajului judiciar sau voluntar, precum și al regimului separației de bunuri nu se datorează impozit.

(3) În cazul procedurii succesorale se aplică următoarele reguli:

a) finalizarea procedurii succesorale are loc la data întocmirii încheierii de finalizare a succesiunii;

b) impozitul datorat va fi achitat de către contribuabil la data întocmirii încheierii finale de către notarul public;

c) în situația în care succesiunea legală sau testamentară este dezbătută și finalizată prin întocmirea încheierii de finalizare a succesiunii în termen de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii, nu se datorează impozit. Nu se datorează impozit nici în situația în care, după finalizarea succesiunii, se solicită certificat de moștenitor suplimentar și se întocmește încheierea finală suplimentară înainte de expirarea termenului de 2 ani;

d) în cazul finalizării succesiunii prin întocmirea încheierii finale după expirarea termenului de 2 ani, moștenitorii datorează impozitul de 1% prevăzut în art. 111 alin. (3) din Codul fiscal;

e) în cazul în care succesiunea a fost finalizată prin întocmirea încheierii de finalizare înainte de expirarea termenului de 2 ani și se solicită certificat de moștenitor suplimentar după expirarea termenului de 2 ani, calculat de la data decesului autorului succesiunii, moștenitorii datorează impozit în condițiile art. 111 alin. (3) din Codul fiscal numai pentru proprietățile imobiliare ce se vor declara și menționa în încheierea finală suplimentară;

f) în cazul succesiunilor vacante și al partajului succesoral nu se datorează impozit;

g) impozitul se calculează și se încasează la valoarea proprietăților imobiliare cuprinse în masa succesorală.

Masa succesorală, din punct de vedere fiscal și în condițiile art. 111 alin. (1) și (3) din Codul fiscal, cuprinde numai activul net imobiliar declarat de succesibili. În cazul în care aceștia nu au cunoștință sau nu declară valoarea bunurilor imobile ce compun masa succesorală, la stabilirea valorii masei succesorală vor fi avute în vedere valorile bunurilor din studiul de piață. În scop fiscal, prin activul net imobiliar se înțelege valoarea proprietăților imobiliare după deducerea pasivului succesoral corespunzător acestora. În pasivul succesiunii se includ obligațiile certe și lichide dovedite prin acte autentice și/sau executorii, precum și cheltuielile de înmormântare până la concurența sumei de 1.000 lei, care nu trebuie dovedite cu înscrisuri.

În cazul în care în activul succesoral se cuprind și bunuri mobile, drepturi de creanță, acțiuni, certificate de acționar etc., se va stabili proporția valorii proprietăților imobiliare din totalul activului succesoral, iar pasivul succesoral se va deduce din valoarea bunurilor mobile, respectiv imobile, proporțional cu cota ce revine fiecăreia din categoriile de bunuri mobile sau imobile.

După deducerea pasivului succesoral corespunzător bunurilor imobile, din valoarea acestora se determină activul net imobiliar reprezentând baza impozabilă;

h) în cazul în care procedura succesorală se finalizează prin hotărâre judecătorească, se aplică dispozițiile prezentului alineat.

(4) În sensul prevederilor art. 111 alin. (4) din Codul fiscal la transmiterea dreptului de proprietate, impozitul prevăzut la art. 111 alin. (1) și (3) din Codul fiscal se calculează la valoarea declarată de părți.

În cazul proprietăților imobiliare transferate cu titlu de aport la capitalul social, valoarea la care se va stabili impozitul este aceea din actul prin care s-a realizat aducerea bunului imobil ca aport în natură la capitalul social, astfel:

a) în cazul în care legislația în materie impune întocmirea unei expertize de evaluare, impozitul se va stabili la valoarea din act, dar nu mai puțin de valoarea rezultată din expertiza de evaluare;

b) în cazul în care legislația în materie nu impune întocmirea unei expertize de evaluare, impozitul se va stabili la valoarea din act.

Pentru construcțiile neterminate, la înstrăinarea acestora, valoarea se va stabili pe baza unui raport de expertiză/evaluare, care va cuprinde valoarea construcției neterminate la care se adaugă valoarea terenului aferent declarată de părți. Raportul de expertiză/evaluare va fi întocmit pe cheltuiala contribuabilului de un expert/evaluator autorizat în condițiile legii.

La schimb imobiliar, impozitul se calculează la valoarea fiecăreia din proprietățile imobiliare transmise.

În cazul schimbului unui bun imobil, proprietate imobiliară, cu un bun mobil, impozitul se calculează la valoarea bunului imobil, calitatea de contribuabil fiind a persoanei fizice care transmite proprietatea imobiliară.

Studiul de piață reprezintă colectarea informațiilor de pe piața imobiliară în ceea ce privește oferta/cererea și valorile de piață corespunzătoare proprietăților imobiliare care fac obiectul transferului dreptului de proprietate potrivit prevederilor art. 111 din Codul fiscal. Acesta trebuie să conțină informații privind valorile minime consemnate pe piața imobiliară în anul precedent în funcție de tipul proprietății imobiliare, de categoria localității unde se află situată aceasta, respectiv zone în cadrul localității/rangul localității. Studiile de piață sunt comunicate de către Camerele Notarilor Publici, după fiecare actualizare, direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pentru a fi utilizate începând cu data de întâi a lunii următoare primirii acestora.

În anul 2016, expertizele privind valoarea de circulație a proprietăților imobiliare pentru anul 2015, actualizate pentru anul 2016, sunt asimilate studiului de piață.

În cazul în care valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrămintele sale este inferioară valorii minime stabilite prin studiul de piață, notarul public transmite o notificare organului fiscal competent cu privire la respectiva tranzacție, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare trimestrului în care a avut loc aceasta. Notificarea trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:

- a) părțile contractante;
- b) numărul actului notarial;
- c) valoarea înscrisă în actul de transfer;
- d) valoarea stabilită în studiul de piață.

(5) În aplicarea art. 111 alin. (6) din Codul fiscal, impozitul se va calcula și se va încasa de către notarul public, anterior autentificării actului sau semnării încheierii de finalizare a procedurii succesoriale.

Impozitul poate fi plătit de către contribuabil fie în numerar, pe chitanță, la sediul biroului notarului public, fie prin virament bancar, într-un cont al biroului notarial. În cazul plății impozitului prin virament bancar, dovada achitării se face cu ordinul de plată.

Documentul de plată a impozitului de către contribuabil se va menționa în încheierea de autentificare, respectiv în încheierea de finalizare a procedurii succesoriale și în certificatul de moștenitor.

Modelul chitanțelor ce vor fi utilizate de către notarii publici la încasarea

impozitului se va stabili și se va tipări de Uniunea Națională a Notarilor Publici din România.

În situația în care instanțele judecătorești nu transmit în termenul legal documentația prevăzută de lege, organul fiscal poate stabili impozitul datorat, la solicitarea contribuabilului, pe baza documentației prezentate de acesta. În situația în care la primirea documentației transmise de instanțele judecătorești constată diferențe care conduc la modificarea bazei de impunere, organul fiscal emite o decizie de impunere, conform procedurii legale.

Baza de calcul al impozitului datorat este cea stabilită potrivit hotărârii judecătorești sau documentației aferente hotărârii, în situația în care acestea includ valoarea imobilului stabilită de un expert autorizat în condițiile legii.

În cazul în care în hotărârea judecătorească nu este precizată valoarea imobilului stabilită de un expert autorizat în condițiile legii sau în documentația aferentă hotărârii nu este cuprinsă expertiza privind stabilirea valorii de circulație a imobilului, baza de calcul a impozitului se va stabili în condițiile art. 111 alin. (5) din Codul fiscal.

În cazul transferurilor prin executare silită, după expirarea termenului de 10 zile inclusiv, în care contribuabilul are obligația declarării venitului la organul fiscal competent, pentru transferurile prin alte modalități decât procedura notarială sau judecătorească, organul de executare silită trebuie să solicite organului fiscal competent stabilirea impozitului și emiterea deciziei de impunere, conform procedurilor legale, prin depunerea documentației aferente transferului.

CAPITOLUL X

Venituri din alte surse

34. (1) În aplicarea art. 114 alin. (1) din Codul fiscal, în această categorie se includ, de exemplu, următoarele venituri realizate de persoanele fizice:

- a) remunerațiile pentru munca prestată în interesul unităților aparținând Administrației Naționale a Penitenciarelor, precum și în atelierele locurilor de deținere, acordate, potrivit legii, condamnaților care execută pedepse privative de libertate;
- b) veniturile primite de studenți sub forma indemnizațiilor pentru participarea la ședințele senatului universitar;
- c) sumele plătite de către organizatori persoanelor care însoțesc elevii la concursuri și alte manifestări școlare;
- d) indemnizațiile acordate membrilor birourilor electorale, statisticienilor, informaticienilor și personalului tehnic auxiliar pentru executarea atribuțiilor privind desfășurarea alegerilor prezidențiale, parlamentare și locale;
- e) veniturile obținute de persoanele care fac figurație la realizarea de filme, spectacole, emisiuni televizate și altele asemenea;
- f) tichetele cadou acordate persoanelor fizice în afara unei relații generatoare de venituri din salarii;
- g) venituri sub forma anumitor bunuri, servicii și alte drepturi, primite de persoanele fizice pensionari, foști salariați, și membrii de familie ai acestora, potrivit

clauzelor contractului de muncă sau în baza unor legi speciale;

h) sume rămase disponibile după acoperirea cheltuielilor din fondul de conservare și regenerare a pădurilor și a căror restituire a fost solicitată de proprietarii de păduri persoane fizice, în conformitate cu prevederile Legii nr. 46/2008 - Codul silvic, republicată, cu modificările ulterioare;

i) veniturile obținute de persoanele fizice sub forma bacșișului, potrivit prevederilor legale.

(2) În veniturile din activitățile prevăzute la art. 114 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal sunt cuprinse veniturile realizate de contribuabilii care nu sunt înregistrați fiscal potrivit legislației în materie și care desfășoară activități de producție, comerț, prestări de servicii, profesii liberale, din drepturi de proprietate intelectuală, precum și venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură, fără a avea caracter de continuitate și pentru care nu sunt aplicabile prevederile cap. II "Venituri din activități independente" și cap. VII "Venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură" din titlul IV al Codului fiscal.

CAPITOLUL XI

Venitul net anual impozabil

SECȚIUNEA 1

Stabilirea venitului net anual impozabil

35. (1) În aplicarea art. 118 din Codul fiscal, venitul net anual se determină de către contribuabil, pe fiecare sursă, din următoarele categorii:

a) venituri din activități independente;

b) venituri din cedarea folosinței bunurilor;

c) venituri din activități agricole impuse în sistem real, venituri din silvicultură și piscicultură.

(2) Venitul net anual impozabil/Câștigul net anual impozabil se determină de organul fiscal competent.

(3) Venitul impozabil ce se realizează într-o fracțiune de an sau în perioade diferite, ce reprezintă fracțiuni ale aceluiași an, se consideră venit anual impozabil.

(4) Impozitul pe venitul anual impozabil se calculează pentru veniturile din România și/sau din străinătate.

(5) Pentru determinarea venitului net anual impozabil se procedează astfel:

a) se determină venitul net anual/pierderea fiscală anuală pentru activitatea desfășurată în cadrul fiecărei surse din categoriile de venit menționate la alin. (1) al prezentului punct, potrivit regulilor proprii. Pentru persoanele fizice asociate venitul net/pierderea anuală luat/luată în calcul la determinarea venitului net anual impozabil este venitul net/pierderea distribuit/distribuită;

b) venitul net anual impozabil se determină pe fiecare sursă de venit prin deducerea din venitul net anual a pierderilor fiscale din aceeași sursă admise la report pentru anul fiscal de impunere.

Dacă pierderile fiscale reportate aferente unei surse sunt mai mari decât venitul net anual al sursei respective, rezultatul reprezintă pierdere de reportat.

(6) Rezultatul negativ dintre venitul brut și cheltuielile aferente deductibile, înregistrate pentru fiecare sursă de venit din categoriile de venituri, reprezintă pierdere fiscală pentru acea sursă de venit.

(7) În aplicarea art. 118 alin. (4) din Codul fiscal, dacă în urma compensării admise pentru anul fiscal rămâne o pierdere necompensată, aceasta reprezintă pierdere fiscală reportată pe anii următori până la al șaptelea an inclusiv.

(8) Regulile de compensare și reportare a pierderilor sunt următoarele:

a) reportarea pierderilor se va face an după an, pe sursa respectivă, începând cu pierderea cea mai veche;

b) dreptul la reportul pierderii este personal și supus identității contribuabilului; nu poate fi transmis moștenitorilor sau oricărei alte persoane, în scopul reducerii sarcinii fiscale ce revine acesteia, și reprezintă pierdere definitivă a contribuabilului decedat.

SECȚIUNEA a 2-a

Declarații privind venitul estimat/norma de venit

36. (1) În sensul art. 120 din Codul fiscal contribuabilii care încep o activitate independentă, precum și cei care realizează venituri din activități agricole impuse în sistem real, silvicultură și piscicultură, pentru care sunt aplicabile regulile de impunere proprii veniturilor din activități independente, au obligația declarării veniturilor și cheltuielilor estimate a se realiza în anul de impunere, pe fiecare sursă și categorie de venit. Declararea veniturilor și a cheltuielilor estimate se face prin depunerea declarației privind venitul estimat/norma de venit, pe fiecare sursă și categorie de venit, la organul fiscal competent, în termen de 30 de zile de la data producerii evenimentului.

Obligația depunerii declarațiilor privind venitul estimat/norma de venit revine atât contribuabililor care determină venitul net în sistem real și desfășoară activitatea în mod individual sau într-o formă de asociere care nu dă naștere unei persoane juridice, cât și contribuabililor pentru care venitul net se determină pe bază de norme de venit, cu excepția veniturilor din activități agricole impuse pe bază de norme de venit.

Contribuabilii care în anul 2015 au realizat venituri din activități independente impozitate prin metoda de reținere la sursă, altele decât cele din drepturi de proprietate intelectuală, iar începând cu anul 2016 pentru aceste venituri se schimbă regimul fiscal prin efectul legii, au obligația depunerii declarației privind venitul estimat/norma de venit până la data de 31 ianuarie 2016 inclusiv.

Nu depun declarații privind venitul estimat/norma de venit contribuabilii care desfășoară activități independente pentru care plățile anticipate se realizează prin reținere la sursă de către plătitorul de venit.

În cazul în care contribuabilul obține venituri într-o formă de asociere, fiecare asociat va declara veniturile estimate rezultate din distribuirea venitului net estimat al asocierii fără personalitate juridică, cu excepția asociațiilor care realizează venituri din activități agricole pentru care venitul se stabilește pe baza normelor de venit, precum și a asocierilor prevăzute la art. 125 alin. (10) din Codul fiscal.

(2) Asocierile fără personalitate juridică ce încep o activitate independentă au obligația să depună o declarație privind venitul estimat/norma de venit la organul

fiscal în a cărui rază teritorială își are sediul asociația, în termen de 30 de zile de la încheierea contractului de asociere, odată cu înregistrarea acestuia la organul fiscal.

(3) Contribuabilii care obțin venituri din cedarea folosinței bunurilor din patrimoniul personal au obligația depunerii la organul fiscal competent a declarației privind venitul estimat/norma de venit pe fiecare sursă de realizare a venitului, odată cu înregistrarea contractului de cedare a folosinței bunurilor, în termen de 30 de zile de la încheierea acestuia.

Nu depun declarație privind venitul estimat/norma de venit contribuabilii care realizează venituri din arendă.

(4) Contribuabilii care realizează venituri din activități independente impuse pe bază de norme de venit și care solicită trecerea pentru anul fiscal următor la impunerea în sistem real vor depune declarația privind venitul estimat/norma de venit până la data de 31 ianuarie, completată corespunzător. Contribuabilii care încep o activitate impusă pe bază de norme de venit și optează pentru determinarea venitului net în sistem real vor depune declarația privind venitul estimat/norma de venit în termen de 30 de zile de la producerea evenimentului, completată corespunzător.

(5) Organul fiscal competent este definit potrivit legislației în materie.

(6) În sensul art. 120 alin. (3) din Codul fiscal, prin motive obiective care conduc la depunerea unei noi declarații privind venitul estimat/norma de venit în vederea recalculării nivelului plăților anticipate se înțelege: întreruperi temporare de activitate în cursul anului din motive medicale justificate cu documente, situații de forță majoră, alte cauze care generează modificarea veniturilor.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea plăților anticipate de impozit

37. (1) în aplicarea prevederilor art. 121 din Codul fiscal, plățile anticipate se stabilesc de către organul fiscal competent definit potrivit legislației în materie.

Plata sumelor astfel stabilite se efectuează la organul fiscal competent.

Pentru stabilirea plăților anticipate se va utiliza cota de impunere prevăzută la art. 64 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) Sumele reprezentând plăți anticipate se achită în 4 rate egale, până la data de 25 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru, respectiv 25 martie, 25 iunie, 25 septembrie și 25 decembrie.

(3) În cazul contribuabililor impuși pe bază de norme de venit, stabilirea plăților anticipate se face pe baza normelor de venit aprobate pentru anul de impunere, corespunzător activității desfășurate.

(4) Solicitarea emiterii unei noi decizii de plată anticipată, potrivit art. 120 alin. (3) din Codul fiscal, se face prin depunerea de către contribuabil a unei declarații privind venitul estimat/norma de venit.

(5) În cazul contribuabililor care obțin venituri de aceeași natură, pentru care plățile anticipate se stabilesc atât de organul fiscal, cât și prin reținere la sursă, la stabilirea plăților anticipate de către organul fiscal se exclud din venitul net veniturile pentru care plățile anticipate se realizează prin reținere la sursă, proporțional cu ponderea acestora în totalul veniturilor brute.

(6) În aplicarea prevederilor art. 121 alin. (8) și (9) din Codul fiscal, contribuabilii care reziliază contractele de închiriere în cursul anului au obligația să înștiințeze în scris în termen de 5 zile organul fiscal competent. În acest sens se vor anexa, în copie, documentele din care să rezulte rezilierea contractelor de închiriere, cum ar fi declarația pe propria răspundere.

SECȚIUNEA a 4-a

Declarația privind venitul realizat

38. (1) În sensul prevederilor art. 122 declarațiile privind venitul realizat sunt documentele prin care contribuabilii declară veniturile și cheltuielile deductibile efectuate în scopul realizării veniturilor, pe fiecare categorie de venit și pe fiecare sursă, în vederea stabilirii de către organul fiscal a plăților anticipate.

(2) Declarațiile privind venitul realizat se depun, în intervalul 1 ianuarie - 25 mai inclusiv al anului următor celui de realizare a veniturilor, la organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.

(3) Contribuabilii care realizează venituri din străinătate impozabile în România au obligația să declare în România veniturile respective până la data de 25 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a veniturilor.

(4) Contribuabilii care încetează să mai aibă domiciliul fiscal în România vor depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială au avut domiciliul fiscal o declarație privind venitul realizat.

Declarațiile vor cuprinde veniturile și cheltuielile aferente anului fiscal curent, pentru perioada în care contribuabilii au avut domiciliul în România.

SECȚIUNEA a 5-a

Stabilirea și plata impozitului anual datorat

39. (1) Sfera de cuprindere a entităților nonprofit este cea prevăzută pct. 15 dat în aplicarea art. 79 din Codul fiscal.

(2) Organul fiscal competent stabilește venitul net anual impozabil/câștigul net anual impozabil și impozitul anual datorat pe baza declarației privind venitul realizat și emite decizia de impunere la termenul și în forma stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Decizia de impunere anuală se emite de organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.

SECȚIUNEA a 6-a

Proprietatea comună și asociațiile fără personalitate juridică

40. (1) În sensul prevederilor art. 124 din Codul fiscal, venitul net obținut din exploatarea drepturilor de proprietate intelectuală deținute în comun se atribuie proporțional cu cotele-părți pe care titularii acestora le dețin în acea proprietate, determinate conform regulilor în vigoare specifice fiecărui domeniu.

În cazul în care cotele-părți nu se cunosc, repartizarea veniturilor se face în mod

egal.

(2) Venitul net din cedarea folosinței bunurilor deținute în comun pe cote-părți se repartizează între coproprietari proporțional cu cotele deținute de aceștia în coproprietate. Venitul net din cedarea folosinței bunurilor deținute în comun în devălmășie se repartizează în mod egal între proprietarii comuni. Repartizarea venitului net conform prevederilor de mai sus se face în condițiile în care în contractul de cedare a folosinței se menționează că partea contractantă care cedează folosința este reprezentată de coproprietari. În condițiile în care coproprietarii decid asupra unei alte împărțiri, se va anexa la contract un act autentificat din care să rezulte voința părților.

SECȚIUNEA a 7-a

Reguli privind asocierile fără personalitate juridică

41. (1) În sensul art. 125 sunt supuse obligației de încheiere și înregistrare a unui contract de asociere atât asociațiile fără personalitate juridică, ale căror constituire și funcționare sunt reglementate prin acte normative speciale, respectiv asociații familiale, cabinete medicale grupate, cabinete medicale asociate, societate civilă medicală, cabinete asociate de avocați, societate civilă profesională de avocați, notari publici asociați, asociații în participațiune constituite potrivit legii, cât și orice asociere fără personalitate juridică constituită în baza Codului civil.

(2) Asociatul desemnat conform prevederilor art. 125 alin. (2) din Codul fiscal are și următoarele obligații:

a) să asigure organizarea și conducerea evidențelor contabile, în conformitate cu prevederile cap. II al titlului IV din Codul fiscal;

b) să determine venitul net/pierderea obținut/obținută în cadrul asociației, precum și distribuirea venitului net/pierderii pe asociați potrivit prevederilor art. 125 alin. (5) din Codul fiscal;

c) să depună o declarație privind veniturile și cheltuielile estimate, la termenele stabilite, la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală, în conformitate cu prevederile art. 121 din Codul fiscal;

d) să înregistreze contractul de asociere, precum și orice modificare a acestuia la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală, în termen de 30 de zile de la data încheierii acestuia. Prin sediul asociației se înțelege locul principal de desfășurare a activității asociației;

e) alte obligații ce decurg din aplicarea titlului IV din Codul fiscal.

(3) În cazul asocierilor care realizează venituri din activități agricole impuse pe bază de norme de venit, asociatul desemnat are următoarele obligații:

a) să înregistreze contractul de asociere, precum și orice modificare a acestuia la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală, în termen de 30 de zile de la data încheierii acestuia. Prin sediul asociației se înțelege locul principal de desfășurare a activității asociației;

b) să determine venitul impozabil obținut în cadrul asociației, precum și distribuirea acestuia pe asociați potrivit prevederilor art. 107 alin. (2);

c) alte obligații ce decurg din aplicarea titlului IV din Codul fiscal.

(4) Asociația, cu excepția celor care realizează venituri din activități agricole impuse pe baza normelor de venit, prin asociatul desemnat, depune, până la data de 15 martie a anului următor, la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală o declarație anuală care cuprinde venitul net/pierderea realizat/realizată pe asociație, precum și distribuția venitului net/pierderii pe fiecare asociat, conform prevederilor art. 125 alin. (4)

O copie de pe declarație se transmite de către asociatul desemnat fiecărui asociat. Pe baza acestei copii asociații vor cuprinde venitul net/pierderea ce le revine din activitatea asociației în declarația privind venitul realizat.

(5) Venitul net se consideră distribuit și dacă acesta rămâne la asociație sau este pus la dispoziție asociațiilor.

(6) În cazul modificării cotelor de participare în cursul anului, pentru distribuirea venitului net anual se va proceda astfel:

a) se determină un venit net/o pierdere intermediar/intermediară la sfârșitul lunii în care s-au modificat cotele pe baza venitului brut și a cheltuielilor, astfel cum acestea sunt înregistrate în evidențele contabile;

b) venitul net/pierderea intermediar/intermediară se alocă fiecărui asociat, în funcție de cotele de participare, până la data modificării acestora;

c) la sfârșitul anului, din venitul net/pierderea anual/anuală se deduce venitul net/pierderea intermediar/intermediară, iar diferența se alocă asociațiilor, în funcție de cotele de participare ulterioare modificării acestora;

d) venitul net/pierderea anual/anuală distribuit/distribuită fiecărui asociat se determină prin însumarea veniturilor nete/pierderilor intermediare determinate potrivit lit. b) și c).

(7) În cazul societății civile cu personalitate juridică, constituită potrivit legii speciale și care este supusă regimului transparenței fiscale, potrivit legii, se aplică regulile de determinare a venitului net din activități independente.

În cazul filialei constituite potrivit legii speciale prin asocierea unei societăți profesionale cu răspundere limitată cu una sau mai multe persoane fizice, filiala fiind supusă regimului transparenței fiscale, potrivit legii, determinarea venitului obținut în cadrul entității se efectuează în sistem real, pe baza datelor din contabilitate.

Pentru membrii asociați în cadrul filialei se aplică următoarele reguli:

1. persoanele fizice asociate au obligația să asimileze acest venit distribuit în funcție de cota de participare venitului net anual din activități independente;

2. societatea profesională cu răspundere limitată asociată în cadrul filialei va include venitul distribuit în funcție de cota de participare în venitul brut al activității independente, pentru anul fiscal respectiv.

Persoanele fizice care obțin venituri dintr-o activitate desfășurată într-o formă de organizare cu personalitate juridică constituită potrivit legii speciale și care este supusă regimului transparenței fiscale, potrivit legii, au obligația să asimileze acest venit distribuit venitului net anual din activități independente.

CAPITOLUL XII

Aspecte fiscale internaționale

SECȚIUNEA 1

Venituri ale persoanelor fizice nerezidente din activități independente

42. (1) În aplicarea prevederilor art. 126 din Codul fiscal pentru veniturile realizate de un nerezident din activități independente, atribuibile unui sediu permanent definit potrivit art. 8 din Codul fiscal, impozitul se determină prin aplicarea cotei de impozitare asupra venitului net anual impozabil aferent acestuia.

(2) Pentru calculul impozitului pe veniturile din activități independente, altele decât cele prevăzute la art. 74 din Codul fiscal, sumele reprezentând plăți anticipate în contul impozitului anual pe venit se stabilesc de către organul fiscal pe a cărui rază teritorială se realizează în întregime sau cu preponderență venitul.

(3) După încheierea anului fiscal organul fiscal va elibera documentul care atestă venitul realizat și impozitul plătit.

SECȚIUNEA a 2-a

Venituri ale persoanelor fizice nerezidente din activități dependente

43. (1) În sensul prevederilor art. 127 din Codul fiscal, veniturile obținute de persoanele fizice nerezidente din România din activități dependente se impozitează separat pe fiecare sursă/loc de realizare, impozitul lunar calculat fiind impozit final. După încheierea anului fiscal, organul fiscal va elibera documentul care atestă venitul realizat și impozitul plătit pentru anul fiscal respectiv, la cererea contribuabilului.

(2) Profesorii și cercetătorii nerezidenți care desfășoară o activitate în România ce depășește perioada de scutire stabilită prin convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu diverse state se impun pentru veniturile realizate în intervalul de timp ce depășește perioada de scutire, potrivit titlului VI din Codul fiscal.

(3) Veniturile din activități dependente obținute ca urmare a desfășurării activității în România de persoane fizice rezidente ale unor state cu care România nu are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri și plătite de angajatori rezidenți sau nerezidenți se impozitează în România din prima zi de desfășurare a activității. De asemenea, se impun din prima zi de desfășurare a activității dependente în România și veniturile obținute de persoanele fizice care nu fac dovada rezidenței într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri.

(4) a) În aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un stat străin, veniturile din activități dependente realizate de persoane fizice nerezidente care își desfășoară activitatea în România se impun dacă persoana fizică este prezentă în România una sau mai multe perioade de timp ce depășesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada și condițiile menționate în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul străin și numai dacă respectiva persoană fizică face dovada rezidenței în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri.

b) În aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un stat străin, veniturile din activități dependente realizate de persoane

fizice nerezidente care își desfășoară activitatea în România și sunt prezente în România o perioadă mai mică de 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada și condițiile menționate în convenția de evitare a dublei impunerii încheiată de România cu statul străin se impun în România dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

(i) salariul este plătit de un angajator care este rezident sau în numele acestuia;
(ii) salariul este suportat de un sediu permanent pe care angajatorul nerezident îl are în România (veniturile salariale reprezintă cheltuiala deductibilă a unui sediu permanent în România).

c) Veniturile din salarii se impozitează începând cu prima zi de la data sosirii persoanei fizice, dovedită cu viza de intrare în România de pe pașaport, după caz.

La determinarea impozitului se va avea în vedere principiul celor 183 de zile care sfârșesc în anul calendaristic în cauză. Modul de calcul al celor 183 de zile se va face aplicându-se metoda zilelor de prezență. Contribuabilul are posibilitatea să furnizeze dovezi referitoare la prezența sa, pe baza datelor din documentele de transport, pașaport și alte documente prin care se atestă intrarea în România. În calculul celor 183 de zile se includ: ziua de sosire, ziua de plecare și toate celelalte zile petrecute pe teritoriul României. Orice fracțiune de zi în care contribuabilul este prezent în România contează drept zi de prezență pentru calculul celor 183 de zile.

(5) Contribuabilii prevăzuți la alin. (4) al prezentului punct sunt obligați ca în termen de 15 zile de la data începerii activității să se adreseze organului fiscal în a cărui rază teritorială se realizează venitul, în vederea stabilirii regimului fiscal aplicabil acestor venituri, în conformitate cu prevederile convențiilor de evitare a dublei impunerii, încheiate de România cu alte state.

Astfel, contribuabilul va depune la organul fiscal, după caz, următoarele:

- a) cerere;
- b) copie de pe documentul care reglementează raportul de muncă și traducerea acestuia în limba română, certificată de traducători autorizați;
- c) certificatul de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală competentă a statului al cărui rezident este sau un alt document prin care se atestă rezidența fiscală, document vizat de organul fiscal al statului său de rezidență, tradus și legalizat de organul autorizat din România;
- d) documentele care atestă dreptul de muncă și de ședere, după caz, pe teritoriul României.

Dacă persoanele fizice nerezidente nu prezintă în termenul stabilit documentele prevăzute la alineatul precedent, acestea datorează impozit pe veniturile din salarii din prima zi de desfășurare a activității. În situația în care persoanele respective depun ulterior documentele solicitate, organul fiscal va efectua regularizarea impozitului plătit.

(6) Contribuabilii plătiți din străinătate de un angajator nerezident care își prelungesc perioada de ședere în România, precum și cei care, prin prezențe repetate în România, depășesc 183 de zile sau perioada menționată în convențiile de evitare a dublei impunerii sunt obligați să înștiințeze în scris organul fiscal competent despre depășirea acestui termen, caz în care datorează impozit din prima zi pentru veniturile realizate ca urmare a desfășurării activității în România.

(7) În situația în care persoanele fizice care au desfășurat activitatea în România într-o perioadă mai mică de 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză ori în perioada și condițiile menționate în convențiile de evitare a dublei impuneri și au fost plătite din străinătate își prelungesc perioada de ședere în România peste 183 de zile sau peste perioada menționată în convenție, impozitul pe veniturile din salarii pentru activitatea desfășurată în România este datorat începând cu prima zi de sosire în România. În acest caz, contribuabilul depune la organul fiscal competent declarații lunare de impunere, care vor cuprinde veniturile lunare realizate în perioada anterioară prelungirii șederii în România, în termen de 15 zile de la ultima zi a perioadei de 183 de zile expirate sau a perioadei menționate în convenție.

În situația în care beneficiarul venitului realizează salariul într-o sumă globală pe un interval de timp, după ce a expirat perioada de 183 de zile sau perioada menționată în convenție, sumele înscrise în declarații se pot stabili la nivelul unei medii lunare, respectiv suma globală a salariului declarat împărțită la numărul de luni din acea perioadă.

(8) Sintagma activități dependente desfășurate în România include și activitățile desfășurate de persoane fizice nerezidente în cadrul transportului internațional efectuat de întreprinderi cu locul conducerii efective sau rezidentă în România.

(9) Persoanele fizice care realizează venituri din România și care au rezidență într-un stat contractant cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri se impun în România conform titlului IV din Codul fiscal pentru venituri, altele decât cele supuse impunerii potrivit titlului VI din Codul fiscal, atunci când nu prezintă certificatul de rezidență fiscală sau un alt document prin care se atestă rezidența fiscală.

În aceleași condiții și pentru aceleași categorii de venituri se impun și persoanele fizice care realizează venituri din România și sunt rezidente ale unor state cu care România nu are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri.

(10) În situația în care există convenții de evitare a dublei impuneri, persoana fizică cu dublă rezidență - română și a unui stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri -, cu domiciliul în România, se va impune în România, coroborat cu prevederile convențiilor de evitare a dublei impuneri.

Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri persoana fizică respectivă va prezenta autorităților fiscale române certificatul de rezidență fiscală sau un alt document prin care se atestă rezidența fiscală, precum și traducerea acestuia în limba română, certificată de traducători autorizați.

Pentru a stabili al cărui rezident este persoana fizică respectivă, contribuabilul va face dovada "centrului intereselor vitale", respectiv va prezenta organului fiscal documentele necesare prin care se atestă că veniturile obținute în celălalt stat sunt superioare celor realizate în România și autoritatea fiscală a statului respectiv își rezervă dreptul de a-l considera rezident fiscal din punct de vedere al impunerii veniturilor mondiale, caz în care impunerea acestui contribuabil în România se va face numai pentru veniturile din România.

Prin documente necesare se înțelege: copiile declarațiilor de impunere din celălalt stat, declarația pe propria răspundere privind situația copiilor școlarizați, situația de

avere, după caz, a familiei și altele asemenea. În situația în care veniturile din celălalt stat nu sunt la nivelul care să conducă la acordarea rezidenței fiscale în acest stat și autoritatea fiscală română apreciază că sunt întrunite condițiile pentru impunerea veniturilor în România, acestui contribuabil i se vor impune în România veniturile mondiale și, prin schimb de informații, autoritățile competente române și din celălalt stat se vor informa asupra acestui caz.

(11) Contribuabilii persoane fizice române care locuiesc în străinătate și care își mențin domiciliul în România se impun în România pentru veniturile impozabile conform prevederilor titlului IV din Codul fiscal, realizate atât în România, cât și în străinătate, iar obligațiile fiscale se exercită direct sau, în situația în care nu își îndeplinesc obligațiile în mod direct, prin desemnarea unui împuternicit sau reprezentant fiscal.

(12) Cetățenii străini refugiați și care sunt prezenți în România, potrivit autorizărilor specifice acordate, se impozitează pentru veniturile realizate pe teritoriul României.

SECȚIUNEA a 3-a

Alte venituri ale persoanelor fizice nerezidente

44. În aplicarea prevederilor art. 129 din Codul fiscal, persoanele fizice nerezidente care realizează venituri din România și cărora le revin potrivit titlului IV din Codul fiscal obligații privind declararea acestora depun declarațiile privind venitul realizat la organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.

SECȚIUNEA a 4-a

Venituri obținute din străinătate

45. Contribuabilii care obțin venituri din străinătate potrivit art. 130 alin. (1) din Codul fiscal au obligația declarării acestora.

Pentru veniturile din pensii și sume asimilate acestora, obținute din străinătate, pentru care România are drept de impunere, contribuabilii au obligația să completeze și să depună declarația privind veniturile realizate din străinătate.

Impozitul datorat în România se determină prin aplicarea cotei de impunere asupra venitului brut anual diminuat cu suma lunară neimpozabilă, stabilită potrivit prevederilor art. 100 din Codul fiscal, calculată la nivelul anului. Suma lunară neimpozabilă se acordă pentru fiecare sursă de venit din pensii.

SECȚIUNEA a 5-a

Evitarea dublei impuneri prin metoda creditului fiscal sau metoda scutirii

46. (1) În aplicarea art. 131 persoanele fizice rezidente române cu domiciliul în România și persoanele fizice prevăzute la art. 59 alin. (2) din Codul fiscal sunt supuse impozitării în România pentru veniturile din orice sursă, atât din România, cât și din străinătate.

În situația în care, pentru veniturile din străinătate de natura celor prevăzute la art.

61 lit. a), c) și f) din Codul fiscal, statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri și-a exercitat dreptul de impunere, aceste persoane au dreptul să deducă, pentru fiecare sursă de venit, din impozitul pe venit datorat în România impozitul pe venit plătit în străinătate, în condițiile prevăzute de Codul fiscal.

Veniturile din străinătate realizate de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal, precum și impozitul aferent, a cărui plată în străinătate este atestată cu document justificativ eliberat de autoritatea competentă a statului străin cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri, exprimate în unitățile monetare proprii fiecărui stat, se vor transforma în lei la cursul de schimb mediu anual comunicat de Banca Națională a României din anul de realizare a venitului respectiv.

(2) Impozitul plătit în străinătate, care se deduce din impozitul pe venit datorat în România, este limitat la partea de impozit pe venit datorat în România.

Prin venit mondial se înțelege suma veniturilor impozabile din România și din străinătate din categoriile de venituri realizate de persoanele fizice prevăzute la art. 59 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal și de cele care îndeplinesc condiția menționată la art. 59 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Pentru veniturile menționate la art. 61 lit. a), c) și f) din Codul fiscal, care au fost globalizate în străinătate, creditul fiscal extern pentru fiecare venit este limitat la impozitul pe venit calculat prin aplicarea cotei medii de impozit din străinătate, aplicată asupra fiecărei surse de venit obținut în străinătate, dar nu mai mult decât cota de impozit prevăzută la titlul IV din Codul fiscal, aferentă venitului respectiv.

Cota medie de impozit se calculează astfel:

$$\text{Cota medie de impozit} = \frac{\text{impozit plătit în străinătate}}{\text{venit global obținut în străinătate}}$$

Venitul global obținut în străinătate reprezintă toate categoriile de venituri care, conform legii din statul respectiv, se globalizează în străinătate.

(4) Pentru veniturile realizate în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri și care nu au fost globalizate în vederea impozitării, creditul fiscal extern este limitat la impozitul pe venit plătit în străinătate, dar nu mai mult decât cel datorat pentru un venit similar în România, potrivit Codului fiscal.

(5) Dacă suma reprezentând creditul fiscal extern este mai mare decât impozitul plătit în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri, suma recunoscută care se deduce este la nivelul impozitului plătit în străinătate. În situația în care suma reprezentând creditul fiscal extern este mai mică decât impozitul plătit în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri, suma recunoscută reprezentând creditul fiscal extern acordat este la nivelul sumei calculate conform alin. (2) al prezentului punct.

(6) Calcularea creditului fiscal extern se face de către organul fiscal competent, separat pe fiecare sursă de venit. În situația în care contribuabilul în cauză obține venituri din străinătate din mai multe state cu care România are încheiate convenții de

evitare a dublei impunerii, creditul extern admis a fi dedus din impozitul datorat în România se va calcula, potrivit procedurii prevăzute mai sus, pentru fiecare sursă de venit și pe fiecare țară.

(7) În cazul veniturilor prevăzute la art. 61 lit. b), d), e), g) și h) din Codul fiscal, creditul fiscal extern se acordă pentru fiecare venit similar din România. Creditul fiscal extern pentru veniturile din statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii, a căror impunere în România este finală, se va acorda astfel:

a) în situația în care în străinătate cota de impozit este mai mare decât cea prevăzută în titlul IV din Codul fiscal pentru un venit similar, creditul fiscal extern este limitat la impozitul pe venit calculat, aplicându-se cota prevăzută în acest titlu;

b) în situația în care cota de impozit este mai mică în străinătate decât cota de impozit pentru un venit similar din România, creditul fiscal extern este calculat la nivelul impozitului plătit în străinătate, iar impozitul anual rămas de achitat în România se calculează ca diferență între impozitul pe venit calculat aplicându-se cota de impozit prevăzută la titlul IV din Codul fiscal și impozitul pe venit plătit în străinătate pentru venitul realizat în străinătate.

Pentru veniturile prevăzute la art. 61 lit. b), d), e), g) și h) din Codul fiscal, creditul fiscal se acordă potrivit prevederilor alin. (4).

(8) a) În situația prevăzută la pct. 12 alin. (19) al normelor date în aplicarea art. 76 alin. (4) lit. o) din Codul fiscal, plătitorul de venit din salarii restituie contribuabilului impozitul reținut pe venitul din salarii potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

b) În vederea regularizării de către organul fiscal a impozitului pe salarii datorat în România pentru activitatea desfășurată în străinătate, contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul fiscal care sunt plătiți pentru activitatea salarială desfășurată în străinătate de către sau în numele unui angajator care este rezident în România sau are sediul permanent în România au obligația de a declara în România veniturile respective potrivit declarației privind veniturile realizate din străinătate la termenul prevăzut de lege, cu excepția contribuabililor care realizează venituri de această natură în condițiile prevăzute la pct. 12 alin. (20), alin. (23) lit. a) și alin. (25), pentru care impozitul este final.

c) Declarația privind veniturile realizate din străinătate se depune la organul fiscal competent însoțită de următoarele documente justificative:

(i) documentul menționat la art. 81 alin. (2) din Codul fiscal întocmit de angajatorul rezident în România ori de către un sediu permanent în România care efectuează plăți de natură salarială din care să rezulte venitul bază de calcul al impozitului;

(ii) contractul de detașare;

(iii) documente justificative privind încetarea raportului de muncă, după caz;

(iv) certificatul de atestare a impozitului plătit în străinătate de contribuabil, eliberat de autoritatea competentă a statului străin, sau orice alt document justificativ privind venitul realizat și impozitul plătit în celălalt stat, eliberat de autoritatea competentă din țara în care s-a obținut venitul, precum și orice alte documente care pot sta la baza determinării sumei impozitului plătit în străinătate, pentru situația în

care dreptul de impunere a venitului statului străin.

(9) Când o persoană fizică rezidentă în România obține venituri care în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu statul străin sunt supuse impozitului pe venit în statul străin, pentru evitarea dublei impunerii se va aplica metoda prevăzută în convenție, respectiv metoda creditului sau metoda scutirii, după caz.

(10) Persoanele fizice prevăzute la art. 59 alin. (1) lit. a) și cele prevăzute la art. 59 alin. (2) din Codul fiscal care realizează un venit și care, potrivit prevederilor convenției de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu un alt stat pot fi impuse în celălalt stat, iar respectiva convenție prevede ca metodă de evitare a dublei impunerii "metoda scutirii", respectivul venit va fi scutit de impozit în România. Acest venit se declară în România, dar este scutit de impozit dacă se anexează documentul justificativ eliberat de autoritatea competentă a statului străin, care atestă impozitul plătit în străinătate.

(11) La sfârșitul anului fiscal vizat, contribuabilul anexează la declarația privind venitul realizat documentele justificative privind venitul realizat și impozitul plătit, eliberate de autoritatea competentă din țara în care s-a obținut venitul și cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii. Aceste documente sunt utilizate pentru aplicarea metodelor de evitare a dublei impunerii prevăzute în convențiile de evitare a dublei impunerii.

TITLUL V

Contribuții sociale obligatorii

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1

Definiții

1. În înțelesul titlului V din Codul fiscal, prin legislație europeană aplicabilă în domeniul securității sociale se înțelege regulamentele europene privind coordonarea sistemelor de securitate socială pe care România le aplică.

CAPITOLUL II

Contribuțiile de asigurări sociale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat

SECȚIUNEA 1

Contribuabilii/Plătitorii de venit la sistemul public de pensii

2. (1) Prin cetățenii români, cetățenii altor state și apatrizii care nu au domiciliul sau reședința în România, astfel cum sunt prevăzuți la art. 136 lit. b) din Codul fiscal, se înțelege acele persoane fizice care potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate

socială la care România este parte, datorează contribuția de asigurări sociale în România.

(2) În categoria persoanelor prevăzute la art. 136 lit. c) din Codul fiscal se includ și persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori și care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reședința în România și care, potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuțiile de asigurări sociale pentru salariații lor care sunt supuși legislației de asigurări sociale din România.

(3) În sensul art. 136 lit. a), b) și c) din Codul fiscal, persoanele care potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează contribuția de asigurări sociale în statele respective, precum și persoanele fizice care desfășoară activitate dependentă într-un stat care nu intră sub incidența legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, la angajatori din aceste state, care nu au sediu social, sediu permanent sau reprezentanță în România, nu au calitatea de contribuabili/plătitori de venit la sistemul public de pensii din România.

SECȚIUNEA a 2-a

Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat în cazul persoanelor care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, precum și în cazul persoanelor pentru care plata unor prestații sociale se achită de instituții publice

3. (1) Sumele care se includ în câștigul brut realizat din salarii și în veniturile asimilate salariilor, care reprezintă baza lunară de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale, sunt cele prevăzute la art. 139 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1) - (3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției de asigurări sociale potrivit prevederilor art. 141 și 142 din Codul fiscal.

(2) În categoria sumelor prevăzute la art. 139 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se includ indemnizațiile persoanelor alese în consiliul de administrație/comitetul director/consiliul superior, comitetul executiv/biroul permanent, comisia de disciplină și altele asemenea, cu excepția indemnizațiilor cenzorilor, care se încadrează la art. 139 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.

(3) În categoria persoanelor prevăzute la art. 139 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se includ administratorii, membrii consiliului de administrație, consiliului de supraveghere și comitetului consultativ, precum și reprezentanții statului sau reprezentanții membrilor consiliului de administrație, fie în adunarea generală a acționarilor, fie în consiliul de administrație, după caz.

(4) Sumele care depășesc limita prevăzută la art. 139 alin. (1) lit. j) - m) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor și se cuprind în baza de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale determinată prin cumularea cu veniturile din salarii și asimilate salariilor aferente lunii respective, potrivit regulilor prevăzute la art. 76 alin.

(6) din Codul fiscal.

(5) În înțelesul prevederilor art. 139 alin. (1) lit. j) - m) din Codul fiscal, prin străinătate se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum și orice stat care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

(6) În categoria sumelor prevăzute la art. 139 alin. (1) lit. n) din Codul fiscal se includ remunerațiile acordate în baza contractului de mandat președintelui și membrilor comitetului executiv; remunerația cenzorului cu contract de mandat se încadrează la art. 139 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.

4. În baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de angajatori sau de persoanele asimilate acestora, prevăzută la art. 140 din Codul fiscal, se includ sumele care fac parte din baza lunară de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale, ținându-se seama de excepțiile prevăzute la art. 141 și 142 din Codul fiscal.

Încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite, speciale și alte condiții de muncă se realizează potrivit Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare.

Exemplu de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de angajator

Se folosesc următoarele simboluri:

N = cota de contribuție pentru condiții normale de muncă (26,3%);

D = cota de contribuție pentru condiții deosebite de muncă (31,3%);

S = cota de contribuție pentru condiții speciale de muncă și pentru alte condiții de muncă (36,3%);

BCA = baza de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale (câștig brut realizat, dar nu mai mult de 5 ori câștigul salarial mediu brut);

TV = suma câștigurilor realizate la nivel de angajator;

TVN = suma câștigurilor realizate în condiții normale de muncă la nivel de angajator;

TVD = suma câștigurilor realizate în condiții deosebite de muncă la nivel de angajator;

TVS = suma câștigurilor realizate în condiții speciale de muncă și în alte condiții de muncă la nivel de angajator;

NA = cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții normale de muncă, 15,8% (26,3% - 10,5%);

DA = cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții deosebite de muncă, 20,8% (31,3% - 10,5%);

SA = cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții speciale de muncă și pentru alte condiții de muncă, 25,8%, (36,3% - 10,5%);

BCP = baza de calcul plafonată pentru calculul contribuției de asigurări sociale datorate de angajator (numărul de asigurați x 5 câștiguri salariale medii brute);

CMB = câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat;

CAS datorată de asigurat = BCA x 10,5%;

CAS datorată de angajator:

Varianta I. Dacă suma câștigurilor realizate nu depășește BCP:

CAS datorată de angajator = TVN x NA + TVD x DA + TVS x SA

Varianta II. Dacă suma câștigurilor realizate depășește BCP:

CAS datorată de angajator = (TVN x NA + TVD x DA + TVS x SA) x BCP / TV
CMB = 2.415 lei (pentru anul 2015)

Se presupune că angajatorul are 4 salariați. În aceste condiții:

BCP este: 4 salariați x 5 x 2.415 lei = 48.300 lei

Nr. crt.	Suma câștigurilor realizate (lei)	Suma câștigurilor realizate în condiții normale de muncă (lei)	Suma câștigurilor realizate în condiții deosebite de muncă (lei)	Suma câștigurilor realizate în condiții speciale și în alte condiții de muncă (lei)	CAS datorată pentru asigurat [col. (2) x 10,5%] (lei)
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
1.	1.200	1.200	0	0	126
2.	3.000	1.500	800	700	315
3.	25.000	15.000	10.000	0	1.268*
4.	28.000	0	0	28.000	1.268*
Total	57.200	17.700	10.800	28.700	-

* 1.268 lei = 2.415 lei x 5 x 10,5%. Întrucât, în acest caz, câștigul brut lunar, total, realizat de angajat, depășește plafonul maxim reprezentând echivalentul a 5 câștiguri salariale medii brute, contribuția individuală se calculează prin aplicarea cotei asupra acestui plafon.

CAS datorată de angajator:

$(17.700 \times 15,8\% + 10.800 \times 20,8\% + 28.700 \times 25,8\%) \times 48.300 / 57.200 = (2.797 \text{ lei} + 2.246 \text{ lei} + 7.405 \text{ lei}) \times 0,844 = 10.506 \text{ lei}$

5. (1) În aplicarea prevederilor art. 142 lit. b) din Codul fiscal, partea care depășește limita de 150 lei reprezintă venit din salarii și se cuprinde în baza de calcul al contribuțiilor sociale obligatorii.

(2) În sensul art. 142 lit. r) din Codul fiscal, nu se cuprind în baza lunară de calcul al contribuțiilor sociale obligatorii tichetele cadou acordate potrivit legii, altele decât cele acordate pentru ocaziile prevăzute la art. 142 lit. b) din Codul fiscal.

(3) La încadrarea în categoria veniturilor din salarii și asimilate salariilor care nu se cuprind în bazele de calcul al contribuțiilor sociale obligatorii, a sumelor sau avantajelor acordate, prevăzute la art. 142 din Codul fiscal, primite în legătură cu o activitate dependentă, se aplică, după caz, regulile stabilite prin normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (4) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea, plata și declararea contribuțiilor de asigurări sociale în cazul persoanelor fizice și juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora, instituțiilor prevăzute la art. 136 lit. d) - f) din Codul fiscal, precum și în cazul persoanelor fizice care realizează în România venituri din salarii sau asimilate salariilor de la angajatori din alte state

6. (1) În sensul art. 146 alin. (6) din Codul fiscal, în cazul în care persoanele prevăzute la art. 136 lit. a) și b) din Codul fiscal obțin venituri ca urmare a încheierii mai multor raporturi juridice cu același angajator, aceste venituri se cumulează, după care se plafonează în vederea obținerii bazei lunare de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale. În cazul în care persoanele prevăzute la art. 136 lit. a) și b) din Codul fiscal obțin venituri ca urmare a încheierii mai multor raporturi juridice cu angajatori diferiți, veniturile obținute se plafonează separat de către fiecare angajator în parte.

(2) În sensul art. 146 alin. (10) și (11) din Codul fiscal, în cazul în care au fost acordate cumulativ sume reprezentând indemnizații de șomaj sau indemnizații de asigurări sociale de sănătate stabilite pentru perioade anterioare conform legii, în vederea stabilirii prestațiilor acordate de sistemul de asigurări sociale, sumele respective se defalcă pe lunile la care se referă și se utilizează cotele de contribuții de asigurări sociale care erau în vigoare în acea perioadă.

SECȚIUNEA a 4-a

Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de persoanele fizice care realizează venituri din activități independente

7. (1) În sensul art. 148 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din activități independente și care determină venitul net anual pe baza normelor anuale de venit, se aplică prevederile stabilite prin Normele metodologice de aplicare a art. 69 din Codul fiscal. În cazul în care un contribuabil desfășoară mai multe activități pentru care venitul net se determină pe baza normelor de venit sau în situația în care un contribuabil desfășoară aceeași activitate în două sau mai multe locuri diferite pentru care venitul net se determină pe baza normelor anuale de venit, determinarea valorii anuale a normei de venit se efectuează prin însumarea nivelului normelor de venit corectate potrivit criteriilor specifice de la fiecare loc de desfășurare a activității.

(2) Pentru contribuabilii care își exercită activitatea o parte din an, norma anuală de venit redusă proporțional cu perioada din anul calendaristic în care a fost desfășurată activitatea potrivit regulilor stabilite prin Normele metodologice de aplicare a art. 69 din Codul fiscal se raportează la numărul de luni în care se desfășoară activitatea, inclusiv luna în care începe, încetează sau se suspendă activitatea.

SECȚIUNEA a 5-a

Plăți anticipate cu titlu de contribuții de asigurări sociale

8. (1) În sensul art. 151 alin. (8) din Codul fiscal, persoanele fizice care realizează venituri din activități independente și care în cursul anului fiscal nu se mai încadrează în categoria persoanelor care au obligația plății contribuției de asigurări sociale sunt cele care intră în categoria persoanelor care au calitatea de pensionari sau în categoria persoanelor asigurate în sisteme proprii de asigurări sociale, care nu au obligația asigurării în sistemul public de pensii potrivit art. 150 din Codul fiscal, începând cu luna în care acestea se încadrează în categoriile respective de persoane.

(2) În aplicarea art. 151 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din activități independente, care în cursul anului fiscal își încetează activitatea, nu se mai încadrează în categoria persoanelor care au obligația plății contribuției de asigurări sociale sau intră în suspendare temporară a activității, se aplică, după caz, prevederile normelor metodologice de aplicare a art. 121 din Codul fiscal, precum și regulile reglementate prin procedura de aplicare a prevederilor art. 121 alin. (10) din Codul fiscal, stabilită prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

CAPITOLUL III

Contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate

SECȚIUNEA 1

Contribuabilii/Plătitorii de venit la sistemul de asigurări sociale de sănătate

9. (1) În categoria persoanelor prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se includ cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și au obținut prelungirea dreptului de ședere temporară ori au domiciliul în România, în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Persoanele care intră sub incidența prevederilor art. 153 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal sunt cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și Confederației Elvețiene care nu dețin o asigurare încheiată pe teritoriul altui stat membru care produce efecte pe teritoriul României, care au solicitat și au obținut dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni, în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În categoria persoanelor prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se includ cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și Confederației Elvețiene care îndeplinesc condițiile de lucrător frontalier și cărora li s-a atribuit cod numeric personal de către autoritățile române, fără eliberarea unui document care să ateste rezidența pe teritoriul României, în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările și

completările ulterioare.

(4) Persoanele care intră sub incidența prevederilor art. 153 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal sunt pensionarii din sistemul public de pensii care nu mai au domiciliul în România și care își stabilesc reședința pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, al unui stat aparținând Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, respectiv domiciliul pe teritoriul unui stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială cu prevederi pentru asigurarea de boală-maternitate, care nu dețin o asigurare încheiată pe teritoriul altui stat membru care produce efecte pe teritoriul României, pentru care reținerea contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează potrivit prevederilor Ordinului Casei Naționale de Pensii Publice și al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.285/437/2011 privind reținerea contribuțiilor la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate în cazul pensionarilor sistemului public de pensii din România având reședința sau domiciliul declarat pe teritoriul altui stat.

(5) Persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal includ și contribuabilii care au calitatea de angajatori, respectiv persoanele fizice și juridice, care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reședința în România și care, potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuțiile de asigurări sociale de sănătate pentru salariații lor care sunt supuși legislației de asigurări sociale de sănătate din România.

(6) În sensul art. 153 alin. (1) lit. a) - d) din Codul fiscal, persoanele fizice care desfășoară activitate dependentă într-un stat care nu intră sub incidența legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, la angajatori din aceste state, care nu au sediu social, sediu permanent sau reprezentanță în România, nu au calitatea de contribuabili/plătitori de venit la sistemul de asigurări sociale de sănătate din România.

10. (1) Persoanele prevăzute la art. 154 alin. (1) lit. d) și e) din Codul fiscal sunt exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate numai pentru drepturile acordate de actele normative în baza cărora sunt încadrate în categoriile respective de persoane. Pentru veniturile realizate, altele decât cele exceptate, se datorează contribuție.

(2) În cazul persoanelor prevăzute la art. 154 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, verificarea condiției privind nivelul venitului realizat se efectuează de către organul fiscal, în anul următor celui de realizare a venitului, pe baza informațiilor din declarația privind venitul realizat sau din declarația privind calcularea și reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit, precum și pe baza informațiilor din evidența fiscală a organului fiscal, după caz.

SECȚIUNEA a 2-a

Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate în cazul persoanelor care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, precum și în cazul persoanelor aflate sub protecția sau în custodia statului

11. (1) Sumele care se includ în câștigul brut realizat din salarii și în veniturile asimilate salariilor, care reprezintă baza lunară de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale de sănătate, sunt cele prevăzute la art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1) - (3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției de asigurări sociale de sănătate potrivit prevederilor art. 157 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) Pentru veniturile realizate începând cu data de 1 ianuarie 2017, din salarii sau asimilate salariilor prevăzute la art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care totalul veniturilor lunare realizate este mai mare decât valoarea a de 5 ori câștigul salarial mediu brut prevăzut la art. 139 alin. (3), contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate se calculează în limita acestui plafon.

(3) Pentru veniturile realizate începând cu data de 1 ianuarie 2017, baza de calcul lunară al contribuției de asigurări sociale de sănătate datorată de angajatori sau de persoane asimilate acestora, prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal, reprezintă totalul câștigurilor brute realizate din veniturile din salarii sau asimilate salariilor prevăzute la art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, asupra cărora s-a calculat contribuția individuală plafonată potrivit alin. (2).

(4) În categoria sumelor prevăzute la art. 157 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se includ indemnizațiile persoanelor alese în consiliul de administrație/comitetul director/consiliul superior, comitetul executiv/biroul permanent, comisia de disciplină și altele, cu excepția indemnizațiilor cenzorilor, care se încadrează la art. 157 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal.

(5) În categoria persoanelor prevăzute la art. 157 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal se includ administratorii, membrii consiliului de administrație, consiliului de supraveghere și comitetului consultativ, precum și reprezentanții statului sau reprezentanții membrilor consiliului de administrație, fie în adunarea generală a acționarilor, fie în consiliul de administrație, după caz.

(6) Sumele care depășesc limita prevăzută la art. 157 alin. (1) lit. m) - p) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor și se cuprind în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate individuală, determinată prin cumularea cu veniturile din salarii și asimilate salariilor aferente lunii respective.

(7) În înțelesul prevederilor art. 157 alin. (1) lit. m) - p) din Codul fiscal, prin străinătate se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum și orice stat (non-UE) care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

(8) În categoria sumelor prevăzute la art. 157 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal se includ remunerațiile acordate în baza contractului de mandat președintelui și membrilor comitetului executiv, iar remunerația cenzorului cu contract de mandat se încadrează la art. 157 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal.

(9) Sumele prevăzute la art. 158 alin. (2) din Codul fiscal care se cuprind în baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator

reprezintă:

a) indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, acordate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, numai pentru primele 5 zile de incapacitate temporară de muncă, suportate de angajator;

b) indemnizațiile de incapacitate temporară de muncă ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, acordate în baza Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, republicată, numai pentru primele 3 zile de incapacitate, suportate de angajator.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea și declararea contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate în cazul veniturilor obținute de persoanele fizice aflate sub protecția sau în custodia statului și în cazul veniturilor din pensii, inclusiv a celor provenite din alte state

12. În sensul art. 168 alin. (10) din Codul fiscal, în cazul în care au fost acordate cumulativ sume reprezentând ajutor social, indemnizații de șomaj, venituri din pensii, precum și indemnizații pentru creșterea copilului stabilite pentru perioade anterioare conform legii, sumele respective se defalcă pe lunile la care se referă și se utilizează cotele de contribuții de asigurări sociale de sănătate care erau în vigoare în acea perioadă.

13. (1) În aplicarea art. 169 alin. (5) din Codul fiscal, persoanele fizice care realizează venituri din pensii provenite dintr-un alt stat, cu respectarea prevederilor legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, completează declarația prevăzută la art. 120 din Codul fiscal cu venitul estimat calculat ca produs între venitul lunar din pensie evaluat la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României, din ziua precedentă depunerii declarației, și numărul de luni din anul fiscal în care se realizează venitul din pensie.

(2) În cazul impunerilor efectuate după expirarea termenelor de plată prevăzute la art. 169 alin. (7) din Codul fiscal, contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată se repartizează la termenele de plată următoare.

SECȚIUNEA a 4-a

Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate de persoanele fizice care realizează venituri din activități independente

14. În sensul art. 170 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din activități independente și care determină venitul net anual pe baza normelor anuale de venit, se aplică prevederile pct. 7 dat în aplicarea art. 148 alin. (2) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 5-a

Plăți anticipate cu titlu de contribuții de asigurări sociale de sănătate

15. În sensul art. 174 alin. (6) din Codul fiscal, pentru persoanele fizice care realizează venituri din activități independente, din agricultură, silvicultură sau piscicultură, precum și persoanele fizice care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor, cu excepția veniturilor din arendă, care în cursul anului fiscal își încetează activitatea sau intră în suspendare temporară a activității, se aplică, după caz, prevederile normelor metodologice de aplicare a art. 121 din Codul fiscal, precum și regulile reglementate prin procedura de aplicare a prevederilor art. 121 alin. (10) din Codul fiscal, stabilită prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

SECȚIUNEA a 6-a

Stabilirea contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile din activități independente, din activități agricole, silvicultură, piscicultură, din asocieri fără personalitate juridică, precum și din cedarea folosinței bunurilor

16. Salariul de bază minim brut pe țară, prevăzut la art. 175 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, este salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată aferent lunilor pentru care se stabilește contribuția.

17. În aplicarea prevederilor art. 175 alin. (3) din Codul fiscal, pentru stabilirea obligațiilor anuale de plată a contribuției de asigurări sociale de sănătate, precum și pentru încadrarea bazei lunare de calcul în plafoanele prevăzute la art. 175 alin. (2) și la art. 173 din Codul fiscal, se determină baza anuală de calcul ca sumă a bazelor de calcul anuale aferente veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, asupra cărora se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate. Baza anuală de calcul nu poate fi mai mică decât valoarea a douăsprezece salarii de bază minime brute pe țară și nici mai mare decât valoarea a de 5 ori câștigul salarial mediu brut înmulțită cu 12 luni. Dacă baza anuală de calcul, determinată ca sumă a bazelor de calcul anuale aferente veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, asupra cărora se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate, este sub nivelul plafonului minim, organul fiscal stabilește, prin decizia de impunere anuală, contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată la nivelul contribuției anuale aferentă plafonului anual minim. În cazul veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, dacă baza anuală de calcul, determinată ca sumă a bazelor de calcul anuale aferente veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, asupra cărora se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate, este mai mare decât plafonul maxim, organul fiscal stabilește, prin decizia anuală, contribuția anuală datorată calculată prin aplicarea cotei individuale asupra plafonului maxim. Contribuția anuală datorată se alocă venitului corespunzător fiecărei surse, proporțional cu ponderea în baza anuală de calcul a bazelor de calcul anuale aferente fiecărei surse, în vederea acordării deducerii potrivit prevederilor titlului IV "Impozitul pe venit" din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 7-a

Stabilirea contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate de persoanele fizice care realizează venituri din investiții și din alte surse

18. Salariul de bază minim brut pe țară, prevăzut la art. 178 alin. (4) din Codul fiscal, este salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, aferent lunilor pentru care se stabilește contribuția.

SECȚIUNEA a 8-a

Stabilirea contribuției anuale de asigurări sociale de sănătate

19. Salariul de bază minim brut pe țară, prevăzut la art. 179 alin. (3) din Codul fiscal, este salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, aferent lunilor pentru care se stabilește contribuția, iar câștigul salarial mediu brut este cel utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul fiscal pentru care se stabilește contribuția anuală de asigurări sociale de sănătate.

SECȚIUNEA a 9-a

Stabilirea contribuției de asigurări sociale de sănătate în cazul persoanelor care nu realizează venituri

20. În sensul art. 180 alin. (3) din Codul fiscal, dacă perioada în care nu s-au realizat venituri este mai mică de 6 luni și nu s-a efectuat plata contribuției lunare pentru această perioadă, contribuția datorată pentru luna în care solicită înregistrarea se raportează la numărul de luni în care nu s-au realizat venituri, începând cu luna următoare celei în care s-au realizat venituri.

Salariul de bază minim brut pe țară, utilizat la stabilirea bazei de calcul al contribuției, este salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, aferent lunii în care se solicită înregistrarea.

CAPITOLUL IV

Contribuțiile asigurărilor pentru șomaj datorate bugetului asigurărilor pentru șomaj

SECȚIUNEA 1

Contribuabilii/plătitorii de venit la sistemul de asigurări pentru șomaj

21. (1) Prin cetățenii români, cetățenii altor state sau apatrizii care nu au domiciliul sau reședința în România, astfel cum sunt prevăzuți la art. 184 lit. a) din Codul fiscal, se înțelege acele persoane fizice care potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează contribuția de asigurări pentru șomaj în România.

(2) În categoria persoanelor prevăzute la art. 184 lit. b) din Codul fiscal se includ și persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori și care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reședința în România și care, potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și acordurilor privind sistemele de

securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuțiile de asigurări pentru șomaj pentru salariații lor, care sunt supuși legislației de asigurări sociale din România.

(3) În sensul art. 184 lit. a) și b) din Codul fiscal, persoanele care potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează contribuția de asigurări pentru șomaj în statele respective, precum și persoanele fizice care desfășoară activitate dependentă într-un stat care nu intră sub incidența legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale și acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, la angajatori din statele respective, care nu au sediu social, sediu permanent sau reprezentanță în România, nu au calitatea de contribuabili/plătitori de venit la sistemul de asigurări pentru șomaj din România.

SECȚIUNEA a 2-a

Veniturile pentru care se datorează contribuția, cotele de contribuții și bazele de calcul

22. (1) Sumele care se includ în câștigul brut realizat din salarii și în veniturile asimilate salariilor, care reprezintă baza lunară de calcul al contribuției individuale de asigurări pentru șomaj, sunt cele prevăzute la art. 187 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1) - (3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției de asigurări pentru șomaj potrivit prevederilor art. 187 alin. (2) și art. 189 din Codul fiscal.

(2) În categoria sumelor prevăzute la art. 187 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se includ indemnizațiile persoanelor alese în comitetul director/consiliul superior, comitetul executiv/biroul permanent, comisia de disciplină și altele asemenea.

(3) Sumele care depășesc limita prevăzută la art. 187 alin. (1) lit. g) - j) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor și se cuprind în baza de calcul al contribuției individuale de asigurări pentru șomaj, pentru salariați, manageri și directori, determinată prin cumularea cu veniturile din salarii și asimilate salariilor aferente lunii respective.

(4) În înțelesul prevederilor art. 187 alin. (1) lit. g) - j) din Codul fiscal, prin străinătate se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum și orice stat (non-UE) care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

CAPITOLUL V

Contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate

SECȚIUNEA 1

Contribuabilii/plătitorii de venit la sistemul de asigurări sociale de sănătate, în cazul veniturilor supuse contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări

sociale de sănătate

23. În categoria persoanelor prevăzute la art. 192 lit. a) din Codul fiscal se includ și contribuabilii care au calitatea de angajatori, respectiv persoanele fizice și juridice care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reședința în România și care, potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate pentru salariații lor care sunt supuși legislației de asigurări sociale de sănătate din România.

SECȚIUNEA a 2-a

Veniturile pentru care se datorează contribuția, cotele de contribuții și bazele de calcul

24. (1) Sumele care se includ în câștigul brut realizat din salarii și în veniturile asimilate salariilor, care reprezintă baza lunară de calcul al contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, sunt cele prevăzute la art. 195 alin. (1) și art. 196 din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1) - (3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate potrivit prevederilor art. 195 alin. (2) și 197 din Codul fiscal.

(2) În categoria sumelor prevăzute la art. 195 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se includ indemnizațiile persoanelor alese în consiliul de administrație/comitetul director/consiliul superior, comitetul executiv/biroul permanent, comisia de disciplină și altele.

(3) În categoria persoanelor prevăzute la art. 195 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se includ administratorii, membrii consiliului de administrație, consiliului de supraveghere și comitetului consultativ, precum și reprezentanții statului sau reprezentanții membrilor consiliului de administrație, fie în adunarea generală a acționarilor, fie în consiliul de administrație, după caz.

(4) Sumele care depășesc limita prevăzută la art. 195 alin. (1) lit. h) - k) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor și se cuprinde în baza de calcul al contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, determinată prin cumularea cu veniturile din salarii și asimilate salariilor aferente lunii respective.

(5) În înțelesul prevederilor art. 195 alin. (1) lit. h) - k) din Codul fiscal, prin străinătate se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum și orice stat care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

25. (1) Sumele prevăzute la art. 196 alin. (1) din Codul fiscal, care se cuprind în baza lunară de calcul al contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator reprezintă:

a) indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate suportate de angajator, numai pentru primele 5 zile de incapacitate temporară de muncă;

b) indemnizațiile de incapacitate temporară de muncă ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale.

(2) Baza lunară de calcul al contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate se plafonează potrivit art. 195 alin. (3) din Codul fiscal, luând în calcul numărul asiguraților din luna pentru care se calculează contribuția și valoarea corespunzătoare a 12 salarii minime brute pe țară garantate în plată.

26. În sensul art. 199 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul în care au fost acordate cumulativ sume reprezentând indemnizații de șomaj, stabilite pentru perioade anterioare conform legii, în vederea stabilirii prestațiilor acordate de sistemul de asigurări sociale de sănătate, sumele respective se defalcă pe lunile la care se referă și se utilizează cota de contribuție pentru concedii și indemnizații care era în vigoare în acea perioadă.

CAPITOLUL VI

Contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale

SECȚIUNEA 1

Contribuabilii/plătitorii de venit la sistemul de asigurări sociale de stat, în cazul veniturilor supuse contribuției de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale

27. În categoria persoanelor fizice și juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora, prevăzute la art. 201 lit. a) din Codul fiscal, se includ și persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori și care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reședința în România și care, potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale pentru salariații lor, care sunt supuși legislației de asigurări sociale din România.

SECȚIUNEA a 2-a

Veniturile pentru care se datorează contribuția, cotele de contribuții și bazele de calcul

28. (1) Sumele care se includ în câștigul brut care reprezintă baza lunară de calcul al contribuției de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale sunt cele prevăzute la art. 204 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1) - (3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale potrivit prevederilor art. 204 alin. (2) și art. 205 din Codul fiscal.

(2) Sumele care depășesc limita prevăzută la art. 204 alin. (1) lit. f) - g) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor și se cuprind în baza de calcul al contribuției

de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, determinată prin cumularea cu veniturile din salarii și asimilate salariilor aferente lunii respective.

(3) În înțelesul prevederilor art. 204 alin. (1) lit. f) - g) din Codul fiscal, prin străinătate se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum și orice stat care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

(4) Pe perioada în care persoanele fizice pentru care angajatorii acestora sau persoanele asimilate angajatorilor, prevăzute la art. 201 lit. a) din Codul fiscal, beneficiază de indemnizații de asigurări sociale de sănătate, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, baza de calcul al contribuției pentru accidente de muncă și boli profesionale o reprezintă salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, corespunzător numărului zilelor lucrătoare din concediul medical.

CAPITOLUL VII

Contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, datorată de persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajator potrivit art. 4 din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, cu modificările ulterioare

SECȚIUNEA 1

Veniturile pentru care se datorează contribuția, cota de contribuție și baza de calcul

29. (1) În câștigul brut realizat de un salariat încadrat cu contract individual de muncă, potrivit legii, inclusiv salariatul care cumulează pensia cu salariul, atât pe perioada în care sunt încadrate în muncă, cât și în perioadele de suspendare ca urmare a statutului de salariat pe care îl dețin, se includ sumele prevăzute la art. 212 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1) - (3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale potrivit prevederilor art. 212 alin. (2) și art. 213 din Codul fiscal.

(2) Sumele care depășesc limita prevăzută la art. 212 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor și se cuprind în baza de calcul al contribuției la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale determinată prin cumularea cu veniturile din salarii și asimilate salariilor aferente lunii respective.

(3) În înțelesul prevederilor art. 212 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, prin străinătate se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum și orice stat care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

(4) Sumele prevăzute la art. 212 alin. (1) lit. d) și e) din Codul fiscal, care se

cuprind în baza lunară de calcul al contribuției la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, reprezintă indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, acordate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, numai pentru primele 5 zile de incapacitate, suportate de angajator, și, respectiv, indemnizațiile de incapacitate temporară de muncă drept urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, acordate în baza Legii nr. 346/2002, republicată, cu modificările ulterioare, numai pentru primele 3 zile de incapacitate, suportate de angajator.

TITLUL VI

Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România

CAPITOLUL I

Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți

SECȚIUNEA 1

Venituri impozabile obținute din România

1. În sensul prevederilor art. 223 alin. (1) lit. c), e) și g) din Codul fiscal, veniturile de natura dobânzilor, redevențelor sau comisioanelor realizate de către nerezidenți și care sunt cheltuieli atribuibile sediului permanent din România al unui nerezident sunt venituri impozabile în România potrivit titlului VI din Codul fiscal.

2. În aplicarea prevederilor art. 223 alin. (1) lit. d) și e) din Codul fiscal:

(1) Termenul redevență cuprinde orice sumă care trebuie plătită în bani sau în natură pentru folosirea sau dreptul de a folosi orice proprietate sau drept prevăzut la art. 7 pct. 36 din Codul fiscal, indiferent dacă suma trebuie plătită conform unui contract sau ca urmare a copierii ilegale sau a încălcării drepturilor legale ale unei alte persoane.

(2) Nu reprezintă redevențe, potrivit art. 7 pct. 36 din Codul fiscal, sumele plătite în schimbul obținerii drepturilor exclusive de distribuție a unui produs sau serviciu, deoarece acestea nu sunt efectuate în schimbul folosinței sau dreptului de folosință a unui element de proprietate inclus în definiție. Intermediarul distribuitor rezident nu plătește dreptul de a folosi marca sau numele sub care sunt vândute bunurile, el obține doar dreptul exclusiv de a vinde bunurile pe care le cumpără de la producător.

(3) În cazul unei tranzacții care implică transferul de software, încadrarea ca redevență a sumei care trebuie plătită depinde de natura drepturilor transferate.

(4) În cazul unui transfer parțial al dreptului de autor asupra unui software, suma care trebuie plătită este o redevență dacă primitorul dobândește dreptul de a utiliza acel software, astfel încât lipsa acestui drept constituie o încălcare a dreptului de autor. Exemple de astfel de tranzacții sunt transferurile de drepturi de a reproduce și distribui către public orice software, precum și transferurile de drept de a modifica și a face public orice software.

(5) În analiza caracterului unei tranzacții care implică transferul de software nu se

ține cont de dreptul de a copia un program exclusiv în scopul de a permite exploatarea efectivă a programului de către utilizator. În consecință, o sumă care trebuie plătită nu este o redevență dacă singurul drept transferat este un drept limitat de a copia un program, în scopul de a permite utilizatorului să-l exploateze. Același rezultat se aplică și pentru "drepturi de rețea sau site", în care primitorul obține dreptul de a face multiple copii ale unui program, exclusiv în scopul de a permite exploatarea programului pe mai multe computere sau în rețeaua primitorului.

(6) Nu reprezintă redevențe sumele plătite de intermediarii distribuitori ai unui software în baza unui contract prin care se acordă frecvent dreptul de distribuție a unor exemplare ale software-ului, fără a da dreptul de reproducere. Distribuția poate fi făcută pe suporturi tangibile sau pe cale electronică, fără ca distribuitorul să aibă dreptul de a reproduce software-ul. De asemenea, nu reprezintă redevență suma plătită pentru un software ce urmează a fi supus unui proces de personalizare în vederea instalării sale. În aceste tranzacții, intermediarii distribuitori plătesc numai pentru achiziționarea exemplarelor de software și nu pentru a exploata un drept de autor pentru software.

(7) Suma care trebuie plătită pentru folosirea sau dreptul de a folosi ideile sau principiile cu privire la un software, cum ar fi schemele logice, algoritmi sau limbajele de programare, este o redevență.

(8) Software este orice program sau serie de programe care conține instrucțiuni pentru un computer, atât pentru operarea computerului (software de operare), cât și pentru îndeplinirea altor sarcini (software de aplicație).

(9) În cazul unei tranzacții care permite unei persoane să descarce electronic imagini, sunete sau texte, suma care trebuie plătită nu este redevență dacă folosirea acestor materiale se limitează la drepturile necesare pentru a permite descărcarea, stocarea și exploatarea computerului, rețelei sau a altui echipament de stocare, operare sau afișare a utilizatorului. În caz contrar, suma care trebuie plătită pentru transferul dreptului de a reproduce și a face public un produs digital este o redevență.

(10) Tranzacțiile ce permit clientului să descarce electronic produse digitale pot duce la folosirea dreptului de autor de către client, deoarece un drept de a efectua una sau mai multe copii ale conținutului digital este acordat prin contract. Atunci când compensația este esențial plătită pentru altceva decât pentru folosirea sau pentru dreptul de a folosi drepturile de autor, cum ar fi pentru dobândirea altor tipuri de drepturi contractuale, date sau servicii, și folosirea dreptului de autor este limitată la drepturile necesare pentru a putea descărca, stoca și opera pe computerul, rețeaua sau alte medii de stocare, rulare sau proiectare ale clientului, această folosire a dreptului de autor nu trebuie să influențeze analiza caracterului plății atunci când se urmărește aplicarea definiției "redevenței".

(11) Se consideră redevență plata făcută în scopul acordării dreptului de folosință a dreptului de autor asupra unui produs digital ce este descărcat electronic. Aceasta ar fi situația unei edituri care plătește pentru a obține dreptul de a reproduce o fotografie protejată de drept de autor pe care o va descărca electronic în scopul includerii ei pe coperta unei cărți pe care o editează. În această tranzacție, motivația esențială a plății este achiziționarea dreptului de a folosi dreptul de autor asupra produsului digital, adică a dreptului de a reproduce și distribui fotografia, și nu simpla achiziție a

conținutului digital.

(12) În cazul unui contract care implică folosirea sau dreptul de a folosi orice proprietate sau drept prevăzut la art. 7 pct. 36 din Codul fiscal, precum și transferul unei alte proprietăți sau altui serviciu, suma care trebuie plătită conform contractului trebuie să fie împărțită, conform diverselor porțiuni de contract, pe baza condițiilor contractului sau pe baza unei împărțiri rezonabile, fiecărei porțiuni aplicându-i-se tratamentul fiscal corespunzător. Dacă totuși o anumită parte din ceea ce urmează a se asigura prin contract constituie de departe scopul principal al contractului, cealaltă porțiune fiind auxiliară, tratamentul aplicat porțiunii principale de contract se aplică întregii sume care trebuie plătită conform contractului.

(13) Este considerată redevență și suma plătită în cadrul contractului de know-how, în baza căruia vânzătorul acceptă să împărtășească cunoștințele și experiența sa cumpărătorului, astfel încât cumpărătorul să le poată folosi în interesul său și să nu le dezvăluie publicului. În același timp vânzătorul nu joacă niciun rol în aplicarea cunoștințelor puse la dispoziție cumpărătorului și nu garantează rezultatele aplicării acestora.

(14) În cazul contractului de prestări de servicii în care una dintre părți se angajează să utilizeze cunoștințele sale pentru executarea unei lucrări pentru cealaltă parte, suma plătită nu constituie redevență.

(15) Sumele plătite operatorilor de sateliți de către societățile de radio, televiziune sau de către societățile de telecomunicații ori de către alți clienți, în baza unor contracte de închiriere de transponder care permit utilizarea capacității de a transmite în mai multe zone geografice, nu reprezintă redevență dacă nu este transferată nicio tehnologie legată de satelit și dacă clientul nu se află în posesia satelitului când realizează transmisiile, ci are numai acces la capacitatea de transmisie a acestuia. În situația în care proprietarul satelitului închiriaza satelitul unei alte părți, suma plătită de operatorul de satelit proprietarului este considerată ca reprezentând închirierea unui echipament industrial, comercial sau științific. Un tratament similar se aplică sumelor plătite pentru închirierea ori achiziționarea capacității unor cabluri pentru transmiterea energiei sau pentru comunicații ori a unor conducte pentru transportul gazului sau al petrolului.

(16) Sumele plătite de un operator de rețea de telecomunicații către un alt operator, în baza unor acorduri clasice de roaming, nu reprezintă redevențe dacă nu este utilizată sau transferată o tehnologie secretă. Sumele plătite în cadrul acestui tip de contract nu pot fi interpretate ca fiind sume plătite pentru utilizarea unui echipament comercial, industrial sau științific, dacă nu este utilizat efectiv un echipament. Aceste sume reprezintă o taxă pentru utilizarea serviciilor de telecomunicații furnizate de operatorul de rețea din străinătate. În mod similar sumele plătite pentru utilizarea sau dreptul de a utiliza frecvențele radio nu reprezintă redevențe.

(17) Sumele plătite pentru difuzarea unor filme la cinematograful sau prin televiziune reprezintă redevență.

3. (1) Potrivit art. 223 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, veniturile obținute de nerezidenți din România din prestări de servicii de management sau de consultanță în orice domeniu de la un rezident sau veniturile de această natură obținute de nerezidenți și care sunt cheltuieli ale sediului permanent din România al unui

nerezident, indiferent dacă sunt sau nu prestate în România, sunt considerate venituri impozabile în România potrivit titlului VI din Codul fiscal, atunci când nu sunt încheiate convenții de evitare a dublei impunerii între România și statul de rezidență al beneficiarului de venit sau când beneficiarul de venit nu prezintă dovada rezidenței sale fiscale.

(2) Încadrarea în categoria veniturilor din prestări servicii de consultanță și de management se efectuează prin analiza contractelor încheiate și a altor documente care justifică natura veniturilor.

4. În aplicarea art. 223 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal, prin transport internațional se înțelege orice activitate de transport pasageri sau bunuri efectuat de o societate în trafic internațional, precum și activitățile auxiliare, strâns legate de această activitate de transport și care nu constituie activități separate de sine stătătoare. Nu reprezintă transport internațional cazurile în care mijlocul de transport este operat exclusiv între locuri aflate pe teritoriul României.

5. În aplicarea prevederilor art. 223 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, venituri din proprietăți imobiliare înseamnă venituri din vânzarea, precum și din cedarea dreptului de folosință asupra proprietății imobiliare sau a unei cote-părți din această proprietate (închiriere, concesiune sau arendare).

6. Potrivit prevederilor art. 223 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal, prin cedarea dreptului de folosință a unei proprietăți imobiliare se înțelege și arendarea sau concesiunea proprietății imobiliare sau a unei cote-părți din această proprietate.

SECȚIUNEA a 2-a

Reținerea impozitului din veniturile impozabile obținute din România

7. În aplicarea art. 224 alin. (1) din Codul fiscal:

(1) Pentru veniturile obținute de nerezidenți din România, plătitorii de venituri au obligația calculării și reținerii impozitelor datorate prin stopaj la sursă, declarării și plății lor la bugetul de stat în termenul stabilit la art. 224 alin. (5) din Codul fiscal.

(2) În cazurile prevăzute la art. 223 alin. (1) lit. c), e) și g) din Codul fiscal, plătitorul venitului prevăzut la titlul VI din Codul fiscal care are obligația calculării și reținerii impozitelor datorate prin stopaj la sursă, declarării și plății lor la bugetul de stat este nerezidentul care are sediul permanent în România în evidența căruia sunt înregistrate respectivele cheltuieli deductibile.

8. În aplicarea art. 224 alin. (3) din Codul fiscal, sumele plătite cu titlu de dobândă negativă nu se consideră o plată de venit pentru scopurile cap. I din titlul VI.

9. (1) Se aplică o cotă de impozit de 50%, potrivit art. 224 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal veniturilor prevăzute la art. 223 alin. (1) lit. b) - g), i), k), l) și o) din Codul fiscal plătite într-un stat cu care România nu are încheiat un instrument juridic în baza căruia să se realizeze schimbul de informații și aceste tranzacții sunt calificate ca fiind artificiale, indiferent dacă rezidența persoanei beneficiare a acestor venituri este într-un stat cu care România are încheiată convenție pentru evitarea dublei impunerii sau nu.

(2) Cota de impozit de 50% prevăzută la art. 224 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal se aplică veniturilor realizate sub formă de dobânzi la depozitele la vedere/conturi

curente, la depozitele la termen, certificate de depozit și alte instrumente de economisire la bănci și la alte instituții de credit autorizate și situate în România, plătite într-un stat cu care România nu are încheiat un instrument juridic în baza căruia să se realizeze schimbul de informații și aceste tranzacții sunt calificate ca fiind artificiale, indiferent de data constituirii raportului juridic.

(3) Cota de 50% prevăzută la art. 224 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal se aplică și altor venituri de natura dobânzilor, plătite într-un stat cu care România nu are încheiat un instrument juridic în baza căruia să se realizeze schimbul de informații, cum ar fi dobânzile la credite, dobânzile în cazul contractelor de leasing financiar, dobânzile la creditele intragrup, precum și dobânzilor aferente depozitelor colaterale, conturilor escrow, considerate dobânzi pentru depozite la termen potrivit normelor Băncii Naționale a României, dar numai dacă aceste tranzacții sunt calificate ca fiind artificiale.

(4) În sensul art. 224 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal, instrumentele juridice încheiate de România în baza cărora se realizează schimbul de informații reprezintă acordurile/convențiile bilaterale/multilaterale în baza cărora România poate realiza un schimb de informații care este relevant pentru aplicarea acestor prevederi legale. Lista acordurilor/convențiilor se publică pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice și se actualizează periodic.

10. (1) În aplicarea art. 224 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, veniturile sub formă de dobânzi la depozitele la vedere/conturi curente, la depozitele la termen, certificate de depozit și alte instrumente de economisire la bănci și la alte instituții de credit autorizate și situate în România se impun cu o cotă de 16% din suma acestora atunci când veniturile de această natură sunt plătite într-un stat cu care România are încheiat un instrument juridic în baza căruia se realizează schimbul de informații și beneficiarul sumelor nu face dovada rezidenței fiscale.

(2) Cota de 16% prevăzută la art. 224 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal se aplică și altor venituri de natura dobânzilor, cum ar fi dobânzile la credite, dobânzile în cazul contractelor de leasing financiar, dobânzile la creditele intragrup, precum și dobânzilor aferente depozitelor colaterale, conturilor escrow, considerate dobânzi pentru depozite la termen potrivit normelor Băncii Naționale a României, atunci când veniturile de această natură sunt plătite într-un stat cu care România are încheiat un instrument juridic în baza căruia se face schimbul de informații și beneficiarul sumelor nu face dovada rezidenței fiscale.

11. În aplicarea art. 224 alin. (5) din Codul fiscal:

(1) Conversia în lei a impozitului în valută aferent veniturilor obținute din România de nerezidenți se face la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României, pentru ziua în care se plătește venitul către nerezident și impozitul în lei rezultat se plătește la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a plătit venitul.

(2) Pentru impozitul în valută aferent dobânzilor capitalizate realizate din România de nerezidenți, conversia se face, de asemenea, la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României, pentru ziua în care s-a capitalizat dobânda, respectiv la cursul valutar din momentul înregistrării în contul curent sau în contul de depozit al titularului dobânzii capitalizate sau din momentul răscumpărării,

în cazul unor instrumente de economisire, ori în momentul în care dobânda se transformă în împrumut. Impozitul în lei astfel calculat se plătește la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a înregistrat venitul/răscumpărat instrumentul de economisire.

(3) În cazul dividendelor distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor sau asociaților până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se declară și se plătește până la data de 25 a primei luni a anului fiscal următor anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, iar nerezidentul prezintă certificatul de rezidență fiscală valabil pentru anul pentru care s-au aprobat situațiile financiare anuale pentru a i se aplica în vederea impozitării cota mai favorabilă din Codul fiscal sau din convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul de rezidență al nerezidentului, beneficiar al dividendului. Cota de impozit de 5% prevăzută la art. 224 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal se aplică asupra veniturilor din dividende distribuite începând cu data de 1 ianuarie 2016.

SECȚIUNEA a 3-a

Tratamentul fiscal al veniturilor din dobânzi obținute din România de persoane juridice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European

12. (1) Opțiunea de regularizare a impozitului plătit conform art. 224 sau art. 225 alin. (1) din Codul fiscal, după caz, poate fi realizată de persoana nerezidentă în perioada de prescripție stabilită potrivit Codului de procedură fiscală.

(2) La declarația fiscală care se depune în vederea regularizării impozitului plătit conform art. 224, respectiv a art. 225 alin. (1) din Codul fiscal se anexează două certificate de rezidență fiscale în original sau copie legalizată, însoțite de o traducere autorizată în limba română. Un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală în anul în care s-a obținut venitul din România într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European și un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European în anul în care a exercitat opțiunea pentru a-și regulariza în România impozitul pe profit.

(3) În cazul obținerii veniturilor de natura dobânzilor de către persoane juridice străine rezidente într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European, se au în vedere în principal următoarele cheltuieli pentru determinarea rezultatului fiscal aferent veniturilor din dobânzi : costuri de finanțare direct legate de dobânda obținută în baza împrumutului, pierderi de schimb valutar direct legate de împrumutul în valută, comisioane direct atribuibile împrumutului, alte costuri cum ar fi costurile de asigurare, de acoperire a riscului sau costuri operaționale cu condiția urmăririi și regăsirii acestor costuri în acordul de împrumut.

SECȚIUNEA a 4-a

Tratamentul fiscal al categoriilor de venituri din activități independente

impozabile în România obținute de persoane fizice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European

13. Opțiunea de regularizare a impozitului plătit conform art. 224, respectiv a art. 226 alin. (1) din Codul fiscal poate fi realizată de persoana nerezidentă în perioada de prescripție stabilită potrivit Codului de procedură fiscală. La declarația fiscală care se depune în vederea regularizării impozitului plătit conform art. 224, respectiv a art. 226 alin. (1) din Codul fiscal se anexează două certificate de rezidență fiscale în original sau copie legalizată, însoțite de o traducere autorizată în limba română. Un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală în anul în care s-a obținut venitul din România într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European și un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European în anul în care a exercitat opțiunea pentru a-și regulariza în România impozitul pe venit.

SECȚIUNEA a 5-a

Reținerea impozitului din veniturile obținute din România de persoane rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri din activități desfășurate de artiști și sportivi

14. Opțiunea de regularizare a impozitului plătit conform art. 227 alin. (1) din Codul fiscal poate fi realizată de persoana nerezidentă în perioada de prescripție stabilită potrivit Codului de procedură fiscală. La declarația fiscală care se depune în vederea regularizării impozitului plătit conform art. 227 alin. (1) din Codul fiscal se anexează două certificate de rezidență fiscale în original sau copie legalizată, însoțite de o traducere autorizată în limba română. Un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală în anul în care s-a obținut venitul din România într-un stat al Uniunii Europene sau într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri și un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală într-un stat al Uniunii Europene sau într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri în anul în care a exercitat opțiunea, pentru a-și regulariza în România impozitul pe profit sau pe venit, după caz.

SECȚIUNEA a 6-a

Scutiri de la impozitul prevăzut în prezentul capitol

15. În aplicarea prevederilor art. 229 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal:

(1) Condiția privitoare la perioada minimă de deținere de 1 an va fi înțeleasă luându-se în considerare hotărârea Curții Europene de Justiție în cazurile conexe: *Denkavit International BV, VITIC Amsterdam BV and Voormeer BV v Bundesamt für Finanzen* - C-283/94, C-291/94 și C-292/94, și anume: dacă la data plății perioada minimă de deținere de 1 an nu este încheiată, scutirea prevăzută în Codul fiscal nu se

va acorda.

(2) În situația în care persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România poate face dovada că perioada minimă de deținere de 1 an a fost îndeplinită după data plății, beneficiarul efectiv persoană nerezidentă poate solicita restituirea impozitelor plătite în plus, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

16. Premiile prevăzute la art. 229 alin. (1) lit. d) și e) din Codul fiscal sunt premii de natura celor plătite de la bugetul de stat sau de la bugetele consiliilor locale prin intermediul instituțiilor publice centrale și locale.

17. În aplicarea prevederilor art. 229 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal:

(1) Condiția privitoare la perioada minimă de deținere de 2 ani prevăzută la art. 255 alin. (10) din Codul fiscal va fi înțeleasă luându-se în considerare hotărârea Curții Europene de Justiție în cazurile conexe: Denkavit International BV, VITIC Amsterdam BV and Voormeer BV v Bundesamt für Finanzen - C-283/94, C-291/94 și C-292/94, și anume: dacă la data plății perioada minimă de deținere de 2 ani nu este încheiată, scutirea prevăzută în Codul fiscal nu se va acorda.

(2) În situația în care persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România poate face dovada că perioada minimă de deținere de 2 ani a fost îndeplinită după data plății, beneficiarul efectiv persoană nerezidentă poate solicita restituirea impozitelor plătite în plus, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

SECȚIUNEA a 7-a

Coroborarea prevederilor Codului fiscal cu cele ale convențiilor de evitare a dublei impuneri și a legislației Uniunii Europene

18. În aplicarea art. 230 alin. (1) din Codul fiscal:

(1) Dispozițiile alin. 2 ale art. "Dividende", "Dobânzi", "Comisioane", "Redevențe" din convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state, care reglementează impunerea în țara de sursă a acestor venituri, se aplică cu prioritate. În cazul când legislația internă prevede în mod expres o cotă de impozitare mai favorabilă sunt aplicabile prevederile legislației interne.

(2) Dispozițiile alin. 2 ale art. "Dividende", "Dobânzi", "Comisioane", "Redevențe" din convențiile de evitare a dublei impuneri derogă de la prevederile paragrafului 1 al acestor articole din convențiile respective.

(3) Aplicarea alin. 2 al art. "Dividende", "Dobânzi", "Comisioane", "Redevențe" din convențiile de evitare a dublei impuneri care prevăd impunerea în statul de sursă nu conduce la o dublă impunere pentru același venit, întrucât statul de rezidență acordă credit fiscal/scutire pentru impozitul plătit în România, în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impuneri.

(4) Dispozițiile titlurilor II și IV din Codul fiscal reprezintă legislația internă și se aplică atunci când România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri cu statul al cărui rezident este beneficiarul venitului realizat din România și acesta prezintă certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1). În acest sens, se vor avea în vedere veniturile menționate la art. 223 alin. (2) din Codul fiscal, precum și alte venituri pentru care România are potrivit convențiilor de evitare a dublei impuneri drept de impozitare.

(5) Prevederile titlului VI din Codul fiscal se aplică atunci când beneficiarul venitului obținut din România este rezident al unui stat cu care România nu are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri sau când beneficiarul venitului obținut din România, rezident al unui stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri, nu prezintă certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1) ori atunci când impozitul datorat de nerezident este suportat de către plătitorul de venit.

(6) Prevederile Acordului încheiat între Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană de stabilire a unor măsuri echivalente cu cele prevăzute de Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi se aplică de la data aderării la Uniunea Europeană.

(7) În cazul României, societățile pentru care sunt aplicabile prevederile art. 15 pct. (1), respectiv pct. (2) ale Acordului încheiat între Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană de stabilire a unor măsuri echivalente cu cele prevăzute de Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi sunt cele menționate la art. 229 alin. (1) lit. c) pct. 3 din Codul fiscal, respectiv cele menționate la art. 263 lit. x) din Codul fiscal.

(8) În situația în care pentru același venit sunt cote diferite de impunere în legislația internă, legislația europeană sau în convențiile de evitare a dublei impuneri, se aplică cota de impozit mai favorabilă, dacă beneficiarul venitului face dovada rezidenței într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri și, după caz, îndeplinește condiția de beneficiar al legislației Uniunii Europene.

19. În scopul aplicării art. 230 alin. (2) din Codul fiscal:

(1) Pentru a beneficia de prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate între România și statul său de rezidență, precum și de cele ale legislației Uniunii Europene, nerezidentul beneficiar al veniturilor din România trebuie să prezinte certificatul de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală din statul respectiv sau un alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care are atribuții în domeniul certificării rezidenței conform legislației interne a aceluși stat.

(2) Nerezidenții care sunt beneficiarii veniturilor din România depun la plătitorul de venit originalul sau copia legalizată a certificatului de rezidență fiscală ori a documentului menționat la alin. (1), însoțite de o traducere autorizată în limba română. În situația în care autoritatea competentă străină emite certificatul de rezidență fiscală în format electronic sau online, acesta reprezintă originalul certificatului de rezidență fiscală avut în vedere pentru aplicarea convenției de evitare a dublei impuneri încheiate între România și statul de rezidență al beneficiarului veniturilor obținute din România, respectiv pentru aplicarea legislației Uniunii Europene, după caz.

(3) În ipoteza în care nerezidentul beneficiar al veniturilor din România transmite un singur original al certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1) unui plătitor de venituri rezident român care are filiale, sucursale ori puncte de lucru în diferite localități din România și care fac plăți, la rândul lor, către

beneficiarul de venituri nerezident, primitorul originalului certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1) va transmite la fiecare subunitate o copie legalizată a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la alin. (1), însoțită de o traducere autorizată în limba română. Pe copia legalizată primitorul originalului certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1) va semna cu mențiunea că deține originalul acestuia.

(4) Prevederile alin. (3) sunt valabile și în situația în care nerezidentul beneficiar al veniturilor din România are înființată o filială în România care are relații contractuale cu diverși clienți din localități diferite din România și care primește un singur original al certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1). Filiala aparținând persoanei nerezidente va face copii legalizate pe care le va distribui clienților români.

(5) Nerezidenții, beneficiari ai veniturilor obținute din România care au deschise conturi de custodie la agenții custode, definiți potrivit legii române, vor depune la acești agenți custode originalul certificatului de rezidență fiscală ori a documentului menționat la alin. (1). Agentul custode va transmite, la cererea nerezidentului, copia legalizată a certificatului de rezidență fiscală ori a documentului menționat la alin. (1), însoțită de o traducere autorizată în limba română, fiecărei persoane care a făcut plăți către beneficiarul de venituri nerezident. Pe copia legalizată, agentul custode, primitor al originalului certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1), va semna cu mențiunea că deține originalul acestuia.

(6) Un nerezident poate fi considerat rezident al unui stat și ca urmare a informațiilor primite pe baza schimbului de informații inițiat/procedurii amiabile declanșate de o țară parteneră de convenție de evitare a dublei impuneri.

(7) În certificatul de rezidență fiscală sau în documentul prevăzut la alin. (1), prezentat de nerezidenții care au obținut venituri din România, trebuie să se ateste că aceștia au fost rezidenți în statele cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri, în anul/perioada obținerii veniturilor sau în anul/perioada pentru care a fost emis certificatul de rezidență fiscală ori documentul prevăzut la alin. (1).

(8) Plătitorul de venit este răspunzător pentru primirea în termenul stabilit a originalului sau a copiei legalizate a certificatului de rezidență fiscală ori a documentului prevăzut la alin. (1) și pentru aplicarea prevederilor din convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu diverse state.

(9) Forma și conținutul certificatului de rezidență fiscală sau ale documentului prevăzut la alin. (1) pentru nerezidenți sunt cele emise de autoritatea din statul de rezidență al beneficiarului venitului. Certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la alin. (1) trebuie să cuprindă, în principal, elemente de identificare a nerezidentului, precum și a autorității care a emis certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la alin. (1), de exemplu: numele, denumirea, adresa, codul de identificare fiscală, mențiunea că este rezident fiscal în statul emitent, precum și data emiterii certificatului sau a documentului.

20. Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri și ale art. 230 alin. (5) din Codul fiscal:

(1) În cazul câștigurilor din transferul titlurilor de valoare realizate printr-un intermediar, definit potrivit legislației în materie, rezident în România, originalul sau

copia legalizată a certificatului de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1), însoțit/însoțită de o traducere autorizată în limba română se depune de persoana fizică nerezidentă la intermediar pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative.

(2) Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri în cazul persoanelor fizice nerezidente care obțin câștiguri din transferul titlurilor de valoare și operațiunea nu se efectuează printr-un intermediar, precum și în cazul persoanelor juridice străine care obțin câștiguri din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1) se depune la societatea ale cărei titluri de valoare/titluri de participare sunt transferate, respectiv sunt vândute-cesionate. O copie legalizată a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 19 alin. (1), însoțită de o traducere autorizată în limba română, se va anexa la declarația de venit sau la declarația privind impozitul pe profit, după caz, care se depune la organul fiscal competent.

21. Prevederile titlului II sau IV din Codul fiscal, în ceea ce privește determinarea, stabilirea, declararea și plata impozitului asupra rezultatului fiscal din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română, respectiv a câștigului/pierderii din transferul titlurilor de valoare sunt aplicabile persoanelor nerezidente în condițiile neprezentării certificatului de rezidență fiscală sau atunci când România nu are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri cu statul de rezidență al beneficiarului acestor profituri/câștiguri ori în cazul în care, prin convenție, România are dreptul de impunere asupra profitului/câștigului. Declarația de venit sau declarația privind impozitul pe profit, după caz, se depune de persoana nerezidentă la organul fiscal competent.

SECȚIUNEA a 8-a

Declarații anuale privind reținerea la sursă

22. (1) În aplicarea art. 231 alin. (1) din Codul fiscal, modelul și conținutul declarației informative privind impozitul reținut pentru veniturile cu regim de reținere la sursă/venituri scutite, pe beneficiari de venit nerezidenți, se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit Codului de procedură fiscală.

(2) Declarația depusă de plătitorii de venituri, potrivit art. 231 alin. (1) din Codul fiscal, care au obligația să rețină la sursă impozitul pentru veniturile obținute de nerezidenți din România în anul 2015 este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) Plătitorii de venituri sub forma dobânzilor depun până în ultima zi a lunii februarie inclusiv a anului 2016, respectiv până în ultima zi a lunii februarie inclusiv a anului 2017 în relația cu Austria declarația informativă prevăzută la art. 231 alin. (2) din Codul fiscal, pentru veniturile din dobânzile realizate din România de către persoane fizice rezidente în state membre ale Uniunii Europene în anul 2015, respectiv în anul 2016 în relația cu Austria.

SECȚIUNEA a 9-a

CertIFICATELE DE ATESTARE A IMPOZITULUI PLĂTIT DE NEREZIDENȚI

23. În aplicarea art. 232 din Codul fiscal:

(1) Cererea de eliberare a certificatului de atestare a impozitului plătit de nerezidenți se depune la organul fiscal teritorial în raza căruia plătitorul de venit este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe.

(2) Certificatul de atestare a impozitului plătit de nerezidenți se eliberează de către organul fiscal teritorial în raza căruia plătitorul de venit este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, pe baza cererii depuse de beneficiarul venitului sau de plătitorul de venit în numele acestuia.

(3) Forma cererii și a certificatului de atestare a impozitului plătit de nerezident, precum și instrucțiunile de completare și eliberare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

CAPITOLUL II

IMPOZITUL PE REPREZANTANȚE

SECȚIUNEA 1

CONTRIBUABILI

24. În scopul aplicării art. 235 din Codul fiscal:

(1) Persoanele juridice străine, prin reprezentanțe înființate în România, nu sunt abilitate să desfășoare activități de producție, comerț sau prestări de servicii, aceste reprezentanțe neavând calitatea de persoană juridică.

(2) Persoanele juridice străine care doresc să își înființeze o reprezentanță în România trebuie să obțină autorizația prevăzută de lege.

(3) Autorizația obținută poate fi retrasă în condițiile care sunt stabilite prin același act normativ.

SECȚIUNEA a 2-a

STABILIREA IMPOZITULUI

25. Potrivit art. 236 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul persoanelor juridice străine care înființează o reprezentanță în România în cursul unei luni din anul de impunere, impozitul pentru anul de impunere se calculează începând cu data de 1 a lunii în care reprezentanța a fost înființată până la sfârșitul anului respectiv. Pentru reprezentanțele care se desființează în cursul anului de impunere impozitul anual se recalculează pentru perioada de activitate de la începutul anului până la data de 1 a lunii următoare celei în care a avut loc desființarea reprezentanței.

SECȚIUNEA a 3-a

PLATA IMPOZITULUI ȘI DEPUNEREA DECLARAȚIEI FISCALE

26. În aplicarea art. 237 din Codul fiscal:

(1) Impozitul datorat până la data de 25 iunie de reprezentanțele care sunt înființate în primul semestru al anului este proporțional cu numărul de luni de activitate desfășurată de reprezentanță în cursul semestrului I. Pentru semestrul II, impozitul reprezentând echivalentul în lei al sumei de 2.000 de euro se va plăti până la data de 25 decembrie inclusiv.

(2) Forma declarației fiscale care va fi depusă anual la autoritatea fiscală competentă și instrucțiunile de completare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Declarația anuală de impunere, precum și declarația fiscală în cazul înființării sau desființării reprezentanței în cursul anului pot fi depuse în numele persoanei juridice străine și de reprezentantul reprezentanței la organul fiscal teritorial în raza căruia reprezentanța își desfășoară activitatea.

(3) Forma declarației fiscale care va fi depusă la autoritatea fiscală competentă în caz de înființare sau de desființare a reprezentanței și instrucțiunile de completare vor fi aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) În termen de 30 de zile de la data depunerii declarației fiscale de înființare sau de desființare a reprezentanței, organul fiscal teritorial stabilește sau recalculează impozitul stabilit pentru perioada în care reprezentanța va desfășura sau își va înceta activitatea, după caz.

ANEXĂ

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VI din Codul fiscal

□ Declarație rectificativă

DECLARAȚIE INFORMATIVĂ

privind impozitul reținut pentru veniturile cu regim de reținere la sursă/venituri scutite, pe beneficiari de venit nerezidenți

Anul

A. Datele de identificare a plătitorului de venit

Denumirea/Numele și prenumele Codul de identificare
fiscală/CNP

Adresa:

Județ/

Sectorul

Localitatea

Strada Ap.	Nr.	Bl.	Sc.	Et.
_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____

Cod poștal mail	Telefon fix	Telefon mobil	Fax	E- mail
_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____

B. Datele de identificare a beneficiarului de venit nerezident

Nr. crt. fiscală	Denumirea statului de rezidență a beneficiarului de venit	Denumirea/Numele și prenumele	Codul de identificare atribuit de autoritatea din România*)
_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____

C. Date informative privind impozitul reținut la sursă/venituri scutite pe beneficiari de venit nerezidenți

Nr. normativ	Denumirea/Numele	Natura	Venitul	Impozit	Actul
_____	_____	_____	_____	_____	_____

nr. crt. și prenumele reglementează	beneficiarului	venitului	beneficiarului	reținut/care
impunerea/scutirea	de venit		de venit	scutire
	de venit		nerezident	de
	nerezident		(suma brută)	impozit
_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____

Sub sancțiunile aplicate faptei de fals în acte publice, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.

Numele și prenumele

Semnătura

Funcția

Loc rezervat organului fiscal Număr de înregistrare

Data

Declarația se completează în două exemplare:

- originalul se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al plătitorului de venit;
- copia se păstrează de către plătitorul de venit.

*) Dacă pentru veniturile obținute din România în anul 2015 nerezidentului nu i-a fost atribuit cod de identificare fiscală, această rubrică se completează cu datele de identificare ale beneficiarului de venit nerezident.

TITLUL VII

Taxa pe valoarea adăugată

CAPITOLUL I

Definiții

SECȚIUNEA 1

Semnificația unor termeni și expresii

1. (1) Potrivit art. 266 alin. (1) pct. 9 din Codul fiscal, atunci când intervin modificări în Nomenclatura combinată, se realizează corespondența dintre codurile NC prevăzute în titlul VII din Codul fiscal, în normele, ordinele și instrucțiunile date în aplicarea acestuia și noile coduri din nomenclatura adoptată în temeiul art. 12 din Regulamentul (CEE) nr. 2.658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun.

(2) În aplicarea prevederilor art. 266 alin. (2) din Codul fiscal, locul în care o persoană impozabilă și-a stabilit sediul activității economice este locul în care se desfășoară funcțiile de administrare centrală a societății. Pentru a stabili locul unde o persoană impozabilă își are stabilit sediul activității sale economice se iau în considerare locul în care se iau deciziile principale legate de managementul general al societății, locul în care se află sediul social al societății și locul în care se întâlnește conducerea societății. În cazul în care aceste criterii nu permit determinarea cu certitudine a locului de stabilire a sediului unei activități economice, locul în care se iau deciziile principale legate de managementul general al societății este criteriul care prevalează. O persoană impozabilă poate avea sediul activității economice într-un stat membru chiar dacă nu realizează efectiv activități economice în statul respectiv. Prezența unei cutii poștale sau a unor reprezentanțe comerciale nu poate fi considerată ca sediu al activității economice a unei persoane impozabile, dacă nu sunt îndeplinite condițiile menționate în tezele anterioare.

(3) În cazul persoanelor fizice care sunt persoane impozabile pentru care nu poate fi identificat un sediu al activității economice în sensul alin. (2), domiciliul stabil al acestor persoane este considerat sediul activității economice, în scopul determinării statului în care acestea sunt stabilite, în sensul art. 266 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(4) În aplicarea titlului VII al Codului fiscal, "domiciliul stabil" al unei persoane fizice, impozabile sau nu, înseamnă adresa înregistrată în registrul de evidență a populației ori într-un registru similar sau adresa indicată de persoana respectivă autorităților fiscale competente, cu excepția cazului în care există dovada că această adresă nu reflectă realitatea.

(5) "Reședința obișnuită" a unei persoane fizice, impozabile sau nu, menționată în titlul VII al Codului fiscal reprezintă locul în care persoana fizică respectivă locuiește în mod obișnuit, ca rezultat al unor legături personale și profesionale. Atunci când există legături profesionale într-o altă țară decât cea în care există legături personale sau când nu există legături profesionale, locul "reședinței obișnuite" se determină pe baza legăturilor personale care indică existența unor legături strânse între persoana respectivă și locul în care locuiește.

(6) În scopul aplicării prevederilor art. 266 alin. (2) lit. c) și art. 307 din Codul fiscal:

a) dacă sediul fix din România al unei persoane impozabile care are sediul activității economice în afara României nu participă la livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, respectiv resursele tehnice și/sau umane din România nu sunt utilizate pentru realizarea acestor operațiuni, se consideră că persoana impozabilă nu este stabilită în România pentru respectivele operațiuni;

b) dacă sediul fix din România al unei persoane impozabile care are sediul

activității economice în afara României participă la livrarea de bunuri sau prestarea de servicii înainte sau în timpul realizării acestor operațiuni sau conform unor înțelegeri este prevăzut că sediul fix poate să intervină ulterior derulării operațiunilor pentru operațiuni postvânzare ori pentru respectarea unor clauze contractuale de garanție și această potențială participare nu constituie o operațiune separată din perspectiva TVA, măsura în care sunt utilizate resursele umane și/sau materiale în legătură cu aceste operațiuni nu este relevantă, deoarece se consideră că în orice situație acest sediu fix participă la realizarea operațiunilor respective;

c) atunci când resursele tehnice și/sau umane ale sediului fix din România al unei persoane impozabile care are sediul activității economice în afara României sunt utilizate numai pentru scopuri administrative suport, cum sunt serviciile de contabilitate, de emiteră a facturilor și colectarea titlurilor de creanță, utilizarea acestor resurse nu se consideră ca participare la realizarea de livrări de bunuri sau prestări de servicii, fiind tratate doar ca servicii-suport necesare îndeplinirii obligațiilor legate de aceste operațiuni. În această situație, se consideră că persoana impozabilă nu este stabilită în România pentru aceste operațiuni;

d) atunci când factura este emisă indicând codul de înregistrare în scopuri de TVA al sediului fix din România, acesta se consideră că a participat la livrarea de bunuri sau la prestarea de servicii, cu excepția situației în care persoana impozabilă poate face dovada contrariului.

(7) Atunci când gazul sau energia electrică sunt livrate de o persoană impozabilă sau către o persoană impozabilă care deține în România o licență care îi permite să desfășoare activitatea economică în sectorul gazului sau al energiei electrice, incluzând și cumpărări și revânzări ale gazului natural sau ale energiei electrice, existența licenței în sine nu este suficientă pentru a considera că respectiva persoană impozabilă are un sediu fix în România. Pentru ca sediul fix să existe în România este necesar ca persoana impozabilă să îndeplinească condițiile art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Aplicare teritorială

2. (1) Bunurile de origine din teritoriile excluse prevăzute la art. 267 alin. (2) și (3) din Codul fiscal trebuie importate din perspectiva taxei, dacă sunt transportate în teritoriul Uniunii Europene.

(2) Insula Man, Principatul Monaco și zonele aflate sub suveranitatea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de la Akrotiri și Dhekelia sunt considerate teritorii ale statelor membre, iar operațiunile cu originea sau destinația în:

a) Insula Man sunt considerate cu originea sau destinația în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord;

b) Principatul Monaco sunt considerate cu originea sau destinația în Republica Franceză;

c) zonele aflate sub suveranitatea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de la Akrotiri și Dhekelia sunt considerate cu originea sau cu destinația în Republica Cipru.

(3) Zona contiguă a României și zona economică exclusivă a României, astfel cum sunt delimitate prin Legea nr. 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue și al zonei economice exclusive ale României, republicată, se consideră că fac parte din teritoriul României din punct de vedere al TVA, pentru operațiunile legate de activitățile desfășurate în exercitarea drepturilor prevăzute de art. 56 și 77 din Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării, încheiată la Montego Bay (Jamaica) la 10 decembrie 1982, ratificată prin Legea nr. 110/1996.

CAPITOLUL II

Operațiuni impozabile

3. (1) Dacă o operațiune îndeplinește cumulativ condițiile prevăzute la art. 268 alin. (1) lit. a), c) și d) din Codul fiscal, dar nu îndeplinește condiția prevăzută la art. 268 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, operațiunea nu este impozabilă în România.

(2) Condiția referitoare la "plată" prevăzută la art. 268 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal implică existența unei legături directe între operațiune și contrapartida obținută. O livrare de bunuri sau o prestare de servicii este impozabilă în condițiile în care această operațiune aduce un avantaj clientului, iar contrapartida obținută, este aferentă avantajului primit, după cum urmează:

a) condiția referitoare la existența unui avantaj pentru un client este îndeplinită în cazul în care furnizorul de bunuri sau prestatorul de servicii se angajează să furnizeze bunuri și/sau servicii determinabile persoanei ce efectuează plata sau, în absența plății, când operațiunea a fost realizată pentru a permite stabilirea unui astfel de angajament. Această condiție este compatibilă cu faptul că serviciile au fost colective, nu au fost măsurabile cu exactitate sau au făcut parte dintr-o obligație legală;

b) condiția existenței unei legături între operațiune și contrapartida obținută este îndeplinită chiar dacă prețul nu reflectă valoarea normală a operațiunii, respectiv ia forma unor cotizații, bunuri sau servicii, reduceri de preț, sau nu este plătit direct de beneficiar, ci de un terț.

(3) Achiziția intracomunitară de mijloace noi de transport efectuată de orice persoană impozabilă ori neimpozabilă, prevăzută la art. 268 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, este întotdeauna considerată o operațiune impozabilă în România, pentru care nu sunt aplicabile regulile referitoare la plafonul de achiziții intracomunitare prevăzute la art. 268 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, dacă locul respectivei achiziții intracomunitare este în România, conform art. 276 din Codul fiscal.

(4) Achiziția intracomunitară de produse accizabile efectuată de o persoană impozabilă sau de o persoană juridică neimpozabilă, prevăzută la art. 268 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, este întotdeauna considerată o operațiune impozabilă în România, pentru care nu sunt aplicabile regulile referitoare la plafonul de achiziții intracomunitare prevăzute la art. 268 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, dacă locul respectivei achiziții intracomunitare este în România, conform art. 276 din Codul fiscal.

(5) Echivalentul în lei al plafonului pentru achiziții intracomunitare de bunuri de 10.000 euro, prevăzute la art. 268 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, aplicabil în cursul

unui an calendaristic, se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare când cifra sutelor este egală sau mai mare decât 5 și prin reducere când cifra sutelor este mai mică de 5, prin urmare plafonul este de 34.000 lei.

(6) În aplicarea art. 268 alin. (5), pentru calculul plafonului de achiziții intracomunitare de bunuri se iau în considerare următoarele elemente:

a) valoarea tuturor achizițiilor intracomunitare de bunuri, cu excepția achizițiilor prevăzute la alin. (7);

b) valoarea tranzacției ce conduce la depășirea plafonului pentru achiziții intracomunitare de bunuri;

c) valoarea oricărui import efectuat de persoana juridică neimpozabilă în alt stat membru, pentru bunurile transportate în România după import.

(7) La calculul plafonului pentru achiziții intracomunitare de bunuri nu se vor lua în considerare:

a) valoarea achizițiilor intracomunitare de produse accizabile;

b) valoarea achizițiilor intracomunitare de mijloace noi de transport;

c) valoarea achizițiilor de bunuri a căror livrare a fost o livrare de bunuri cu instalare sau montaj, pentru care locul livrării se consideră a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) valoarea achizițiilor de bunuri a căror livrare a fost o vânzare la distanță, pentru care locul livrării se consideră a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (2) și (3) din Codul fiscal;

e) valoarea achizițiilor de bunuri second-hand, de opere de artă, de obiecte de colecție și antichități, așa cum sunt definite la art. 312 din Codul fiscal, în cazul în care aceste bunuri au fost taxate conform unui regim special similar celui prevăzut la art. 312 din Codul fiscal în statul membru din care au fost livrate;

f) valoarea achizițiilor de gaze naturale, energie electrică, energie termică sau agent frigorific a căror livrare a fost efectuată în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (1) lit. e) și f) din Codul fiscal.

(8) În cazul în care plafonul pentru achiziții intracomunitare de bunuri este depășit, persoana prevăzută la art. 268 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. Înregistrarea va rămâne valabilă pentru perioada până la sfârșitul anului calendaristic în care a fost depășit plafonul de achiziții și cel puțin pentru anul calendaristic următor sau, după caz, până la data la care persoana respectivă se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, dacă această dată este anterioară acestui termen.

(9) Persoana prevăzută la art. 268 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal poate solicita anularea înregistrării oricând după încheierea anului calendaristic următor celui în care s-a înregistrat, conform art. 317 alin. (5) din Codul fiscal. Prin excepție, persoana respectivă rămâne înregistrată în scopuri de TVA conform art. 317 din Codul fiscal pentru toate achizițiile intracomunitare de bunuri efectuate cel puțin pentru încă un an calendaristic, dacă plafonul pentru achiziții de bunuri este depășit și în anul calendaristic care a urmat celui în care persoana a fost înregistrată.

(10) Dacă după expirarea anului calendaristic următor celui în care persoana a fost înregistrată persoana respectivă efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri în baza codului de înregistrare în scopuri de TVA obținut conform art. 317 din Codul fiscal, se consideră că persoana a optat conform art. 268 alin. (6) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care este obligată să rămână înregistrată în urma depășirii plafonului pentru achiziții de bunuri în anul următor anului în care s-a înregistrat, situație în care se aplică prevederile alin. (9).

(11) Conform prevederilor art. 268 alin. (6) din Codul fiscal, persoanele impozabile care efectuează numai operațiuni pentru care taxa nu este deductibilă și persoanele juridice neimpozabile, care nu sunt înregistrate și nu au obligația de a fi înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, care nu depășesc plafonul pentru achiziții intracomunitare, pot opta pentru regimul general prevăzut la art. 268 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. Aceste persoane sunt obligate la plata taxei în România pentru toate achizițiile intracomunitare de bunuri de la data la care își exercită opțiunea și vor solicita un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (2) din Codul fiscal. Aceste persoane pot solicita anularea înregistrării oricând după încheierea a 2 ani calendaristici ce urmează celui în care s-au înregistrat, conform art. 317 alin. (6) din Codul fiscal.

(12) În cazul în care după încheierea a 2 ani calendaristici consecutivi de la înregistrare persoanele prevăzute la alin. (11) efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri în baza codului de înregistrare în scopuri de TVA obținut conform art. 317 din Codul fiscal, se consideră că aceste persoane și-au reexercitat opțiunea în condițiile art. 268 alin. (6) și art. 317 alin. (7) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care aceste persoane sunt obligate să rămână înregistrate în urma depășirii plafonului pentru achiziții intracomunitare de bunuri în anul calendaristic anterior, situație în care se aplică prevederile alin. (9).

(13) În scopul aplicării prevederilor art. 268 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, relația de transport al bunurilor din primul stat membru în România trebuie să existe între furnizor și cumpărătorul revânzător, oricare dintre aceștia putând fi responsabil pentru transportul bunurilor, în conformitate cu condițiile Incoterms sau în conformitate cu prevederile contractuale. Dacă transportul este realizat de beneficiarul livrării ulterioare, nu sunt aplicabile măsurile de simplificare pentru operațiuni triumphiulare. Obligațiile ce revin beneficiarului livrării ulterioare, dacă România este al treilea stat membru:

a) să plătească taxa aferentă livrării efectuate de cumpărătorul revânzător care nu este stabilit în România, indiferent dacă este sau nu înregistrat în scopuri de TVA în România, în conformitate cu prevederile art. 307 alin. (4) și art. 326 alin. (1) sau (2) din Codul fiscal, după caz;

b) să înscrie achiziția efectuată în rubricile alocate achizițiilor intracomunitare de bunuri din decontul de taxă prevăzut la art. 323 sau art. 324 din Codul fiscal, precum și în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal.

(14) În cazul operațiunilor triumphiulare efectuate în condițiile art. 268 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, dacă România este al doilea stat membru al cumpărătorului revânzător și acesta a transmis furnizorului din primul stat membru codul său de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 316 din Codul fiscal,

cumpărătorul revânzător trebuie să îndeplinească următoarele obligații:

a) să emită factura prevăzută la art. 319 din Codul fiscal, în care să fie înscrise codul său de înregistrare în scopuri de TVA în România și codul de înregistrare în scopuri de TVA din al treilea stat membru al beneficiarului livrării;

b) să nu înscrie achiziția intracomunitară de bunuri care ar avea loc în România ca urmare a transmiterii codului de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 316 din Codul fiscal în declarația recapitulativă privind achizițiile intracomunitare, prevăzută la art. 325 din Codul fiscal, aceasta fiind neimpozabilă. În decontul de taxă aceste achiziții se înscriu la rubrica rezervată achizițiilor neimpozabile;

c) să înscrie livrarea efectuată către beneficiarul livrării din al treilea stat membru în rubrica rezervată livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă a decontului de taxă și în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal următoarele date:

1. codul de înregistrare în scopuri de TVA, din al treilea stat membru, al beneficiarului livrării;

2. codul T în rubrica corespunzătoare;

3. valoarea livrării efectuate.

CAPITOLUL III

Persoane impozabile

4. (1) În sensul art. 269 alin. (2) din Codul fiscal, exploatarea bunurilor corporale sau necorporale, în concordanță cu principiul de bază al sistemului de TVA potrivit căruia taxa trebuie să fie neutră, se referă la orice tip de tranzacții, indiferent de forma lor juridică, astfel cum se menționează în constatările Curții Europene de Justiție în cazurile C-186/89 Van Tiem, C-306/94 Regie dauphinoise, C-77/01 Empresa de Desenvolvimento Mineiro SA (EDM).

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), persoanele fizice nu se consideră că realizează o activitate economică în sfera de aplicare a taxei atunci când obțin venituri din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri, care au fost folosite de către acestea pentru scopuri personale. În categoria bunurilor utilizate în scopuri personale se includ construcțiile și, după caz, terenul aferent acestora, proprietate personală a persoanelor fizice care au fost utilizate în scop de locuință, inclusiv casele de vacanță, orice alte bunuri utilizate în scop personal de către persoana fizică, precum și bunurile de orice natură moștenite sau dobândite ca urmare a măsurilor reparatorii prevăzute de legile privind reconstituirea dreptului de proprietate.

(3) Persoana fizică, care nu a devenit deja persoană impozabilă pentru alte activități, se consideră că realizează o activitate economică din exploatarea bunurilor corporale sau necorporale, dacă acționează ca atare, de o manieră independentă, și activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul art. 269 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) În cazul construirii de bunuri imobile de către o persoană fizică, în vederea vânzării, activitatea economică este considerată începută în momentul în care persoana fizică respectivă intenționează să efectueze o astfel de activitate, iar intenția

acesteia trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare inițierii activității economice. Activitatea economică este considerată continuă din momentul începerii sale, incluzând și livrarea bunului sau părților din bunul imobil construit, chiar dacă este un singur bun imobil.

(5) În cazul achiziției de terenuri și/sau de construcții de către persoana fizică în scopul vânzării, livrarea acestor bunuri reprezintă o activitate cu caracter de continuitate dacă persoana fizică realizează mai mult de o singură tranzacție în cursul unui an calendaristic. Dacă persoana fizică realizează o singură livrare într-un an aceasta este considerată ocazională și nu este considerată o livrare impozabilă. Dacă intervine o a doua livrare în cursul aceluiași an, prima livrare nu se impozitează, dar este luată în considerare la calculul plafonului prevăzut la art. 310 din Codul fiscal. Totuși, dacă persoana fizică derulează deja construcția unui bun imobil în vederea vânzării, conform alin. (4), activitatea economică fiind deja considerată începută și continuă, orice alte tranzacții efectuate ulterior nu mai au caracter ocazional. Livrările de construcții și terenuri, scutite de taxă conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, sunt avute în vedere atât la stabilirea caracterului de continuitate al activității economice, cât și la calculul plafonului de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal. În situația în care persoana fizică nu se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, dar începe activitatea economică, se consideră că aplică regimul special de scutire pentru întreprinderile mici conform art. 310 din Codul fiscal, obligativitatea înregistrării în scopuri de TVA intervenind la termenul prevăzut la art. 310 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1: O persoană fizică, care nu a mai realizat tranzacții cu bunuri imobile în anii precedenți, a livrat în cursul anului 2015 două terenuri care nu sunt construibile. Aceste terenuri au fost achiziționate în cursul anului 2012, în vederea revânzării și nu pentru a fi utilizate în scopuri personale. Deși persoana fizică a devenit persoană impozabilă pentru aceste livrări, totuși livrările respective fiind scutite de taxă conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, persoana fizică nu are obligația înregistrării în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal. Dacă aceeași persoană fizică ar fi livrat în cursul anului 2015 o construcție nouă în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, ar fi avut obligația să solicite înregistrarea în scopuri de taxă dacă valoarea livrării respective cumulată cu valoarea livrărilor anterioare ar fi depășit plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, cel mai târziu în termen de 10 zile de la data depășirii plafonului, respectiv de la data de 1 a lunii următoare celei în care plafonul a fost depășit, conform prevederilor art. 310 alin. (6) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 2: O persoană fizică vinde în luna ianuarie 2016 un teren construibil sau o construcție nouă în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal. Deși în principiu operațiunea nu ar fi scutită de taxă conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, indiferent de valoarea livrării, dacă persoana fizică nu realizează și alte operațiuni pentru care ar deveni persoană impozabilă în cursul anului 2016, această operațiune este considerată ocazională și persoana fizică nu datorează TVA pentru respectiva livrare. Dacă în același an, în luna martie, aceeași persoană fizică livrează un teren sau o construcție, indiferent dacă livrarea este taxabilă sau scutită conform

art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, respectiva persoană va deveni persoană impozabilă după cea de-a doua tranzacție. Dacă a doua tranzacție este taxabilă și valoarea cumulată a acesteia cu cea a primei livrări depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, persoana fizică are obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, cel târziu în termen de 10 zile de la data depășirii plafonului, respectiv de la data de 1 a lunii următoare celei în care plafonul a fost depășit, conform art. 310 alin. (6) din Codul fiscal. Dacă a doua tranzacție este scutită, persoana fizică nu are obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA. Dacă în același an, după a doua operațiune care a fost scutită, intervine a treia operațiune în luna septembrie, care este taxabilă (de exemplu, livrarea unui teren construibil), iar valoarea cumulată a celor trei operațiuni depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, obligativitatea înregistrării în scopuri de TVA intervine la termenul prevăzut la art. 310 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 3: O persoană fizică realizează în cursul anului 2015 cinci livrări care ar fi scutite conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal. Deși în anul 2015 persoana fizică a devenit în principiu persoană impozabilă, nu a avut obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA deoarece a realizat numai operațiuni scutite. Dacă în anul 2016, în luna februarie, persoana fizică va livra o construcție nouă sau un teren construibil în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, chiar dacă este prima tranzacție din acest an, aceasta nu mai este considerată ocazională, deoarece persoana fizică devenise deja persoană impozabilă în anul precedent și va avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de taxă până pe 10 martie 2016, dacă valoarea livrării respective va depăși plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 4: O persoană fizică a început în cursul anului 2015 construcția unui bun imobil cu intenția de a vinde această construcție, devenind astfel persoană impozabilă. În cursul anului 2015 nu a încasat avansuri și în principiu nu are obligația să solicite înregistrarea în scopuri de taxă. Dacă în anul 2016, înainte să înceapă să încaseze avansuri sau înainte să facă livrări ale unor părți ale bunului imobil sau livrarea respectivului imobil în integralitatea sa, livrează un teren construibil sau o altă construcție nouă în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, persoana fizică ar avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de taxă cel mai târziu până pe data de 10 a lunii următoare celei în care depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal. Această livrare nu este considerată ocazională, activitatea economică fiind considerată continuă din momentul începerii construcției, respectiv din anul 2015.

Exemplul nr. 5: În luna martie 2015 o persoană fizică vinde o casă pe care a utilizat-o în scop de locuință, operațiunea fiind neimpozabilă. În luna aprilie vinde o casă pe care a moștenit-o, nici această operațiune nefiind impozabilă. În luna mai, aceeași persoană fizică cumpără o construcție nouă pe care o vinde în luna iulie. Nici după această vânzare persoana fizică nu devine persoană impozabilă, deoarece această tranzacție, fiind prima vânzare a unui bun care nu a fost utilizat în scopuri personale, este considerată ocazională. Dacă persoana fizică va mai livra de exemplu un teren construibil în luna august, aceasta este considerată a doua tranzacție în sfera TVA, iar persoana fizică va deveni persoană impozabilă și va avea obligația să

solicite înregistrarea cel mai târziu până pe data de 10 septembrie, dacă livrarea din luna iulie cumulată cu cea din luna august depășesc plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal. Primele două vânzări din lunile martie și aprilie nu sunt luate în calculul plafonului de scutire deoarece nu sunt în sfera de aplicare a TVA.

Exemplul nr. 6: O familie deține un teren situat într-o zonă constructibilă pe care l-a utilizat pentru cultivarea de produse agricole. În luna ianuarie 2016 familia respectivă împarte în loturi terenul în vederea vânzării. Pentru a analiza dacă terenul a fost utilizat în scop personal sau pentru activități economice trebuie să se constate dacă produsele cultivate erau folosite numai pentru consumul familiei sau și pentru comercializare. În situația în care cantitatea de produse obținute nu justifică numai consumul în scop personal, se consideră că terenul a fost utilizat în scopul unei activități economice și livrarea lui intră în sfera de aplicare a TVA consecință, dacă livrarea primului lot are loc în luna februarie nu se consideră o operațiune ocazională și dacă depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, familia respectivă ar avea obligația să se înregistreze în scopuri de TVA, prin unul dintre soți. Înregistrarea în scopuri de TVA trebuie solicitată cel mai târziu în termenul prevăzut la art. 310 alin. (6) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 7: În cursul anului 2015 o persoană fizică începe să construiască un bun imobil. Încasează avansuri care depășesc plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal în luna decembrie 2015. Fiind avansuri încasate pentru livrarea de părți de construcție noi, operațiunile sunt taxabile, dar persoana respectivă poate aplica regimul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal până la depășirea plafonului. Astfel, persoana respectivă va avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA cel mai târziu până pe data de 10 ianuarie 2016. Dacă livrarea unor apartamente din construcția respectivă are loc în luna martie 2016, avansurile încasate în regim de scutire în anul 2015 vor trebui să fie regularizate la data livrării prin aplicarea cotei de TVA corespunzătoare.

(6) În cazul exemplurilor prezentate la alin. (5) au fost avute în vedere numai persoanele fizice care nu sunt considerate persoane impozabile pentru alte activități economice desfășurate și faptul că orice livrare de locuințe personale, de case de vacanță sau de alte bunuri prevăzute la alin. (2) nu este luată în considerare pentru stabilirea caracterului de continuitate al activității nefiind considerată operațiune în sfera de aplicare a taxei.

(7) În cazul în care bunurile imobile sunt deținute în coproprietate de o familie, dacă există obligația înregistrării în scopuri de taxă pentru vânzarea acestor bunuri imobile, unul dintre soți va fi desemnat să îndeplinească această obligație.

(8) Transferul în patrimoniul afacerii al bunurilor sau serviciilor achiziționate sau dobândite de persoanele fizice și care au fost folosite în scopuri personale, în vederea utilizării pentru desfășurarea de activități economice, nu este o operațiune asimilată unei livrări de bunuri/prestări de servicii, efectuate cu plată, iar persoana fizică nu poate deduce taxa aferentă bunurilor/serviciilor respective prin aplicarea procedurii de ajustare prevăzută la art. 304 și 305 din Codul fiscal.

(9) Persoanele care nu sunt legate de angajator printr-un contract individual de muncă, ci prin alte instrumente juridice, nu acționează de o manieră independentă în condițiile prevăzute la art. 269 alin. (4) din Codul fiscal, respectiv atunci când

activitatea este exercitată de o persoană care nu dispune de o libertate de organizare corespunzătoare în ceea ce privește resursele materiale și umane folosite pentru exercițiul activității în discuție, cum ar fi libertatea de a alege colaboratorii, orarul de lucru, baza materială necesare desfășurării activității sale, și riscul economic inerent acestei activități nu este suportat de această persoană. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-202/90 Ayuntamiento de Sevilla împotriva Recaudadores de Tributos de las Zonas primera y segunda.

(10) Nu sunt considerate activități economice:

a) acordarea de bunuri și/sau servicii în mod gratuit de organizațiile fără scop patrimonial;

b) livrarea de către organismele de cult religios a următoarelor obiecte: vase liturgice, icoane metalice sau litografiate, cruci, crucifixe, cruciulițe și medalioane cu imagini religioase specifice cultului, obiecte de colportaj religios, calendare religioase, produse necesare exercitării activității de cult religios, precum tămâia, lumânările, cu excepția celor decorative și a celor pentru nunți și botezuri.

(11) În sensul art. 269 alin. (5) din Codul fiscal, distorsiuni concurențiale rezultă atunci când aceeași activitate este desfășurată de mai multe persoane, dintre care unele beneficiază de un tratament fiscal preferențial, astfel încât contravaloarea bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate de acestea nu este grevată de taxă, față de alte persoane care sunt obligate să greveze cu taxă contravaloarea livrărilor de bunuri și/sau a prestațiilor de servicii efectuate.

(12) În situația în care instituția publică desfășoară activități pentru care este tratată ca persoană impozabilă, este considerată persoană impozabilă în legătură cu acele activități sau, după caz, cu partea din structura organizatorică prin care sunt realizate acele activități. Prin excepție, în scopul stabilirii locului prestării serviciilor conform art. 278 din Codul fiscal, o persoană juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA este considerată persoană impozabilă.

(13) În sensul art. 269 alin. (8) din Codul fiscal, persoana fizică devine persoană impozabilă în cazul unei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi. De asemenea, orice altă persoană juridică neimpozabilă se consideră persoană impozabilă pentru livrarea intracomunitară de mijloace de transport noi. Aceste persoane nu sunt obligate să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal pentru aceste livrări intracomunitare de mijloace de transport noi, în conformitate cu prevederile art. 316 alin. (3) din Codul fiscal.

5. (1) În sensul art. 269 alin. (9) din Codul fiscal, grupul de persoane impozabile stabilite în România, independente din punct de vedere juridic și aflate în strânsă legătură din punct de vedere financiar, economic și organizatoric, poate opta să fie tratat drept grup fiscal unic, cu următoarele condiții cumulative:

a) o persoană impozabilă nu poate face parte decât dintr-un singur grup fiscal;

b) opțiunea trebuie să se refere la o perioadă de cel puțin 2 ani;

c) toate persoanele impozabile din grup trebuie să aplice aceeași perioadă fiscală.

(2) Opțiunea prevăzută la alin. (1) lit. b) se referă la grup, nu la fiecare membru al grupului.

(3) Grupul fiscal se poate constitui din minimum două persoane impozabile.

(4) Organul fiscal competent în administrarea persoanelor impozabile care fac

parte dintr-un grup fiscal este organul fiscal central desemnat în acest scop, în conformitate cu prevederile art. 30 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, denumită în continuare Codul de procedură fiscală.

(5) Se consideră, conform alin. (1), în strânsă legătură din punct de vedere financiar, economic și organizatoric persoanele impozabile al căror capital este deținut direct sau indirect în proporție de mai mult de 50% de către aceeași asociați. Termenul "asociați" include și acționarii, conform Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Îndeplinirea acestei condiții se dovedește prin certificatul constatator eliberat de către registrul comerțului și/sau, după caz, alte documente justificative.

(6) În vederea implementării grupului fiscal se depune la organul fiscal competent prevăzut la alin. (4) o cerere semnată de către reprezentanții legali ai tuturor membrilor grupului, care să cuprindă următoarele:

a) numele, adresa, obiectul de activitate și codul de înregistrare în scopuri de TVA al fiecărui membru;

b) dovada că membrii sunt în strânsă legătură conform alin. (5);

c) numele membrului numit reprezentant.

(7) Organul fiscal competent trebuie să ia o decizie oficială prin care să aprobe sau să refuze implementarea grupului fiscal și să comunice acea decizie reprezentantului grupului, în termen de 60 de zile de la data primirii documentației complete, respectiv a cererii completate potrivit alin. (6), însoțită de documentele justificative.

(8) Implementarea grupului fiscal intră în vigoare:

a) în prima zi din luna următoare datei comunicării deciziei prevăzute la alin. (7), în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică;

b) în prima zi a perioadei fiscale următoare datei comunicării deciziei prevăzute la alin. (7), în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică.

(9) Reprezentantul grupului trebuie să notifice organului fiscal competent oricare dintre următoarele evenimente:

a) încetarea opțiunii prevăzute la alin. (1) de a forma un grup fiscal unic, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

b) neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) - (5), care conduc la anularea tratamentului persoanelor impozabile ca grup fiscal sau a unei persoane ca membru al grupului fiscal, în termen de 15 zile de la producerea evenimentului care a generat această situație;

c) numirea unui alt reprezentant al grupului fiscal cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

d) părăsirea grupului fiscal de către unul dintre membri, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

e) intrarea unui nou membru în grupul fiscal, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului.

(10) În situațiile prevăzute la alin. (9) lit. a) și b), organul fiscal competent anulează tratamentul persoanelor impozabile ca grup fiscal sau, după caz, al unei persoane ca membru al grupului fiscal, astfel:

a) în cazul prevăzut la alin. (9) lit. a), de la data de 1 a lunii următoare celei în care a încetat opțiunea în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna

calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care a încetat opțiunea, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică;

b) în cazul prevăzut la alin. (9) lit. b), de la data de 1 a lunii următoare celei în care s-a produs evenimentul care a generat această situație în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care s-a produs evenimentul, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică.

(11) În situațiile prevăzute la alin. (9) lit. c) - e) organul fiscal competent trebuie să ia o decizie oficială în termen de 30 de zile de la data primirii notificării și să comunice această decizie reprezentantului. Această decizie intră în vigoare din prima zi a lunii următoare celei în care a fost transmisă reprezentantului, în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică. Până la intrarea în vigoare a deciziei, persoanele impozabile care au solicitat părăsirea sau intrarea în grup a unui membru sunt tratate ca grup fiscal unic format din membri care au depus inițial opțiunea de a fi tratați ca grup fiscal unic și au fost acceptați în acest sens de către organul fiscal competent. În situația în care se solicită numirea unui alt reprezentant al grupului, organul fiscal competent anulează calitatea reprezentantului grupului fiscal și în aceeași decizie va aproba numirea unui alt reprezentant propus de membrii grupului.

(12) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. b), organul fiscal competent, în urma verificărilor efectuate sau la cererea persoanei impozabile:

a) anulează, din oficiu sau, după caz, la cerere, tratamentul unei persoane ca membru al unui grup fiscal în cazul în care acea persoană nu mai întrunește criteriile de eligibilitate pentru a fi considerată un asemenea membru în conformitate cu prevederile alin. (1). Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organul fiscal competent în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică;

b) anulează, din oficiu sau, după caz, la cerere, tratamentul persoanelor impozabile ca grup fiscal în cazul în care acele persoane impozabile nu mai întrunesc criteriile de eligibilitate pentru a fi considerate un asemenea grup. Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organul fiscal competent, în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică.

(13) De la data implementării grupului fiscal unic conform alin. (8):

a) fiecare membru al grupului fiscal, altul decât reprezentantul:

1. raportează în decontul de taxă menționat la art. 323 din Codul fiscal orice livrare de bunuri, prestare de servicii, import sau achiziție intracomunitară de bunuri sau orice altă operațiune realizată de sau către acesta pe parcursul perioadei fiscale;

2. trimite decontul său de taxă reprezentantului;
3. nu plătește nicio taxă datorată și nu solicită nicio rambursare conform decontului său de taxă;

b) reprezentantul:

1. preia, în primul decont consolidat, soldurile taxei de plată de la sfârșitul perioadei fiscale anterioare, neachitate până la data depunerii acestui decont, precum și soldurile sumei negative a taxei pentru care nu s-a solicitat rambursarea din deconturile de TVA ale membrilor grupului aferente perioadei fiscale anterioare;

2. raportează în propriul decont de taxă, menționat în art. 323 din Codul fiscal, orice livrare de bunuri, prestare de servicii, import sau achiziție intracomunitară de bunuri ori de servicii, precum și orice altă operațiune realizată de sau către acesta pe parcursul perioadei fiscale;

3. raportează într-un decont consolidat rezultatele din toate deconturile de TVA primite de la alți membri ai grupului fiscal, precum și rezultatele din propriul decont de taxă pentru perioada fiscală respectivă;

4. depune la organul fiscal competent toate deconturile de taxă ale membrilor, precum și formularul de decont de taxă consolidat;

5. plătește sau, după caz, solicită rambursarea taxei care rezultă din decontul de taxă consolidat.

(14) Fiecare membru al grupului fiscal trebuie:

a) să depună declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal, la organul fiscal competent;

b) să se supună controlului organului fiscal competent;

c) să răspundă separat și în solidar pentru orice taxă datorată de el sau de orice membru al grupului fiscal pentru perioada cât aparține respectivului grup fiscal;

d) să întocmească primul decont de TVA, după părăsirea grupului fiscal, doar pe baza operațiunilor efectuate în perioada ulterioară părăsirii grupului, fără preluarea soldului din decontul aferent perioadei fiscale anterioare, depus în vederea întocmirii decontului consolidat.

(15) Livrările de bunuri și prestările de servicii realizate de fiecare membru al grupului sunt supuse regimului normal de impozitare prevăzut de titlul VII din Codul fiscal, indiferent dacă sunt realizate către terți sau către ceilalți membri ai grupului fiscal, fiecare membru al grupului fiind considerat o persoană impozabilă separată.

6. Obligațiile și drepturile din punct de vedere al taxei pentru operațiunile derulate de asocierile prevăzute la art. 269 alin. (11) din Codul fiscal sunt prevăzute la pct. 102.

CAPITOLUL IV

Operațiuni cuprinse în sfera de aplicare a taxei

SECȚIUNEA 1

Livrarea de bunuri

7. (1) Preluarea de bunuri produse de către o persoană impozabilă pentru a fi folosite în cursul desfășurării activității sale economice sau pentru continuarea

acesteia nu se consideră ca fiind o livrare de bunuri în sensul art. 270 alin. (1) din Codul fiscal, cu excepția situației prevăzute la art. 270 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. Aceleași prevederi se aplică și prestărilor de servicii.

(2) Valorificarea produselor scoase din rezerva de mobilizare constituie livrare de bunuri în sensul art. 270 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) În sensul art. 270 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă care nu deține proprietatea bunurilor dar primește facturi pe numele său de la furnizor și emite facturi pe numele său către client, pentru respectivele bunuri se consideră că acționează în nume propriu. Persoana respectivă este considerată din punctul de vedere al taxei cumpărător și revânzător al bunurilor. Indiferent de natura contractului încheiat de părți, dacă o persoană impozabilă primește și/sau emite facturi pe numele său, acest fapt o transformă în cumpărător revânzător din punctul de vedere al taxei.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică sub denumirea de structură de comisionar în cazurile prevăzute la pct. 31 alin. (4).

(5) Bunurile constatate lipsă din gestiune nu sunt considerate livrări de bunuri, fiind aplicabile prevederile art. 304, 305 și 306 din Codul fiscal și ale pct. 78, 79 și 80.

(6) În sensul art. 270 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor în urma executării silite se consideră livrare de bunuri numai dacă debitorul executat silit este o persoană impozabilă.

(7) Distribuirea de produse agricole de către societățile agricole reglementate de Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, cu modificările ulterioare, către asociații acestora este asimilată din punct de vedere al TVA unei livrări de bunuri efectuate cu plată, în sensul art. 270 alin. (5) din Codul fiscal, dacă taxa aferentă bunurilor respective a fost dedusă total sau parțial.

Exemplu: O societate agricolă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal achiziționează semințe, îngrășăminte, servicii de arat și semănat pentru realizarea producției agricole. Societatea deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă tuturor achizițiilor de bunuri și servicii. După recoltare, societatea distribuie o parte din produsele agricole către asociații săi. Întrucât societatea a dedus taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri și servicii destinate realizării întregii producții agricole, distribuirea de produse agricole din producția realizată către asociații săi este asimilată din punctul de vedere al TVA unei livrări de bunuri efectuate cu plată, pentru care societatea are obligația de a colecta TVA, aplicând cota corespunzătoare.

(8) Transferul de active prevăzut la art. 270 alin. (7) din Codul fiscal este un transfer universal de bunuri și/sau servicii, acestea nemaifiind tratate individual, ci ca un tot unitar la persoana impozabilă cedentă, indiferent dacă este un transfer total sau parțial de active. Se consideră transfer parțial de active, în sensul art. 270 alin. (7) din Codul fiscal, transferul tuturor activelor sau al unei părți din activele investite într-o anumită ramură a activității economice, dacă acestea constituie din punct de vedere tehnic o structură independentă, capabilă să efectueze activități economice separate. De asemenea, se consideră că transferul parțial are loc și în cazul în care bunurile imobile în care sunt situate activele transferate de cedent nu sunt înstrăinate, ci realocate altor ramuri ale activității aflate în uzul cedentului. Simplul transfer al unor active nu garantează posibilitatea continuării unei activități economice în orice

situație. Pentru ca o operațiune să poată fi considerată transfer de active, în sensul art. 270 alin. (7) din Codul fiscal, primitorul activelor trebuie să facă dovada intenției de a desfășura activitatea economică sau partea din activitatea economică care i-a fost transferată, și nu să lichideze imediat activitatea respectivă și, după caz, să vândă eventualele stocuri. Primitorul activelor are obligația să transmită cedentului o declarație pe propria răspundere din care să rezulte îndeplinirea acestei condiții. Pentru calificarea unei activități ca transfer de active nu este relevant dacă primitorul activelor este autorizat pentru desfășurarea activității care i-a fost transferată sau dacă are în obiectul de activitate respectiva activitate. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C - 497/01 - Zita Modes. Cerințele prevăzute de prezentul alineat nu se aplică în cazul divizării și fuziunii, care sunt în orice situație considerate transfer de active conform art. 270 alin. (7) din Codul fiscal.

(9) Persoana impozabilă care este beneficiarul transferului prevăzut la alin. (7) este considerată ca fiind succesorul cedentului, indiferent dacă este înregistrată în scopuri de taxă sau nu. Beneficiarul va prelua toate drepturile și obligațiile cedentului, inclusiv pe cele privind livrările către sine prevăzute la art. 270 alin. (4) din Codul fiscal, ajustările deducerii prevăzute la art. 304 și 305 din Codul fiscal. Dacă beneficiarul transferului este o persoană impozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal și nu se va înregistra în scopuri de TVA ca urmare a transferului, va trebui să plătească la bugetul de stat suma rezultată ca urmare a ajustărilor conform art. 270 alin. (4), art. 304, 305, 306 sau 332 din Codul fiscal, după caz, și să depună în acest sens declarația prevăzută la art. 324 alin. (8) din Codul fiscal. Momentul de referință pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, nu este data transferului, ci data obținerii bunului de către cedent, conform art. 305 sau 332 din Codul fiscal, după caz. Cedentul va trebui să transmită cesionarului o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obținute după data aderării. Aplicarea regimului de taxare pentru transferul de active de către persoanele impozabile nu implică anularea dreptului de deducere a taxei la beneficiar, dacă operațiunile în cauză sunt taxabile prin efectul legii sau prin opțiune, cu excepția situației în care se constată că tranzacția a fost taxată în scopuri fiscale.

(10) În sensul art. 270 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal:

a) se cuprind în categoria bunurilor acordate în mod gratuit în scopul stimulării vânzărilor bunurile care sunt produse de persoana impozabilă în vederea vânzării sau sunt comercializate în mod obișnuit de către persoana impozabilă, acordate în mod gratuit clientului, numai în măsura în care sunt bunuri de același fel ca și cele care sunt, au fost ori vor fi livrate clientului. Atunci când bunurile acordate gratuit în vederea stimulării vânzării nu sunt produse de persoana impozabilă și/sau nu sunt bunuri comercializate în mod obișnuit de persoana impozabilă și/sau nu sunt de același fel ca și cele care sunt ori au fost livrate clientului, acordarea gratuită a acestora nu se consideră livrare de bunuri dacă:

1. se poate face dovada obiectivă a faptului că acestea pot fi utilizate de către client în legătură cu bunurile/serviciile pe care le-a achiziționat de la respectiva persoană impozabilă; sau

2. bunurile/serviciile sunt furnizate către consumatorul final și valoarea bunurilor

acordate gratuit este mai mică decât valoarea bunurilor/serviciilor furnizate acestuia;

b) bunurile acordate în scop de reclamă cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile oferite în mod gratuit în cadrul campaniilor promoționale, mostre acordate pentru încercarea produselor sau pentru demonstrații la punctele de vânzare.

(11) Pe lângă situațiile prevăzute la alin. (10), nu constituie livrare de bunuri conform prevederilor art. 270 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal bunurile acordate în mod gratuit pentru scopuri legate de desfășurarea activității economice a persoanei impozabile. În această categorie se cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile pe care persoana impozabilă le acordă gratuit angajaților săi și care sunt legate de desfășurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt, de exemplu: echipamentul de protecție și uniforme de lucru, pentru contravaloarea care nu este suportată de angajați, materiale igienico-sanitare în vederea prevenirii îmbolnăvirilor. Nu se încadrează în această categorie orice gratuități acordate propriilor angajați sau altor persoane, dacă nu există nicio legătură cu desfășurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt: cotele gratuite de energie electrică acordate persoanelor pensionate din sectorul energiei electrice, abonamentele de transport acordate gratuit pentru diverse categorii de persoane și altele de aceeași natură.

Exemplu: Pentru facilitarea accesului la un centru comercial o societate a depus diligențele necesare pentru construirea unui sens giratoriu. O parte a sensului giratoriu a fost construită pe terenul aparținând domeniului public, iar o parte pe terenul societății. După finalizarea lucrărilor, pentru care primăria a obținut autorizație de construire, sensul giratoriu și partea din terenul aferent aparținând societății vor fi donate primăriei. Deși contractul prevede că sensul giratoriu va fi donat primăriei, întrucât bunurile construite pe domeniul public aparțin unității administrativ-teritoriale, din punctul de vedere al TVA nu se consideră că are loc o livrare de bunuri de la societate la primărie pentru lucrările efectuate pe terenul primăriei. Acestea reprezintă din punctul de vedere al TVA servicii acordate gratuit. În ceea ce privește donația părții din sensul giratoriu construite pe terenul societății și a terenului aferent, aceasta reprezintă din punctul de vedere al TVA o livrare de bunuri cu titlu gratuit. Atât prestările de servicii, cât și livrarea de bunuri, acordate gratuit, se consideră că au fost efectuate în scopul desfășurării activității economice, respectiv pentru facilitarea accesului la centrul comercial, nefiind în sfera de aplicare a TVA. Societatea în cauză beneficiază de dreptul de deducere a TVA conform prevederilor art. 297 din Codul fiscal.

(12) În sensul art. 270 alin. (8) lit. c) din Codul fiscal:

a) bunurile de mică valoare acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea fiecărui cadou oferit este mai mică sau egală cu plafonul de 100 lei, exclusiv TVA. Cadoul cuprinde unul sau mai multe bunuri oferite gratuit. În situația în care persoana impozabilă a oferit și cadouri care depășesc individual plafonul de 100 lei, exclusiv TVA, însumează valoarea depășirilor de plafon aferente unei perioade fiscale, care constituie livrare de bunuri cu plată, și colectează taxa, dacă taxa aferentă bunurilor respective este deductibilă total sau parțial. Se consideră că livrarea de bunuri are loc în ultima zi lucrătoare a perioadei fiscale în care au fost acordate bunurile gratuit și a fost depășit plafonul. Baza impozabilă, respectiv valoarea depășirilor de plafon, și taxa colectată aferentă se

înscriu în autofactura prevăzută la art. 319 alin. (8) din Codul fiscal, care se include în decontul întocmit pentru perioada fiscală în care persoana impozabilă a acordat bunurile gratuit în cadrul acțiunilor de protocol și a depășit plafonul;

b) bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de sponsorizare sau mecenat nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea totală în cursul unui an calendaristic se încadrează în limita a 3 la mie din cifra de afaceri constituită din operațiuni taxabile, scutite cu sau fără drept de deducere, precum și din operațiuni pentru care locul livrării/prestării este considerat a fi în străinătate potrivit prevederilor art. 275 și 278 din Codul fiscal. Încadrarea în plafon se determină pe baza datelor raportate prin deconturile de taxă depuse pentru un an calendaristic. Nu se iau în calcul pentru încadrarea în aceste plafoane sponsorizările și acțiunile de mecenat, acordate în numerar, și nici bunurile pentru care taxa nu a fost dedusă. Depășirea plafoanelor constituie livrare de bunuri cu plată, respectiv se colectează taxa. Taxa colectată aferentă depășirii se include în decontul întocmit pentru ultima perioadă fiscală a anului respectiv.

(13) Transferul prevăzut la art. 270 alin. (10) din Codul fiscal este o operațiune asimilată unei livrări intracomunitare cu plată de bunuri, fiind obligatoriu să fie respectate toate condițiile și regulile aferente livrărilor intracomunitare, inclusiv cele referitoare la scutirea de taxă. Caracteristic acestei operațiuni este faptul că în momentul expedierii bunurilor dintr-un stat membru în alt stat membru acestea nu fac obiectul unei livrări în sensul art. 270 alin. (1) din Codul fiscal și, pe cale de consecință, aceeași persoană impozabilă care declară transferul în statul membru unde începe transportul bunurilor trebuie să declare și achiziția intracomunitară de bunuri asimilată în statul membru în care aceasta are loc. Exemple de transferuri: transportul în alt stat membru de bunuri importate în România, efectuat de persoana care a realizat importul, în lipsa unei tranzacții în momentul expedierii, transportul/expedierea de bunuri mobile corporale din România în alt stat membru în vederea constituirii unui stoc care urmează a fi vândut în respectivul stat membru, transportul de bunuri în alt stat membru în vederea încorporării într-un bun mobil sau imobil în respectivul stat membru în situația în care persoana respectivă prestează servicii în respectivul stat membru, transportul/expedierea unui bun mobil corporal din România în alt stat membru în vederea reparării și care, ulterior, nu se mai întoarce în România, situație în care nontransferul inițial devine transfer, transportul/expedierea din România de materii prime în vederea prelucrării în alt stat membru și care, ulterior, nu se mai întorc în România, situație în care nontransferul inițial al materiilor prime devine transfer.

(14) Nontransferul cuprinde și expedierea sau transportul de produse accizabile din România în alt stat membru de către persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, în vederea efectuării unei vânzări la distanță către persoane neimpozabile din acel stat membru, altele decât persoanele juridice neimpozabile.

(15) Furnizarea de programe informatice software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, însoțită de licență obișnuită care interzice copierea și distribuirea acestora și care permite doar instalarea lor, constituie livrare de bunuri conform art. 270 din Codul fiscal. Programele informatice software standard reprezintă orice software produs ca un bun de folosință generală care conține date preînregistrate, este

comercializat ca atare și, după instalare și eventual o perioadă scurtă de training, poate fi utilizat în mod independent de către clienți în formatul standard pentru aceleași aplicații și funcții.

(16) Procesarea fotografiilor digitale constituie:

a) livrare de bunuri, în sensul art. 270 din Codul fiscal, în măsura în care se limitează la reproducerea fotografiilor pe suporturi, dreptul de a dispune de acestea fiind transferat de la procesator la clientul care a comandat copiile după original;

b) prestare de servicii, în sensul art. 271 din Codul fiscal, atunci când procesarea este însoțită de prestări de servicii complementare care pot avea, ținând seama de importanța pe care o au pentru client, de timpul necesar pentru executarea lor, de tratamentul necesar pentru documentele originale și de partea din costul total pe care o reprezintă aceste prestări de servicii, un caracter predominant în raport cu operațiunea de livrare de bunuri, astfel încât acestea să constituie un scop în sine pentru client.

(17) În cazul contractelor de construire, al antecontractelor de vânzare-cumpărare și al contractelor de promisiune de vânzare a unui imobil neconstruit, finalizate prin transferul titlului de proprietate asupra construcțiilor rezultate prin contract de vânzare-cumpărare, se consideră că are loc o livrare de bunuri imobile în sensul art. 270 alin. (1) din Codul fiscal. În cazul în care nu are loc transferul titlului de proprietate asupra construcțiilor rezultate, are loc o prestare de servicii în sensul art. 271 alin. (1) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Prestarea de servicii

8. (1) Prestările de servicii prevăzute la art. 271 din Codul fiscal cuprind orice operațiuni care nu sunt considerate livrări de bunuri conform art. 270 din Codul fiscal, inclusiv vânzarea de active imobilizate necorporale.

(2) În sensul art. 271 alin. (2) din Codul fiscal, când pentru aceeași prestare de servicii intervin mai multe persoane impozabile care acționează în nume propriu, prin tranzacții succesive, indiferent de natura contractului, se consideră că fiecare persoană este cumpărător și revânzător, respectiv a primit și a prestat în nume propriu serviciul respectiv. Fiecare tranzacție se consideră o prestare separată și se impozitează distinct, chiar dacă serviciul respectiv este prestat direct către beneficiarul final.

Exemplu: Societatea A prestează servicii de publicitate pentru produsele societății B. Serviciile sunt facturate către societatea C și aceasta le facturează către societatea B. Societatea C se consideră că a primit și a prestat în nume propriu servicii de publicitate.

(3) Prevederile alin. (2) se aplică sub denumirea de structură de comisionar în cazurile prevăzute la pct. 31 alin. (4).

(4) Transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing este considerată prestare de servicii conform art. 271 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. La sfârșitul perioadei de leasing, dacă locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului, la solicitarea acestuia,

operațiunea reprezintă o livrare de bunuri pentru valoarea la care se face transferul. Se consideră a fi sfârșitul perioadei de leasing și data la care locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului înainte de sfârșitul perioadei de leasing, situație în care valoarea de transfer va cuprinde și suma ratelor care nu au mai ajuns la scadență, inclusiv toate cheltuielile accesorii facturate odată cu rata de leasing. Dacă transferul dreptului de proprietate asupra bunului către locatar/utilizator se realizează înainte de derularea a 12 luni consecutive de la data începerii contractului de leasing, se consideră că nu a mai avut loc o operațiune de leasing, ci o livrare de bunuri la data la care bunul a fost pus la dispoziția locatarului/utilizatorului. Dacă în cursul derulării unui contract de leasing financiar intervine o cesiune între utilizatori cu acceptul locatorului/finanțatorului, operațiunea nu constituie livrare de bunuri, considerându-se că persoana care preia contractul de leasing continuă persoana cedentului. Operațiunea este considerată în continuare prestare de servicii, persoana care preia contractul de leasing având aceleași obligații ca și cedentul în ceea ce privește taxa.

(5) Este considerată prestare de servicii, conform art. 271 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, intermedierea efectuată de o persoană care acționează în numele și în contul altei persoane atunci când intervine într-o livrare de bunuri sau o prestare de servicii. În sensul prezentelor norme, intermediarul care acționează în numele și în contul altei persoane este persoana care se obligă față de client să îl pună în legătură cu un terț, în vederea încheierii unui contract, fiind remunerat cu un comision. Pentru livrarea de bunuri/prestarea de servicii intermediată, furnizorul/prestatorul emite factura direct către beneficiar, în timp ce intermediarul emite factura de comision care reprezintă contravaloarea serviciului de intermediere prestat către clientul său, care poate fi furnizorul/prestatorul sau beneficiarul livrării de bunuri/prestării de servicii intermediare.

(6) Emiterea de către intermediar a unei facturi în numele său către cumpărător/beneficiar, pentru livrarea de bunuri/prestarea de servicii intermediată, este suficientă pentru a-l transforma în cumpărător revânzător din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată. De asemenea, intermediarul devine din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată un cumpărător revânzător, dacă primește de la furnizor/prestator o factură întocmită pe numele său.

(7) În sensul art. 271 alin. (4) din Codul fiscal, nu sunt asimilate unei prestări de servicii efectuate cu plată utilizarea bunurilor, altele decât bunurile de capital, care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile pentru a fi puse la dispoziție în vederea utilizării în mod gratuit altor persoane, precum și prestarea de servicii în mod gratuit, pentru scopuri legate de desfășurarea activității sale economice. Sunt asimilate unei prestări de servicii efectuate cu plată utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile în folosul propriu sau serviciile prestate în mod gratuit de către persoana impozabilă pentru uzul propriu, dacă taxa pentru bunurile respective a fost dedusă total sau parțial, cu excepția bunurilor a căror achiziție face obiectul limitării la 50% a dreptului de deducere potrivit prevederilor art. 298 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1: O societate comercială care produce frigider pe care le pune la dispoziția grădiniței de copii organizate în cadrul societății comerciale se consideră că

utilizează în folosul propriu bunurile respective, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice.

Exemplul nr. 2: O societate comercială care distribuie apă minerală pune gratuit frigidere la dispoziția magazinelor care comercializează apa minerală. Având în vedere scopul urmărit de distribuitor, și anume expunerea mai bună a produselor sale și vânzarea acestora la o temperatură optimă consumului, operațiunea nu este asimilată unei prestări de servicii cu plată, fiind considerată o prestare legată de activitatea economică a acestuia, care nu intră în sfera de aplicare a taxei.

Exemplul nr. 3: În cazul unor contracte prin care o persoană impozabilă pune la dispoziția altei persoane impozabile bunuri pe care aceasta din urmă le utilizează pentru prestarea de servicii în beneficiul persoanei care i-a pus bunurile la dispoziție, în măsura în care prestatorul utilizează bunurile exclusiv pentru prestarea de servicii în beneficiul persoanei care deține bunul, se consideră că are loc o prestare de servicii legată de activitatea economică a persoanei care a pus bunul gratuit la dispoziția altei persoane, care nu este asimilată unei prestări cu plată. Nu are loc transferul dreptului de proprietate a bunurilor către persoana care utilizează bunurile respective.

Exemplul nr. 4: În cazul contractelor prin care o persoană impozabilă având calitatea de prestator de servicii, pentru realizarea unor bunuri în beneficiul altei persoane, utilizează o matrită sau alte echipamente destinate realizării comenzilor clientului său, în funcție de natura contractului se pot distinge următoarele situații:

a) dacă se face transferul de proprietate a matritei sau a echipamentelor de către prestator către persoana cu care aceasta a contractat realizarea unor bunuri, are loc o livrare în sensul art. 270 din Codul fiscal. Achiziția acestor matrite/echipamente este considerată a fi efectuată în scopul desfășurării activității economice a persoanei impozabile care a contractat realizarea unor bunuri cu prestatorul, chiar dacă aceste bunuri sunt utilizate de prestatorul de servicii. Punerea acestora la dispoziția prestatorului este o prestare de servicii legată de activitatea economică a persoanei care a pus bunul gratuit la dispoziția altei persoane, care nu este asimilată unei prestări cu plată, în măsura în care prestatorul utilizează bunurile pentru prestarea de servicii exclusiv în beneficiul persoanei care deține bunul;

b) dacă nu se face transferul de proprietate a matritei sau a echipamentelor de către prestator, dar prestatorul recuperează contravaloarea acestora de la persoana cu care aceasta a contractat realizarea unor bunuri, se consideră că recuperarea contravalorii matritelor/echipamentelor este accesorie serviciului principal, respectiv prestarea de servicii în scopul realizării unor bunuri, care urmează același regim fiscal ca și operațiunea principală.

(8) În sensul art. 271 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal, nu constituie prestare de servicii efectuată cu plată utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile sau prestarea de servicii în mod gratuit în cadrul acțiunilor de protocol în măsura în care acțiunile de protocol sunt realizate în scopuri legate de activitatea economică a persoanei impozabile, nefiind aplicabil plafonul prevăzut la pct. 7 alin. (12) lit. a). Prevederile pct. 7 alin. (12) lit. b) se aplică în mod corespunzător pentru utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile sau pentru prestarea de servicii în mod gratuit în cadrul acțiunilor de sponsorizare sau mecenat.

(9) Prevederile pct. 7 alin. (10) și (11) se aplică corespunzător și pentru operațiunile prevăzute la art. 271 alin. (5) lit. b) din Codul fiscal.

(10) Prevederile pct. 7 alin. (8) și (9) se aplică corespunzător și pentru prevederile art. 271 alin. (6) din Codul fiscal.

(11) În sensul art. 271 din Codul fiscal, sunt considerate prestări de servicii următoarele:

a) furnizarea de programe informatice software standard prin internet sau prin orice altă rețea electronică și care este în principal automatizată, necesitând intervenție umană minimă, fiind un serviciu furnizat pe cale electronică, conform art. 266 alin.

(1) pct. 28 din Codul fiscal;

b) furnizarea de licențe în cadrul unui contract de licență privind programele informatice software, care permite clientului instalarea programului software pe diverse stații de lucru, împreună cu furnizarea de programe software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, conform art. 271 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal;

c) furnizarea de programe informatice software personalizate, chiar și în cazul în care programul software este furnizat pe dischetă sau pe un alt purtător de date. Programul software personalizat reprezintă orice program software creat sau adaptat nevoilor specifice ale clienților, conform cerințelor exprimate de aceștia;

d) transferul cu plată al unui sportiv de la un club sportiv la altul. Sumele plătite drept compensație pentru încetarea contractului sau drept penalități pentru neîndeplinirea unor obligații prevăzute de părțile contractante nu sunt considerate prestări de servicii efectuate cu plată.

SECȚIUNEA a 3-a

Schimbul de bunuri sau servicii

9. (1) Operațiunile prevăzute la art. 272 din Codul fiscal includ orice livrări de bunuri/prestări de servicii a căror plată se realizează printr-o altă livrare/prestare, precum:

a) plata prin produse agricole, care constituie livrare de bunuri, a serviciului de prelucrare/obținere a produselor agricole;

b) plata prin produse agricole, care constituie livrare de bunuri, a arendeii, care constituie o prestare de servicii.

(2) Fiecare operațiune din cadrul schimbului este tratată separat, aplicându-se prevederile prezentului titlu în funcție de calitatea persoanei care realizează operațiunea, cotele și regulile aplicabile fiecărei operațiuni în parte.

SECȚIUNEA a 4-a

Achizițiile intracomunitare de bunuri

10. (1) În sensul art. 273 alin. (1) din Codul fiscal, dacă în statul membru din care începe expedierea sau transportul bunurilor are loc o livrare intracomunitară de bunuri, într-un alt stat membru are loc o achiziție intracomunitară de bunuri în funcție de locul acestei operațiuni stabilit conform prevederilor art. 276 din Codul fiscal.

(2) Prevederea art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal este prevederea "în oglindă" a celei de la art. 270 alin. (10) din Codul fiscal, cu privire la transferul bunurilor din România într-un alt stat membru. Atunci când un bun intră în România în aceste condiții, persoana impozabilă trebuie să analizeze dacă din punctul de vedere al legislației române operațiunea ar fi constituit un transfer de bunuri dacă operațiunea s-ar fi realizat din România în alt stat membru. În acest caz, transferul bunurilor din alt stat membru în România dă naștere unei operațiuni asimilate unei achiziții intracomunitare cu plată. Tratarea acestor transferuri ca și achiziții intracomunitare nu depinde de tratamentul aplicat pentru același transfer în statul membru de origine.

(3) Prevederile art. 273 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se aplică bunurilor achiziționate de forțele armate române în alt stat membru, în situația în care aceste bunuri, după ce au fost folosite de forțele armate, sunt expediate în România.

(4) În sensul art. 273 alin. (3) din Codul fiscal este considerată a fi efectuată cu plată achiziția intracomunitară de bunuri a căror livrare în țară ar fi fost asimilată unei livrări de bunuri cu plată.

(5) Conform art. 273 alin. (4) din Codul fiscal, dacă o persoană juridică neimpozabilă din România importă bunuri în alt stat membru, pe care apoi le transportă/expediază în România, operațiunea respectivă este asimilată unei achiziții intracomunitare cu plată în România, chiar dacă taxa aferentă importului a fost plătită în statul membru de import. În temeiul dovezii achitării taxei aferente achiziției intracomunitare în România, persoana juridică neimpozabilă poate solicita statului membru de import restituirea taxei achitate pentru import. În cazul invers, când o persoană juridică neimpozabilă stabilită în alt stat membru importă bunuri în România, pe care apoi le transportă/expediază în alt stat membru, poate solicita în România restituirea taxei achitate pentru importul respectiv, dacă face dovada că achiziția intracomunitară a bunurilor a fost supusă taxei în celălalt stat membru.

(6) Nu este asimilată unei achiziții intracomunitare efectuate cu plată utilizarea în România de către o persoană impozabilă în vederea efectuării unei vânzări la distanță către persoane neimpozabile din România, altele decât persoanele juridice neimpozabile, de produse accizabile transportate sau expediate din alt stat membru de persoana impozabilă sau de altă persoană, în numele acesteia.

CAPITOLUL V

Locul operațiunilor cuprinse în sfera de aplicare a taxei

SECȚIUNEA 1

Locul livrării de bunuri

11. (1) În sensul art. 275 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, bunurile sunt considerate a fi transportate de furnizor, de cumpărător sau de un terț care acționează în numele și în contul unuia dintre aceștia, dacă transportul este în sarcina furnizorului sau a cumpărătorului. Terța persoană care realizează transportul în numele și în contul furnizorului sau al cumpărătorului este transportatorul sau orice altă persoană care intervine în numele și în contul furnizorului ori al cumpărătorului în realizarea serviciului de transport.

(2) Prevederile art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care cumpărătorul a optat pentru calitatea de importator al bunurilor conform prevederilor pct. 82 alin. (1) lit. b).

(3) Conform art. 275 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, locul livrării este locul unde bunurile sunt puse la dispoziția cumpărătorului, în cazul în care bunurile nu sunt transportate sau expediate. În categoria bunurilor care nu sunt transportate sau expediate se cuprind bunurile imobile, precum și orice alte bunuri mobile corporale care, deși sunt livrate, între vânzător și cumpărător nu există relație de transport. Exemplu: o persoană impozabilă A stabilită în România livrează bunuri unei alte persoane impozabile B stabilite în alt stat membru sau în România. Bunurile sunt transportate direct la C, o altă persoană, care cumpără bunurile de la B. În primul caz persoana obligată să realizeze transportul este A sau B. Pe relația A - B se consideră o livrare cu transport, iar pe relația B - C se consideră o livrare fără transport. În al doilea caz, dacă persoana obligată să realizeze transportul este C, pe relația A - B se consideră o livrare fără transport, locul livrării fiind locul unde bunurile sunt puse la dispoziția lui B, iar în relația B - C se consideră o livrare cu transport, locul livrării fiind locul unde începe transportul, respectiv în statul membru al furnizorului A, unde se află bunurile atunci când începe transportul.

12. (1) În sensul art. 275 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, echivalentul în lei al plafonului de 35.000 de euro pentru vânzările la distanță se stabilește pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare, când cifra sutelor este egală cu sau mai mare decât 5, și prin reducere, când cifra sutelor este mai mică decât 5, prin urmare plafonul este de 118.000 lei.

(2) În cazul în care vânzările la distanță efectuate de un furnizor dintr-un anumit stat membru în România depășesc plafonul prevăzut la alin. (1), se consideră că toate vânzările la distanță efectuate de furnizor din acel stat membru în România au loc în România pe perioada rămasă din anul calendaristic în care s-a depășit plafonul și pentru anul calendaristic următor. Persoana obligată la plata taxei este furnizorul din alt stat membru, potrivit art. 307 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, la depășirea plafonului calculat conform alin. (4) și (5). Înregistrarea rămâne valabilă până la data de 31 decembrie a anului calendaristic următor celui în care furnizorul a depășit plafonul pentru vânzări la distanță în România, cu excepția situației prevăzute la alin. (3).

(3) În cazul în care plafonul prevăzut la alin. (1) este depășit și în anul calendaristic următor, se aplică prevederile alin. (2) referitoare la locul acestor vânzări.

(4) La calculul plafonului prevăzut la alin. (1) se iau în considerare:

a) valoarea tuturor vânzărilor la distanță efectuate de un furnizor dintr-un anumit stat membru în România, inclusiv valoarea vânzărilor de bunuri care au fost livrate dintr-un teritoriu terț și care sunt considerate că au fost livrate în România din statul membru de import, în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (8) din Codul fiscal;

b) valoarea vânzării la distanță ce conduce la depășirea plafonului.

(5) La calculul plafonului prevăzut la alin. (1) nu se iau în considerare:

a) valoarea vânzărilor la distanță de bunuri accizabile;

b) valoarea oricărei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi;
c) valoarea oricărei livrări de bunuri cu instalare sau montare, efectuată în România de către furnizor sau de altă persoană în numele acestuia, conform art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) valoarea oricărei livrări efectuate de furnizor în statul membru de plecare în cadrul tranzacției supuse regimului special al marjei profitului pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, prevăzute la art. 312 din Codul fiscal;

e) valoarea oricărei livrări de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii Europene sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, de energie electrică, de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire, conform art. 275 alin. (1) lit. e) și f) din Codul fiscal.

(6) Furnizorul unei vânzări la distanță în România poate opta în statul membru în care este stabilit să schimbe locul livrării în România pentru toate vânzările sale la distanță din acel stat membru în România. Opțiunea se comunică și organelor fiscale competente din România printr-o scrisoare recomandată în care furnizorul specifică data de la care intenționează să aplice opțiunea. Persoana obligată la plata taxei este furnizorul din alt stat membru, potrivit art. 307 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, înainte de prima livrare care va fi realizată ulterior exprimării opțiunii. Înregistrarea ca urmare a opțiunii rămâne valabilă până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor celui în care furnizorul și-a exercitat opțiunea, cu excepția situației prevăzute la alin. (7).

(7) Dacă plafonul prevăzut la alin. (1) este depășit în cel de-al doilea an calendaristic consecutiv prevăzut la alin. (6), se aplică prevederile alin. (2) - (5) în privința locului pentru vânzările la distanță în România.

(8) Vânzarea la distanță are loc într-un stat membru, altul decât România, conform art. 275 alin. (5) din Codul fiscal, dacă valoarea totală a vânzărilor la distanță efectuate de furnizorul din România depășește plafonul vânzărilor la distanță stabilit de statul membru de destinație, care poate să difere de cel stabilit la alin. (1), valabil pentru România, sau în cazul în care furnizorul și-a exercitat opțiunea prevăzută la alin. (12). Plafonul pentru vânzări la distanță se calculează pe fiecare an calendaristic. În sensul art. 275 alin. (5) din Codul fiscal, persoanele din alt stat membru care nu comunică furnizorului din România un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA se consideră că sunt persoanele care beneficiază în statul lor membru de derogarea prevăzută la art. 3 alin. (2) din Directiva 112, al cărei echivalent în Codul fiscal este art. 268 alin. (4).

(9) În cazul în care furnizorul depășește plafonul pentru vânzări la distanță stabilit de statul membru de destinație, se consideră că toate vânzările la distanță efectuate de furnizorul din România în statul membru de destinație au loc în acel stat membru pentru perioada rămasă din anul calendaristic în care s-a depășit plafonul și pentru anul calendaristic următor. Dacă se depășește plafonul și în anul următor, se aplică aceleași reguli referitoare la locul acestor vânzări. Furnizorii trebuie să comunice printr-o scrisoare recomandată transmisă către organul fiscal competent din România, în termen de 30 de zile de la data înregistrării în alt stat membru, pentru vânzări la

distanță ca urmare a depășirii plafonului pentru vânzări la distanță din alt stat membru, locul acestor livrări nemaifiind în România, ci în statul membru în care s-a depășit plafonul.

(10) La calculul plafonului pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru se iau în considerare:

a) valoarea tuturor vânzărilor la distanță efectuate de un furnizor din România către un anumit stat membru, inclusiv valoarea vânzărilor de bunuri expediate dintr-un teritoriu terț și importate în România, care se consideră că au fost expediate din România, în condițiile art. 275 alin. (8) din Codul fiscal;

b) valoarea vânzării care conduce la depășirea plafonului în celălalt stat membru.

(11) La calculul plafonului pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru nu se iau în considerare:

a) valoarea vânzărilor la distanță de bunuri accizabile;

b) valoarea oricărei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi;

c) valoarea livrărilor de bunuri cu instalare, efectuate în alt stat membru de către furnizor sau de altă persoană în numele acestuia;

d) valoarea oricărei livrări efectuate de un furnizor din România în cadrul unei tranzacții supuse regimului special al marjei profitului pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, conform art. 312 din Codul fiscal;

e) valoarea oricărei livrări de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii Europene sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, de energie electrică, de energie termică sau agent frigorific, prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire.

(12) Furnizorul poate opta să schimbe locul livrării într-un alt stat membru pentru toate vânzările sale la distanță efectuate din România către acel stat membru.

Opțiunea se comunică printr-o scrisoare recomandată transmisă către organul fiscal competent din România și se exercită de la data trimiterii scrisorii recomandate, rămânând valabilă până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor celui în care furnizorul și-a exercitat opțiunea, cu excepția situației prevăzute la alin. (13).

(13) Dacă plafonul pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru este depășit și în cel de-al doilea an calendaristic consecutiv prevăzut la alin. (12), se aplică prevederile alin. (9) - (11) pentru locul vânzărilor la distanță în celălalt stat membru.

SECȚIUNEA a 2-a

Locul achiziției intracomunitare de bunuri

13. (1) Conform art. 276 alin. (1) din Codul fiscal, locul unei achiziții intracomunitare de bunuri este întotdeauna în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor. În cazul în care, conform art. 276 alin. (2) din Codul fiscal, cumpărătorul furnizează un cod de înregistrare în scopuri de TVA dintr-un alt stat membru decât cel în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor, se aplică rețeaua de siguranță, respectiv achiziția intracomunitară se consideră că are loc și în statul membru care a furnizat codul de înregistrare în scopuri de TVA și în

statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor.

(2) În sensul art. 276 alin. (3) din Codul fiscal, dacă cumpărătorul face dovada că a supus la plata taxei achiziția intracomunitară și în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor și în statul membru care a furnizat un cod de înregistrare în scopuri de TVA, acesta poate solicita restituirea taxei achitate în statul membru care a furnizat codul de înregistrare în scopuri de TVA. Restituirea taxei aferente achiziției intracomunitare se realizează astfel:

a) în cazul persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, prin înregistrarea cu semnul minus în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal a achiziției intracomunitare și a taxei aferente;

b) în cazul persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 317 din Codul fiscal, restituirea taxei se realizează conform normelor procedurale în vigoare.

Exemplu: o persoană impozabilă din România înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal achiziționează în Ungaria (locul unde se încheie transportul bunurilor) bunuri livrate din Franța. Persoana respectivă nu este înregistrată în Ungaria în scopuri de TVA, dar comunică furnizorului din Franța codul său de înregistrare în scopuri de TVA din România, pentru a beneficia de scutirea de taxă aferentă livrării intracomunitare realizate de furnizorul din Franța. După înregistrarea în scopuri de TVA în Ungaria și plata TVA aferente achiziției intracomunitare conform art. 276 alin. (1) din Codul fiscal, persoana respectivă poate solicita restituirea taxei plătite în România aferente achiziției intracomunitare, care a avut loc și în România conform art. 276 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) În conformitate cu prevederile art. 276 alin. (4) din Codul fiscal, în cazul în care până la data la care intervine exigibilitatea taxei pentru achiziția intracomunitară efectuată în statul membru care a atribuit codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 276 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă face dovada că achiziția intracomunitară a fost supusă la plata TVA în statul membru unde se încheie expedierea sau transportul bunurilor, nu se mai aplică prevederile art. 276 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) Obligațiile părților implicate în operațiuni triunghiulare prevăzute la art. 276 alin. (5) din Codul fiscal sunt cele stabilite la pct. 3 alin. (13) și (14).

SECȚIUNEA a 3-a

Locul prestării de servicii

14. (1) Pentru stabilirea locului prestării serviciilor potrivit prevederilor art. 278 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, se are în vedere noțiunea de persoană impozabilă, astfel cum este aceasta definită din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată. Identificarea altor elemente, cum ar fi faptul că persoana impozabilă realizează operațiuni scutite de taxa pe valoarea adăugată sau că aceasta aplică regimul special de scutire pentru întreprinderi mici, nu influențează modul în care regulile care guvernează locul prestării se aplică atunci când persoana impozabilă prestează sau primește servicii.

(2) În aplicarea art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, sediu fix înseamnă sediul definit la art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, care se caracterizează printr-un grad

suficient de permanență și o structură adecvată ca resurse umane și tehnice care îi permit să primească și să utilizeze serviciile care sunt furnizate pentru necesitățile proprii ale sediului respectiv.

(3) În aplicarea art. 278 alin. (3) și art. 278 alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, sediu fix înseamnă sediul definit la art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, care se caracterizează printr-un grad suficient de permanență și o structură adecvată ca resurse umane și tehnice care îi permit să furnizeze serviciile respective.

(4) Faptul că dispune de un cod de înregistrare în scopuri de TVA nu este suficient pentru ca un sediu să fie considerat sediu fix.

(5) În aplicarea art. 278 din Codul fiscal, locul în care este stabilită o persoană juridică neimpozabilă este:

a) locul în care se exercită funcțiile de administrare centrală a acesteia; sau

b) locul oricărui alt sediu care se caracterizează printr-un grad suficient de permanență și o structură adecvată, în ceea ce privește resursele umane și tehnice, care îi permit să primească și să utilizeze serviciile care îi sunt prestate pentru necesitățile proprii.

(6) În aplicarea art. 278 alin. (2) și alin. (5) lit. h) din Codul fiscal, în cazul în care un prestator de servicii de telecomunicații, de servicii de radiodifuziune sau televiziune ori de servicii prestate pe cale electronică furnizează serviciile respective într-un loc precum o cabină telefonică, un punct de acces la internet fără fir (wi-fi hot spot), un internet café, un restaurant sau holul unui hotel, iar prezența fizică a beneficiarului serviciului în locul respectiv este necesară pentru ca serviciul să îi fie furnizat de prestatorul în cauză, se prezumă că clientul este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în locul respectiv și că serviciul este utilizat sau exploatat efectiv acolo.

(7) În cazul în care locul menționat la alin. (6) este la bordul unei nave, al unei aeronave sau al unui tren care efectuează transport de călători în interiorul Uniunii Europene, țara în care se consideră că este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită clientul este țara în care începe operațiunea de transport de călători.

(8) Prevederile referitoare la stabilirea locului prestării serviciilor se completează cu prevederile din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, care sunt de directă aplicare.

15. (1) Regulile prevăzute la art. 278 alin. (2) sau (3) din Codul fiscal se aplică numai în situația în care serviciile nu se pot încadra în niciuna dintre excepțiile prevăzute la art. 278 alin. (4) - (7) din Codul fiscal. Dacă serviciile pot fi încadrate în una dintre excepțiile prevăzute la art. 278 alin. (4) - (7) din Codul fiscal, întotdeauna excepția prevalează, nemaifiind aplicabile regulile generale stabilite la art. 278 alin. (2) și (3) din Codul fiscal.

(2) În cazul în care o prestare de servicii efectuată în beneficiul unei persoane impozabile sau în beneficiul unei persoane juridice neimpozabile considerate a fi o persoană impozabilă intră sub incidența art. 278 alin. (2) din Codul fiscal:

a) dacă persoana impozabilă respectivă este stabilită într-o singură țară sau, în

absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, are domiciliul stabil și reședința obișnuită într-o singură țară, prestarea de servicii în cauză se consideră că are locul în țara respectivă. Prestatorul stabilește respectivul loc pe baza informațiilor furnizate de client și verifică aceste informații pe baza procedurilor de securitate comerciale normale, cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății. Aceste informații pot cuprinde codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit de statul membru în care este stabilit clientul;

b) dacă persoana impozabilă este stabilită în mai multe țări, prestarea în cauză se consideră că are locul în țara în care respectiva persoană impozabilă și-a stabilit sediul activității economice. Cu toate acestea, în cazul în care serviciul este prestat către un sediu fix al persoanei impozabile aflat în altă țară decât cea în care clientul și-a stabilit sediul activității economice, prestarea în cauză este impozabilă în locul în care se află acel sediu fix care primește serviciul respectiv și îl utilizează pentru propriile sale nevoi. În cazul în care persoana impozabilă nu dispune de un sediu al activității economice sau de un sediu fix, serviciul este impozabil la locul unde este domiciliul stabil sau reședința obișnuită a acesteia.

(3) În scopul identificării sediului fix al clientului căruia îi este prestat serviciul, prestatorul examinează natura și utilizarea serviciului prestat. Atunci când natura și utilizarea serviciului furnizat nu îi permit să identifice sediul fix căruia îi este furnizat serviciul, prestatorul, pentru a identifica sediul fix respectiv, trebuie să urmărească în special dacă contractul, formularul de comandă și codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit de statul membru al clientului și comunicat acestuia de către client identifică sediul fix ca fiind client al serviciului și dacă sediul fix este entitatea care plătește pentru serviciul în cauză.

(4) În cazul în care sediul fix al clientului căruia îi este furnizat serviciul nu poate fi stabilit în conformitate cu alin. (3) sau în cazul în care serviciile sunt prestate către o persoană impozabilă în temeiul unui contract încheiat pentru unul sau mai multe servicii utilizate, în mod neidentificabil și necuantificabil, prestatorul consideră în mod valabil că serviciile sunt furnizate la locul în care clientul și-a stabilit sediul activității economice.

(5) Un contract global reprezintă un acord de afaceri care poate acoperi toate serviciile prestate către o persoană impozabilă. Pentru serviciile prestate în baza unui astfel de contract global, care urmează să fie utilizate în mai multe locuri, locul de prestare este considerat în principiu locul în care beneficiarul și-a stabilit sediul activității sale economice. În situația în care serviciile care fac obiectul unui astfel de contract sunt destinate a fi utilizate de către un sediu fix și acest sediu fix suportă costurile respectivelor servicii, locul prestării acestora este locul în care se află respectivul sediu fix.

(6) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul Uniunii Europene, se numesc prestări de servicii intracomunitare și se declară în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 325 din Codul fiscal, dacă nu beneficiază de o scutire de taxă. Persoanele impozabile care prestează astfel de servicii și care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA trebuie să îndeplinească obligațiile specifice de înregistrare în scopuri

de TVA prevăzute la art. 316 și 317 din Codul fiscal.

(7) Serviciile prevăzute la art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți în afara Uniunii Europene sau, după caz, prestate de prestatori stabiliți în afara Uniunii Europene către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul României, urmează aceleași reguli ca și serviciile intracomunitare în ceea ce privește determinarea locului prestării și celelalte obligații impuse de prezentul titlu, dar nu implică obligații referitoare la declararea în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 325 din Codul fiscal, indiferent dacă sunt taxabile sau dacă beneficiază de scutire de taxă, și nici obligații referitoare la înregistrarea în scopuri de TVA specifice serviciilor intracomunitare prevăzute la art. 316 și 317 din Codul fiscal.

(8) În cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de persoane impozabile stabilite în România, atunci când beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru și serviciul este prestat către sediul activității economice sau un sediu fix aflat în alt stat membru decât România, prestatorul trebuie să facă dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă și că este stabilit în Uniunea Europeană. Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un client stabilit în alt stat membru are statutul de persoană impozabilă:

a) atunci când respectivul client i-a comunicat codul său individual de înregistrare în scopuri de TVA și dacă prestatorul obține confirmarea validității codului de înregistrare respectiv, precum și a numelui și adresei aferente acestuia, în conformitate cu art. 31 din Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului din 7 octombrie 2010 privind cooperarea administrativă și combaterea fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată;

b) atunci când clientul nu a primit încă un cod individual de înregistrare în scopuri de TVA, însă îl informează pe prestator că a depus o cerere în acest sens, și dacă prestatorul obține orice altă dovadă care demonstrează că clientul este o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă care trebuie să fie înregistrată în scopuri de TVA, precum și dacă efectuează o verificare la un nivel rezonabil a exactității informațiilor furnizate de client, pe baza procedurilor de securitate comerciale normale, cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății.

(9) Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un client stabilit în Uniunea Europeană are statutul de persoană neimpozabilă atunci când demonstrează că acel client nu i-a comunicat codul său individual de înregistrare în scopuri de TVA. Cu toate acestea, indiferent de existența unor informații contrare, prestatorul de servicii de telecomunicații, de servicii de radiodifuziune și televiziune sau de servicii prestate pe cale electronică poate considera un client stabilit în alt stat membru drept persoană neimpozabilă, atât timp cât clientul în cauză nu a comunicat prestatorului numărul său individual de identificare în scopuri de TVA.

(10) În scopul punerii în aplicare a regulilor privind locul de prestare a serviciilor prevăzut la art. 278 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă considerată persoană impozabilă, care primește servicii destinate exclusiv uzului privat, inclusiv celui al personalului său, este

considerată drept o persoană neimpozabilă. Dacă nu dispune de informații contrare, cum ar fi natura serviciilor prestate, prestatorul poate considera că serviciile sunt destinate activității economice a clientului în cazul în care, pentru această operațiune, clientul i-a comunicat codul său individual de înregistrare în scopuri de TVA. Dacă unul și același serviciu este destinat atât uzului privat, inclusiv celui al personalului clientului, cât și uzului activității economice, prestarea acestui serviciu este reglementată exclusiv de art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, cu condiția să nu existe nicio practică abuzivă.

(11) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către un beneficiar persoană neimpozabilă care nu este stabilit pe teritoriul Uniunii Europene, nu au locul în România. De asemenea, nu au locul în România aceleași servicii care sunt prestate către persoane impozabile stabilite în afara Uniunii Europene, fiind aplicabile prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. În ambele situații este suficient ca prestatorul să facă dovada că beneficiarul, indiferent de statutul său, este stabilit în afara Uniunii Europene. Această condiție se consideră îndeplinită atunci când clientul comunică prestatorului adresa sediului activității economice sau a sediului fix ori, în absența acestora, a domiciliului stabil sau a reședinței obișnuite din afara Uniunii Europene. Prestatorul trebuie să verifice autenticitatea acestora prin procedurile curente de verificare existente.

(12) Pentru alte servicii decât cele prevăzute la alin. (11), prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către o persoană impozabilă stabilită în afara Uniunii Europene și care intră sub incidența art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, locul prestării nu este considerat a fi în România, dacă prestatorul poate face dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă și că este stabilit în afara Uniunii Europene. Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un beneficiar stabilit în afara Uniunii Europene are statutul de persoană impozabilă:

a) dacă obține din partea beneficiarului un certificat eliberat de autoritățile fiscale competente din țara beneficiarului, prin care se confirmă că respectivul beneficiar desfășoară activități economice, astfel încât să i se permită acestuia să obțină o rambursare a TVA în temeiul Directivei 86/560/CEE a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității;

b) atunci când beneficiarul nu deține certificatul respectiv, dacă prestatorul dispune de codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului sau de un cod similar atribuit beneficiarului de țara de stabilire și utilizat pentru a identifica societățile ori de orice altă dovadă care să ateste faptul că clientul este o persoană impozabilă și dacă prestatorul efectuează o verificare la un nivel rezonabil a exactității informațiilor furnizate de beneficiar, pe baza procedurilor de securitate comerciale normale, cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății.

(13) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, de care beneficiază persoane impozabile stabilite în România și care sunt prestate de un prestator persoană impozabilă care nu este stabilit în România, au locul prestării în România, fiind aplicabile cotele de TVA prevăzute la art. 291 din Codul fiscal sau,

după caz, scutirile de TVA prevăzute la art. 292, 294, 295 sau 296 din Codul fiscal. Atunci când prestatorul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru, beneficiarul persoană impozabilă stabilită în România realizează o achiziție intracomunitară de servicii care se declară în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal, dacă serviciul nu este scutit de taxă. În situația în care beneficiarul, persoană impozabilă stabilită în România, nu este înregistrat în scopuri de taxă și serviciul este taxabil, trebuie să îndeplinească obligațiile specifice de înregistrare pentru achiziții intracomunitare de servicii prevăzute la art. 316 sau 317 din Codul fiscal.

(14) În aplicarea prevederilor art. 278 din Codul fiscal, lucrările efectuate asupra bunurilor mobile corporale cuprind toate operațiunile umane și mecanice efectuate asupra unui bun mobil corporal, altele decât cele de natură intelectuală sau științifică, respectiv servicii ce constau, printre altele, în procesarea, prelucrarea, repararea bunurilor mobile corporale. Evaluarea bunurilor mobile corporale reprezintă examinarea unor bunuri mobile corporale în scopul stabilirii valorii acestora. Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrări ori evaluări, sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate și nu vor fi tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. Pentru determinarea locului prestării acestor servicii se vor aplica, în funcție de statutul beneficiarului, prevederile art. 278 alin. (2), alin. (5) lit. d) sau alin. (6) lit. a) din Codul fiscal.

(15) Tipărirea cărților sau a altor tipărituri poate fi considerată fie o livrare de bunuri, fie o prestare de servicii, în funcție de modul de derulare a operațiunilor, astfel:

a) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri se limitează la a transmite conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă ori pe alt suport, iar tipografia se obligă să tipărească sau, după caz, să și editeze cartea ori altă tipăritură, utilizând hârtia și/sau alte materiale proprii necesare realizării cărții ori altei tipărituri, se consideră că tipografia realizează o livrare de bunuri către clientul său, în sensul art. 270 din Codul fiscal, locul livrării bunurilor stabilindu-se conform prevederilor art. 275 din Codul fiscal;

b) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri transmite tipografiei conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă ori pe alt suport, precum și hârtia necesară realizării acestora și/sau, după caz, alte materiale care servesc la realizarea cărții/tipăriturii, se consideră că tipografia realizează o prestare de servicii către clientul său, în sensul art. 271 din Codul fiscal. Locul prestării serviciilor, în acest caz, se stabilește conform prevederilor art. 278 alin. (2) sau, după caz, art. 278 alin. (5) lit. d) ori alin. (6) lit. a) din Codul fiscal, în funcție de statutul beneficiarului.

(16) Transferul certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră efectuat cu plată de către o persoană impozabilă reprezintă o prestare de servicii, pentru care locul prestării se stabilește conform prevederilor art. 278 alin. (2) sau, după caz, art. 278 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal. Dacă locul prestării pentru un astfel de serviciu este în România, niciuna dintre scutirile prevăzute la art. 292 din Codul fiscal nu poate fi aplicată.

(17) Facturile sau alte documente specifice pentru transportul internațional de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, se emit pentru parcursul integral, fără a fi necesară separarea contravalorii traseului național și a celui internațional. Orice scutire de taxă pentru servicii de transport, prevăzută de art. 294 sau 295 din Codul fiscal, se acordă pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România și nu se datorează taxa.

16. (1) Prin excepție de la regulile generale prevăzute la art. 278 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, indiferent de statutul beneficiarului, respectiv persoană impozabilă sau persoană neimpozabilă, locul prestării serviciilor prevăzute la art. 278 alin. (4) din Codul fiscal se stabilește în funcție de regulile prevăzute la alin. (4) al art. 278 din Codul fiscal. Aceste servicii nu se declară în declarația recapitulativă menționată la art. 325 din Codul fiscal, indiferent de statutul beneficiarului, și nici nu se aplică prevederile referitoare la înregistrarea în scopuri de taxă, care sunt specifice prestărilor și achizițiilor intracomunitare de servicii.

(2) Serviciile legate de bunuri imobile prevăzute la art. 278 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal includ numai acele servicii care au o legătură suficient de directă cu bunul imobil în cauză. Serviciile sunt considerate ca având o legătură suficient de directă cu bunul imobil în următoarele cazuri:

a) sunt derivate dintr-un bun imobil, iar respectivul bun imobil este un element constitutiv al serviciului și este central și esențial pentru serviciile prestate;

b) sunt furnizate în beneficiul unui bun imobil sau vizează un bun imobil și au drept obiectiv modificarea caracteristicilor fizice sau a statutului juridic al respectivului bun.

(3) Prevederile alin. (2) se aplică în special pentru următoarele:

a) elaborarea de planuri pentru o construcție sau părți ale unei construcții destinate să fie edificată pe un anumit lot de teren, indiferent dacă construcția este sau nu edificată;

b) prestarea de servicii de supraveghere sau de securitate la fața locului;

c) edificarea unei construcții pe un teren, precum și lucrările de construcție și de demolare executate asupra unei construcții sau a unor părți ale unei construcții;

d) construirea de structuri permanente pe un teren, precum și lucrările de construcție și de demolare executate asupra unor structuri permanente precum rețelele de conducte pentru gaz, apă, canalizare și altele similare;

e) lucrări executate pe terenuri, inclusiv servicii agricole precum aratul, semănatul, irigarea și fertilizarea;

f) studierea și evaluarea riscului și a integrității bunurilor imobile;

g) evaluarea bunului imobil, inclusiv în cazul în care astfel de servicii sunt necesare în scopuri legate de asigurări, pentru a determina valoarea unui bun imobil ca garanție pentru un împrumut sau pentru a evalua riscurile și daunele în litigii;

h) leasingul sau închirierea de bunuri imobile, în alte situații decât cele vizate de alin. (4) lit. c), inclusiv depozitarea de bunuri într-o parte specifică a bunului imobil alocată utilizării exclusive de către client;

i) prestarea de servicii de cazare în sectorul hotelier sau în sectoare cu o funcție similară, cum ar fi tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, inclusiv

dreptul de a sta într-un loc specific rezultat din conversia drepturilor de folosință pe durată limitată și situațiile similare;

j) cesiunea sau transferul de drepturi, altele decât cele vizate de lit. h) și i), legate de utilizarea unui întreg bun imobil sau a unor părți ale acestuia, inclusiv autorizația de a utiliza o parte a unei proprietăți, cum ar fi acordarea de drepturi de pescuit și de vânătoare sau a accesului în săli de așteptare din aeroporturi sau utilizarea unei infrastructuri pentru care se percep taxe, cum ar fi un pod sau un tunel;

k) întreținerea, renovarea și repararea unei clădiri sau a unor părți ale unei clădiri, inclusiv lucrări de curățenie, montare de gresie și faianță, tapet și parchet;

l) întreținerea, renovarea și repararea unor structuri permanente precum rețelele de conducte pentru gaz, apă, canalizare și altele similare;

m) instalarea sau montarea unor mașini sau echipamente care, la instalare sau montare, sunt considerate bunuri imobile, respectiv care nu pot fi deplasate fără distrugerea sau modificarea clădirii sau a construcției în care au fost instalate permanent;

n) întreținerea și repararea, inspecția și controlul mașinilor sau al echipamentelor în cazul în care mașinile sau echipamentele sunt considerate bunuri imobile;

o) administrarea de proprietăți, alta decât administrarea de portofolii de investiții imobiliare care face obiectul alin. (4) lit. g), constând în exploatarea de bunuri imobile de către proprietar sau pe seama acestuia;

p) serviciile de intermediere privind vânzarea, leasingul sau închirierea de bunuri imobile și stabilirea sau transferul de anumite drepturi asupra unui bun imobil sau drepturi reale asupra unor bunuri imobile, altele decât serviciile de intermediere care fac obiectul alin. (4) lit. d);

q) serviciile juridice privind transferul unui titlu de proprietate imobiliară, stabilirea sau transferul anumitor drepturi asupra unui bun imobil sau drepturi reale asupra unui bun imobil, cum ar fi acte notariale, sau elaborarea unui contract pentru vânzarea sau achiziționarea unor bunuri imobile, chiar dacă operațiunea care privește bunul imobil în cauză nu este finalizată.

(4) Alin. (2) nu se aplică pentru următoarele:

a) elaborarea de planuri pentru o clădire sau părți ale unei construcții dacă aceasta nu este destinată să fie edificată pe un anumit lot de teren;

b) depozitarea de bunuri într-un bun imobil dacă nicio parte specifică a bunului imobil nu este alocată utilizării exclusive de către client;

c) serviciile de publicitate, chiar dacă implică utilizarea de bunuri imobile;

d) serviciile de intermediere în prestarea de servicii de cazare la hotel sau în sectoare cu o funcție similară, cum ar fi tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, dacă intermediarul acționează în numele și pe seama unei alte persoane;

e) punerea la dispoziție a unui stand la locul de desfășurare a unui târg sau a unei expoziții, împreună cu alte servicii conexe care permit expozantului să prezinte obiecte, cum ar fi conceperea standului, transportul și depozitarea obiectelor, punerea la dispoziție de mașini, cablarea, asigurarea și publicitatea;

f) instalarea sau montarea, întreținerea și repararea, inspecția sau supravegherea mașinilor sau a echipamentelor care nu fac parte și nu devin parte din bunul imobil;

g) administrarea portofoliului de investiții imobiliare;

h) serviciile juridice, altele decât cele care fac obiectul alin. (2) lit. q), legate de contracte, inclusiv consultanța privind termenii unui contract pentru transferarea unui bun imobil sau executarea unui astfel de contract, ori vizând dovedirea existenței unui astfel de contract, în cazul în care aceste servicii nu sunt specifice unui transfer de titlu de proprietate asupra unui bun imobil.

(5) În cazul în care se pun echipamente la dispoziția unui client în scopul realizării de lucrări asupra unui bun imobil, această operațiune constituie o prestare de servicii legate de bunuri imobile numai dacă prestatorul își asumă responsabilitatea execuției lucrărilor. Un prestator care pune la dispoziția clientului echipamente împreună cu suficient personal pentru operarea acestora în vederea executării lucrărilor se presupune că și-a asumat responsabilitatea execuției lucrărilor. Prezumția conform căreia prestatorul are responsabilitatea execuției lucrărilor poate fi infirmată prin orice mijloace relevante de fapt sau de drept.

(6) Pentru a determina dacă prestarea unui serviciu juridic complex, format din diferite elemente, intră sau nu sub incidența prevederilor art. 278 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal trebuie stabilit scopul final al acestui serviciu, de la caz la caz.

17. (1) Conform art. 278 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, locul prestării pentru serviciile ce constau în transportul de călători este locul în care se efectuează transportul, în funcție de distanțele parcurse.

(2) Transporturile naționale de călători sunt transporturi care au locul prestării în România, având punctul de plecare și punctul de sosire pe teritoriul României.

(3) Transporturile internaționale de călători sunt transporturile care au fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara țării, fie ambele puncte sunt situate în afara țării. Locul prestării serviciilor de transport internațional de călători este considerat a fi în România pentru partea din parcursul efectuat în interiorul țării, denumită traseu național.

(4) Pentru transportul internațional de călători, partea din parcursul efectuat în România este parcursul efectuat între locul de plecare și locul de sosire a transportului de călători, determinată după cum urmează:

a) pentru transportul care are punctul de plecare în România, locul de plecare este considerat a fi primul punct de îmbarcare a pasagerilor, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

b) pentru transportul care are punctul de plecare în afara României și punctul de sosire în România, locul de plecare este punctul de trecere a frontierei din străinătate spre România, iar locul de sosire este ultimul punct de debarcare a pasagerilor care au fost îmbarcați în afara României;

c) pentru transportul care tranzitează România, fără a avea nici punctul de plecare, nici punctul de sosire în România, locul de plecare este considerat a fi locul de trecere a frontierei dinspre străinătate în România, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

d) în cazurile prevăzute la lit. a) - c), pentru pasagerii care s-au îmbarcat și debarcat în interiorul țării, călătorind cu un mijloc de transport în trafic internațional, partea de transport dintre locul de îmbarcare și locul de debarcare pentru acești pasageri se consideră a fi transport național.

(5) Facturile sau alte documente specifice pentru transportul internațional de

călători se emit pentru parcursul integral, fără a fi necesară separarea contravalorii traseului național și a celui internațional. Orice scutire de taxă pentru servicii de transport, prevăzută de art. 294 din Codul fiscal, se acordă pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România și nu se datorează taxa.

18. (1) În sensul TVA, serviciile de restaurant și de catering reprezintă servicii care constau în furnizarea de produse alimentare și/sau de băutură, preparate sau nepreparate, pentru consumul uman, însoțită de servicii conexe suficiente care să permită consumul imediat al acestora. Furnizarea de produse alimentare și/sau de băutură este numai unul dintre elementele unui întreg în care predomină serviciile. Serviciile de restaurant constau în prestarea unor astfel de servicii în spațiile prestatorului, iar serviciile de catering constau în prestarea unor astfel de servicii în afara localurilor prestatorului.

(2) Furnizarea de produse alimentare și/sau de băuturi, preparate sau nu, fie cu transport, fie fără, dar fără vreun alt serviciu conex, nu se consideră a fi servicii de restaurant sau catering în sensul alin. (1).

19. (1) Noțiunea de mijloc de transport prevăzută la art. 278 alin. (4) lit. d) și alin. (5) lit. e) pct. 1 și 2 și lit. g) din Codul fiscal include vehiculele, motorizate sau nu, și alte echipamente și dispozitive destinate transportului de persoane sau obiecte dintr-un loc în altul, care pot fi trase, tractate sau împinse de vehicule, și care sunt în mod normal proiectate să fie utilizate pentru transport și pot realiza efectiv acest lucru.

(2) În sensul alin. (1), sunt incluse în categoria mijloacelor de transport în special următoarele vehicule:

- a) vehiculele terestre, precum automobile, motocicletele, biciclete, triciclete și rulote;
- b) remorcile și semiremorcile;
- c) vagoanele feroviare;
- d) navele;
- e) aeronavele;
- f) vehiculele proiectate special pentru transportul persoanelor bolnave sau rănite;
- g) tractoarele agricole și alte vehicule agricole;
- h) vehiculele pentru invalizi acționate manual sau electronic.

(3) Nu sunt considerate mijloace de transport în sensul alin. (1) vehiculele care sunt imobilizate în permanență și containerele.

(4) În aplicarea art. 278 alin. (4) lit. d) și alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, durata posesiei sau utilizării continue a unui mijloc de transport care face obiectul închirierii se determină pe baza contractului dintre părțile implicate. Contractul servește drept prezumție, care poate fi contestată prin orice element de fapt sau de drept în vederea stabilirii duratei reale a posesiei sau utilizării continue. Depășirea în caz de forță majoră a perioadei contractuale pentru închirierea pe termen scurt nu afectează stabilirea duratei sau utilizării continue a mijlocului de transport.

(5) În cazul în care închirierea aceluiași mijloc de transport face obiectul mai multor contracte succesive încheiate între aceleași părți contractante, durata reprezintă durata posesiei sau utilizării continue a respectivului mijloc de transport în temeiul tuturor contractelor. Un contract și prelungirile sale se consideră a fi contracte succesive. Cu toate acestea, durata contractului sau a contractelor de închiriere pe

termen scurt care precedă contractul care este considerat pe termen lung este reevaluată numai dacă există o practică abuzivă.

(6) Cu excepția cazurilor de practică abuzivă, contractele de închiriere succesive încheiate între aceleași părți contractante, dar care au ca obiect mijloace de transport diferite, nu sunt considerate drept contracte succesive în sensul alin. (5). Fiecare contract se analizează separat, în vederea încadrării sau neîncadrării în prevederile art. 278 alin. (4) lit. d) și alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, dacă nu se dovedește o încălcare a legii.

(7) În sensul art. 278 alin. (4) lit. d) și alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, un mijloc de transport este considerat ca fiind pus efectiv la dispoziția clientului la locul în care se află mijlocul de transport atunci când clientul sau un terț care acționează în numele acestuia preia efectiv controlul fizic asupra acestuia. Controlul juridic, respectiv semnarea contractului, intrarea în posesia cheilor, nu este suficient pentru a determina locul efectiv al punerii la dispoziția clientului a mijlocului de transport.

(8) Acordarea de către o persoană impozabilă care deține vagoane de tren a dreptului de utilizare a acestora reprezintă, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, o prestare de servicii asimilată închirierii de mijloace de transport, locul prestării fiind stabilit în funcție de perioada de utilizare. Același regim se aplică și pentru acordarea de către întreprinderile feroviare a dreptului de utilizare a vagoanelor în trafic internațional, pentru care se încasează taxa stabilită prin Regulamentul pentru folosirea reciprocă a vagoanelor de marfă în trafic internațional, aprobat de Uniunea Internațională a Căilor Ferate.

20. (1) Locul prestării este locul de plecare a transportului de călători, pentru serviciile de restaurant și catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor, în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuate în Uniunea Europeană, astfel cum este prevăzut la art. 278 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal. Prestarea de servicii de restaurant și de catering în afara unei astfel de părți, însă pe teritoriul unui stat membru sau al unei țări terțe ori al unui teritoriu terț intră sub incidența art. 278 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal.

(2) Partea dintr-o operațiune de transport de călători efectuată în Uniunea Europeană se determină în funcție de călătoria mijlocului de transport, și nu de călătoria efectuată de către fiecare dintre călători.

(3) Locul prestării unui serviciu de restaurant sau de catering furnizat în interiorul Uniunii Europene parțial în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuate în Uniunea Europeană și parțial în afara unei astfel de părți, însă pe teritoriul unui stat membru, se determină în întregime conform regulilor de stabilire a locului prestării aplicabile la începutul respectivei prestări de servicii de restaurant sau de catering.

21. (1) Pentru serviciile prevăzute la art. 278 alin. (5) din Codul fiscal, prin excepție de la regula generală a serviciilor prestate către persoane neimpozabile prevăzută la art. 278 alin. (3) din Codul fiscal, locul prestării se determină în funcție de criteriile prevăzute la alin. (5) al art. 278 din Codul fiscal.

(2) În cazul în care, în conformitate cu art. 278 alin. (5) lit. e), g) și h) din Codul fiscal, o prestare de servicii este impozabilă la locul în care este stabilit clientul sau, în absența unui sediu, la locul în care acesta are domiciliul stabil sau reședința

obișnuită, prestatorul determină respectivul loc pe baza informațiilor factice furnizate de client și verifică aceste informații pe baza procedurilor de securitate comerciale normale cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății.

(3) În cazul în care serviciile care intră sub incidența art. 278 alin. (5) lit. e), g) și h) din Codul fiscal sunt prestate unei persoane neimpozabile care este stabilită în mai multe țări sau care are domiciliul stabil într-o țară și reședința obișnuită în alta, se acordă prioritate:

a) în cazul unei persoane juridice neimpozabile, locului menționat la pct. 14 alin. (5) lit. a), cu excepția cazului în care există elemente de probă că serviciul este utilizat la sediul menționat la pct. 14 alin. (5) lit. b);

b) în cazul unei persoane fizice, locului în care aceasta își are reședința obișnuită, cu excepția cazului în care există elemente de probă că serviciul este utilizat la domiciliul stabil al acesteia.

(4) Pentru aplicarea art. 278 alin. (5) lit. h) din Codul fiscal, în cazul în care serviciile de telecomunicații, serviciile de radiodifuziune și televiziune sau serviciile prestate pe cale electronică sunt prestate către o persoană neimpozabilă:

a) prin linia sa telefonică fixă, se presupune că clientul este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în locul în care este instalată linia telefonică fixă;

b) prin rețele mobile, se presupune că clientul este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în țara identificată prin codul mobil de țară al cartelei SIM utilizate pentru primirea serviciilor respective;

c) pentru care este necesară utilizarea unui decodor sau a unui dispozitiv similar sau a unei cartele de vizionare și pentru care nu se utilizează o linie telefonică fixă, se presupune că clientul este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în locul în care este situat decodorul sau dispozitivul similar respectiv sau, dacă acest loc nu este cunoscut, în locul în care este trimisă cartela de vizionare pentru a fi utilizată;

d) în alte circumstanțe decât cele menționate la lit. a), b) și c) și la pct. 14 alin. (6) și (7), se presupune că clientul este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în locul identificat ca atare de către prestator prin intermediul a două elemente de probă care nu sunt contradictorii, astfel cum sunt enumerate la alin. (6).

(5) În scopul aplicării prevederilor art. 278 alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, pentru stabilirea locului unde este stabilit beneficiarul, în cazul în care serviciile de închiriere de mijloace de transport, altele decât închirierea pe termen scurt, sunt prestate unei persoane neimpozabile, se presupune că clientul este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în locul identificat ca atare de către prestator pe baza a două elemente de probă care nu sunt contradictorii. În special următoarele elemente servesc drept probe:

a) adresa de facturare a clientului;

b) detaliile bancare, precum locația în care se află contul bancar utilizat pentru plată sau adresa de facturare a clientului deținută de banca în cauză;

c) datele de înmatriculare a mijlocului de transport închiriat de client, dacă înmatricularea este necesară în locul în care mijlocul de transport este utilizat, sau alte informații similare;

d) alte informații relevante din punct de vedere comercial.

(6) În scopul aplicării prevederilor alin. (4) lit. d) și alin. (7), pentru determinarea locului în care se găsește clientul, în special următoarele elemente servesc drept probe:

a) adresa de facturare a clientului;

b) adresa IP a dispozitivului utilizat de către client sau orice altă metodă de geolocalizare;

c) detaliile bancare, precum locația în care se află contul bancar utilizat pentru plată sau adresa de facturare a clientului cunoscută de banca în cauză;

d) codul mobil de țară al identificatorului internațional al abonatului mobil stocat pe cartela SIM utilizată de client;

e) locul instalării liniei telefonice fixe a clientului prin care serviciul este prestat acestuia;

f) alte informații relevante din punct de vedere comercial.

(7) În cazul în care un prestator prestează un serviciu menționat la art. 278 alin. (5) lit. h) din Codul fiscal, acesta poate infirma prezumția prevăzută la pct. 14 alin. (6) și (7) sau la alin. (4) lit. a), b) și c) pe baza a trei elemente de probă care nu sunt contradictorii și care arată că clientul este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în altă parte.

(8) O autoritate fiscală poate infirma prezumțiile instituite la alin. (4), (5) și pct. 14 alin. (6) și (7) dacă există indicii de utilizare improprie sau de abuz din partea prestatorului.

(9) În sensul art. 278 alin. (5) lit. f) din Codul fiscal, conceptul "activități" include și evenimentele la care se face referire în art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal.

22. (1) În aplicarea art. 278 alin. (6) lit. a) din Codul fiscal:

a) serviciile constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea, se consideră a fi efectiv utilizate și exploatare în România dacă sunt prestate pe teritoriul României;

b) serviciile constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale și evaluări ale bunurilor mobile corporale se consideră a fi efectiv utilizate și exploatare în România dacă sunt efectuate pe teritoriul României;

c) serviciile de transport de bunuri efectuate în România sunt serviciile ale căror punct de plecare și punct de sosire se află pe teritoriul României, acestea fiind considerate efectiv utilizate și exploatare pe teritoriul României.

(2) Dacă locul prestării serviciilor conform art. 278 alin. (6) lit. a) din Codul fiscal este situat pe teritoriul României, operațiunile sunt impozabile în România, fiind aplicabile cotele de taxă prevăzute la art. 291 din Codul fiscal sau, după caz, scutirile de taxă prevăzute la art. 292, 294, 295, 296 și 310 din Codul fiscal.

(3) Prevederile art. 278 alin. (6) lit. a) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara Uniunii Europene, dar comunică prestatorului un cod valabil de TVA din alt stat membru și adresa unui sediu fix din Uniunea Europeană la care sunt prestate serviciile.

(4) Serviciile legate de acordarea accesului la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau evenimentele similare,

prevăzute la art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal, includ prestarea serviciilor ale căror caracteristici esențiale constau în garantarea dreptului de acces la un eveniment în schimbul unui bilet sau al unei plăți, inclusiv sub forma unui abonament sau a unei cotizații periodice.

(5) Alin. (4) include în special acordarea:

- a) dreptului de acces la spectacole, reprezentații teatrale, reprezentații de circ, târguri, parcuri de distracții, concerte, expoziții și alte evenimente culturale similare;
- b) dreptului de acces la evenimente sportive precum meciuri sau competiții;
- c) dreptului de acces la evenimente educaționale și științifice, precum conferințe și seminare.

(6) Nu intră sub incidența art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal utilizarea, în schimbul plății unei cotizații, a unor facilități precum cele oferite de sălile de gimnastică și altele asemănătoare.

(7) Serviciile auxiliare prevăzute la art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal includ serviciile legate în mod direct de accesul la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau la alte evenimente similare, furnizate separat unei persoane care participă la un eveniment, în schimbul plății unei sume de bani. Astfel de servicii auxiliare includ în special utilizarea vestiarelor sau a instalațiilor sanitare, dar nu includ serviciile de intermediere legate de vânzarea biletelor.

(8) Furnizarea de bilete de intrare la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau evenimente similare, de către un intermediar care acționează în nume propriu, dar în contul organizatorului, sau de către o persoană impozabilă, alta decât organizatorul, care acționează în contul său, face obiectul art. 278 alin. (5) lit. f) și alin. (6) lit. b) din Codul fiscal.

CAPITOLUL VI

Faptul generator și exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată

SECȚIUNEA 1

Faptul generator și exigibilitatea - definiții

23. (1) Pentru a determina regimul de impozitare aplicabil pentru operațiunile impozabile, conform prevederilor art. 280 alin. (4) din Codul fiscal, trebuie determinate:

a) natura operațiunii, respectiv dacă este o livrare de bunuri sau o prestare de servicii;

b) în cazul în care furnizorul/prestatorul realizează mai multe livrări/prestări către clientul său, în cadrul aceluiași contract sau aceleiași tranzacții, trebuie să se determine dacă există o operațiune principală și alte operațiuni accesorii sau dacă fiecare operațiune poate fi considerată independentă. O livrare/prestare trebuie să fie considerată ca accesorie unei livrări/prestări principale dacă nu constituie pentru client un scop în sine, ci un mijloc de a beneficia în cele mai bune condiții de livrarea/prestarea principală realizată de furnizor/prestator. Operațiunile accesorii beneficiază de tratamentul fiscal al operațiunii principale referitoare, printre altele, la

locul livrării/prestării, cotele, scutiile, ca și livrarea/prestarea de care sunt legate. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană de Justiție în Cauza C-349/96 Card Protection Plan;

c) în cazul în care furnizorul/prestatorul realizează mai multe livrări/prestări către clientul său, în cadrul aceluiași contract sau aceleiași tranzacții, și nu se poate stabili o operațiune principală și alte operațiuni accesorii, fiecare dintre ele constituind pentru client un scop în sine, dar care sunt atât de legate între ele încât nu pot fi tratate ca tranzacții independente, se consideră că se efectuează o operațiune complexă unică.

(2) În aplicarea prevederilor art. 280 alin. (6) din Codul fiscal:

a) în cazul persoanelor impozabile scoase din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, potrivit art. 316 alin. (11) lit. g) din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, care, înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA au emis facturi sau au încasat avansuri, pentru contravaloarea parțială a livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii taxabile, al căror fapt generator de taxă intervine după scoaterea din evidență, se procedează la regularizare pentru a se aplica regimul de impozitare în vigoare la data livrării de bunuri/prestării de servicii. În acest sens furnizorul/prestatorul neînregistrat în scopuri de TVA emite factura de regularizare pe care înscrie cu semnul minus baza de impozitare și taxa colectată pentru partea facturată/încasată înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA și concomitent înscrie contravaloarea integrală a livrării de bunuri/prestării de servicii aplicând regimul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, pe aceeași factură sau pe o factură separată, conform prevederilor art. 330 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Facturile de regularizare se transmit beneficiarului care are obligația să efectueze ajustările taxei deduse în conformitate cu prevederile art. 304 și 305 din Codul fiscal. Factura de regularizare nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA al furnizorului/prestatorului.

Furnizorul/Prestatorul poate solicita restituirea taxei colectate astfel regularizate pe baza documentului prevăzut la art. 324 alin. (9) din Codul fiscal. Aceste prevederi nu se aplică în situația în care factura este emisă pentru întreaga contravaloare a livrării/prestării sau este încasată integral contravaloarea livrării/prestării înainte de data faptului generator de taxă;

b) în cazul persoanelor impozabile care aplică regimul special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, se procedează la regularizare în vederea aplicării regimului de impozitare în vigoare la data livrării de bunuri sau prestării de servicii în cazurile prevăzute la art. 282 alin. (2) lit. a) și b) din Codul fiscal, pentru facturile emise și/sau avansurile care au fost încasate, înainte de înregistrarea în scopuri de TVA, pentru contravaloarea parțială sau integrală a livrării de bunuri ori a prestării de servicii. În acest sens furnizorul/prestatorul, după înregistrarea în scopuri de TVA, emite factura de regularizare pe care înscrie cu semnul minus baza de impozitare aferentă livrării/prestării în regim de scutire facturată/încasată înainte de înregistrarea în scopuri de TVA și concomitent înscrie contravaloarea integrală a livrării de bunuri/prestării de servicii aplicând regimul corespunzător operațiunii respective,

respectiv taxare sau scutire fără drept de deducere prevăzută la art. 292 din Codul fiscal ori scutire cu drept de deducere prevăzută la art. 294 - 296 din Codul fiscal ori alt regim special prevăzut de titlul VII al Codului fiscal, pe aceeași factură sau pe o factură separată, conform prevederilor art. 330 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Aceste prevederi se aplică indiferent dacă factura este emisă pentru întreaga contravaloare a livrării/prestării sau este încasată integral contravaloarea livrării/prestării înainte de data faptului generator de taxă.

SECȚIUNEA a 2-a

Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

24. (1) Pentru bunurile livrate în baza unui contract de consignație, prevăzut la art. 281 alin. (2) din Codul fiscal, se consideră că faptul generator, respectiv livrarea bunurilor de la consignatar la consignatar are loc la data la care bunurile sunt livrate de consignatar clienților săi. În sensul titlului VII din Codul fiscal, contractul de consignație reprezintă un contract prin care consignantul se angajează să livreze bunuri consignatarului, pentru ca acesta din urmă să găsească un cumpărător pentru aceste bunuri. Consignatarul acționează în nume propriu, dar în contul consignantului, când livrează bunurile către cumpărători.

(2) Pentru bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformității, conform art. 281 alin. (3) din Codul fiscal, se consideră că faptul generator, respectiv transferul proprietății bunurilor are loc la data acceptării lor de către beneficiar. Bunurile transmise în vederea verificării conformității sunt bunurile oferite de furnizor clienților, aceștia având dreptul fie să le achiziționeze, fie să le returneze furnizorului. Contractul aferent bunurilor livrate în vederea testării este un contract provizoriu prin care vânzarea efectivă a acestora este condiționată de obținerea de rezultate satisfăcătoare în urma testării de către clientul potențial, testare ce are scopul de a stabili că bunurile au caracteristicile solicitate de clientul respectiv. Pentru medicamentele care fac obiectul contractelor cost-volum-rezultat, conform prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, aprobată prin Legea nr. 184/2015, se consideră că livrarea bunurilor are loc la data la care se înregistrează rezultatul medical, astfel cum acesta a fost definit în contractele încheiate între deținătorii de autorizație de punere pe piață/reprezentanții legali ai acestora și Casa Națională de Asigurări de Sănătate și, după caz, Ministerul Sănătății. Aceste prevederi se aplică tranzacțiilor efectuate pe întregul lanț de distribuție a medicamentelor care fac obiectul contractelor cost-volum-rezultat.

(3) Pentru stocurile la dispoziția clientului, prevăzute la art. 281 alin. (4) din Codul fiscal, se consideră că faptul generator, respectiv transferul proprietății bunurilor are loc la data la care clientul intră în posesia acestora. Stocurile la dispoziția clientului reprezintă o operațiune potrivit căreia furnizorul transferă regulat bunuri într-un depozit propriu sau într-un depozit al clientului, iar transferul proprietății bunurilor intervine, potrivit contractului, la data la care clientul scoate bunurile din depozit, în principal pentru a le utiliza în procesul de producție, dar și pentru alte activități economice.

(4) Prevederile alin. (1) - (3) nu se aplică în situația în care bunurile provin din import și beneficiarul înregistrat conform art. 316 din Codul fiscal a optat pentru calitatea de persoană obligată la plata taxei pentru import, conform prevederilor pct. 82 alin. (1) lit. e) pct. 1, fiind aplicabile prevederile art. 285 din Codul fiscal referitoare la exigibilitatea taxei pentru importul de bunuri.

(5) În cazul contractelor de prestări de servicii în cadrul cărora clientul s-a angajat să plătească sume forfetare cu titlu de remunerație convenită între părți, independent de volumul și de natura serviciilor efectiv furnizate în perioada la care se raportează această remunerație, serviciile trebuie considerate efectuate în perioada la care se raportează plata, indiferent dacă prestatorul a furnizat sau nu a furnizat efectiv servicii clientului său în această perioadă. În cazul unor astfel de contracte, obiectul prestării de servicii nu este furnizarea unor servicii bine definite, ci faptul de a se afla la dispoziția clientului pentru a-i oferi serviciile contractate, prestarea de servicii fiind efectuată de prestator prin însuși faptul de a se afla la dispoziția clientului în perioada stabilită în contract, independent de volumul și de natura serviciilor efectiv furnizate în perioada la care se referă această remunerație. Faptul generator al taxei intervine conform prevederilor art. 281 alin. (8) din Codul fiscal, fără să prezinte importanță dacă beneficiarul a apelat efectiv sau cât de des a apelat la serviciile prestatorului. În acest sens a fost dată și decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-463/14 Asparuhovo Lake Investment Company OOD. Aceste prevederi se aplică inclusiv în cazul serviciilor de consultanță, juridice, de contabilitate, de expertiză, de mentenanță, de service și alte servicii similare, pentru care nu se întocmesc rapoarte de lucru sau alte situații pe baza cărora prestatorul atestă serviciile prestate, fiind încheiate contracte în condițiile descrise de prezentul alineat.

(6) În aplicarea prevederilor art. 281 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul livrărilor de bunuri și al prestărilor de servicii care sunt efectuate continuu, faptul generator de taxă intervine la data stipulată în contract pentru plata acestora sau la emiterea unei facturi, dar perioada de decontare nu poate depăși un an. În cazul în care contractul nu stipulează o dată pentru plata bunurilor/serviciilor livrate/prestate în mod continuu, faptul generator de taxă intervine la data la care se emite o factură, iar dacă pe factură se menționează un termen de plată, acesta nu este considerat fapt generator de taxă.

(7) În aplicarea prevederilor art. 281 alin. (9) din Codul fiscal, în cazul operațiunilor de închiriere, leasing, concesiune, arendare de bunuri, acordare cu plată pe o anumită perioadă a unor drepturi reale, precum dreptul de uzufruct și superficia, asupra unui bun imobil, faptul generator intervine la fiecare dată specificată în contract pentru efectuarea plății. Dacă factura este emisă înainte de data stipulată în contract pentru efectuarea plății, se consideră că factura este emisă înainte de faptul generator de taxă. În situația în care contractul prevede că serviciile se plătesc la data emiterii unei facturi, factura fiind emisă la anumite intervale de timp, iar pe factură se menționează un termen în care se face plata facturii, faptul generator de taxă intervine la data plății facturii, dar nu mai târziu de termenul-limită stipulat pentru plata facturii respective. Dacă în această ultimă situație nu se menționează pe factură un termen în care se face plata facturii, se consideră că plata trebuie efectuată la data emiterii facturii, dată la care intervine și faptul generator de taxă. Avansul

perceput pentru transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing este considerat o rată de leasing, respectiv o prestare de servicii, pentru care faptul generator de taxă intervine conform art. 281 alin. (9) din Codul fiscal, cu excepția situației în care include și încasarea în avans a unei părți din contravaloarea livrării de bunuri care are loc la sfârșitul perioadei de leasing când se transferă dreptul de proprietate asupra bunului care face obiectul contractului de leasing, conform prevederilor pct. 8 alin. (4).

Exemplu: în cazul unui contract de închiriere a unui bun imobil, pentru care persoana impozabilă a optat pentru taxare, pot exista următoarele situații:

a) dacă în contract se prevede de exemplu că plata chiriei se efectuează pe data de 10 a fiecărei luni care urmează unui trimestru calendaristic, pentru trimestrul anterior, pentru serviciile de închiriere din trimestrul anterior, faptul generator de taxă intervine pe data de 10 a lunii ulterioare fiecărui trimestru calendaristic. Astfel, pentru serviciul de închiriere aferent trimestrului IV 2015, faptul generator de taxă are loc pe data de 10 ianuarie 2016, indiferent de data la care este emisă factura sau de data la care se face plata efectivă a acestor servicii. Dacă este emisă o factură înainte de data de 10 ianuarie 2016, de exemplu în data de 21 decembrie 2015, intervine exigibilitatea de taxă în luna decembrie 2015, se aplică cota de TVA de 24% și factura se declară în decontul de taxă al lunii decembrie 2015. În contextul modificării cotei standard la 1 ianuarie 2016, persoana impozabilă trebuie să facă o regularizare pentru a aplica cota de 20% de TVA în vigoare la data faptului generator de taxă, respectiv data de 10 ianuarie 2016, care este data stipulată în contract pentru plata serviciilor, indiferent de data la care au fost plătite efectiv aceste servicii;

b) dacă contractul nu prevede o anumită dată pentru plata serviciilor, ci prevede că serviciile se plătesc într-un anumit termen de la data emiterii unei facturi, iar factura este emisă de exemplu pe data de 21 decembrie 2015, fiind menționat că plata trebuie efectuată în termen de 20 de zile calendaristice, faptul generator de taxă intervine astfel:

1. dacă factura este achitată pe data de 23 decembrie 2015, faptul generator de taxă are loc pe data de 23 decembrie 2015 și se aplică cota de TVA de 24%;

2. dacă factura este achitată pe data de 8 ianuarie 2016, faptul generator de taxă are loc în această dată și se regularizează factura inițială pentru a aplica cota de TVA de 20%;

3. dacă factura nu este achitată în termenul de 20 de zile prevăzut, faptul generator de taxă intervine la expirarea acestui termen, respectiv pe data de 9 ianuarie 2016 și se regularizează factura inițială pentru a aplica cota de TVA de 20%;

c) dacă contractul nu prevede o anumită dată pentru plata serviciilor, ci prevede că serviciile se plătesc la data emiterii unei facturi, iar factura este emisă de exemplu pe data de 21 decembrie 2015, fără să fie menționat un termen de plată, faptul generator de taxă intervine pe data de 21 decembrie 2015, aplicându-se cota de TVA de 24%. Indiferent de data la care se face plata facturii nu se mai fac regularizări de cotă de TVA.

SECȚIUNEA a 3-a

Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

25. (1) Prevederile art. 282 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal se aplică în situația în care facturile totale ori parțiale pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii au fost emise înaintea faptului generator de taxă și includ și situația în care sunt emise facturi pentru avansuri înainte de încasarea acestora.

(2) În aplicarea art. 282 alin. (9) din Codul fiscal, în cazul în care intervin evenimentele prevăzute la art. 287 din Codul fiscal, ulterior datei la care se modifică cota de TVA și/sau regimul de impozitare, pentru ajustarea bazei de impozitare sunt aplicabile cota și regimul de impozitare ale operațiunii de bază care a generat aceste evenimente. Pentru operațiunile a căror bază impozabilă este determinată în valută, cursul de schimb valutar utilizat pentru ajustarea bazei de impozitare este același ca al operațiunii de bază care a generat aceste evenimente, respectiv cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată pentru operațiunea de bază. Totuși, în cazul în care nu se poate determina operațiunea de bază care a generat aceste evenimente, se vor aplica cota de TVA și regimul de impozitare în vigoare la data la care a intervenit evenimentul și, corespunzător, și cursul de schimb valutar de la această dată, în cazul operațiunilor pentru care baza de impozitare este determinată în valută.

(3) În cazul în care intervin evenimentele prevăzute la art. 287 din Codul fiscal, ulterior datei de la care se modifică cota de TVA, pentru achiziții intracomunitare de bunuri, cota aplicabilă pentru ajustarea bazei de impozitare este cota în vigoare la data la care a intervenit exigibilitatea taxei pentru achiziția intracomunitară potrivit art. 284 din Codul fiscal. În situația în care nu se poate determina achiziția intracomunitară care a generat aceste evenimente, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul.

Exemplu: Societatea A din România a primit o factură pentru un avans la o achiziție intracomunitară de bunuri în sumă de 1.000 euro, emisă la data de 12 decembrie 2015. Taxa aferentă achiziției intracomunitare se determină pe baza cursului de schimb în vigoare la data de 12 decembrie 2015, respectiv 4,41 lei/euro, aplicându-se cota de TVA de 24%, astfel: $1.000 \text{ euro} \times 4,41 \text{ lei/euro} \times 24\% = 1.058,4 \text{ lei}$.

În luna ianuarie 2016, societatea primește factura emisă la data de 16 ianuarie 2016 pentru diferența până la valoarea integrală a bunurilor care sunt achiziționate intracomunitar, în sumă de 5.000 euro, valoarea integrală a bunurilor fiind de 6.000 euro. Taxa aferentă achiziției intracomunitare se determină pe baza cursului de schimb în vigoare la data de 16 ianuarie 2016, respectiv 4,45 lei/euro, aplicându-se cota de TVA de 20%, astfel: $5.000 \text{ euro} \times 4,45 \text{ lei/euro} \times 20\% = 4.450 \text{ lei}$.

La data de 5 august 2016, furnizorul extern emite un credit-note prin care acordă o reducere de preț de 10% aferentă livrării intracomunitare care a generat achiziția intracomunitară de bunuri la societatea A din România. Societatea A are obligația să ajusteze baza de impozitare a achiziției intracomunitare cu sumele calculate astfel:

$$1.000 \text{ euro} \times 10\% \times 4,41 \text{ lei/euro} \times 24\% = 105,84 \text{ lei}$$

$$5.000 \text{ euro} \times 10\% \times 4,45 \text{ lei/euro} \times 20\% = 445 \text{ lei}$$

(4) În cazul în care evenimentele prevăzute la art. 287 din Codul fiscal intervin ulterior scoaterii persoanei impozabile din evidența persoanelor înregistrate în scopuri

de TVA, potrivit art. 316 alin. (11) lit. g) din Codul fiscal, se va proceda la ajustarea bazei impozabile aplicându-se regimul de impozitare al operațiunii de bază care a generat aceste evenimente. În acest sens furnizorul/prestatorul neînregistrat în scopuri de TVA emite factura conform prevederilor pct. 32 alin. (1) pe care înscrie cu semnul minus reducerea bazei de impozitare și a taxei colectate ca urmare a evenimentelor prevăzute la art. 287 din Codul fiscal. Facturile respective se transmit beneficiarului care are obligația să efectueze ajustările taxei deduse în conformitate cu prevederile art. 304 și 305 din Codul fiscal. Factura de regularizare nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA a furnizorului/prestatorului. Furnizorul/Prestatorul poate solicita restituirea taxei colectate astfel regularizate pe baza documentului prevăzut la art. 324 alin. (9) din Codul fiscal.

(5) Sumele încasate pentru vânzarea unui voucher cu scop unic reprezintă avansuri pentru care intervine exigibilitatea TVA conform art. 282 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. Voucher în sensul TVA reprezintă un instrument prin care un furnizor de bunuri și/sau un prestator de servicii își asumă obligația de a-l accepta drept contrapartidă sau parte a contrapartidei pentru o livrare de bunuri și/sau o prestare de servicii. Voucher cu scop unic înseamnă un voucher pentru care toate informațiile relevante privind regimul TVA aplicabil operațiunii la care acesta se referă, respectiv livrarea de bunuri/prestarea de servicii ulterioară, trebuie să fie cunoscute la momentul vânzării acestuia și bunurile și serviciile trebuie să fie identificate. În cazul bonurilor de valoare pentru carburanți auto, biletelor de călătorie, biletelor la spectacole și al altor vouchere cu scop unic similare, care acoperă integral contravaloarea bunurilor livrate/serviciilor prestate, se aplică prevederile alin. (6).

(6) Vânzarea unei cartele telefonice preplătite sau reîncărcarea cu credit a unei cartele care poate fi utilizată numai pentru servicii de telecomunicații reprezintă o prestare de servicii de telecomunicații cu titlu oneros pentru care faptul generator și exigibilitatea TVA intervin la momentul vânzării cartelei. Un operator de servicii de telecomunicații constând în servicii de telefonie care vinde către un distribuitor cartele telefonice care conțin toate informațiile necesare pentru a efectua apeluri telefonice prin infrastructura pusă la dispoziție de operatorul respectiv și care sunt revândute de distribuitor, în nume propriu, unor utilizatori finali, fie în mod direct, fie prin intermediul altor persoane impozabile, furnizează o prestare de servicii de telecomunicații cu titlu oneros către distribuitor. Distribuitorul, precum și orice altă persoană impozabilă care intervine în nume propriu în vânzarea cartelei telefonice realizează o prestare de servicii de telecomunicații cu titlu oneros, pentru care faptul generator și exigibilitatea taxei intervin la data vânzării cartelei. Operatorul de telefonie nu realizează o a doua prestare de servicii cu titlu oneros către utilizatorul final atunci când acesta, după ce a achiziționat cartela telefonică, își exercită dreptul de a efectua apeluri telefonice folosind informațiile înscrise pe această cartelă. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-520/2010 Lebara.

(7) Vânzarea de vouchere cu scop multiplu intră sub incidența prevederilor art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal. Voucher cu scop multiplu înseamnă un voucher, altul decât cel cu scop unic, respectiv un voucher pentru care la momentul vânzării nu

sunt cunoscute toate informațiile relevante privind regimul TVA aplicabil operațiunii la care acesta se referă și/sau bunurile și serviciile nu sunt identificate. Voucherele cu scop multiplu reprezintă din punctul de vedere al TVA mijloace de plată, iar sumele încasate pentru vânzarea acestora nu reprezintă avansuri pentru care intervine exigibilitatea TVA conform art. 282 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-419/02 BUPA Hospitals Ltd. De exemplu, tichetele de masă și cartele telefonice preplătite care pot fi utilizate pentru mai multe scopuri, respectiv pentru servicii de telefonie și pentru alte diverse operațiuni, cum ar fi achiziționarea unor jocuri, melodii, donații, sunt considerate vouchere cu scop multiplu.

(8) Prevederile alin. (5) - (7) nu se aplică în cazul voucherelor care conferă dreptul de a beneficia de livrări de bunuri și/sau prestări de servicii pentru care se aplică regimul special pentru agențiile de turism prevăzut la art. 311 din Codul fiscal.

26. (1) Persoanele impozabile eligibile pentru aplicarea sistemului TVA la încasare, prevăzute la art. 282 alin. (3) din Codul fiscal, care optează pentru aplicarea sistemului trebuie să aplice prevederile art. 324 alin. (12) din Codul fiscal.

(2) În situația în care o persoană impozabilă optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare prevăzut la art. 282 alin. (3) - (8) din Codul fiscal, aceasta trebuie să aplice sistemul TVA la încasare pentru toate operațiunile realizate, cu excepția operațiunilor care nu au locul livrării/prestării în România conform prevederilor art. 275 și 278 din Codul fiscal, precum și a operațiunilor prevăzute la art. 282 alin. (6) lit. a) - d) din Codul fiscal, pentru care se aplică regulile generale privind exigibilitatea TVA prevăzute la art. 282 alin. (1) și (2), art. 283, 284 și 285 din Codul fiscal.

(3) Potrivit prevederilor art. 319 alin. (20) lit. p) din Codul fiscal, pe facturile emise de persoanele care aplică sistemul TVA la încasare este obligatorie mențiunea "TVA la încasare", cu excepția operațiunilor pentru care persoanele respective au obligația să aplice regulile generale de exigibilitate prevăzute la alin. (2).

(4) La determinarea cifrei de afaceri care servește drept referință pentru calculul plafonului de 2.250.000 lei, prevăzută la art. 282 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, se au în vedere baza de impozitare înscrisă pe rândurile din decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal corespunzătoare operațiunilor taxabile și/sau scutite de TVA conform art. 292, 294, 295 și 296 din Codul fiscal, operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate conform prevederilor art. 275 și 278 din Codul fiscal, precum și rândurile de regularizări aferente. Nu sunt luate în calcul sumele înscrise în rândurile din decont aferente unor câmpuri de date informative cum sunt facturile emise după inspecția fiscală, informații privind TVA neexigibilă sau nedeductibilă. În cazul persoanelor impozabile care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal și care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, precum și în cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de către organele fiscale competente conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal și ulterior sunt înregistrate conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, nu sunt luate în calculul cifrei de afaceri livrările de bunuri/prestările de servicii realizate în perioada în care persoana impozabilă nu a

avut un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(5) Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare și care depășește în cursul anului calendaristic curent plafonul de 2.250.000 lei prevăzut la art. 282 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal aplică sistemul TVA la încasare până la sfârșitul perioadei fiscale următoare celei în care plafonul a fost depășit. În cazul acestor persoane impozabile se aplică corespunzător prevederile art. 324 alin. (14) din Codul fiscal.

(6) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de organele fiscale competente conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal și ulterior sunt înregistrate conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, se aplică următoarele reguli:

a) în situația în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal și au radiat persoana impozabilă din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare, iar înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal are loc în același an, persoana impozabilă poate aplica regimul normal de exigibilitate prevăzut la art. 282 alin. (1) și (2), art. 283, 284 și 285 din Codul fiscal sau poate solicita să fie reînregistrată în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare dacă la data înregistrării în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal cifra de afaceri, determinată potrivit prevederilor art. 282 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, realizată în anul calendaristic precedent și, respectiv, în anul calendaristic în curs, nu depășește plafonul de 2.250.000 lei, prin depunerea unei notificări conform art. 324 alin. (12) din Codul fiscal. Nu sunt luate în calculul acestui plafon livrările/prestările efectuate în perioada din anul respectiv în care persoana impozabilă nu a avut un cod valabil de TVA;

b) în situația în care înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, are loc în alt an decât cel în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal, persoana impozabilă poate aplica regimul normal de exigibilitate prevăzut la art. 282 alin. (1) și (2), art. 283, 284 și 285 din Codul fiscal sau poate solicita reînregistrarea în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare, dacă la data înregistrării cifra de afaceri din anul calendaristic precedent și, respectiv, din anul calendaristic în curs, determinată potrivit prevederilor art. 282 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, nu depășește plafonul de 2.250.000 lei, prin depunerea unei notificări conform art. 324 alin. (12) din Codul fiscal. Nu sunt luate în calculul acestui plafon livrările/prestările efectuate în perioada în care persoana respectivă nu a avut un cod valabil de TVA.

(7) În sensul art. 282 alin. (3) din Codul fiscal, prin încasarea contravalorii livrării de bunuri sau a prestării de servicii se înțelege orice modalitate prin care furnizorul/prestatorul obține contrapartida pentru aceste operațiuni de la beneficiarul său ori de la un terț, precum plata în bani, plata în natură, compensarea, cesiunea de creanțe, utilizarea unor instrumente de plată.

(8) În situația în care are loc o cesiune de creanțe:

a) dacă furnizorul/prestatorul cesionează creanțele aferente unor facturi emise pentru livrări de bunuri/prestări de servicii, se consideră că la data cesiunii creanțelor, indiferent de prețul cesiunii creanțelor, este încasată întreaga contravaloare a

facturilor neîncasate până la momentul cesiunii. În cazul în care cedentul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, exigibilitatea taxei intervine la data cesiunii creanțelor. Indiferent de faptul că furnizorii/prestatorii au cesionat creanțele, în cazul beneficiarilor care aplică sistemul TVA la încasare, precum și al celor care achiziționează bunuri/servicii de la persoane care au aplicat sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, dreptul de deducere a taxei este amânat până la data la care taxa aferentă bunurilor/serviciilor achiziționate a fost plătită;

b) dacă persoana care achiziționează bunuri/servicii cesionează furnizorului/prestatorului, drept plată a acestor achiziții, orice creanțe, inclusiv cesiunea dreptului de rambursare a TVA prevăzută la art. 28 din Codul de procedură fiscală, data cesiunii este data la care se consideră că beneficiarul a efectuat plata, respectiv că furnizorul a încasat contravaloarea livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii la nivelul creanței cesionate. În cazul în care cesionarul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, exigibilitatea taxei aferente livrărilor/prestărilor efectuate în beneficiul cedentului creanței intervine la data cesiunii creanței și corespunzător valorii creanței cesionate. În cazul în care beneficiarul livrării/prestării este cedentul creanței și este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare sau achiziționează bunuri/servicii de la o persoană care a aplicat sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, dreptul de deducere a taxei intervine la data cesiunii creanței corespunzător valorii creanței cesionate, iar dreptul de deducere a taxei aferente eventualei diferențe între contravaloarea achizițiilor de bunuri/servicii și contravaloarea creanței cesionate este amânat până la data la care taxa aferentă diferenței respective este plătită.

Exemplu pentru situația prevăzută la lit. a): Societatea A, având perioada fiscală luna calendaristică, care aplică sistemul TVA la încasare, emite o factură pentru livrarea unui bun în sumă de 120.000 lei (inclusiv TVA de 20%) la data de 10 octombrie 2016 către societatea B. TVA în sumă de 20.000 lei se înregistrează în creditul contului 4428 "TVA neexigibilă", nefiind încasată de la beneficiar în perioada fiscală respectivă. La data de 15 noiembrie 2016, societatea A cesionează către societatea N creanța aferentă acestei facturi, care nu este încasată de la beneficiarul B. Prețul cesiunii este de 80.000 lei și este încasat în data de 20 decembrie 2016. În ceea ce privește factura pentru livrarea de bunuri din data de 10 octombrie 2016, se consideră că aceasta este încasată și exigibilitatea TVA intervine la data de 15 noiembrie 2016, societatea A având obligația să colecteze TVA în sumă de 20.000 lei, respectiv evidențiază suma TVA de 20.000 lei în debitul contului 4428 "TVA neexigibilă" și concomitent în creditul contului 4427 "TVA colectată".

Exemplu pentru situația prevăzută la lit. b): Societatea B, care aplică sistemul TVA la încasare, livrează la data de 11 octombrie 2016 către societatea A bunuri (cărți supuse cotei de TVA de 5%) a căror valoare, inclusiv TVA, este de 105.000 lei. În data de 10 noiembrie 2016, societatea A cesionează societății B dreptul său de rambursare conform art. 28 din Codul de procedură fiscală, în sumă de 100.000 lei. La data cesiunii, respectiv 10 noiembrie 2016, se consideră că societatea A a plătit/societatea B a încasat suma de 100.000 lei din factura de 105.000 lei. La această dată:

- societatea A va putea să deducă taxa aferentă achiziției astfel: $100.000 \times 5 / 105 = 4.761,9$ lei. Diferența de 238,1 lei rămasă în contul 4428 "TVA neexigibilă" va putea fi dedusă la momentul plății;

- societatea B va colecta TVA aferentă livrării corespunzător creanței care i-a fost cesionată, respectiv 4.761,9 lei. Pentru diferența de 238,1 lei rămasă în contul 4428 "TVA neexigibilă", exigibilitatea va interveni la data efectuării plății de către A a diferenței de 5.000 lei.

(9) În cazul compensării datoriilor aferente unor facturi pentru livrări de bunuri/prestări de servicii se consideră că furnizorul/prestatorul a încasat, respectiv beneficiarul a plătit contravaloarea bunurilor/serviciilor, la data la care se sting total sau parțial datoriile, respectiv:

a) în cazul compensărilor între persoane juridice, la data compensării realizate conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/1999 privind unele măsuri pentru prevenirea incapacității de plată, aprobată cu modificări prin Legea nr. 211/2001, cu modificările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 685/1999 pentru aprobarea Normelor metodologice privind monitorizarea datoriilor nerambursate la scadență ale contribuabililor, persoane juridice, în vederea diminuării blocajului financiar și a pierderilor din economie, și a Regulamentului de compensare a datoriilor nerambursate la scadență ale contribuabililor, persoane juridice, cu modificările și completările ulterioare;

b) în cazul compensărilor în care cel puțin una dintre părți nu este persoană juridică, la data semnării unui proces-verbal de compensare care să cuprindă cel puțin următoarele informații: denumirea părților, codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală, numărul facturii, data emiterii facturii, valoarea facturii, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, valoarea compensată, semnătura părților și data semnării procesului-verbal de compensare.

(10) În cazul încasărilor prin bancă de tipul transfer-credit, data încasării contravalorii totale/parțiale a livrării de bunuri/prestării de servicii de către persoana care aplică sistemul TVA la încasare este data înscrisă în extrasul de cont sau în alt document asimilat acestuia.

(11) În cazul în care încasarea se efectuează prin instrumente de plată de tip transfer-debit, respectiv cec, cambie și bilet la ordin, data încasării contravalorii totale/parțiale a livrării de bunuri/prestării de servicii de către persoana care aplică sistemul TVA la încasare este:

a) data înscrisă în extrasul de cont sau în alt document asimilat acestuia, în situația în care furnizorul/prestatorul care aplică sistemul TVA la încasare nu girează instrumentul de plată, ci îl încasează/scontează. În cazul scontării instrumentului de plată, se consideră că persoana respectivă a încasat contravaloarea integrală a instrumentului de plată;

b) data girului, în situația în care furnizorul/prestatorul care aplică sistemul TVA la încasare girează instrumentul de plată altei persoane. În acest scop se păstrează o copie de pe instrumentul de plată care a fost girat, în care se află mențiunea cu privire la persoana către care a fost girat instrumentul de plată.

(12) Data încasării în situația în care plata s-a efectuat prin carduri de debit sau de credit de către cumpărător este data înscrisă în extrasul de cont ori în alt document

asimilat acestuia.

(13) În cazul plății în natură, data încasării este data la care intervine faptul generator de taxă pentru livrarea/prestarea obținută drept contrapartidă pentru livrarea/prestarea efectuată.

(14) În sensul art. 282 alin. (6) lit. d) din Codul fiscal, se exclud de la aplicarea sistemului TVA la încasare livrările de bunuri/prestările de servicii dacă, la momentul emiterii facturii sau, după caz, la data termenului-limită prevăzut de lege pentru emiterea facturii în situația în care factura nu a fost emisă în termenul prevăzut de lege, beneficiarul este o persoană afiliată furnizorului/prestatorului potrivit art. 7 pct. 26 din Codul fiscal.

(15) În scopul aplicării prevederilor art. 282 alin. (7) din Codul fiscal:

a) în cazul unei facturi parțiale emise de către persoana impozabilă înainte de intrarea în sistemul TVA la încasare, care nu a fost încasată integral înainte de intrarea în sistem, orice sumă încasată/plătită după intrarea furnizorului/prestatorului în sistemul TVA la încasare se atribuie mai întâi părții din factură neîncasate/neplătite până la intrarea în sistem, atât la furnizor, cât și la beneficiar;

b) în cazul unei facturi parțiale emise de către persoana impozabilă înainte de ieșirea din sistemul TVA la încasare, care nu a fost încasată integral înainte de ieșirea din sistem, orice sumă încasată/plătită după ieșirea furnizorului/prestatorului din sistemul TVA la încasare se atribuie mai întâi părții din factură neîncasate/neplătite până la ieșirea din sistem, atât la furnizor, cât și la beneficiar.

(16) În scopul aplicării prevederilor art. 282 alin. (8) din Codul fiscal, persoana impozabilă care încasează/plătește parțial o factură cuprinzând contravaloarea unor livrări de bunuri/prestări de servicii care conțin mai multe cote de TVA și/sau mai multe regimuri de impozitare are dreptul să aleagă bunurile/serviciile care consideră că au fost încasate/plătite parțial pentru a determina suma taxei încasate/plătite în funcție de cote, respectiv regimul aplicabil.

(17) Persoana impozabilă care este scoasă din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA la cerere sau din oficiu de către organele fiscale, potrivit legii, este radiată din oficiu de organele fiscale competente și din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare. Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare și care intră într-un grup fiscal unic este radiată din oficiu de organele fiscale competente din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare de la data la care intră în vigoare implementarea grupului fiscal unic conform prevederilor pct. 5 alin. (8).

SECȚIUNEA a 4-a

Exigibilitatea pentru livrări și achiziții intracomunitare de bunuri

27. (1) Pentru avansurile încasate în legătură cu o livrare intracomunitară de bunuri nu intervine exigibilitatea taxei conform prevederilor art. 283 alin. (2) din Codul fiscal. Dacă persoana impozabilă optează pentru emiterea facturii anterior faptului generator de taxă pentru livrarea intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 294 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în cazul încasării de avansuri, exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii, conform art. 283 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) Exigibilitatea determină perioada fiscală în care livrarea intracomunitară scutită se înregistrează în decontul de taxă pe valoarea adăugată prevăzut la art. 323 din Codul fiscal și în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal.

28. (1) Faptul generator în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri și faptul generator în cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri intervin în același moment, respectiv în momentul livrării de bunuri.

(2) Dacă furnizorul optează pentru emiterea facturii anterior faptului generator de taxă pentru livrarea intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 294 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în cazul încasării de avansuri, exigibilitatea taxei aferente achiziției intracomunitare la beneficiar intervine la data emiterii facturii, conform art. 284 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Dacă beneficiarul nu a primit o factură de la furnizor până în a 15-a zi a lunii următoare celei în care a avut loc faptul generator, are obligația să emită autofactura prevăzută la art. 320 alin. (1) din Codul fiscal. Pentru determinarea taxei se utilizează cursul de schimb prevăzut la art. 290 din Codul fiscal, respectiv cel din data emiterii autofacturii. În situația în care, ulterior emiterii autofacturii, beneficiarul primește factura de la furnizor, care este emisă la o dată anterioară datei autofacturii, acesta are obligația de a ajusta baza de impozitare în funcție de cursul de schimb în vigoare la data emiterii facturii de către furnizor.

Exemplul nr. 1: Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă în luna următoare celei în care se efectuează livrarea.

Alt stat	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA supusă	Achiziție intracomunitară TVA și taxabilă
Data livrării: 25.01.2016	Faptul generator: 25.01.2016
Data facturii: 12.02.2016	Exigibilitatea: 12.02.2016
Faptul generator: 25.01.2016	Achiziția intracomunitară se
Exigibilitatea: 12.02.2016	evidențiază în declarația
Livrarea este inclusă în declarația recapitulativă și în decontul de TVA aferente lunii februarie 2016.	recapitulativă și în
decontul de	TVA aferente lunii februarie
2016.	

Exemplul nr. 2: Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă în aceeași lună în care se efectuează livrarea intracomunitară.

Alt stat	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA supusă	Achiziție intracomunitară TVA și taxabilă
Data livrării: 25.01.2016	Faptul generator: 25.01.2016
Data facturii: 29.01.2016	Exigibilitatea: 29.01.2016
Faptul generator: 25.01.2016	Achiziția intracomunitară
Exigibilitatea: 29.01.2016	
Livrarea este inclusă în declarația	

este

recapitulativă aferentă lunii ianuarie
și se evidențiază în decontul de TVA
lunii
din luna ianuarie 2016.
în

inclusă în declarația
recapitulativă aferentă
ianuarie și se evidențiază
decontul de TVA din luna
ianuarie 2016.

SECȚIUNEA a 5-a

Faptul generator și exigibilitatea pentru importul de bunuri

29. (1) În sensul art. 285 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul bunurilor plasate în regim de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import și în regim de transformare sub control vamal, regimuri care din punct de vedere al TVA constituie importuri de bunuri care nu beneficiază de scutire de la plata taxei pe valoarea adăugată conform art. 295 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, exigibilitatea TVA intervine atunci când intervine obligația de plată a taxelor vamale, taxelor agricole sau a altor taxe ale Uniunii Europene similare stabilite ca urmare a politicii comune aplicabile bunurilor respective.

(2) În cazul în care bunurile plasate în regimurile prevăzute la alin. (1) sunt scutite de taxe vamale, taxe agricole sau alte taxe comunitare similare stabilite ca urmare a politicii comune, exigibilitatea TVA pentru importul bunurilor respective intervine atunci când ar fi intervenit obligația de plată a taxelor vamale, taxelor agricole sau a altor taxe comunitare similare stabilite ca urmare a politicii comune aplicabile bunurilor respective, dacă acestea ar fi fost datorate.

CAPITOLUL VII

Baza de impozitare

SECȚIUNEA 1

Baza de impozitare pentru livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate în interiorul țării

30. (1) Potrivit art. 286 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, subvențiile legate direct de prețul bunurilor livrate și/sau al serviciilor prestate, se includ în baza de impozitare a taxei. Sunt luate în considerare subvențiile primite de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul Uniunii Europene sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat. Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru aceste subvenții intervine la data încasării lor de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul Uniunii Europene sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat. Se consideră că subvenția este legată direct de preț dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) subvenția este concret determinabilă în prețul bunurilor și/sau al serviciilor, respectiv este stabilită pe unitatea de măsură a bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate, în sume absolute sau procentual;

b) cumpărătorii trebuie să beneficieze de subvenția acordată furnizorului/prestatorului, în sensul că prețul bunurilor/serviciilor achiziționate de

aceștia trebuie să fie mai mic decât prețul la care aceleași produse/servicii s-ar vinde/presta în absența subvenției.

(2) Nu se cuprind în baza de impozitare a taxei subvențiile sau alocațiile primite de la bugetul de stat, de la bugetele locale, de la bugetul comunitar sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat, care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1), respectiv subvențiile care sunt acordate pentru atingerea unor parametri de calitate, subvențiile acordate pentru acoperirea unor cheltuieli sau alte situații similare.

(3) În sensul art. 286 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, baza de impozitare pentru active corporale fixe care constituie livrare de bunuri conform art. 270 alin. (4) și (5) din Codul fiscal este constituită din valoarea de înregistrare în contabilitate diminuată cu amortizarea contabilă. Dacă activele corporale fixe sunt complet amortizate, precum și în cazul bunurilor de natură alimentară al căror termen de consum a expirat și care nu mai pot fi valorificate, fiind acordate gratuit unor organizații fără scop patrimonial, instituții publice sau unități de cult și structuri ale cultelor religioase recunoscute în România, conform prevederilor în vigoare privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, care fac dovada că le vor acorda gratuit în scopuri sociale sau filantropice, baza de impozitare este zero.

(4) Orice cheltuieli cu impozitele și taxele datorate de o persoană impozabilă în legătură cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, dacă nu sunt incluse în prețul bunurilor livrate ori al serviciilor prestate, ci sunt recuperate de la clienți prin refacturare, se cuprind în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 286 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. De exemplu:

- în cazul închirierii unei clădiri, impozitul pe clădiri datorat conform art. 455 alin. (1) din Codul fiscal de proprietarul clădirii se cuprinde în baza de impozitare a TVA, dacă operațiunea este taxabilă prin opțiune;

- ecotaxa datorată potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, chiar dacă nu este cuprinsă în prețul bunurilor livrate, ci este facturată separat, se cuprinde în baza impozabilă.

(5) În sensul art. 286 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, orice cheltuieli accesorii efectuate de persoana care realizează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii se includ în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, chiar dacă fac obiectul unui contract separat. Există o singură livrare/prestare în cazul în care unul sau mai multe elemente trebuie considerate ca reprezentând tranzacția principală, în timp ce unul sau mai multe elemente trebuie considerate cheltuieli accesorii care beneficiază de tratamentul fiscal al tranzacției principale referitoare, printre altele, la locul livrării/prestării, cotele, scutirile ca și livrarea/prestarea de care sunt legate. Furnizorul/prestatorul nu poate aplica structura de comisionar prevăzută la pct. 31 alin. (4) pentru a refactura cheltuieli accesorii și nici pentru a refactura cheltuieli cu impozite și taxe conform prevederilor alin. (4).

Exemplul nr. 1: Pentru prestarea unor servicii de consultanță, prestatorul stabilește cu beneficiarul său că acesta va suporta și cheltuielile cu deplasările consultanților, respectiv transport, cazare, diurnă, alte cheltuieli. Toate aceste cheltuieli sunt accesorii serviciului principal, respectiv cel de consultanță și se includ în baza de impozitare a acestuia.

Exemplul nr. 2: O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA încheie un contract pentru livrarea unor bunuri pe teritoriul României către o altă persoană impozabilă. Toate cheltuielile de transport, asigurare pe timpul transportului, încărcare-descărcare, manipulare sunt în sarcina furnizorului, dar se recuperează de la client. Respectiv cheltuieli reprezintă cheltuieli accesorii livrării de bunuri, care se includ în baza de impozitare a livrării, beneficiind de tratamentul fiscal al tranzacției principale. Refacturarea acestora nu reprezintă o refacturare de cheltuieli în sensul pct. 31.

(6) Cheltuielile cu transportul bunurilor livrate intracomunitar sau alte cheltuieli accesorii, cum sunt cele de asigurare sau de ambalare, se cuprind în baza impozabilă a livrării intracomunitare numai dacă, potrivit prevederilor contractuale, acestea cad în sarcina vânzătorului.

(7) În sensul art. 286 alin. (2) din Codul fiscal, atunci când poate fi stabilită o livrare de bunuri sau o prestare de servicii comparabilă, valoarea de piață a bunurilor livrate/serviciilor prestate se determină prin metodele prevăzute la art. 11 alin. (4) din Codul fiscal.

31. (1) În sensul art. 286 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, rabaturile, remizele, risturnele, sconturile și alte reduceri de preț nu se cuprind în baza de impozitare a taxei dacă sunt acordate de furnizor/prestator direct în beneficiul clientului la momentul livrării/prestării și nu constituie, în fapt, remunerarea unui serviciu sau unei livrări.

Exemplul nr. 1: Un furnizor livrează bunuri și, potrivit înțelegerii dintre părți, furnizorul va acoperi orice cheltuieli cu eventuale remedieri sau reparații ale bunurilor livrate în condițiile în care aceste operațiuni sunt realizate de către client. Furnizorul nu va putea considera că sumele necesare acoperirii acestor cheltuieli sunt considerate reduceri de preț, acestea fiind în fapt remunerarea unui serviciu prestat de către client în contul său.

Exemplul nr. 2: La data livrării unor bunuri, furnizorul acordă o reducere de preț de 10% din valoarea acestora. Sunt livrate bunuri supuse cotei standard de TVA de 20% în valoare de 2.000 lei și bunuri supuse cotei de 9% în valoare de 5.000 lei.

Pe factură se înscrie baza impozabilă a celor două livrări, respectiv 2.000 lei plus 5.000 lei, baza se reduce cu 10%, iar TVA se aplică asupra bazei reduce: $[2000 - (2000 \times 10 / 100)] \times 20\% = 360$ lei și $[5000 - (5000 \times 10 / 100)] \times 9\% = 405$ lei.

Se consideră că factura este corectă inclusiv dacă TVA este menționată integral înainte de reducerea bazei și apoi se menționează cu minus TVA aferentă reducerii.

(2) În cazul reducerilor de preț acordate consumatorului final pe bază de cupoane valorice de către producătorii/distribuitorii de bunuri în cadrul unor campanii promoționale, se consideră că aceste reduceri sunt acordate și în beneficiul comercianților care au acceptat aceste cupoane valorice de la consumatorii finali, chiar dacă în circuitul acestor bunuri de la producători/distribuitori la comercianți s-au interpus unul sau mai mulți intermediari cumpărători-revânzători. Cupoanele valorice trebuie să conțină minimum următoarele elemente:

a) numele producătorului/distribuitorului care acordă reducerea de preț în scopuri promoționale;

b) produsul pentru care se face promoția;

- c) valoarea reducerii acordate, în sumă globală, care conține și taxa pe valoarea adăugată aferentă reducerii, fără a fi menționată distinct în cupon;
- d) termenul de valabilitate a cuponului;
- e) mențiunea potrivit căreia cupoanele pot fi utilizate numai în magazinele agreate în desfășurarea promoției în cauză;
- f) instrucțiunile privind utilizarea acestor cupoane;
- g) denumirea societății specializate în administrarea cupoanelor valorice, dacă este cazul.

(3) În sensul art. 286 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, sumele achitate de o persoană impozabilă în numele și în contul altei persoane impozabile reprezintă sumele achitate de o persoană impozabilă pentru facturi emise de diverși furnizori/prestatori pe numele altei persoane și care apoi sunt recuperate de cel care le achită de la beneficiar. Persoana care achită sume în numele și în contul altei persoane nu primește facturi pe numele său și nici nu emite facturi pe numele său. Pentru recuperarea sumelor achitate în numele și în contul altei persoane se poate emite, în mod opțional, o factură de decontare de către persoana impozabilă care a achitat respectivele facturi. În situația în care părțile convin să își deconteze sumele achitate pe baza facturii de decontare, taxa nu se menționează distinct, fiind inclusă în totalul sumei de recuperat. Factura de decontare se transmite beneficiarului însoțită de factura achitată în numele său. Persoana care a achitat facturile în numele altei persoane nu exercită dreptul de deducere pentru sumele achitate, nu colectează taxa pe baza facturii de decontare și nu înregistrează aceste sume în conturile de cheltuieli, respectiv de venituri. Beneficiarul ale cărui facturi au fost achitate de altă persoană își va deduce în condițiile legii taxa pe baza facturii care a fost emisă pe numele său de furnizori/prestatori, factura de decontare fiind doar un document care se anexează la factura achitată.

Exemplu: Persoana A emite o factură de servicii de transport către persoana B, dar factura lui A este plătită de C în numele lui B. Pentru recuperarea de la B a sumelor plătite, C are posibilitatea să emită o factură de decontare, dar care nu este obligatorie. B își exercită dreptul de deducere a TVA în condițiile stabilite de lege pe baza facturii emise de A, în timp ce o eventuală factură de decontare de la C doar se atașează acestei facturi.

(4) În cazul refacturării de cheltuieli, se aplică structura de comisionar conform prevederilor pct. 7 alin. (4) sau, după caz, ale pct. 8 alin. (3). Totuși, structura de comisionar nu se aplică în situația în care se aplică prevederile pct. 30 alin. (4) și (5), respectiv dacă sunt cheltuieli cu impozite și taxe sau sunt cheltuieli accesorii, care cad în sarcina furnizorului/prestatorului în legătură cu operațiunile pe care le-a realizat, fiind recuperate de la client.

(5) Se consideră că are loc o refacturare de cheltuieli, în sensul alin. (4), atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- a) persoana impozabilă urmărește doar recuperarea contravalorii unor achiziții de bunuri/servicii care au fost efectuate pe numele său, dar în contul altei persoane;
- b) persoana impozabilă nu recuperează mai mult decât cheltuiala efectuată.

(6) În măsura în care persoana impozabilă poate face dovada că singurul scop este refacturarea de cheltuieli, fiind îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (5), nu este

obligată să aibă înscrisă în obiectul de activitate realizarea livrărilor/prestărilor pe care le refacturează. Spre deosebire de situația prezentată la alin. (3), în cazul structurii de comisionar persoana impozabilă are dreptul la deducerea taxei aferente achizițiilor de bunuri/servicii care vor fi refacturate, în condițiile legii, și are obligația de a colecta taxa pe valoarea adăugată pentru operațiunile taxabile. Se consideră că la aplicarea structurii de comisionar exigibilitatea pentru operațiunile refacturate intervine la data emiterii facturii de către persoana care refacturează cheltuieli efectuate pentru alte persoane, indiferent de natura operațiunilor refacturate. Pentru fiecare cheltuială refacturată se va aplica regimul fiscal al operațiunii de refacturate, referitoare, printre altele, la locul livrării/prestării, cotele, scutirile livrării/prestării refacturate.

Exemplul nr. 1: Un furnizor A din România realizează o livrare intracomunitară de bunuri către beneficiarul B din Ungaria. Condiția de livrare este ex-works, prin urmare transportul este în sarcina cumpărătorului, a lui B. Totuși, B îl mandatează pe A să angajeze o firmă de transport, urmând să îi achite costul transportului. Transportatorul C facturează lui A serviciul de transport din România în Ungaria, iar A, aplicând structura de comisionar, va refactura costul exact al serviciului lui B. Din perspectiva stabilirii naturii serviciului prestat, se consideră că A a primit și a prestat el însuși serviciul de transport, dar nu este tratat ca și un cumpărător revânzător, ci ca o persoană care refacturează cheltuieli, deoarece persoana impozabilă nu recuperează o cheltuială mai mare decât cea efectuată. Acest serviciu de transport se facturează de către C către A cu TVA, locul prestării fiind în România, conform art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. A refacturează transportul către B fără TVA, serviciul fiind neimpozabil în România conform art. 278 alin. (2) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 2: O societate care derulează operațiuni imobiliare are încheiate contracte de închiriere pentru diverse spații dintr-un bun imobil. În cadrul acestei activități, ea refacturează prestații care cuprind, pe de o parte, furnizarea anumitor utilități, și anume electricitate, încălzire și apă, precum și, pe de altă parte, colectarea deșeurilor, serviciile de curățenie în spațiile comune ale imobilului, transferând chiriașului costurile pe care le-a suportat pentru cumpărarea acestor bunuri și servicii de la terți furnizori. Trebuie să se verifice în cadrul fiecărei închirieri dacă, în ceea ce privește utilitățile, chiriașul are libertatea să decidă în privința consumului său în cantitatea pe care o dorește. Dacă chiriașul are posibilitatea să își aleagă prestatorii și/sau modalitățile de utilizare a bunurilor sau a serviciilor în cauză, prestațiile care privesc aceste bunuri sau servicii pot, în principiu, să fie considerate distincte de închiriere. În special, dacă chiriașul poate să decidă în legătură cu consumul de apă, de electricitate sau de energie pentru încălzire, care poate fi verificat prin montarea unor contoare individuale și facturat în funcție de consumul respectiv, prestațiile care privesc aceste bunuri sau servicii pot, în principiu, să fie considerate distincte de închiriere. În ceea ce privește serviciul de curățenie a părților comune a bunului imobil, acestea trebuie să fie considerate distincte de închiriere dacă pot fi organizate de fiecare chiriaș individual sau de chiriași în mod colectiv și dacă în toate cazurile facturile adresate chiriașului menționează furnizarea acestor bunuri și prestarea acestor servicii în rubrici diferite de chirie. În ceea ce privește colectarea deșeurilor, dacă chiriașul poate alege prestatorul sau poate încheia un contract direct cu acesta,

chiar dacă, pentru motive care țin de facilitate, nu își exercită această alegere sau această posibilitate, ci obține această prestație de la operatorul desemnat de locator pe baza unui contract încheiat între aceștia din urmă, această împrejurare constituie un indiciu în favoarea existenței unei prestații distincte de închiriere. În acest sens a fost pronunțată și Hotărârea Curții de Justiție Europene în Cauza C-42/14. În toate situațiile în care livrările/prestările sunt distincte de serviciul de închiriere, locatorul aplică structura de comisionar, aplicând regimul fiscal adecvat pentru fiecare livrare/prestare în parte, în funcție de natura acestora.

Exemplul nr. 3: Societatea A din Franța își trimite angajații în România pentru negocierea unor contracte cu parteneri din România. Conform înțelegerii dintre părți, facturile pentru cazare, transport local și alte cheltuieli efectuate pentru angajații trimiși din Franța vor fi emise către partenerii din România, aceștia urmând să își recupereze sumele achitate prin refacturare către societatea A din Franța. Astfel, serviciile de cazare au locul în România, acolo unde este situat bunul imobil [art. 278 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal], și vor fi refacturate prin aplicarea cotei reduse de TVA de 9%, serviciile de transport local de călători au locul în România, acolo unde sunt efectiv prestate [art. 278 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal], și vor fi refacturate prin aplicarea cotei standard de TVA.

Exemplul nr. 4: Societatea A încheie un contract de proiectare a unui bun imobil cu societatea B. În contract se stipulează că B va suporta cheltuielile de cazare, transport, masă, diurnă etc. ale salariaților lui A care realizează acest proiect. Pe factura emisă A menționează separat costul proiectării și costul așa-numitelor cheltuieli suportate de B. În această situație nu este vorba despre o refacturare de cheltuieli. Toate cheltuielile de cazare, transport, masă, diurnă etc., facturate de A lui B, sunt cheltuieli accesorii serviciilor de proiectare și trebuie să urmeze aceleași reguli referitoare la locul prestării, cotele sau regimul aplicabil ca și serviciul de proiectare de care sunt legate, conform prevederilor pct. 30 alin. (5). În acest exemplu nu se refacturează cheltuieli, deoarece toate cheltuielile respective sunt accesorii serviciului de proiectare, întrucât cad în sarcina prestatorului, chiar dacă sunt recuperate de la client prin refacturare.

(7) În sensul art. 286 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, sumele încasate în numele și în contul altei persoane, care nu se cuprind în baza de impozitare, cuprind operațiuni precum:

a) cotizații, onorarii, redevențe, taxe sau alte plăți încasate în contul unei instituții publice, dacă pentru acestea instituția publică nu este persoană impozabilă în sensul art. 269 din Codul fiscal, iar persoana de la care sunt percepute aceste plăți nu este și persoana care suportă costul acestora;

b) sume încasate în contul altei persoane, dacă factura este emisă de această altă persoană către un terț. Pentru decontarea sumelor încasate de la terț cu persoana care a emis factura, conform înțelegerii dintre părți, pot fi întocmite facturi de decontare conform prevederilor alin. (3).

(8) În cazul sumelor încasate de persoana impozabilă în contul altei persoane, dacă persoana impozabilă acționează în nume propriu, respectiv emite facturi sau alte documente către clienți și primește facturi sau alte documente pe numele său de la persoana în numele căreia încasează sumele, se aplică structura de comisionar

prevăzută la pct. 7 alin. (4) sau, după caz, la pct. 8 alin. (3), chiar dacă nu există un contract de comision între părți.

Exemplu: O companie B încasează contravaloarea taxei radio TV de la clienți, pe care o virează apoi companiilor de radio și televiziune. Această taxă este menționată pe factura emisă de compania B, alături de propriile sale livrări/prestări efectuate. Întrucât taxa radio TV reprezintă contravaloarea unei operațiuni scutite de TVA conform art. 292 alin. (1) lit. o) din Codul fiscal, fiind efectuată de posturile publice de radio și televiziune, compania B va păstra același regim la facturarea acestei taxe către clienți. Conform structurii de comisionar, posturile de radio și televiziune vor factura către compania B serviciile pentru care aceasta a încasat sumele în contul lor.

(9) În sensul art. 286 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, ambalajele care circulă între furnizorii de marfă și clienți prin schimb, fără facturare, nu se includ în baza de impozitare a taxei, chiar dacă beneficiarii nu dețin cantitățile de ambalaje necesare efectuării schimbului și achită o garanție bănească în schimbul ambalajelor primite. Pentru vânzările efectuate prin unități care au obligația utilizării aparatelor de marcat electronice fiscale, suma garanției bănești încasate pentru ambalaje se evidențiază distinct pe bonurile fiscale, fără taxă. Restituirea garanțiilor bănești nu se reflectă în documente fiscale.

(10) Persoanele care au primit ambalaje în schimbul unei garanții bănești au obligația să comunice periodic furnizorului de ambalaje, dar nu mai târziu de termenul legal pentru efectuarea inventarierii anuale, cantitățile de ambalaje scoase din evidență ca urmare a distrugerii, uzurii, lipsurilor sau altor cauze de aceeași natură. Furnizorii de ambalaje sunt obligați să factureze cu taxă cantitățile de ambalaje respective. Dacă garanțiile sunt primite de la persoane fizice de către proprietarul ambalajelor, pe baza evidenței vechimii garanțiilor primite și nerestituite se va colecta taxa pentru ambalajele pentru care s-au încasat garanții mai vechi de un an calendaristic.

(11) În sensul prevederilor art. 286 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, în cazul contractelor de leasing, atunci când locatorul asigură el însuși bunul care face obiectul unui contract de leasing și refacturează locatarului costul exact al asigurării, costul asigurării nu reprezintă o cheltuială accesorie serviciului de leasing în sensul art. 286 alin. (3) din Codul fiscal, nefiind inclus în baza de impozitare a serviciului de leasing. Refacturarea de către locator a costului exact al asigurării reprezintă o operațiune de asigurare scutită de TVA conform art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, distinctă și independentă de operațiunea de leasing.

SECȚIUNEA a 2-a

Ajustarea bazei de impozitare

32. (1) În situațiile prevăzute la art. 287 din Codul fiscal, furnizorii de bunuri și/sau prestatorii de servicii își ajustează baza impozabilă a taxei după efectuarea livrării/prestării sau după facturarea livrării/prestării, chiar dacă livrarea/prestarea nu a fost efectuată, dar evenimentele prevăzute la art. 287 din Codul fiscal intervin ulterior facturării și înregistrării taxei în evidențele persoanei impozabile. În acest scop furnizorii/prestatorii trebuie să emită facturi cu valorile înscrise cu semnul

minus când baza de impozitare se reduce sau, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise și beneficiarului. Prevederile acestui alineat se aplică și pentru livrări intracomunitare.

(2) În cazul în care persoanele care aplică sistemul TVA la încasare se află în situațiile prevăzute la alin. (1), se aplică prevederile art. 282 alin. (10) din Codul fiscal. În acest scop furnizorii/prestatorii trebuie să emită facturi cu valorile înscrise cu semnul minus, când baza de impozitare se reduce, ori, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise și beneficiarului, indiferent dacă taxa aferentă este sau nu exigibilă.

(3) În sensul art. 287 lit. a) și b) din Codul fiscal, desființarea unui contract reprezintă orice modalitate prin care părțile renunță la contract de comun acord sau ca urmare a unei hotărâri judecătorești sau a unui arbitraj. În cazul bunurilor, dacă desființarea contractului presupune și restituirea bunurilor deja livrate, nu se consideră că are loc o nouă livrare de la cumpărător către vânzătorul inițial. În cazul prestațiilor de servicii, art. 287 lit. a) și b) din Codul fiscal se aplică numai pentru servicii care nu au fost prestate, desființarea unui contract care are ca obiect prestări de servicii având efecte numai pentru viitor în ce privește reducerea bazei de impozitare.

(4) Beneficiarii au obligația să ajusteze dreptul de deducere exercitat inițial, potrivit prevederilor art. 304 alin. (1) lit. b) și art. 305 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, numai pentru operațiunile prevăzute la art. 287 lit. a) - c) și e) din Codul fiscal. Prevederile acestui alineat se aplică și pentru achizițiile intracomunitare.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în cazul achizițiilor realizate de/de la persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, se aplică corespunzător prevederile art. 282 alin. (10) din Codul fiscal în situațiile prevăzute la art. 287 lit. a) - c) și e) din Codul fiscal.

Exemplu: Societatea A, care aplică sistemul TVA la încasare, emite către beneficiarul B o factură pentru o livrare de bunuri la data de 10 ianuarie 2016, în valoare de 5.000 lei plus 20% TVA, respectiv 1.000 lei, total factură 6.000 lei. TVA în sumă de 1.000 lei se înregistrează în creditul contului 4428 "TVA neexigibilă". La data de 20 martie 2016 încasează suma de 2.000 lei de la beneficiarul său. TVA aferentă acestei încasări se determină astfel: $2.000 \times 20 / 120 = 333$ lei și se evidențiază în debitul contului 4428 "TVA neexigibilă" și concomitent în creditul contului 4427 "TVA colectată". În data de 25 aprilie 2016, societatea A acordă o reducere de preț beneficiarului B de 10% din contravaloarea bunurilor livrate.

Societatea A emite o factură în care înscrie cu semnul minus baza de impozitare, respectiv $5.000 \times 10 / 100 = 500$ lei, și TVA aferentă, respectiv $1.000 \times 10 / 100 = 100$ lei. Conform prevederilor art. 282 alin. (10) din Codul fiscal, în luna noiembrie 2014, societatea A va diminua TVA neexigibilă în cuantum de 667 lei cu suma de 100 lei.

Beneficiarul B, la primirea facturii pentru reducerea de preț de la societatea A, va diminua TVA neexigibilă în cuantum de 667 lei cu suma de 100 lei.

(6) Ajustarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, prevăzută la art. 287 lit. d) din Codul fiscal, este permisă pentru facturile emise care se află în cadrul termenului de prescripție prevăzut în Codul de procedură fiscală. În cazul în care contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate nu se poate încasa ca urmare

a punerii în aplicare a unui plan de reorganizare admis și confirmat printr-o hotărâre judecătorească, prin care creanța creditorului este modificată sau eliminată, ajustarea este permisă începând cu data pronunțării hotărârii judecătorești de confirmare a planului de reorganizare, dacă aceasta a intervenit după data de 1 ianuarie 2016. În cazul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare se operează anularea taxei neexigibile aferente livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii realizate.

(7) Reducerile de preț acordate de producătorii/distribuitorii de bunuri pe bază de cupoane valorice în cadrul unor campanii promoționale se reflectă în facturi astfel:

a) facturile de reducere se întocmesc direct de către producătorii/distribuitorii de bunuri pe numele comercianților care au acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali, chiar dacă inițial facturile de livrare a bunurilor pentru care se acordă aceste reduceri de preț au fost emise de producători/distribuitori către diverși intermediari cumpărători-revânzători. La rubrica "Cumpărător" se înscriu datele de identificare ale cumpărătorului care a acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali;

b) în cazul în care producătorii/distribuitorii de bunuri încheie contracte cu societăți specializate în administrarea cupoanelor valorice, producătorii/distribuitorii emit o singură factură cu semnul minus pentru valoarea reducerilor de preț acordate în cursul unei luni și a taxei pe valoarea adăugată aferente. Anexa la aceste facturi trebuie să conțină informații din care să rezulte valoarea reducerilor de preț acordate de un producător/distribuitor pentru fiecare comerciant, pe categorii de bunuri. La rubrica "Cumpărător" se vor înscrie datele de identificare ale societății specializate în administrarea cupoanelor valorice. Societățile specializate în administrarea cupoanelor valorice vor emite către fiecare comerciant o singură factură cu semnul minus pentru toate bunurile în cauză, în care vor înscrie valoarea reducerilor de preț acordate de producători/distribuitori în cursul unei luni și a taxei pe valoarea adăugată aferente. Anexa la aceste facturi trebuie să conțină informații din care să rezulte valoarea reducerilor de preț acordate de un producător/distribuitor pentru fiecare comerciant, pe categorii de bunuri. La rubrica "Furnizor" se vor înscrie datele de identificare ale societății specializate în administrarea cupoanelor valorice.

SECȚIUNEA a 3-a

Baza de impozitare pentru achizițiile intracomunitare

33. În sensul art. 288 din Codul fiscal, baza de impozitare a achiziției intracomunitare cuprinde elementele prevăzute la art. 286 alin. (3) din Codul fiscal și nu cuprinde elementele prevăzute la art. 286 alin. (4) din Codul fiscal și/sau, după caz, se ajustează în conformitate cu prevederile art. 287 din Codul fiscal. Cheltuielile de transport sau alte cheltuieli accesorii, cum sunt cele de asigurare sau de ambalare, se cuprind în baza impozabilă a bunurilor achiziționate intracomunitar numai dacă acestea cad în sarcina vânzătorului conform contractului dintre părți.

SECȚIUNEA a 4-a

Baza de impozitare pentru import

34. (1) În sensul art. 289 din Codul fiscal, baza de impozitare nu cuprinde elementele prevăzute la art. 286 alin. (4) lit. a) - d) din Codul fiscal, dacă acestea sunt cunoscute în momentul în care intervine exigibilitatea taxei pentru un import conform art. 285 din Codul fiscal.

(2) Baza de impozitare pentru importul de bunuri nu se ajustează în cazul modificării ulterioare a elementelor care au stat la baza determinării valorii în vamă a bunurilor, ca urmare a unor evenimente prevăzute la art. 286 alin. (4) lit. a) - d) din Codul fiscal, cu excepția situațiilor în care aceste modificări sunt cuprinse într-un document pentru regularizarea situației emis de organele vamale.

(3) În cazul bunurilor care au fost achiziționate din afara Uniunii Europene și înainte de a fi importate pe teritoriul Uniunii sunt supuse unor lucrări sau evaluări asupra bunurilor mobile corporale în afara Uniunii Europene, pentru evitarea dublei impozitări, atunci când beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă stabilită în România, inclusiv o persoană juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, pentru serviciile prestate în afara Uniunii Europene se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. Contravaloarea acestor servicii nu va fi inclusă în baza de impozitare a importului de bunuri. Ambalajele sau alte bunuri utilizate în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrările sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate și nu sunt tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. Baza de impozitare a taxei pentru aceste servicii cuprinde și eventualele taxe, impozite, prelevări care sunt percepute pentru importul bunurilor accesorii serviciilor.

(4) Atunci când beneficiarul serviciilor prevăzute la alin. (3) prestate în afara Uniunii Europene este o persoană neimpozabilă, inclusiv persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, baza de impozitare a importului va cuprinde și valoarea serviciilor prestate în afara Uniunii Europene, la care se adaugă elementele care nu sunt deja cuprinse în această valoare, conform art. 289 alin. (2) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 5-a

Cursul de schimb valutar

35. (1) În sensul art. 290 alin. (2) din Codul fiscal, prin ultimul curs de schimb comunicat de Banca Națională a României se înțelege cursul de schimb comunicat de respectiva bancă în ziua anterioară și care este valabil pentru operațiunile care se vor desfășura în ziua următoare.

(2) În sensul art. 290 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul emiterii de facturi înainte de livrarea de bunuri sau prestarea de servicii ori de încasarea unui avans, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data emiterii acestor facturi va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii, respectiv la data regularizării operațiunii, inclusiv în cazul operațiunilor pentru care se aplică sistemul TVA la încasare. În cazul încasării de avansuri pentru care factura este emisă ulterior încasării avansului, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data încasării avansurilor va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii, respectiv atunci

când se fac regularizările avansurilor încasate.

Exemplul nr. 1: În luna ianuarie 2016, o persoană impozabilă A înregistrată în scopuri de TVA potrivit art. 316 din Codul fiscal încasează 1.000 euro drept avans pentru livrarea în interiorul țării a unui automobil de la o altă societate B; A va emite o factură către B la cursul de 4,5 lei/euro, valabil la data încasării avansului.

Baza de impozitare a TVA: $1.000 \text{ euro} \times 4,5 \text{ lei/euro} = 4.500 \text{ lei}$.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului: $4.500 \text{ lei} \times 20\% = 900 \text{ lei}$.

După o perioadă de 3 luni are loc livrarea automobilului, care costă 5.000 euro. Cursul din data livrării bunului este de 4,4 lei/euro. La data livrării se vor storna avansul și taxa pe valoarea adăugată aferentă acestuia, respectiv 4.500 lei și 900 lei, cu semnul minus.

Baza de impozitare a TVA pentru livrare se determină astfel:

$[(1.000 \text{ euro} \times 4,5 \text{ lei/euro}) + (4.000 \text{ euro} \times 4,4 \text{ lei/euro})] = 22.100 \text{ lei}$.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă livrării se determină astfel:

$22.100 \text{ lei} \times 20\% = 4.420 \text{ lei}$.

Exemplul nr. 2: Compania A încasează în luna decembrie 2015 un avans de 2.000 euro pentru livrarea în interiorul țării a unui utilaj către clientul său B. Livrarea utilajului are loc în cursul lunii ianuarie la prețul de 6.000 euro.

A va emite o factură pentru avansul de 2.000 euro către B la cursul de 4,45 lei/euro, valabil la data încasării avansului în luna decembrie.

Baza de impozitare a TVA pentru avans: $2.000 \text{ euro} \times 4,45 \text{ lei/euro} = 8.900 \text{ lei}$.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului: $8.900 \text{ lei} \times 24\% = 2.136 \text{ lei}$.

În ianuarie 2016, la livrarea utilajului se regularizează avansul facturat, inclusiv cota de taxă pe valoarea adăugată ca urmare a modificării cotei standard la 1 ianuarie 2016. Cursul din data livrării bunului este de 4,5 lei/euro. Regularizările efectuate, inclusiv regularizarea cotei de TVA:

Stornarea avansului, inclusiv a taxei pe valoarea adăugată aferente acestuia, respectiv 8.900 lei și 2.136 lei, cu semnul minus.

Baza de impozitare a livrării: $[(2.000 \text{ euro} \times 4,45 \text{ lei/euro}) + (4.000 \text{ euro} \times 4,5 \text{ lei/euro})] = 8.900 \text{ lei} + 18.000 \text{ lei} = 26.900 \text{ lei}$.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă livrării: $26.900 \text{ lei} \times 20\% = 5.380 \text{ lei}$.

Exemplul nr. 3: Compania A livrează bunuri în valoare de 7.000 euro către compania B, la data de 20 februarie 2016. Compania A aplică sistemul TVA la încasare, iar factura este emisă la data de 10 martie 2016. Cursul de schimb valutar valabil în data de 20 februarie 2016 este de 4,5 lei/euro. Societatea A încasează contravaloarea integrală a facturii în data de 15 mai 2016, la cursul de 4,4 lei/euro. Societatea A va înregistra ca taxă neexigibilă aferentă livrării suma de 6.300 lei, calculată astfel:

- baza impozabilă: $7.000 \text{ euro} \times 4,5 \text{ lei/euro} = 31.500 \text{ lei}$;

- TVA neexigibilă aferentă livrării: $31.500 \text{ lei} \times 20\% = 6.300 \text{ lei}$.

Exigibilitatea TVA aferente livrării intervine la data încasării, respectiv 15 mai 2016, dată la care societatea A trebuie să colecteze TVA în sumă de 6.300 lei.

(3) Pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii în interiorul țării, contractate în valută cu decontare în lei la cursul de schimb din data plății, diferențele de curs dintre cursul de schimb menționat în factura întocmită conform alin. (1) și cursul de schimb

utilizat la data încasării nu sunt considerate diferențe de preț și nu se emite o factură în acest sens.

(4) În cazul achizițiilor intracomunitare de bunuri, cursul de schimb utilizat pentru determinarea în lei a bazei impozabile a taxei este cursul din data exigibilității taxei, astfel cum este stabilită la art. 284 din Codul fiscal, indiferent de data la care sunt sau vor fi recepționate bunurile.

(5) În cazul livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă conform art. 294 alin. (2) din Codul fiscal, cursul de schimb utilizat pentru determinarea în lei a bazei impozabile a taxei este cursul din data exigibilității taxei, astfel cum este stabilită la art. 283 din Codul fiscal, indiferent de data la care sunt sau vor fi livrate bunurile.

(6) Pentru operațiunile în interiorul țării, dacă baza impozabilă este stabilită în valută, transformarea în lei se va efectua la cursul din data la care intervine exigibilitatea taxei, conform prevederilor art. 280, 281 și 282 alin. (1) și (2) din Codul fiscal. Prin excepție, în cazul operațiunilor supuse sistemului TVA la încasare prevăzut la art. 282 alin. (3) - (8) din Codul fiscal, transformarea în lei se efectuează la cursul din data la care ar fi intervenit exigibilitatea taxei pentru operațiunea în cauză dacă nu ar fi fost supusă sistemului TVA la încasare, respectiv conform prevederilor art. 280 - 282 alin. (1) și (2) din Codul fiscal.

(7) Prevederile primei teze a alin. (6) se aplică și pentru serviciile prestate către persoane stabilite în Uniunea Europeană ori în afara Uniunii Europene, precum și pentru serviciile achiziționate de la prestatori stabiliți în Uniunea Europeană sau în afara Uniunii Europene, precum și în cazul livrărilor de bunuri care nu au locul în România conform art. 275 din Codul fiscal, efectuate de persoane impozabile stabilite în România, sau al achizițiilor de bunuri care au locul în România și pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei conform art. 307 alin. (2) - (6) din Codul fiscal.

CAPITOLUL VIII

Cotele de taxă

36. Pentru livrările de bunuri/prestările de servicii taxabile, respectiv cele care sunt supuse cotei standard de TVA sau cotelor reduse de TVA, prevăzute de art. 291 din Codul fiscal, taxa colectată se determină după cum urmează:

a) se aplică cota legală de TVA la contravaloarea livrării/prestării, în cazul în care rezultă că părțile au convenit că TVA nu este inclusă în contravaloarea livrării, sau în cazul în care contrapartida nu este stabilită de părți, ci este stabilită prin lege, prin licitație, printr-o hotărâre a instanței, sau alte situații similare, și nu include taxa;

b) contrapartida unei livrări de bunuri/prestări de servicii trebuie considerată ca incluzând deja taxa pe valoarea adăugată, taxa determinându-se prin aplicarea procedurii sutei mărite, respectiv $20 \times 100 / 120$ în cazul cotei standard și $19 \times 100 / 119$ începând cu data de 1 ianuarie 2017, $9 \times 100 / 109$ sau $5 \times 100 / 105$ în cazul cotelor reduse, în următoarele situații:

1. atunci când părțile au convenit că TVA este inclusă în contravaloarea livrării/prestării;

2. în cazul livrărilor de bunuri și/sau prestărilor de servicii direct către populație pentru care nu este necesară potrivit legii emiterea unei facturi;

3. în orice situație în care contrapartida nu este stabilită de părți, ci este stabilită prin lege, prin licitație, printr-o hotărâre a instanței, sau alte situații similare, și include taxa;

4. atunci când prețul unui bun/serviciu a fost stabilit de părți fără nicio mențiune cu privire la taxa pe valoarea adăugată, iar furnizorul/prestatorul bunului/serviciului respectiv este persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată colectate pentru operațiunea supusă taxei, și furnizorul/prestatorul nu are posibilitatea de a recupera de la beneficiar taxa pe valoarea adăugată care ar fi trebuit colectată pentru operațiunea respectivă. Poate fi acceptată ca mijloc de probă a faptului că furnizorul/prestatorul nu are posibilitatea de a recupera de la beneficiar taxa pe valoarea adăugată, inclusiv o declarație pe propria răspundere a furnizorului.

37. (1) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal se aplică pentru protezele medicale și accesoriile acestora, exclusiv protezele dentare care sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată, în condițiile prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Proteza medicală este un dispozitiv medical destinat utilizării personale exclusive care amplifică, restabilește sau înlocuiește zone din țesuturile moi ori dure, precum și funcții ale organismului uman; acest dispozitiv poate fi intern, extern sau atât intern, cât și extern. Accesoriul unei proteze este un articol care este prevăzut în mod special de către producător pentru a fi utilizat împreună cu proteza medicală.

(2) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se aplică pentru produsele ortopedice. Sunt produse ortopedice protezele utilizate pentru amplificarea, restabilirea sau înlocuirea țesuturilor moi ori dure, precum și a unor funcții ale sistemului osteoarticular, ortezele utilizate pentru modificarea caracteristicilor structurale și funcționale ale sistemului neuromuscular și scheletic, precum și încălțăminte ortopedică realizată la recomandarea medicului de specialitate, mijloacele și dispozitivele de mers ortopedice, precum fotolii rulante și/sau alte vehicule similare pentru invalizi, părți și/sau accesorii de fotolii rulante ori de vehicule similare pentru invalizi.

(3) În sensul art. 291 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, prin cazare în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară se înțelege cazarea în structurile de primire turistice cu funcțiuni de cazare turistică prevăzute la art. 2 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare. Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal se aplică pentru tipurile de cazare în structurile de primire turistică cu funcțiune de cazare, prevăzute la art. 2¹ din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare. În cazul cazării cu demipensiune, cu pensiune completă sau cu "all inclusive", astfel cum sunt definite la art. 2¹ din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare, cota redusă de TVA se aplică asupra prețului total al cazării, care poate include și băuturi alcoolice. Orice persoană care acționează în condițiile prevăzute la pct. 8 alin. (2) sau care intermediază astfel de operațiuni în nume propriu, dar în contul altei persoane,

potrivit art. 271 alin. (2) din Codul fiscal, aplică cota de 9% a taxei, cu excepția situațiilor în care este obligatorie aplicarea regimului special de taxă pentru agenții de turism, prevăzut la art. 311 din Codul fiscal.

(4) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal se aplică pe tot lanțul economic de la producție până la vânzarea către consumatorul final de către toți furnizorii, indiferent de calitatea acestora, respectiv producători sau comercianți, pentru livrarea bunurilor care se încadrează la următoarele coduri NC, indiferent de destinația acestora:

a) animale vii și păsări vii, din specii domestice, care se încadrează la codurile NC 0101 - 0105, 0106 14 10, 0106 19 00, 0106 33 00, 0106 39 10, 0106 39 80, 0106 41 00 și 0106 90 00 destinate consumului alimentar uman sau animal sau destinate producerii de alimente pentru consumul uman sau animal, de materii prime sau ingrediente pentru prepararea alimentelor pentru consumul uman sau animal, inclusiv în cazul în care acestea sunt utilizate pentru reproducție;

b) carne și organe comestibile care se încadrează la codurile NC 0201 - 0210;

c) pești și crustacee, moluște și alte nevertebrate acvatice, care se încadrează la codurile NC 0301 - 0308, cu excepția peștilor ornamentali vii care se încadrează la codurile NC 0301 11 00 și 0301 19 00;

d) lapte și produse lactate care se încadrează la codurile NC 0401 - 0406;

e) ouă de păsări care se încadrează la codurile NC 0407 - 0408, cu excepția celor care se încadrează la codurile NC 0407 11 00, 0407 19, 0408 11 20, 0408 19 20, 0408 91 20, 0408 99 20;

f) miere naturală care se încadrează la codul NC 04090000;

g) alte produse comestibile de origine animală care se încadrează la codurile NC 0410 00 00, 0504 00 00, 0506 90 00, 0507, 0508 00 00, 0511 91, 0511 99;

h) plante vii utilizate ca alimente destinate consumului uman sau animal ori ca materii prime sau ingrediente pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal, care se încadrează la codul NC 0602 90 50;

i) legume, plante, rădăcini și tuberculi, alimentare, care se încadrează la codurile NC 0701 - 0714, cu excepția celor care se încadrează la codurile NC 0701 10 00, 0703 10 11, 0712 90 11, 0713 10 10, 0713 33 10;

j) fructe comestibile, coji de citrice sau de pepeni, care se încadrează la codurile NC 0801 - 0814 00 00;

k) cafea, ceai, maté și mirodenii, care se încadrează la codurile NC 0901 - 0910;

l) cereale care se încadrează la codurile NC 1001 - 1008, cu excepția celor destinate însămânțării care se încadrează la codurile NC 1001 11 00, 1001 91, 1002 10 00, 1003 10 00, 1004 10 00, 1005 10, 1006 10 10, 1007 10 și 1008 21 00;

m) produse ale industriei morăritului, malț, amidon și fecule, inulină, gluten de grâu, care se încadrează la codurile NC 1101 00 - 1109 00 00, cu excepția celor care se încadrează la codul NC 1106 20 10;

n) semințe și fructe oleaginoase, semințe și fructe diverse, plante industriale sau medicinale, paie și furaje, care se încadrează la codurile NC 1201 - 1206, 1208, 1210, 1213 și 1214, cu excepția celor care se încadrează la codurile 1201 10 00, 1202 30 00, 1204 00 10, 1205 10 10, 1206 00 10;

o) grăsimi și uleiuri de origine animală sau vegetală, produse ale disocierii

acestora, grăsimi alimentare prelucrate, care se încadrează la codurile NC 1501 - 1517, cu excepția celor care se încadrează la codurile NC 1505 00, 1509 10 10;

p) preparate din carne, din pește sau din crustacee, din moluște sau din alte nevertebrate acvatică, care se încadrează la codurile NC 1601 00 - 1605;

q) zaharuri și produse zaharoase, care se încadrează la codurile NC 1701 - 1704;

r) cacao și preparate din cacao, care se încadrează la codurile NC 1801 00 00 - 1806;

s) preparate pe bază de cereale, de făină, de amidon, de fecule sau de lapte, produse de patiserie, care se încadrează la codurile NC 1901 - 1905;

ș) preparate din legume, din fructe sau din alte părți de plante, care se încadrează la codurile NC 2001 - 2009;

t) preparate alimentare diverse care se încadrează la codurile NC 2101 - 2106, cu excepția preparatelor ce conțin alcool de la codul 2106 90 20;

ț) băuturi, oțet comestibil și înlocuitori de oțet comestibil obținuți din acid acetic, care se încadrează la codurile NC 2201, 2202 și 2209 00;

u) reziduuri și deșeuri ale industriei alimentare, alimente preparate pentru animale, care se încadrează la codurile NC 2301, 2302, 2304 00 00 - 2306, 2308 00 și 2309;

Exemplul nr. 1: Un producător agricol vinde caise care se încadrează la codul NC 0809 10 00 către un comerciant. Pentru livrarea efectuată producătorul agricol aplică cota de TVA de 9%. La rândul său, comerciantul vinde caisele cu cota de 9% indiferent ce destinație ulterioară vor avea fructele livrate: alimente, materie primă pentru dulceață, compoturi sau producția de alcool.

Exemplul nr. 2: Un producător de miere livrează mierea, care se încadrează la codul NC NC 04090000, atât către magazine de vânzare cu amănuntul, cât și către fabrici de produse cosmetice sau către producători de hidromel. În toate situațiile va aplica cota redusă de 9% la livrarea mierii.

Exemplul nr. 3: O persoană impozabilă importă ulei de soia, care se încadrează la codul NC 1507, pentru producerea de biodiesel. Cota de TVA aplicabilă pentru importul de ulei de soia este cota redusă de 9%.

(5) Pentru livrarea următoarelor bunuri, datorită naturii lor, cota redusă de TVA de 9% se aplică de orice furnizor numai dacă acesta poate face dovada că sunt utilizate pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal:

a) semințe și fructe oleaginoase, semințe și fructe diverse, plante industriale sau medicinale, paie și furaje, care se încadrează la codurile NC 1207, 1209, 1211 și 1212;

b) grăsimi și uleiuri de origine animală sau vegetală, produse ale disocierii acestora, grăsimi alimentare prelucrate, care se încadrează la codurile NC 1518 00, 1520 00 00, 1521 și 1522 00;

c) reziduuri și deșeuri ale industriei alimentare, alimente preparate pentru animale, care se încadrează la codurile NC 2303 și 2307 00;

d) gume, rășini și alte seve și extracte vegetale, care sunt utilizate ca ingrediente pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal, ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal și care se încadrează la codurile NC 1301 și 1302, cu excepția celor care se încadrează la codul

NC 1302 11 00;

e) sare care este utilizată ca ingredient pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal și care se încadrează la codul NC 2501 00;

f) produse chimice anorganice și organice care sunt utilizate ca ingrediente pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal și care se încadrează la codurile NC 2801 - 2853 și 2901 - 2942, cu excepția codurilor 2805 40, 2815 11 00, 2815 12 00, 2815 30 00, 2818 - 2825, 2828, 2834 29, 2837, 2843 - 2846, 2849, 2850, 2852, 2853 00 50, 2901 - 2904, 2905 11 - 2905 39 95, 2909 11 00 - 2909 60 și 2910;

g) alte bunuri care sunt utilizate ca ingrediente pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal și care se încadrează la codurile NC 3203, 3204, 3301, 3302 10, 3402 13 00, 3501 - 3505, 3507, 3823, 3824 60, 3824 90 25, 3824 90 55, 3824 90 62, 3824 90 64, 3824 90 80, 3824 90 92 - 3824 90 96, 3912 31 00, 3913 10 00, 3917 10 și 4706 91 00.

(6) Condiția prevăzută la alin. (5) se consideră îndeplinită dacă bunurile:

a) fie sunt comercializate în propriile magazine de comerț cu amănuntul sau cash and carry sau sunt utilizate în propriile unități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal, restaurante sau alte unități de servicii de alimentație, pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal;

b) fie sunt livrate către persoane impozabile care desfășoară activități de comerț cu amănuntul, comerț cash and carry, restaurant sau alte activități de servicii de alimentație ori activități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal.

(7) În cazul importului de bunuri prevăzute la alin. (5), cota redusă de TVA se aplică pe baza declarației angajament, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 4, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, care se depune la organul vamal competent la momentul importului, din care să rezulte:

a) fie că va comercializa bunurile importate în propriile magazine de comerț cu amănuntul sau cash and carry sau le va utiliza în propriile unități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal, restaurante sau alte unități de servicii de alimentație, pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal;

b) fie că va livra ulterior importului bunurile către persoane impozabile care desfășoară activități de comerț cu amănuntul, comerț cash and carry, restaurante sau alte activități de servicii de alimentație ori activități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal.

(8) În cazul achiziției intracomunitare de bunuri prevăzute la alin. (5), cota redusă de TVA de 9% se aplică numai dacă persoana impozabilă poate face dovada:

a) fie că va comercializa bunurile achiziționate intracomunitar în propriile magazine de comerț cu amănuntul sau cash and carry sau le va utiliza în propriile unități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal, restaurante

sau alte unități de servicii de alimentație, pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal;

b) fie că va livra ulterior achiziției intracomunitare bunurile către persoane impozabile care desfășoară activități de comerț cu amănuntul, comerț cash and carry, restaurante sau alte activități de servicii de alimentație ori activități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal.

(9) Dacă persoana impozabilă care importă, achiziționează intracomunitar sau livrează în țară bunurile prevăzute la alin. (5) nu poate face dovada aplicării cotei reduse de TVA de 9% în condițiile prevăzute la alin. (6) - (8), se aplică cota standard de TVA, chiar dacă pentru o livrare ulterioară se aplică cota redusă de 9% pentru același bun.

(10) Cota redusă de TVA de 9% se aplică pentru livrarea, importul sau achiziția intracomunitară de suplimente alimentare notificate care se regăsesc pe site-ul Ministerului Sănătății sau pe cel al Institutului de Bioresurse Alimentare, în conformitate cu Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale, al ministrului sănătății și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 1.228/2005/244/63/2006 pentru aprobarea Normelor tehnice privind comercializarea suplimentelor alimentare predozate de origine animală și vegetală și/sau a amestecurilor acestora cu vitamine, minerale și alți nutrienți, cu Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale și al ministrului sănătății nr. 244/401/2005 privind prelucrarea, procesarea și comercializarea plantelor medicinale și aromatice utilizate ca atare, parțial procesate sau procesate sub formă de suplimente alimentare predozate și cu Ordinul ministrului sănătății publice nr. 1.069/2007 pentru aprobarea Normelor privind suplimentele alimentare.

(11) În situația în care se comercializează un pachet care cuprinde bunuri supuse atât cotei de TVA de 9%, cât și cotei standard de TVA, la un preț total, se aplică cota de TVA corespunzătoare fiecărui bun, în măsura în care bunurile care compun pachetul pot fi separate, în caz contrar aplicându-se cota standard de TVA la valoarea totală a pachetului. Se exceptează bunurile acordate gratuit în vederea stimulării vânzărilor în condițiile prevăzute la pct. 7 alin. (10) lit. a).

Exemplul 1: La vânzarea unui coș care are un preț total, care cuprinde atât produse alimentare, cât și băuturi alcoolice și produse cosmetice, se aplică cota de TVA aferentă fiecărui produs în parte.

Exemplul 2: La vânzarea unui aragaz, dacă comerciantul oferă gratuit un pachet de spaghete, se consideră că acesta este acordat gratuit, în scopul stimulării vânzărilor, iar cota aplicabilă pentru vânzarea aragazului este de 20%.

(12) În aplicarea art. 291 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, prin servicii de restaurant și de catering se înțelege serviciile prevăzute la pct. 18. Orice combinație de băuturi alcoolice și nealcoolice indiferent de concentrația alcoolică este considerată băutură alcoolică. Pentru băuturile alcoolice servite la restaurant sau oferite în cazul serviciilor de catering se aplică cota standard de TVA, dar nu se consideră că are loc o livrare separată de bunuri, oferirea de băuturi alcoolice făcând parte din serviciile de restaurant sau de catering.

Exemplu: Un restaurant care vinde și mâncare pentru a fi servită în afara locației restaurantului nu este considerată prestare de servicii de restaurant, ci livrare de bunuri, dar pentru care aplică cota redusă de TVA de 9%, inclusiv pentru caserola sau paharele în care sunt servite alimentele sau băuturile nealcoolice, chiar dacă contravaloarea acestora ar fi evidențiată separat pe bonul fiscal. În acest caz se consideră că livrarea alimentelor este livrarea principală care atrage aceeași cotă de TVA livrării caserolei sau a paharului, acestea fiind livrări accesorii, nu un scop în sine pentru client.

(13) În aplicarea art. 291 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal, se aplică cota redusă de TVA de 9%:

a) de orice persoană impozabilă care livrează apă potabilă. Prin apă potabilă se înțelege apa care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 2 pct. 1 din Legea nr. 458/2002 privind calitatea apei potabile, republicată, cu modificările ulterioare;

b) de orice persoană care livrează apă de irigații care este transportată prin infrastructura principală și/sau secundară de irigații. În categoria persoanelor care livrează apă destinată irigațiilor se cuprind inclusiv furnizorii de apă din Dunăre, din râuri interioare, izvoare, lacuri de acumulare sau alte surse de apă, care alimentează sistemele de irigații.

38. (1) Cota redusă de 5% prevăzută la art. 291 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal se aplică pentru livrarea de manuale școlare, cărți, ziare și reviste, inclusiv pentru cele înregistrate pe suport electromagnetic sau pe alte tipuri de suporturi. Cărțile și manualele școlare sunt tipăriturile care au cod ISBN, inclusiv partiturile muzicale imprimare care au cod ISMN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Ziarele și revistele sunt orice tipărituri care au cod ISSN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Nu se aplică cota redusă a taxei pe valoarea adăugată pentru livrarea de cărți, ziare și reviste care sunt destinate în principal sau exclusiv publicității. Prin sintagma "în principal" se înțelege că mai mult de jumătate din conținutul cărții, ziarului sau revistei este destinat publicității. De asemenea, nu se aplică cota redusă a taxei pentru livrarea de cărți, ziare și reviste, în cazul în care acestea sunt furnizate pe cale electronică, operațiunile fiind considerate prestări de servicii, conform art. 7 alin. (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată.

(2) Cota redusă de taxă de 5% prevăzută la art. 291 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal se aplică numai pentru livrarea, astfel cum este definită la art. 270 alin. (1) din Codul fiscal, a locuințelor ca parte a politicii sociale, respectiv pentru transferul dreptului de a dispune ca și un proprietar de bunurile prevăzute la art. 291 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal. Pentru livrările prevăzute la art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 1, 2 și 4 din Codul fiscal, cota redusă de TVA de 5% se aplică inclusiv pentru terenul pe care este construită locuința.

(3) În aplicarea art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 3 din Codul fiscal:

a) prin locuință se înțelege construcția alcătuită din una sau mai multe camere de locuit, cu dependințele, dotările și utilitățile necesare, care, la data livrării, satisface cerințele de locuit ale unei persoane ori familii;

b) anexele gospodărești nu se iau în calculul suprafeței utile a locuinței de 120 mp;

c) valoarea-limită de 450.000 lei cuprinde valoarea locuinței, inclusiv valoarea cotelor indivize din părțile comune ale imobilului și a anexelor gospodărești și, după caz, a terenului pe care este construită locuința, dar exclude unele drepturi de servitute legate de locuința respectivă; aceste prevederi se aplică inclusiv pentru contractele încheiate până la data de 31 decembrie 2015, pentru operațiuni al căror fapt generator de taxă intervine după 1 ianuarie 2016;

d) la calculul suprafeței maxime de 250 mp se cuprind și suprafețele anexelor gospodărești, precum și cotele indivize din orice alte suprafețe dobândite împreună cu locuința și care au o legătură directă cu locuința respectivă, fiind considerate accesorii livrării, chiar dacă se află la numere cadastrale diferite.

(4) Suprafața terenului pe care este construită locuința, precum și suprafața utilă a locuinței, prevăzute la art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 3 din Codul fiscal, trebuie să fie înscrise în documentația cadastrală anexată la actul de vânzare-cumpărare încheiat în condițiile legii.

(5) Cumpărătorul trebuie să pună la dispoziția vânzătorului, cel mai târziu până la momentul livrării bunului imobil, o declarație pe propria răspundere, autenticată de un notar, din care să rezulte că sunt îndeplinite condițiile stabilite la art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 3 subpct. (i) și (ii) din Codul fiscal, care se păstrează de vânzător pentru justificarea aplicării cotei reduse de TVA de 5%.

(6) Persoanele impozabile care livrează locuințe vor aplica cota de 5%, inclusiv pentru avansurile aferente acestor livrări, dacă din contractele încheiate rezultă că la momentul livrării vor fi îndeplinite toate condițiile impuse de art. 291 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal și sunt în posesia declarației prevăzute la alin. (5). În situația în care avansurile au fost facturate prin aplicarea cotei standard de TVA, datorită neprezentării de către cumpărător a declarației prevăzute la alin. (5) sau din alte motive obiective, la livrarea bunului imobil se efectuează regularizările prevăzute la art. 291 alin. (4) din Codul fiscal în vederea aplicării cotei de 5%, dacă toate condițiile impuse de art. 291 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, astfel cum sunt detaliate și de prezentele norme metodologice, sunt îndeplinite la data livrării.

(7) Pentru clădirile prevăzute la art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 1, 2 și 4 din Codul fiscal, cumpărătorul va pune la dispoziția vânzătorului o declarație pe propria răspundere, autenticată de un notar, din care să rezulte că va utiliza aceste clădiri conform destinației prevăzute de lege, care se păstrează de vânzător pentru justificarea aplicării cotei reduse de TVA de 5%. Declarația trebuie prezentată cel mai târziu până la momentul livrării clădirii respective. Prevederile art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 1, 2 și 4 din Codul fiscal se aplică și în cazul livrării de părți dintr-o clădire destinate scopurilor respective.

39. (1) În cazul achizițiilor intracomunitare de bunuri pentru care exigibilitatea taxei a intervenit integral sau parțial anticipat faptului generator, nu se fac regularizări în situația modificării cotelor de TVA, în sensul aplicării cotei de TVA de la data faptului generator de taxă, cota aplicabilă fiind cea în vigoare la data la care intervine exigibilitatea taxei.

(2) Pentru livrările de bunuri și prestările de servicii, inclusiv în cazul în care beneficiarul are obligația plății taxei potrivit art. 331 sau art. 307 alin. (2) - (6) din Codul fiscal, în situația modificărilor de cote se aplică regularizările prevăzute la art.

291 alin. (6) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1: O societate de construcții întocmește situația de lucrări în cursul lunii decembrie 2015, pentru lucrările efectuate în lunile noiembrie și decembrie. Contractul prevede că situația de lucrări trebuie acceptată de beneficiar. Beneficiarul acceptă situația de lucrări în luna ianuarie 2016. Faptul generator de taxă, respectiv data la care se consideră serviciul prestat, intervine la data acceptării situației de lucrări de către beneficiar, potrivit prevederilor art. 281 alin. (7) din Codul fiscal. În consecință, cota aplicabilă pentru întreaga contravaloare a serviciilor acceptate de beneficiar este de 20%, cota în vigoare la data faptului generator de taxă. În situația în care anterior emiterii situației de lucrări au fost emise facturi de avans cu cota de 24%, după data de 1 ianuarie 2016 avansurile respective se regularizează prin aplicarea cotei de 20%.

Exemplul nr. 2: O societate de furnizare a energiei electrice are încheiate contracte cu persoane fizice și cu persoane juridice:

A. Pentru categoria de consumatori casnici, în contractul de furnizare se prevede că societatea facturează energia electrică furnizată la valoarea indexului comunicat de client lunar în intervalul 1 - 10 al fiecărei luni. După comunicarea indexului pentru energia electrică consumată, societatea de furnizare emite factura în luna următoare celei în care a fost comunicat indexul de către client. Faptul generator intervine la data la care societatea de furnizare emite factura potrivit art. 281 alin. (8) din Codul fiscal, întrucât contractul nu specifică o anumită dată la care trebuie efectuată plata. Dacă pe factură se menționează un anumit termen de plată a facturii, data plății nu constituie fapt generator de taxă în lipsa acestei mențiuni în contract. Presupunând că indexul a fost comunicat de client la data de 10 decembrie 2015, iar factura este emisă în cursul lunii ianuarie 2016, cota de TVA aplicabilă este de 20%.

De asemenea, contractul de furnizare a energiei electrice prevede că în situația în care clientul nu transmite indexul, societatea de furnizare va emite factura pentru o valoare estimată a consumului de energie electrică, determinat potrivit consumurilor anterioare efectuate de client. Presupunând că facturarea s-a realizat în lunile noiembrie, decembrie 2015 și ianuarie 2016, pe baza consumului estimat, se consideră că faptul generator de taxă a intervenit la data emiterii fiecărei facturi pentru valoarea consumului estimat, cu cota de TVA în vigoare în perioadele respective, 24% în noiembrie și decembrie 2015 și 20% în ianuarie 2016. În luna februarie 2016, societatea de furnizare va trimite un reprezentant pentru citirea indexului în vederea regularizării la consumul efectiv din perioadele de facturare anterioare. Presupunând că există diferențe în plus sau în minus față de consumul estimat facturat, în luna februarie 2016 intervine o situație de ajustare a bazei de impozitare potrivit art. 287 din Codul fiscal, pentru care societatea de furnizare va emite o factură. În situația în care societatea de furnizare nu poate determina cărei livrări îi corespund diferențele respective, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul prevăzut la art. 287 din Codul fiscal, conform pct. 25 alin. (2), respectiv 20%. Exemplul este valabil și pentru furnizarea de gaze naturale și apă, a căror livrare este continuă.

B. Pentru categoria de consumatori mari, potrivit contractului de furnizare de energie electrică, societatea de furnizare facturează lunar în avans o valoare a energiei

electrice ce urmează a fi livrată în luna în curs, având la bază criteriile de determinare a cantității necesare de energie electrică la punctele de consum ale clientului. La finalul perioadei de facturare lunare, societatea de furnizare regularizează valoarea facturată inițial în vederea reflectării energiei electrice efectiv furnizate în luna respectivă. În această situație, factura emisă inițial pentru valoarea energiei electrice ce urmează să fie furnizată se consideră o factură de avans și nu dă naștere unui fapt generator de taxă. În acest sens, faptul generator intervine la emiterea facturii pentru cantitatea de energie electrică efectiv furnizată în luna respectivă. Presupunând că la data de 1 decembrie 2015 se emite factura de avans pentru luna decembrie 2015, se aplică cota de TVA de 24%, iar regularizarea facturii de avans se realizează la data de 3 ianuarie 2016, factura de avans se reia cu semnul minus și se va factura cantitatea de energie electrică furnizată la cota de TVA de 20%, cota în vigoare la data faptului generator de taxă. Presupunând că regularizarea facturii de avans se realizează la 31 decembrie 2015, la facturarea cantității de energie electrică furnizată se aplică cota de TVA de 24%. Exemplul este valabil și pentru furnizarea de gaze naturale și apă, a căror livrare este continuă.

Exemplul nr. 3: O societate de leasing are încheiate cu utilizatori contracte de leasing financiar pentru autovehicule, în care se precizează un scadențar pentru efectuarea plății ratelor de leasing. Pentru rata de leasing având data scadentă pentru efectuarea plății în data de 20 decembrie 2015 se aplică cota de TVA de 24%. Pentru rata de leasing având data scadentă pentru efectuarea plății în data de 20 ianuarie 2016 se aplică cota de TVA de 20%. Dacă societatea de leasing emite factura pentru rata de leasing scadentă în ianuarie 2016, aceasta se consideră o factură emisă înainte de faptul generator de taxă. Prin urmare, se efectuează regularizarea facturii emise anticipat pentru a aplica cota de TVA de 20% de la data faptului generator de taxă, potrivit prevederilor art. 291 alin. (4) din Codul fiscal. În cazul acestui exemplu, dacă factura ar fi fost achitată în luna decembrie, nu ar fi modificat faptul generator de taxă, care rămâne data de 20 ianuarie 2016, astfel cum este stipulată în contract. În cazul contractelor care nu au o dată stipulată în contract pentru plata se aplică prevederile pct. 24 alin. (7).

Exemplul nr. 4: O societate de consultanță fiscală prestează servicii de consultanță pentru care emite rapoarte de lucru. Prin contract nu se prevede că este necesară acceptarea raportului de lucru de către client. Faptul generator de taxă este, prin urmare, data emiterii raportului de lucru. Dacă societatea de consultanță fiscală a prestat servicii de consultanță în lunile noiembrie și decembrie 2015 pentru care a emis rapoartele de lucru în luna decembrie 2015, factura va fi emisă aplicându-se cota de TVA de 24%, termenul de emiterie a facturii fiind până la data de 15 ianuarie 2016, potrivit art. 319 alin. (16) din Codul fiscal. În situația în care serviciile de consultanță sunt prestate în baza unui contract în condițiile prevăzute la pct. 24 alin. (5), respectiv se fac plăți forfetare, indiferent de volumul serviciilor prestate, fără să fie emise rapoarte sau alte situații de lucru, faptul generator de taxă intervine potrivit art. 281 alin. (8) din Codul fiscal și a pct. 24 alin. (5).

Exemplul nr. 5: O societate furnizează reviste online pe bază de abonament, prin care clientul primește acces la consultarea revistei pentru perioada de timp la care se referă abonamentul. Societatea facturează în luna decembrie 2015 abonamente prin

care se acordă acces la revista online pentru o perioadă de 6 luni, aplicând cota de TVA de 24%. Faptul generator de taxă intervine la data acordării dreptului de acces online la reviste.

Exemplul nr. 6: O societate înregistrată în scopuri de TVA recepționează bunuri livrate din Ungaria în România în cursul lunii decembrie 2015. Până la data de 15 ianuarie 2016 societatea nu primește factura aferentă bunurilor recepționate în luna decembrie 2015 și, în consecință, va emite autofactura prevăzută la art. 320 alin. (1) din Codul fiscal la data de 15 ianuarie 2016, aplicând cota de TVA de 20%. Achiziția intracomunitară de bunuri se declară în decontul de TVA și în declarația recapitulativă aferente lunii ianuarie 2016. În luna februarie 2016, societatea primește factura emisă de furnizor având data de 10 decembrie 2015. Întrucât factura are data anterioară față de 15 ianuarie 2016, exigibilitatea TVA intervine la data la care este emisă factura. Prin urmare, în luna februarie 2016, societatea va înscrie pe rândurile de regularizări din decontul de TVA diferențele de curs valutar rezultate între cursul în vigoare la data emiterii autofacturii și cursul de schimb în vigoare la data emiterii facturii de către furnizor, pentru a raporta achiziția intracomunitară de bunuri la cursul de schimb valutar valabil la data exigibilității de taxă. De asemenea, societatea va regulariza cota de TVA aferentă acestei achiziții intracomunitare de bunuri în sensul aplicării cotei de TVA de 24%, cota de TVA aplicabilă la data exigibilității achiziției intracomunitare de bunuri. În ceea ce privește declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal, societatea va rectifica atât declarația recapitulativă aferentă lunii ianuarie 2016, în sensul excluderii achiziției intracomunitare de bunuri, cât și declarația recapitulativă aferentă lunii decembrie 2015, în sensul includerii achiziției intracomunitare de bunuri.

Exemplul nr. 7: O casă de expediție prestează servicii de transport, servicii accesorii transportului (încărcare, manipulare), alte servicii necesare pentru transportul de bunuri. Casa de expediție nu dispune de propriile mijloace de transport, apelând la transportatori pentru transportul efectiv al bunurilor. De asemenea apelează la alți prestatori de servicii și pentru celelalte servicii. Pentru a determina faptul generator de taxă al serviciilor prestate de casa de expediție, se pot distinge două situații:

a) Dacă casa de expediție facturează un singur serviciu, nu un complex de servicii, cum ar fi numai serviciul de transport, faptul generator de taxă intervine la data finalizării serviciului respectiv potrivit prevederilor art. 281 alin. (12) din Codul fiscal. Astfel, dacă din documentele de transport emise de transportator rezultă că transportul s-a finalizat în luna decembrie 2015, acesta va fi facturat cu cota de TVA de 24%, chiar dacă casa de expediție va factura cu întârziere acest transport către client, de exemplu doar în luna februarie 2016.

b) Dacă casa de expediție face un pachet de servicii pe care le facturează clientului, care cuprinde de exemplu transport, manipulare, alte servicii de logistică, se consideră că se prestează un serviciu complex unic pentru care faptul generator de taxă intervine la data finalizării ultimului serviciu din pachetul respectiv. Astfel, dacă presupunem că transportul și serviciile de manipulare s-au finalizat în luna decembrie 2015, dar serviciile logistice s-au finalizat în luna ianuarie 2016, faptul generator de taxă al acestui serviciu complex unic intervine în luna ianuarie 2016 și se aplică cota

de TVA în vigoare la data faptului generator de taxă, respectiv de 20%.

Exemplul nr. 8: O societate de leasing a încheiat un contract de leasing pentru o clădire în anul 2010. Contractul prevedea că pe lângă rata de leasing (capitalul), societatea de leasing mai factura în vederea încasării, pe parcursul derulării contractului de leasing, și valoarea reziduală a clădirii respective. De asemenea, societatea de leasing mai factura odată cu rata de leasing și comisionul de administrare, comisioane bancare, diferențe de curs, alte cheltuieli care intrau în sarcina societății de leasing în legătură cu operațiunea de leasing și care erau recuperate de la beneficiar și asigurarea. Societatea de leasing a optat pentru taxarea operațiunii de leasing potrivit prevederilor art. 292 alin. (3) din Codul fiscal. Pe perioada derulării contractului de leasing, operațiunea efectuată de societatea de leasing este o prestare de servicii, conform prevederilor pct. 8 alin. (4), iar la sfârșitul perioadei de leasing, când locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului, la solicitarea acestuia, operațiunea reprezintă o livrare de bunuri pentru valoarea la care se face transferul, respectiv pentru valoarea reziduală prevăzută în contract. Faptul generator de taxă pentru serviciul de leasing (rate) intervine la data prevăzută în contract pentru efectuarea plății ratei, iar pentru valoarea reziduală, la data la care are loc transferul dreptului de a dispune de bun ca și un proprietar. La fiecare rată de leasing facturată, toate cheltuielile accesorii vor urma același regim ca și operațiunea de bază, respectiv, pe lângă capital, vor fi facturate cu TVA și comisionul de administrare, comisioanele bancare, diferențele de curs și celelalte cheltuieli care sunt facturate de societatea de leasing, dar asigurarea se facturează în regim de scutire de TVA, conform prevederilor art. 286 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal. Facturarea unei părți din valoarea reziduală odată cu ratele de leasing reprezintă facturarea în avans a contravalorii livrării de bunuri care are loc la sfârșitul contractului de leasing. Pentru ratele facturate s-a aplicat cota în vigoare la data faptului generator de taxă (fiecare dată prevăzută în contract pentru plata ratei) și nu se mai fac regularizări la data transferului dreptului de proprietate asupra clădirii. Întrucât valoarea reziduală a fost încasată în avans față de data livrării, aplicându-se cota de 24%, dacă livrarea clădirii are loc după data de 1 ianuarie 2016, se va proceda la regularizarea sumelor încasate în avans pentru a aplica cota de TVA de 20% în vigoare la data faptului generator de taxă.

CAPITOLUL IX

Operațiuni scutite de taxă

SECȚIUNEA 1

Scutiri pentru anumite activități de interes general și scutiri pentru alte activități

40. (1) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se aplică pentru:

a) serviciile de spitalizare și alte servicii al căror scop principal îl constituie îngrijirea medicală, respectiv protejarea, inclusiv menținerea sau refacerea sănătății, desfășurate de unitățile autorizate prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul

fiscal. Se cuprind în sfera de aplicare a acestei scutiri inclusiv servicii precum: efectuarea examinărilor medicale ale persoanelor fizice pentru angajatori sau companiile de asigurare, prelevarea de sânge ori alte probe în vederea testării prezenței unor virusi, infecții sau alte boli, în numele angajatorilor ori al asigurătorilor, certificarea stării de sănătate, de exemplu cu privire la posibilitatea de a călători;

b) operațiunile care sunt strâns legate de spitalizare, îngrijirile medicale, incluzând livrarea de medicamente, bandaje, proteze și accesorii ale acestora, produse ortopedice și alte bunuri similare către pacienți în perioada tratamentului, precum și furnizarea de hrană și cazare pacienților în timpul spitalizării și îngrijirii medicale, desfășurate de unitățile autorizate prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. Totuși scutirea nu se aplică meselor pe care spitalul le asigură contra cost vizitatorilor într-o cantină sau în alt mod și nici pentru bunurile vândute la cantina spitalului.

(2) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal nu se aplică pentru:

a) serviciile care nu au ca scop principal îngrijirea medicală, respectiv protejarea, menținerea sau refacerea sănătății, cum sunt:

1. serviciile cu scop unic estetic;

2. serviciile constând în trimiterea unui kit de colectare a sângelui din cordonul ombilical al nou-născuților, testarea și procesarea acestui sânge și, dacă este cazul, depozitarea celulelor stem conținute în el în vederea unei eventuale utilizări terapeutice în viitor, destinate numai pentru a se asigura că o anumită resursă va fi disponibilă pentru tratament medical în ipoteza incertă în care tratamentul ar deveni necesar, dar nu, în sine, pentru a diagnostica, trata sau vindeca boli sau tulburări de sănătate, indiferent dacă serviciile în cauză sunt realizate împreună sau separat.

3. serviciile desfășurate de medici investigatori pentru efectuarea studiilor clinice cu medicamente de uz uman, astfel cum sunt definite la art. 21 din Normele referitoare la implementarea regulilor de bună practică în desfășurarea studiilor clinice efectuate cu medicamente de uz uman, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății publice nr. 904/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 4 august 2006;

4. serviciile care au ca scop furnizarea unor informații necesare pentru luarea unei decizii cu consecințe juridice, cum sunt: eliberarea de certificate cu privire la starea de sănătate a unei persoane, destinate utilizării în scopul acordării dreptului la o pensie, elaborarea unor rapoarte de expertiză medicală privind stabilirea răspunderii în cazurile de vătămare corporală, precum și examinările medicale efectuate în acest scop, elaborarea unor rapoarte de expertiză medicală privind respectarea normelor de medicina muncii, în vederea soluționării unor litigii, precum și efectuarea de examinări medicale în acest scop, pregătirea unor rapoarte medicale bazate pe fișe medicale, fără efectuarea de examinări medicale;

b) furnizarea de medicamente, bandaje, proteze medicale și accesorii ale acestora, produse ortopedice și alte bunuri similare, care nu este efectuată în cadrul tratamentului medical sau al spitalizării, cum ar fi cele efectuate de farmacii, chiar și în situația în care acestea sunt situate în incinta unui spital ori a unei clinici și/sau

sunt conduse de către acestea;

c) serviciile medicale veterinare, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-122/87 Comisia Comunităților Europene împotriva Republicii Italia.

(3) În conformitate cu prevederile art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată serviciile de îngrijire medicală furnizate de unități autorizate conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 109/2000 privind stațiunile balneare, climatice și balneoclimatice și asistența medicală balneară și de recuperare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 343/2002, cu modificările ulterioare, precum și serviciile de cazare și masă furnizate pe perioada acordării îngrijirilor medicale. Scutirea se aplică atât pentru serviciile prestate pacienților ale căror bilete sunt decontate de Casa Națională de Pensii Publice, cât și pentru cele prestate pacienților care beneficiază de tratament pe bază de trimitere de la medic. Serviciile de cazare și masă beneficiază de scutirea de TVA în măsura în care sunt furnizate de aceeași persoană care furnizează serviciul de tratament, fiind considerate accesorii serviciului principal scutit, respectiv serviciului de tratament, astfel cum rezultă din Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-349/96 Card Protection Plan Ltd (CPP) împotriva Commissioners of Customs & Excise. În acest sens, persoana care furnizează pachetul de servicii poate furniza serviciile de tratament, cazare și masă cu mijloace proprii sau achiziționate de la terți. Nu beneficiază de scutirea de TVA serviciile de cazare și/sau masă furnizate de alte persoane către persoana impozabilă care furnizează pachetul de servicii compus din servicii de tratament, masă și/sau cazare.

41. Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal privind activitatea de transport al bolnavilor și răniților cu vehicule special amenajate în acest sens se aplică pentru transporturile efectuate de stațiile de salvare sau de alte unități sau vehicule autorizate de Ministerul Sănătății pentru desfășurarea acestei activități.

42. (1) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal pentru formarea profesională a adulților se aplică de persoanele autorizate în acest scop conform Ordonanței Guvernului nr. 129/2000 privind formarea profesională a adulților, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de persoanele autorizate pentru formarea profesională a personalului aeronautic civil navigant prevăzut de Legea nr. 223/2007 privind Statutul personalului aeronautic civil navigant profesionist din aviația civilă din România, cu modificările și completările ulterioare, precum și de Agenția Națională a Funcționarilor Publici pentru activitatea de perfecționare profesională. Sunt de asemenea scutite serviciile de formare profesională prestate de furnizorii de formare profesională în baza contractelor de parteneriat încheiate cu Agenția Națională a Funcționarilor Publici în baza art. 23 din Hotărârea Guvernului nr. 1.066/2008 pentru aprobarea normelor privind formarea profesională a funcționarilor publici.

(2) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal nu se aplică pentru studiile sau cercetarea efectuate cu plată de școli, universități sau orice altă instituție de învățământ pentru alte persoane. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-287/00.

(3) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal se aplică și pentru

livrările de bunuri și prestările de servicii strâns legate de serviciile educaționale, precum vânzarea de manuale școlare, organizarea de conferințe legate de activitatea de învățământ, efectuate de instituțiile publice sau de alte entități autorizate pentru activitățile de învățământ sau pentru formarea profesională a adulților, prestarea de servicii de examinare în vederea obținerii accesului la serviciile educaționale sau de formare profesională a adulților.

(4) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal nu este aplicabilă pentru achizițiile de bunuri sau servicii efectuate de instituțiile publice sau de alte entități autorizate pentru activitățile de învățământ sau pentru formare profesională a adulților, destinate activității scutite de taxă prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.

43. În sensul art. 292 alin. (1) lit. i) și j) din Codul fiscal, entitățile recunoscute ca având caracter social sunt furnizorii de servicii sociale prevăzuți de Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările ulterioare, acreditați în condițiile legii, pentru activitatea acestora de prestare a serviciilor sociale așa cum sunt acestea clasificate în Nomenclatorul serviciilor sociale aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 867/2015.

44. Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal se aplică și de către creșele care sunt înființate în baza Legii nr. 263/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea creșelor, cu modificările și completările ulterioare.

45. În sensul art. 292 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal:

a) cuantumul cotizațiilor este stabilit de organul de conducere abilitat, conform statutului propriu al organizațiilor fără scop patrimonial;

b) activitățile desfășurate în favoarea membrilor în contul cotizațiilor încasate în baza art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, cu modificările și completările ulterioare, de către camerele de comerț, sunt scutite de taxă.

46. (1) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal se aplică dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) prestările să fie efectuate de o organizație fără scop patrimonial;

b) prestările de servicii efectuate de astfel de organizații să fie strâns legate de sport sau de educația fizică și să fie efectuate în favoarea persoanelor care practică sportul sau educația fizică;

c) prestările de servicii să fie esențiale pentru operațiunile scutite, și anume practicarea sportului sau a educației fizice. Scutirea unei operațiuni se stabilește în special în funcție de natura prestării de servicii efectuate și de raportul acesteia cu practicarea sportului sau a educației fizice.

(2) În sensul alin. (1) lit. b), în vederea garantării unei aplicări efective a scutirii prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, această dispoziție trebuie interpretată în sensul că prestările de servicii efectuate în special în cadrul sporturilor practicate în grupuri de persoane sau practicate în structuri organizatorice înființate de cluburi de sport pot în principiu beneficia de scutirea prevăzută de această dispoziție. Rezultă că, pentru a aprecia dacă prestările de servicii sunt scutite, identitatea destinatarului formal al unei prestări de servicii și forma juridică sub care acesta beneficiază de prestare sunt irelevante.

(3) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal se aplică indiferent

dacă activitatea sportivă este practică la nivel profesionist, sau în mod regulat sau organizat ori în vederea participării la competiții sportive, ori activitățile sportive au caracter neorganizat, nesistematic și nu au ca scop participarea la competiții sportive, cu condiția totuși ca exercitarea acestor activități să nu se înscrie într-un cadru de pură recreere și destindere.

(4) Nu se aplică scutirea de taxă pentru încasările din publicitate, încasările din cedarea drepturilor de transmitere la radio și la televiziune a manifestărilor sportive și încasările din acordarea dreptului de a intra la orice manifestări sportive.

47. Prestările de servicii culturale prevăzute de art. 292 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal efectuate de instituțiile publice sau de organizații culturale nonprofit cuprind activități precum: reprezentațiile de teatru, operă, operetă, balet, dans contemporan, organizarea de expoziții, festivaluri și alte activități culturale recunoscute de Ministerul Culturii. Livrările de bunuri strâns legate de aceste servicii cuprind livrări precum: vânzarea de broșuri, pliante și alte materiale care popularizează o activitate culturală.

48. Potrivit art. 292 alin. (1) lit. n) din Codul fiscal, sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată activități cum sunt: reprezentații teatrale, coregrafice sau cinematografice, expoziții, concerte, conferințe, simpozioane, altele decât cele prevăzute la pct. 47, cu condiția ca veniturile obținute din aceste activități să servească numai la acoperirea cheltuielilor persoanelor care le-au organizat.

49. În sensul art. 292 alin. (1) lit. o) din Codul fiscal, prin posturi publice naționale de radio și televiziune se înțelege Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, prevăzute de Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

50. În sensul art. 292 alin. (1) lit. p) din Codul fiscal, serviciile publice poștale sunt serviciile poștale din sfera serviciului universal prestate de furnizorii de serviciu universal, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poștale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 187/2013.

51. (1) În sensul art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal, prin grup independent de persoane se înțelege asocierea, cu sau fără personalitate juridică, dintre două sau mai multe persoane impozabile sau neimpozabile, care sunt de acord să împartă cheltuieli comune și direct necesare pentru exercitarea unei activități scutite de TVA conform art. 292 din Codul fiscal sau pentru care nu sunt considerați persoane impozabile conform art. 269 din Codul fiscal. Alocarea de cheltuieli se consideră a fi o prestare de servicii în beneficiul membrilor de către grupul independent de persoane.

(2) Scutirea se aplică numai pentru serviciile prevăzute la alin. (1) care sunt legate în mod specific de activitățile scutite sau neimpozabile ale membrilor grupului și care sunt indispensabile desfășurării acestor activități și numai în cazul în care grupul solicită membrilor săi rambursarea exactă a cotei-părți din cheltuielile comune, în condițiile în care această scutire nu este de natură a produce distorsiuni concurențiale. Scutirea se aplică indiferent dacă grupul sau membrii acestuia sunt sau nu înregistrați în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(3) Serviciile prestate de grupul independent în beneficiul membrilor săi vor fi decontate fiecărui membru și reprezintă contravaloarea cheltuielilor comune aferente

perioadei pentru care se efectuează decontarea. Ca urmare a acestor decontări, grupul independent nu poate obține niciun profit.

(4) Decontarea menționată la alin. (3) se efectuează în baza unui decont justificativ ce stabilește:

a) cota-parte exactă de cheltuieli comune pentru fiecare membru al grupului;

b) o evaluare exactă a cotei-părți a fiecărui membru din cheltuielile comune, în baza criteriilor obiective agreeate între membrii grupului.

(5) Grupul independent poate primi sume în avans de la membrii săi, cu condiția ca valoarea totală a acestor avansuri să nu depășească suma totală a cheltuielilor comune angajate pe perioada acoperită de fiecare decont justificativ.

(6) În situația în care se decontează costurile de administrare a grupului independent către membri, acestea nu sunt scutite de taxă în condițiile art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal.

(7) În vederea implementării scutirii de TVA prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal, grupul independent trebuie să depună la organul fiscal competent în administrarea sa o notificare care să cuprindă următoarele elemente:

a) numele, adresa și codul de înregistrare fiscală al grupului independent de persoane;

b) numele, adresa, obiectul de activitate și codul de înregistrare fiscală ale fiecărui membru;

c) elementele care să demonstreze că membrii desfășoară activități scutite de TVA conform art. 292 din Codul fiscal sau pentru care nu sunt considerați persoane impozabile conform art. 269 din Codul fiscal;

d) data de la care grupul independent de persoane va începe să presteze serviciile scutite conform art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal.

(8) Depunerea cu întârziere a notificării prevăzute la alin. (7) nu va conduce la anularea scutirii prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal.

(9) Organele de inspecție fiscală vor permite, în timpul desfășurării controlului, depunerea notificării prevăzute la alin. (7), dacă grupul independent de persoane nu a depus notificare, indiferent dacă inspecția fiscală are loc la grupul independent de persoane sau la membrii acestuia.

52. (1) În sensul art. 292 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, pentru a se califica drept operațiuni scutite de taxă, serviciile externalizate trebuie să fie servicii distincte care să îndeplinească caracteristicile specifice și esențiale ale serviciului principal scutit de taxă. Scutirile se aplică numai în funcție de natura serviciilor, și nu de statutul persoanei care le prestează sau căreia îi sunt prestate. În acest sens au fost date și deciziile Curții Europene de Justiție: C-2/95 SDC; C-235/00 CSC; C-169/04 Abbey National. Serviciile externalizate aferente operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, precum serviciile de marketing, cercetare, serviciile juridice, serviciile de contabilitate și/sau de audit nu se cuprind în sfera operațiunilor scutite de taxă.

(2) Este considerată negociere în operațiuni financiar-bancare asigurarea tuturor demersurilor necesare pentru ca cele două părți direct implicate, respectiv clientul și prestatorul de servicii financiar-bancare, să intre în relație contractuală. Simpla culegere, prelucrare a datelor și furnizare a rezultatelor nu reprezintă negociere în

operațiuni financiar-bancare, așa cum rezultă și din decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-235/00 CSC.

(3) Printre altele, se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal și împrumuturile acordate de asociați/acționari societăților în vederea asigurării resurselor financiare ale societății, împrumuturile garantate cu bunuri imobile, inclusiv împrumuturile ipotecare, împrumuturile garantate cu bunuri mobile corporale, inclusiv împrumuturile acordate de casele de amanet.

(4) Componentele de finanțare din cadrul operațiunilor de leasing nu se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal, aceste componente reprezentând o parte a remunerației pentru respectivele bunuri sau servicii. În înțelesul art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal, un furnizor de bunuri sau servicii care își autorizează clientul să amâne plata prețului după data livrării sau prestării, în schimbul plății unei dobânzi, efectuează o acordare de credit scutită. Dacă un furnizor de bunuri sau servicii acordă clientului său o amânare a plății prețului, în schimbul plății unei dobânzi, doar până la momentul livrării sau prestării, acea dobândă nu reprezintă plată pentru acordarea creditului, ci este o parte din contrapartida obținută pentru furnizarea bunurilor sau serviciilor în înțelesul art. 286 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. În acest sens a fost dată și decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-281/91 - Muys' en De Winter's Bouw - en Aannemingsbedrijf BV.

(5) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal servicii precum depozitarea, transferul și retragerea banilor către sau din conturile bancare, inclusiv prin mijloace electronice, transferul de fonduri dintr-un cont specific în alte mijloace bănești, precum vouchere cu scop multiplu și alte mijloace prin care se poate face plata pentru bunuri și servicii.

(6) În sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal se cuprind și servicii auxiliare, precum verificarea plăților, eliberarea extraselor de cont duplicat, punerea la dispoziția clienților băncii, la cererea acestora, a copiilor mesajelor SWIFT legate de plățile acestora.

(7) Excepția prevăzută la art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal referitoare la neaplicarea scutirii de TVA pentru recuperarea de creanțe se aplică în funcție de natura operațiunii, indiferent de terminologia utilizată, respectiv recuperare de creanțe sau factoring.

(8) În situația în care, conform contractului, scopul operațiunii la care se face referire la alin. (7) nu îl constituie recuperarea de creanțe, ci acordarea unui credit, societatea care preia creanțele aferente unui credit acordat asumându-și poziția creditorului, operațiunea este scutită de taxa pe valoarea adăugată, nefăcând obiectul excepției prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal.

(9) Operațiunile cu creanțe se clasifică, în funcție de contractul încheiat între părți, în:

a) operațiuni prin care persoana care deține creanțele angajează o persoană în vederea recuperării acestora, care nu presupun cesiunea creanțelor;

b) operațiuni care presupun cesiunea creanțelor.

(10) În situația prevăzută la alin. (9) lit. b) se disting operațiuni prin care:

a) cesionarul cumpără creanțele, fără ca operațiunea să aibă drept scop recuperarea creanței;

b) cesionarul cumpără creanțele, asumându-și sau nu riscul neîncasării acestora, percepând un comision de recuperare a creanțelor de la cedent;

c) cesionarul cumpără creanțele, asumându-și riscul neîncasării acestora, la un preț inferior valorii nominale a creanțelor, fără să perceapă un comision de recuperare a creanțelor de la cedent.

(11) Se consideră că cesionarul realizează o prestare de servicii de recuperare de creanțe în beneficiul cedentului, taxabilă conform prevederilor art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal în situația prevăzută la alin. (10) lit. b), întrucât percepe de la cedent un comision pentru această operațiune. De asemenea, persoana care este angajată în scopul recuperării creanțelor în situația prevăzută la alin. (9) lit. a) realizează o prestare de servicii de recuperare de creanțe în beneficiul persoanei care deține creanțele, taxabilă conform prevederilor art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal.

(12) În situația prevăzută la alin. (10) lit. b) se consideră că cesiunea creanței de către cedent nu reprezintă o operațiune în sfera de aplicare a TVA.

(13) În situația prevăzută la alin. (10) lit. a):

a) dacă prețul de vânzare al creanței este mai mare decât valoarea nominală a creanței, cedentul realizează o operațiune scutită de TVA conform prevederilor art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal, iar cesionarul nu realizează o operațiune în sfera de aplicare a TVA;

b) dacă prețul de vânzare al creanței este mai mic sau egal cu valoarea nominală a creanței, nici cedentul, nici cesionarul nu realizează operațiuni în sfera de aplicare a TVA.

(14) În cazul cesiunii de creanță prevăzute la alin. (10) lit. c):

a) se consideră că cesiunea creanței de către cedent reprezintă o operațiune scutită de TVA în sensul art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal;

b) cesionarul se consideră că nu efectuează o prestare de servicii de recuperare de creanțe în beneficiul cedentului, respectiv nu realizează o operațiune în sfera de aplicare a TVA, întrucât nu percepe un comision pentru această operațiune.

(15) În sensul alin. (9) - (14) au fost pronunțate și deciziile în cauzele Curții Europene de Justiție nr. C-305/01 Finanzamt Gross-Gerau împotriva MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH și C-93/10 Finanzamt Essen-NordOst împotriva GFKL Financial Services AG.

(16) Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată pentru serviciile constând în recuperare de creanțe prevăzute la alin. (11) este constituită din contravaloarea serviciului, reprezentând toate componentele comisionului perceput de cesionar, inclusiv componenta de finanțare.

(17) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal operațiuni precum schimbarea bancnotelor sau monedelor într-o altă valută sau în aceeași valută și distribuirea de numerar.

(18) În sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum: furnizarea de informații financiare cu caracter general, analize privind evoluția cursului valutar sau a ratei dobânzii, vânzarea ori

închirierea dispozitivelor pentru numărarea sau sortarea banilor, serviciile externalizate privind transportul de numerar.

(19) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 5 din Codul fiscal, printre altele, și transferul și/sau orice alte operațiuni cu părți sociale și acțiuni necotate la bursă.

(20) În sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 5 din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum: depozitarea activelor fondurilor speciale de investiții, așa cum rezultă și din Decizia Curții Europene de Justiție nr. C-169/04 Abbey National, administrarea și depozitarea titlurilor de valoare.

(21) În sensul art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 6 din Codul fiscal, fondurile speciale de investiții sunt următoarele:

a) organismele de plasament colectiv definite conform legislației în vigoare care reglementează aceste organisme;

b) fondurile de pensii administrate privat și fondurile de pensii facultative;

c) fondurile comune de garantare a creanțelor.

53. (1) În sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum serviciile de marketing și serviciile administrative, cum ar fi acceptarea cererilor de asigurare, gestionarea modificării contractelor și a primelor de asigurare, încheierea, administrarea și rezilierea polițelor, organizarea și managementul sistemului informatic, furnizarea de informații și întocmirea rapoartelor pentru părțile asigurate, furnizate de alte persoane impozabile către persoanele impozabile care realizează operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-472/03 Arthur Andersen.

(2) O caracteristică esențială a unui serviciu de asigurare o reprezintă existența unei relații contractuale între prestator și beneficiarul serviciilor. Scutirea de taxă pentru serviciile de asigurare și/sau de reasigurare se aplică de către societatea care suportă riscul și care încheie contractul cu clienții, inclusiv în cazul externalizării tranzacțiilor în domeniul asigurărilor/reasigurărilor. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în cazul C-240/99 Skandia.

(3) Nu sunt scutite de taxă conform art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal serviciile de evaluare a riscurilor și/sau a daunelor, furnizate de alte persoane impozabile către persoanele impozabile care realizează operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-8/01 Taksatorringen.

54. În sensul art. 292 alin. (2) lit. e) pct. 3 din Codul fiscal, mașinile și utilajele fixate definitiv în bunuri imobile sunt cele care nu pot fi detașate fără a fi deteriorate sau fără a antrena deteriorarea imobilelor înseși.

55. (1) În aplicarea art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, atunci când se livrează un corp funciar unic format din construcția și terenul pe care aceasta este edificată, identificat printr-un singur număr cadastral:

a) terenul pe care s-a edificat construcția urmează regimul construcției, dacă valoarea acestuia este mai mică decât valoarea construcției așa cum rezultă din raportul de expertiză/evaluare;

b) construcția va urma regimul terenului pe care este edificată, dacă valoarea

acesteia este mai mică decât valoarea terenului așa cum rezultă din raportul de expertiză/evaluare;

c) dacă terenul și construcția au valori egale, așa cum rezultă din raportul de expertiză/evaluare, regimul corpului funciar se stabilește în funcție de bunul imobil cu suprafața cea mai mare. Se va avea în vedere suprafața construită desfășurată a construcției.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în situația în care se livrează un teren pe care se află o construcție a cărei demolare a început înainte de livrare și a fost asumată de vânzător. Asemenea operațiuni de livrare și de demolare formează o operațiune unică în ceea ce privește TVA, având în ansamblu ca obiect livrarea unui teren, iar nu livrarea construcției existente și a terenului pe care se află aceasta, indiferent de stadiul lucrărilor de demolare a construcției în momentul livrării efective a terenului. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-461/08 Don Bosco Onroerend Goed BV împotriva Staatssecretaris van Financien.

(3) Se consideră a fi data primei ocupări, în cazul unei construcții sau al unei părți din construcție care nu a suferit transformări de natura celor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Codul fiscal, data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a construcției sau a unei părți din construcție. Prin proces-verbal de recepție definitivă se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, încheiat conform legislației în vigoare. În cazul unei construcții realizate în regie proprie, data primei ocupări este data documentului pe baza căruia construcția sau partea din construcție este înregistrată în evidențele contabile drept activ corporal fix.

(4) Data primei utilizări a unei construcții se referă la construcții care au suferit transformări de natura celor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Codul fiscal. Prin data primei utilizări se înțelege data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză sau a unei părți a construcției. Prin proces-verbal de recepție definitivă se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, încheiat conform legislației în vigoare. În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții sau a unei părți din construcție, data primei utilizări a bunului după transformare este data documentului pe baza căruia este majorată valoarea construcției sau a unei părți din construcție cu valoarea transformării respective.

(5) Dacă livrarea unei construcții intervine înainte de data primei ocupări, astfel cum este definită prima ocupare la alin. (3), se consideră că are loc livrarea unei construcții noi.

(6) În aplicarea art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, calificarea unui teren drept teren construibil sau teren cu altă destinație, la momentul vânzării sale de către proprietar, rezultă din certificatul de urbanism. În situația în care livrarea unui teren pe care se află o construcție are loc ulterior livrării construcției sau independent de livrarea construcției, livrarea fiind realizată de persoana care deține și titlul de proprietate asupra construcției ori de altă persoană care deține numai titlul de proprietate asupra terenului, se consideră că are loc livrarea unui teren construibil în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal.

56. În cazul livrării de bunuri a căror achiziție a făcut obiectul limitărilor speciale ale dreptului de deducere, scutirea prevăzută la art. 292 alin. (2) lit. g) din Codul

fiscal se aplică numai în situația în care achiziția bunurilor a făcut obiectul limitării totale a dreptului de deducere. Scutirea nu se aplică pentru livrarea bunurilor a căror achiziție a făcut obiectul restricționării la 50% a dreptului de deducere.

57. (1) În sensul art. 292 alin. (3) din Codul fiscal și fără să contravină prevederilor art. 332 din Codul fiscal, orice persoană impozabilă stabilită în România poate opta pentru taxarea oricăreia dintre operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, în ceea ce privește un bun imobil sau o parte a acestuia.

(2) În aplicarea alin. (1), un bun imobil reprezintă o construcție care are înțelesul prevăzut la art. 292 alin. (2) lit. f) pct. 2 din Codul fiscal și orice teren.

(3) Opțiunea prevăzută la alin. (1) se notifică organelor fiscale competente pe formularul prezentat în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentele norme metodologice și se va exercita de la data înscrisă în notificare. O copie de pe notificare se transmite clientului. Depunerea cu întârziere a notificării nu anulează dreptul persoanei impozabile de a aplica regimul de taxare și nici dreptul de deducere exercitat de beneficiar în condițiile art. 297 - 301 din Codul fiscal. Dreptul de deducere la beneficiar ia naștere și poate fi exercitat la data la care intervine exigibilitatea taxei, și nu la data primirii copiei de pe notificarea transmisă de vânzător. În situația în care opțiunea se exercită numai pentru o parte din bunul imobil, această parte din bunul imobil care se intenționează a fi utilizată pentru operațiuni taxabile se comunică în notificarea transmisă organului fiscal.

(4) Persoana impozabilă stabilită în România, neînregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, trebuie să solicite înregistrarea, dacă optează pentru taxare, și să depună și notificarea prevăzută în anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice. Opțiunea de înregistrare în scopuri de taxă nu ține loc de opțiune de taxare a operațiunilor prevăzute la alin. (1).

(5) Persoana impozabilă care a optat pentru regimul de taxare în condițiile alin. (1) poate aplica regimul de scutire de taxă prevăzut la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal de la data înscrisă în notificarea prevăzută la alin. (7).

(6) În cazul persoanelor impozabile care au depus notificări pentru taxarea operațiunilor de închiriere, concesiune sau arendare de bunuri imobile, înainte de data aderării, nu este necesară modificarea notificării în sensul menționării suprafeței bunului imobil, în loc de procent din bunul imobil, conform mențiunilor din anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice.

(7) Persoana impozabilă trebuie să notifice organele fiscale competente cu privire la anularea opțiunii, prin formularul prezentat în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. Aplicarea scutirii de taxă este permisă de la data înscrisă în notificare.

(8) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se exercită de către o persoană impozabilă care nu a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente imobilului sau părții din imobil care face obiectul opțiunii, persoana impozabilă poate efectua o ajustare în favoarea sa în condițiile prevăzute la art. 305 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(9) Orice persoană impozabilă care aplică regimul de scutire prevăzut de art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal și care a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului imobil sau părții din bunul imobil trebuie să

efectueze ajustarea taxei deduse conform art. 305 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(10) Prin excepție de la prevederile alin. (8) și (9), pentru operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal cu bunuri imobile sau părți ale acestora, construite, achiziționate, transformate sau modernizate, înainte de data aderării se aplică prevederile tranzitorii ale art. 332 din Codul fiscal referitoare la ajustarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

(11) Organele de inspecție fiscală vor permite, în timpul desfășurării controlului, depunerea de notificări pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă a aplicat regimul de taxare, dar nu a depus notificare, indiferent dacă inspecția fiscală are loc la persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal sau la beneficiarul acestor operațiuni. Aceleași prevederi se aplică corespunzător și pentru notificarea prevăzută la alin. (7).

58. (1) În sensul art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă stabilită în România poate opta pentru taxarea operațiunilor scutite prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal în ceea ce privește un bun imobil sau o parte a acestuia.

(2) Opțiunea de taxare prevăzută la alin. (1) nu se va aplica la transferul titlului de proprietate asupra bunurilor imobile de către persoanele care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal pentru leasingul cu bunuri imobile.

(3) Opțiunea prevăzută la alin. (1) se notifică organelor fiscale competente pe formularul prezentat în anexa nr. 3, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice și se exercită pentru bunurile imobile menționate în notificare. Opțiunea se poate exercita și numai pentru o parte a acestor bunuri. Depunerea cu întârziere a notificării nu va conduce la anularea opțiunii de taxare exercitate de vânzător și nici la anularea dreptului de deducere exercitat de beneficiar în condițiile art. 297 - 301 din Codul fiscal. Notificarea trebuie transmisă în copie și cumpărătorului. Dreptul de deducere la beneficiar ia naștere și poate fi exercitat la data la care intervine exigibilitatea taxei, și nu la data primirii copiei de pe notificarea transmisă de vânzător.

(4) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se referă numai la o parte a bunurilor imobile, această parte care se vinde în regim de taxare, identificată cu exactitate, se înscrie în notificarea prevăzută la alin. (3). Dacă, după depunerea notificării, persoana impozabilă dorește să renunțe la opțiunea de taxare, în cazul în care livrarea bunului nu a avut loc, trebuie să transmită o înștiințare scrisă în acest sens organelor fiscale competente.

(5) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se exercită de către o persoană impozabilă care nu a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului ce face obiectul opțiunii, această persoană impozabilă va efectua o ajustare în favoarea sa în conformitate cu prevederile art. 305 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(6) Orice persoană impozabilă care aplică regimul de scutire prevăzut de art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal și care a avut dreptul la deducerea integrală sau

parțială a taxei aferente bunului imobil va efectua ajustarea taxei deduse conform art. 305 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (5) și (6), pentru operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal cu bunuri imobile, construite, achiziționate, transformate sau modernizate înainte de data aderării, se aplică prevederile tranzitorii ale art. 332 din Codul fiscal, referitoare la ajustarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

(8) În cazul notificării depuse după data de 1 ianuarie 2010 inclusiv, pentru operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, care au fost efectuate în anii precedenți, se aplică prevederile legale în vigoare la momentul depunerii notificării.

(9) Organele de inspecție fiscală vor permite, în timpul desfășurării controlului, depunerea de notificări pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă a aplicat regimul de taxare, dar nu a depus notificare, indiferent dacă inspecția fiscală are loc la persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal sau la beneficiarul acestor operațiuni.

59. (1) Cu excepția situațiilor prevăzute la art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, persoanele impozabile nu pot aplica taxarea pentru operațiunile scutite prevăzute de art. 292 din Codul fiscal. Dacă o persoană impozabilă a facturat în mod eronat cu taxă livrări de bunuri și sau prestări de servicii scutite conform art. 292 din Codul fiscal, este obligată să storneze facturile emise în conformitate cu prevederile art. 330 din Codul fiscal. Beneficiarii unor astfel de operațiuni nu au dreptul de deducere sau de rambursare a taxei aplicate în mod eronat pentru o astfel de operațiune scutită. Aceștia trebuie să solicite furnizorului/prestatorului stornarea facturii cu taxă și emiterea unei noi facturi fără taxă.

(2) În cazul operațiunilor scutite de taxă pentru care prin opțiune se aplică regimul de taxare conform prevederilor art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, nu se aplică prevederile alin. (1), fiind aplicabile prevederile pct. 57 și 58. Prin excepție, prevederile alin. (1) se aplică atunci când persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) și f) din Codul fiscal nu a depus notificările prevăzute la pct. 57 și 58, dar a taxat operațiunile și nu depune notificarea în timpul inspecției fiscale.

(3) Scutirile de taxă prevăzute la art. 292 din Codul fiscal se aplică inclusiv pentru livrările de bunuri către sine prevăzute la art. 270 alin. (4) din Codul fiscal și pentru prestările de servicii către sine prevăzute la art. 271 alin. (4) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri pentru importuri de bunuri și pentru achiziții intracomunitare

60. Scutirea prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal se acordă de către birourile vamale de frontieră și de interior, pe baza avizului Ministerului Afacerilor Externe privind respectarea limitelor și condițiilor precizate în Protocolul din 8 aprilie 1965 privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene sau în acordurile de sediu, în măsura în care nu conduc la denaturarea concurenței.

61. Scutirea prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal se acordă de către birourile vamale de frontieră și de interior, pe baza avizului Ministerului Afacerilor Externe privind respectarea limitelor și condițiilor precizate în convențiile de înființare a acestor organizații sau în acordurile de sediu.

62. În sensul art. 293 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, bunurile reimportate beneficiază de scutirea de TVA în măsura în care sunt scutite de taxe vamale potrivit legislației vamale care se referă la mărfurile reintroduse pe teritoriul Uniunii Europene, respectiv art. 185 - 187 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar.

63. (1) În sensul art. 293 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, scutirea parțială de la plata taxei, respectiv pentru valoarea bunurilor în momentul exportului, se acordă pentru:

a) reimportul bunurilor care au fost reparate în afara Uniunii Europene;

b) reimportul bunurilor care au fost prelucrate sau evaluate în afara Uniunii Europene, inclusiv asamblate sau montate;

c) reimportul de părți de bunuri sau piese de schimb care au fost exportate în afara Comunității pentru a fi încorporate în aceste bunuri;

d) reimportul bunurilor rezultate din transformarea bunurilor exportate în afara Comunității în vederea acestei transformări.

(2) Scutirea parțială menționată la alin. (1) se acordă în următoarele condiții:

a) bunurile trebuie să fi fost exportate din România sau din alt stat membru, în afara Comunității, după plasarea acestora în regim de perfecționare pasivă;

b) exportul și reimportul bunurilor trebuie efectuate de aceeași persoană.

(3) Pentru evitarea dublei impozitări, atunci când beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă stabilită în România, inclusiv o persoană juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, pentru serviciile prestate în afara Comunității se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. Contravaloarea acestor servicii nu se include în baza de impozitare a reimportului menționat la alin. (1). Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrările menționate la alin. (1), sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate și nu sunt tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. Baza de impozitare a TVA pentru aceste servicii cuprinde și eventualele taxe, impozite, prelevări care sunt percepute pentru importul bunurilor accesorii serviciilor.

(4) Atunci când beneficiarul serviciilor prestate în afara Uniunii Europene este o persoană neimpozabilă, inclusiv persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, baza de impozitare a reimportului menționat la alin. (1) este constituită din valoarea serviciilor prestate în afara Uniunii Europene, la care se adaugă elementele care nu sunt deja cuprinse în această valoare, conform art. 289 alin. (2) din Codul fiscal.

(5) Scutirea totală se acordă pentru reimportul de bunuri care deja au fost supuse în afara Comunității uneia sau mai multor operațiuni, în condițiile în care aceleași operațiuni efectuate în România nu ar fi fost taxate.

64. Scutirea menționată la art. 293 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal se acordă în cazurile în care importul este urmat de livrarea bunurilor scutite în temeiul art. 294 alin. (2) din Codul fiscal, numai dacă, la data importului, importatorul a pus la

dispoziția organelor vamale cel puțin informațiile următoare:

a) codul său de înregistrare în scopuri de TVA atribuit conform art. 316 din Codul fiscal;

b) codul de înregistrare în scopuri de TVA al clientului căruia îi sunt livrate produsele în conformitate cu art. 294 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, atribuit în alt stat membru, sau codul său de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul produselor, atunci când acestea sunt transferate în conformitate cu art. 294 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal;

c) dovada faptului că produsele importate urmează să fie transportate sau expediate din statul membru în care se face importul spre un alt stat membru în aceeași stare în care se aflau în momentul importului.

SECȚIUNEA a 3-a

Scutiri cu drept de deducere

65. Scutirile cu drept de deducere prevăzute la art. 294, 295 și 296 din Codul fiscal sunt aplicate în măsura în care persoanele impozabile pot justifica scutirea cu documentele prevăzute de instrucțiuni aprobate de ministrul finanțelor publice. Aplicarea regimului de taxare pentru operațiuni scutite cu drept de deducere de către persoanele impozabile nu implică anularea dreptului de deducere la beneficiarii operațiunilor.

66. (1) Scutirile de taxă pe valoarea adăugată prevăzute la art. 295 din Codul fiscal nu se aplică în cazul regimurilor vamale suspensive care nu se regăsesc la alin. (1) lit. a) al aceluiași articol, cum sunt cele de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, transformare sub control vamal, perfecționare activă în sistemul de rambursare.

(2) În sensul art. 295 alin. (1) lit. a) pct. 7 din Codul fiscal, prin ape teritoriale se înțelege marea teritorială a României, astfel cum este definită la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue și al zonei economice exclusive ale României, republicată.

CAPITOLUL X

Regimul deducerilor

SECȚIUNEA 1

Sfera de aplicare a dreptului de deducere

67. (1) Dreptul persoanelor impozabile de a deduce taxa achitată sau datorată pentru bunurile/serviciile achiziționate destinate utilizării în scopul operațiunilor prevăzute la art. 297 alin. (4) din Codul fiscal constituie un principiu fundamental al sistemului de TVA. Dreptul de deducere prevăzut la art. 297 din Codul fiscal face parte integrantă din mecanismul TVA și, în principiu, nu poate fi limitat. Acest drept se exercită imediat pentru totalitatea taxei aplicate operațiunilor efectuate în amonte. Pentru a beneficia de dreptul de deducere trebuie îndeplinite în primul rând condițiile

de fond, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv pe de o parte, cel interesat să fie o persoană impozabilă în sensul titlului VII din Codul fiscal și, pe de altă parte, bunurile sau serviciile invocate pentru a justifica acest drept să fie utilizate în aval de persoana impozabilă în scopul operațiunilor prevăzute la art. 297 alin. (4) din Codul fiscal, iar în amonte, aceste bunuri sau servicii să fie furnizate de o altă persoană impozabilă.

(2) Potrivit jurisprudenței constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene organele fiscale competente sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabilește, în raport cu elemente obiective, că acest drept este invocat în mod fraudulos sau abuziv.

(3) Jurisprudența Curții de Justiție Europene relevantă pentru aplicarea alin. (2) include cu titlu de exemplu hotărârile pronunțate în cauzele Bonik C-285/11 și C-277/14 PPUH.

(4) O persoană care are intenția, confirmată de dovezi obiective, să înceapă în mod independent o activitate economică în sensul art. 269 din Codul fiscal și care începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii acestei activități economice, trebuie să fie considerată ca o persoană impozabilă care acționează în această calitate, care are, în conformitate cu art. 297 din Codul fiscal, dreptul imediat de a deduce taxa datorată sau achitată pentru cheltuielile și/sau investițiile efectuate în scopul operațiunilor pe care intenționează să le efectueze și care dau naștere unui drept de deducere, fără a trebui să aștepte începerea exploatării efective a activității sale. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-110/98 Gabalfrisa.

(5) Taxa este deductibilă la beneficiar atunci când intervine exigibilitatea taxei pentru livrarea/prestarea realizată de furnizor/prestator, conform prevederilor art. 297 alin. (1) din Codul fiscal, cu excepțiile prevăzute la art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal.

(6) Prevederile art. 297 alin. (2) din Codul fiscal se aplică numai în cazul operațiunilor taxabile, pentru care furnizorul/prestatorul aplică sistemul TVA la încasare, caz în care acesta trebuie să înscrie în factură această mențiune conform prevederilor art. 319 alin. (20) lit. p) din Codul fiscal. În situația în care furnizorul/prestatorul este înscris în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare la data emiterii unei facturi, dar omite să înscrie mențiunea "TVA la încasare", operațiunea respectivă nefiind exclusă de la aplicarea sistemului TVA la încasare conform prevederilor art. 282 alin. (6) din Codul fiscal, beneficiarul își exercită dreptul de deducere în conformitate cu prevederile art. 297 alin. (2) din Codul fiscal, cu excepția situației în care sunt aplicabile prevederile art. 324 alin. (13) din Codul fiscal. Prevederile art. 297 alin. (2) din Codul fiscal nu se aplică în cazul operațiunilor pentru care furnizorul/prestatorul nu trebuie să aplice sistemul TVA la încasare, acestea fiind supuse la furnizor/prestator regulilor generale de exigibilitate conform prevederilor art. 282 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, iar în cazul beneficiarului fiind aplicabile prevederile art. 297 alin. (1) din Codul fiscal.

(7) Prevederile art. 297 alin. (2) din Codul fiscal se aplică inclusiv de către beneficiarii persoane impozabile care au sediul activității economice în afara României, dar care sunt înregistrate în România în scopuri de TVA, conform art. 316

din Codul fiscal, indiferent dacă sunt sau nu stabilite în România conform art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

(8) Prevederile art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal referitoare la amânarea dreptului de deducere până în momentul în care taxa aferentă bunurilor/serviciilor este plătită furnizorului/prestatorului se aplică numai pentru taxa care ar fi deductibilă potrivit prevederilor art. 297 alin. (4) - (6), art. 298, 300 și 301 din Codul fiscal. Persoanele impozabile care se află în situațiile prevăzute la art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal și achiziționează bunuri/servicii pentru care taxa nu este deductibilă conform art. 297 alin. (4) - (7), art. 298 și 300 din Codul fiscal nu vor reflecta ca taxă neexigibilă taxa nedeductibilă, indiferent dacă taxa aferentă este sau nu achitată.

(9) Pentru determinarea taxei deductibile în conformitate cu prevederile art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, aferente plății contravalorii integrale sau parțiale a livrării de bunuri ori a prestării de servicii, se aplică procedeul sutei mărite, respectiv $20 \times 100 / 120$ în cazul cotei standard, $19 \times 100 / 119$ începând cu data de 1 ianuarie 2017, $9 \times 100 / 109$ sau $5 \times 100 / 105$ în cazul cotelor reduse.

Exemplu: Societatea A, care aplică sistemul TVA la încasare, având perioada fiscală luna calendaristică, emite o factură pentru o livrare de bunuri în valoare de 3.000 lei plus 20% TVA în sumă de 600 lei, în data de 14 mai 2016 către societatea B. Dacă taxa nu se achită în aceeași perioadă fiscală se înregistrează în contul 4428 "TVA neexigibilă". În data de 5 iulie 2016, societatea B plătește parțial prin virament bancar suma de 1.300 lei. Taxa deductibilă aferentă acestei plăți se calculează astfel: $1.300 \times 20 / 120 = 216,67$ lei și se evidențiază în debitul contului 4426 "TVA deductibilă", concomitent cu evidențierea în creditul contului 4428 "TVA neexigibilă".

(10) În sensul art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, se consideră că taxa a fost plătită furnizorului/prestatorului în situația în care se stinge obligația de plată către furnizor/prestator, chiar dacă plata este făcută către un terț.

(11) În scopul aplicării prevederilor art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal:

a) în cazul în care plata se efectuează prin instrumente de plată de tip transfer-debit, respectiv cec, cambie și bilet la ordin, data plății contravalorii totale/parțiale a achizițiilor de bunuri/prestării de servicii efectuate de la/de persoana care aplică sistemul TVA la încasare, este:

1. data înscrisă în extrasul de cont sau alt document asimilat acestuia în situația în care cumpărătorul este emitentul instrumentului de plată, indiferent dacă încasarea este efectuată de furnizor/prestator ori de altă persoană;

2. data girului către furnizor/prestator, în situația în care cumpărătorul nu este emitentul instrumentului de plată, în acest scop fiind obligatorie păstrarea unei copii a instrumentului de plată în care este menționată și persoana către care a fost girat instrumentul de plată;

b) în situația în care plata s-a efectuat prin carduri de debit sau de credit de către cumpărător, data plății este data înscrisă în extrasul de cont ori alt document asimilat acestuia. Indisponibilizarea sumelor, evidențiată în extrasul de cont, nu este considerată plată;

c) în cazul plăților prin bancă de tipul transfer-credit, data plății contravalorii totale/parțiale a achizițiilor de bunuri/servicii de la/de persoana care aplică sistemul

TVA la încasare este data înscrisă în extrasul de cont sau alt document asimilat acestuia;

d) în cazul cesiunii de creanțe și al compensării, se aplică corespunzător prevederile pct. 26 alin. (8), respectiv pct. 26 alin. (9), pentru a determina data plății;

e) în cazul plății în natură, data plății este data la care intervine faptul generator de taxă pentru livrare/prestarea care reprezintă contrapartidă pentru achiziția de bunuri/servicii efectuată.

(12) În cazul persoanelor impozabile care au efectuat achiziții pe perioada în care au aplicat sistemul TVA la încasare sau al celor care au efectuat achiziții de la persoane impozabile care aplicau sistemul TVA la încasare, pentru care deducerea taxei se exercită potrivit prevederilor art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, care sunt scoase din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, potrivit art. 316 alin. (11) lit. g) din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, taxa neachitată aferentă achizițiilor respective efectuate înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA se deduce potrivit prevederilor art. 297 - 300 din Codul fiscal, la data plății, în situația în care bunurile achiziționate nu se aflau în stoc la data anulării înregistrării în scopuri de TVA. Deducerea se realizează prin înscrierea sumelor deduse în declarația depusă potrivit prevederilor art. 324 alin. (9) lit. c) din Codul fiscal și restituirea sumelor respective de la bugetul de stat.

(13) În cazul persoanelor impozabile care au efectuat achiziții pe perioada în care au aplicat sistemul TVA la încasare sau al celor care au efectuat achiziții de la persoane impozabile care aplicau sistemul TVA la încasare, pentru care deducerea taxei se exercită potrivit prevederilor art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, care sunt scoase din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, potrivit art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal, taxa neachitată aferentă achizițiilor respective efectuate înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA se deduce potrivit prevederilor art. 297 - 300 din Codul fiscal în primul decont de TVA sau, după caz, într-un decont ulterior, dacă plata a fost efectuată în perioada în care nu a avut un cod valid de TVA.

(14) În sensul art. 297 alin. (6) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pentru achizițiile efectuate de aceasta înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, din momentul în care această persoană intenționează să desfășoare o activitate economică, cu condiția să nu se depășească perioada prevăzută la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal. Deducerea se exercită prin înscrierea taxei deductibile în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal, depus după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, cu excepția situației în care se aplică prevederile art. 310 alin. (6) din Codul fiscal. În cazul micilor întreprinderi care au aplicat regimul special de scutire în conformitate cu prevederile art. 310 din Codul fiscal și care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, taxa pentru achiziții efectuate înainte de înregistrare se deduce potrivit prevederilor pct. 83 și 84.

(15) În cazul persoanelor impozabile nestabilite pe teritoriul României:

a) se aplică prevederile art. 302 din Codul fiscal în perioada în care nu au fost înregistrate în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal, în situația în care

persoanele respective au solicitat rambursarea taxei în baza art. 302 din Codul fiscal și în perioada respectivă îndeplineau condițiile pentru a beneficia de rambursare conform prevederilor art. 302 din Codul fiscal, indiferent dacă la data solicitării rambursării sunt deja înregistrate în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal;

b) se aplică prevederile art. 301 din Codul fiscal, inclusiv pentru achizițiile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA, dacă persoanele impozabile nestabilite în România sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal la data solicitării rambursării, în situația în care pentru respectivele achiziții nu au solicitat rambursarea taxei conform art. 302 din Codul fiscal, dar în perioada respectivă îndeplineau condițiile pentru a beneficia de rambursare conform prevederilor art. 302 din Codul fiscal, sau în situația în care au depus o cerere de rambursare conform art. 302 din Codul fiscal, dar aceasta a fost respinsă de organele fiscale competente din cauza faptului că persoana respectivă ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(16) Dreptul de deducere pentru achizițiile de bunuri efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal poate fi exercitat de persoana impozabilă chiar dacă factura nu conține mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit beneficiarului conform art. 316 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, factura nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA pentru operațiunile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 316 din Codul fiscal.

(17) În cazul imobilizărilor în curs de execuție care nu se mai finalizează, în baza unei decizii de abandonare a executării lucrărilor de investiții, fiind scoase din evidență pe seama conturilor de cheltuieli, persoana impozabilă își poate păstra dreptul de deducere exercitat în baza art. 297 alin. (4) din Codul fiscal, indiferent dacă sunt sau nu valorificate prin livrarea imobilizărilor ca atare ori după casare, dacă din circumstanțe care nu depind de voința sa persoana impozabilă nu utilizează niciodată aceste bunuri/servicii pentru activitatea sa economică, astfel cum a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-37/95 Statul belgian împotriva Ghent Coal Terminal NV. Dreptul de deducere poate fi păstrat și în alte situații în care achizițiile de bunuri/servicii pentru care dreptul de deducere a fost exercitat conform art. 297 alin. (4) din Codul fiscal nu sunt utilizate pentru activitatea economică a persoanei impozabile, din motive obiective, care nu depind de voința sa, astfel cum a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-110/94 Intercommunale voor zeewaterontzilting (INZO) împotriva Statului belgian.

(18) În cazul achiziției unei suprafețe de teren împreună cu construcții edificate pe aceasta, persoana impozabilă are dreptul de a deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă acestei achiziții, inclusiv taxa aferentă construcțiilor care urmează a fi demolate, dacă face dovada intenției, confirmată cu elemente obiective, că suprafața de teren pe care erau edificate construcțiile continuă să fie utilizată în scopul operațiunilor sale taxabile, cum ar fi, de exemplu, edificarea altor construcții destinate unor operațiuni taxabile, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-257/11 Gran Via Moinești.

(19) Justificarea intenției persoanei impozabile de a realiza operațiuni cu drept de

deducere în cazul livrării de bunuri imobile care nu mai îndeplinesc condițiile de a fi considerate noi în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal și al închirierii de bunuri imobile, anterior momentului livrării/închirierii acestora, se realizează prin depunerea notificărilor prevăzute în anexa nr. 1 sau, după caz, în anexa nr. 2 la prezentele norme, în vederea exercitării opțiunii de taxare a operațiunilor respective în conformitate cu art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman și E.A. Rompelman - Van Deelen împotriva Minister van Financien. Organele de inspecție fiscală vor permite în timpul desfășurării controlului depunerea acestor notificări.

(20) În cazul investițiilor destinate realizării de bunuri imobile persoana impozabilă:

a) aplică prevederile celei de-a doua teze a art. 300 alin. (5) din Codul fiscal, în situația în care preconizează că va realiza atât operațiuni care dau drept de deducere cât și operațiuni care nu dau drept de deducere cu respectivele bunuri imobile, precum și prevederile alin. (19) pentru partea din bunul imobil destinată livrării/închirierii în regim de taxare;

b) în situația în care preconizează că va realiza exclusiv operațiuni care dau drept de deducere, aplică prevederile alin. (4). Dacă bunul imobil este destinat livrării, dar operațiunea respectivă nu se produce pe perioada în care bunul imobil este considerat nou conform prevederilor art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, se aplică prevederile alin. (19).

SECȚIUNEA a 2-a

Limitări speciale ale dreptului de deducere

68. (1) În aplicarea art. 298 alin. (1) din Codul fiscal, prin cheltuieli legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile se înțelege orice cheltuieli direct atribuibile unui vehicul, cum sunt cheltuielile de reparații, de întreținere, cheltuielile cu lubrifianți, cu piese de schimb, cheltuielile cu combustibilul utilizat pentru funcționarea vehiculului. Nu reprezintă cheltuieli legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile orice cheltuieli care nu pot fi direct atribuibile pentru un anumit vehicul. În sensul prezentelor norme, prin vehicul se înțelege orice vehicul având o masă totală maximă autorizată care nu depășește 3.500 kg și nu are mai mult de 9 scaune, inclusiv scaunul șoferului.

(2) În cazul vehiculelor care sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, în sensul art. 298 alin. (1) din Codul fiscal, taxa aferentă cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului și cheltuielilor legate de aceste vehicule este deductibilă conform regulilor generale prevăzute la art. 297 și la art. 299 - 301 din Codul fiscal, nefiind aplicabilă limitarea la 50% a deducerii taxei. Utilizarea în scopul activității economice a unui vehicul cuprinde, fără a se limita la acestea: deplasări în țară sau în străinătate la clienți/furnizori, pentru prospectarea pieței, deplasări la locații unde se află puncte de lucru, la bancă, la vamă, la oficiile poștale, la autoritățile fiscale, utilizarea vehiculului de către personalul de conducere în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deplasări pentru intervenție, service, reparații,

utilizarea vehiculelor de test-drive de către dealerii auto. Este obligația persoanei impozabile să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii, astfel cum rezultă și din hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman și E.A. Rompelman - Van Deelen împotriva Minister van Financien. În vederea exercitării dreptului de deducere a taxei orice persoană impozabilă trebuie să dețină documentele prevăzute de lege pentru deducerea taxei și să întocmească foaia de parcurs care trebuie să conțină cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

(3) În cazul vehiculelor utilizate pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă se consideră că vehiculul este utilizat în scopul activității economice atunci când există dificultăți evidente în folosirea altor mijloace de transport adecvate, cum ar fi lipsa mijloacelor de transport în comun, decalajul orarului mijloacelor de transport în comun față de programul de lucru al persoanei impozabile. Reprezintă vehicule utilizate de angajator pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă vehiculele utilizate pentru transportul angajaților de la reședința acestora/locul convenit de comun acord la locul de muncă, precum și de la locul de muncă la reședința angajaților/locul convenit de comun acord. Prin angajați se înțelege salariații, administratorii societăților, directorii care își desfășoară activitatea în baza contractului de mandat, potrivit legii și persoanele fizice rezidente și/sau nerezidente detașate, potrivit legii, în situația în care persoana impozabilă suportă drepturile legale convenite acestora.

(4) Utilizarea unui vehicul în folosul propriu de către angajații unei persoane impozabile ori pentru a fi pus la dispoziție în vederea utilizării în mod gratuit altor persoane, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice, este denumită în continuare uz personal. Transportul la și de la locul de muncă al angajaților în alte condiții decât cele menționate la alin. (3), este considerat uz personal al vehiculului. Se consideră că un vehicul nu este utilizat exclusiv în scopul activității economice, în sensul art. 298 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care, pe lângă utilizarea în scopul activității economice, vehiculul este utilizat ocazional sau de o manieră continuă și pentru uz personal. Dacă vehiculul este utilizat atât pentru activitatea economică, cât și pentru uz personal, se limitează la 50% dreptul de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului și a taxei aferente cheltuielilor legate de acesta. Persoana impozabilă care aplică deducerea limitată de 50% nu trebuie să facă dovada utilizării vehiculului în scopul activității economice sau pentru uz personal cu ajutorul foii de parcurs prevăzute la alin. (2). Prin limitarea la 50% a dreptului de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului de vehicule rutiere motorizate și a taxei aferente cheltuielilor legate de aceste vehicule, se înțelege limitarea deducerii taxei care ar fi deductibilă în condițiile prevăzute la art. 297 și la art. 299 - 301 din Codul fiscal.

(5) În cazul vehiculelor prevăzute la art. 298 alin. (3) lit. b) - f) din Codul fiscal, taxa aferentă cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului și taxa aferentă cheltuielilor legate de aceste vehicule este deductibilă conform regulilor generale prevăzute la art. 297 și la art. 299 - 301 din Codul fiscal,

nefiind aplicabilă limitarea la 50% a deducerii taxei, utilizarea acestora și pentru uz personal fiind considerată neglijabilă cu excepția situației în care se poate face dovada unei practici abuzive. În situația prevăzută la art. 298 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal este obligatoriu ca persoana impozabilă să utilizeze exclusiv vehiculul pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat, în vederea deducerii taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului și a taxei aferente cheltuielilor legate de aceste vehicule conform regulilor generale prevăzute la art. 297 și la art. 299 - 301 din Codul fiscal. Totuși, în cazul vehiculelor prevăzute la art. 298 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, nu se aplică limitarea dreptului de deducere a taxei dacă acestea sunt utilizate și pentru alte activități economice ale persoanei impozabile, inclusiv pentru activitățile prevăzute la art. 298 alin. (3) lit. b) - f) din Codul fiscal.

(6) În scopul aplicării art. 298 alin. (3) lit. a), b) și d) din Codul fiscal, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru:

1. servicii de urgență reprezintă vehiculele care pot fi înzestrate sau nu cu echipamente tehnice specifice, ce deservește personalul specializat în vederea unor intervenții de urgență, cum sunt cele asupra rețelelor de gaz, energie electrică, apă, canalizare;

2. servicii de pază și protecție reprezintă vehiculele utilizate în vederea asigurării siguranței obiectivelor, bunurilor și valorilor împotriva oricăror acțiuni ilicite care lezează dreptul de proprietate, existența materială a acestora, precum și protejării persoanelor împotriva oricăror acte ostile care le pot periclita viața, integritatea fizică sau sănătatea, potrivit prevederilor Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

3. servicii de curierat reprezintă vehiculele care servesc la primirea, transportul și distribuirea scrisorilor, coletelor și pachetelor;

b) vehiculele utilizate de agenții de vânzări reprezintă vehiculele utilizate în cadrul activității unei persoane impozabile de către angajații acesteia care se ocupă în principal cu prospectarea pieței, desfășurarea activității de merchandising, negocierea condițiilor de vânzare, derularea vânzării bunurilor/serviciilor, asigurarea de servicii postvânzare și monitorizarea clienților. Exercițarea dreptului de deducere în conformitate cu prevederile art. 298 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal se limitează la cel mult un vehicul utilizat de fiecare agent de vânzări;

c) vehiculele utilizate de agenții de achiziții reprezintă vehiculele utilizate în cadrul activității unei persoane impozabile de către angajații acesteia care se ocupă în principal cu negocierea și încheierea de contracte pentru cumpărarea de bunuri și servicii, întreținerea bazei de date a furnizorilor potențiali sau existenți, întocmirea documentelor administrative pentru cumpărări, analizarea cererilor de cumpărare și propunerea ofertei celei mai bune, urmărirea performanțelor furnizorilor pentru a atinge obiectivele de calitate, costuri, termene. Exercițarea dreptului de deducere în conformitate cu prevederile art. 298 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal se limitează la cel mult un vehicul utilizat de fiecare agent de achiziții;

d) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată reprezintă vehiculele

care contribuie în mod esențial la prestarea directă a serviciilor cu plată și fără de care serviciile nu pot fi efectuate.

(7) Utilizarea vehiculului pentru activitățile exceptate prevăzute la art. 298 alin. (3) din Codul fiscal rezultă, în funcție de fiecare situație în parte, din informații cum sunt: obiectul de activitate al persoanei impozabile, dovada că persoana impozabilă are personal angajat cu calificare în domeniile prevăzute de excepții, foile de parcurs care trebuie să conțină cel puțin elementele prevăzute la alin. (2), în cazul vehiculelor prevăzute la art. 298 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, sau orice alte dovezi care pot fi furnizate.

(8) Încadrarea vehiculelor în categoriile prevăzute de art. 298 din Codul fiscal se realizează de fiecare persoană impozabilă luând în considerare criteriile prevăzute de Codul fiscal și de prezentele norme metodologice. Dacă situația de fapt constatată de organul fiscal este diferită de situația prezentată de persoana impozabilă în ce privește exercitarea dreptului de deducere a taxei pentru vehicule conform art. 298 din Codul fiscal, organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză, în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală.

(9) În situația în care persoanele care achiziționează vehicule sunt persoane care aplică sistemul TVA la încasare sau sunt persoane care achiziționează vehicule de la persoane care aplică sistemul TVA la încasare, se aplică corespunzător prevederile art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Condiții de exercitare a dreptului de deducere

69. (1) Persoana impozabilă poate deduce taxa aferentă achizițiilor dacă sunt îndeplinite condițiile de fond prevăzute la pct. 67 alin. (1), precum și formalitățile prevăzute la art. 299 din Codul fiscal.

(2) Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 299 alin. (1) din Codul fiscal. În cazul facturilor, acestea trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal și dovada plății, în cazul achizițiilor prevăzute la art. 297 alin. (3) din Codul fiscal efectuate de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii prevăzute la art. 297 alin. (2) din Codul fiscal de la persoane impozabile care au aplicat sistemul TVA la încasare.

(3) Facturile emise în condițiile prevăzute la art. 319 alin. (12), (13) și (21) din Codul fiscal constituie documente justificative în vederea deducerii taxei numai în situația în care au înscris și codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului.

(4) În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al facturii, beneficiarul trebuie să solicite emitentului un duplicat al facturii, pe care se menționează că înlocuiește factura inițială. În cazul facturilor emise pe suport hârtie, duplicatul poate fi o factură nouă emisă de furnizor/prestator, care să cuprindă aceleași date ca factura inițială și pe care să se menționeze că este duplicat și că

înlocuiește factura inițială sau, o fotocopie a facturii inițiale, pe care furnizorul/prestatorul menționează că este duplicat și că înlocuiește factura inițială. În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al declarației vamale pentru import ori al documentului pentru regularizarea situației, persoana impozabilă trebuie să solicite un duplicat certificat de organele vamale.

(5) În cazul utilizării Sistemului român de procesare automată a declarației vamale de import, justificarea deducerii taxei se face cu exemplarul pe suport hârtie al declarației vamale care certifică înscrisurile din documentul electronic de import/documentul electronic de import cu elemente de securitate și siguranță pentru care s-a acordat liber de vamă, autentificat prin aplicarea semnăturii și a ștampilei lucrătorului vamal.

(6) Pentru achizițiile de bunuri și servicii pe bază de bonuri fiscale emise în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deducerea taxei poate fi justificată cu bonurile fiscale care îndeplinesc condițiile unei facturi simplificate, în conformitate cu prevederile art. 319 alin. (12), (13) și (21) din Codul fiscal, dacă furnizorul/prestatorul a menționat pe bonul fiscal cu ajutorul aparatului de marcat electronic fiscal codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului. Prevederile acestui alineat se completează cu cele ale pct. 67.

(7) Facturile emise pe numele salariaților unei persoane impozabile, aflați în deplasare în interesul serviciului, pentru transport sau cazarea în hoteluri ori în alte unități similare, permit deducerea taxei pe valoarea adăugată de către persoana impozabilă dacă sunt însoțite de decontul de deplasare. Aceleași prevederi se aplică și în cazul personalului pus la dispoziție de o altă persoană impozabilă sau pentru administratorii unei societăți comerciale.

(8) Pentru achizițiile de bunuri și/sau servicii pentru care persoana impozabilă, care este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, este obligată la plata taxei prin mecanismul taxării inverse conform art. 308, art. 307 alin. (2) - (6) și art. 326 alin. (4) din Codul fiscal, nu poate fi anulat dreptul de deducere a taxei în situația în care obligațiile prevăzute la art. 326 alin. (2) sau, după caz, la art. 326 alin. (5) din Codul fiscal nu au fost îndeplinite, dar achizițiile sunt destinate operațiunilor cu drept de deducere conform art. 297 - 300 din Codul fiscal și persoana respectivă deține un document care corespunde cerințelor prevăzute la art. 299 din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în cauzele conexate C-95/07 și C-96/07.

(9) În situația în care organele fiscale competente, cu ocazia verificărilor efectuate, constată că nu s-au îndeplinit obligațiile prevăzute la art. 326 alin. (2) sau, după caz, la art. 326 alin. (5) din Codul fiscal, procedează astfel:

a) dacă achizițiile de bunuri și servicii prevăzute la alin. (8) sunt destinate exclusiv realizării de operațiuni care dau drept de deducere, dispun aplicarea prevederilor art. 326 alin. (2) sau, după caz, ale art. 326 alin. (5) din Codul fiscal în perioada fiscală în care s-a finalizat inspectia fiscală;

b) dacă achizițiile de bunuri și servicii prevăzute la alin. (8) sunt destinate realizării de operațiuni care sunt supuse pro rata, calculează diferența dintre taxa colectată și

taxa dedusă potrivit pro rata aplicabilă la data efectuării operațiunii. În cazul în care inspecția fiscală are loc în cursul anului fiscal în care operațiunea a avut loc, pentru determinarea diferenței prevăzute se are în vedere pro rata provizorie aplicată. Dacă inspecția fiscală are loc într-un alt an fiscal decât cel în care a avut loc operațiunea, pentru determinarea diferenței prevăzute se are în vedere pro rata definitivă calculată pentru anul în care a avut loc operațiunea. Diferențele astfel stabilite se achită sau, după caz, se compensează, în conformitate cu normele procedurale în vigoare;

c) dacă achizițiile de bunuri și servicii prevăzute la alin. (8) sunt destinate realizării de operațiuni care nu dau drept de deducere, stabilesc taxa datorată bugetului de stat, care se achită sau, după caz, se compensează, în conformitate cu normele procedurale în vigoare.

(10) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă, obligată la plata taxei în condițiile art. 307 alin. (2) - (4) și (6) și art. 308 din Codul fiscal, trebuie să dețină o factură care cuprinde cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 din Codul fiscal ori o autofaktură emisă în conformitate cu prevederile art. 320 alin. (1) sau (2) din Codul fiscal.

(11) În aplicarea prevederilor art. 299 alin. (1) lit. c) și d) din Codul fiscal, prin actul constatator emis de organele vamale se înțelege documentul pentru regularizarea situației, emis inclusiv ca urmare a unui control vamal.

(12) În cazul achizițiilor efectuate de la persoanele impozabile nestabilite în România și scutite de obligația înregistrării în scopuri de TVA în România conform prevederilor pct. 91 alin. (1), justificarea deducerii taxei se face pe baza exemplarului original al facturii prevăzute la pct. 91 alin. (4) și a unei copii de pe decizia privind modalitatea de plată a taxei pe valoarea adăugată pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii realizate ocazional.

SECȚIUNEA a 4-a

Deducerea taxei pentru persoana impozabilă cu regim mixt și persoana parțial impozabilă

70. (1) În aplicarea art. 300 alin. (3) și (4) din Codul fiscal, pentru bunurile sau serviciile achiziționate care pot fi alocate parțial activității care nu dă drept de deducere și parțial activității care dă drept de deducere, nu se aplică prevederile art. 300 alin. (5) din Codul fiscal, respectiv deducerea taxei pe bază de pro rata.

Exemplu: o societate care cumpără o clădire, cunoaște din momentul achiziționării acesteia partea din clădire care va fi alocată pentru închiriere în regim de scutire și partea de clădire care va fi alocată pentru închiriere în regim de taxare, va deduce taxa corespunzătoare părții din clădire care urmează a fi utilizată pentru închiriere în regim de taxare și nu va deduce taxa aferentă părții din clădire care va fi utilizată pentru închiriere în regim de scutire.

(2) Prevederile art. 300 alin. (5) din Codul fiscal, referitoare la deducerea integrală a taxei aferente investițiilor pentru care se prevede că vor fi utilizate atât pentru operațiuni care dau drept de deducere, cât și pentru operațiuni care nu dau drept de deducere, se aplică atât pentru investițiile care au fost începute după data de 1 ianuarie 2016, cât și pentru achizițiile efectuate după data de 1 ianuarie 2016 aferente

unor investiții începute înainte de această dată. În ambele situații, taxa dedusă aferentă achizițiilor destinate realizării acestor investiții se ajustează conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal, în primul an în care au loc livrări de bunuri/prestări de servicii cu bunul rezultat în urma investiției.

Exemplul nr. 1: o persoană impozabilă începe în luna februarie 2016 lucrările de investiții pentru edificarea unui imobil care va fi utilizat pentru activități medicale scutite de TVA, dar și pentru operații estetice și de înfrumusețare care nu sunt scutite de TVA. Pe perioada derulării investiției, persoana impozabilă poate deduce integral taxa aferentă achizițiilor necesare pentru investiția respectivă. În anul în care sunt realizate primele activități medicale menționate, taxa dedusă aferentă obiectivului de investiții se ajustează conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal, respectiv în acest caz conform pct. 79 alin. (16). În situația în care persoana respectivă achiziționează și alte bunuri decât cele necesare realizării investiției, dar care vor fi utilizate pentru activitățile menționate, va aplica pro rata provizorie stabilită conform art. 300 alin. (10) lit. d) din Codul fiscal, deoarece presupunem că în anul 2016 nu va realiza venituri, care va fi regularizată conform prevederilor art. 300 alin. (13) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 2: O societate care are ca obiect de activitate operațiuni imobiliare derulează o investiție începând din anul 2015 și care se continuă și în anul 2016. Investiția respectivă este un imobil care va fi utilizat de societate atât pentru închirierea în regim de taxare, cât și în regim de scutire. De la 1 ianuarie 2016 persoana impozabilă poate deduce integral taxa aferentă achizițiilor necesare pentru investiția respectivă. În anul în care sunt realizate primele operațiuni de închiriere, va efectua o ajustare negativă a taxei corespunzătoare părții din clădire închiriată în regim de scutire, conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal.

(3) În sensul art. 300 alin. (7) lit. c) din Codul fiscal, operațiunile imobiliare reprezintă operațiuni de livrare, închiriere, leasing, arendare, concesiune și alte operațiuni similare, efectuate în legătură cu bunurile imobile.

(4) O operațiune este accesorie activității principale dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) realizarea acestei operațiuni necesită resurse tehnice limitate privind echipamentele și utilizarea de personal;

b) operațiunea nu este direct legată de activitatea principală a persoanei impozabile;

c) suma achizițiilor efectuate în scopul operațiunii și suma taxei deductibile aferente operațiunii sunt nesemnificative.

(5) În cazul în care ulterior depunerii decontului de taxă se constată erori în calculul pro rata definitivă pentru perioade anterioare:

a) dacă pro rata corect determinată este mai mică decât pro rata utilizată, persoana impozabilă are obligația să procedeze la regularizarea diferențelor în cadrul perioadei prevăzute la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal;

b) dacă pro rata corect determinată este mai mare decât pro rata utilizată, persoana impozabilă are dreptul să procedeze la regularizarea diferențelor în cadrul perioadei prevăzute la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal.

Regularizarea se înscrie în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care sunt

constatate aceste erori.

(6) Aprobările direcției de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice pentru situațiile prevăzute la art. 300 alin. (16) și (17) din Codul fiscal își mențin valabilitatea pe perioada în care persistă situațiile speciale care au necesitat acordarea acestora.

SECȚIUNEA a 5-a

Dreptul de deducere exercitat prin decontul de taxă

71. (1) Prevederile art. 301 alin. (2) și (3) din Codul fiscal se aplică de persoanele impozabile și ulterior unui control fiscal, chiar dacă taxa înscrisă în facturile pentru achiziții era exigibilă în perioada supusă inspecției fiscale.

(2) În sensul art. 301 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul în care, în cadrul inspecției fiscale la furnizori, organul fiscal a stabilit TVA colectată pentru anumite operațiuni efectuate în perioada supusă inspecției fiscale, furnizorii pot emite facturi de corecție până la expirarea termenului de prescripție pentru operațiunile în cauză, astfel cum a fost prelungit cu perioada supusă inspecției fiscale, beneficiarul având dreptul de deducere aferent facturilor emise în aceste condiții, chiar dacă perioada de prescripție a expirat, cu condiția ca dreptul de deducere să fie exercitat în termen de cel mult un an de la data primirii facturii de corecție.

(3) În aplicarea art. 301 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă va notifica organele fiscale competente printr-o scrisoare recomandată, însoțită de copii de pe facturi sau alte documente justificative ale dreptului de deducere, faptul că va exercita dreptul de deducere după mai mult de 3 ani consecutivi după anul în care acest drept a luat naștere.

SECȚIUNEA a 6-a

Rambursările de taxă

SUBSECȚIUNEA 1

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România și rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

72. (1) În baza art. 302 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă nestabilită în România, dar stabilită în alt stat membru poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obișnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată și nici nu este obligată

să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 316 din Codul fiscal;

c) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c) - n), art. 295 alin. (1) lit. c) și art. 296 din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri și prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 307 alin. (2) - (6) din Codul fiscal.

(2) Nu se rambursează:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în temeiul art. 294, 295 și 296 din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugată facturată agențiilor de turism, inclusiv turoperatorilor, care aplică regimul special de taxă, conform echivalentului din alt stat membru al art. 311 din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art. 301 din Codul fiscal.

(3) Se rambursează oricărei persoane impozabile nestabilite în România taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri/servicii, inclusiv taxa aferentă importurilor, efectuate în România, în măsura în care bunurile și serviciile respective sunt utilizate pentru următoarele operațiuni:

a) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în afara României, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

b) operațiuni efectuate către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 307 alin. (2) - (6) din Codul fiscal;

c) prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c) - n), art. 295 alin. (1) lit. c) și art. 296 din Codul fiscal.

(4) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat în temeiul prevederilor art. 297, 298 și 299 din Codul fiscal.

(5) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în România, o persoană impozabilă nestabilă în România trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în statul membru în care este stabilită. În cazul în care o persoană impozabilă nestabilă în România efectuează în statul membru în care este stabilită atât operațiuni care dau drept de deducere, cât și operațiuni care nu dau drept de deducere în respectivul stat membru, România va rambursa numai acea parte din TVA rambursabilă conform alin. (3) care corespunde operațiunilor cu drept de deducere. Dreptul de rambursare a taxei se determină conform alin. (4), respectiv în aceleași condiții ca și cele aplicabile pentru operațiuni care sunt realizate în România.

(6) Pentru a obține o rambursare a TVA în România, persoana impozabilă care nu este stabilită în România adresează o cerere de rambursare pe cale electronică și o înaintează statului membru în care este stabilită, prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de către statul membru respectiv.

(7) Cererea de rambursare conține următoarele informații:

- a) numele și adresa completă ale solicitantului;
- b) o adresă de contact pe cale electronică;
- c) descrierea activității economice a solicitantului pentru care sunt achiziționate bunurile și serviciile;
- d) perioada de rambursare acoperită de cerere;
- e) o declarație din partea solicitantului că nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României pe parcursul perioadei de rambursare, cu excepția operațiunilor prevăzute la alin. (1) lit. c) pct. 1 și 2;
- f) codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală al solicitantului;
- g) datele contului bancar, inclusiv codurile IBAN și BIC.

(8) În afară de informațiile menționate la alin. (7), cererea de rambursare mai conține, pentru fiecare factură sau document de import, următoarele informații:

- a) numele și adresa completă ale furnizorului sau prestatorului;
- b) cu excepția importurilor, codul de înregistrare în scopuri de TVA al furnizorului sau prestatorului;
- c) cu excepția importurilor, prefixul statului membru de rambursare în conformitate cu codul ISO 3166 - alfa 2, respectiv codul RO;
- d) data și numărul facturii sau documentului de import;
- e) baza impozabilă și cuantumul TVA, exprimate în lei;
- f) cuantumul TVA deductibil, calculat în conformitate cu alin. (3), (4) și (5), exprimat în lei;
- g) după caz, partea de TVA deductibilă calculată în conformitate cu alin. (5) și exprimată ca procent;
- h) natura bunurilor și a serviciilor achiziționate, descrisă conform codurilor de la alin. (9).

(9) În cererea de rambursare natura bunurilor și a serviciilor achiziționate se descrie conform următoarelor coduri:

1. combustibil;
2. închiriere de mijloace de transport;
3. cheltuieli legate de mijloace de transport (altele decât bunurile și serviciile prevăzute la codurile 1 și 2);
4. taxe rutiere de acces și taxa de utilizare a drumurilor;
5. cheltuieli de deplasare, de exemplu, cu taxiul sau cu mijloacele de transport public;
6. cazare;
7. servicii de catering și restaurant;
8. acces la târguri și expoziții;
9. cheltuieli pentru produse de lux, activități de divertisment și spectacole;
10. altele. În cazul în care se utilizează codul 10, se specifică natura bunurilor livrate și a serviciilor prestate.

(10) Solicitantul trebuie să furnizeze pe cale electronică informații suplimentare codificate cu privire la codurile 1 și 3 prevăzute la alin. (9), aceste informații fiind necesare pentru a determina existența unor restricții asupra dreptului de deducere.

(11) În cazul în care baza de impozitare de pe o factură sau de pe un document de

import este de cel puțin echivalentul în lei a 1000 euro ori în cazul facturilor pentru combustibil de cel puțin 250 euro, în vederea obținerii rambursării taxei pe valoarea adăugată, solicitantul trebuie să trimită pe cale electronică copii de pe respectivele facturi sau, după caz, documente de import, împreună cu cererea de rambursare. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010. Pentru facturile sau documentele de import a căror valoare nu depășește sumele prevăzute în teza anterioară, nu este obligatorie transmiterea lor în vederea obținerii rambursării, cu excepția situației prevăzute la alin. (22).

(12) Solicitantul trebuie să furnizeze o descriere a activităților sale economice prin utilizarea sistemului armonizat de coduri detaliat la nivelul 4, stabilit în conformitate cu art. 34a alin. (3) al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1.798/2003 al Consiliului din 7 octombrie 2003 privind cooperarea administrativă în domeniul taxei pe valoarea adăugată și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 218/92, cu modificările ulterioare.

(13) Solicitantul trebuie să furnizeze informațiile din cererea de rambursare și eventualele informații suplimentare solicitate de organul fiscal competent din România în limba română.

(14) În cazul în care, ulterior depunerii cererii de rambursare, pro rata de deducere este modificată, ca urmare a calculului pro rata definitivă, solicitantul procedează la rectificarea sumei solicitate sau deja rambursate. Rectificarea se efectuează printr-o altă cerere de rambursare depusă pe parcursul anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare în cauză sau, în cazul în care solicitantul nu înaintează nicio cerere de rambursare pe parcursul respectivului an calendaristic, printr-o declarație separată trimisă prin intermediul portalului electronic creat de statul membru în care este stabilit solicitantul.

(15) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

- a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate în perioada de rambursare;
- b) importuri de bunuri efectuate în perioada de rambursare.

(16) Pe lângă operațiunile menționate la alin. (15), cererea de rambursare poate să se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente și care privesc operațiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză.

(17) Cererea de rambursare este trimisă statului membru în care este stabilit solicitantul, cel târziu până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare. Se consideră că cererea a fost depusă numai în cazul în care solicitantul a furnizat toate informațiile/documentele cerute conform alin. (7) - (10) și (12). Statul membru în care este stabilit solicitantul îi trimite acestuia, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii și transmite pe cale electronică organului fiscal competent din România cererea de rambursare completată conform alin. (7) - (9) și informațiile/documentele prevăzute la alin. (10) - (12).

(18) Perioada pentru care se rambursează taxa pe valoarea adăugată este de maximum un an calendaristic și de minimum 3 luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de 3 luni în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârșitul anului calendaristic.

(19) În cazul în care cererea de rambursare vizează o perioadă de rambursare mai mică de un an calendaristic, dar mai mare de 3 luni, cuantumul TVA pentru care se solicită o rambursare nu poate fi mai mic decât echivalentul în lei a 400 euro. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010.

(20) În cazul în care cererea de rambursare se referă la o perioadă de rambursare de un an calendaristic sau la perioada rămasă dintr-un an calendaristic, cuantumul TVA nu poate fi mai mic decât echivalentul în lei a 50 euro. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010.

(21) După primirea cererii transmise pe cale electronică de autoritatea competentă din alt stat membru, organul fiscal competent din România îi comunică de îndată solicitantului, pe cale electronică, data la care a primit cererea. Decizia de aprobare sau respingere a cererii de rambursare se comunică solicitantului în termen de 4 luni de la data primirii cererii, dacă nu se solicită informații suplimentare conform alin.

(22).

(22) În cazul în care organul fiscal competent din România consideră că nu are toate informațiile relevante pentru a lua o decizie privind cererea de rambursare în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, poate cere, pe cale electronică, informații suplimentare, inclusiv copii de pe documentele prevăzute la alin. (11), de la solicitant sau de la autoritățile competente din statul membru de stabilire, după caz, pe parcursul perioadei de 4 luni prevăzute la alin. (21). În cazul în care informațiile suplimentare sunt cerute de la o altă sursă decât solicitantul sau o autoritate competentă dintr-un stat membru, cererea se transmite prin mijloace electronice numai dacă destinatarul cererii dispune de astfel de mijloace. Dacă este necesar, se pot solicita alte informații suplimentare. Informațiile solicitate în conformitate cu prezentul alineat pot cuprinde depunerea facturii sau a documentului de import respectiv, în original ori în copie, în cazul în care există îndoieli întemeiate cu privire la validitatea sau acuratețea unei anumite cereri. În acest caz, plafoanele prevăzute la alin. (11) nu se aplică.

(23) Informațiile solicitate în temeiul alin. (22) trebuie furnizate în termen de o lună de la data la care solicitarea de informații suplimentare este primită de cel căruia îi este adresată.

(24) În cazul în care organul fiscal competent din România cere informații suplimentare, acesta comunică solicitantului decizia sa de aprobare sau respingere a cererii de rambursare în termen de două luni de la data primirii informațiilor cerute sau, în cazul în care nu a primit răspuns la cererea sa de informații, în termen de două luni de la data expirării termenului prevăzut la alin. (23). Cu toate acestea, perioada pentru luarea deciziei cu privire la cererea de rambursare, în totalitatea ei sau la o parte a acesteia, trebuie să fie întotdeauna de maximum 6 luni de la data primirii cererii de către statul membru de rambursare. În cazul în care organul fiscal competent din România cere alte informații suplimentare, acesta comunică solicitantului decizia sa privind cererea de rambursare, în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, în termen de 8 luni de la data primirii cererii.

(25) În cazul în care cererea de rambursare se aprobă, rambursarea sumei aprobate

este efectuată cel târziu în termen de 10 zile lucrătoare de la data expirării termenului prevăzut la alin. (21) sau, în cazul în care au fost solicitate informații suplimentare sau alte informații ulterioare, a termenelor menționate la alin. (24).

(26) Rambursarea se efectuează în lei într-un cont bancar din România sau, la cererea solicitantului, în oricare alt stat membru. În acest al doilea caz, eventualele comisioane bancare de transfer sunt reținute din suma care urmează a fi plătită solicitantului.

(27) În cazul în care cererea de rambursare este respinsă, integral sau parțial, organul fiscal competent din România comunică solicitantului motivele respingerii, împreună cu decizia. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare în România.

(28) Absența unei decizii privind o cerere de rambursare în termenul prevăzut la alin. (25) nu este considerată ca fiind echivalentă aprobării sau respingerii cererii, dar poate fi contestată conform normelor procedurale în vigoare.

(29) În cazul în care o rambursare a fost obținută prin fraudă sau printr-o altă metodă incorectă, organul fiscal competent din România va solicita persoanei impozabile care a beneficiat de rambursare restituirea sumelor rambursate în mod eronat și a accesoriilor aferente. În caz de nerestituire a sumelor, organul fiscal competent din România va suspenda orice rambursare ulterioară către persoana impozabilă în cauză până la concurența sumei neplătite sau, dacă nu există o rambursare ulterioară, va proceda la recuperarea sumelor rambursate eronat și a accesoriilor aferente potrivit prevederilor referitoare la asistența reciprocă în materie de colectare.

(30) Orice rectificare făcută în urma unei cereri de rambursare anterioare, în conformitate cu alin. (14), sau, în cazul în care o declarație separată este depusă, sub forma unei recuperări sau plăți separate, reprezintă o majorare sau o reducere a sumei de rambursat.

(31) În cazul nerespectării termenului de rambursare prevăzut la alin. (25) se plătește o dobândă solicitantului pentru suma rambursată după expirarea acestui termen. Dobânda se calculează începând din ziua următoare ultimei zile prevăzute pentru plată în temeiul alin. (25) până în ziua în care suma este efectiv plătită. Ratele dobânzilor sunt egale cu rata dobânzii aplicabile rambursărilor de TVA către persoanele impozabile stabilite România.

(32) În cazul în care solicitantul nu transmite organului fiscal competent din România, în termenul prevăzut, informațiile suplimentare sau alte informații solicitate, prevederile alin. (31) nu se aplică. De asemenea, prevederile alin. (31) nu se aplică până în momentul primirii de către statul membru de rambursare a documentelor care trebuie trimise pe cale electronică în temeiul alin. (11).

(33) Prevederile alin. (1) - (32) se aplică cererilor de rambursare depuse după 31 decembrie 2009. Cererile de rambursare depuse înainte de 1 ianuarie 2010 se soluționează potrivit prevederilor legale în vigoare la data depunerii lor.

(34) Prevederile alin. (1) - (33) transpun prevederile Directivei 2008/9/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare,

publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 44 din 20 februarie 2008, și ale Directivei 2010/66/UE a Consiliului din 14 octombrie 2010 de modificare a Directivei Consiliului 2008/9/CE de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 275 din 20 octombrie 2010.

73. (1) Conform art. 302 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă stabilită în România poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în alt stat membru, denumit în continuare stat membru de rambursare, în condițiile și conform procedurilor stabilite de legislația statului respectiv, care transpune prevederile Directivei 2008/9/CE și ale Directivei 2010/66/UE.

(2) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat conform legislației din statul membru de rambursare.

(3) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în statul membru de rambursare, o persoană impozabilă stabilită în România trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în România. În cazul în care o persoană impozabilă efectuează în România atât operațiuni care dau drept de deducere, cât și operațiuni care nu dau drept de deducere, statul membru de rambursare poate rambursa numai acea parte din TVA rambursabilă care corespunde operațiunilor cu drept de deducere.

(4) Pentru a obține o rambursare a TVA în statul membru de rambursare, persoana impozabilă stabilită în România adresează o cerere de rambursare pe cale electronică statului membru respectiv pe care o înaintează organului fiscal competent din România, prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de acesta. Organul fiscal competent din România va transmite electronic autorității competente din statul membru de rambursare cererea de rambursare completată corespunzător.

(5) Cererea de rambursare trebuie să cuprindă:

- a) numele și adresa completă ale solicitantului;
- b) o adresă de contact pe cale electronică;
- c) descrierea activității economice a solicitantului pentru care sunt achiziționate bunurile și serviciile;
- d) perioada de rambursare acoperită de cerere;
- e) o declarație din partea solicitantului că nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul statului membru de rambursare pe parcursul perioadei de rambursare, cu excepția serviciilor de transport și serviciilor auxiliare transportului, scutite în temeiul art. 144, 146, 148, 149, 151, 153, 159 sau 160 din Directiva 2006/112/CE și a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 194 - 197 și 199 din Directiva 2006/112/CE, astfel cum au fost transpuse în legislația statului membru de rambursare;

f) codul de înregistrare în scopuri de TVA al solicitantului;

g) datele contului bancar, inclusiv codurile IBAN și BIC.

(6) În afară de informațiile menționate la alin. (5), cererea de rambursare mai conține, pentru fiecare stat membru de rambursare și pentru fiecare factură sau

document de import, următoarele informații:

- a) numele și adresa completă ale furnizorului sau prestatorului;
- b) cu excepția importurilor, codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală al furnizorului sau prestatorului, astfel cum au fost alocate de statul membru de rambursare;
- c) cu excepția importurilor, prefixul statului membru de rambursare în conformitate cu codul ISO 3166-alfa 2, cu excepția Greciei care utilizează prefixul "EL";
- d) data și numărul facturii sau documentului de import;
- e) baza impozabilă și quantumul TVA exprimate în moneda statului membru de rambursare;
- f) quantumul TVA deductibil, exprimat în moneda statului membru de rambursare;
- g) după caz, partea de TVA deductibilă calculată în conformitate cu alin. (3) și exprimată ca procent;
- h) natura bunurilor și a serviciilor achiziționate.

(7) În cererea de rambursare natura bunurilor și a serviciilor achiziționate se descrie conform codurilor prevăzute la pct. 72 alin. (9).

(8) În cazul în care, ulterior depunerii cererii de rambursare, pro rata de deducere este modificată conform art. 300 alin. (8) din Codul fiscal, solicitantul procedează la rectificarea sumei solicitate sau deja rambursate. Rectificarea se efectuează printr-o cerere de rambursare pe parcursul anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare în cauză sau, în cazul în care solicitantul nu înaintează nicio cerere de rambursare pe parcursul respectivului an calendaristic, printr-o declarație separată trimisă prin intermediul portalului electronic creat de România.

(9) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate pe parcursul perioadei de rambursare, cu condiția ca TVA să fi devenit exigibilă înaintea sau la momentul facturării sau pentru care TVA a devenit exigibilă pe parcursul perioadei de rambursare, cu condiția ca achizițiile să fi fost facturate înainte ca TVA să devină exigibilă;

b) importul de bunuri efectuat pe parcursul perioadei de rambursare.

(10) Pe lângă operațiunile menționate la alin. (9), cererea de rambursare poate să se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente și care privesc operațiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză.

(11) Cererea de rambursare este transmisă electronic organului fiscal competent din România prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de acesta, cel târziu până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare. Organul fiscal competent din România va trimite solicitantului, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii.

(12) Perioada de rambursare este de maximum un an calendaristic și de minimum 3 luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de 3 luni, în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârșitul anului calendaristic.

(13) În cazul în care cererea de rambursare vizează o perioadă de rambursare mai

mică de un an calendaristic, dar mai mare de 3 luni, cuantumul TVA pentru care se solicită o rambursare nu poate fi mai mic de 400 euro sau echivalentul acestei sume în moneda națională a statului de rambursare.

(14) În cazul în care cererea de rambursare se referă la o perioadă de rambursare de un an calendaristic sau la perioada rămasă dintr-un an calendaristic, cuantumul TVA nu poate fi mai mic de 50 euro sau echivalentul acestei sume în moneda națională a statului de rambursare.

(15) Organul fiscal competent din România nu înaintează cererea statului membru de rambursare în cazul în care, pe parcursul perioadei de rambursare, solicitantul se încadrează în oricare dintre situațiile următoare:

- a) nu este persoană impozabilă în sensul TVA;
- b) efectuează numai livrări de bunuri sau prestări de servicii care sunt scutite de TVA fără drept de deducere în temeiul art. 292 din Codul fiscal;
- c) beneficiază de scutirea pentru întreprinderi mici prevăzută la art. 310 din Codul fiscal.

(16) Organul fiscal competent din România îi comunică solicitantului, pe cale electronică, decizia pe care a luat-o în temeiul alin. (15).

(17) Contestațiile împotriva deciziilor de respingere a unor cereri de rambursare pot fi depuse de solicitant în conformitate cu legislația statului membru de rambursare. În cazul în care absența unei decizii privind o cerere de rambursare în termenele stabilite de Directiva 2008/9/CE nu este considerată, conform legislației statului membru de rambursare, ca fiind echivalentă unei aprobări sau unui refuz, solicitantul poate recurge la orice proceduri administrative sau judiciare prevăzute de legislația statului membru de rambursare. În cazul în care nu sunt prevăzute astfel de proceduri, absența unei decizii privind o cerere de rambursare în termenele stabilite de Directiva 2008/9/CE este considerată ca fiind echivalentă respingerii cererii.

74. (1) În baza art. 302 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal persoana impozabilă neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, nestabilită pe teritoriul Uniunii Europene, poate solicita rambursarea taxei aferente importurilor și achizițiilor de bunuri mobile corporale și de servicii, efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplinește următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obișnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c) - n), art. 295 alin. (1) lit. c) și art. 296 din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri și prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 307 alin. (2) - (6) din Codul fiscal.

(2) Nu se va acorda rambursarea pentru:

- a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;
- b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi

scutite în temeiul art. 294, 295 și 296 din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri/servicii pentru a căror livrare/prestare nu se acordă în România deducerea taxei în condițiile art. 297, 298 și 299 din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art. 301 din Codul fiscal.

(3) Rambursarea prevăzută la alin. (1) se acordă pentru:

a) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în afara României, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

b) operațiuni efectuate către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 307 alin. (2) - (6) din Codul fiscal.

(4) Perioada pentru care se rambursează taxa pe valoarea adăugată este de maximum un an calendaristic și de minimum 3 luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de 3 luni, în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârșitul anului calendaristic.

(5) Pentru a îndeplini condițiile pentru rambursare, orice persoană impozabilă prevăzută la alin. (3) trebuie să desemneze un reprezentant în România în scopul rambursării.

(6) Reprezentantul prevăzut la alin. (5) acționează în numele și în contul persoanei impozabile pe care o reprezintă și este ținut răspunzător individual și în solidar alături de persoana impozabilă prevăzută la alin. (3) pentru obligațiile și drepturile persoanei impozabile cu privire la cererea de rambursare.

(7) Reprezentantul trebuie să îndeplinească următoarele obligații, în numele și în contul solicitantului:

a) să depună la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice, anexând toate facturile și/sau documentele de import în original, care să evidențieze taxa a cărei rambursare se solicită;

b) să prezinte documente din care să rezulte că solicitantul este angajat într-o activitate economică ce i-ar conferi acestuia calitatea de persoană impozabilă în condițiile art. 269 din Codul fiscal, dacă ar fi stabilită în România. Prin excepție, în cazul în care organele fiscale competente dețin deja o astfel de dovadă, nu este obligatoriu ca persoana impozabilă să aducă noi dovezi pe o perioadă de un an de la data prezentării respectivelor dovezi;

c) să prezinte o declarație scrisă a solicitantului că în perioada la care se referă cererea de rambursare persoana respectivă nu a efectuat livrări de bunuri sau prestări de servicii ce au avut loc sau au fost considerate ca având loc în România, cu excepția, după caz, a serviciilor prevăzute la alin. (2).

(8) Pentru a se asigura că o cerere de rambursare este justificată și pentru a preveni fraudele, organele fiscale competente pot solicita reprezentantului ce solicită o rambursare conform art. 302 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal informații sau documente suplimentare.

(9) Cererea de rambursare prevăzută la alin. (7) lit. a) este aferentă facturilor pentru achiziționarea de bunuri sau servicii sau documentelor pentru importuri efectuate în

perioada prevăzută la alin. (1), dar poate fi aferentă și facturilor sau documentelor de import necuprinse încă în cererile anterioare, în măsura în care aceste facturi sau documente de import sunt aferente operațiunilor încheiate în anul calendaristic la care se referă cererea.

(10) Cererea de rambursare prevăzută la alin. (7) lit. a) trebuie depusă la autoritatea fiscală competentă în termen de maximum 9 luni de la sfârșitul anului calendaristic în care taxa devine exigibilă.

(11) Dacă o cerere se referă la o perioadă:

a) mai scurtă decât un an calendaristic, dar nu mai mică de 3 luni, suma pentru care se solicită rambursarea nu poate fi mai mică decât echivalentul în lei a 400 euro, determinat pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României, valabil la data de 1 ianuarie 2010;

b) de un an calendaristic sau perioada rămasă dintr-un an calendaristic, suma pentru care se solicită rambursarea nu poate fi mai mică decât echivalentul în lei a 50 euro, determinat pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010.

(12) Decizia privind cererea de rambursare se emite în termen de 6 luni de la data la care cererea, însoțită de documentele necesare pentru analizarea cererii, se primește de organele fiscale competente. În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.

(13) Rambursările se efectuează în lei într-un cont deschis în România și indicat de reprezentant. Orice comisioane bancare se vor suporta de către solicitant.

(14) Organele fiscale competente vor marca documentația anexată la o cerere de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere. Organele fiscale competente vor returna această documentație reprezentantului în termen de o lună de la data deciziei prevăzute la alin. (12).

(15) Atunci când s-a obținut o rambursare în mod fraudulos sau printr-o eroare oarecare, organele fiscale competente vor proceda direct la recuperarea sumelor plătite în mod eronat și a oricăror accesorii aferente de la împuternicit.

(16) În cazul cererilor frauduloase, organele fiscale competente vor respinge persoanei impozabile respective orice altă rambursare pe o perioadă de 10 ani de la data depunerii cererii frauduloase.

(17) La cererea unei persoane impozabile stabilite în România, care dorește să solicite rambursarea taxei într-un stat terț, organele fiscale competente vor emite un certificat din care să rezulte că persoana respectivă este persoana impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal.

(18) Persoana impozabilă neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA și nu este stabilită pe teritoriul Uniunii Europene poate solicita rambursarea taxei dacă, în conformitate cu legile țării unde este stabilită, o persoană impozabilă stabilită în România ar avea același drept de rambursare în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată sau alte impozite/taxe similare aplicate în țara respectivă, fapt dovedit prin existența unor acorduri/declarații de reciprocitate semnate de reprezentanții autorităților competente din România și din țara solicitantului. În vederea semnării unor astfel de acorduri/declarații, autoritățile

competente ale țărilor interesate trebuie să se adreseze Ministerului Finanțelor Publice. Țările cu care România a semnat acorduri/declarații de reciprocitate în ceea ce privește rambursarea taxei pe valoarea adăugată vor fi publicate pe pagina de internet a Ministerului Finanțelor Publice.

(19) Prevederile alin. (1) - (18) transpun Directiva 86/560/CEE, a treisprezecea directivă a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 326 din 21 noiembrie 1986.

75. (1) Pentru a avea dreptul la rambursare, persoana prevăzută la art. 302 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal va îndeplini următoarele obligații:

a) va depune la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice;

b) va anexa factura și - după caz - documentele de import, în original, sau orice alt document care să evidențieze taxa achitată de această persoană pentru achiziția a cărei rambursare se solicită;

c) va prezenta dovezi asupra faptului că mijlocul de transport:

1. a făcut obiectul unei livrări intracomunitare scutite de taxă în condițiile art. 294 alin. (2) din Codul fiscal;

2. era un mijloc de transport nou, în condițiile art. 266 alin. (3) din Codul fiscal, la momentul livrării, fapt care rezultă din documentele prevăzute la lit. b).

(2) Rambursarea se efectuează în termenul prevăzut de normele procedurale în vigoare, care începe să curgă de la data depunerii cererii și a tuturor documentelor menționate la alin. (1) lit. b) la organele fiscale competente. Rambursarea se va efectua în lei într-un cont din România indicat de persoana prevăzută la alin. (1).

(3) Organele fiscale competente vor marca factura, documentul de import sau orice alt document anexat la o cerere de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere și vor returna aceste documente solicitantului.

(4) În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.

76. (1) Pentru a avea dreptul la rambursare, persoana impozabilă stabilită în România, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA, prevăzută la art. 302 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, va îndeplini următoarele obligații:

a) va depune la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

b) va anexa toate facturile și - după caz - documentele de import, în original, sau orice alt document care să evidențieze taxa datorată sau achitată de această persoană pentru achizițiile efectuate pentru care se solicită rambursarea;

c) va prezenta documente din care să rezulte că taxa prevăzută la lit. b) este aferentă operațiunilor ce dau drept de deducere a taxei în condițiile art. 297 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal.

(2) Rambursarea se efectuează în termenul prevăzut de normele procedurale în

vigoare, care începe să curgă de la data depunerii cererii și a tuturor documentelor menționate la alin. (1) lit. b) la organele fiscale competente. Rambursarea se va efectua în lei într-un cont din România indicat de persoana prevăzută la alin. (1) și orice comisioane bancare vor cădea în sarcina solicitantului.

(3) Organele fiscale competente vor marca documentația anexată la cererea de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere și vor returna aceste documente solicitantului.

(4) În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Rambursările de taxă către persoane impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal

77. Prevederile art. 303 alin. (8) din Codul fiscal se aplică inclusiv pentru cererile de rambursare, respectiv deconturile de TVA cu opțiune de rambursare, depuse anterior datei de 1 ianuarie 2016 și care sunt în curs de soluționare la această dată.

SECȚIUNEA a 7-a

Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii și bunuri, altele decât bunurile de capital

78. (1) În situația în care intervin situațiile prevăzute la art. 304 alin. (1) din Codul fiscal, se ajustează taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor, activelor corporale fixe în curs de execuție. Ajustarea reprezintă exercitarea dreptului de deducere, atunci când persoana impozabilă câștigă dreptul de deducere potrivit legii, denumită în continuare ajustare pozitivă, sau anularea totală sau parțială a deducerii exercitate inițial în situația în care persoana impozabilă pierde potrivit legii dreptul de deducere, denumită în continuare ajustare negativă. Ajustarea se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea.

(2) În sensul alin. (1), prin servicii neutilizate se înțelege imobilizările necorporale care nu sunt complet amortizate la momentul la care intervine obligația sau dreptul de ajustare a taxei. Serviciile de altă natură se consideră utilizate în perioada fiscală în care au fost achiziționate. Ajustarea se efectuează în cazul serviciilor neutilizate numai pentru taxa aferentă valorii rămase neamortizate.

(3) Nu se efectuează ajustarea taxei deductibile:

a) în situația în care are loc o livrare/prestare către sine efectuată de persoana impozabilă conform art. 270 alin. (4) sau art. 271 alin. (4) din Codul fiscal;

b) în situațiile prevăzute la art. 304 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) În baza prevederilor art. 304 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, atunci când deducerea este mai mare sau mai mică decât cea pe care persoana impozabilă avea dreptul să o opereze, ca urmare a unor erori, persoana impozabilă poate să realizeze o ajustare pozitivă, respectiv este obligată să realizeze o ajustare negativă a taxei, după

caz, aferentă bunurilor și serviciilor prevăzute la alin. (1), constatate pe bază de inventariere.

(5) Conform art. 304 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, persoana impozabilă realizează o ajustare negativă sau pozitivă, după caz, a taxei deductibile aferente bunurilor și serviciilor prevăzute la alin. (1), în situații precum:

a) cazurile prevăzute la art. 287 lit. a) - c) și e) din Codul fiscal;

b) când pro rata definitivă, calculată la sfârșitul anului, diferă de pro rata provizorie utilizată în cursul anului.

(6) În baza art. 304 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, persoana impozabilă realizează o ajustare pozitivă sau, după caz, trebuie să efectueze o ajustare negativă a taxei deductibile în situații precum:

a) bunuri lipsă în gestiune din alte cauze decât cele prevăzute la art. 304 alin. (2) din Codul fiscal. În cazul bunurilor lipsă din gestiune care sunt imputate, sumele imputate nu sunt considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA, indiferent dacă pentru acestea este sau nu obligatorie ajustarea taxei;

b) alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care nu dau drept de deducere și ulterior alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care dau drept de deducere, precum și alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și ulterior alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere;

c) înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile care a aplicat regimul special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, precum și anularea înregistrării în scopuri de TVA a persoanei impozabile ca urmare a prevederilor art. 316 alin. (11) lit. f) și g) din Codul fiscal.

(7) În cazul bunurilor/serviciilor prevăzute la alin. (1) achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile și achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2) - (6) sau art. 331 din Codul fiscal, precum și cele achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 282 alin. (6) lit. a) - d) din Codul fiscal, se realizează ajustări pozitive sau negative, după caz, în situațiile prevăzute la art. 304 alin. (1) din Codul fiscal, la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea, pentru taxa deductibilă, respectiv pentru taxa care a fost plătită furnizorului/prestatorului. În situația în care la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea nu a fost achitată integral taxa aferentă achiziției, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, persoana impozabilă își exercită dreptul de deducere a taxei respective, cu excepția situației în care la data plății bunurile/serviciile nu sunt utilizate pentru operațiuni care dau drept de deducere a taxei. Taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri, importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2) - (6) sau art. 331 din Codul fiscal, efectuate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, precum și taxa aferentă achizițiilor de bunuri/servicii prevăzute la art. 282 alin. (6) lit. a) - d) din Codul fiscal efectuate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare se ajustează, dacă intervin situațiile de la art. 304 alin. (1) din Codul fiscal, indiferent dacă sunt aferente unor

facturi neachitate total sau parțial.

(8) În cazul în care persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire, prevăzut la art. 310 din Codul fiscal se înregistrează potrivit legii în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal precum și în cazul în care persoana înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 310 alin. (7) din Codul fiscal, se aplică ajustările de taxă prevăzute la pct. 83 și 84. Persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, precum și cele care au achiziționat bunuri/servicii de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA și trec la regimul special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal aplică în mod corespunzător prevederile alin. (7).

(9) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de organele fiscale competente, conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal, nu se fac ajustări ale taxei aferente bunurilor prevăzute la alin. (1), fiind supuse obligației de plată a TVA colectate conform art. 11 alin. (6) și (8) din Codul fiscal.

(10) În sensul art. 304 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei deductibile în cazul bunurilor de natura celor prevăzute la alin. (1) distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător, în situații cum ar fi, de exemplu, următoarele, dar fără a se limita la acestea:

a) calamitățile naturale și cauzele de forță majoră, demonstrate sau confirmate în mod corespunzător;

b) furtul bunurilor demonstrat pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

c) contractele de leasing financiar având ca obiect bunuri mobile corporale, altele decât bunurile de capital, care se reziliază, iar bunurile nu sunt restituite de utilizator în termenul prevăzut în contract, caz în care locatorul/finanțatorul nu are obligația să efectueze ajustări ale taxei deduse dacă face dovada că a inițiat și a efectuat demersuri pentru recuperarea bunului, indiferent dacă la finalizarea acestor demersuri bunul este sau nu recuperat de către societatea de leasing;

d) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate și pentru care se face dovada distrugerii;

e) pierderile tehnologice sau, după caz, alte consumuri proprii, caz în care persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei în limitele stabilite potrivit legii ori, în lipsa acestora, în limitele stabilite de persoana impozabilă în norma proprie de consum. În cazul depășirii limitelor privind normele tehnologice ori consumurile proprii, se ajustează taxa aferentă depășirii acestora. Prin excepție, în cazul societăților de distribuție a energiei electrice, nu se face ajustarea taxei pentru cantitățile de energie electrică consumate la nivelul normei proprii de consum tehnologic sau, în lipsa acesteia, la nivelul normei aprobate de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei pentru fiecare societate de distribuție a energiei electrice, care include și consumul propriu comercial;

f) perisabilitățile, în limitele stabilite prin lege.

(11) Situațiile menționate la alin. (10) nu sunt exhaustive, în orice altă situație în care persoana impozabilă aduce suficiente dovezi că bunurile sunt distruse, pierdute

sau furate, nu are obligația ajustării taxei. De asemenea, situațiile menționate la alin. (9) pot fi aplicate cumulativ, de exemplu, pentru un stoc de produse există o pierdere datorată unor perisabilități, dar stocul respectiv poate fi distrus ca urmare a degradării calitative, ceea ce conduce la neajustarea taxei.

(12) Obligația de a demonstra sau confirma în mod corespunzător că bunurile au fost distruse, pierdute sau furate, în sensul art. 304 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, revine persoanei impozabile. În situația în care organele de inspecție fiscală nu consideră suficiente dovezile furnizate de persoana impozabilă, acestea pot obliga persoana respectivă să efectueze ajustarea taxei. Conform principiului proporționalității, organele fiscale nu pot solicita persoanei impozabile mai mult decât ceea ce este necesar pentru dovedirea incidentului care a condus la pierderea, distrugerea sau furtul bunului, astfel încât sarcina persoanei impozabile să nu devină practic imposibilă sau extrem de dificilă.

(13) Ajustarea se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției bunurilor/serviciilor prevăzute la alin. (1). În situația în care nu se poate determina cota de la data achiziției se efectuează ajustarea utilizând cota de taxă în vigoare la data la care intervine obligația/dreptul de ajustare.

SECȚIUNEA a 8-a

Ajustarea taxei deductibile în cazul bunurilor de capital

79. (1) În perioada de ajustare prevăzută la art. 305 alin. (2) din Codul fiscal, în situația în care intervin situațiile prevăzute la art. 305 alin. (4) din Codul fiscal, se ajustează taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă bunurilor de capital și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea. Ajustarea reprezintă exercitarea dreptului de deducere, atunci când persoana impozabilă câștigă dreptul de deducere potrivit legii, denumită în continuare ajustare pozitivă, sau anularea totală sau parțială a deducerii exercitate în situația în care persoana impozabilă pierde potrivit legii dreptul de deducere, denumită în continuare ajustare negativă. Numărul ajustărilor poate fi nelimitat, acesta depinzând de modificarea destinației bunului respectiv în perioada de ajustare, respectiv pentru operațiuni care dau sau nu drept de deducere. După expirarea perioadei de ajustare nu se mai fac ajustări ale taxei deductibile aferente bunurilor de capital.

(2) În vederea ajustării taxei deductibile aferente bunurilor de capital, persoanele impozabile sunt obligate să țină un registru al bunurilor de capital, în care să evidențieze pentru fiecare bun de capital, astfel cum este definit la art. 305 alin. (1) din Codul fiscal, următoarele informații:

- a) data achiziției, fabricării, finalizării construirii sau transformării/modernizării;
- b) valoarea (baza de impozitare) bunului de capital;
- c) taxa deductibilă aferentă bunului de capital;
- d) taxa dedusă;
- e) ajustările efectuate conform art. 305 alin. (4) din Codul fiscal.

(3) Prevederile art. 305 din Codul fiscal și ale prezentului punct se aplică și de către persoanele impozabile care efectuează operațiuni imobiliare constând în

operațiuni de livrare, închiriere, leasing, arendare, concesiune și alte operațiuni similare, efectuate în legătură cu bunurile imobile.

(4) În sensul art. 305 alin. (9) din Codul fiscal, nu se efectuează ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital în situația în care suma care ar rezulta ca urmare a fiecărei ajustări aferente unui bun de capital este mai mică de 1.000 lei.

(5) În cazul bunurilor de capital pentru care persoana impozabilă a aplicat prevederile art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, perioada de ajustare începe la data prevăzută la art. 305 alin. (3) din Codul fiscal.

(6) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital care fac obiectul închirierii, leasingului, concesiunii sau oricărei alte metode de punere a acestora la dispoziția unei persoane, se efectuează de către persoana care închiriază, dă în leasing ori pune la dispoziția altei persoane bunurile respective, cu excepția situației prevăzute la alin. (7). Data la care bunul de capital se consideră achiziționat din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată de locatar/utilizator este data la care se face transferul dreptului de proprietate de către locator/finanțator. Pentru taxa aferentă achiziției bunurilor de capital care au fost cumpărate de locatar/utilizator printr-un contract de leasing, perioada de ajustare începe la data de 1 ianuarie a anului în care a avut loc transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, dar ajustarea se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunurilor de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate.

(7) În aplicarea art. 305 din Codul fiscal, prin bun imobil se înțelege bunurile definite la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal. Fiecare transformare sau modernizare a unui bun imobil ori a unei părți a acestuia, în condițiile prevăzute la art. 305 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, reprezintă bun de capital al persoanei care este proprietara bunului sau al persoanei la dispoziția căreia este pus bunul imobil sau o parte a acestuia, în situația în care lucrările de transformare ori modernizare sunt efectuate de către această persoană. În situația în care valoarea fiecărei transformări sau modernizări nu depășește 20% din valoarea totală după transformarea ori modernizarea bunului imobil sau a părții de bun imobil, nu se efectuează ajustări privind taxa pe valoarea adăugată conform art. 304 sau 305 din Codul fiscal. În sensul prezentelor norme metodologice sunt luate în considerare operațiunile de transformare sau modernizare care conduc la majorarea valorii bunului imobil. În scopul calculării acestei depășiri se vor avea în vedere valorile reevaluate ale bunurilor respective, așa cum sunt înregistrate în contabilitate, sau, în cazul în care bunurile aparțin unor persoane care nu sunt obligate să conducă evidență contabilă, se va avea în vedere valoarea bunului imobil înainte și după transformare/modernizare stabilită prin raport de expertiză. În cazul în care transformările/modernizările sunt realizate de persoana căreia i-a fost pus la dispoziție bunul imobil, pentru determinarea valorii totale după transformarea ori modernizarea bunului imobil sau a părții de bun imobil, este necesar ca persoana respectivă să obțină de la persoana care i-a pus bunul la dispoziție care este valoarea bunului imobil, sau a părții din bunul imobil, reevaluate, așa cum sunt înregistrate în contabilitate, înainte de efectuarea acestor lucrări. Dacă persoana care a pus bunul imobil la dispoziție este o persoană fizică neimpozabilă sau altă persoană care nu este obligată să conducă evidență

contabilă, persoana care utilizează bunul trebuie să determine valoarea bunului imobil înainte și după transformare/modernizare stabilită prin raport de expertiză. Se consideră că bunurile sunt folosite pentru prima dată după transformare ori modernizare, pentru transformările sau modernizările bunurilor de capital prevăzute la art. 305 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, la data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză. Prin proces-verbal de recepție definitivă se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor. În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții, data primei utilizări a bunului după transformare este data documentului pe baza căruia este majorată valoarea activului corporal fix cu valoarea transformării respective.

(8) Ajustarea taxei deductibile în situațiile prevăzute la art. 305 alin. (4) lit. a), c) și d) din Codul fiscal se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare evenimentul care generează ajustarea și proporțional cu partea din bunul de capital utilizată în aceste scopuri, fiind de până la o cincime ori, după caz, o douăzecime pe an, fiind operată în decontul de TVA aferent perioadei fiscale în care apare evenimentul care generează ajustarea. Dacă la achiziția bunului de capital a fost aplicată pro rata, se pot aplica prevederile alin. (16).

(9) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital, conform art. 305 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, se efectuează în cazul în care furnizorul ajustează baza de impozitare conform art. 287 lit. a) - c) din Codul fiscal. Ajustarea se efectuează în perioada fiscală în care apar situațiile prevăzute la art. 287 lit. a) - c) din Codul fiscal, pe baza facturii emise de furnizor.

(10) În situația în care bunul de capital își încetează existența ca urmare a unei lipse din gestiune, în alte cazuri decât cele prevăzute la art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 1 și 2 din Codul fiscal, se ajustează deducerea inițială a taxei conform prevederilor art. 305 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. În cazul bunurilor lipsă din gestiune, altele decât cele prevăzute la art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 1 și 2 din Codul fiscal, care sunt imputate, sumele imputate nu sunt considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA, indiferent dacă pentru acestea este sau nu obligatorie ajustarea taxei.

(11) În sensul art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 2 din Codul fiscal, persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei aferente bunurilor distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător, în situații cum ar fi, de exemplu, următoarele, dar fără a se limita la acestea:

a) calamități naturale și cauze de forță majoră, demonstrate sau confirmate în mod corespunzător;

b) furtul bunurilor, demonstrat pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

c) contractele de leasing financiar având ca obiect bunuri de capital, care se reziliază, iar bunurile nu sunt restituite de utilizator în termenul prevăzut în contract, caz în care locatorul/finanțatorul nu are obligația să efectueze ajustări ale taxei deduse dacă face dovada că a inițiat și a efectuat demersuri pentru recuperarea

bunului, indiferent dacă la finalizarea acestor demersuri bunul este sau nu recuperat de către societatea de leasing.

(12) Obligația de a demonstra sau confirma în mod corespunzător că bunurile au fost distruse, pierdute sau furate, în sensul art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 2 din Codul fiscal, revine persoanei impozabile. În situația în care organele de inspecție fiscală nu consideră suficiente dovezile furnizate de persoana impozabilă, acestea pot obliga persoana respectivă să efectueze ajustarea taxei. Conform principiului proporționalității, organele fiscale nu pot solicita persoanei impozabile mai mult decât ceea ce este necesar pentru dovedirea incidentului care a condus la pierderea, distrugerea sau furtul bunului, astfel încât sarcina persoanei impozabile să nu devină practic imposibilă sau extrem de dificilă.

(13) În situația în care în cursul perioadei de ajustare prevăzute la art. 305 alin. (2) din Codul fiscal expiră contractul de închiriere, leasing, concesiune sau orice alt tip de contract prin care bunul imobil ori o parte a acestuia a fost pus/pusă la dispoziția altei persoane și bunul de capital este restituit proprietarului sau persoanei care a pus bunul la dispoziție, se consideră că bunul de capital constând în modernizările/transformările efectuate conform alin. (7) își încetează existența în cadrul activității economice a persoanei impozabile care a utilizat bunul respectiv, conform art. 305 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Ajustarea deducerii aferente operațiunilor de transformare sau modernizare se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care bunul este restituit proprietarului, în conformitate cu prevederile art. 305 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal. Dacă lucrările de modernizare/transformare sunt transferate cu titlu oneros proprietarului sau persoanei care a pus bunul la dispoziție, se aplică prevederile art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 1 din Codul fiscal, respectiv nu se mai efectuează ajustarea taxei.

(14) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de organele fiscale competente conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal, se consideră că bunurile de capital nu sunt alocate unei activități economice pe perioada în care nu au avut un cod valabil de TVA, fiind obligatorie ajustarea taxei conform art. 305 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal. Ajustarea se reflectă în ultimul decont de taxă depus pentru perioada fiscală în care a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile. După înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, persoanele impozabile pot ajusta taxa aferentă bunurilor de capital proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, în conformitate cu prevederile art. 305 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. În situația bunurilor de capital livrate în cadrul procedurii de executare silită sau a celor achiziționate de la persoane impozabile aflate în procedura falimentului potrivit Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, în regim de taxare, în perioada în care persoanele impozabile nu au avut un cod valabil de TVA, persoanele impozabile pot ajusta taxa aferentă acestora proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, determinată în funcție de anul în care a avut loc livrarea bunurilor respective. Ajustarea se reflectă în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(15) Exemple de ajustări:

Exemplul nr. 1, pentru situația prevăzută la art. 305 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă a cumpărat o clădire pentru activitatea sa economică la data de 10 august 2010 și a dedus TVA în sumă de 5.000.000 lei la achiziția sa. În luna mai 2016, această persoană decide să livreze în regim de scutire clădirea. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2010 și până în anul 2029 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, respectiv 14 ani, și persoana respectivă trebuie să restituie 14 douăzecimi din TVA dedusă inițial: $5.000.000 \text{ lei} / 20 \times 14 = 3.500.000 \text{ lei}$ ajustare negativă).

Exemplul nr. 2 - pentru situația prevăzută la art. 305 alin. (4) lit. a) pct. 2 din Codul fiscal:

- O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal achiziționează un imobil în anul 2011 în vederea desfășurării de operațiuni cu drept de deducere și deduce integral taxa pe valoarea adăugată la data achiziționării în sumă de 2.000.000 lei.

- În anul 2016 închiriaza 30% din suprafața imobilului în regim de scutire de taxa pe valoarea adăugată. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2011 și până în anul 2030 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, respectiv 15 ani, și persoana respectivă trebuie să restituie 15 douăzecimi din TVA dedusă inițial, proporțional cu suprafața închiriată în regim de scutire ($2.000.000 \times 30\% / 20 \times 15 = 450.000$).

- Dacă în anul 2018, persoana impozabilă renunță la închirierea acestei părți de 30% din imobil în regim de scutire, vor fi efectuate ajustări pozitive pentru perioada rămasă din perioada de ajustare, respectiv 13 ani, astfel: $2.000.000 \times 30\% / 20 \times 13 = 390.000 \text{ lei}$ ajustare pozitivă).

- În cazul persoanei care a închiriat spațiul comercial, aceasta a realizat o serie de lucrări de modernizare în anul 2016 a căror valoare a depășit 20% din partea din bunul imobil după modernizare, calculată aplicând procentul de ocupare de 30% la valoarea bunului imobil, reevaluat, așa cum este înregistrat în contabilitatea persoanei care este proprietarul bunului imobil, înainte de efectuarea acestor lucrări, la care se adaugă contravaloarea lucrărilor de modernizare. În anul 2020 contractul de închiriere este reziliat. Pentru lucrarea de modernizare pot exista două variante:

a) Dacă persoana care a fost beneficiarul închirierii bunului transferă cu plată contravaloarea modernizării către persoana de la care a închiriat, nu se fac ajustări ale TVA deduse pentru modernizare, potrivit prevederilor art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 1 din Codul fiscal, transferul fiind o operațiune taxabilă;

b) Dacă modernizarea este transferată cu titlu gratuit de către chiriaș către persoana de la care a închiriat bunul imobil, se consideră că bunul de capital (modernizarea) și-a încetat existența în cadrul activității economice a chiriașului fiind necesară ajustarea TVA deduse pentru modernizare, corespunzător numărului de ani rămași din perioada de ajustare, respectiv 16 ani.

Persoana impozabilă poate opta pentru ajustarea TVA în funcție de pro rata

conform prevederilor alin. (16).

Exemplul nr. 3 - pentru situația prevăzută la art. 305 alin. (4) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal construiește în anul 2016 o clinică medicală destinată atât operațiunilor scutite de TVA, cât și operațiunilor cu drept de deducere (de exemplu, chirurgie estetică), pentru care deduce integral taxa conform prevederilor art. 300 alin. (5) din Codul fiscal.

La finalizarea investiției, pe perioada de ajustare de 20 de ani, se vor efectua ajustări ale taxei deduse în funcție de pro rata definitivă a fiecărui an, după modelul de la alin. (12).

Exemplul nr. 4

O societate deține un imobil care a fost construit în anul 2009, TVA dedus pentru achiziția de bunuri/servicii necesare construirii imobilului fiind de 6 milioane lei. În perioada 2009 - 2015 bunul imobil a fost utilizat exclusiv pentru operațiuni taxabile. În anul 2016, se închiriază o parte din bunul imobil reprezentând cca. 40% din suprafața acestuia, în regim de scutire de TVA. La determinarea suprafeței de 40% au fost luate în calcul și suprafețele aferente garajelor subterane și locurilor de parcare supraterane. Persoana respectivă trebuie să ajusteze în anul 2016 taxa dedusă inițial, proporțional cu suprafața de 40% închiriată în regim de scutire. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2009 și până la finele anului 2028. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, la schimbarea destinației unei părți din clădire, astfel:

- pentru perioada 2009 - 2015, persoana impozabilă nu ajustează taxa dedusă inițial aferentă acestor ani;

- pentru perioada rămasă, 2016 - 2028 = 13 ani, taxa se ajustează astfel:

- $6.000.000 \text{ lei} \times 40\% = 2.400.000 \text{ lei}$, reprezintă partea de TVA supusă ajustării.

Ajustarea se face proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare astfel: $2.400.000 / 20 \times 13 = 1.560.000 \text{ lei}$ taxa de ajustat (ajustare negativă) care se înscrie în decontul de taxă pe valoarea adăugată din perioada fiscală în care apare modificarea de destinație.

Exemplul nr. 5:

În anul 2010 o societate achiziționează un spațiu comercial (imobil) destinat exclusiv operațiunilor scutite fără drept de deducere constând în jocuri de noroc. TVA aferent acestui un spațiu comercial care nu a fost dedusă la achiziție a fost în sumă de 3.000.000 lei. În anul 2016 societatea în cauză alocă cca 40% din suprafața bunului imobil pentru activități de alimentație publică (restaurant), taxabile. Conform acestei alocări persoana impozabilă va efectua în anul 2016 o ajustare pozitivă aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, respectiv 14 ani, astfel: $3.000.000 \times 40\% / 20 \times 14 = 840.000$ ajustare pozitivă)

(16) Pentru cazul prevăzut la art. 305 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, ajustarea se efectuează în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la art. 305 alin. (2) din Codul fiscal, pentru o cincime sau o douăzecime din taxa dedusă/nededusă inițial, în funcție de pro rata definitivă la finele fiecărui an, conform procedurii descrise la art. 300 alin. (15) din Codul fiscal. Această ajustare se aplică pentru bunurile la achiziția,

fabricarea, construcția, transformarea sau modernizarea cărora se aplică prevederile art. 300 alin. (5) din Codul fiscal, precum și pentru bunurile de capital la achiziția, fabricarea, construcția, transformarea sau modernizarea cărora s-a dedus integral taxa ori nu s-a exercitat dreptul de deducere a taxei și care în cursul perioadei de ajustare sunt alocate unor activități în cazul cărora nu se poate determina proporția în care sunt utilizate pentru operațiuni cu drept de deducere și fără drept de deducere. Dacă taxa aferentă achiziției, fabricării, construcției, transformării sau modernizării bunului de capital s-a dedus integral se consideră că taxa a fost dedusă pe bază de pro rata de 100%, respectiv dacă nu s-a exercitat dreptul de deducere se consideră că pro rata a fost de 0%. Față de ajustarea prevăzută la art. 305 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, care se face de câte ori apare un eveniment care conduce la ajustare, în cazurile prevăzute la prezentul alineat ajustarea se va realiza anual, pe durata întregii perioade de ajustare, atât timp cât bunul de capital este alocat unei activități în cazul căreia nu se poate determina proporția în care este utilizat pentru operațiuni cu drept de deducere și fără drept de deducere. Dacă în cursul perioadei de ajustare a unui bun de capital, pentru care se aplică metoda de ajustare prevăzută de prezentul alineat, apare unul dintre următoarele evenimente: bunul de capital este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, este alocat unui sector de activitate care nu dă drept de deducere, face obiectul unei operațiuni pentru care taxa este deductibilă integral sau își încetează existența, taxa se ajustează conform prevederilor alin. (8) sau, după caz (13).

Exemplu: O persoană impozabilă cu regim mixt cumpără un utilaj la data de 1 februarie 2016, în valoare de 200.000 lei, plus 20% TVA, adică 40.000 lei. Pro rata provizorie pentru anul 2016 este 40%, iar taxa dedusă este de 16.000 lei (40.000 lei x 40%). Pro rata definitivă calculată la sfârșitul anului 2016 este de 30%.

La sfârșitul anului 2016 se realizează ajustarea taxei pe baza pro rata definitivă, respectiv $40.000 \text{ lei} \times 30\% = 12.000 \text{ lei}$ taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro rata provizorie (16.000 lei), iar diferența de 4.000 lei se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă nedeductibilă. Această ajustare a deducerii se referă la întreaga sumă dedusă inițial provizoriu și prin urmare acoperă și ajustarea aferentă primei cincimi pentru bunurile de capital.

Ajustările pentru anii 2017, 2018, 2019 și 2020 se realizează astfel:

TVA deductibilă se împarte la 5: $40.000 \text{ lei} : 5 = 8.000 \text{ lei}$.

TVA efectiv dedusă în baza pro rata definitivă pentru prima perioadă se împarte la rândul său la 5: $12.000 \text{ lei} : 5 = 2.400 \text{ lei}$.

Rezultatul înmulțirii taxei pe valoarea adăugată deductibile de 8.000 lei cu pro rata definitivă pentru fiecare dintre perioadele următoare se va compara apoi cu 2.400 lei.

Diferența rezultată va constitui ajustarea deducerii în favoarea fie a statului, fie a persoanei impozabile.

Ajustarea pentru anul 2017:

- pro rata definitivă pentru anul 2017 este de 50%;
- deducere autorizată: $8.000 \text{ lei} \times 50\% = 4.000 \text{ lei}$;
- deja dedusă: 2.400 lei;
- ajustare pozitivă: $4.000 \text{ lei} - 2.400 \text{ lei} = 1.600 \text{ lei}$.

Ajustarea pentru anul 2018:

- pro rata definitivă pentru anul 2018 este de 20%;
- deducere autorizată: $8.000 \text{ lei} \times 20\% = 1.600 \text{ lei}$;
- deja dedusă: 2.400 lei;
- ajustare negativă: $2.400 \text{ lei} - 1.600 \text{ lei} = 800 \text{ lei}$ - nu se efectuează, fiind sub nivelul minim de 1.000 lei prevăzut la alin. (16).

Ajustarea pentru anul 2019:

- pro rata definitivă pentru anul 2019 este de 25%;
- deducere autorizată: $8.000 \text{ lei} \times 25\% = 2.000 \text{ lei}$;
- deja dedusă: 2.400 lei;
- ajustare negativă: $2.400 \text{ lei} - 2.000 \text{ lei} = 400 \text{ lei}$ - nu se efectuează, fiind sub nivelul minim de 1.000 lei prevăzut la alin. (16).

Ajustarea pentru anul 2020:

- pro rata definitivă pentru anul 2020 este de 70%;
- deducere autorizată: $8.000 \text{ lei} \times 70\% = 5.600 \text{ lei}$;
- deja dedusă: 2.400 lei;
- deducere pozitivă: $5.600 \text{ lei} - 2.400 \text{ lei} = 3.200 \text{ lei}$.

Orice modificare a pro rata în anii următori, respectiv după scurgerea ultimului an de ajustare (2020), nu va mai influența deducerile efectuate pentru acest utilaj. Dar pentru livrări către sine nu există limită de timp.

Dacă presupunem că același utilaj ar fi alocat în cursul anului 2017 unui sector de activitate care nu dă drept de deducere sau își încetează existența ori este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, persoana impozabilă ar avea obligația să efectueze următoarele ajustări:

- perioada rămasă din perioada de ajustare: 3 ani;
- taxa dedusă inițial: 12.000 lei;
- ajustare în favoarea bugetului de stat: $2.400 \text{ lei} \times 3 / 5 = 1.440 \text{ lei}$.

(17) Ajustarea prevăzută la art. 305 alin. (4) din Codul fiscal nu se efectuează în situația în care sunt aplicabile prevederile art. 270 alin. (4) lit. a) și b) din Codul fiscal referitoare la livrarea către sine, precum și în situația în care nu are loc o livrare de bunuri în conformitate cu prevederile art. 270 alin. (8) din Codul fiscal, situații în care persoana impozabilă are dreptul să deducă taxa conform art. 297 alin. (4) lit. a) și alin. (5) din Codul fiscal. Casarea activelor corporale fixe care sunt bunuri de capital în conformitate cu prevederile art. 305 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal nu implică efectuarea de ajustări ale taxei deduse. Prin casare, în sensul TVA, se înțelege operația de scoatere din funcțiune a activului respectiv, urmată de dezmembrarea acestuia, indiferent dacă părțile componente rezultate sunt sau nu sunt valorificate.

Demolarea unor construcții, achiziționate împreună cu suprafața de teren pe care au fost edificate, nu determină obligația de ajustare a deducerii inițiale a taxei pe valoarea adăugată aferente achiziționării construcțiilor care au fost demolate, dacă persoana impozabilă face dovada intenției, confirmată cu elemente obiective, că suprafața de teren pe care erau edificate construcțiile continuă să fie utilizată în scopul operațiunilor sale taxabile, cum ar fi, de exemplu, edificarea altor construcții destinate unor operațiuni taxabile, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-257/11 Gran Via Moinești.

(18) Taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, achiziționate de persoane

impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile și achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2) - (6) sau art. 331 din Codul fiscal, precum și a bunurilor de capital achiziționate de beneficiari de la persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 282 alin. (6) din Codul fiscal, se ajustează la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea conform art. 305 alin. (4) lit. a), c) și d) din Codul fiscal, astfel:

a) în situația în care ajustarea este negativă, se ajustează taxa efectiv dedusă aferentă sumei plătite, corespunzătoare perioadei rămase din perioada de ajustare;

b) în situația în care ajustarea este pozitivă se ajustează taxa nededusă, dar plătită furnizorului/prestatorului, corespunzătoare perioadei rămase din perioada de ajustare.

(19) În situația prevăzută la alin. (18), dacă la data la care intervine un eveniment care generează ajustarea nu a fost achitată integral taxa aferentă achiziției, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, se determină taxa care ar fi deductibilă sau nedeductibilă corespunzător utilizării bunului de capital pentru operațiuni cu ori fără drept de deducere în cadrul perioadei de ajustare și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care taxa a fost plătită. Taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri, importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2) - (6) sau art. 331 din Codul fiscal, efectuate de o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare, precum și taxa aferentă achizițiilor de bunuri/servicii prevăzute la art. 282 alin. (6) din Codul fiscal efectuate de beneficiar de la o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare se ajustează potrivit regulilor generale prevăzute la alin. (1) - (16).

Exemplu: O persoană impozabilă B cumpără un bun de capital (o clădire) de la persoana impozabilă A. Ambele persoane aplică sistemul TVA la încasare. Valoarea bunului de capital este de 120.000 lei și TVA aferentă este de 24.000 lei. Prin contractul dintre părți se stabilesc următoarele: bunul de capital va fi pus la dispoziția persoanei impozabile B la data de 20.07.2016, urmând ca plata să se facă în 4 tranșe egale de 30.000 lei + TVA aferentă, care devin scadente la plată corespunzător, prima tranșă la data punerii bunului la dispoziția persoanei impozabile B (20.07.2016), a doua tranșă la 31.12.2016, a treia tranșă la 30.06.2017 și ultima tranșă la 31.12.2017. Plățile se efectuează cu respectarea prevederilor contractuale.

Perioada de ajustare începe de la 1 ianuarie a anului în care bunul de capital este pus la dispoziția persoanei impozabile B, respectiv 1 ianuarie 2016.

Situația 1:

În perioada 20.07.2016 - 31.07.2017 bunul de capital este utilizat în scopul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile B, respectiv operațiunilor de închiriere în regim de taxare cu TVA prin opțiune conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal.

Începând cu 1.08.2017 bunul de capital este alocat în integralitate pentru realizarea de operațiuni de închiriere în regim de scutire de TVA fără drept de deducere în sensul art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal.

- Perioada de ajustare (20 de ani): 1.01.2016 - 31.12.2035

- TVA aferentă achiziției bunului de capital: 24.000 lei.

- TVA dedusă conform plăților efectuate până la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea: 18.000 lei, corespunzător celor 3 tranșe de plată efectuate.

- Ajustarea taxei deduse la data evenimentului care generează ajustarea: $18.000 \times 19 / 20 = 17.100$ lei, în favoarea statului. Diferența de 900 de lei reprezintă taxa dedusă pentru anul 2016, în care bunul a fost utilizat pentru operațiuni taxabile.

La 31.12.2016 se plătește și ultima tranșă, TVA aferentă fiind de 6.000 lei.

Se determină la momentul efectuării plății quantumul TVA deductibile în funcție de modul de utilizare a bunului de capital în perioada de ajustare, astfel: $6.000 \text{ lei} \times 19 / 20 \text{ ani} = 5.700$ lei, care nu se poate deduce, întrucât corespunde celor 19 ani rămași din perioada de ajustare, iar bunul de capital este deja alocat operațiunilor scutite fără drept de deducere. Suma de 5.700 lei se scade din contul 4428 "TVA neexigibilă" și se înregistrează în conturile de cheltuieli.

Suma de 300 lei aferentă anului 2016 se va deduce în decontul lunii decembrie 2017 și se înscrie în decont la rândurile corespunzătoare de taxă dedusă.

La data de 3.03.2019 bunul de capital începe să fie utilizat în integralitate pentru operațiuni taxabile.

- TVA de ajustat: $24.000 \times 17 / 20 = 20.400$ lei, în favoarea persoanei impozabile.

Situația 2:

În perioada 20.07.2016 - 31.07.2017 bunul de capital este utilizat în scopul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile B, respectiv pentru operațiuni de închiriere în regim de taxare cu TVA în sensul art. 292 alin. (3) din Codul fiscal. Începând cu 1.08.2017 bunul de capital este alocat parțial (20%) pentru realizarea de operațiuni de închiriere în regim de scutire de TVA fără drept de deducere în sensul art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal.

- Perioada de ajustare (20 de ani): 1.01.2016 - 31.12.2035

- TVA dedusă conform plăților efectuate până la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea: 18.000 lei, corespunzător celor 3 tranșe de plată efectuate.

- Ajustarea taxei deduse la data evenimentului care generează ajustarea: $18.000 \times 19 / 20 \times 20\% = 3.420$ lei în favoarea statului.

La 31.12.2017 se plătește și ultima tranșă, TVA aferentă fiind de 6.000 lei.

Se determină la momentul efectuării plății quantumul TVA deductibile în funcție de modul de utilizare a bunului de capital în perioada de ajustare, astfel: $6.000 \text{ lei} \times 19 / 20 \times 20\% = 1.140$ lei, care nu se pot deduce, întrucât corespund celor 19 ani rămași din perioada de ajustare, iar bunul de capital este deja alocat operațiunilor scutite fără drept de deducere în proporție de 20%.

În decontul lunii decembrie 2017 se înscrie la rândurile corespunzătoare de taxă dedusă suma de 4.860 lei (6.000 - 1.140).

La data de 3.03.2019 bunul de capital începe să fie utilizat în integralitate pentru operațiuni taxabile.

- TVA dedusă: $24.000 - 3.420 - 1.140 = 19.440$ lei

- TVA nededusă: 1.140 lei

- TVA dedusă inițial și ajustată în favoarea statului: 3.420 lei

- TVA de ajustat - 17 ani - în favoarea persoanei impozabile B: $24.000 \times 17 / 20 \times 20\% = 4.080$ lei.

(20) Pentru cazul prevăzut la art. 305 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, taxa

deductibilă aferentă bunurilor de capital, achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile și achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2) - (6) sau art. 331 din Codul fiscal, precum și a bunurilor de capital achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 282 alin. (6) din Codul fiscal, se ajustează conform alin. (9), ținând cont de plățile efectuate astfel:

a) în anul achiziției se ajustează taxa aferentă sumelor efectiv plătite conform pro rata definitivă din acest an;

b) de câte ori se mai efectuează o plată în anii următori din perioada de ajustare se deduce taxa aferentă plăților efectuate în funcție de pro rata definitivă din anul achiziției, în decontul perioadei fiscale în care s-a efectuat plata;

c) la finele fiecărui an se ajustează o cincime sau o douăzecime din taxa dedusă corespunzătoare plăților efectuate, în funcție de pro rata definitivă;

d) în situația în care se efectuează ajustarea prevăzută la lit. c) și ulterior se mai efectuează plăți, la fiecare plată se recalculează taxa ajustată conform lit. c), în funcție de plățile efectuate, diferența rezultată înscriindu-se în decontul aferent perioadei fiscale în care s-a efectuat fiecare plată.

Exemplu:

O persoană impozabilă cu regim mixt care aplică sistemul TVA la încasare cumpără un utilaj la data de 1 martie 2016, în valoare de 240.000 lei, plus 20% TVA, adică 48.000 lei. Conform contractului plata utilajului se efectuează astfel: 50% din valoare la data achiziției, respectiv 144.000 lei (din care TVA 24.000 lei), iar diferența în două rate de câte 72.000 lei (din care TVA 12.000 lei), plătibile în luna ianuarie a următorilor 2 ani. Pro rata provizorie pentru anul 2016 este 30%.

La data achiziției persoana impozabilă deduce taxa aferentă sumei achitate corespunzător pro rata provizorie astfel:

$24.000 \text{ lei} \times 30\% = 7.200 \text{ lei}$, taxă care se deduce în decontul aferent lunii martie 2016.

Pro rata definitivă calculată la sfârșitul anului 2016 este de 40%.

La sfârșitul anului 2016 se realizează ajustarea taxei pe baza pro rata definitivă, respectiv $24.000 \text{ lei} \times 40\% = 9.600 \text{ lei}$ taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro rata provizorie (7.200 lei), iar diferența de 2.400 lei se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă deductibilă.

Anul 2017

Pro rata provizorie utilizată în anul 2017 este de 50%.

În luna ianuarie din anul 2017 se efectuează plata sumei de 62.000 lei (din care TVA 12.000 lei).

La data plății se calculează taxa de dedus, ținând cont de pro rata definitivă din anul 2016, anul achiziției utilajului:

$12.000 \text{ lei} \times 40\% = 4.800 \text{ lei}$, taxă care se deduce în decontul aferent lunii ianuarie 2017.

Pro rata definitivă pentru anul 2017 calculată la sfârșitul anului este de 60%.

La sfârșitul anului 2017 se fac următoarele calcule:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de

ajustare):

$$24.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} = 36.000 \text{ lei} : 5 = 7.200 \text{ lei.}$$

Deducerea autorizată, respectiv taxa care poate fi dedusă pentru anul 2017, se calculează astfel:

$$7.200 \text{ lei} \times 60\% = 4.320 \text{ lei.}$$

Taxa deja dedusă corespunzătoare unui an, respectiv anului 2017, se calculează astfel:

$$9.600 \text{ lei (dedusă în anul 2016)} + 4.800 \text{ lei (dedusă în anul 2017)} = 14.400 \text{ lei} : 5 = 2.880 \text{ lei.}$$

Se compară deducerea autorizată cu taxa deja dedusă pentru anul 2017, iar diferența de 1.440 lei (4.320 lei - 2.880 lei) reprezintă taxa de dedus suplimentar care se înscrie în decontul lunii decembrie.

Anul 2018

Pro rata provizorie utilizată în anul 2018 este de 60%.

În luna ianuarie 2018 se efectuează plata sumei de 72.000 lei (din care TVA 12.000 lei).

La data plății se calculează taxa de dedus, ținând cont de pro rata definitivă din anul 2016, anul achiziției utilajului:

$$12.000 \text{ lei} \times 40\% = 4.800 \text{ lei, taxă care se deduce în decontul aferent lunii ianuarie 2018.}$$

Ca urmare a efectuării acestei plăți se recalculează taxa deductibilă aferentă anului 2017 astfel:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de ajustare):

$$24.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} = 48.000 \text{ lei} : 5 = 9.600 \text{ lei.}$$

Deducerea autorizată, respectiv taxa care poate fi dedusă pentru anul 2017 ca urmare a acestei plăți se calculează astfel:

$$9.600 \text{ lei} \times 60\% = 5.760 \text{ lei.}$$

Taxa deja dedusă corespunzătoare unui an este:

$$9.600 \text{ lei (dedusă în anul 2016)} + 4.800 \text{ lei (dedusă în anul 2017)} + 4.800 \text{ lei (dedusă în anul 2018)} = 19.200 \text{ lei} : 5 = 3.840 \text{ lei.}$$

Se compară deducerea autorizată cu taxa dedusă efectiv (5.760 lei - 3.840 lei), iar diferența de 1.920 lei este taxa care se poate deduce pentru anul 2017.

Întrucât în decembrie 2017 s-a dedus suma de 1.440 lei, se va deduce suplimentar în ianuarie 2018 (luna în care s-a achitat ultima rată) suma de 480 lei (1.920 lei - 1.440 lei).

În luna decembrie 2018 se efectuează ajustarea corespunzătoare acestui an în funcție de pro rata definitivă, care este de 30%, astfel:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de ajustare):

$$24.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} = 48.000 \text{ lei} : 5 = 9.600 \text{ lei.}$$

Deducerea autorizată conform pro rata definitivă pentru acest an este de 2.880 lei (9.600 lei x 30%).

Se determină taxa deja dedusă pentru acest an:

$$9.600 \text{ lei} + 4.800 \text{ lei} + 4.800 \text{ lei} = 19.200 \text{ lei} : 5 = 3.840 \text{ lei.}$$

Întrucât s-a dedus mai mult, în decontul lunii decembrie ar trebui să se efectueze o ajustare în favoarea statului, dar în cazul prezentat fiind o sumă mai mică de 1.000 lei, respectiv de 960 lei (3.840 lei - 2.880 lei), ajustarea nu se efectuează.

Anul 2019

- pro rata definitivă pentru anul 2019 este de 35%;
- deducere autorizată: 9.600 lei x 35% = 3.360 lei;
- deja dedusă: 3.840 lei;
- ajustare în favoarea statului: 3.840 lei - 3.360 lei = 480 lei - nu se efectuează, fiind sub nivelul minim de 1.000 lei.

În ultimul an al perioadei de ajustare, respectiv anul 2020, ajustarea se va efectua similar celei de la sfârșitul anului 2019.

(21) Persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, precum și cele care au achiziționat bunuri/servicii de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare și trec la regimul special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal aplică în mod corespunzător prevederile alin. (17) și alin. (18) lit. a).

SECȚIUNEA a 9-a

Dispoziții tranzitorii privind ajustarea

80. (1) Potrivit prevederilor art. 306 din Codul fiscal, se ajustează taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, respectiv pentru:

a) activele corporale fixe amortizabile a căror durată normală de utilizare stabilită pentru amortizarea fiscală este mai mică de 5 ani, care au fost achiziționate sau fabricate după data aderării până la data 31 decembrie 2015 inclusiv;

b) activele corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile care fac obiectul leasingului a căror limită minimă a duratei normale de utilizare este mai mică de 5 ani, care au fost achiziționate sau fabricate după data aderării până la data 31 decembrie 2015 inclusiv.

(2) Ajustarea taxei se efectuează numai dacă intervin evenimentele prevăzute la art. 305 alin. (4) din Codul fiscal, respectiv:

a) în situația în care bunul este folosit de persoana impozabilă:

1. integral sau parțial, pentru alte scopuri decât activitățile economice, cu excepția bunurilor a căror achiziție face obiectul limitării la 50% a dreptului de deducere potrivit prevederilor art. 298 din Codul fiscal;

2. pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere a taxei;

3. pentru realizarea de operațiuni care dau drept de deducere a taxei într-o măsură diferită față de deducerea inițială;

b) în cazurile în care apar modificări ale elementelor folosite la calculul taxei deduse;

c) în situația în care un bun al cărui drept de deducere a fost integral sau parțial limitat face obiectul oricărei operațiuni pentru care taxa este deductibilă. În cazul unei livrări de bunuri, valoarea suplimentară a taxei de dedus se limitează la valoarea taxei colectate pentru livrarea bunului respectiv;

d) în situația în care bunul își încetează existența, cu următoarele excepții:

1. bunul a făcut obiectul unei livrări sau unei livrări către sine pentru care taxa este deductibilă;

2. bunul este pierdut, distrus sau furat, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător. În cazul bunurilor furate, persoana impozabilă demonstrează furtul bunurilor pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

3. situațiile prevăzute la art. 270 alin. (8) din Codul fiscal;

4. în cazul casării bunului;

e) în cazurile prevăzute la art. 287 din Codul fiscal.

(3) Ajustarea reprezintă exercitarea dreptului de deducere, atunci când persoana impozabilă câștigă dreptul de deducere potrivit legii, denumită în continuare ajustare pozitivă, sau anularea totală sau parțială a deducerii exercitate în situația în care persoana impozabilă pierde potrivit legii dreptul de deducere, denumită în continuare ajustare negativă. Numărul ajustărilor poate fi nelimitat, acesta depinzând de modificarea destinației bunului, respectiv pentru operațiuni care dau sau nu drept de deducere.

(4) Ajustarea taxei în cazul activelor corporale fixe prevăzute la alin. (1) se efectuează proporțional cu valoarea rămasă neamortizată la momentul la care intervin evenimentele prevăzute la alin. (2). Dacă activele sunt complet amortizate la momentul la care intervin evenimentele prevăzute la alin. (2) nu se mai fac ajustări de taxă. În cazul în care dreptul de deducere s-a exercitat potrivit art. 297 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, se ajustează taxa deductibilă care a fost plătită furnizorului/prestatorului, proporțional cu valoarea rămasă neamortizată la momentul la care intervin evenimentele care generează ajustarea.

(5) În sensul art. 306 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, în cazul activelor corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile care fac obiectul leasingului, valoarea rămasă neamortizată se determină prin scăderea din valoarea de înregistrare în contabilitate a sumelor care ar reprezenta amortizarea contabilă, dacă bunul ar fi amortizat contabil pe perioada minimă a duratei normale de utilizare stabilite prin hotărâre a Guvernului.

(6) Ajustarea de taxă se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției activului corporal fix.

CAPITOLUL XI

Persoanele obligate la plata taxei

SECȚIUNEA 1

Persoana obligată la plata taxei pentru operațiunile taxabile din România

81. (1) O persoană impozabilă care are sediul activității economice în România și livrează bunuri sau prestează servicii de la un sediu fix situat în afara României către beneficiari persoane impozabile stabilite în România, iar locul acestor operațiuni este considerat a fi în România, conform art. 275 sau 278 din Codul fiscal, nu poate fi considerată ca nefiind stabilită în România, chiar dacă sediul activității economice nu participă la livrarea bunurilor și/sau la prestarea serviciilor, fiind persoana obligată la plata taxei conform art. 307 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 307 alin. (5) din Codul fiscal, persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată este persoana din cauza căreia bunurile ies din regimurile sau situațiile prevăzute la art. 295 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care bunurile ies din regimurile ori situațiile respective printr-un import, caz în care se aplică prevederile art. 309 din Codul fiscal și pct. 82.

(3) Prevederile art. 307 alin. (6) din Codul fiscal nu se aplică în cazul vânzărilor la distanță realizate dintr-un stat membru în România de o persoană nestabilită în România, pentru care locul livrării este în România conform art. 275 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, persoana nestabilită în România fiind obligată să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal.

(4) În cazul serviciilor taxabile achiziționate intracomunitar, taxa este datorată conform art. 307 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în situația în care beneficiarul persoană impozabilă stabilit în România nu și-a îndeplinit obligația de a se înregistra în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Persoana obligată la plata taxei pentru importul de bunuri

82. (1) În aplicarea art. 309 din Codul fiscal, importatorul care are obligația plății taxei pentru un import de bunuri taxabil este:

a) cumpărătorul către care se expediază bunurile la data la care taxa devine exigibilă la import sau, în absența acestui cumpărător, proprietarul bunurilor la această dată. Prin excepție, furnizorul bunului sau un furnizor anterior poate opta pentru calitatea de importator. Orice livrări anterioare importului nu sunt impozabile în România, cu excepția livrărilor de bunuri pentru care se aplică regulile prevăzute la art. 275 alin. (1) lit. e) și f) din Codul fiscal;

b) furnizorul bunurilor, pentru livrările de bunuri care sunt instalate sau asamblate în interiorul României de către furnizor ori în numele acestuia și dacă livrarea acestor bunuri are loc în România în condițiile art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, sau cumpărătorul către care se expediază bunurile, dacă acesta a optat pentru calitatea de importator;

c) proprietarul bunurilor, pentru bunurile importate în vederea efectuării de operațiuni de închiriere sau leasing în România;

d) persoana care reimportă în România bunurile exportate în afara Uniunii Europene, pentru aplicarea scutirilor prevăzute la art. 293 alin. (1) lit. i) și j) din Codul fiscal;

e) proprietarul bunurilor sau persoana impozabilă înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal, care importă bunuri în România:

1. în regim de consignație sau stocuri la dispoziția clientului, pentru verificarea conformității ori pentru testare. Beneficiarul înregistrat conform art. 316 din Codul fiscal poate fi importatorul bunurilor care are obligația plății taxei pentru respectivul import, cu condiția ca bunurile respective să fie cumpărate de acesta sau dacă nu le achiziționează să le reexporte în afara Uniunii Europene;

2. în vederea reparării, transformării, modificării sau prelucrării acestor bunuri, cu condiția ca bunurile rezultate ca urmare a acestor operațiuni să fie reexportate în afara

Uniunii Europene sau să fie achiziționate de către persoana impozabilă înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal care a efectuat importul.

(2) Orice persoană care nu este obligată la plata taxei pentru un import conform alin. (1), dar pe numele căreia au fost declarate bunurile în momentul în care taxa devine exigibilă conform art. 285 din Codul fiscal, nu are dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente importului respectiv decât în situația în care va aplica structura de comisionar, respectiv va refactura valoarea bunurilor importate și taxa pe valoarea adăugată aferentă către persoana care ar fi avut calitatea de importator conform alin. (1). Refacturarea întregii valori a bunurilor se realizează doar în scopul taxei pe valoarea adăugată, neimplicând existența unei tranzacții.

(3) Persoanele impozabile care au obligația plății taxei în calitate de importatori conform alin. (1) au dreptul să deducă taxa în limitele și în condițiile stabilite la art. 297 - 302 din Codul fiscal.

CAPITOLUL XII

Regimuri speciale

SECȚIUNEA 1

Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici

83. (1) În sensul art. 310 alin. (1) și art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă cu sediul activității economice în România, care realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere și/sau operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România, se consideră că aplică regimul special de scutire pentru întreprinderile mici, dacă nu solicită înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent înainte de realizarea unor astfel de operațiuni, conform art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 310 alin. (2) din Codul fiscal, o operațiune este accesorie activității principale dacă se îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute la pct. 70 alin. (4). Operațiunile scutite fără drept de deducere prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. a), b), e) și f) din Codul fiscal nu se includ în cifra de afaceri prevăzută la art. 310 alin. (2) din Codul fiscal dacă sunt accesorii activității principale, respectiv dacă se îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute la pct. 70 alin. (4).

(3) La determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 310 alin. (1) din Codul fiscal se cuprind inclusiv facturile emise pentru avansuri încasate sau neîncasate și alte facturi emise înainte de data livrării/prestării pentru operațiunile prevăzute la art. 310 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) Persoanele impozabile care, dacă ar fi înregistrate normal în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal, ar aplica un regim special de taxă conform prevederilor art. 311 și 312 din Codul fiscal vor lua în calculul determinării cifrei de afaceri prevăzute la art. 310 alin. (1) din Codul fiscal numai baza impozabilă pentru respectivele operațiuni determinată în conformitate cu prevederile art. 311 și 312 din

Codul fiscal.

(5) Activele corporale fixe prevăzute la art. 310 alin. (2) din Codul fiscal sunt cele definite la art. 266 alin. (1) pct. 3 din Codul fiscal, iar activele necorporale sunt cele definite de legislația contabilă și care din punctul de vedere al taxei sunt considerate servicii.

(6) În sensul art. 310 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă care optează pentru aplicarea regimului normal de taxă trebuie să solicite înregistrarea conform art. 316 din Codul fiscal și să aplice regimul normal de taxă începând cu data înregistrării.

(7) Persoana impozabilă care solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal în vederea aplicării regimului special de scutire are obligația să ajusteze taxa deductibilă aferentă:

a) bunurilor aflate în stoc, serviciilor neutilizate și activelor corporale fixe în curs de execuție, constatate pe bază de inventariere, în momentul trecerii la regimul de scutire, în conformitate cu prevederile art. 270 alin. (4) lit. c) și art. 304 din Codul fiscal;

b) bunurilor de capital pentru care perioada de ajustare a deducerii nu a expirat, aflate în proprietatea sa în momentul trecerii la regimul de scutire, în conformitate cu prevederile art. 305 din Codul fiscal;

c) activelor corporale fixe care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, care au fost fabricate sau achiziționate până la 1 ianuarie 2016 și care nu sunt complet amortizate la momentul trecerii la regimul de scutire, în conformitate cu prevederile art. 306 din Codul fiscal;

d) achizițiilor de bunuri și servicii care urmează a fi obținute, respectiv pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 282 alin. (2) lit. a) și b) din Codul fiscal înainte de data anulării calității de persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal și al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc după această dată.

(8) Valoarea rezultată ca urmare a efectuării ajustărilor de taxă conform alin. (7) se evidențiază în ultimul decont de taxă sau, după caz, în declarația prevăzută la art. 324 alin. (9) din Codul fiscal. În situația în care organele de inspecție fiscală constată că persoana impozabilă nu a evidențiat corect sau nu a efectuat ajustările de taxă prevăzute la alin. (7), acestea vor stabili valoarea corectă a ajustărilor de taxă și, după caz, vor solicita plata ori vor dispune restituirea taxei rezultate ca urmare a ajustării.

(9) În cazul activelor corporale fixe achiziționate printr-un contract de leasing, care intră sub incidența prevederilor art. 305 sau 306 din Codul fiscal, dacă transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor are loc după scoaterea locatarului/utilizatorului din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, acesta are obligația, până cel târziu pe data de 25 a lunii următoare celei în care a intervenit transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, să ajusteze:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, inclusiv taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate, potrivit prevederilor art. 305 din Codul fiscal și pct. 79;

b) taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe, care până la data de 31

decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, constatate pe bază de inventariere, corespunzător valorii rămase neamortizate la momentul schimbării regimului, potrivit prevederilor art. 306 din Codul fiscal.

(10) Prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se stabilește procedura de declarare și plată a sumelor rezultate din ajustarea taxei prevăzute la alin. (9).

(11) În sensul art. 310 alin. (11) din Codul fiscal, persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă prin opțiune conform prevederilor art. 310 alin. (3), coroborate cu prevederile art. 316 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, și persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă în cazul depășirii plafonului de scutire în termenul stabilit la art. 310 alin. (6) din Codul fiscal au dreptul la ajustarea taxei deductibile aferente:

a) bunurilor aflate în stoc, serviciilor neutilizate și activelor corporale fixe în curs de execuție, constatate pe bază de inventariere, în momentul trecerii la regimul normal de taxare, în conformitate cu prevederile art. 304 din Codul fiscal;

b) bunurilor de capital pentru care perioada de ajustare a deducerii nu a expirat, aflate în proprietatea sa în momentul trecerii la regimul normal de taxă, în conformitate cu prevederile art. 305 din Codul fiscal;

c) activelor corporale fixe care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, care au fost fabricate sau achiziționate până la 1 ianuarie 2016 și care nu sunt complet amortizate la momentul trecerii la regimul normal de taxă, în conformitate cu prevederile art. 306 din Codul fiscal;

d) achizițiilor de bunuri și servicii care urmează a fi obținute, respectiv pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 282 alin. (2) lit. a) și b) din Codul fiscal înainte de data trecerii la regimul normal de taxă și al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc după această dată.

(12) Ajustările efectuate conform alin. (11) se înscriu în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(13) Pentru ajustarea taxei prevăzute la alin. (11), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile și formalitățile prevăzute la art. 297 - 306 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 316 din Codul fiscal.

(14) Persoanele impozabile care trec de la regimul de scutire la cel de taxare au dreptul sau, după caz, obligația de a efectua ajustările de taxă prevăzute la art. 270 alin. (4), art. 304, 305, 306 sau 332 din Codul fiscal, dacă intervin evenimente care generează ajustarea taxei ulterior înregistrării în scopuri de TVA a persoanei impozabile, conform art. 316 din Codul fiscal.

(15) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire pentru întreprinderile mici nu are voie să menționeze taxa pe valoarea adăugată pe factură sau pe alt document, în conformitate cu prevederile art. 310 alin. (10) lit. b) din Codul fiscal. În cazul în care o persoană impozabilă a facturat în mod eronat cu taxă livrări

de bunuri și sau prestări de servicii scutite conform art. 310 din Codul fiscal, este obligată să storneze facturile emise în conformitate cu prevederile art. 330 din Codul fiscal. Beneficiarii unor astfel de operațiuni nu au dreptul de deducere sau de rambursare a taxei aplicate în mod eronat pentru o astfel de operațiune scutită. Aceștia trebuie să solicite furnizorului/prestatorului stornarea facturii cu taxă și emiterea unei noi facturi fără taxă.

84. (1) Persoanele care aplică regimul special de scutire, conform art. 310 din Codul fiscal, au obligația să țină evidența livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii care ar fi taxabile dacă nu ar fi realizate de o mică întreprindere, cu ajutorul jurnalului pentru vânzări, precum și evidența bunurilor și a serviciilor taxabile achiziționate, cu ajutorul jurnalului pentru cumpărări.

(2) În cazul în care persoana impozabilă a atins sau a depășit plafonul de scutire și nu a solicitat înregistrarea în scopuri de TVA conform legii, organele fiscale competente procedează după cum urmează:

a) stabilesc obligații privind taxa de plată, constând în diferența dintre taxa pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze și taxa pe care ar fi avut dreptul să o deducă, de la data la care persoana impozabilă respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, dacă taxa colectată este mai mare decât taxa deductibilă, precum și accesoriile aferente, sau după caz;

b) determină suma negativă a taxei, respectiv diferența dintre taxa pe care ar fi avut dreptul să o deducă, de la data la care persoana impozabilă respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, și taxa pe care ar fi trebuit să o colecteze, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal, dacă taxa deductibilă este mai mare decât taxa colectată;

c) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată de organele de inspecție fiscală înainte de înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, organul fiscal competent înregistrează din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă, înregistrarea fiind considerată valabilă începând cu data comunicării de către organul fiscal competent a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA.

(3) În aplicarea prevederilor alin. (2), în ceea ce privește determinarea taxei pe care persoana impozabilă ar fi avut dreptul să o deducă, organele fiscale competente trebuie să aibă în vedere următoarele:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor aflate în stoc, a activelor corporale aflate în curs de execuție și serviciilor neutilizate, la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

b) ajustarea pozitivă, calculată conform prevederilor art. 305 alin. (2) din Codul fiscal și pct. 79, aferentă bunurilor de capital pentru care perioada de ajustare a deducerii nu a expirat, aflate în proprietatea persoanei impozabile la data la care aceasta ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

c) ajustarea pozitivă, calculată potrivit prevederilor art. 306 din Codul fiscal și pct.

80, aferentă activelor corporale fixe care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, care au fost fabricate sau achiziționate până la 1 ianuarie 2016 și care nu sunt complet amortizate la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

d) taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri, inclusiv a bunurilor de capital, și serviciilor efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data la care a fost înregistrată, precum și taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri și servicii pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 282 alin. (2) lit. a) și b) din Codul fiscal înainte de data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și data la care a fost înregistrată.

(4) În cazul în care persoana impozabilă a solicitat în mod eronat scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, organele fiscale competente procedează după cum urmează:

a) în cazul în care persoana impozabilă, ulterior scoaterii din evidență, nu s-a înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal până la data identificării acestei erori de către organele de inspecție fiscală, acestea aplică prevederile alin. (2) lit. a) și b) pe perioada cuprinsă între data anulării codului de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal și data identificării acestei erori. Totodată, organele fiscale competente înregistrează din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă. Înregistrarea în scopuri de TVA se consideră valabilă începând cu data comunicării de către organul fiscal competent a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA;

b) în cazul în care, ulterior scoaterii din evidență, persoana impozabilă s-a înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal până la data identificării acestei erori de către organele de inspecție fiscală, acestea aplică prevederile alin. (2) lit. a) și b) pe perioada cuprinsă între data la care persoanei respective i s-a anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal și data la care a fost înregistrată.

(5) Persoanele impozabile care au solicitat în mod eronat scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, indiferent dacă au făcut sau nu obiectul inspecției fiscale, au dreptul să anuleze ajustările de taxă corespunzătoare scoaterii din evidență.

(6) În aplicarea prevederilor alin. (2) - (4) organele fiscale competente au în vedere faptul că pentru exercitarea deducerii persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile și formalitățile prevăzute de lege. Prin excepție de la prevederile art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină

mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 316 din Codul fiscal.

(7) Persoanele impozabile care au aplicat regimul special de scutire pentru întreprinderi mici prevăzut la art. 310 din Codul fiscal și care au fost înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul fiscal, dacă ulterior înregistrării realizează numai operațiuni fără drept de deducere, vor solicita scoaterea din evidență conform art. 316 alin. (20) din Codul fiscal. Dacă, ulterior scoaterii din evidență, aceste persoane impozabile vor realiza operațiuni care dau drept de deducere a taxei, vor aplica prevederile art. 310 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Regimul special pentru agențiile de turism

85. (1) În sensul art. 311 din Codul fiscal, călătorul poate fi o persoană impozabilă, o persoană juridică neimpozabilă și orice altă persoană neimpozabilă.

(2) Regimul special nu se aplică pentru serviciile prestate de agenția de turism exclusiv cu mijloace proprii.

(3) În aplicarea prevederilor art. 311 alin. (4) din Codul fiscal, următorii termeni se definesc astfel:

a) suma totală ce este plătită de călător reprezintă tot ceea ce constituie contrapartidă obținută sau care va fi obținută de agenția de turism din partea călătorului sau de la un terț pentru serviciul unic, inclusiv subvențiile direct legate de acest serviciu, impozitele, taxele, cheltuielile accesorii cum ar fi comisioanele și cheltuielile de asigurare, dar fără a cuprinde sumele prevăzute la art. 286 alin. (4) din Codul fiscal. Dacă elementele folosite pentru stabilirea sumei ce este plătită de călător sunt exprimate în valută, cursul de schimb care se aplică este ultimul curs de schimb comunicat de Banca Națională a României sau ultimul curs de schimb publicat de Banca Central Europeană ori cursul de schimb utilizat de banca prin care se efectuează decontările, din data întocmirii facturii pentru vânzarea serviciilor, inclusiv pentru facturile parțiale sau de avans;

b) costurile agenției de turism pentru livrările de bunuri și prestările de servicii în beneficiul direct al călătorului reprezintă prețul, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, facturat de furnizorii operațiunilor specifice, precum servicii de transport, hoteliere, catering și alte cheltuieli precum cele cu asigurarea mijloacelor de transport utilizate, taxe pentru viză, diurnă și cazarea pentru șofer, taxele de drum, taxele de parcare, combustibilul, cu excepția cheltuielilor generale ale agenției de turism care sunt incluse în costul serviciului unic. Dacă elementele folosite pentru stabilirea costurilor sunt exprimate în valută, cursul de schimb se determină potrivit art. 290 din Codul fiscal.

(4) Pentru a stabili valoarea taxei colectate pentru serviciile unice efectuate într-o perioadă fiscală, agențiile de turism:

a) țin jurnale pentru vânzări sau, după caz, borderouri de încasări, în care înregistrează documentele de vânzare către client, care includ și taxa, a serviciilor supuse regimului special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal, aferente unei perioade fiscale. Aceste jurnale, respectiv borderouri se țin separat de operațiunile pentru care

se aplică regimul normal de taxă;

b) țin jurnale de cumpărări separate în care evidențiază achizițiile de bunuri și/sau servicii cuprinse în costurile serviciului unic;

c) pe baza informațiilor din jurnalele pentru vânzări și pentru cumpărări determină baza de impozitare pentru serviciile unice prestate într-o perioadă fiscală conform prevederilor art. 311 alin. (4) din Codul fiscal. La determinarea bazei impozabile nu sunt luate în considerare sumele încasate în avans pentru care nu pot fi determinate cheltuielile aferente și, de asemenea, nu pot fi scăzute cheltuielile aferente unor livrări de bunuri sau prestări de servicii care nu au fost vândute către client;

d) calculează suma taxei colectate la nivelul cotei standard de taxă, prin aplicarea procedurii sutei mărite, respectiv $20 \times 100 / 120$ în anul 2016, respectiv $19 \times 100 / 119$ începând cu data de 1 ianuarie 2017, cu excepția situației în care se aplică scutirea de taxă prevăzută la art. 311 alin. (5) din Codul fiscal, din diferența dintre suma prevăzută la alin. (3) lit. a) și cea prevăzută la alin. (3) lit. b).

(5) Agențiile de turism acționează în calitate de intermediari, conform art. 311 alin. (9) din Codul fiscal, pentru serviciile prevăzute la art. 311 alin. (5) din Codul fiscal, precum și în situația în care acționează în numele și în contul altei persoane, potrivit art. 271 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal și pct. 8 alin. (5). De exemplu, agenția de turism acționează în calitate de intermediar atunci când intermediază operațiuni de asigurare medicală în folosul călătorilor și acestea nu sunt vândute împreună cu alte servicii turistice.

(6) Agențiile de turism sunt obligate să aplice regimul special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal și în cazul în care serviciul unic cuprinde o singură prestare de servicii, cu excepția prevăzută la alin. (2) și cu excepția situației în care optează pentru regimul normal de taxă în limitele art. 311 alin. (10) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-163/91 Van Ginkel. Totuși, pentru transportul de călători agenția de turism poate aplica regimul normal de taxă, cu excepția situației în care transportul este vândut împreună cu alte servicii turistice.

(7) Persoana impozabilă, care achiziționează de la o agenție de turism servicii care au fost supuse regimului special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal și refacturează aceste servicii către alte persoane, aplică la rândul său regimul special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Regimuri speciale pentru bunurile second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități

86. (1) În sensul art. 312 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, bunurile second-hand includ orice obiecte vechi care mai pot fi utilizate "ca atare" sau în urma unor reparații, cu excepția bunurilor prevăzute la alin. (2).

(2) Nu sunt considerate bunuri second-hand în sensul art. 312 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal:

a) aurul, argintul și platina prezentate sub formă de bare, plachete, lingouri, pulbere, foițe, folie, tuburi, sârmă sau în orice alt mod, ce pot fi folosite ca materie

primă pentru producerea altor bunuri, fie pure, fie în aliaj cu alte metale;

b) aurul de investiții conform definiției prevăzute la art. 313 alin. (1) din Codul fiscal;

c) monedele din argint sau platină care nu constituie obiecte de colecție în sensul art. 312 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) reziduuri de obiecte vechi formate din metale prețioase recuperate în scopul topirii și refolosirii ca materii prime;

e) pietrele prețioase și semiprețioase și perlele, indiferent dacă sunt sau nu tăiate, sparte în lungul fibrei, gradate sau șlefuite, însă nu pe fir, montate sau fixate, ce pot fi utilizate pentru producerea de bijuterii clasice și fantezie, obiecte de aurărie și argintărie și similare;

f) bunurile care se consumă la prima utilizare;

g) bunurile ce nu mai pot fi refolosite în niciun fel;

h) obiectele vechi care sunt executate din metale prețioase sau și cu pietre prețioase sau semiprețioase, cum ar fi bijuteriile (clasice și fantezie, obiectele de aurărie și argintărie și toate celelalte obiecte vechi, inclusiv uneltele, integral sau parțial formate din aur, argint, platină, pietre prețioase și/sau perle, indiferent de gradul de puritate a metalelor și pietrelor prețioase).

(3) Opțiunea prevăzută la art. 312 alin. (3) din Codul fiscal:

a) se exercită pentru toate categoriile de bunuri prevăzute la respectivul alineat;

b) se notifică organului fiscal competent și rămâne în vigoare până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor exercitării opțiunii.

(4) În scopul aplicării art. 312 alin. (13) și (14) din Codul fiscal:

a) baza de impozitare pentru fiecare livrare de bunuri supusă regimului special este diferența dintre marja de profit realizată de persoana impozabilă revânzătoare și valoarea taxei aferente marjei respective;

b) marja profitului este diferența dintre prețul de vânzare și prețul de cumpărare al bunului supus regimului special;

c) pentru determinarea taxei colectate aferente fiecărei livrări, din marja profitului determinată conform lit. b) se calculează suma taxei colectate corespunzătoare fiecărei livrări prin aplicarea procedurii sutei mărite. Taxa colectată într-o perioadă fiscală pentru bunurile supuse regimului special reprezintă suma taxelor pe valoarea adăugată aferente fiecărei livrări de bunuri efectuate în perioada respectivă.

(5) Persoana impozabilă nu colectează TVA conform regimului special în situația în care marja profitului, determinată conform alin. (4) lit. b), este negativă.

(6) În scopul aplicării art. 312 alin. (13) și (14) din Codul fiscal, persoana impozabilă revânzătoare va îndeplini următoarele obligații:

a) va ține un jurnal special de cumpărări în care se înscriu toate bunurile supuse regimului special;

b) va ține un jurnal special de vânzări în care se înscriu toate bunurile livrate în regim special;

c) va ține un registru care permite să se stabilească, la finele fiecărei perioade fiscale, totalul bazei de impozitare pentru livrările efectuate în respectiva perioadă fiscală, pe fiecare cotă de TVA aplicabilă, și, după caz, taxa colectată;

d) va emite o factură prin autofacturare către fiecare furnizor de la care

achiziționează bunuri supuse regimului special și care nu este obligat să emită o factură. Factura emisă prin autofacturare trebuie să cuprindă următoarele informații:

1. numărul de ordine și data emiterii facturii;
2. data achiziției și numărul cu care a fost înregistrată în jurnalul special de cumpărări prevăzut la lit. a) sau data primirii bunurilor;
3. numele și adresa părților;
4. codul de înregistrare în scopuri de TVA al persoanei impozabile revânzătoare;
5. descrierea și cantitatea de bunuri cumpărate sau primite;
6. prețul de cumpărare, care se înscrie în factură la momentul cumpărării pentru bunurile în regim de consignație.

(7) O întreprindere mică care livrează bunuri unei persoane impozabile revânzătoare, conform art. 312 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, va menționa în factura emisă că livrarea în cauză se referă la bunurile prevăzute la art. 312 alin. (1) lit. a) - d) din Codul fiscal și că aceste bunuri au fost utilizate de întreprinderea mică ca active corporale fixe, așa cum sunt acestea definite la art. 266 alin. (1) pct. 3 din Codul fiscal.

(8) În scopul aplicării art. 312 alin. (15) din Codul fiscal, baza de impozitare pentru livrările de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție sau antichități, efectuate de un organizator de vânzări prin licitație publică, acționând în nume propriu în cadrul unui contract de comision la vânzare în contul persoanei prevăzute la art. 312 alin. (2) lit. a) - d) din Codul fiscal, este constituită din suma totală facturată conform alin. (10) cumpărătorului de către organizatorul vânzării prin licitație publică, din care se scad următoarele:

1. suma netă de plată sau plătită de organizatorul vânzării prin licitație publică comitentului său, stabilită conform alin. (10); și
2. suma taxei colectate de organizatorul vânzării prin licitație publică pentru livrarea sa.

(9) Suma netă de plată sau plătită de organizatorul vânzării prin licitație publică comitentului său este egală cu diferența dintre:

- a) prețul bunurilor la licitația publică; și
- b) valoarea comisionului, inclusiv taxa aferentă, obținut sau care va fi obținut de organizatorul vânzării prin licitație publică de la comitentul său, în cadrul contractului de comision la vânzare.

(10) Organizatorul vânzării prin licitație publică trebuie să emită cumpărătorului o factură sau, după caz, bon fiscal emis conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care nu trebuie să menționeze separat valoarea taxei.

SECȚIUNEA a 4-a

Regimul special pentru aurul de investiții

87. (1) În scopul implementării art. 313 alin. (1) din Codul fiscal, greutatea acceptate pe piețele de lingouri cuprind cel puțin următoarele unități și greutăți:

Unitate	Greutăți tranzacționate
Kg	12,5/1
Gram	500/250/100/50/20/10/5/2,5/2
Uncie (1 oz = 31,1035 g)	100/10/5/1/1/2/1/4
Tael (1 tael = 1,193 oz) (unitate de măsură chinezească)	10/5/1
Tola (10 tolas = 3,75 oz) (unitate de măsură indiană)	10

(2) În sensul art. 313 alin. (1) lit. b) pct. 2 din Codul fiscal, prin monede reconfecționate după anul 1800 se înțelege monedele care sunt bătute după anul 1800.

(3) Notificarea prevăzută la art. 313 alin. (7) din Codul fiscal trebuie să fie efectuată anterior operațiunilor cărora le este aferentă și trebuie să cuprindă următoarele informații:

a) prevederile legale în baza cărora este efectuată, precum și dacă persoana impozabilă exercită opțiunea în calitate de furnizor sau de intermediar;

b) numele și codul de înregistrare în scopuri de TVA al persoanei impozabile în beneficiul căreia s-au efectuat sau se vor efectua livrările, precum și baza de impozitare a acestora.

CAPITOLUL XIII

Obligații

SECȚIUNEA 1

Înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA

88. (1) În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 316 alin. (1), (2), (4) sau (6) din Codul fiscal ori optează pentru înregistrare conform art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se va considera valabilă începând cu:

a) data comunicării certificatului de înregistrare în scopuri de TVA sau a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA, în cazurile prevăzute la art. 316 alin. (2), (4) și (6) din Codul fiscal;

b) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă optează pentru aplicarea regimului normal de taxă, în cazurile prevăzute la art. 316 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal;

c) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită înregistrarea, în cazurile prevăzute la art. 316 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) data comunicării deciziei de aprobare a înregistrării în scopuri de TVA sau a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA, în cazurile prevăzute la art. 316 alin. (1) lit. a) și c) și alin. (10) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 316 alin. (1) din Codul fiscal, activitatea economică se consideră ca fiind începută din momentul în care o persoană intenționează să efectueze o astfel de activitate. Intenția persoanei trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii unei activități economice.

(3) Instituțiilor publice care solicită înregistrarea în scopuri de TVA sau care sunt înregistrate din oficiu, conform art. 316 alin. (10) din Codul fiscal, li se atribuie un cod de înregistrare în scopuri de TVA numai pentru partea din structura/activitatea pentru care au calitatea de persoană impozabilă, în conformitate cu prevederile art. 269 din Codul fiscal, în timp ce pentru activitățile pentru care nu au calitatea de persoană impozabilă, respectiv pentru partea din structură prin care desfășoară numai activități în calitate de autoritate publică, li se atribuie un cod de înregistrare fiscală distinct. Instituțiilor publice care desfășoară numai activități pentru care au calitatea de persoană impozabilă, respectiv operațiuni taxabile, scutite fără drept de deducere potrivit prevederilor art. 292 din Codul fiscal sau scutite cu drept de deducere conform art. 294, 295, 296 din Codul fiscal, și care solicită înregistrarea în scopuri de TVA sau sunt înregistrate din oficiu, conform art. 316 alin. (10) din Codul fiscal, li se va atribui un singur cod de înregistrare în scopuri de TVA. După atribuirea codului de înregistrare în scopuri de TVA, acesta este valabil pentru orice alte operațiuni taxabile, scutite cu sau fără drept de deducere, pe care instituția publică le va realiza ulterior. Orice instituție publică căreia i s-a atribuit un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal este considerată persoană impozabilă conform art. 278 alin. (1) din Codul fiscal, dar numai în ceea ce privește stabilirea locului prestării serviciilor conform art. 278 din Codul fiscal.

(4) Persoanei impozabile care are sediul activității economice în România și care are pe teritoriul României sucursale și alte sedii secundare, fără personalitate juridică, i se atribuie un singur cod de înregistrare în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal.

(5) Persoanei impozabile care are sediul activității economice în afara României și este stabilită în România printr-unul sau mai multe sedii fixe fără personalitate juridică, conform art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, i se atribuie un singur cod de înregistrare în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal. În acest scop persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României desemnează unul dintre sediile fixe aflate pe teritoriul României să deponă decontul de taxă și să fie responsabil pentru toate obligațiile în scopuri de TVA, conform acestui titlu, ale tuturor sediilor fixe stabilite în România ale acestei persoane impozabile. Sediul fix este întotdeauna o structură fără personalitate juridică și poate fi, de exemplu, o sucursală, un birou de vânzări, un depozit, care trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

(6) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României și nu este stabilită prin sediu/sedii fix/fixe în România este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România pentru operațiunile prevăzute la art. 316 alin. (6) din Codul fiscal și la art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, cu excepția celor pentru care înregistrarea este opțională. În cazul operațiunilor prevăzute la art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, altele decât cele pentru care înregistrarea este opțională, organul fiscal competent nu înregistrează în scopuri de TVA persoana impozabilă nestabilită în România dacă aceasta urmează să realizeze în România numai operațiuni pentru care, potrivit prevederilor art. 307 alin. (2) - (6) din Codul fiscal, beneficiarul este persoana obligată la plata TVA. Organul fiscal competent înregistrează în scopuri de TVA persoana impozabilă nestabilită în România care urmează să realizeze operațiuni

pentru care înregistrarea este opțională conform art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, respectiv: servicii de transport și servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c) - n), art. 295 alin. (1) lit. c) și art. 296 din Codul fiscal, importuri de bunuri, operațiuni prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, dacă optează pentru taxarea acestora, conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, și/sau operațiuni prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, dacă acestea sunt taxabile prin efectul legii, sau prin opțiune conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal. În vederea înregistrării în scopuri de TVA:

a) persoana impozabilă nestabilă în România obligată să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (4) din Codul fiscal trebuie să furnizeze o declarație pe propria răspundere organului fiscal competent, în care să menționeze că va realiza în România operațiuni taxabile pentru care este persoana obligată la plata taxei conform art. 307 alin. (1) din Codul fiscal și/sau că urmează să desfășoare operațiuni scutite cu drept de deducere, cu excepția serviciilor de transport și a serviciilor auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c) - n), art. 295 alin. (1) lit. c) și art. 296 din Codul fiscal, pentru care înregistrarea este opțională. Pe lângă declarația pe propria răspundere, trebuie prezentate contractele, comenzile, sau alte documente, din care rezultă aceste informații;

b) persoana impozabilă nestabilă în România care optează pentru înregistrarea în scopuri de TVA în condițiile stabilite la art. 316 alin. (4) din Codul fiscal:

1. trebuie să depună în vederea înregistrării notificările prevăzute în anexele nr. 1 și 2 pentru operațiuni prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) și f) din Codul fiscal, dacă optează pentru taxarea acestora conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal;

2. trebuie să furnizeze o declarație pe propria răspundere organului fiscal competent, în care să menționeze că va realiza în România importuri, operațiuni prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, dacă acestea sunt taxabile prin efectul legii, și/sau pentru alte operațiuni pentru care înregistrarea este opțională, respectiv: servicii de transport și servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c) - n), art. 295 alin. (1) lit. c) și art. 296 din Codul fiscal, precum și contractele, comenzile sau alte documente din care rezultă aceste informații;

c) persoana impozabilă nestabilă în România care solicită înregistrarea conform art. 316 alin. (4) sau (6) din Codul fiscal trebuie să prezinte contractele/comenzile/alte documente în baza cărora urmează să efectueze livrări și/sau achiziții intracomunitare care au locul în România.

(7) Persoana impozabilă nestabilă în România se va înregistra la autoritatea fiscală competentă după cum urmează:

a) fie direct, fie prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana este stabilită în Uniunea Europeană. În cazul înregistrării directe, această persoană trebuie să declare adresa din România la care pot fi examinate toate evidențele și documentele ce trebuie păstrate în conformitate cu prevederile normelor metodologice de aplicare a titlului VII din Codul fiscal;

b) prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana nu este stabilită în Uniunea Europeană.

(8) În situația în care, ulterior înregistrării directe în scopuri de taxă conform alin. (7) lit. a), persoana impozabilă nestabilă în România devine stabilită în România

printr-un sediu fix, inclusiv o sucursală, organele fiscale competente nu atribuie un alt cod de înregistrare în scopuri de taxă, fiind păstrat codul de înregistrare în scopuri de taxă acordat inițial.

(9) În cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în afara României și care se înregistrează în scopuri de taxă conform art. 316 alin. (2) din Codul fiscal prin sedii fixe, altele decât sucursalele, și ulterior înființează sucursale în România, organele fiscale competente nu atribuie un alt cod de înregistrare în scopuri de taxă, fiind păstrat codul de înregistrare în scopuri de taxă acordat inițial.

(10) Conform prevederilor art. 316 alin. (20) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA și care, ulterior înregistrării respective, desfășoară exclusiv operațiuni ce nu dau dreptul la deducere solicită anularea înregistrării în termen de 15 zile de la încheierea lunii în care se desfășoară exclusiv operațiuni fără drept de deducere. Dovada faptului că persoana nu mai realizează operațiuni cu drept de deducere trebuie să rezulte din obiectul de activitate și, după caz, din declarația pe propria răspundere dată de împuternicitul legal al persoanei impozabile în cazul operațiunilor scutite pentru care persoana impozabilă poate opta pentru taxare conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal.

(11) În cazul persoanelor care au solicitat anularea înregistrării conform prevederilor art. 316 alin. (20) din Codul fiscal, anularea înregistrării în scopuri de TVA se efectuează în prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă a solicitat anularea.

(12) Orice persoană impozabilă stabilită în România și înregistrată în scopuri de TVA care își încetează activitatea economică trebuie să solicite anularea înregistrării în scopuri de TVA în termen de 15 zile de la data documentelor ce evidențiază acest fapt, conform prevederilor art. 316 alin. (20) din Codul fiscal. Anularea înregistrării în scopuri de TVA este valabilă de la data încetării activității economice.

(13) Persoana impozabilă nestabilă în România, care s-a înregistrat conform art. 316 alin. (4) sau (6) din Codul fiscal, trebuie să solicite anularea înregistrării în scopuri de TVA în cazul în care nu mai realizează în România operațiuni pentru care ar fi obligată să fie înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (4) sau (6) din Codul fiscal.

(14) Persoana impozabilă nestabilă în România, care s-a înregistrat prin opțiune conform art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, trebuie să solicite anularea înregistrării în scopuri de TVA în cazul în care nu mai realizează în România operațiuni de natura celor pentru care a solicitat înregistrarea și nici alte operațiuni pentru care ar fi obligată să fie înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (4) sau (6) din Codul fiscal.

(15) În cazul persoanelor impozabile nestabilite în România, anularea înregistrării în scopuri de TVA este valabilă din prima zi a lunii următoare celei în care s-a depus declarația de încetare a activității.

(16) Persoana impozabilă care a solicitat anularea înregistrării în scopuri de TVA are obligația, indiferent de perioada fiscală utilizată, să depună ultimul decont de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal până la data de 25 a lunii în care a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA.

(17) Pentru situația prevăzută la art. 316 alin. (11) lit. f) din Codul fiscal, anularea

înregistrării în scopuri de TVA se realizează la solicitarea persoanei impozabile sau din oficiu de către organele fiscale competente, după caz. Anularea înregistrării în scopuri de TVA este valabilă de la data comunicării deciziei de anulare de către organele fiscale competente.

(18) În sensul art. 316 alin. (11) lit. c) din Codul fiscal, prin asociat majoritar se înțelege persoana fizică sau juridică ce deține părți sociale/acțiuni în cadrul unei societăți reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în procent de minimum 50% din capitalul social al societății.

(19) În situația în care persoana impozabilă îndeplinește condițiile pentru înregistrarea în scopuri de TVA prevăzute de art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, organul fiscal atribuie codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit inițial, anterior anulării înregistrării în scopuri de TVA.

89. (1) În aplicarea prevederilor art. 316 alin. (7) din Codul fiscal, persoana impozabilă nestabilă care se înregistrează în România prin reprezentant fiscal, desemnează reprezentantul fiscal printr-o cerere depusă la organul fiscal competent la care reprezentantul propus este înregistrat în scopuri de TVA. Înregistrarea în scopuri de TVA prin reprezentant fiscal poate fi solicitată de o persoană impozabilă nestabilă în România dacă este obligată să se înregistreze în România în scopuri de TVA sau poate opta să se înregistreze, conform prevederilor de la pct. 88 alin. (6). Cererea trebuie însoțită de:

a) declarația de începere a activității, care cuprinde: data și natura activității pe care o va desfășura în România, precum și de documentele prevăzute la pct. 88 alin. (6);

b) copie de pe actul de constituire în străinătate a persoanei impozabile nestabile în România;

c) acceptul scris al persoanei propuse ca reprezentant fiscal, prin care aceasta se angajează să îndeplinească obligațiile ce îi revin conform legii și în care aceasta trebuie să precizeze natura operațiunilor;

d) contractul încheiat între persoana nestabilă în România și reprezentantul fiscal propus, din care să rezulte întinderea mandatului acordat reprezentantului.

(2) Nu se admite decât un singur reprezentant fiscal pentru ansamblul operațiunilor desfășurate în România de persoana impozabilă nestabilă în România. Nu se admite coexistența mai multor reprezentanți fiscali cu angajamente limitate pentru reprezentarea aceleiași persoane impozabile nestabile în România. Pot fi desemnate ca reprezentanți fiscali orice persoane impozabile stabilite în România conform art. 266 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(3) Organul fiscal competent verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și (2) și, în termen de cel mult 30 de zile de la data primirii cererii, comunică decizia luată atât persoanei impozabile nestabile în România, cât și persoanei propuse ca reprezentant fiscal. În cazul acceptării cererii, concomitent cu transmiterea deciziei de aprobare se indică și codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile nestabile în România prin reprezentant fiscal ca mandatar al persoanei impozabile, care trebuie să fie diferit de codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit pentru activitatea proprie a reprezentantului fiscal. În cazul respingerii cererii, decizia se comunică ambelor părți, cu motivarea refuzului.

(4) Reprezentantul fiscal, după ce a fost acceptat de organul fiscal competent, este angajat, din punctul de vedere al drepturilor și obligațiilor privind taxa pe valoarea adăugată, pentru toate operațiunile pentru care a fost mandatat, efectuate în România de persoana impozabilă nestabilă în România, atât timp cât durează mandatul său.

(5) În situația în care mandatul reprezentantului fiscal încetează, dar continuă activitatea economică a persoanei impozabile nestabilite în România pentru care aceasta trebuie să fie înregistrată în scopuri de TVA conform pct. 88 alin. (6), aceasta este obligată fie să prelungească mandatul reprezentantului fiscal, fie să mandateze alt reprezentant fiscal, fie să se înregistreze direct fără reprezentant fiscal în situația în care este o persoană impozabilă stabilă în Uniunea Europeană.

(6) Reprezentantul fiscal trebuie să anunțe în scris organul fiscal competent cu privire la faptul că mandatul său a încetat și să precizeze ultimul decont de taxă pe valoarea adăugată pe care îl depune în această calitate. Încetarea mandatului reprezentantului fiscal nu poate fi anterioară datei la care are obligația să depună ultimul decont taxă în numele persoanei impozabile nestabilite în România pe care o reprezintă.

(7) O persoană impozabilă nestabilă în România care și-a desemnat reprezentant fiscal și ulterior devine stabilă printr-un sediu fix în România, conform prevederilor art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, trebuie să renunțe la reprezentantul fiscal în România. Și în această situație reprezentantul fiscal trebuie să îndeplinească obligațiile prevăzute la alin. (6).

(8) Dacă ulterior desemnării unui reprezentant fiscal persoana impozabilă nestabilă în România va avea unul sau mai multe sedii fixe pe teritoriul României în conformitate cu prevederile art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal este preluat de persoana impozabilă care devine înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, ca persoană stabilă în România. Suma negativă de taxă sau taxa de plată din ultimul decont de taxă depus de reprezentantul fiscal este preluată de persoana impozabilă care a devenit stabilă în România. Din punctul de vedere al taxei, operațiunile realizate prin reprezentant fiscal sunt operațiuni aparținând persoanei impozabile care inițial nu a fost stabilă în România, iar ulterior a devenit stabilă în România prin sediu fix.

(9) Dacă o persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilă în alt stat membru, este înregistrată în scopuri de TVA în România printr-un reprezentant fiscal și renunță la reprezentantul fiscal în vederea înregistrării directe în scopuri de TVA în România, codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal este preluat de persoana impozabilă care devine înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal. Suma negativă de taxă sau taxa de plată din ultimul decont de taxă depus de reprezentantul fiscal este preluată de persoana impozabilă care se înregistrează direct în România. Aceste prevederi se aplică în mod corespunzător și în situația în care o persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilă în alt stat membru este înregistrată direct în scopuri de TVA în România conform art. 316 din Codul fiscal și ulterior optează pentru înregistrarea printr-un reprezentant fiscal.

(10) Operațiunile efectuate de reprezentantul fiscal în numele persoanei impozabile nestabilite în România nu se evidențiază în contabilitatea proprie a persoanei

desemnate ca reprezentant fiscal. Prevederile art. 310 din Codul fiscal cu privire la întreprinderile mici nu sunt aplicabile persoanelor impozabile nestabilite în România.

(11) Reprezentantul fiscal emite, în limita mandatului său, facturi pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii efectuate de persoana impozabilă nestabilă în România, aplicând regimul de taxă corespunzător operațiunilor respective, pe care o transmite beneficiarilor. De asemenea, primește, în limita mandatului său, facturi pentru achizițiile efectuate de persoana impozabilă nestabilă în România. Facturile de achiziții trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, inclusiv denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 316 ale reprezentantului fiscal. Prezentele norme metodologice nu instituie obligații privind moneda în care se fac decontările sau privind modalitatea în care se realizează decontările, respectiv prin reprezentantul fiscal sau direct între persoana impozabilă nestabilă în România și clienții/furnizorii acesteia.

(12) Factura emisă de reprezentantul fiscal în calitate de mandatar al persoanei impozabile nestabilite în România trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, inclusiv denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, ale reprezentantului fiscal.

(13) Reprezentantul fiscal depune decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal pentru operațiunile desfășurate în România de persoana impozabilă nestabilă în România pe care o reprezintă, în care include și facturile emise de persoana impozabilă nestabilă în România sub codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit prin reprezentant fiscal conform art. 316 din Codul fiscal. În situația în care reprezentantul fiscal este mandatat de mai multe persoane impozabile stabilite în străinătate, trebuie să depună câte un decont de taxă pentru fiecare persoană impozabilă nestabilă în România pe care o reprezintă. Nu îi este permis reprezentantului fiscal să evidențieze în decontul de taxă depus pentru activitatea proprie, pentru care este înregistrat în scopuri de TVA, operațiunile desfășurate în numele persoanei impozabile nestabilite în România, pentru care depune un decont de taxă separat.

(14) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei aferente achizițiilor efectuate în numele persoanei impozabile nestabilite în România, reprezentantul fiscal trebuie să dețină documentele prevăzute de lege.

SECȚIUNEA a 2-a

Înregistrarea în scopuri de TVA a altor persoane care efectuează achiziții intracomunitare sau pentru servicii

90. (1) Au obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 317 din Codul fiscal numai persoanele impozabile care au sediul activității economice în România.

(2) Persoanele impozabile prevăzute la art. 268 alin. (4) din Codul fiscal sunt

obligate să solicite înregistrarea în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare de bunuri conform art. 317 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, dacă depășesc plafonul pentru achiziții intracomunitare de 10.000 euro stabilit conform pct. 3 alin. (5) - (7). În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 317 alin. (1) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol este considerată valabilă de la data solicitării înregistrării.

(3) În situația în care obligația înregistrării în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul fiscal revine unei persoane impozabile care realizează achiziții intracomunitare de bunuri care nu sunt impozabile în România conform art. 268 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, respectiva persoană poate aplica regulile referitoare la plafonul pentru achiziții intracomunitare și după înregistrare, până la depășirea respectivului plafon. În acest scop nu va comunica codul de înregistrare în scopuri de TVA furnizorilor săi din alte state membre.

(4) Înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (1) lit. b) și c) din Codul fiscal se solicită numai de persoanele care nu sunt deja înregistrate conform art. 316 din Codul fiscal sau pentru achizițiile intracomunitare de bunuri conform art. 317 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal și numai în cazul serviciilor intracomunitare pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal sau echivalentul acestui articol din legislația altui stat membru, altele decât cele scutite de taxă. Înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol se consideră valabilă de la data solicitării înregistrării. Nu solicită înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 317 din Codul fiscal, persoanele impozabile care realizează servicii care se încadrează în oricare din prevederile art. 278 alin. (3) - (7) din Codul fiscal, sau servicii pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, dar care nu sunt servicii intracomunitare, respectiv sunt prestate de o persoană impozabilă din România către o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității ori sunt prestate de o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității în beneficiul unei persoane impozabile stabilite în România.

(5) În cazul în care o persoană solicită înregistrarea în scopuri de TVA în condițiile art. 317 alin. (2) din Codul fiscal, respectiv prin opțiunea de a aplica regimul general prevăzut la art. 268 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol este considerată valabilă de la data solicitării înregistrării.

(6) În cazul în care o persoană solicită anularea înregistrării în condițiile art. 317 alin. (5), (6) sau (8) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se consideră anulată din prima zi a anului calendaristic în care se face cererea de anulare.

(7) Persoanele înregistrate conform art. 317 din Codul fiscal pot comunica acest cod altor persoane numai pentru achiziții intracomunitare de bunuri, pentru prestări de servicii intracomunitare și pentru achiziții de servicii intracomunitare.

(8) Persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal și care efectuează achiziții intracomunitare de bunuri accizabile nu are obligația să se înregistreze conform art. 317 din Codul fiscal pentru plata taxei aferente respectivei achiziții intracomunitare.

(9) Orice persoană care efectuează achiziții intracomunitare de mijloace noi de transport, care nu este înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal, nu are obligația să se înregistreze conform art. 317 din Codul fiscal pentru plata taxei aferente

respectivei achiziții intracomunitare.

(10) Prevederile prezentelor norme metodologice se completează cu prevederile pct. 3.

(11) Instituțiile publice care sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, pentru întreaga activitate sau numai pentru o parte din structură, nu solicită înregistrarea conform art. 317 din Codul fiscal. Pentru toate achizițiile intracomunitare de bunuri, pentru prestările de servicii intracomunitare și pentru achizițiile de servicii intracomunitare comunică codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 316 din Codul fiscal, indiferent dacă achizițiile sunt destinate utilizării pentru activitatea desfășurată în calitate de autoritate publică, pentru care instituția publică nu are calitatea de persoană impozabilă, sau pentru activități pentru care instituția publică are calitatea de persoană impozabilă. Orice instituție publică căreia i s-a atribuit un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 317 din Codul fiscal este considerată persoană impozabilă conform art. 278 alin. (1) din Codul fiscal, dar numai în ceea ce privește stabilirea locului prestării serviciilor conform art. 278 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Prevederi generale referitoare la înregistrare

91. (1) În sensul art. 318 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă nestabilă în România care este obligată la plata TVA în România conform art. 307 alin. (1) din Codul fiscal poate fi scutită de obligația înregistrării în scopuri de TVA în următoarele situații:

a) când efectuează în România servicii prestate ocazional, dacă aceste operațiuni nu sunt precedate de achiziții intracomunitare de bunuri efectuate în România;

b) când efectuează în România livrări ocazionale de bunuri, cu excepția:

1. vânzărilor la distanță;

2. livrărilor de bunuri precedate de achiziții intracomunitare de bunuri în România;

(2) În sensul alin. (1) lit. a) și b), livrările de bunuri și prestările de servicii sunt considerate ocazionale dacă sunt realizate o singură dată în cursul unui an.

(3) Persoanele nestabilite în România sunt obligate să facă plata taxei datorate în România în condițiile prevăzute la art. 326 alin. (6) din Codul fiscal.

(4) Persoana impozabilă nestabilă în România care realizează în România în mod ocazional operațiuni pentru care este obligată la plata TVA și care este scutită de la obligația înregistrării în scopuri de TVA conform prevederilor alin. (1) are obligația să transmită beneficiarilor facturile emise pentru respectivele operațiuni conform art. 319 din Codul fiscal, precum și o copie a deciziei privind modalitatea de plată a taxei pe valoarea adăugată pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii realizate ocazional. Facturile emise de persoanele scutite de la obligația înregistrării în scopuri de TVA conform prevederilor alin. (1) nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA în România al furnizorului/prestatorului.

SECȚIUNEA a 4-a

Facturarea

92. (1) În sensul art. 319 alin. (3) din Codul fiscal, autofactura trebuie emisă numai dacă au intervenit evenimentele prevăzute la art. 287 lit. a) - c) și e) din Codul fiscal și furnizorul de bunuri/prestatorul de servicii nu emite factura de corecție prevăzută la art. 330 alin. (2) din Codul fiscal, în termenul stabilit de lege. În cazul reducerilor de preț se consideră că evenimentul care generează obligația emiterii autofacturii intervine la data la care clientul beneficiază de reducere. În situația în care ulterior emiterii autofacturii prevăzute la art. 319 alin. (3) din Codul fiscal, se primește factura emisă de furnizor/prestator pentru aceeași ajustare și având aceeași valoare, se face o referire la autofactura emisă, fără ca aceasta să mai genereze efecte privind ajustarea taxei deductibile.

(2) Persoana impozabilă care efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii scutită fără drept de deducere a taxei, conform art. 292 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, nu are obligația întocmirii unei facturi, operațiunile fiind consemnate în documente potrivit legislației contabile.

(3) Autofactura pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii către sine trebuie emisă numai dacă operațiunile în cauză sunt taxabile și numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii, care este un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, ce identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA ale persoanei impozabile, la rubrica "Furnizor";

d) la rubrica "Cumpărător", numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA ale persoanei impozabile sau, după caz, ale beneficiarului;

e) denumirea și descrierea bunurilor livrate sau ale serviciilor prestate;

f) valoarea bunurilor sau serviciilor, exclusiv taxa;

g) cota de taxă aplicabilă;

h) valoarea taxei colectate.

(4) Informațiile din factura emisă prin autofacturare se înscriu în jurnalele pentru vânzări și sunt preluate corespunzător în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal, ca taxă colectată.

(5) În cazul depășirii plafoanelor stabilite la pct. 7 alin. (12) pentru operațiunile prevăzute la art. 270 alin. (8) lit. c) din Codul fiscal, persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal au obligația să întocmească autofactura conform prevederilor alin. (2) numai în scopuri de TVA. Autofactura va cuprinde la rubrica "Cumpărător" informațiile de la alin. (3) lit. c), iar în cazul bunurilor acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol, sponsorizare, mecenat, în loc de denumirea și descrierea bunurilor livrate se poate menționa, după caz: depășire plafon protocol, sponsorizare sau mecenat.

(6) Persoana înregistrată sau care ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, conform art. 316 din Codul fiscal, este obligată să emită facturi prin autofacturare, potrivit prevederilor art. 319 alin. (9) din Codul fiscal, pentru fiecare transfer pe care l-a efectuat în alt stat membru. Factura se emite numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

- a) numărul facturii, care este un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, ce identifică în mod unic o factură;
- b) data emiterii;
- c) la rubrica "Furnizor", numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale persoanei impozabile, iar în cazul persoanei impozabile nestabilite în România, care și-a desemnat un reprezentant fiscal în România, se înscriu denumirea/numele persoanei care efectuează transferul, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA prevăzut la art. 316 din Codul fiscal acordat reprezentantului fiscal pentru persoana impozabilă nestabilă pe care o reprezintă;
- d) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat de autoritățile fiscale din alt stat membru persoanei impozabile care realizează transferul, la rubrica "Cumpărător";
- e) adresa exactă a locului din care au fost transferate bunurile, precum și adresa exactă a locului în care au fost transferate bunurile;
- f) denumirea și cantitatea bunurilor transferate, precum și particularitățile prevăzute la art. 266 alin. (3) din Codul fiscal, în definiția bunurilor în cazul transferului de mijloace de transport noi;
- g) data la care au fost transferate bunurile;
- h) valoarea bunurilor transferate.

(7) Persoana înregistrată sau care ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, conform art. 316 din Codul fiscal, este obligată să emită facturi prin autofacturare, potrivit prevederilor art. 319 alin. (9) din Codul fiscal, pentru fiecare achiziție intracomunitară de bunuri efectuată în România în condițiile stabilite la art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, respectiv care urmează unui transfer pe care l-a efectuat din alt stat membru. În situația în care a fost emis un document pentru transferul realizat în alt stat membru și care cuprinde cel puțin elementele prevăzute la alin. (5), acest document se consideră autofactură pentru operațiunea asimilată achiziției intracomunitare de bunuri efectuate în România în sensul art. 319 alin. (9) din Codul fiscal, pe baza căruia se înregistrează achiziția intracomunitară de bunuri în România. Factura se emite numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

- a) numărul facturii, care este un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, ce identifică în mod unic o factură;
- b) data emiterii;
- c) la rubrica "Cumpărător", numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale persoanei impozabile, iar în cazul persoanei impozabile nestabilite în România, care și-a desemnat un reprezentant fiscal în România, se înscrie denumirea/numele persoanei care efectuează achiziția intracomunitară de bunuri, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA prevăzut la art. 316 din Codul fiscal acordat reprezentantului fiscal pentru persoana impozabilă nestabilă pe care o reprezintă;
- d) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat de autoritățile fiscale din alt stat membru persoanei impozabile care realizează transferul, la rubrica "Furnizor";

e) adresa exactă a locului din care au fost transferate bunurile din alt stat membru, precum și adresa exactă din România în care au fost achiziționate bunurile;

f) denumirea și cantitatea bunurilor achiziționate, precum și particularitățile prevăzute la art. 266 alin. (3) din Codul fiscal, în definiția bunurilor în cazul transferului de mijloace de transport noi;

g) data la care au fost transferate bunurile din alt stat membru;

h) valoarea bunurilor transferate.

(8) Informațiile din facturile emise prin autofacturare conform alin. (6) se înscriu în jurnalele pentru vânzări, iar cele emise conform alin. (7) se înscriu în jurnalul pentru cumpărări și sunt preluate corespunzător în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal.

93. În sensul art. 319 alin. (10) lit. c) din Codul fiscal, pentru livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât cele prevăzute la art. 319 alin. (10) lit. a) și b) din Codul fiscal, furnizate către beneficiari, persoane neimpozabile, altele decât persoanele juridice neimpozabile, care prin natura lor nu permit furnizorului/prestatorului identificarea beneficiarului, furnizorii/prestatorii pot întocmi facturi simplificate în condițiile stabilite la art. 319 alin. (12) lit. a) din Codul fiscal, care trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 alin. (21) din Codul fiscal. În situația în care nu optează pentru emiterea de facturi simplificate, aceștia au obligația întocmirii unui document centralizator pentru fiecare perioadă fiscală care să cuprindă cel puțin următoarele informații:

a) un număr de ordine;

b) data la care a intervenit exigibilitatea taxei pentru livrarea de bunuri și/sau prestarea de servicii;

c) denumirea bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate;

d) cantitatea bunurilor livrate;

e) baza de impozitare a livrărilor de bunurilor/prestărilor de servicii ori, după caz, avansurile încasate, pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț, în cazul în care acestea nu sunt incluse în prețul unitar;

f) indicarea cotei de taxă aplicate și a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcție de cotele taxei;

g) valoarea totală a bazei de impozitare și a taxei colectate.

94. (1) În aplicarea prevederilor art. 319 alin. (11) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă nu are obligația emiterii unei facturi, dar optează pentru emiterea acesteia, factura trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) sau (21) din Codul fiscal, după caz, dar numai în situația în care operațiunile sunt cuprinse în sfera de aplicare a taxei.

(2) În vederea emiterii de facturi conform prevederilor art. 319 alin. (13) din Codul fiscal, Direcția generală de legislație Cod fiscal și reglementări vamale din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, la solicitarea persoanelor impozabile interesate sau din oficiu, va consulta Comitetul TVA. Persoanele impozabile interesate care solicită consultarea Comitetului TVA pentru emiterea de facturi conform prevederilor art. 319 alin. (13) din Codul fiscal trebuie să prezinte Direcției generale de legislație Cod fiscal și reglementări vamale motivația solicitării emiterii de facturi conform art. 319

alin. (13) din Codul fiscal. Din motivația prezentată trebuie să rezulte motivele obiective pentru care nu este posibilă emiterea facturilor care conțin toate elementele prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal. Direcția generală de legislație Cod fiscal și reglementări vamale analizează dacă există motive obiective pentru care se solicită emiterea de facturi conform art. 319 alin. (13) din Codul fiscal. Dacă nu sunt îndeplinite condițiile minimale prevăzute de lege și/sau se constată că nu există motive obiective pentru solicitare, aceste informații se comunică solicitantului. Solicitățile avizate favorabil de Direcția generală de legislație Cod fiscal și reglementări vamale se transmit în vederea consultării Comitetului TVA, conform prevederilor Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată. Ulterior consultării Comitetului TVA, ministrul finanțelor publice emite un ordin prin care aprobă, după caz, fie emiterea de facturi conform art. 319 alin. (13) lit. a) din Codul fiscal, fie emiterea de facturi conform art. 319 alin. (13) lit. b) din Codul fiscal.

95. (1) Persoana impozabilă nu are obligația de a emite facturi conform art. 319 din Codul fiscal pentru avansurile încasate în legătură cu o livrare intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 294 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) Regularizarea facturilor emise de către furnizori/prestatori pentru avansuri sau în cazul emiterii de facturi parțiale pentru livrări de bunuri ori prestări de servicii se realizează prin stornarea facturii de avans la data emiterii facturii pentru contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestării de servicii. Stornarea se poate face separat ori pe aceeași factură pe care se evidențiază contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestării de servicii. Pe factura emisă se va face o referire la facturile de avans sau la facturile parțiale emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi pentru aceeași operațiune, în conformitate cu prevederile art. 319 alin. (20) lit. r) din Codul fiscal. În cazul operațiunilor pentru care baza impozabilă este stabilită în valută, la regularizare se vor avea în vedere prevederile art. 290 din Codul fiscal și ale pct. 35. Nu se impune regularizarea de către beneficiarul care are obligația plății taxei, conform art. 307 alin. (2) - (6), art. 308 sau art. 309 din Codul fiscal, în cazul facturilor de avans sau al facturilor parțiale emise de furnizorii de bunuri ori de prestatorii de servicii.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul schimbării cotei de TVA, pentru a se aplica cota în vigoare la data faptului generator de taxă potrivit art. 291 alin. (6) din Codul fiscal, se impune efectuarea următoarelor regularizări:

a) regularizarea facturilor emise de către furnizori/prestatori pentru avansurile parțiale sau integrale încasate, precum și a facturilor emise înainte de livrare/prestare pentru contravaloarea parțială ori integrală a bunurilor livrate/serviciilor prestate;

b) regularizarea de către beneficiarul care are obligația plății taxei, potrivit art. 307 alin. (2), (3), (5) și (6) din Codul fiscal, a facturilor de avans parțial sau integral ori a facturilor emise de furnizorii de bunuri sau de prestatorii de servicii înainte de livrare/prestare pentru contravaloarea parțială ori integrală a bunurilor livrate/serviciilor prestate.

(4) În cazul reducerilor de preț acordate de producătorii/distribuitorii de bunuri potrivit prevederilor pct. 32 alin. (7), pe bază de cupoane valorice, facturile de reducere se întocmesc direct pe numele comercianților care au acceptat cupoanele

valorice de la consumatorii finali, chiar dacă inițial facturile de livrare a bunurilor pentru care se acordă aceste reduceri de preț au fost emise de producători/distribuitori către diverși intermediari cumpărători-revânzători. La rubrica "Cumpărător" se înscriu datele de identificare ale cumpărătorului care a acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali.

(5) În cazul în care refacturează cheltuieli potrivit pct. 31 alin. (4) - (6), persoana impozabilă nu are obligația de a emite factura în termenul prevăzut la art. 319 alin. (16) din Codul fiscal.

(6) În cazul facturii centralizatoare întocmite conform art. 319 alin. (17) din Codul fiscal nu este obligatorie menționarea datei livrării/prestării sau a datei încasării avansului, aceasta rezultând din documentele prevăzute la art. 319 alin. (17) lit. b) din Codul fiscal.

96. (1) Potrivit prevederilor art. 319 alin. (18) din Codul fiscal, factura se poate întocmi de către cumpărătorul unui bun sau serviciu în următoarele condiții:

a) părțile să încheie un acord prealabil prin care să se prevadă această procedură de facturare. Acord prealabil înseamnă un acord încheiat înainte de începerea emiterii de facturi de către client în numele și în contul furnizorului/prestatorului;

b) să existe o procedură de acceptare a fiecărei facturi. Procedura de acceptare poate fi explicită sau implicită și poate fi convenită și descrisă prin acordul prealabil ori poate fi reprezentată de primirea și prelucrarea facturii;

c) factura să fie emisă în numele și în contul furnizorului/prestatorului de către cumpărător și trimisă furnizorului/prestatorului;

d) factura să cuprindă elementele prevăzute la art. 319 alin. (20) sau (21) din Codul fiscal;

e) factura să fie înregistrată în jurnalul de vânzări de către furnizor/prestator, dacă este înregistrat în România conform art. 316 din Codul fiscal.

(2) Aplicarea prevederilor alin. (1) de către cumpărătorul unui bun sau unui serviciu nu restricționează dreptul furnizorului de a emite alte facturi către respectivul cumpărător în perioada acoperită de acord.

(3) Termenii și condițiile acordului prealabil și ale procedurilor de acceptare prevăzute la alin. (1) pentru fiecare factură se stabilesc de către furnizor/prestator și client. La cererea organului de control, părțile trebuie să fie în măsură să demonstreze existența acordului prealabil.

(4) În sensul art. 319 alin. (19) din Codul fiscal, emiteria facturii poate fi externalizată, respectiv factura se poate întocmi de un terț în următoarele condiții:

a) furnizorul/prestatorul să notifice prin scrisoare recomandată organului fiscal competent faptul că emiteria de facturi va fi realizată de un terț, cu cel puțin o lună calendaristică înainte de a iniția această procedură, și să anexeze la scrisoare numele, adresa și, după caz, codul de înregistrare în scopuri de TVA ale terțului;

b) factura să fie emisă de către terț în numele și în contul furnizorului/prestatorului;

c) factura să cuprindă toate informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) sau, după caz, la art. 319 alin. (21) din Codul fiscal;

d) facturile să fie puse la dispoziția organelor fiscale competente fără nicio întârziere, ori de câte ori se solicită acest lucru.

(5) În sensul art. 319 alin. (19) din Codul fiscal, în cazul bunurilor supuse

executării silită care sunt livrate prin organele de executare silită, factura se întocmește de către organele de executare silită pe numele și în contul debitorului executat silit. În factură se face o mențiune cu privire la faptul că facturarea este realizată de organul de executare silită. Originalul facturii se transmite cumpărătorului, respectiv adjudecatarului, iar exemplarul al doilea se transmite debitorului executat silit. Prin organe de executare silită se înțelege persoanele abilitate prin lege să efectueze procedura de executare silită. Organele de executare silită emit facturi cu TVA numai în cazul operațiunilor taxabile și numai dacă debitorul este înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal sau a fost înregistrat în scopuri de TVA și i s-a anulat înregistrarea conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal. Nu se menționează TVA pe factură în cazul operațiunilor pentru care se aplică taxare inversă conform prevederilor art. 331 din Codul fiscal. În situația în care debitorul executat silit aplică sistemul TVA la încasare prevăzut la art. 282 alin. (3) - (8) din Codul fiscal, organul de executare silită înscrie pe factură mențiunea prevăzută la art. 319 alin. (20) lit. p) din Codul fiscal pentru livrările de bunuri care sunt supuse sistemului TVA la încasare. În cazul în care la data livrării debitorul executat silit nu este înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA în condițiile prevăzute la art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal, organul de executare silită are obligația să emită factura cu TVA dacă livrarea bunurilor ar fi fost taxabilă în situația în care respectivul debitor executat silit ar fi fost înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal. În cazul operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, debitorul executat silit poate să opteze pentru taxare conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, prin depunerea notificării prevăzute la pct. 58.

(6) Dacă organul de executare silită, menționat la alin. (5), încasează contravaloarea bunurilor, inclusiv taxa de la cumpărător sau de la adjudecatar, are obligația să vireze la bugetul de stat taxa încasată de la cumpărător ori adjudecatar în termen de 5 zile lucrătoare de la data adjudecării. Pe baza documentului de plată a taxei pe valoarea adăugată transmis de organele de executare silită, debitorul executat silit evidențiază suma achitată, cu semnul minus, la rândul de regularizări taxa colectată din decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal. Prin excepție, în cazul în care debitorul executat silit nu este înregistrat la data livrării în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA, în condițiile prevăzute la art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal, acesta înregistrează documentul de plată în primul decont depus în calitate de persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(7) În situația în care cumpărătorul sau adjudecatarul are obligația să plătească la unitățile Trezoreriei Statului taxa aferentă bunurilor cumpărate, organului de executare silită nu îi mai revin obligații referitoare la plata taxei. Organul de executare silită sau, după caz, cumpărătorul/adjudecatarul transmite o copie de pe documentul prin care s-a efectuat plata taxei debitorului executat silit. Prevederile acestui alineat și ale alin. (6) nu se aplică pentru situațiile prevăzute la art. 331 din Codul fiscal, fiind aplicabile regulile specifice referitoare la taxarea inversă.

(8) Organele de executare silită înregistrează taxa din facturile pentru operațiuni de executare silită emise în alte conturi contabile decât cele specifice taxei pe valoarea adăugată. Dacă organul de executare silită este persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, nu evidențiază în decontul propriu de taxă operațiunile respective.

(9) În situația în care valorificarea bunurilor supuse executării silită a fost realizată prin organele de executare silită, debitorul executat silit trebuie să înregistreze în evidența proprie operațiunea de livrare de bunuri pe baza facturii transmise de organele de executare silită, inclusiv taxa colectată aferentă, dacă este cazul. Debitorul executat silit care aplică sistemul TVA la încasare aplică în mod corespunzător prevederile art. 282 alin. (3) - (8) din Codul fiscal. Pentru situațiile prevăzute la art. 331 din Codul fiscal se aplică regulile specifice referitoare la taxarea inversă. În cazul în care debitorul executat silit nu este înregistrat la data livrării în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA, în condițiile prevăzute la art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal, acesta înregistrează în evidența proprie factura și, după caz, taxa colectată aferentă, în primul decont depus în calitate de persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(10) Factura de executare silită emisă de organul de executare silită conține, pe lângă informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, numele și datele de identificare ale organului de executare silită prin care se realizează livrarea bunurilor.

97. (1) În situația în care denumirea bunurilor livrate/serviciilor prestate nu poate fi înscrisă pe o singură pagină, elementele prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, cu excepția informațiilor prevăzute la art. 319 alin. (20) lit. h) - j) și l) - p) din Codul fiscal, se înscriu numai pe prima pagină a facturii. În această situație este obligatorie înscrierea pe prima pagină a facturii a numărului de pagini pe care le conține factura și a numărului total de poziții cuprinse în factura respectivă. Pe facturile emise și achitate pe bază de bonuri fiscale emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, republicată, cu modificările ulterioare, nu este necesară menționarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, fiind suficientă mențiunea "conform bon fiscal nr./data".

(2) În aplicarea prevederilor art. 319 alin. (20) lit. b) și c) din Codul fiscal:

a) dacă factura este emisă înainte de data livrării/prestării sau înainte de data încasării unui avans, pe factură se menționează numai data emiterii facturii. În acest caz exigibilitatea taxei coincide cu data emiterii facturii potrivit prevederilor art. 282 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, cu excepția situațiilor în care se aplică prevederile referitoare la TVA la încasare;

b) în cazul în care factura este emisă în data în care a avut loc livrarea/prestarea sau încasarea unui avans, pe factură se menționează numai data emiterii facturii, care este aceeași cu data livrării/prestării ori încasării unui avans. Exigibilitatea taxei coincide cu data emiterii facturii potrivit prevederilor art. 282 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, cu excepția situațiilor în care se aplică prevederile referitoare la TVA la încasare;

c) în cazul în care factura este emisă ulterior datei livrării/prestării sau a încasării unui avans, pe factură se menționează atât data emiterii facturii, cât și data

livrării/prestării ori a încasării unui avans. Exigibilitatea taxei intervine, în această situație, la data livrării/prestării ori a încasării unui avans, indiferent de data la care este emisă factura, cu excepția situațiilor în care se aplică prevederile referitoare la TVA la încasare și cu excepția livrărilor intracomunitare de bunuri.

(3) Conform prevederilor art. 319 alin. (20) lit. d) din Codul fiscal, factura cuprinde obligatoriu denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală ale persoanei impozabile care a livrat bunurile sau a prestat serviciile, iar în situația prevăzută la art. 319 alin. (20) lit. e) din Codul fiscal factura cuprinde obligatoriu denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, ale reprezentantului fiscal. În ce privește informațiile privind adresa furnizorului/prestatorului, aceasta trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații:

a) în cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în România: localitatea, strada și numărul. Dacă aceste persoane au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice a persoanei juridice și, opțional, se poate înscrie și adresa sediului secundar prin care au fost livrate bunurile și/sau au fost prestate serviciile;

b) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice, precum și adresa sediului fix din România pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii la care sediul fix participă conform prevederilor pct. 1 alin. (6);

c) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, dar în interiorul Uniunii Europene, înregistrate direct în România, în scopuri de taxă conform prevederilor pct. 88 alin. (7) lit. a), pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice din afara României;

d) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, înregistrate prin reprezentant fiscal potrivit prevederilor pct. 89, pe facturile emise se înscrie adresa reprezentantului fiscal din România.

(4) Conform prevederilor art. 319 alin. (20) lit. f) din Codul fiscal factura cuprinde obligatoriu denumirea/numele și adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală al beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă ori o persoană juridică neimpozabilă, iar în situația prevăzută la art. 319 alin. (20) lit. g) factura cuprinde obligatoriu denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 316 din Codul fiscal ale reprezentantului fiscal. În ce privește informațiile privind adresa beneficiarului, aceasta trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații:

a) în cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în România: localitatea, strada și numărul. Dacă aceste persoane au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise se înscrie adresa

sediului activității economice a persoanei juridice și, opțional, se poate înscrie și adresa sediului secundar către care au fost livrate bunurile și/sau au fost prestate serviciile;

b) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice, precum și adresa sediului fix din România către care au fost efectuate livrările de bunuri și/sau prestările de servicii;

c) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României dar în interiorul Uniunii Europene, înregistrate direct în România în scopuri de taxă conform prevederilor pct. 88 alin. (7) lit. a), pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice din afara României;

d) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, înregistrate prin reprezentant fiscal potrivit prevederilor pct. 89, pe facturile emise se înscrie adresa reprezentantului fiscal din România.

(5) Prevederile art. 319 alin. (20) lit. r) din Codul fiscal cu privire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit facturi de avans ori facturi parțiale pentru aceeași operațiune, se aplică atunci când se efectuează regularizările prevăzute la pct. 95 alin. (2) și (3).

(6) În aplicarea prevederilor art. 319 alin. (20) lit. i) și j) din Codul fiscal, baza de impozitare poate fi înscrisă în valută, dar, dacă operațiunea este taxabilă și nu se aplică taxare inversă, suma taxei trebuie înscrisă și în lei. Pentru înregistrarea în jurnalele de vânzări, baza impozabilă se convertește în lei, utilizând cursul de schimb prevăzut la art. 290 din Codul fiscal.

98. (1) Pentru ca o factură să fie considerată factură electronică, aceasta trebuie să fie emisă și primită în format electronic, tipul formatului electronic al facturii fiind opțiunea persoanelor impozabile. Formatul electronic al unei facturi poate fi, de exemplu, de tip "xml", "pdf".

(2) În sensul art. 319 alin. (4) din Codul fiscal, facturile create pe suport hârtie care sunt scanate, trimise și primite în format electronic sunt considerate facturi electronice. Facturile create în format electronic, de exemplu, prin intermediul unui program informatic de contabilitate sau a unui program de prelucrare a textelor, trimise și primite pe suport hârtie nu sunt considerate facturi electronice.

(3) Acceptarea de client a facturii electronice poate include orice acord scris, formal sau informal, precum și un accept tacit, cum ar fi faptul că a procedat la procesarea ori plata facturii electronice. Acceptul clientului de a utiliza factura electronică reprezintă confirmarea acestuia că deține mijloacele tehnice necesare primirii facturii electronice, precum și că are capacitatea de a asigura autenticitatea originii, integritatea conținutului și lizibilitatea facturii.

(4) Asigurarea autenticității originii facturii, prevăzută la art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, este obligația atât a furnizorului/prestatorului, cât și a beneficiarului, persoane impozabile. Fiecare în mod independent trebuie să asigure autenticitatea originii. Furnizorul/Prestatorul trebuie să poată garanta că factura a fost emisă de el sau a fost emisă în numele și în contul său, de exemplu, prin înregistrarea facturii în evidențele sale contabile. Beneficiarul trebuie să poată garanta că factura este primită de la furnizor/prestator sau de la o altă persoană care a emis factura în numele și în

contul furnizorului/prestatorului, în acest sens putând opta între verificarea corectitudinii informațiilor cu privire la identitatea furnizorului/prestatorului menționat pe factură și asigurarea identității acestuia sau a persoanei care a emis factura în numele și în contul furnizorului/prestatorului. Verificarea corectitudinii informațiilor cu privire la identitatea furnizorului/prestatorului menționat pe factură presupune asigurarea din partea beneficiarului că furnizorul/prestatorul menționat pe factură este cel care a livrat bunurile sau a prestat serviciile la care se referă factura. În scopul îndeplinirii acestei obligații, beneficiarul poate aplica orice control de gestiune care să permită stabilirea unei piste fiabile de audit între factură și livrare/prestare. Asigurarea identității presupune garantarea de către beneficiar a identității furnizorului/prestatorului sau a persoanei care a emis factura în numele și în contul acestuia, de exemplu, prin intermediul unei semnături electronice avansate ori prin schimb electronic de date, și asigurarea că furnizorul/prestatorul menționat pe factură este cel care a livrat bunurile sau a prestat serviciile la care se referă factura.

(5) Integritatea conținutului unei facturi prevăzută la art. 319 alin. (25) din Codul fiscal trebuie asigurată atât de furnizor/prestator, cât și de beneficiar, dacă acesta este persoană impozabilă. Fiecare în mod independent poate să aleagă metoda prin care să își îndeplinească această obligație sau ambii pot conveni să asigure integritatea conținutului, de exemplu, prin intermediul unei tehnologii precum EDI sau prin semnătură electronică avansată. Persoana impozabilă poate să aleagă să aplice, de exemplu, controale de gestiune care să creeze o pistă fiabilă de audit între factură și livrare/prestare sau tehnologii specifice pentru asigurarea integrității conținutului facturii. Integritatea conținutului unei facturi nu are legătură cu formatul facturii electronice, factura putând fi convertită de către beneficiar în alt format decât cel în care a fost emisă, în vederea adaptării la propriul sistem informatic sau la schimbările tehnologice ce pot interveni de-a lungul timpului. În situația în care beneficiarul optează pentru asigurarea integrității conținutului prin folosirea unei semnături electronice avansate, la convertirea unei facturi dintr-un format în altul, trebuie să se asigure trasabilitatea modificării. În sensul prezentelor norme, prin formă se înțelege tipul facturii, care poate fi pe suport hârtie sau electronic, iar formatul reprezintă modul de prezentare a facturii electronice.

(6) Lizibilitatea unei facturi, prevăzută la art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, înseamnă că factura trebuie să fie într-un format care permite citirea de către om. Lizibilitatea trebuie asigurată din momentul emiterii/primirii până la sfârșitul perioadei de stocare, atât de furnizor/prestator, cât și de beneficiar. Factura trebuie prezentată astfel încât conținutul să fie ușor de citit, pe hârtie sau pe ecran, fără a necesita o atenție ori o interpretare excesivă. Pentru facturile electronice, această condiție se consideră îndeplinită dacă factura poate fi prezentată la cerere într-o perioadă rezonabilă de timp, inclusiv după un proces de conversie, într-un format care permite citirea de către om pe ecran sau prin tipărire. Persoana impozabilă trebuie să asigure posibilitatea verificării corespondenței dintre informațiile din fișierul electronic original și documentul lizibil prezentat. Lizibilitatea unei facturi electronice din momentul emiterii până la sfârșitul perioadei de stocare poate fi asigurată prin orice mijloace, însă utilizarea semnăturii electronice avansate sau EDI nu este suficientă în acest scop.

(7) În sensul art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, controlul de gestiune înseamnă procesul prin care persoana impozabilă garantează în mod rezonabil identitatea furnizorului/prestatorului facturii, integritatea conținutului facturii și lizibilitatea facturii din momentul emiterii/primirii până la sfârșitul perioadei de stocare. Controlul de gestiune trebuie să corespundă volumului/tipului de activitate a persoanei impozabile, să ia în considerare numărul și valoarea tranzacțiilor, precum și numărul și tipul de furnizori/clienti și, după caz, orice alți factori relevanți. Un exemplu de control de gestiune este reprezentat de corelarea documentelor justificative.

(8) Pista fiabilă de audit, în sensul art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, trebuie să ofere o legătură verificabilă între factură și livrarea de bunuri sau prestarea de servicii. Persoana impozabilă poate alege metoda prin care demonstrează legătura dintre o factură și o livrare/prestare.

(9) Cele două tehnologii prevăzute la art. 319 alin. (26) din Codul fiscal sunt doar exemple de tehnologii pentru asigurarea autenticității originii și integrității conținutului facturii electronice și nu constituie cerințe obligatorii, cu excepția situației prevăzute la art. 319 alin. (27) din Codul fiscal.

99. (1) Persoana impozabilă stabilită în România printr-un sediu fix are obligația de a stoca în România, conform prevederilor art. 319 alin. (33) din Codul fiscal, numai facturile emise/primate în legătură cu operațiunile la care sediul fix din România participă.

(2) Persoanele impozabile pot stoca facturile emise/primate pe suport hârtie sau în format electronic, indiferent de forma originală în care au fost trimise ori puse la dispoziție, cu condiția să asigure autenticitatea originii, integritatea conținutului și lizibilitatea acestora, conform art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, de la momentul emiterii/primirii până la sfârșitul perioadei de stocare. Facturile emise/primate pe suport hârtie pot fi convertite în formă electronică în vederea stocării. Facturile emise/primate în formă electronică pot fi convertite pe suport hârtie în vederea stocării. Indiferent de forma în care este emisă/primită factura, și factura stocată în forma pentru care a optat persoana impozabilă se consideră exemplar original, în sensul pct. 69 alin. (2). Persoanele impozabile care optează pentru stocarea electronică a facturilor au obligația să stocheze prin mijloace electronice și datele ce garantează autenticitatea originii și integritatea conținutului facturilor.

(3) La solicitarea organelor de inspecție fiscală trebuie asigurată traducerea în limba română a facturilor primite/emise.

100. Prevederile pct. 92 alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul autofacturilor emise conform art. 320 alin. (3) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 5-a

Evidența operațiunilor

101. (1) În aplicarea prevederilor art. 321 alin. (4) din Codul fiscal, fiecare persoană impozabilă trebuie să țină evidența următoarelor documente:

a) al doilea exemplar al facturilor sau altor documente emise de aceasta și legate de activitatea sa economică, conform prevederilor pct. 99;

b) facturile sau alte documente primite și legate de activitatea sa economică;
c) documentele vamale și, după caz, cele privind accizele legate de importul, exportul, livrarea intracomunitară și achiziția intracomunitară de bunuri realizate de respectiva persoană;

d) facturile și alte documente emise sau primite de respectiva persoană pentru majorarea sau reducerea contravalorii livrărilor de bunuri, prestărilor de servicii, achizițiilor intracomunitare sau importurilor;

e) un registru al nontransferurilor de bunuri transportate de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul acesteia în afara României, dar în interiorul Comunității pentru operațiunile prevăzute la art. 270 alin. (12) lit. f) - h) din Codul fiscal, precum și pentru alte situații în care se aplică măsuri de simplificare aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice. Registrul nontransferurilor va cuprinde: denumirea și adresa primitorului, un număr de ordine, data transportului bunurilor, descrierea bunurilor transportate, cantitatea bunurilor transportate, valoarea bunurilor transportate, data transportului bunurilor care se întorc după efectuarea de lucrări asupra acestora, cum ar fi lucrările de prelucrare, reparare, evaluare, descrierea bunurilor returnate, cantitatea bunurilor returnate, descrierea bunurilor care nu sunt returnate, cantitatea acestora și o mențiune referitoare la documentele emise în legătură cu aceste operațiuni, după caz, precum și data emiterii acestor documente.

Nu trebuie completat acest registru pentru următoarele bunuri:

1. mijloacele de transport înmatriculate în România;
2. paleți, containere și alte ambalaje care circulă fără facturare;
3. bunurile necesare desfășurării activității de presă, radiodifuziune și televiziune;
4. bunurile necesare exercitării unei profesii sau meserii, dacă:

(i) prețul sau valoarea normală pe fiecare bun nu depășește nivelul de 1.250 de euro la cursul de schimb din data la care bunul este transportat ori expediat în alt stat membru și cu condiția ca bunul să nu fie utilizat mai mult de 7 zile în afara României; sau

(ii) prețul sau valoarea normală pe fiecare bun nu depășește nivelul de 250 de euro la cursul de schimb din data la care bunul este transportat ori expediat în alt stat membru și cu condiția ca bunul să nu fie utilizat mai mult de 24 de luni în afara României;

5. computerele portabile și alt material profesional similar care este transportat în afara României în cadrul unei deplasări de afaceri de către personalul unei entități economice sau de către o persoană fizică autorizată;

f) un registru pentru bunurile mobile corporale primite care au fost transportate din alt stat membru al Uniunii Europene în România sau care au fost importate în România ori achiziționate din România de o persoană impozabilă nestabilă în România și care sunt date unei persoane impozabile în România în scopul evaluării sau pentru lucrări efectuate asupra acestor bunuri în România, cu excepția situațiilor în care, prin ordin al ministrului finanțelor publice, nu se impune o asemenea obligație. Registrul bunurilor primite nu trebuie ținut în cazul bunurilor care sunt plasate în regimul vamal de perfecționare activă. Registrul pentru bunurile mobile corporale primite cuprinde:

1. denumirea și adresa expeditorului;

2. un număr de ordine;
3. data primirii bunurilor;
4. descrierea bunurilor primite;
5. cantitatea bunurilor primite;
6. data transportului bunurilor transmise clientului după expertizare sau prelucrare;
7. cantitatea și descrierea bunurilor care sunt returnate clientului după evaluare sau prelucrare;
8. cantitatea și descrierea bunurilor care nu sunt returnate clientului;
9. o mențiune referitoare la documentele emise în legătură cu serviciile prestate, precum și data emiterii acestor documente.

(2) Jurnalul pentru vânzări și pentru cumpărări, registrele, evidențele și alte documente similare ale activității economice a fiecărei persoane impozabile se întocmesc astfel încât să permită stabilirea următoarelor elemente:

a) valoarea totală, fără taxă, a tuturor livrărilor de bunuri și/sau prestațiilor de servicii efectuate de această persoană în fiecare perioadă fiscală, evidențiată distinct pentru:

1. livrările intracomunitare de bunuri scutite;
2. livrări/prestații scutite de taxă sau pentru care locul livrării/prestației este în afara României;
3. livrările de bunuri și/sau prestațiile de servicii taxabile și cărora li se aplică cote diferite de taxă;
4. prestațiile de servicii intracomunitare efectuate conform art. 278 alin. (2) din Codul fiscal către beneficiari persoane impozabile stabilite în Uniunea Europeană;

b) valoarea totală, fără taxă, a tuturor achizițiilor pentru fiecare perioadă fiscală, evidențiată distinct pentru:

1. achiziții intracomunitare de bunuri;
2. achiziții de bunuri/servicii pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei în condițiile art. 307 alin. (3) - (6) din Codul fiscal;
3. achiziții de bunuri, inclusiv provenite din import, și de servicii, taxabile, cărora li se aplică cote diferite de taxă;
4. achiziții intracomunitare de servicii pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei în condițiile art. 307 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt prestate de către persoane impozabile stabilite în Comunitate;

c) taxa colectată de respectiva persoană pentru fiecare perioadă fiscală;

d) taxa totală deductibilă și taxa dedusă pentru fiecare perioadă fiscală;

e) calculul taxei deduse provizoriu pentru fiecare perioadă fiscală, al taxei deduse efectiv pentru fiecare an calendaristic și al ajustărilor efectuate, atunci când dreptul de deducere se exercită pe bază de pro rata, evidențiind distinct:

1. taxa dedusă conform art. 300 alin. (3) din Codul fiscal;

2. taxa nededusă conform art. 300 alin. (4) din Codul fiscal;

3. taxa dedusă pe bază de pro rata conform art. 300 alin. (5) din Codul fiscal.

(3) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare au obligația să menționeze în jurnalele pentru vânzări facturile emise pentru livrări de bunuri/prestații de servicii pentru care aplică sistemul TVA la încasare, chiar dacă exigibilitatea taxei nu intervine în perioada fiscală în care a fost

emisă factura. În plus față de cele prevăzute la alin. (2), în jurnalele pentru vânzări se înscriu și următoarele informații în cazul acestor operațiuni:

- a) numărul și data documentului de încasare;
- b) valoarea integrală a contravalorii livrării de bunuri/prestării de servicii, inclusiv TVA;
- c) baza impozabilă și taxa pe valoarea adăugată aferentă;
- d) valoarea încasată, inclusiv TVA, precum și baza impozabilă și TVA exigibilă corespunzătoare sumei încasate;
- e) diferența reprezentând baza impozabilă și TVA neexigibilă.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare menționează în jurnalele pentru vânzări bonurile fiscale emise în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit informațiilor din rapoartele fiscale de închidere zilnică.

(5) În cazul jurnalelor pentru vânzări prevăzute la alin. (3), facturile a căror TVA este neexigibilă integral sau parțial se preiau în fiecare jurnal pentru vânzări până când toată taxa aferentă devine exigibilă, cu menționarea informațiilor prevăzute la alin. (3) lit. a) - e). În cazul informației de la alin. (3) lit. d) se va menționa numai suma încasată în perioada fiscală pentru care se întocmește jurnalul pentru vânzări.

(6) Persoanele impozabile care fac achiziții de bunuri/servicii de la persoane care aplică sistemul TVA la încasare înregistrează în jurnalul pentru cumpărări facturile primite pentru livrări de bunuri/prestări de servicii pentru care se aplică sistemul TVA la încasare, chiar dacă exigibilitatea, respectiv deductibilitatea taxei nu intervine în perioada fiscală în care a fost emisă factura. Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare înregistrează în jurnalul pentru cumpărări facturile primite pentru livrări de bunuri/prestări de servicii, chiar dacă taxa nu este deductibilă în perioada fiscală în care a fost emisă factura. În plus față de cele prevăzute la alin. (2), în jurnalele pentru cumpărări se menționează și următoarele informații:

- a) numărul și data documentului de plată;
- b) valoarea integrală a contravalorii achiziției de bunuri/prestării de servicii, inclusiv TVA;
- c) baza impozabilă și taxa pe valoarea adăugată aferentă;
- d) valoarea plătită, inclusiv TVA și corespunzător baza impozabilă și TVA exigibilă;
- e) diferența reprezentând baza impozabilă și TVA neexigibilă.

(7) În cazul jurnalelor pentru cumpărări prevăzute la alin. (6), facturile a căror TVA este neexigibilă integral sau parțial vor fi preluate în fiecare jurnal pentru cumpărări până când toată taxa aferentă devine exigibilă ca urmare a plății, cu menționarea informațiilor prevăzute la alin. (6) lit. a) - e), cu excepția situațiilor în care s-a împlinit termenul de prescripție și facturile respective nu se mai achită, fiind scoase din evidențele persoanei impozabile. În cazul informației de la alin. (6) lit. d) se va menționa numai suma plătită în perioada fiscală pentru care se întocmește jurnalul pentru cumpărări.

(8) Fiecare persoană impozabilă poate să își stabilească modelul documentelor pe

baza cărora determină taxa colectată și taxa deductibilă conform specificului propriu de activitate, dar acestea trebuie să conțină informațiile minimale stabilite la alin. (2) - (7) și să asigure întocmirea decontului de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal.

102. (1) În aplicarea prevederilor art. 269 alin. (11) și art. 321 alin. (5) din Codul fiscal, asocierilor în participațiune sau altor asocieri tratate drept asocieri în participațiune, denumite în continuare asocieri, li se aplică prevederile de la alin. (3) - (16), dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) veniturile și cheltuielile asocierii sunt contabilizate de asociatul administrator și sunt repartizate pe bază de decont fiecărui asociat corespunzător cotei de participare în asociere, conform prevederilor art. 321 alin. (5) din Codul fiscal;

b) persoana desemnată prin contractul încheiat între părți să reprezinte asocierea, denumită în continuare asociatul administrator, este persoana care emite facturi în nume propriu către terți pentru livrările de bunuri și prestările de servicii realizate de asociere;

c) scopul asocierii este livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți. Această condiție se consideră îndeplinită inclusiv în situația în care, pe lângă livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți se efectuează și livrări/prestări între membrii asociați conform alin. (6).

(2) În sensul alin. (1) participațiile la o asociere pot consta în bunuri, servicii sau în bani.

(3) Bunurile care sunt puse la dispoziția asocierii de către membrii săi fără plată, ca aport la asociere în limita cotei de participare stabilite prin contract, nu constituie livrare de bunuri cu plată în sensul art. 270 din Codul fiscal.

(4) Serviciile care sunt prestate de membrii unei asocieri corespunzând părții ce i-a fost repartizată fiecăruia dintre ei în acel contract, care sunt menite să ducă la obținerea unui rezultat comun, nu constituie servicii efectuate cu plată în sensul art. 268 coroborat cu art. 271 din Codul fiscal. Faptul că aceste operațiuni sunt desfășurate de asociatul administrator este irelevant în acest sens.

(5) Repartizarea pe bază de decont a veniturilor asocierii, în limita cotei de participare stabilite prin contract, de către asociatul administrator către membrii asocierii nu este considerată ca fiind plată pentru bunurile/serviciile prevăzute la alin. (3) și (4). Repartizarea cheltuielilor asocierii de către asociatul administrator, pe bază de decont, în limita cotei de participare stabilite prin contract, nu reprezintă operațiuni în sfera de aplicare a TVA.

(6) Atunci când efectuarea mai multor operațiuni decât partea ce a fost repartizată prin contract unui membru al asocierii implică plata de către ceilalți membri a operațiunilor ce depășesc această parte, acele operațiuni constituie livrări de bunuri sau prestări de servicii efectuate cu plată, în sensul art. 268 coroborat cu art. 270 și 271 din Codul fiscal. În acest caz, baza impozabilă este suma primită de membrul respectiv al asocierii drept contravaloare a operațiunilor ce depășesc partea prevăzută pentru el în contractul de asociere.

(7) Aportul la asociere nu este considerat avans la o livrare/prestare, în măsura în care sunt respectate prevederile prezentelor norme referitoare la asocierile în participațiune, respectiv în situația în care nu au loc livrări de bunuri/prestări de servicii exclusiv între membrii asociați.

(8) Membrii asocierii transmit pe bază de decont către asociatul administrator cheltuielile aferente bunurilor și serviciilor prevăzute la alin. (3) și (4), cu excepția situației în care părțile optează pentru taxarea operațiunilor respective, conform alin. (10).

(9) Pentru achizițiile bunurilor prevăzute la alin. (3), altele decât bunurile de capital pentru care se aplică prevederile alin. (12) - (16), precum și pentru achizițiile necesare efectuării serviciilor prevăzute la alin. (5), membrii asocierii își pot exercita dreptul de deducere astfel:

a) dacă livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți efectuată de asocierie implică exclusiv operațiuni care dau drept de deducere, dreptul de deducere se exercită integral;

b) dacă livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți efectuată de asocierie implică exclusiv operațiuni care nu dau drept de deducere a TVA, nu se exercită dreptul de deducere, sau, după caz, dacă acesta a fost exercitat anterior semnării contractului de asocierie, se efectuează o ajustare negativă potrivit prevederilor art. 304 din Codul fiscal;

c) dacă livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți efectuată de asocierie implică atât operațiuni care dau drept de deducere, cât și operațiuni care nu dau drept de deducere, asociatul administrator trebuie să comunice fiecărui membru al asocierii, la sfârșitul fiecărei perioade fiscale, modul de alocare a bunurilor și serviciilor puse la dispoziția asocierii de membrii asociați, conform art. 300 alin. (3) - (5) din Codul fiscal, în funcție de care fiecare membru asociat își va exercita dreptul de deducere, sau, după caz va proceda la ajustări conform art. 304 din Codul fiscal. În măsura în care pentru anumite bunuri/servicii este necesară aplicarea pro rata, asociatul administrator trebuie să notifice autoritatea fiscală de care aparține în vederea aplicării prevederilor art. 300 alin. (17) din Codul fiscal.

(10) În situația prevăzută la alin. (9) lit. c), prin excepție, în scopul simplificării operațiunilor derulate de asocierie, membrii acesteia pot opta pentru taxarea operațiunilor prevăzute la alin. (3) și (4).

(11) Pe parcursul derulării contractului de asocierie, drepturile și obligațiile legale privind taxa pe valoarea adăugată prevăzute de titlul VII al Codului fiscal revin asociatului administrator, care cuprinde în propriul decont de taxă inclusiv achizițiile de bunuri/servicii, precum și livrările de bunuri/prestările de servicii aferente asocierii. Prin drepturi și obligații legale se înțelege, printre altele, dreptul de a exercita deducerea taxei pentru achizițiile efectuate pentru realizarea scopului asocierii, conform prevederilor art. 297 - 301 din Codul fiscal, obligația de a emite facturi către beneficiari și de a colecta taxa în cazul operațiunilor taxabile care rezultă din asocierie, dreptul/obligația de ajustare a taxei conform prevederilor art. 304, în cazul propriilor bunuri, și 305 din Codul fiscal, atât pentru bunurile de capital proprii, cât și de cele care au fost aduse ca aport la asocierie de membrii asocierii, și care sunt utilizate în scopul asocierii.

(12) Asociații care au pus la dispoziția asocierii bunuri de capital conform alin. (3), ca aport la asocierie, își păstrează dreptul de deducere și nu vor efectua ajustări pe perioada funcționării asocierii, întrucât această obligație, dacă intervin evenimentele prevăzute de lege care generează ajustarea, sunt efectuate de asociatul administrator

în conformitate cu prevederile alin. (13) lit. c). În cazul bunurilor de capital se face o mențiune referitoare la perioada în care bunurile au fost puse la dispoziția asocierii, perioadă în care membrii asociați nu fac ajustări.

(13) În cazul în care pe perioada de existență a asocierii intervin evenimente care generează ajustarea, asociatul administrator are dreptul/obligatia de ajustare a taxei pentru bunuri/servicii conform art. 304 sau 305 din Codul fiscal, astfel:

a) pentru bunurile/serviciile achiziționate de asociatul administrator, după constituirea asocierii, care sunt destinate utilizării în scopul pentru care a fost constituită asocieria;

b) pentru bunurile/serviciile achiziționate de asociatul administrator înainte de constituirea asocierii și care ulterior sunt alocate pentru realizarea scopului pentru care a fost constituită asocieria;

c) pentru bunurile de capital pe care membrii asociați le aduc ca aport la asociere, conform prevederilor alin. (3).

(14) În situațiile prevăzute la alin. (13) lit. a) și b), asociatul administrator aplică regulile privind ajustarea taxei din perspectiva persoanei care deține aceste bunuri/servicii. În situația prevăzută la alin. (13) lit. c), momentul de referință pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, este data obținerii bunului de către asociatul care le-a pus la dispoziția asocierii. Membrii asocierii trebuie să transmită asociatului administrator o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obținute după data aderării.

(15) Asociatul administrator trebuie să păstreze copie de pe registrul bunurilor de capital pe perioada prevăzută la art. 305 alin. (8) din Codul fiscal și va menționa ajustările pe care le-a efectuat în perioada de existență a asocierii.

(16) Atunci când asocieria își încetează existența sau unul ori mai mulți asociați se retrag din asociere, asociatul administrator are dreptul să ajusteze taxa aferentă bunurilor de capital prevăzute la alin. (13) lit. c) restituite membrului asocierii căruia i-au aparținut, în cazul în care pe perioada existenței asocierii a fost necesară efectuarea unei ajustări negative efectuate de asociatul administrator. În cazul bunurilor de capital, ajustarea se va realiza pentru perioada rămasă din perioada de ajustare. Se consideră, din perspectiva asociatului administrator, că bunurile/serviciile restituite membrului asociat căruia îi aparțin sunt alocate unei activități cu drept de deducere, pentru a permite continuarea ajustării de către acesta din urmă în funcție de activitățile pe care le va realiza după încetarea existenței asocierii.

(17) Nu se aplică regulile asocierii în participațiune prevăzute la alin. (3) - (16), în cazul în care:

a) nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1);

b) în cazul în care și alți asociați decât asociatul administrator emite facturi pentru livrări de bunuri/prestări de servicii către terți legate de scopul asocierii, fiecare persoană fiind tratată drept o persoană impozabilă separată, în conformitate cu prevederile art. 269 alin. (9) din Codul fiscal, și tranzacțiile respective fiind impozitate distinct în conformitate cu regulile stabilite la titlul VII din Codul fiscal.

(18) Exemple privind asocierile:

Exemplul nr. 1: Două societăți încheie un contract de asociere în participațiune al cărei scop este prestarea de servicii de consultanță în domeniul imobiliar, operațiuni

taxabile care dau drept de deducere integrală a taxei. Prin contract se prevede că procentele în care se vor împărți veniturile și cheltuielile sunt de 40% pentru asociatul secund și 60% pentru asociatul administrator, calculate pe baza aportului la asociere. Cheltuielile aferente realizării scopului asocierii efectuate de asociatul secund se transmit pe bază de decont asociatului administrator. Ulterior, asociatul administrator va împărți cheltuielile respective conform cotei de participare a fiecărui asociat.

Exemplul nr. 2: Într-o asociere formată din trei persoane impozabile, unul dintre asociați aduce ca aport la asociere, conform contractului, un utilaj pentru care a dedus TVA. Operațiunea de aport la asociere nu este o operațiune în sfera de aplicare a TVA în limita cotei de participare stabilite prin contract. Scopul asocierii este realizarea unor produse care vor fi livrate de către asociatul administrator. Operațiunile respective sunt taxabile. În consecință, asociatul administrator nu are obligația să ajusteze TVA pentru utilajul respectiv pe perioada de existență a asocierii.

Exemplul nr. 3: O asociere formată din două persoane impozabile are ca obiect prestarea de servicii de jocuri de noroc. Asociatul secund achiziționează mașini pentru jocuri de noroc, care sunt bunuri de capital, pe care le pune la dispoziția asocierii. Pentru achiziția acestor mașini asociatul secund va deduce TVA. Întrucât scopul asocierii este prestarea de servicii de jocuri de noroc, scutite de TVA fără drept de deducere, asociatul administrator are obligația să ajusteze TVA dedusă de asociatul secund pentru mașinile de jocuri de noroc puse la dispoziția asocierii, conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 4: Asociatul administrator al unei asocieri în participațiune deține o clădire din anul 2010 la achiziția căreia a dedus TVA. În anul 2016, când se constituie asociera cu alte două persoane, scopul acesteia este prestarea de servicii de închiriere. Clădirea respectivă va fi utilizată în acest scop și nu s-a optat pentru taxarea operațiunii, prin urmare se aplică scutirea de TVA fără drept de deducere. Asociatul administrator are obligația să ajusteze TVA aferentă achiziției clădirii, conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal. Dacă clădirea respectivă ar fi fost utilizată pentru închirierea în regim de taxare, nu ar mai fi intervenit obligația ajustării TVA de către asociatul administrator.

Exemplul nr. 5: În cadrul unei asocieri în participațiune, unul dintre asociații secunzi a pus în anul 2016 la dispoziția asocierii un imobil care a fost achiziționat în anul 2014, drept aport la asociere conform contractului. Valoarea imobilului a fost de 1.000.000 lei și TVA aferentă 240.000 lei, care a fost dedusă. Scopul asocierii este deschiderea unei clinici de stomatologie care va presta servicii scutite de TVA fără drept de deducere. Asociatul administrator, care preia registrul bunurilor de capital de la asociatul secund, are obligația să ajusteze TVA aferentă acestui imobil, întrucât va fi utilizată pentru operațiuni scutite de TVA. Ajustarea negativă se va calcula proporțional astfel: $240.000 / 20 \times 18 = 216.000$ lei, și va fi înscrisă de asociatul administrator în decontul de TVA. Dacă asociera își încetează existența după 5 ani, asociatul administrator are dreptul să efectueze o ajustare pozitivă când restituie imobilul către asociatul secund, astfel: $240.000 / 20 \times 13 = 156.000$ lei.

Exemplul nr. 6: O persoană fizică se asociază cu o societate înregistrată în scopuri de TVA în vederea construirii unei clădiri. Persoana fizică aduce ca aport în natură la asociere o sumă de bani. Deși contractul este numit contract de asociere în

participațiune, persoana juridică nu împarte venituri și cheltuieli cu asociatul său. Conform contractului, după finalizarea clădirii, persoanei fizice i se va atribui un număr de apartamente în imobilul respectiv. Întrucât nu sunt respectate prevederile art. 321 alin. (5) din Codul fiscal, respectiv asociatul administrator nu împarte venituri și cheltuieli cu asociatul său și de asemenea scopul asocierii nu este livrarea de bunuri către terți, nu se aplică prevederile alin. (3) - (16) referitoare la asocierea în participațiune, cu următoarele consecințe:

- asociatul administrator trebuie să colecteze TVA pentru suma de bani încasată drept aport la asociere, aceasta fiind tratată ca un avans la livrarea unei clădiri noi,
- la finalizarea clădirii, când va transfera proprietatea unei părți din apartamente asociatului, asociatul administrator va colecta TVA pentru livrarea de părți ale unei construcții noi, regularizând avansul încasat.

SECȚIUNEA a 6-a

Perioada fiscală

103. (1) În sensul art. 322 alin. (1) din Codul fiscal, pentru persoanele impozabile înregistrate din oficiu în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (10) din Codul fiscal, perioada fiscală utilizată în anul înregistrării în scopuri de TVA este luna calendaristică.

(2) Echivalentul în lei al plafonului de 100.000 euro, prevăzut la art. 322 alin. (2) din Codul fiscal, în orice situație, se determină pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru data de 31 decembrie a anului precedent, inclusiv pentru persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, în cursul anului. La determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 322 alin. (2) din Codul fiscal se are în vedere baza de impozitare înscrisă pe rândurile din decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal corespunzătoare livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii taxabile și/sau scutite cu drept de deducere și/sau a livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, conform prevederilor art. 275 și 278 din Codul fiscal, dar care dau drept de deducere conform art. 297 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, precum și rândurile de regularizări aferente. Nu sunt luate în calcul sumele înscrise în rândurile din decont aferente unor câmpuri de date informative cum sunt facturile emise după inspecția fiscală sau informații privind TVA neexigibilă.

(3) În cazul persoanelor impozabile care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal și care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, precum și în cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de către organele fiscale competente, conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) din Codul fiscal, și ulterior sunt înregistrate conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, nu sunt luate în calculul cifrei de afaceri livrările de bunuri/prestările de servicii, menționate la alin. (2), realizate în perioada în care persoana impozabilă nu a avut un cod de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal.

(4) În sensul art. 322 alin. (9) din Codul fiscal, organele fiscale competente pot

aproba, la solicitarea justificată a persoanei impozabile, o altă perioadă fiscală, respectiv:

a) semestrul calendaristic, dacă persoana impozabilă efectuează operațiuni impozabile numai pe maximum 3 luni calendaristice dintr-un semestru;

b) anul calendaristic, dacă persoana impozabilă efectuează operațiuni impozabile numai pe maximum 6 luni calendaristice dintr-o perioadă de un an calendaristic.

(5) Solicitarea prevăzută la alin. (4) se transmite autorităților fiscale competente până la data de 25 februarie a anului în care se exercită opțiunea și este valabilă pe durata păstrării condițiilor prevăzute la alin. (4).

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (4), pentru Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale și pentru unitățile cu personalitate juridică din subordinea acesteia, perioada fiscală este anul calendaristic.

SECȚIUNEA a 7-a

Decontul special de taxă și alte declarații

104. (1) În aplicarea prevederilor art. 324 alin. (3) din Codul fiscal, în cazul persoanelor care realizează achiziții intracomunitare de mijloace de transport, organele fiscale competente trebuie să analizeze dacă din documentația care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că acesta se încadrează sau nu în categoria mijloacelor de transport noi, în sensul art. 266 alin. (3) din Codul fiscal, și dacă se datorează ori nu taxa aferentă respectivei achiziții intracomunitare în România, astfel:

a) în cazul în care achiziția intracomunitară este realizată de orice persoană care nu este înregistrată și care nu avea obligația să se înregistreze în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, indiferent dacă este sau nu înregistrată, conform art. 317 din Codul fiscal, și în urma analizei rezultă că mijlocul de transport este nou, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte:

1. fie că s-a efectuat plata taxei de către persoana care a achiziționat intracomunitar mijlocul de transport respectiv, după depunerea decontului special și achitarea taxei, în condițiile prevăzute la art. 324 alin. (2) și art. 326 alin. (1) din Codul fiscal, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VII din Codul fiscal;

2. fie că nu se datorează taxa:

(i) în situația în care respectiva persoană realizează în România o achiziție intracomunitară, dar aceasta nu este impozabilă în România conform art. 268 din Codul fiscal sau este scutită de taxă conform art. 293 din Codul fiscal;

(ii) în situația transferului unui mijloc de transport nou din alt stat membru în România de către o persoană neimpozabilă cu ocazia unei schimbări de reședință, dacă la momentul livrării nu a putut fi aplicată scutirea prevăzută la echivalentul din legislația altui stat membru al art. 294 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, având în vedere că respectivul transfer nu determină o achiziție intracomunitară de bunuri în România;

b) în cazul în care, în urma analizei, rezultă că mijlocul de transport nu este nou, iar

achiziția intracomunitară a fost efectuată de o persoană care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal și care nu are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte că nu se datorează taxa în România;

c) în cazul în care achiziția intracomunitară este realizată de o persoană impozabilă care nu este înregistrată și care nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, dar care este sau ar trebui să fie înregistrată conform art. 317 din Codul fiscal, și în urma analizei rezultă că mijlocul de transport nu este nou, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte:

1. fie că s-a efectuat plata taxei de către persoana care a achiziționat intracomunitar mijlocul de transport respectiv, după depunerea decontului special și achitarea taxei, în condițiile prevăzute la art. 324 alin. (2) și art. 326 alin. (1) din Codul fiscal, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VII din Codul fiscal;

2. fie că nu se datorează taxa în România, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară nu este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VII din Codul fiscal. De exemplu, mijloacele de transport care nu sunt noi și sunt achiziționate intracomunitar de la persoane fizice, mici întreprinderi, de la persoane impozabile care au aplicat regimul special pentru bunuri second-hand, potrivit unor prevederi din alte state membre similare art. 312 din Codul fiscal, nu sunt achiziții intracomunitare impozabile în România, potrivit art. 268 alin. (3) lit. a) și alin. (8) lit. c) din Codul fiscal.

(2) Persoanele impozabile care se află în situațiile prevăzute la art. 11 alin. (6) și (8) din Codul fiscal, care efectuează livrări de bunuri prin organele de executare silită, depun declarația prevăzută la art. 324 alin. (10) din Codul fiscal, dar plata taxei se efectuează de organul de executare silită sau, după caz, de cumpărător, conform prevederilor pct. 96.

(3) Notificările prevăzute la art. 324 alin. (4) și (5) din Codul fiscal se depun numai pentru anii în care persoanele impozabile desfășoară operațiuni de natura celor pentru care există obligația notificării. Nu se depun notificări în situația în care persoanele impozabile nu au desfășurat astfel de operațiuni în anul de referință, respectiv în anul pentru care ar fi trebuit depusă notificarea.

(4) În scopul aplicării prevederilor art. 324 alin. (4) și (5) din Codul fiscal, în situația în care statutul persoanei impozabile din punct de vedere al înregistrării în scopuri de TVA s-a modificat în anul de referință, respectiv fie a fost înregistrată în scopuri de TVA, fie i s-a anulat înregistrarea în scopuri de TVA, în cursul anului de referință, este relevant statutul persoanei impozabile la data de 31 decembrie a anului de referință.

(5) În scopul aplicării prevederilor art. 324 alin. (4) și (5) din Codul fiscal, operațiunile care fac obiectul notificărilor sunt livrările de bunuri/prestările de servicii în interiorul țării și, după caz, achizițiile efectuate din țară.

(6) În aplicarea prevederilor art. 324 alin. (12) din Codul fiscal, persoanele impozabile care în anul precedent au avut o cifră de afaceri inferioară plafonului de 2.250.000 lei, dar nu au aplicat sistemul TVA la încasare, nu pot opta pentru aplicarea sistemului TVA la încasare dacă din evidențele acestora reiese că în anul următor până la data depunerii notificării prevăzute la art. 324 alin. (12) din Codul fiscal, respectiv până pe data de 25 ianuarie inclusiv, au depășit plafonul pentru anul în curs.

SECȚIUNEA a 8-a

Declarația recapitulativă

105. (1) În sensul art. 325 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, în cazul prestărilor de servicii prevăzute la art. 278 alin. (2) din Codul fiscal efectuate în beneficiul unor persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în Comunitate, prestatorul raportează în declarația recapitulativă numai serviciile care nu beneficiază de scutire de taxă în statul membru în care acestea sunt impozabile. În acest scop, se consideră că operațiunea este scutită de taxă în statul membru în care este impozabilă dacă respectiva operațiune ar fi scutită de taxă în România. În situația în care în România nu este aplicabilă o scutire de taxă, prestatorul este exonerat de obligația de a declara în declarația recapitulativă respectivul serviciu, dacă primește o confirmare oficială din partea autorității fiscale din statul membru în care operațiunea este impozabilă, din care să rezulte că în statul membru respectiv se aplică o scutire de taxă.

(2) În sensul art. 325 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, beneficiarii persoane impozabile stabilite în România au obligația de a declara în declarația recapitulativă achizițiile intracomunitare de servicii prevăzute la art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în Uniunea Europeană, atunci când le revine obligația plății taxei pentru aceste servicii conform art. 307 alin. (2) din Codul fiscal, respectiv atunci când nu se aplică nicio scutire de taxă pentru acestea.

SECȚIUNEA a 9-a

Plata taxei la buget

106. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 326 alin. (4) din Codul fiscal, organele vamale nu solicită plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) În cursul perioadei fiscale, importatorii înregistrați în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, reflectă taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri în jurnalele pentru cumpărări pe baza declarației vamale de import sau, după caz, a documentului pentru regularizarea situației emis de autoritatea vamală. În decontul de taxă pe valoarea adăugată, taxa se evidențiază atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile prevăzute la art. 297 - 301 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 10-a

Registrul operatorilor intracomunitari

107. (1) În sensul art. 329 alin. (4) din Codul fiscal, în cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în România, prin asociați și administratori se înțelege numai asociații și administratorii societăților reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul societăților pe acțiuni, inclusiv al celor în comandită pe acțiuni, care au sediul activității economice în România, în vederea înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari se va prezenta cazierul judiciar al administratorilor, nu și al asociaților.

(3) Instituțiile publice, astfel cum sunt prevăzute de Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte persoane impozabile stabilite sau nestabilite în România, care nu sunt constituite în baza Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu au obligația prezentării cazierului judiciar în vederea înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari.

(4) Prevederile alin. (1) - (3) se aplică corespunzător și în situațiile prevăzute la art. 329 alin. (8) lit. b) și alin. (11) lit. d) din Codul fiscal.

CAPITOLUL XIV

Dispoziții comune

SECȚIUNEA 1

Corectarea facturilor

108. (1) În sensul prevederilor art. 330 alin. (1) din Codul fiscal, documentul care ține loc de factură este documentul emis pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în conformitate cu obligațiile impuse de un acord ori de un tratat la care România este parte, care conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal.

(2) În situația în care o persoană impozabilă a emis facturi aplicând regimul de taxare și ulterior intră în posesia documentelor justificative care îi dau dreptul la aplicarea unei scutiri de taxă pe valoarea adăugată prevăzute la art. 294, 295 sau 296 din Codul fiscal, aceasta poate corecta facturile emise, potrivit art. 330 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, aplicând regimul de scutire corespunzător operațiunilor realizate. Aceleași prevederi se aplică și în situația în care o persoană impozabilă a emis facturi aplicând regimul de taxare pentru operațiuni care nu se cuprind în sfera de aplicarea a taxei, se supun măsurilor de simplificare prevăzute la art. 331 din Codul fiscal sau care sunt neimpozabile în România.

(3) Organele de inspecție fiscală vor permite deducerea taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele controlate aferente achizițiilor nu conțin toate informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal sau/și acestea sunt

incorecte, dacă pe perioada desfășurării inspecției fiscale la beneficiar documentele respective vor fi corectate de furnizor/prestator în conformitate cu art. 330 din Codul fiscal. Furnizorul/Prestatorul are dreptul să aplice prevederile art. 330 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal pentru a corecta anumite informații din factură care sunt obligatorii potrivit art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, care au fost omise sau înscrise eronat, dar care nu sunt de natură să modifice baza de impozitare și/sau taxa aferentă operațiunilor ori nu modifică regimul fiscal al operațiunii facturate inițial, chiar dacă a fost supus unei inspecții fiscale. Această factură se atașează facturii inițiale, fără să genereze înregistrări în decontul de taxă al perioadei fiscale în care se operează corecția, nici la furnizor/prestator, nici la beneficiar.

(4) Furnizorii/Prestatorii care emit facturi de corecție după inspecția fiscală, în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (3) din Codul fiscal, înscriu aceste facturi în jurnalul pentru vânzări într-o rubrică separată, iar acestea se preiau de asemenea într-o rubrică separată din decontul de taxă, fără a avea obligația să colecteze taxa pe valoarea adăugată înscrisă în respectivele facturi. Pentru a evita situațiile de abuz și pentru a permite identificarea situațiilor în care se emit facturi după inspecția fiscală, în cuprinsul acestor facturi furnizorii/prestatorii trebuie să menționeze că sunt emise după inspecția fiscală. Beneficiarii au dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrise în aceste facturi în limitele și în condițiile stabilite la art. 297 - 301 din Codul fiscal, taxa fiind înscrisă în rubricile din decontul de taxă aferente achizițiilor de bunuri și servicii. Emiterea facturilor de corecție nu poate depăși perioada prevăzută la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal.

(5) Prevederile alin. (4) se aplică inclusiv în cazul micilor întreprinderi care nu s-au înregistrat în scopuri de TVA potrivit art. 316 din Codul fiscal la depășirea plafonului prevăzut de art. 310 din Codul fiscal și organele de inspecție fiscală au stabilit taxa colectată aferentă livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii efectuate în perioada în care ar fi trebuit să fie înregistrate în scopuri de taxă.

(6) În cazul beneficiarilor care au dedus eronat taxa facturată de furnizori pentru operațiuni scutite conform art. 292 sau art. 310 din Codul fiscal sau pentru operațiuni care nu sunt în sfera de aplicare a taxei, cum ar fi penalități pentru neîndeplinirea contractelor, despăgubiri și alte operațiuni asemănătoare, taxa nefiind admisă la deducere de către organele de inspecție fiscală în baza actului administrativ fiscal emis și comunicat conform reglementărilor legale, în situația în care primesc facturi de corecție de la furnizori/prestatori, vor înscrie aceste facturi în jurnalul pentru cumpărări într-o rubrică separată, iar acestea vor fi preluate de asemenea într-o rubrică separată din decontul de taxă, fără a avea obligația să își diminueze taxa deductibilă cu valoarea taxei pe valoarea adăugată înscrisă în respectivele facturi.

(7) Prevederile art. 330 din Codul fiscal se aplică numai de către persoanele înregistrate în scopuri de TVA în România. În cazul persoanelor care nu sunt înregistrate și nu au obligația înregistrării în scopuri de TVA în România, se aplică prevederile art. 319 alin. (2) din Codul fiscal.

(8) În cazul autofacturilor emise conform art. 319 alin. (3), (8) și (9) și art. 320 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă emitentă constată că a înscris informații în mod eronat în respectivele autofacturi, fie va emite o nouă autofactură care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informațiile din autofactura

inițială, numărul și data autofacturii corectate, valorile cu semnul minus, iar, pe de altă parte, informațiile și valorile corecte, fie va emite o nouă autofaktură conținând informațiile și valorile corecte și concomitent va emite o autofaktură cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data autofacturii corectate. În situația în care autofactura a fost emisă în mod eronat sau prin norme se prevede că în anumite situații se poate anula livrarea/prestarea către sine, persoana impozabilă emite o autofaktură cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data autofacturii anulate.

SECȚIUNEA a 2-a

Măsuri de simplificare

109. (1) Taxarea inversă prevăzută la art. 331 din Codul fiscal reprezintă o modalitate de simplificare a plății taxei. Prin aceasta nu se efectuează nicio plată de TVA între furnizorul/prestatorul și beneficiarul unor livrări/prestări, acesta din urmă datorând, pentru operațiunile efectuate, taxa aferentă intrărilor și având posibilitatea, în principiu, să deducă respectiva taxă. Această modalitate de simplificare a plății taxei se realizează prin emiterea de facturi în care furnizorul/prestatorul nu înscrie taxa aferentă, inclusiv pentru avansuri, aceasta fiind calculată de beneficiar și înregistrată atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal. Furnizorul/Prestatorul are obligația să înscrie pe factură mențiunea "taxare inversă". Colectarea taxei pe valoarea adăugată la nivelul taxei deductibile este asimilată cu plata taxei către furnizor/prestator. Din punct de vedere contabil, beneficiarul înregistrează în cursul perioadei fiscale în care taxa este exigibilă suma taxei aferente în următoarea formulă contabilă: 4426 = 4427. Prevederile acestui alineat sunt valabile pentru orice alte situații în care se aplică taxarea inversă.

(2) Persoanele impozabile cu regim mixt care sunt beneficiari ai unor achiziții supuse taxării inverse, conform art. 331 din Codul fiscal, vor deduce taxa în decontul de taxă în limitele și în condițiile stabilite la art. 297, 298, 299, 300 și 301 din Codul fiscal.

(3) Furnizorii/Prestatorii care sunt persoane impozabile cu regim mixt vor lua în calculul pro rata, ca operațiuni taxabile, valoarea livrărilor/prestărilor pentru care au aplicat taxarea inversă.

(4) În cazul neaplicării taxării inverse prevăzute de lege, respectiv în situația în care furnizorul/prestatorul emite o factură cu TVA pentru operațiunile prevăzute la art. 331 alin. (2) din Codul fiscal și nu înscrie mențiunea "taxare inversă" în respectiva factură, iar beneficiarul deduce taxa înscrisă în factură, acesta își pierde dreptul de deducere pentru achiziția respectivă de bunuri sau servicii deoarece condițiile de fond privind taxarea inversă nu au fost respectate și factura a fost întocmită în mod eronat. Aceste prevederi se aplică și în situația în care îndreptarea respectivei erori nu este posibilă din cauza falimentului furnizorului/prestatorului.

(5) În sensul art. 331 alin. (2) lit. a) pct. 1 și 3 din Codul fiscal, prin deșeuuri se înțelege și următoarele:

a) bunuri de natura activelor corporale fixe, care au în conținut bunuri de natura

celor prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. a) pct. 1 - 3 din Codul fiscal, care nu sunt casate de către deținătorii acestora, ci sunt livrate ca atare către alți operatori economici, care dețin o autorizație valabilă de mediu pentru activitatea de dezmembrare și rezultă din prevederile contractuale că activele corporale fixe sunt achiziționate în vederea dezmembrării. O copie de pe autorizația de mediu valabilă se pune la dispoziția furnizorului pentru a justifica aplicarea taxării inverse. În cazul bunurilor care urmează a fi achiziționate în cadrul unor licitații, operatorii economici care dețin autorizație de mediu pentru activitatea de dezmembrare, dacă intenționează să achiziționeze activele corporale fixe în vederea dezmembrării, vor prezenta pe lângă o copie de pe autorizația de mediu și o declarație pe propria răspundere în acest sens. Aceste prevederi nu se aplică pentru livrarea unui corp funciar unic, astfel cum este prevăzut la pct. 55 alin. (1), sau a unei construcții, situație în care se aplică prevederile art. 292 alin. (2) lit. f) și, după caz, ale art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, iar în cazul în care livrarea este taxabilă prin efectul legii sau prin opțiune, sunt aplicabile și prevederile art. 331 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal;

b) vehiculele scoase din uz livrate în vederea dezmembrării către operatorii economici care dețin autorizație de mediu emisă de autoritățile competente pentru protecția mediului, potrivit prevederilor legislației de protecție a mediului în vigoare, astfel cum sunt prevăzuți în Legea nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor și a vehiculelor scoase din uz. O copie de pe autorizația de mediu valabilă se pune la dispoziția furnizorului pentru a justifica aplicarea taxării inverse;

c) deșeurile de echipamente electrice și electronice prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2015 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice, în măsura în care sunt livrate către persoane autorizate pentru colectarea, tratarea și valorificarea în condiții de protecție a mediului a acestora și rezultă din prevederile contractuale că deșeurile de echipamente electrice și electronice sunt achiziționate în vederea tratării și valorificării sau reciclării, exceptând pregătirea pentru reutilizare, conform art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2015. În cazul bunurilor care urmează a fi achiziționate în cadrul unor licitații de persoane autorizate pentru colectarea, tratarea și valorificarea în condiții de protecție a mediului, acestea prezintă pe lângă o copie de pe autorizația de mediu și o declarație pe propria răspundere din care să rezulte că scopul achiziției este acela de a trata și de a valorifica sau recicla, exceptând pregătirea pentru reutilizare, deșeurile de echipamente electrice și electronice sau materialele și componentele acestora.

(6) În sensul art. 331 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal, taxarea inversă se aplică doar pentru lingourile obținute exclusiv din bunurile prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. a) pct. 1 și 2 din Codul fiscal, la care nu au fost adăugate alte elemente decât cele de aliere.

(7) Codurile NC aferente cerealelor, plantelor tehnice, semințelor oleaginoase și sfeclei de zahăr, prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. c), sunt următoarele:

COD NC	PRODUS
1001	Grâu și meslin
1002	Secară

1003	Orz
1004	Ovăz
1005	Porumb
10086000	Triticale
1201	Boabe de soia, chiar sfărâmate
120400	Semințe de in, chiar sfărâmate
1205	Semințe de rapiță sau de rapiță sălbatică, chiar sfărâmate
120600	Semințe de floarea-soarelui, chiar sfărâmate
121291	Sfeclă de zahăr

(8) În sensul art. 331 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, prin alte unități care pot fi utilizate de operatori în conformitate cu Directiva 2003/87/CE se înțelege unitățile prevăzute la art. 3 lit. (m) și (n) din Directiva 2003/87/CE, cu modificările ulterioare.

(9) În aplicarea prevederilor art. 331 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal, telefoanele mobile, și anume dispozitivele fabricate sau adaptate pentru utilizarea în conexiune cu o rețea autorizată și care funcționează pe anumite frecvențe, fie că au sau nu vreo altă utilizare, sunt cele încadrate la codul NC 8517 12 00, dar și alte dispozitive multifuncționale care în funcție de caracteristicile tehnice se clasifică la alte coduri NC care le conferă caracterul esențial, dar cu care pot fi prestate servicii de telecomunicații sub forma transmiterii vocii printr-o rețea de telefonie mobilă. În categoria telefoanelor mobile se includ, de exemplu, telefoane mobile care sunt utilizate în orice rețea de telefonie mobilă fără fir, celulară sau prin satelit, dispozitivele de achiziție de date mobile cu capacitatea de a fi utilizate în orice rețea de telefonie mobilă fără fir.

(10) În categoria telefoanelor mobile prevăzute la alin. (10) nu se includ dispozitivele utilizate exclusiv pentru transmiterea datelor, fără implementarea acestora în semnale acustice, cum ar fi de exemplu: dispozitive pentru navigație, computerele, în măsura în care acestea nu permit transmiterea de voce prin rețelele mobile fără fir, MP3-Playere, console pentru jocuri, dispozitive walkie-talkie, stații radio CB.

(11) Taxarea inversă se aplică potrivit art. 331 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal și pentru telefoanele mobile livrate cu accesoriu, cum ar fi încărcătorul, bateria sau kitul hands-free, ca un singur pachet, la un preț total, dar nu se aplică pentru accesoriile telefoanelor mobile care sunt livrate separat de acestea.

(12) Circuitele integrate prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal reprezintă, în principiu, un ansamblu de elemente active și pasive, cum ar fi tranzistoare, diode, rezistoare, condensatoare, interconectate electric pe suprafața materialului semiconductor.

(13) În categoria dispozitivelor cu circuite integrate prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal se includ, în special, circuitele electronice integrate monolitice și hibride, precum: unități centrale de procesare, microprocesoare, microcontrolere.

(14) În categoria dispozitivelor cu circuite integrate prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal nu se includ bunurile în care sunt încorporate sau instalate circuite integrate, precum servere pentru computer, laptopuri, unități pentru desktop, tablete, carduri de memorie cu circuite integrate și altele asemenea, neavând relevanță dacă livrarea bunurilor respective are loc înainte de integrarea lor în produse destinate utilizatorului final, precum și dispozitive precum antene, filtre electronice, inductanțe, respectiv componente electrice cu valoare de inductanță fixă sau reglabilă, condensatori, senzori.

(15) Pentru furnizarea de dispozitive cu circuite integrate se aplică taxarea inversă conform art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal dacă la data livrării acestea nu sunt încă integrate în produse destinate utilizatorului final și sunt vândute separat, nu ca și părți ale unor bunuri care le încorporează.

Exemplu:

O societate A cu sediul în București, producătoare de circuite integrate, vinde microprocesoare în valoare de 55.000 lei unei societăți B, cu sediul în Brașov. Bunurile se transportă din București la sediul lui B din Brașov și sunt vândute fără a fi încorporate de A în produsele lui B.

O parte din procesoarele achiziționate de la A sunt încorporate de B în computere, iar o altă parte a acestora sunt revândute de B către utilizatori finali.

B revinde o parte din procesoarele neîncorporate în calculatoare către societatea C, la un preț total de 35.000 lei, și le transportă la sediul beneficiarului din Sibiu.

De asemenea, B livrează computerele în care a încorporat procesoarele achiziționate de la A, către societatea D, la un preț total de 48.000 lei și le expediază la sediul acesteia din Craiova.

Toate societățile sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

Pentru livrarea procesoarelor de la A la B se aplică taxarea inversă, obligația plății TVA revenind societății A, nefiind relevantă destinația ulterioară a procesoarelor.

Pentru livrarea ulterioară a procesoarelor de la B la C, la prețul de 35.000 lei, se aplică de asemenea taxarea inversă, nefiind nici în acest caz relevantă utilizarea viitoare a procesoarelor de către C.

Pentru livrarea de la B la D a calculatoarelor cu procesoare încorporate, se aplică regimul normal de taxare, persoana obligată la plata taxei fiind B, întrucât livrarea are ca obiect calculatoare, și nu procesoare.

(16) În aplicarea prevederilor art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal:

a) Consolele de jocuri sunt cele cuprinse la codul NC 95045000. Acestea reprezintă, în principiu, computere sau dispozitive similare computerelor care au ca destinație principală utilizarea acestora pentru jocurile video, dar care pot oferi, în plus, și alte funcții precum DVD-uri video, CD-uri audio, discuri Blu-ray.

b) Tabletele PC și laptopurile sunt cele cuprinse la codul NC 8471 30 00. Tabletele PC sunt, în principiu, computere portabile, plate, acoperite în întregime de un ecran tactil, iar laptopurile sunt dispozitive portabile de procesare automată a datelor,

formate cel puțin dintr-o unitate centrală de procesare și un monitor.

(17) Pentru soluționarea situațiilor tranzitorii care pot apărea ca urmare a eliminării sau a includerii unor operațiuni din/în categoria celor pentru care se aplică taxarea inversă în cadrul art. 331 din Codul fiscal, se aplică prevederile art. 280 alin. (7) din Codul fiscal, respectiv se aplică regimul în vigoare la data exigibilității de taxă. În situația în care faptul generator de taxă, conform art. 281 alin. (6) din Codul fiscal, intervine până la data de 1 ianuarie 2016 inclusiv, nu se aplică taxare inversă dacă factura este emisă după data de 1 ianuarie 2016 sau dacă prețul se plătește în rate și după această dată. Pentru facturile emise până la data de 31 decembrie 2015, pentru care faptul generator intervine după data de 1 ianuarie 2016, taxarea inversă se aplică numai pentru diferența pentru care taxa este exigibilă după 1 ianuarie 2016.

Exemplul nr. 1: O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA a emis facturi parțiale și/sau de avansuri în valoare de 100.000 lei plus TVA 24.000 lei, în cursul anului 2015, pentru livrarea de telefoane mobile către un beneficiar înregistrat în scopuri de TVA. Faptul generator de taxă, respectiv livrarea telefoanelor mobile, are loc după data de 1 ianuarie 2016, iar valoarea totală a livrării este de 500.000 lei (exclusiv TVA). Regularizarea facturilor parțiale și/sau de avansuri emise în anul 2015, care se efectuează în perioada fiscală în care are loc livrarea, se realizează astfel în factura emisă de furnizor:

- 100.000	-24.000 lei (TVA)
+100.000	+20.000 lei (TVA, datorită modificării de cotă)
+400.000	-"taxare inversă"

Beneficiarul va calcula taxa datorată: $400.000 \text{ lei} \times 20\% = 80.000 \text{ lei}$ pe care o va înscrie în jurnalul pentru cumpărări și în decontul de taxă ca taxă colectată și taxă deductibilă.

Exemplul nr. 2: în exemplul nr. 1, în ipoteza în care s-ar fi facturat întreaga valoare a livrării în cursul anului 2015, respectiv 500.000 lei plus 120.000 lei TVA, iar livrarea are loc după 1 ianuarie 2016, nu se mai aplică taxare inversă, deoarece se aplică regimul în vigoare la data exigibilității taxei, dar se aplică cota în vigoare la data livrării. Astfel, dacă livrarea are loc în luna februarie 2016, se va emite factura de regularizare pentru aplicarea cotei de TVA de 20%:

- -500.000	-120.000 (TVA)
- +500.000	+100.000 (TVA)

Exemplul nr. 3: În cursul anului 2015 o persoana impozabilă contractează construirea și achiziționarea unei clădiri cu o societate imobiliară care deține și titlul de proprietate asupra respectivei clădiri care urmează să fie construită. Valoarea clădirii stabilită prin contract este de 10 milioane lei. Furnizorul a emis facturi parțiale în sumă de 8 milioane lei în anul 2015 și TVA aferentă 1.920.000 lei. Faptul generator de taxă conform art. 281 alin. (6) din Codul fiscal intervine în martie 2016.

La emiterea facturii pentru întreaga valoare a clădirii se vor regulariza facturile parțiale emise în anul 2015, astfel:

- storno facturi parțiale nr. .../2015 - 8 milioane lei, cu semnul minus -1.920.000

lei (TVA);

- valoarea clădirii: 10 milioane lei, din care:

- regularizare facturi parțiale 2015: 8 milioane lei (cu semnul plus) +1.620.000

(TVA recalculată la cota de 20% de la data faptului generator);

- diferența 2016: 2 milioane - taxare inversă.

Exemplul nr. 4: O mică întreprindere încasează în anul 2015 suma de 50.000 lei pentru livrarea unui teren construibil, aplicând regimul special de scutire prevăzut de art. 310 din Codul fiscal. Începând cu data de 1 decembrie 2015, mica întreprindere devine persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal. Livrarea terenului are loc în luna februarie 2016. Valoarea totală a terenului construibil este de 150.0000 lei. Persoana impozabilă în cauză are obligația să efectueze următoarele regularizări la data livrării terenului:

- storno factură parțială nr. .../2015 - 50.000 lei, cu semnul minus - scutit TVA;

- regularizarea facturii parțiale din 2015 în februarie 2016: 50.000 lei (cu semnul plus) + 10.000 (TVA calculată la cota de 20% de la data faptului generator, dar fără aplicarea taxării inverse - art. 280 alin. (7) din Codul fiscal);

- diferența exigibilă 2016: 100.000 lei - taxare inversă.

Exemplul nr. 5: Persoana impozabilă A vinde persoanei impozabile B o clădire în luna decembrie a anului 2015, când are loc și faptul generator de taxă conform art. 281 alin. (6) din Codul fiscal. Valoarea clădirii este de 20 milioane lei și TVA de 4.800.000 lei aferentă vor fi plătite de cumpărător în rate lunare egale timp de 8 ani. Ambele persoane sunt înregistrate normal în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal. Factura se emite pe data de 10 ianuarie 2016, dar nu se aplică regimul de taxare inversă. De asemenea, cota aplicabilă este de 24%, de la data faptului generator de taxă. Chiar dacă factura ar fi fost emisă cu întârziere în altă lună din anul 2016, tratamentul fiscal ar fi același.

(18) În cazul contractelor de vânzare de clădiri/părți de clădire, terenuri, cu plata în rate, încheiate valabil anterior datei de 31 decembrie 2006 inclusiv, pentru care, în regim tranzitoriu conform art. 332 alin. (15) din Codul fiscal, exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine la fiecare din datele specificate în contract pentru plata ratelor, pentru taxa aferentă ratelor a căror scadență intervine după data de 1 ianuarie 2016, se aplică taxare inversă de către beneficiar cu cota în vigoare la data faptului generator.

CAPITOLUL XV

Dispoziții tranzitorii

110. (1) În sensul art. 332 alin. (16) din Codul fiscal, prin aplicarea reglementărilor în vigoare la data intrării în vigoare a contractului de leasing se înțelege că bunurile respective vor fi importate din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată la data finalizării contractelor și se datorează taxa pe valoarea adăugată la valoarea reziduală a bunurilor.

(2) În sensul art. 332 alin. (18) din Codul fiscal, nu este permisă suplimentarea certificatelor de scutire după data de 1 ianuarie 2007. Totuși, în situația în care în cadrul aceleiași sume înscrise în certificatul de scutire se modifică contractorii și/sau

subcontractorii, aceste corecții pot fi efectuate de către organele fiscale competente la solicitarea beneficiarilor fondurilor nerambursabile, în certificatul deja eliberat.

(3) În aplicarea art. 333 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal nu există niciun fapt generator de taxă pe valoarea adăugată și organele vamale nu percep plata taxei dacă importatorul face dovada că importul este direct destinat reexpedierii sau transportului bunurilor către statul membru din care au fost exportate și către persoana care le-a exportat și, după caz, dovada încheierii unui contract de transport și/sau asigurare.

(4) În sensul art. 333 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, suma taxei datorate la import este ne semnificativă dacă este mai mică de 1.000 lei.

ANEXA 1

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VII din Codul fiscal

NOTIFICARE

privind opțiunea de taxare a operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului

2. Codul de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit conform art. 316 din Codul fiscal

3. Adresa

4. Data de la care se optează pentru taxare

5. Bunurile imobile pentru care se aplică opțiunea (adresa completă, dacă opțiunea se referă la bunul imobil integral, sau, dacă se referă la o parte din bunul imobil, se va înscrie suprafața din bunul imobil. În cazul operațiunilor de leasing cu bunuri imobile se va menționa dacă opțiunea se referă la bunul imobil integral sau, dacă se referă la o parte din bunul imobil, pe lângă suprafață trebuie să se identifice cu exactitate partea din bunul imobil care face obiectul contractului)

Confirm că datele declarate sunt corecte și complete.

Numele și prenumele, funcția

Semnătura

.....

ANEXA 2

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VII din Codul fiscal

NOTIFICARE

privind anularea opțiunii de taxare a operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului

2. Codul de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit conform art. 316 din Codul fiscal

3. Adresa

4. Data de la care se anulează opțiunea de taxare

5. Bunurile imobile pentru care se anulează opțiunea de taxare (adresa completă, dacă opțiunea s-a referit la bunul imobil integral, sau, dacă s-a referit la o parte din bunul imobil, se va înscrie suprafața din bunul imobil. În cazul operațiunilor de leasing cu bunuri imobile se va menționa dacă opțiunea s-a referit la bunul imobil integral sau, dacă s-a referit la o parte din bunul imobil, pe lângă suprafață trebuie să se identifice cu exactitate partea din bunul imobil care face obiectul contractului)

.....

.....

.....

Confirm că datele declarate sunt complete și corecte.

Numele și prenumele, funcția

Semnătura

.....

ANEXA 3

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VII din Codul fiscal

NOTIFICARE

privind opțiunea de taxare a operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului

2. Codul de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit conform art. 316 din Codul fiscal

3. Adresa

4. Bunurile imobile (construcții, terenuri) pentru care se aplică opțiunea de taxare (adresa completă a bunului imobil, adresa completă și suprafața terenului; în cazul în care opțiunea de taxare privește numai o parte a bunului imobil, se va identifica cu exactitate această parte a bunului imobil)

.....

.....

.....

.....

Confirm că datele declarate sunt corecte și complete.

Numele și prenumele, funcția

Semnătura

.....

ANEXA 4

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VII din Codul fiscal

DECLARAȚIE-ANGAJAMENT

privind respectarea destinației bunurilor pentru care se solicită aplicarea cotei reduse de TVA 9%

Subsemnatul (subsemnata)*1) [.....], în numele*2) [.....], cu sediul în*3) [.....], declar că bunurile clasificate la codul TARIC [.....], codul adițional [.....] și care fac obiectul [.....]*4):

|_ | vor fi comercializate în propriile magazine de comerț cu amănuntul sau cash and carry;

|_ | vor fi utilizate în propriile unități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal, restaurante sau alte unități de servicii de alimentație, pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal;

|_ | vor fi livrate către persoane impozabile care desfășoară activități de comerț cu amănuntul, comerț cash and carry, restaurante sau alte activități de servicii de alimentație ori activități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal.

Mă angajez să informez autoritatea vamală în cazul în care bunurile importate sunt comercializate/utilizate în alte scopuri decât cel declarat și mă oblig să efectuez plata sumelor reprezentând diferențe de TVA, precum și a eventualelor dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere datorate ca urmare a regularizării situației bunurilor respective, potrivit prevederilor legale în vigoare.

.....
[data și semnătura]

	Spațiu destinat autorității vamale
	Direcția Generală a Vănilor
DGRFP	
DRV	
vamal	Biroul
vamală	Documentul se anexează la declarația
	cu
MRN	

- *1) Numele și prenumele persoanei care angajează răspunderea legală a operatorului economic.
- *2) Denumirea operatorului economic.
- *3) Adresa completă a sediului operatorului economic.
- *4) Se vor indica numărul și data facturii sau ale unui alt document comercial în care sunt indicate bunurile care fac obiectul importului ori numărul LRN al declarației vamale de punere în liberă circulație.

TITLUL VIII

Accize și alte taxe speciale

CAPITOLUL I

Regimul accizelor armonizate

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

SUBSECȚIUNEA 1

Definiții

1. (1) În înțelesul art. 336 pct. 4 din Codul fiscal, autoritatea competentă poate fi:

a) Comisia pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate, instituită la nivelul Ministerului Finanțelor Publice, prin ordin al ministrului finanțelor publice, denumită în continuare comisie;

b) comisiile constituite la nivelul structurilor subordonate ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, denumite în continuare comisii teritoriale;

c) direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei și direcția cu atribuții în elaborarea legislației privind regimul accizelor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, denumite în continuare autoritate fiscală centrală;

d) structurile de specialitate din cadrul Direcției Generale a Vămilelor, denumite în continuare autoritate vamală centrală sau teritorială, după caz;

e) direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, denumite în continuare autoritate fiscală teritorială;

f) direcțiile regionale vamale sau birourile vamale de interior și/sau birourile vamale de frontieră, denumite în continuare autoritate vamală teritorială.

(2) Potrivit art. 336 pct. 5 din Codul fiscal, atunci când intervin modificări în Nomenclatura combinată, se realizează corespondența dintre codurile NC prevăzute în titlul VIII din Codul fiscal și noile coduri din nomenclatura adoptată în temeiul art. 12 din Regulamentul (CEE) nr. 2.658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun.

(3) În cazul în care Comitetul pentru accize, stabilit prin art. 43 alin. (1) din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE, adoptă o decizie de actualizare în conformitate cu prevederile art. 2 paragraful 5 și art. 27 din Directiva 2003/96/CE a

Consiliului privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității, actualizarea codurilor nomenclaturii combinate pentru produsele energetice se face potrivit prevederilor din decizie, în măsura în care acestea nu contravin prevederilor alin. (2).

(4) În sensul art. 336 pct. 17 din Codul fiscal, operatorul economic este persoana juridică care desfășoară în mod independent și indiferent de loc activități economice cu produse accizabile, oricare ar fi scopul sau rezultatul acestor activități.

(5) Activitățile economice cuprind toate activitățile producătorilor, profesioniștilor și persoanelor care furnizează servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora.

(6) Autoritățile și instituțiile publice nu sunt considerate ca efectuând activități economice, în cazul activităților sau tranzacțiilor în care se angajează în calitate de autorități publice.

(7) În înțelesul prezentelor norme, nu se consideră a fi operator economic structurile fără personalitate juridică ale unui operator economic sau ale unei instituții publice.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Eliberarea pentru consum

2. (1) Pentru produsele accizabile aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 340 alin. (10) din Codul fiscal nu se datorează accize în următoarele situații, atunci când sunt dovedite prin procese-verbale:

a) în cazul în care distrugerea totală sau pierderea iremediabilă intervine ca urmare a unui caz fortuit ori forței majore, dacă se prezintă autorității vamale teritoriale dovezi suficiente despre evenimentul produs, emise de autoritatea vamală, Ministerul Afacerilor Interne sau autoritatea competentă în domeniu din România sau din alt stat membru, după caz, precum și informații precise cu privire la tipul și cantitatea produselor accizabile distruse total ori pierdute iremediabil;

b) în cazul pierderilor iremediabile apărute ca urmare a unor cauze care țin de natura produselor accizabile, dacă se încadrează în limitele prevăzute în normele tehnice ale utilajelor și instalațiilor sau în coeficienții maximi de pierderi specifice activităților de depozitare, manipulare, distribuție și transport, după caz, prevăzuți în studiile realizate la solicitarea antrepozitarului, destinatarului înregistrat ori expeditorului înregistrat, de către institute/societăți care au înscris în obiectul de activitate una dintre activitățile cu codurile CAEN 7112, 7120 sau 7490 și au implementate standardele de calitate ISO 9001, ISO 14001 și OHSAS 18001;

c) în cazul în care distrugerea totală este autorizată de către autoritatea vamală teritorială. Distrugerea se autorizează dacă produsele accizabile nu îndeplinesc condițiile de comercializare și nici nu pot fi procesate ori transformate în vederea obținerii unor produse care pot fi comercializate, cu condiția ca operatorul economic să prezinte autorității vamale teritoriale documente doveditoare în acest sens.

(2) Pierderile se evidențiază în cazul de la alin. (1) lit. a):

a) în contabilitatea operatorului economic, în cazul produselor accizabile din antrepozitul fiscal;

b) în raportul de eveniment prevăzut în ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în cazul produselor deplasate în regim suspensiv de accize.

(3) În cazul pierderilor iremediabile apărute ca urmare a unor cauze care țin de natura produselor accizabile, acestea se evidențiază după cum urmează:

a) în situațiile de raportare prevăzute în prezentul titlu, în cazul produselor accizabile din antrepozitul fiscal. Stabilirea regimului pierderilor se efectuează cu ocazia inventarierii anuale a patrimoniului, utilizând studiile realizate la solicitarea antrepozitarului autorizat;

b) în raportul de primire, în cazul produselor deplasate în regim suspensiv de accize. Stabilirea regimului pierderilor se realizează utilizând studiile realizate la solicitarea plătitorilor de accize prevăzuți la pct. 3 alin. (2) sau (3), după caz.

În ambele situații responsabilitatea față de corectitudinea coeficienților maximi de pierderi revine persoanei care a întocmit studiile respective.

Antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați și expeditorii înregistrați depun o copie de pe studiile prevăzute la alin. (1) lit. b), înainte de stabilirea regimului pierderilor, la autoritatea vamală teritorială.

(4) În cazul unui produs accizabil pentru care în anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal se prevăd niveluri diferite ale accizelor, accizele datorate pentru pierderile care intervin în antrepozitul fiscal, care nu pot individualizate pe produs și care sunt impozabile, se determină prin utilizarea celui mai ridicat nivel al accizelor aplicabil pentru respectivul produs.

(5) În cazul pierderilor de produse energetice care se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, dar nu se regăsesc și la alin. (3) de la același articol, aflate sub regim suspensiv de accize care sunt impozabile, se datorează accize după cum urmează:

a) la nivelul prevăzut pentru produsul cu care acesta a fost asimilat din punct de vedere al nivelului accizelor;

b) la nivelul prevăzut pentru motorină, în cazul în care pentru respectivul produs antrepozitarul autorizat nu a obținut asimilarea din punctul de vedere al nivelului accizelor.

(6) În cazul pierderilor de bioetanol aflat sub regim suspensiv de accize, destinat utilizării în producția de produse energetice, pe care autoritatea vamală teritorială le consideră impozabile, se datorează accize la nivelul prevăzut pentru benzina fără plumb, dacă acesta este denaturat potrivit pct. 78, respectiv la nivelul prevăzut pentru alcoolul etilic, dacă acesta este nedenaturat.

(7) În toate situațiile în care distrugerea sau pierderea produselor accizabile nu se admite ca neimpozabilă, accizele devin exigibile la data emiterii deciziei de impunere de către autoritatea vamală teritorială și se plătesc în termen de 5 zile de la această dată. Autoritatea vamală teritorială stabilește cuantumul accizelor datorate și emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(8) În toate situațiile în care se constată faptic diferențe în plus față de stocurile scriptice de produse accizabile înscrise în contabilitatea antrepozitelui fiscal, respectivele plusuri se înregistrează în contabilitate.

Plătitori de accize

3. (1) În aplicarea art. 341 alin. (1) lit. a) pct. 2 din Codul fiscal, persoana plăitoare de accize este destinatarul din România, în situațiile prevăzute la art. 412 alin. (2) și (4) din Codul fiscal, când pierderile au fost depistate la momentul recepției efectuate de către destinatarul din România, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) autoritățile din statul membru de expediție aduc dovezi potrivit cărora neregula nu s-a produs în statul membru de expediție; și

b) nu există dovezi care să ateste că neregula s-a produs pe parcursul deplasării în regim suspensiv de la plata accizelor.

(2) În cazul în care pe parcursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, care se desfășoară pe teritoriul României, a fost depistată o neregulă care a condus la eliberarea pentru consum a produselor accizabile în conformitate cu art. 340 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, precum și în cazul în care produsele accizabile nu au ajuns la destinație în termen de 4 luni de la începerea deplasării, persoana plăitoare de accize este antrepozitarul autorizat expeditor sau expeditorul înregistrat.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul deplasărilor în regim suspensiv de accize care se desfășoară pe teritoriul României, persoana plăitoare de accize este antrepozitarul autorizat primitor atunci când neregula a fost depistată la momentul recepției și dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) sunt aduse dovezi certificate de autoritatea vamală teritorială în a cărei rază de competență se află expeditorul, potrivit cărora neregula nu s-a produs la expeditor; și

b) nu există dovezi care să ateste că neregula s-a produs pe parcursul deplasării în regim suspensiv de la plata accizelor.

SECȚIUNEA a 2-a

Nivelul și calculul accizelor

SUBSECȚIUNEA 1

Nivelul accizelor

4. (1) În aplicarea art. 342 din Codul fiscal, nivelul accizelor pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f) - h) din Codul fiscal și pentru energia electrică diferă în funcție de scopul în care sunt utilizate aceste produse, respectiv comercial sau necomercial. Utilizare în scop comercial reprezintă utilizarea acestor produse de către un operator economic în cadrul activității sale economice, astfel cum este definit la pct. 1 alin. (4), precum și utilizarea energiei electrice pentru iluminatul public.

(2) Când are loc o utilizare combinată între utilizarea în scop comercial și utilizarea în scop necomercial, nivelul accizelor pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f) - h) din Codul fiscal și pentru energia electrică se aplică proporțional, corespunzător fiecărui tip de utilizare.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Calculul accizelor

5. (1) În sensul art. 343 din Codul fiscal, sumele datorate reprezentând accize se calculează în lei, după cum urmează:

a) pentru bere:

$$A = C \times K \times Q,$$

A = cuantumul accizei;

C = numărul de grade Plato;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 1 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2) - (4) din Codul fiscal;

Q = cantitatea de bere sau cantitatea de bază de bere în cazul amestecului cu băuturi nealcoolice, exprimată în hectolitri

Pentru bere, numărul de grade Plato este înscris în specificația tehnică elaborată pe baza standardului în vigoare pentru fiecare sortiment de bere și trebuie să fie același cu cel înscris pe etichetele de comercializare a respectivelor sortimente de bere.

Pentru produsele rezultate prin amestecul de bază de bere cu băuturi nealcoolice, numărul de grade Plato este cel aferent bazei de bere din amestec și se înscrie pe eticheta de comercializare.

Abaterea admisă între numărul de grade Plato înscris pe etichetă și numărul de grade Plato determinat în bere, respectiv în baza de bere din amestecul cu băuturi nealcoolice este de 0,5 grade Plato;

b) pentru vinuri, băuturi fermentate și produse intermediare:

$$A = K \times Q,$$

A = cuantumul accizei;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 2 - 4 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2) - (4) din Codul fiscal;

Q = cantitatea exprimată în hectolitri;

c) pentru alcool etilic:

$$A = C \times K \times Q / 100,$$

A = cuantumul accizei;

C = concentrația alcoolică exprimată în procente de volum;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 5 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2) - (4) din Codul fiscal;

Q = cantitatea exprimată în hectolitri;

d) pentru țigarete:

$$A = A1 + A2,$$

A = acciza datorată;

A1 = acciza specifică;

A2 = acciza ad valorem;

$$A1 = K1 \times Q1;$$

$$A2 = K2 \times PA \times Q2,$$

K1 = nivelul accizei specifice stabilit prin ordin al ministrului finanțelor publice, exprimat în lei/1.000 țigarete;

K2 = procentul legal al accizei ad valorem care se aplică asupra prețului de vânzare

cu amănuntul declarat, prevăzut la art. 343 alin. (4) din Codul fiscal;

PA = prețul de vânzare cu amănuntul declarat pe pachet;

Q1 = cantitatea de țigarete exprimată în mii țigarete;

Q2 = numărul de pachete de țigarete;

$Q2 = Q1/\text{numărul de țigarete conținute în pachet};$

e) pentru țigări și țigări de foi:

$A = Q \times K,$

A = cuantumul accizei;

Q = cantitatea exprimată în mii bucăți;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 7 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2) - (4) din Codul fiscal;

f) pentru tutun de fumat fin tăiat, destinat rulării în țigarete și pentru alte tutunuri de fumat:

$A = Q \times K,$

A = cuantumul accizei;

Q = cantitatea în kg;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 8, respectiv la nr. crt. 9 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2) - (4) din Codul fiscal;

g) pentru produse energetice:

$A = Q \times K,$

A = cuantumul accizei;

Q = cantitatea exprimată în mii litri măsurată la temperatura de +15 °C/cantitatea exprimată în tone/cantitatea exprimată în gigajoule;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 10 - 17 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2) - (4) din Codul fiscal;

h) pentru energie electrică:

$A = Q \times K,$

A = cuantumul accizei;

Q = cantitatea de energie electrică exprimată în MWh;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 18 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2) - (4) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 343 alin. (8) din Codul fiscal, prețurile de vânzare cu amănuntul pentru țigarete se anunță în scris la autoritatea fiscală centrală - direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor - prin depunerea de către persoana care eliberează pentru consum ori importă țigaretele în România a unei declarații potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) Declarația se întocmește în 3 exemplare, care se înregistrează la autoritatea fiscală centrală - direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor. După înregistrare, un exemplar rămâne la această autoritate, exemplarul al doilea rămâne la persoana care a întocmit declarația, iar exemplarul al treilea se transmite autorității vamale teritoriale care aprobă notele de comandă pentru timbre.

(4) Declarația cuprinde în mod expres data de la care se vor practica prețurile de vânzare cu amănuntul și se depune la autoritatea fiscală centrală cu minimum două zile lucrătoare înainte de data practicării acestor prețuri.

(5) Cu maximum 7 zile și minimum 24 de ore înainte de data efectivă a intrării în vigoare, lista cuprinzând prețurile de vânzare cu amănuntul, cu numărul de înregistrare atribuit de autoritatea fiscală centrală - direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor, se publică, prin grija persoanei care eliberează pentru consum ori importă țigarele în România, în două cotidiene de mare tiraj. Câte un exemplar din cele două cotidiene se depune la autoritatea fiscală centrală în ziua publicării.

(6) Ori de câte ori se intenționează modificări ale prețurilor de vânzare cu amănuntul, persoana care eliberează pentru consum ori importă țigarele în România are obligația să redeclare prețurile pentru toate sortimentele de țigarete, indiferent dacă modificarea intervine la unul sau la mai multe sortimente. Redecararea se face pe baza aceluiași model de declarație prevăzut la alin. (2) și cu respectarea termenelor prevăzute la alin. (4) și (5).

(7) După primirea declarațiilor privind prețurile de vânzare cu amănuntul și după publicarea acestora în două cotidiene de mare tiraj, autoritatea fiscală centrală publică aceste liste pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice.

(8) Persoana care eliberează pentru consum ori importă țigarele în România și care renunță la comercializarea pe piața internă a unui anumit sortiment de țigarete are obligația de a comunica acest fapt autorității fiscale centrale - direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor și de a înscrie în continuare prețurile aferente acestor sortimente în declarația prețurilor de vânzare cu amănuntul, până la epuizarea stocului pe care îl deține, dar nu mai puțin de 3 luni de la data la care a comunicat că renunță la comercializarea pe piața internă a respectivului sortiment de țigarete.

(9) În situațiile în care nu se pot identifica prețurile de vânzare cu amănuntul pentru țigarele provenite din confiscări, calculul accizelor se face pe baza accizei totale prevăzute la nr. crt. 6 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Obligațiile plătitorilor de accize

SUBSECȚIUNEA 1

Plata accizelor la bugetul de stat

6. (1) În aplicarea art. 345 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele accizabile prevăzute la nr. crt. 5 - 9 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, sumele reprezentând contribuția pentru finanțarea unor cheltuieli de sănătate prevăzută la titlul XI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare, se virează în conturi colectoare deschise în structura clasificăției bugetare la Trezoreria Statului de către persoana plătitoare de accize.

(2) În aplicarea art. 345 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, în cazul importului, sumele reprezentând contribuția pentru finanțarea unor cheltuieli de sănătate se virează de către autoritatea vamală în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care accizele au fost încasate.

(3) Pentru produsele accizabile prevăzute la nr. crt. 1 - 7 din anexa nr. 1 la titlul

VIII din Codul fiscal, cota de 1% datorată Ministerului Tineretului și Sportului, prevăzută în Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare, se aplică asupra valorii accizelor datorate, diminuată cu suma reprezentând contribuția pentru finanțarea unor cheltuieli de sănătate prevăzută la titlul XI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare.

(4) În aplicarea art. 345 alin. (1) din Codul fiscal, sumele reprezentând cota de 1% prevăzute la alin. (3) se virează potrivit prevederilor art. 46 din Regulamentul de punere în aplicare a dispozițiilor Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 884/2001, în termenul prevăzut la art. 345 alin. (1) din Codul fiscal.

(5) În aplicarea art. 345 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, în cazul importului, sumele reprezentând cota de 1% prevăzute la alin. (3) se virează de către autoritatea vamală, în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care accizele au fost încasate, în contul Ministerului Tineretului și Sportului, prevăzut la art. 45 din regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 884/2001.

(6) Valoarea accizelor de plată la bugetul de stat reprezintă valoarea accizelor datorate determinată potrivit pct. 5 alin. (1), din care se deduce contribuția pentru finanțarea unor cheltuieli de sănătate menționată la alin. (1), cota de 1% menționată la alin. (3) și, după caz, contravaloarea marcajelor utilizate pentru marcarea produselor supuse acestui regim potrivit art. 421 din Codul fiscal.

(7) În sensul art. 345 alin. (3) din Codul fiscal, livrarea produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a) - e) din Codul fiscal din antrepozitele fiscale sau din locurile în care au fost recepționate de către destinatarii înregistrați se efectuează numai în momentul în care furnizorul deține documentul care atestă plata la bugetul de stat a contravalorii accizelor aferente cantității ce urmează a fi facturată cumpărătorului.

(8) Plata accizelor prevăzute la alin. (7) se efectuează de către furnizor ori de către cumpărător. În situația în care plata este efectuată de către cumpărător în numele furnizorului, aceasta trebuie efectuată în contul, aparținând furnizorului, deschis la unitățile Trezoreriei Statului.

(9) Livrarea produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a) - e) din Codul fiscal din antrepozitele fiscale sau din locurile în care au fost recepționate de către destinatarii înregistrați se face numai pe baza comenzii cumpărătorului.

(10) Pe baza comenzii, furnizorul emite cumpărătorului un document în care menționează: denumirea produsului, cantitatea, valoarea accizei datorate. În cazul în care plata accizelor se efectuează de către cumpărător, documentul cuprinde și informații cu privire la denumirea, codul de identificare fiscală și numărul contului deschis la Trezoreria Statului ale furnizorului.

(11) Comenzile menționate la alin. (10) se exprimă în tone sau mii litri. În cazul în care livrarea se efectuează în vase calibrate, comenzile trebuie să corespundă capacităților înscrise în documentele însoțitoare ale vaselor calibrate.

(12) În situațiile prevăzute la alin. (11), cantitățile din comenzi, exprimate în litri la temperatura efectivă, se corectează cu densitatea la temperatura de +15 °C, rezultând cantitatea exprimată în litri pentru care se datorează accize. Valoarea accizelor

datorate se calculează prin înmulțirea cantității cu nivelul accizelor pe unitatea de măsură, exprimată în litri.

(13) La livrarea efectivă a cantităților de produse energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a) - e) din Codul fiscal, exprimate în litri, furnizorul recalculează contravaloarea accizelor conform procedurii de mai sus. Sumele astfel obținute, reprezentând accize, se evidențiază distinct în factura emisă cumpărătorului de către furnizor.

(14) Eventualele diferențe între valoarea accizelor virate la bugetul de stat calculate pe baza documentului prevăzut la alin. (10) și valoarea accizelor aferente cantităților de produse energetice efectiv livrate de furnizori, conform facturii, se regularizează cu ocazia depunerii declarației lunare privind obligațiile de plată la bugetul de stat.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Documente fiscale

7. (1) În aplicarea prevederilor art. 347 din Codul fiscal, orice plătitor de accize care livrează produse accizabile unei alte persoane are obligația de a-i emite acestei persoane o factură, cu respectarea prevederilor art. 319 din Codul fiscal, precum și un aviz de însoțire a mărfurilor pe perioada transportului. Antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați și expeditorii înregistrați au obligația suplimentară de a înscrie în facturi codul de accize, la rubrica aferentă datelor de identificare.

(2) Cu excepția deplasărilor în regim suspensiv de accize și în cazul prevăzut la alin. (6), pentru eliberările în consum de produse accizabile efectuate din antrepozitele fiscale, factura trebuie să cuprindă distinct valoarea accizelor datorate pentru fiecare produs accizabil sau, după caz, mențiunea "exceptat/scutit de accize", în situația în care pentru produsele accizabile nu se datorează accize, ca urmare a aplicării unei exceptări sau scutiri.

(3) Pentru eliberările în consum de țigarete, factura cuprinde și o rubrică aferentă prețului de vânzare cu amănuntul declarat.

(4) Avizul de însoțire, în care se înscrie contravaloarea accizelor percepute, aferente cantităților de produse accizabile eliberate pentru consum, se utilizează în următoarele situații:

a) în cazul deplasării produselor accizabile de la antrepozitul fiscal către alte locuri proprii de depozitare și/sau comercializare;

b) în cazul deplasării produselor accizabile de la antrepozitul fiscal către clienți, dacă la momentul expedierii nu se emite factura, sau dacă expedierea se face direct către clienții cumpărătorului revânzător.

(5) Avizul de însoțire, în care se înscrie mențiunea "accize percepute", se utilizează în următoarele situații:

a) în cazul deplasării produselor accizabile de la locul de recepție al destinatarului înregistrat către alte locuri proprii de depozitare;

b) în cazul livrării de produse accizabile de către destinatarul înregistrat către clienți, atunci când acesta nu emite factura la momentul expedierii sau dacă expedierea se face direct către clienții cumpărătorului revânzător.

(6) În situațiile prevăzute la alin. (4) nu este obligatorie înscrierea accizelor în

facturile întocmite ulterior către clienți, dar în acestea se înscrie mențiunea "accize percepute".

(7) Deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize de la un loc de expediere aflat pe teritoriul României este însoțită de un exemplar tipărit al documentului administrativ electronic.

(8) Deplasarea intracomunitară a produselor cu accize plătite, dintr-un stat membru în România, respectiv din România într-un stat membru, este însoțită de factură și documentul de însoțire reglementat la pct. 138 sau un alt document comercial care să conțină aceleași informații din documentul de însoțire.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Garanții

8. (1) Garanția prevăzută la art. 348 alin. (1) din Codul fiscal se constituie în favoarea autorității fiscale teritoriale.

(2) Garanția prevăzută la alin. (1) poate fi constituită sub formă de:

a) depozit în numerar;

b) garanție personală.

(3) În cazul garanției constituite sub formă de depozit în numerar se aplică următoarele reguli:

a) se consemnează mijloacele bănești la unitatea Trezoreriei Statului la care este arondată autoritatea fiscală teritorială;

b) orice dobândă plătită de trezorerie în legătură cu depozitul aparține deponentului.

(4) În cazul garanției constituite sub formă de garanție personală se aplică următoarele reguli:

a) garantul trebuie să fie o societate bancară înregistrată în Uniunea Europeană și Spațiul Economic European, autorizată să își desfășoare activitatea pe teritoriul României;

b) trebuie să existe o scrisoare de garanție bancară ori un instrument de garantare emis în condițiile legii de către o societate bancară în favoarea autorității fiscale teritoriale la care operatorul economic este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe.

(5) Antrepozitarul autorizat pentru producție nou-înființat are obligația de a constitui o garanție al cărei nivel corespunde unei cote de 6% din valoarea accizelor aferente produselor accizabile estimate a fi realizate în primul an de activitate.

(6) Antrepozitarul autorizat pentru depozitare nou-înființat are obligația de a constitui o garanție al cărei nivel corespunde unei cote de 6% din valoarea accizelor aferente produselor accizabile estimate a fi intrate în primul an de activitate.

(7) Antrepozitarul autorizat pentru producție nou-înființat, care deține și antrepozite fiscale de depozitare, trebuie să constituie garanție atât pentru antrepozitele de producție, cât și pentru antrepozitele fiscale de depozitare, potrivit prevederilor alin. (5) și (6), fără a se depăși garanția maximă prevăzută la alin. (14).

(8) Orice antrepozitar autorizat are obligația constituirii unei garanții corespunzătoare unei cote de 6% din valoarea accizelor aferente cantităților de produse accizabile deplasate în regim suspensiv de accize către un alt stat membru în

anul anterior constituirii garanției.

(9) Cuantumul garanției constituite de antrepozitarii autorizați pentru producție nu poate fi mai mic decât limitele prevăzute mai jos:

- a) pentru producția de bere - 473.801 lei;
- b) pentru producția de bere realizată de micile fabrici de bere prevăzute la art. 349 alin. (6) din Codul fiscal - 236.901 lei;
- c) pentru producția de bere de maximum 5.000 hl pe an realizată de micile fabrici de bere prevăzute la art. 349 alin. (6) din Codul fiscal - 9.476 lei;
- d) pentru producția de vinuri de maximum 5.000 hl pe an - 11.845 lei;
- e) pentru producția de vinuri între 5.001 hl și 10.000 hl pe an - 23.690 lei;
- f) pentru producția de vinuri peste 10.000 hl pe an - 47.380 lei;
- g) pentru producția de băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, de maximum 5.000 hl pe an - 94.760 lei;
- h) pentru producția de băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, peste 5.000 hl pe an - 236.901 lei;
- i) pentru producția de produse intermediare de maximum 5.000 hl pe an - 118.450 lei;
- j) pentru producția de produse intermediare peste 5.000 hl pe an - 355.351 lei;
- k) pentru producția de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase de maximum 100 hl alcool pur pe an - 23.690 lei;
- l) pentru producția de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase între 101 și 1.000 hl alcool pur pe an - 118.450 lei;
- m) pentru producția de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase între 1.001 și 5.000 hl alcool pur pe an - 473.801 lei;
- n) pentru producția de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase peste 5.000 hl alcool pur pe an - 1.184.503 lei;
- o) pentru producția de alcool etilic realizată de micile distilării definite la pct. 12 alin. (16) - 1.185 lei;
- p) pentru producția de tutun prelucrat - 4.738.014 lei;
- q) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, de maximum 10.000 tone pe an - 1.184.503 lei;
- r) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, între 10.001 tone și 40.000 tone - 4.738.014 lei;
- s) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, peste 40.000 tone - 9.476.027 lei;
- ș) pentru producția de GPL - 47.380 lei;
- t) pentru producția exclusivă de biocombustibili și biocarburanți - 23.690 lei.

(10) În aplicarea alin. (9), antrepozitarii autorizați care produc mai multe tipuri de produse accizabile au obligația de a constitui garanția minimă corespunzătoare acelui tip de produs accizabil pentru care, potrivit alin. (9), este prevăzut, respectiv calculat cuantumul cel mai mare.

(11) Cuantumul garanției constituite de antrepozitarii autorizați pentru depozitarea produselor accizabile nu poate fi mai mic de 6% din contravaloarea accizelor aferente limitelor trimestriale prevăzute la pct. 30 alin. (8), raportate la nivelul unui an.

(12) În aplicarea alin. (11), antrepozitarii autorizați care depozitează mai multe

tipuri de produse accizabile au obligația de a constitui garanția corespunzătoare aceluși tip de produs accizabil pentru care este prevăzut, respectiv calculat cuantumul cel mai mare.

(13) Antrepozitarii autorizați care dețin atât antrepozite fiscale de producție, cât și antrepozite fiscale de depozitare au obligația de a constitui atât garanția minimă prevăzută pentru antrepozitele fiscale de producție, cât și garanția minimă prevăzută pentru antrepozitele fiscale de depozitare, fără a se depăși garanția maximă prevăzută la alin. (14).

(14) Cuantumul garanției maxime constituite de antrepozitarii autorizați se stabilește la nivelurile prevăzute mai jos:

- a) pentru alcool etilic și băuturi alcoolice - 9.476.027 lei;
- b) pentru tutun prelucrat - 47.380.137 lei;
- c) pentru produse energetice - 71.070.206 lei.

(15) În cazul antrepozitarului autorizat pentru producție de biodiesel, destinat utilizării în producția de produse energetice, valoarea accizelor care constituie baza de calcul pentru stabilirea garanției se determină prin aplicarea nivelului accizelor prevăzut pentru motorină.

(16) În cazul antrepozitarului autorizat exclusiv pentru producție de bioetanol, destinat utilizării în producția de produse energetice, valoarea accizelor care constituie baza de calcul pentru stabilirea garanției se determină prin aplicarea nivelului accizelor prevăzut pentru benzina fără plumb, cu condiția denaturării acestui produs potrivit pct. 78 alin. (3) lit. b), în caz contrar fiind aplicabil nivelul accizelor prevăzut pentru alcoolul etilic.

(17) Expeditorul înregistrat are obligația de a constitui o garanție al cărei nivel corespunde unei cote de 6% din contravaloarea accizelor aferente produselor accizabile expediate în regim suspensiv de accize, estimate la nivelul unui an.

(18) În aplicarea alin. (17), pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, altele decât cele prevăzute la art. 355 alin. (3) din Codul fiscal, nivelul garanției se determină pe baza nivelului accizelor aferent motorinei.

(19) În aplicarea prevederilor art. 348 alin. (7) din Codul fiscal, antrepozitarul autorizat care deține și calitatea de expeditor înregistrat trebuie să constituie garanția atât în calitate de antrepozitar autorizat, cât și în calitate de expeditor înregistrat, numai pentru produsele accizabile pe care le deplasează în regim suspensiv de accize către alte locații decât antrepozitele fiscale proprii.

(20) În cazul destinatarului înregistrat, nivelul garanției care trebuie constituită corespunde unei cote de 6% din contravaloarea accizelor aferente cantităților de produse accizabile primite în regim suspensiv de la plata accizelor, estimate la nivelul unui an.

(21) În cazul destinatarului înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile, nivelul garanției care trebuie constituită reprezintă contravaloarea accizelor aferente cantității de produse accizabile primite în regim suspensiv de la plata accizelor cu ocazia fiecărei deplasări. Pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, dar care nu se regăsesc la alin. (3) de la același articol, nivelul garanției care trebuie constituită se determină pe baza nivelului accizelor prevăzut pentru motorină.

(22) În cazul importatorului autorizat, nivelul garanției care trebuie constituită corespunde unei cote de 6% din contravaloarea accizelor aferente cantităților de produse accizabile importate, estimate la nivelul unui an.

(23) Nivelul garanției se analizează anual sau ori de câte ori este necesar de către autoritatea vamală teritorială, în vederea actualizării în funcție de schimbările intervenite în volumul afacerii, în activitatea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/expeditorului înregistrat/importatorului autorizat sau în nivelul accizelor datorate.

(24) Pentru antrepozitarul autorizat pentru producție, nivelul garanției se actualizează în funcție de ieșirile de produse accizabile din anul precedent, care nu poate fi mai mică de 6% din valoarea accizelor aferente produselor accizabile realizate în anul precedent.

(25) Pentru antrepozitarii autorizați pentru depozitare, nivelul garanției se actualizează în funcție de cantitățile de produse accizabile ieșite în anul precedent.

(26) Pentru antrepozitarul autorizat pentru producție, care deține și antrepozite fiscale de depozitare, nivelul garanției pentru antrepozitele fiscale de depozitare se actualizează în funcție de ieșirile de produse accizabile din anul precedent, altele decât cele provenite din antrepozitul de producție propriu.

(27) Pentru destinatarul înregistrat, nivelul garanției se actualizează în funcție de cantitățile de produse accizabile achiziționate în anul precedent.

(28) Pentru expeditorul înregistrat, nivelul garanției se actualizează în funcție de cantitățile de produse accizabile expediate în anul precedent.

(29) Pentru importatorul autorizat, nivelul garanției se actualizează în funcție de cantitățile de produse accizabile importate în anul precedent.

(30) În vederea actualizării nivelului garanției, antrepozitarul autorizat/destinatarul înregistrat/expeditorul înregistrat trebuie să depună anual, până la data de 15 ianuarie inclusiv a anului următor, la autoritatea vamală teritorială, o declarație privind informațiile necesare analizei potrivit prevederilor alin. (23) - (29).

(31) Cuantumul garanției stabilite prin actualizare se comunică antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/expeditorului înregistrat prin decizie emisă de autoritatea vamală teritorială, care va face parte integrantă din autorizația de antrepozit fiscal/destinatar înregistrat/expeditor înregistrat. O copie a deciziei se transmite și comisiei sau comisiei teritoriale, după caz. Termenul de constituire a garanției astfel stabilite va fi de cel mult 30 de zile lucrătoare de la data comunicării deciziei.

(32) Orice reprezentant fiscal are obligația de a constitui garanția echivalentă cu valoarea accizelor aferente fiecărei operațiuni cu produse accizabile. Garanția va fi constituită înainte de livrarea produselor de către vânzătorul din alt stat membru în România.

(33) Garanțiile constituite sunt valabile atât timp cât nu sunt executate de autoritatea fiscală teritorială la care sunt înregistrați ca plătitori de impozite și taxe antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat, expeditorul înregistrat sau importatorul autorizat.

(34) Garanția poate fi executată atunci când se constată că antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat, expeditorul înregistrat, importatorul autorizat sau

reprezentantul fiscal nu și-a respectat obligațiile legale privind plata accizei ori înregistrează orice alte obligații fiscale restante, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, cu mai mult de 30 de zile față de termenul legal de plată. Executarea garanției atrage suspendarea autorizației până la momentul reîntregirii acesteia.

(35) Garanțiile constituite de antrepozitarii autorizați se depun la autoritatea fiscală teritorială în termen de 30 de zile lucrătoare de la data când devine valabilă autorizația, iar eventualele diferențe rezultate din actualizarea sau executarea garanției, în cazul antrepozitariilor autorizați, destinatarilor înregistrați, expeditorilor înregistrați, importatorilor autorizați și reprezentanților fiscali, se depun la autoritatea fiscală teritorială în termen de 30 de zile lucrătoare de la data când devine valabilă autorizația ori de la data actualizării garanției, după caz. Autoritatea fiscală teritorială, în termen de 5 zile lucrătoare, va transmite o copie a documentului care atestă constituirea garanției la autoritatea vamală teritorială, care va înștiința comisia sau comisia teritorială, după caz.

(36) În toate situațiile, valoarea accizelor care constituie baza de calcul pentru stabilirea/actualizarea garanției se determină prin aplicarea nivelurilor accizelor în vigoare la momentul constituirii garanției, prevăzute în anexa nr. 1 la titlul VIII - Accize și alte taxe speciale din Codul fiscal, actualizate potrivit art. 342 din Codul fiscal.

(37) Orice antrepozitar autorizat poate să asigure, la cerere, o singură garanție care să acopere riscul de neplată a accizelor pentru toate antrepozitele fiscale ale aceluși antrepozitar autorizat. Valoarea garanției totale va fi egală cu suma garanțiilor aferente fiecărui antrepozit fiscal deținut de către antrepozitarul autorizat.

(38) În cazul antrepozitarului autorizat pentru producție de alcool etilic și băuturi alcoolice în sistem integrat, garanția va fi stabilită în funcție de producția realizată cea mai mare, respectiv a alcoolului etilic ca materie primă sau a băuturilor alcoolice.

(39) În cazul antrepozitarului autorizat, destinatarului înregistrat și expeditorului înregistrat, comisia sau, după caz, comisia teritorială aprobă reducerea garanției, la cerere, după cum urmează:

a) cu 50%, în situația în care în ultimii 2 ani consecutivi de activitate pentru care a fost autorizat nu a înregistrat obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, pentru care s-a dispus executarea garanției și a fost începută procedura de executare silită;

b) cu 75%, în situația în care în ultimii 3 ani consecutivi de activitate pentru care a fost autorizat nu a înregistrat obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, pentru care s-a dispus executarea garanției și a fost începută procedura de executare silită.

(40) Nivelul de reducere a garanției stabilit potrivit prevederilor alin. (39) rămâne în vigoare până la o decizie ulterioară a comisiei sau a comisiei teritoriale, după caz, chiar dacă în acest interval de timp a intervenit actualizarea garanției.

(41) Nivelul de reducere a garanției stabilit potrivit prevederilor alin. (39) rămâne neschimbat în cazul în care antrepozitarul autorizat solicită autorizarea unui nou loc

ca antrepozit fiscal sau solicită reautorizarea.

(42) Garanția poate fi deblocată, total sau parțial, la solicitarea operatorului economic, cu viza autorității fiscale teritoriale, numai după verificarea asupra conformării cu prevederile legale ale titlului VIII din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 4-a

Alcool și băuturi alcoolice

SUBSECȚIUNEA 1

Bere

9. (1) În aplicarea prevederilor art. 349 alin. (2) din Codul fiscal, pentru a beneficia de nivelul redus al accizelor specifice, operatorul economic care eliberează pentru consum berea provenită de la o mică fabrică de bere independentă înregistrată în alt stat membru trebuie să prezinte un document certificat de autoritatea competentă din acel stat membru din care să rezulte statutul partenerului extern de mică fabrică de bere, precum și cel puțin denumirea și codul de acciză ale antrepozitarului autorizat ca mică fabrică de bere.

(2) În aplicarea prevederilor art. 349 alin. (8) din Codul fiscal, modelul declarației pe propria răspundere privind cantitatea de bere produsă în anul precedent și/sau cantitatea de bere pe care urmează să o producă în anul în curs o mică fabrică de bere este prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Vinuri

10. Presiunea datorată dioxidului de carbon în soluție pentru vinurile spumoase prevăzute la art. 350 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Codul fiscal se măsoară la temperatura de 20 °C.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri

11. (1) Presiunea datorată dioxidului de carbon în soluție pentru băuturile fermentate, altele decât bere și vinuri, prevăzute la art. 351 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Codul fiscal, se măsoară la temperatura de 20 °C.

(2) Produsele încadrate la codurile NC 2206 00 31 și 2206 00 39, care nu sunt prezentate în sticle închise cu dop tip ciupercă fixat cu ajutorul legăturilor, a căror presiune datorată dioxidului de carbon în soluție este egală sau mai mare de 1,5 bari, dar mai mică de 3 bari, și care:

1. au o concentrație alcoolică care depășește 1,2% în volum, dar nu depășește 13% în volum; sau

2. au o concentrație alcoolică care depășește 13% în volum, dar nu depășește 15% în volum, și la care alcoolul conținut în produsul finit rezultă în întregime din

fermentare, intră în categoria băuturilor fermentate liniștite.

(3) Produsele obținute din fermentarea completă sau parțială a merelor și/sau a perelor procesate, cu sau fără adaos, înainte sau după fermentare, de apă, arome și zaharuri, încadrate la codurile NC 2206 00 51 și NC 2206 00 81, precum și la codul NC 2206 00 31, dar care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (2), se încadrează la poziția 3.1.1 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

(4) Produsele obținute din fermentarea unei soluții de miere, încadrate la codurile NC 2206 00 59 și NC 2206 00 89, precum și la codul NC 2206 00 39, dar care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (2), se încadrează la poziția 3.1.2 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

(5) Produsele obținute din fermentarea completă sau parțială a merelor și/sau a perelor procesate, cu sau fără adaos, înainte sau după fermentare, de apă, arome și zaharuri, încadrate la codul NC 2206 00 31, a căror presiune datorată dioxidului de carbon în soluție este egală sau mai mare de 3 bari, se încadrează la poziția 3.2.1 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Alcool etilic

12. (1) În aplicarea art. 353 alin. (1) din Codul fiscal, comercializarea alcoolului etilic și a băuturilor alcoolice supuse marcării, în recipiente ce depășesc capacitatea de 3 litri, se consideră comercializare în vrac.

(2) În sensul art. 353 alin. (2) din Codul fiscal, gospodăria individuală este gospodăria care aparține unei persoane fizice producătoare, a cărei producție de țuică și rachiuri este consumată de către aceasta și membrii familiei sale.

(3) Gospodăria individuală care deține în proprietate livezi de pomi fructiferi și suprafețe viticole poate să producă pentru consum propriu din propria recoltă țuică și rachiuri din fructe, rachiuri din vin sau rachiuri din subproduse de vinificație, denumite în continuare țuică și rachiuri, numai dacă deține în proprietate instalații corespunzătoare condițiilor tehnice minimale stabilite de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și avizate de Ministerul Sănătății. Instalațiile trebuie să fie de tip alambic.

(4) În sensul alin. (3), prin alambic se înțelege o instalație de distilare alcătuită dintr-un cazan de distilare, denumit blază, o serpentină de răcire, denumită refrigerent, și un recipient de colectare a distilatului.

(5) Toate gospodăriile individuale care dețin în proprietate instalații de producție de țuică și rachiuri de tip alambic au obligația de a se înregistra la autoritatea vamală teritorială în raza căreia își au domiciliul.

(6) Atunci când gospodăria individuală intenționează să producă țuică și rachiuri din recolta proprie, aceasta anunță în scris intenția la autoritatea vamală teritorială în raza căreia își are domiciliul, menționând totodată cantitatea și tipul de materie primă ce urmează a se prelucra, perioada estimată în care instalația va funcționa, precum și cantitatea de produs estimată a se obține. În acest caz producătorul trebuie să dețină și mijloacele legale necesare pentru măsurarea cantității și a concentrației alcoolice a produselor obținute.

(7) În termen de 3 zile lucrătoare de la finalizarea procesului de producție, gospodăria individuală declară cantitățile de țuică și rachiuri produse și solicită autorității vamale teritoriale calculul accizelor datorate. Autoritatea vamală teritorială stabilește cuantumul accizelor datorate și emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Accizele devin exigibile la momentul finalizării procesului de producție, iar termenul de plată este până la data de 25 a lunii imediat următoare celei în care accizele au devenit exigibile, potrivit art. 345 alin. (1) din Codul fiscal.

(8) În situația în care gospodăria individuală nu declară cantitățile de țuică și rachiuri produse potrivit alin. (7), autoritatea vamală teritorială stabilește, în urma verificărilor efectuate, cuantumul accizelor datorate și emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Și în acest caz accizele devin exigibile la momentul finalizării procesului de producție.

(9) Autoritatea vamală teritorială ține o evidență a gospodăriilor individuale menționate la alin. (5) și (6), în care sunt înscrise datele de identificare ale acestora, informații privind instalațiile de producție deținute, cantitățile de produse declarate, precum și date cu privire la deciziile de impunere emise potrivit alin. (7) și (8).

(10) Pentru țuica și rachiurile de fructe destinate consumului propriu al unei gospodării individuale, în limita unei cantități echivalente de cel mult 50 de litri de produs/an cu concentrația alcoolică de 100% în volum, nivelul accizei datorate reprezintă 50% din nivelul standard al accizei aplicat alcoolului etilic, prevăzut la nr. crt. 5 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

(11) Producția de țuică și rachiuri pentru consumul propriu al unei gospodării individuale din recolta proprie, dar care nu deține în proprietate instalații de producție, poate fi realizată în sistem de prestări de servicii numai în antrepozite fiscale autorizate pentru producția de țuică și rachiuri.

(12) În cazul prevăzut la alin. (11), antrepozitele fiscale sunt obligate să țină o evidență distinctă care să cuprindă următoarele informații: numele gospodăriei individuale, cantitatea de materii prime dată pentru prelucrare, cantitatea de produs finit rezultată, cantitatea de produs finit preluată, din care pentru consum propriu, data preluării, numele și semnătura persoanei care a preluat.

(13) Pentru țuica și rachiurile destinate consumului propriu al gospodăriei individuale realizate în sistem de prestări de servicii într-un antrepozit fiscal de producție, accizele datorate bugetului de stat devin exigibile la momentul preluării produselor din antrepozitul fiscal de producție. Beneficiarul prestației, respectiv gospodăria individuală, plătește prestatorului contravaloarea accizelor aferente cantităților de țuică și rachiuri preluate. Pentru cantitatea de 50 de litri de produs/an cu concentrația alcoolică de 100% în volum destinată consumului propriu al unei gospodării individuale, nivelul accizei datorate reprezintă 50% din nivelul standard al accizei aplicate alcoolului etilic. Pentru cantitatea de produs preluată de gospodăria individuală care depășește această limită, inclusiv pentru consumul propriu al acesteia, nivelul accizei datorate este nivelul standard al accizei pentru alcoolul etilic.

(14) Cantitățile de țuică și rachiuri din fructe preluate de gospodăriile individuale de la antrepozitul fiscal de producție sunt însoțite de avizul de însoțire a mărfii emis

de antrepozitul fiscal care a efectuat prestarea de servicii, în care se înscrie mențiunea "accize percepute".

(15) Gospodăria individuală care intenționează să vândă din cantitățile de țuică și rachiuri preluate de la antrepozitul fiscal de producție unde au fost realizate în sistem de prestări de servicii trebuie să respecte prevederile legale în vigoare privind comercializarea acestor produse.

(16) Gospodăria individuală care produce ea însăși țuică și rachiuri în vederea vânzării are obligația de a se autoriza în calitate de antrepozitar, potrivit prevederilor art. 353 alin. (3) din Codul fiscal sau, după caz, art. 362 din Codul fiscal.

(17) În aplicarea art. 353 alin. (3) din Codul fiscal, prin mică distilerie se înțelege o distilerie care este independentă din punct de vedere legal și economic de altă distilerie și care nu funcționează sub licență.

(18) Fiecare mică distilerie prevăzută la alin. (17) are obligația de a depune la autoritatea vamală teritorială, până la data de 15 ianuarie a fiecărui an, o declarație pe propria răspundere privind cantitatea de alcool pur pe care a produs-o în anul calendaristic precedent și/sau cantitatea de alcool pur pe care urmează să o producă în anul în curs.

(19) Declarația prevăzută la alin. (18) se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 2.

SECȚIUNEA a 5-a

Tutun prelucrat

13. (1) În aplicarea art. 354 din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați sau importatorii autorizați pentru produse din grupa tutunului prelucrat sunt obligați să prezinte lunar, odată cu situația utilizării marcajelor, situația eliberărilor pentru consum de astfel de produse în luna de raportare, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 3 sau în anexa nr. 4, care fac parte integrantă din prezentele norme metodologice, după caz.

(2) Situația eliberărilor pentru consum prevăzută la alin. (1) se întocmește în 3 exemplare, cu următoarele destinații: primul exemplar rămâne la operatorul economic, exemplarul al doilea se transmite autorității vamale teritoriale care aprobă notele de comandă pentru timbre, iar exemplarul al treilea se transmite autorității fiscale centrale - direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor.

(3) Deșeurile de tutun, definite la art. 354 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, aflate în antrepozitul fiscal, care nu sunt considerate tutun de fumat și care nu pot face obiectul procesării pentru obținerea de tutun de fumat, se distrug prin metode specifice, care să asigure denaturarea acestora astfel încât să se elimine orice posibilitate de a putea fi fumate. Distrugerea are loc, în baza aprobării date de autoritatea vamală teritorială la cererea operatorului economic cu drept de marcă, în termen de maximum 30 de zile lucrătoare de la data primirii aprobării și în prezența reprezentantului acestei autorități.

(4) Nu sunt tratate ca tutun prelucrat produsele care nu conțin tutun și care sunt încadrate în categoria "produse din plante medicinale sau aromatice pentru uz intern", în categoria "medicamente" sau în categoria "dispozitive medicale", potrivit Legii nr.

491/2003 privind plantele medicinale și aromatice, precum și produsele stupului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare, sau Ordinului ministrului sănătății nr. 372/2015 privind înregistrarea dispozitivelor medicale.

SECȚIUNEA a 6-a

Produse energetice

SUBSECȚIUNEA 1

Produse energetice

14. (1) În sensul art. 355 din Codul fiscal, prin circulație comercială în vrac a produselor energetice se înțelege transportul acestora prin:

a) cisterne, rezervoare sau alte containere similare, care fac parte integrantă din mijlocul de transport, ca de exemplu: camion-cisternă, vagon-cisternă, nave petroliere;

b) tancuri certificate ISO;

c) alte containere mai mari de 210 litri în volum.

(2) Orice produs, altul decât cele de la art. 355 alin. (3) din Codul fiscal, este supus accizelor, atunci când:

a) este realizat în scopul de a fi utilizat drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

b) este pus în vânzare drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

c) este utilizat drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor.

(3) Orice operator economic aflat în una dintre situațiile prevăzute la alin. (2) este obligat ca înainte de producția, vânzarea sau utilizarea produselor să adreseze o solicitare direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei, pentru încadrarea produselor respective din punctul de vedere al nivelului accizelor.

Solicitarea este însoțită obligatoriu de încadrarea tarifară a produsului efectuată de autoritatea vamală centrală, precum și de avizul unui institut ori al unei societăți prevăzute la pct. 25 alin. (1), referitor la asimilarea produsului respectiv cu un produs energetic echivalent pentru care este stabilit un nivel al accizelor. Asimilarea unui produs cu un produs energetic echivalent pentru care este stabilit un nivel al accizelor produce efecte numai în ceea ce privește nivelul accizelor aplicabil pentru respectivul produs și nu are consecințe în ceea ce privește aplicarea secțiunilor a 9-a "Regimul de antrepozitare" și a 16-a "Deplasarea și primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize".

(4) Pe lângă documentele prevăzute la alin. (3), operatorul economic, altul decât antrepozitarul autorizat, va depune la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei și următoarele documente:

a) copia certificatului de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

b) certificatul constatator eliberat de oficiul registrului comerțului, din care să rezulte obiectul de activitate al operatorului economic;

c) confirmarea organului fiscal cu privire la calitatea operatorului economic de

plătitor de accize;

d) autorizația de mediu sau avizul de mediu, după caz.

(5) Pentru produsele aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 355 alin. (4), (6) și (7) din Codul fiscal, pentru care operatorul economic nu îndeplinește obligațiile prevăzute la alin. (3), se datorează accize după cum urmează:

a) la nivelul prevăzut pentru benzina fără plumb, în cazul combustibilului pentru motor și al aditivilor;

b) la nivelul prevăzut pentru motorină, în cazul combustibilului pentru încălzire.

(6) Uleiurile lubrifiante destinate amestecului cu carburanți pentru motoare în doi timpi nu se accizează.

(7) În înțelesul art. 355 alin. (8) din Codul fiscal, prin loc de producție se înțelege:

a) pentru produsele energetice de la art. 355 alin. (1) din Codul fiscal care nu sunt supuse regimului de antrepozitare, locul efectiv în care acestea sunt produse;

b) pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, antrepozitul fiscal de producție de produse energetice;

c) pentru gazul natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) și cărbunele și cocsul prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal, toate unitățile de producție fără personalitate juridică care aparțin operatorului economic.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Gaz natural

15. (1) În sensul art. 356 alin. (1) din Codul fiscal, prin distribuitor sau redistribuitor de gaz natural se înțelege operatorul economic autorizat de autoritatea competentă în domeniu să furnizeze gazul natural direct consumatorilor finali prevăzuți la art. 336 pct. 6 din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 356 alin. (2) din Codul fiscal, distribuitorii și redistribuitorii prevăzuți la alin. (1) au obligația de înregistrare la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Înregistrarea se face pe baza unei cereri care se întocmește potrivit modelului prezentat în anexa nr. 5, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) În aplicarea art. 356 alin. (3) din Codul fiscal, în cazul gazului natural provenit de la un distribuitor sau redistribuitor stabilit în alt stat membru, plata accizelor se efectuează de către un operator economic desemnat de acel distribuitor sau redistribuitor pentru a-l reprezenta în România. Desemnarea persoanei care reprezintă distribuitorul sau redistribuitorul din alt stat membru se realizează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală. Operatorul economic desemnat are obligația de a se înregistra la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, în calitate sa de reprezentant al furnizorului extern și de a se înregistra ca plătitor de accize.

(4) În cazul operatorilor economici care efectuează achiziții de gaz natural din alte state membre ori care importă gaz natural pentru consum propriu, inclusiv în scop de producție, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofaktură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

(5) În sensul art. 355 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul operatorilor economici care produc gaz natural pentru consum propriu, în alte scopuri decât cel de producție, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofaktură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

SUBSECȚIUNEA a 3-a **Cărbune, cocs și lignit**

16. (1) În aplicarea art. 357 din Codul fiscal, operatorii economici care extrag cărbune, produc cocs, precum și cei care efectuează achiziții intracomunitare sau importă astfel de produse se înregistrează la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Înregistrarea se face pe baza unei cereri care se întocmește potrivit modelului prezentat în anexa nr. 5 și este însoțită de documentele menționate în aceasta.

(2) Obligația înregistrării prevăzute la alin. (1) intervine numai pentru extracția, producția, achiziția intracomunitară și importul produselor energetice care se regăsesc la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal.

(3) În cazul operatorilor economici care efectuează achiziții intracomunitare ori care importă cărbune, cocs pentru consum propriu, inclusiv în scop de producție, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofaktură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

(4) În sensul art. 355 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul operatorilor economici care extrag și/sau produc produsele energetice care se regăsesc la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal pentru consum propriu, în alte scopuri decât cel de producție, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofaktură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

SECȚIUNEA a 7-a **Energie electrică**

17. (1) În sensul art. 358 alin. (2) din Codul fiscal, prin producător, distribuitor sau redistribuitor de energie electrică se înțelege operatorul economic autorizat de autoritatea competentă în domeniu să furnizeze energia electrică direct consumatorilor finali prevăzuți la art. 336 pct. 6 din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 358 alin. (3) din Codul fiscal, în cazul operatorilor economici care produc energie electrică pentru consum propriu, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofaktură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

(3) În sensul art. 358 alin. (4) din Codul fiscal, consumul de energie electrică utilizat pentru menținerea capacității de a produce, de a transporta și de a distribui energie electrică, care depășește limitele aprobate de Autoritatea Națională de

Reglementare în Domeniul Energiei pentru fiecare operator economic sau, în lipsa acestora, normele proprii de consum tehnologic stabilite de operatorul economic, este considerat consum propriu pentru care se aplică prevederile alin. (2).

(4) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) se înregistrează la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Înregistrarea se face pe baza unei cereri care se întocmește potrivit modelului prezentat în anexa nr. 5.

(5) În aplicarea art. 358 alin. (6) din Codul fiscal, în cazul energiei electrice provenite de la un distribuitor sau redistribuitor stabilit în alt stat membru, plata accizelor se efectuează de către un operator economic desemnat de acel distribuitor sau redistribuitor pentru a-l reprezenta în România. Desemnarea persoanei care reprezintă distribuitorul sau redistribuitorul din alt stat membru se realizează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală. Operatorul economic desemnat are obligația de a se înregistra la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, în calitate sa de reprezentant al furnizorului extern și de a se înregistra ca plătitor de accize.

SECȚIUNEA a 8-a

Autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități cu produse accizabile în regim suspensiv de accize

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

18. (1) Potrivit art. 359 din Codul fiscal, antrepozitul fiscal poate funcționa doar în baza unei autorizații valabile emise de comisie sau de comisia teritorială.

(2) Emiterea autorizației pentru destinatarul înregistrat prevăzut la art. 370 alin. (1) din Codul fiscal, a autorizației pentru expeditorul înregistrat prevăzut la art. 378 din Codul fiscal, precum și a autorizației pentru importatorul autorizat prevăzut la art. 386 alin. (1) din Codul fiscal intră în competența comisiei.

(3) Emiterea autorizației pentru destinatarul înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile prevăzut la art. 371 alin. (2) din Codul fiscal intră în competența autorității vamale teritoriale.

(4) Pentru a obține o autorizație de antrepozit fiscal, destinatar înregistrat, expeditor înregistrat sau importator autorizat, solicitantul trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Comisia

19. (1) Autoritatea fiscală centrală, prin direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, poate să solicite antrepozitarului autorizat propus orice informație și documente pe care le consideră necesare cu privire la:

- a) amplasarea și natura antrepozitelui fiscal propus;
- b) tipurile, caracteristicile fizico-chimice și cantitățile de produse accizabile ce urmează a fi produse și/sau depozitate în antrepozitul fiscal propus;

c) identitatea antrepozitarului autorizat propus;

d) capacitatea antrepozitarului autorizat propus de a asigura garanția.

(2) Certificatul de atestare fiscală se obține de către autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, direct de la organul fiscal competent din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit procedurii stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(3) Datele cu privire la cazierul fiscal se obțin de către autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, prin accesul direct la baza de date privind cazierul fiscal național, gestionat de Ministerul Finanțelor Publice prin intermediul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conform ordinului ministrului finanțelor publice.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Comisiile teritoriale

20. (1) Autoritatea teritorială care asigură secretariatul comisiei teritoriale poate să solicite antrepozitarului autorizat propus orice informație și documente pe care le consideră necesare cu privire la:

a) amplasarea și natura antrepozitului fiscal propus;

b) tipurile, caracteristicile fizico-chimice și cantitățile de produse accizabile ce urmează a fi produse și/sau depozitate în antrepozitul fiscal propus;

c) identitatea antrepozitarului autorizat propus;

d) capacitatea antrepozitarului autorizat propus de a asigura garanția.

(2) Certificatul de atestare fiscală se obține de către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei teritoriale, direct de la organul fiscal competent din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit procedurii stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(3) Datele cu privire la cazierul fiscal se obțin de către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei teritoriale, prin accesul direct la baza de date privind cazierul fiscal național, gestionat de Ministerul Finanțelor Publice prin intermediul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conform ordinului ministrului finanțelor publice.

SECȚIUNEA a 9-a

Regimul de antrepozitare

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

21. (1) În sensul art. 362 alin. (1) din Codul fiscal, într-un antrepozit fiscal pot fi produse, transformate, deținute în regim suspensiv de accize numai produsele accizabile aparținând uneia dintre următoarele grupe de produse:

a) alcool și băuturi alcoolice;

b) tutun prelucrat;

c) produse energetice.

(2) În antrepozitul fiscal de producție sunt permise primirea și depozitarea în regim suspensiv de accize a produselor accizabile utilizate ca materie primă în procesul de producție de produse accizabile și a produselor accizabile rezultate din activitatea de producție pentru care a fost autorizat antrepozitul fiscal.

(3) În antrepozitul fiscal de depozitare produse energetice este permisă deținerea în regim suspensiv de accize și a biocombustibililor și biocombustibililor prevăzuți la pct. 113 alin. (2), precum și a aditivilor utilizați exclusiv pentru amestecul cu combustibilii pentru încălzire și combustibilii pentru motor tradiționali.

(4) În sensul art. 362 alin. (1) din Codul fiscal, produsele accizabile pentru care accizele au fost plătite pot fi amestecate în afara antrepozitului fiscal, între ele sau cu produse neaccizabile, cu condiția ca accizele aferente produselor accizabile care fac obiectul amestecului să fi fost plătite anterior și suma plătită să nu fie mai mică decât contravaloarea accizei care ar putea fi aplicată asupra amestecului.

(5) În aplicarea art. 362 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, prin gospodărie individuală se înțelege gospodăria care aparține unei persoane fizice producătoare, a cărei producție este consumată de către aceasta și membrii familiei sale.

(6) Gospodăriile individuale care produc pentru consumul propriu bere, vinuri și/sau băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, au obligația de a depune o declarație la autoritatea vamală teritorială în raza căreia își au domiciliul până pe data de 15 ianuarie inclusiv a anului următor celui în care se produc aceste produse. Declarația se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 6, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(7) Autoritatea vamală teritorială ține o evidență a gospodăriilor individuale menționate la alin. (6), în care se înscriu datele de identificare ale acestora, precum și informații privind cantitățile de produse declarate.

(8) În situația în care gospodăria individuală intenționează să vândă bere, vinuri sau băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, aceasta are obligația de a se autoriza în calitate de antrepozitar autorizat.

(9) În aplicarea art. 362 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, producția de vinuri pentru consumul propriu al unei gospodării individuale din recolta proprie poate fi realizată în sistem de prestări de servicii numai în antrepozite fiscale autorizate pentru producția de vinuri.

(10) Antrepozitele fiscale autorizate pentru producția de vinuri primesc pentru prelucrare, în sistem de prestări de servicii, strugurii aparținând unei gospodării individuale numai dacă aceasta prezintă carnetul de viticultor, eliberat conform normelor emise de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, care este valabil pentru anul de producție viticolă.

(11) Persoanele juridice care dețin în proprietate suprafețe viticole pot preda struguri către prelucrare în vederea realizării de vin în sistem de prestări de servicii numai către antrepozite fiscale autorizate pentru producție de vinuri.

(12) În cazurile prevăzute la alin. (9) și (11), antrepozitele fiscale sunt obligate să țină o evidență distinctă care să cuprindă informații cu privire la: numele gospodăriei individuale/persoanei juridice, cantitatea de struguri primită pentru prelucrare, cantitatea de vin rezultată, cantitatea de vin preluată de beneficiar, data preluării, numele și semnătura persoanei care a preluat vinul. Se vor păstra copii ale carnetelor

de viticultor prezentate de gospodăriile individuale. Cantitățile de vin preluate de gospodăriile individuale sau persoanele juridice sunt însoțite de avizul de însoțire a mărfii emis de antrepozitul fiscal care a efectuat prestarea de servicii.

(13) Pentru cantitățile de vin preluate de gospodăriile individuale și de persoanele juridice prevăzute la alin. (11), antrepozitele fiscale care au efectuat prestarea de servicii au obligația ca lunar, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, să comunice informațiile prevăzute la alin. (12) autorității vamale teritoriale în raza căreia își au domiciliul membrii gospodăriilor individuale/persoanei juridice.

(14) În înțelesul art. 362 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, prin mici producători de vinuri liniștite se înțelege operatorii economici producători de vin liniștit, care din punct de vedere juridic și economic sunt independenți față de orice alt operator economic producător de vin, utilizează mijloace proprii pentru producerea vinului, folosesc spații de producție diferite de cele ale oricărui alt operator economic producător de vin și nu funcționează sub licența de produs a altui operator economic producător de vin.

(15) Operatorii economici prevăzuți la alin. (14) au obligația, în conformitate cu prevederile art. 362 alin. (3) din Codul fiscal, să se înregistreze în calitate de mici producători de vinuri liniștite prin depunerea unei declarații potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 7, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, la autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea, înaintea desfășurării activității de producție.

(16) Autoritatea vamală teritorială ține evidența micilor producători de vinuri liniștite, în care înscrie datele de identificare ale acestora, precum și informații privind capacitatea de producție și cantitățile de vinuri liniștite realizate.

(17) Micii producători de vinuri liniștite au obligația să depună la autoritatea vamală teritorială o declarație privind cantitatea de vinuri liniștite produsă, precum și cantitățile de vinuri comercializate în perioada de raportare, potrivit situației al cărei model este prevăzut în anexa nr. 8, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. Declarația se depune semestrial, până pe data de 15 inclusiv a lunii imediat următoare încheierii unui semestru calendaristic.

(18) În cazul în care în timpul anului micul producător de vinuri liniștite înregistrează o producție mai mare de 1.000 hl de vin și dorește să continue această activitate, este obligat ca în termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării acestui fapt să depună cerere pentru autorizarea ca antrepozitar autorizat, potrivit prevederilor pct. 18 alin. (4). Până la obținerea autorizației producătorul poate desfășura numai activitate de producție, dar nu și de comercializare. După obținerea autorizației de antrepozit fiscal, indiferent de producția realizată în perioada următoare, producătorul nu mai poate reveni la statutul de mic producător de vinuri liniștite.

(19) În situația în care cererea de autorizare prevăzută la alin. (18) este respinsă, activitatea de producție încetează, iar valorificarea stocurilor se poate efectua numai cu aprobarea și sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(20) În situația în care producătorul de vinuri liniștite nu respectă prevederile alin. (17) și (18), se consideră că producția de vinuri se realizează în afara unui antrepozit

fiscal, fapt ce atrage oprirea activității și aplicarea măsurilor prevăzute de lege.

(21) Micii producători de vinuri liniștite pot comercializa aceste produse în vrac numai către magazine specializate în vânzarea vinurilor, către unități de alimentație publică sau către antrepozite fiscale.

(22) În situația în care micii producători de vinuri liniștite comercializează vinul realizat către antrepozite fiscale, deplasarea acestor produse este însoțită de un document comercial care trebuie să conțină aceleași informații ca și exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ de însoțire prevăzut în anexa nr. 33, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial se certifică atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea micul producător de vinuri liniștite, cât și de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal primitor.

(23) În aplicarea art. 362 alin. (4) din Codul fiscal, în cazul în care micii producători prevăzuți la alin. (14) realizează ei înșiși livrări intracomunitare, respectiv vânzarea și transportul din România în alte state membre a vinului realizat, aceștia au obligația de a informa autoritatea vamală teritorială înainte de efectuarea tranzacției și de a se conforma reglementărilor legale cu privire la aprobarea documentelor de însoțire a transporturilor de produse vitivinicole și evidențelor obligatorii în sectorul vitivinicol, emise de ministerul de resort potrivit Regulamentului (CE) nr. 884/2001.

(24) Atunci când un operator economic din România, altul decât un mic producător de vinuri, efectuează achiziții de vin de la un mic producător de vinuri dintr-un alt stat membru, care este scutit de la obligațiile privind deplasarea și monitorizarea produselor accizabile, acest operator economic din România are obligația de a informa autoritatea vamală teritorială cu privire la achizițiile de vin prin intermediul documentului care a însoțit transportul, admis de statul membru de expediție.

(25) Micul producător de vinuri aflat în cazul prevăzut la alin. (23), precum și destinatarul din România prevăzut la alin. (24), au obligația să prezinte autorității vamale teritoriale o declarație centralizatoare, conform modelului prezentat în anexa nr. 9, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, semestrial, până pe data de 15 inclusiv a lunii imediat următoare unui semestru calendaristic.

(26) Nerespectarea prevederilor alin. (23) - (25) atrage aplicarea de sancțiuni potrivit prevederilor din Codul fiscal.

(27) Antrepozitele fiscale autorizate pentru producția de produse energetice, inclusiv pentru producția de bio-ETBE (bio etil terț butil eter), bio-TAEE (bio terț amid etil eter) și/sau alte produse de aceeași natură realizate pe bază de bioetanol, pot primi în regim suspensiv de accize bioetanol pentru prelucrare în vederea obținerii de bio-ETBE, bio-TAEE și/sau alte produse de aceeași natură realizate pe bază de bioetanol ori în vederea amestecului cu benzină.

(28) Bioetanolul reprezintă alcoolul etilic realizat în antrepozitele fiscale de producție a alcoolului etilic și care este destinat utilizării în producția de produse energetice și în alte industrii, cu excepția industriei alimentare.

(29) În aplicarea prevederilor alin. (27) și (28), la solicitarea antrepozitarului autorizat, autorizația de antrepozit fiscal se completează în mod corespunzător, după

cum urmează:

a) pentru producția de alcool etilic, cu producție de bioetanol;

b) pentru producția de produse energetice, cu:

(i) producție de bio-ETBE, bio-TAEE și/sau alte produse de aceeași natură realizate pe bază de bioetanol; și/sau

(ii) depozitare de bioetanol denaturat potrivit pct. 78 alin. (3) lit. b) și bioetanol nedenaturat, în vederea prelucrării sau a amestecului cu benzină.

(30) În afara antrepozitului fiscal pot fi deținute numai produsele accizabile pentru care acciza a fost înregistrată ca obligație de plată, iar prin circuitul economic se poate stabili de către autoritățile competente cu atribuții de control că produsele provin de la un antrepozitar autorizat, de la un destinatar înregistrat, de la un importator sau un importator autorizat, după caz.

(31) Atunci când pentru produsele accizabile deținute în afara antrepozitului fiscal nu se poate stabili că acciza a fost înregistrată ca obligație de plată, intervine exigibilitatea accizei, obligația de plată revenind persoanei care nu poate justifica proveniența legală a produselor.

(32) Producția de arome alimentare, extracte și concentrate alcoolice care au o concentrație alcoolică ce depășește 1,2% în volum și care utilizează ca materie primă alcool etilic pentru care accizele nu au fost percepute, intră sub incidența regimului de antrepozitare. În acest caz, sistemul informatizat se aplică numai pentru deplasările de astfel de produse pe teritoriul național. În cazul deplasării intracomunitare din România în alt stat membru de astfel de produse se aplică prevederile legislației statului membru de destinație.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Cererea de autorizare ca antrepozit fiscal

22. (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 363 alin. (1) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie autorizată în calitate de antrepozitar autorizat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială. Cererea se întocmește potrivit modelului din anexa nr. 10, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, și este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia. În cazul activității de producție, cererea este însoțită și de manualul de procedură.

(2) Cel puțin următoarele informații din cererea prevăzută la alin. (1) trebuie atestate de către solicitant prin prezentarea de documente doveditoare:

a) amplasarea și modul de deținere a locului;

b) tipurile de produse accizabile identificate după codul de produs și cantitatea de produse accizabile estimate a fi produse și/sau depozitate în decursul unui an;

c) produsele accizabile care urmează a fi recepționate în regim suspensiv de accize în vederea utilizării ca materie primă în cadrul activității de producție de produse accizabile, identificate prin codul de produs;

d) identitatea și alte informații cu privire la persoana care urmează să își desfășoare activitatea ca antrepozitar autorizat;

e) organizarea administrativă, fluxurile operaționale, randamentul utilajelor și

instalațiilor și alte date relevante pentru colectarea și determinarea accizelor, prevăzute într-un manual de procedură; prin organizare administrativă se înțelege schema organizatorică a persoanei care intenționează să fie antrepozitar autorizat;

f) capacitatea persoanei care urmează a fi antrepozitar autorizat de a satisface cerințele prevăzute la art. 367 din Codul fiscal;

g) capacitatea maximă de producție a instalațiilor și utilajelor în 24 de ore, în cazul locului propus pentru producția produselor accizabile, și/sau capacitatea de depozitare, în cazul locului propus pentru depozitarea exclusivă a produselor accizabile, declarate pe propria răspundere de persoana fizică ori de reprezentantul legal al persoanei juridice care intenționează să fie antrepozitar autorizat;

h) deținerea autorizației de mediu/autorizației integrate de mediu, eliberată potrivit legislației în domeniu, sau dovada că au fost întreprinse demersurile în vederea obținerii acestora;

i) dovada constituirii capitalului social minim subscris și vărsat în cuantumul prevăzut în normele metodologice.

(3) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari pentru producție sau pentru depozitare de produse accizabile trebuie să dețină în proprietate sau să aibă drept de folosință a clădirilor și a terenurilor. Documentele care atestă deținerea în proprietate sau în folosință a clădirilor și a terenurilor sunt:

a) pentru clădiri, extrasul de carte funciară însoțit de copia titlului de proprietate sau, după caz, a procesului-verbal de recepție, atunci când acestea au fost construite în regie proprie, sau copia actului care atestă dreptul de folosință sub orice formă legală;

b) pentru terenuri, extrasul de carte funciară însoțit de copia titlului de proprietate sau copia actului care atestă dreptul de folosință sub orice formă legală.

(4) Declarația pe propria răspundere privind capacitatea maximă de producție în 24 de ore, prevăzută la alin. (2) lit. g), cuprinde informații referitoare la capacitatea de producție a tuturor instalațiilor și utilajelor deținute în antrepozitul fiscal, precum și la producția estimată a se realiza la nivelul unui an și programul de funcționare stabilit de persoana care intenționează să fie antrepozitar autorizat.

(5) Declarația pe propria răspundere privind capacitatea de depozitare prevăzută la alin. (2) lit. g) cuprinde informații referitoare la capacitatea maximă de depozitare deținută în antrepozitul fiscal, precum și informații cu privire la nivelul intrărilor și ieșirilor de produse accizabile estimate la nivelul unui an.

(6) Capacitatea de depozitare prevăzută la alin. (5) se declară în unitatea de măsură prevăzută în anexa nr. 1 de la titlul VIII din Codul fiscal, în funcție de tipul de produse accizabile.

23. (1) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari autorizați pentru producție de produse accizabile trebuie să prezinte dovada constituirii capitalului social subscris și vărsat minim stabilit pe categorii de produse accizabile, după cum urmează:

a) pentru producția de bere - 1.500.000 lei;

b) pentru producția de bere realizată de micile fabrici independente - 500.000 lei;

c) pentru producția de bere de maximum 5.000 hl pe an realizată de micile fabrici independente - 10.000 lei;

- d) pentru producția de vinuri de maximum 5.000 hl pe an - 200 lei;
- e) pentru producția de vinuri între 5.001 și 10.000 hl pe an - 25.000 lei;
- f) pentru producția de vinuri peste 10.000 hl pe an - 50.000 lei;
- g) pentru producția de băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, de maximum 5.000 hl pe an - 75.000 lei;
- h) pentru producția de băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, peste 5.000 hl pe an - 150.000 lei;
- i) pentru producția de produse intermediare de maximum 5.000 hl pe an - 100.000 lei;
- j) pentru producția de produse intermediare peste 5.000 hl pe an - 200.000 lei;
- k) pentru producția de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase de maximum 100 hl alcool pur pe an - 10.000 lei;
- l) pentru producția de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase între 101 și 1.000 hl alcool pur pe an - 100.000 lei;
- m) pentru producția de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase între 1.001 și 5.000 hl alcool pur pe an - 500.000 lei;
- n) pentru producția de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase peste 5.000 hl alcool pur pe an - 1.000.000 lei;
- o) pentru producția de alcool etilic realizată de micile distilerii - 200 lei;
- p) pentru producția de tutun prelucrat - 2.000.000 lei;
- q) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, de maximum 10.000 tone pe an - 500.000 lei;
- r) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, între 10.001 tone și 40.000 tone pe an - 2.000.000 lei;
- s) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, peste 40.000 tone pe an - 4.000.000 lei;
- t) pentru producția de GPL - 500.000 lei;
- u) pentru producția exclusivă de biocombustibili și biocarburanți - 50.000 lei.

(2) În cazul antrepozitarilor autorizați care produc mai multe categorii de produse accizabile, obligația acestora este de a constitui capitalul social minim corespunzător acelei categorii de produse accizabile pentru care este prevăzut cuantumul cel mai mare.

(3) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari de producție de produse energetice trebuie să depună o declarație pe propria răspundere care să cuprindă calculul prevăzut la pct. 30 alin. (28) pentru fiecare tip de produs accizabil ce urmează a fi realizat, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 11, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(4) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari de producție de produse accizabile trebuie să dețină în proprietate sau să dețină contracte de leasing financiar pentru instalațiile și echipamentele care contribuie direct la producția de produse accizabile pentru care urmează să fie autorizat.

(5) Autoritatea vamală teritorială verifică realitatea și exactitatea informațiilor și a documentelor depuse de solicitant. Totodată, autoritatea vamală teritorială verifică dacă acesta îndeplinește condițiile de autorizare, precum și dacă are capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de antrepozitar.

24. (1) În aplicarea art. 363 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul producției de alcool și băuturi alcoolice, solicitantul autorizației de antrepozit fiscal trebuie să depună pe lângă documentația prevăzută la pct. 22 și:

a) lista cu semifabricatele și produsele finite, înscrise în nomenclatorul de fabricație, ce urmează a se realiza în antrepozitul fiscal;

b) lista produselor accizabile ce se utilizează ca materie primă în procesul de producție, precum și încadrarea tarifară aferentă.

(2) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) pot desfășura activitate în regim de probe tehnologice, sub controlul autorității vamale teritoriale, pe o perioadă de maximum 60 de zile lucrătoare de la data obținerii aprobării scrise.

(3) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) au obligația să obțină încadrarea tarifară a produselor finite, precum și încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile, efectuate de autoritatea vamală centrală, pentru care prezintă acestei autorități:

a) documentația tehnică care reglementează caracteristicile fiecărui produs finit - specificație tehnică, standard de firmă sau similar;

b) alte documente din care să rezulte toate informațiile necesare stabilirii clasificării tarifare și atribuirii codului de produs accizabil, referitoare la caracteristicile produsului finit, natura și cantitatea materiilor prime utilizate, procesul tehnologic de fabricație a produsului finit;

c) în cazul în care au fost efectuate probe tehnologice pentru respectivul produs, o notă întocmită de autoritatea vamală teritorială ca urmare a supravegherii fabricării unui lot din fiecare produs finit din care să rezulte cantitățile de materii prime utilizate, cantitățile de produse finite obținute și consumurile de utilități.

(4) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) transmit încadrarea tarifară a produselor finite și încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile la autoritatea vamală teritorială la care au depus documentația în vederea autorizării.

(5) În perioada de probe tehnologice prevăzută la alin. (2), produsele accizabile finite obținute nu pot părăsi locul propus a fi autorizat ca antrepozit fiscal.

25. (1) În aplicarea art. 363 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul producției de produse energetice, cererea depusă de solicitantul autorizației de antrepozit fiscal este însoțită de un referat care cuprinde semifabricatele și produsele finite înscrise în nomenclatorul de fabricație, domeniul de utilizare al acestora, precum și o rubrică aferentă asimilării produselor din punctul de vedere al nivelului accizelor, după caz. Referatele se întocmesc, în baza manualului de procedură prezentat de solicitant, de institute/societăți care au înscrisă în obiectul de activitate una dintre activitățile cu codurile CAEN 7112, 7120 sau 7490 și au implementate standardele de calitate ISO 9001, ISO 14001 și OHSAS 18001. Pe lângă referat și documentațiile prevăzute la pct. 22 și pct. 24 alin. (3), solicitantul depune:

a) manualul de procedură vizat de institutele/societățile menționate mai sus; și

b) lista produselor accizabile ce se utilizează ca materie primă în procesul de producție, cu precizarea codurilor NC aferente acestora.

(2) Dispozițiile prevăzute la pct. 24. alin. (2) - (5) se aplică și antrepozitarilor propuși pentru producția de produse energetice.

26. (1) În situațiile prevăzute la pct. 24 și 25, după încheierea probelor tehnologice,

solicitantul autorizației de antrepozit fiscal de producție are obligația ca în prezența reprezentantului autorității vamale teritoriale să preleve probe din fiecare produs accizabil realizat, fiecare probă fiind constituită din două eșantioane identice. Autoritatea vamală teritorială sigilează toate eșantioanele și predă spre analiză un eșantion către un laborator acreditat conform standardului ISO 17025 pentru astfel de analize, urmând ca celălalt eșantion să fie păstrat ca probă-martor de către solicitant. Cheltuielile aferente efectuării analizei eșantionului de către laboratorul acreditat conform standardului ISO 17025 intră în sarcina operatorului economic.

(2) Autoritatea vamală centrală verifică dacă rezultatele analizelor efectuate conform procedurii prevăzute la alin. (1) confirmă încadrarea tarifară și încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile pe care autoritatea vamală centrală le-a stabilit pe baza documentelor menționate la pct. 24 alin. (3).

(3) În situația în care se constată diferențe privind încadrarea în categoria de produse accizabile stabilită pe bază de documente față de încadrarea în categoria de produse accizabile stabilită în urma rezultatelor analizelor, antrepozitarul propus are obligația remedierii neconcordanțelor.

(4) Antrepozitarul autorizat propus este obligat ca pe durata acțiunii de verificare să asigure condițiile necesare bunei desfășurări a acesteia.

27. (1) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari autorizați pentru depozitarea de produse accizabile trebuie să prezinte dovada constituirii capitalului social subscris și vărsat minim, stabilit pe categorii de produse accizabile, după cum urmează:

- a) pentru depozitarea de bere - 10.000 lei;
- b) pentru depozitarea de vinuri - 2.000 lei;
- c) pentru depozitarea de băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri - 50.000 lei;
- d) pentru depozitarea de produse intermediare - 100.000 lei;
- e) pentru depozitarea de alcool etilic și/sau băuturi spirtoase - 100.000 lei;
- f) pentru depozitarea de arome alimentare - 5.000 lei;
- g) pentru depozitarea de tutun prelucrat - 500.000 lei;
- h) pentru depozitarea de produse energetice, exceptând depozitarea de produse energetice destinate exclusiv aprovizionării aeronavelor, navelor și ambarcațiunilor, precum și depozitarea de GPL - 500.000 lei;
- i) pentru depozitarea de produse energetice destinate exclusiv aprovizionării aeronavelor, navelor și ambarcațiunilor - 20.000 lei;
- j) pentru depozitarea de GPL - 50.000 lei;
- k) pentru depozitarea exclusivă de biocombustibili și biocarburanți - 20.000 lei.

(2) În cazul antrepozitarilor autorizați care depozitează mai multe categorii de produse accizabile, obligația acestora este de a constitui capitalul social minim subscris și vărsat corespunzător acelei categorii de produse accizabile pentru care este prevăzut cuantumul cel mai mare.

28. În cazul antrepozitarilor autorizați care dețin atât antrepozite fiscale pentru producție, cât și antrepozite fiscale pentru depozitare, obligația acestora este de a constitui capitalul social minim subscris și vărsat corespunzător acelei activități pentru care este prevăzut cuantumul cel mai mare.

29. În termen de 30 de zile lucrătoare de la depunerea documentației complete,

autoritatea vamală teritorială înaintea această documentație autorității fiscale centrale - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau autorității teritoriale care asigură secretariatul comisiei teritoriale, după caz, însoțită de un referat întocmit de autoritatea vamală teritorială care să cuprindă fie propunerea de aprobare, fie propunerea de respingere a cererii de autorizare, după caz, precum și aspectele avute în vedere la luarea acestei decizii.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de autorizare

30. (1) În aplicarea art. 364 alin. (1) lit. a) și b) din Codul fiscal, locul care urmează să fie autorizat ca antrepozit fiscal trebuie să fie strict delimitat, respectiv trebuie să fie împrejmuit și să aibă acces propriu, iar activitatea care se desfășoară în acest loc trebuie să fie independentă de alte activități desfășurate de persoana care solicită autorizarea și care nu au legătură cu producția sau depozitarea de produse accizabile.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) tancurile plutitoare și barjele aflate în perimetrul zonelor portuare, destinate depozitării produselor energetice în vederea aprovizionării navelor.

(3) În aplicarea prevederilor art. 364 alin. (2) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați pentru producția de produse accizabile: bere, vin, băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, produse intermediare și alcool etilic, tutun prelucrat, produse energetice, așa cum sunt acestea definite la art. 349 - art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, pot desfășura în antrepozitul fiscal de producție alte activități care au legătură cu activitatea principală desfășurată și care conduc la utilizarea materiilor prime și auxiliare, a subproduselor obținute sau care contribuie la realizarea producției.

Exemplul nr. 1: Un antrepozit pentru producția de bere, vin, băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, poate produce: ape și băuturi nealcoolice, plate sau carbogazoase, ambalaje necesare îmbutelierii produselor etc.; prin băuturi nealcoolice se înțelege băuturi al căror conținut de alcool este zero, cum sunt, de exemplu, băuturile răcoritoare, berea fără alcool, șampania pentru copii.

Exemplul nr. 2: Un antrepozit de producție alcool sau distilate poate utiliza drojdia de vin, borhotul, boasca, sămburii de struguri pentru obținerea de alte produse neaccizabile, poate produce ambalaje necesare îmbutelierii produselor etc.

Exemplul nr. 3: Un antrepozit de producție țigarete poate fabrica filtre pentru țigarete, ambalaje, precum și materiale pentru ambalare.

(4) Antrepozitarul autorizat care intenționează să desfășoare în antrepozitul fiscal de producție și activități de producție prevăzute la alin. (3) anunță în scris această intenție la autoritatea vamală teritorială și depune la această autoritate manualul de procedură corespunzător produselor neaccizabile pe care intenționează să le realizeze în antrepozitul fiscal de producție pe care îl deține.

(5) În antrepozitul fiscal de producție este permisă desfășurarea tuturor activităților care fac parte din procesul de producție a produselor accizabile înscrise în autorizația de antrepozit fiscal, inclusiv a activităților prevăzute la alin. (3), începând cu procesarea materiilor prime până la realizarea produsului finit, așa cum este acesta descris în manualul de procedură, depus la momentul autorizării antrepozitelui fiscal

de producție, sau la momentul în care antrepozitarul autorizat a anunțat că intenționează să desfășoare în antrepozitul fiscal de producție și activități de producție prevăzute la alin. (3).

(6) În situația în care funcționarea instalației pentru îmbutelierea apei și a băuturilor nealcoolice, plate sau carbogazoase, influențează declarația prevăzută la pct. 22 alin. (5), aceasta va fi modificată în mod corespunzător de către antrepozitarul autorizat.

(7) Autoritatea vamală teritorială transmite o copie a documentului prevăzut la alin. (4), precum și a oricăror altor documente anexate de către antrepozitarul autorizat direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau autorității teritoriale care asigură secretariatul comisiilor teritoriale.

(8) Un loc poate fi autorizat/reautorizat ca antrepozit fiscal de depozitare atunci când volumul mediu trimestrial al intrărilor/ieșirilor de produse accizabile estimate/depozitate la nivelul unui an calendaristic depășește următoarele limite:

- a) bere - 1.500 hl de produs;
- b) vinuri și băuturi fermentate - 1.500 hl de produs;
- c) produse intermediare - 1.250 hl de produs;
- d) băuturi spirtoase - 250 hl de alcool pur;
- e) alcool etilic - 1.000 hl de alcool pur;
- f) băuturi alcoolice în general - 300 hl de alcool pur;
- g) tutun prelucrat - o cantitate a cărei valoare la prețul de vânzare cu amănuntul în cazul țigaretelor, respectiv la prețul de livrare în celelalte cazuri să nu fie mai mică de 11.845.034 lei;
- h) produse energetice - 3.500 tone, cu excepția antrepozitelor fiscale de depozitare autorizate în exclusivitate pentru aprovizionarea aeronavelor și navelor cu produse energetice destinate utilizării drept combustibil;
- i) arome alimentare, extracte și concentrate alcoolice - 15 hl de alcool pur;
- j) antrepozitele fiscale autorizate în exclusivitate pentru a efectua operațiuni de distribuție a băuturilor alcoolice și de tutunuri prelucrate destinate consumului sau vânzării la bordul navelor și aeronavelor - o cantitate a cărei valoare la prețul de livrare să nu fie mai mică de 473.801 lei.

(9) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (8) lit. b) antrepozitarii autorizați care dețin atât antrepozite fiscale pentru producția de vinuri, cât și antrepozite fiscale pentru depozitarea vinurilor.

(10) Până pe data de 31 iulie, respectiv 31 ianuarie a fiecărui an, inclusiv, autoritățile vamale teritoriale verifică și transmit direcției care asigură secretariatul comisiei o situație privind îndeplinirea condiției prevăzute la alin. (8) de către antrepozitarii autorizați pentru depozitarea produselor accizabile, precum și propuneri după caz.

(11) Locurile destinate producției de vinuri sau de băuturi fermentate, altele decât berea și vinurile, trebuie să fie dotate cu vase litrate.

(12) Locurile destinate producției de alcool etilic și de distilate ca materie primă și locurile destinate producției de băuturi alcoolice obținute exclusiv din prelucrarea alcoolului și a distilatelor trebuie să fie dotate cu mijloace de măsurare legală pentru determinarea concentrației alcoolice, avizate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(13) În cazul antrepozitelor fiscale de producție de alcool și de distilate, coloanele de distilare și rafinare trebuie să fie dotate cu contoare pentru determinarea cantității de produse obținute și a concentrației alcoolice avizate și sigilate conform reglementărilor specifice stabilite de Biroul Român de Metrologie Legală.

(14) În cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de alcool etilic, contoarele se amplasează la ieșirea din coloanele de distilare pentru alcoolul brut, la ieșirea din coloanele de rafinare pentru alcoolul etilic rafinat și la ieșirea din coloanele aferente alcoolului tehnic, astfel încât să fie contorizate toate cantitățile de alcool rezultate.

(15) În cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de distilate, contoarele se amplasează la ieșirea din coloanele de distilare sau, după caz, la ieșirea din instalațiile de distilare.

(16) Sunt interzise folosirea conductelor mobile, a furtunurilor elastice sau a altor conducte de acest fel, utilizarea rezervoarelor necalibrate, precum și amplasarea înaintea contoarelor a unor canele sau robinete, prin care se pot extrage cantități de alcool sau distilate necontorizate.

(17) Operatorii economici care solicită autorizarea ca antrepozitari pentru producția de alcool și de distilate sunt obligați să dețină certificate eliberate de Biroul Român de Metrologie Legală sau de un laborator de metrologie agreat de acesta, pentru toate rezervoarele și recipientele calibrate în care se depozitează alcoolul, distilatele și materiile prime accizabile din care provin acestea, indiferent de natura lor.

(18) Prin excepție de la prevederile alin. (12) - (17), în cazul antrepozitelor fiscale autorizate ca mici distilării potrivit art. 353 alin. (3) din Codul fiscal, care utilizează pentru realizarea producției instalații tip alambic, operatorii economici care solicită autorizarea ca antrepozitari trebuie să depună la autoritatea vamală teritorială o declarație pe propria răspundere privind capacitatea vaselor de depozitare deținute, precum și a capacității de încărcare a instalației tip alambic.

(19) În cazul antrepozitelor fiscale prevăzute la alin. (18), instalațiile de tip alambic se sigilează pe perioada de nefuncționare de către autoritatea vamală teritorială.

(20) Locurile destinate producției de alcool etilic și distilate, ca materie primă, trebuie să fie dotate cu un sistem de supraveghere prin camere video a punctelor unde sunt amplasate contoarele și rezervoarele de alcool și distilate, precum și a căilor de acces în antrepozitul fiscal. Stocarea imaginilor culese prin intermediul camerelor video se face pe casete video sau în memoria sistemului, durata de stocare a imaginilor înregistrate fiind de minimum 30 de zile calendaristice. Sistemul de supraveghere trebuie să funcționeze permanent, inclusiv în perioadele de nefuncționare a antrepozitolui, chiar și în condițiile întreruperii alimentării cu energie electrică de la rețeaua de distribuție.

(21) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (20) micile distilării prevăzute la alin. (19).

(22) Într-un antrepozit fiscal de depozitare se pot depozita produse din grupa băuturilor alcoolice, în stare îmbuteliată, în partide separate, respectiv bere, vinuri, băuturi fermentate, altele decât bere și vinuri, produse intermediare, băuturi spirtoase.

(23) Un loc poate fi autorizat ca antrepozit fiscal de depozitare de alcool etilic și de distilate în stare vărsată numai dacă deține rezervoare calibrate avizate de Biroul

Român de Metrologie Legală.

(24) Un loc poate fi autorizat ca antrepozit fiscal de producție sau de depozitare de produse energetice numai dacă este echipat cu rezervoare standardizate distincte pentru fiecare produs în parte, calibrate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(25) Obligativitatea calibrării rezervoarelor aferente tancurilor plutitoare și a barjelor pentru depozitarea produselor energetice intervine potrivit reglementărilor specifice ale Biroului Român de Metrologie Legală.

(26) Locurile destinate producției sau depozitării de produse energetice trebuie să fie dotate cu mijloace de măsurare a debitului volumic sau masic.

(27) Locurile destinate producerii de produse energetice pentru care nivelul accizelor este exprimat în lei/tonă se dotează cu mijloace de măsurare a masei.

(28) Media ponderată a nivelurilor accizelor materiilor prime se calculează în funcție de valoarea totală a accizelor aferente materiilor prime achiziționate și utilizate în vederea obținerii produsului finit, în funcție de consumurile specifice, împărțită la cantitatea totală de materii prime folosite. Media ponderată a nivelurilor accizelor materiilor prime achiziționate și utilizate se stabilește de operatorul economic pe baza datelor privind cantitățile de materii prime utilizate pentru obținerea unei cantități de produs finit echivalente unității de măsură în care este exprimat nivelul accizelor.

(29) Media ponderată prevăzută la alin. (28) nu se calculează atunci când pentru realizarea produsului finit se utilizează numai materii prime care nu sunt supuse reglementărilor privind regimul accizelor armonizate.

31. (1) În aplicarea art. 364 alin. (4) din Codul fiscal, rezerva de stat și rezerva de mobilizare se autorizează ca un singur antrepozit fiscal de depozitare, indiferent de numărul locurilor de depozitare pe care le deține.

(2) Pentru obținerea autorizației, instituțiile care gestionează rezerva de stat și rezerva de mobilizare depun o cerere la autoritatea fiscală centrală, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 10.

(3) Locurile aferente operatorilor economici care constituie și mențin exclusiv stocurile de urgență, conform Legii nr. 360/2013 privind constituirea și menținerea unui nivel minim de rezerve de țiței și de produse petroliere, se autorizează ca un singur antrepozit fiscal de depozitare pentru fiecare operator economic în parte, indiferent de numărul locurilor de depozitare pe care acesta le deține.

(4) Pentru obținerea autorizației, operatorii economici care constituie și mențin stocurile de urgență depun la autoritatea fiscală centrală o cerere potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 10. Cererea este însoțită de documentul transmis operatorului economic de către Ministerul Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri, din care rezultă produsele energetice și cantitățile de produse energetice care reprezintă stocurile de urgență pe care acesta are obligația să le constituie și să le mențină.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea ca antrepozit fiscal

32. (1) În aplicarea prevederilor art. 365 alin. (1) din Codul fiscal, după analizarea

referatelor întocmite de autoritățile vamale teritoriale și a documentațiilor depuse de solicitant, comisia sau comisia teritorială, după caz, aprobă sau respinge cererea de autorizare a antrepozitarului autorizat propus.

(2) Autorizația pentru un antrepozit fiscal are ca dată de începere a valabilității data de 1 a lunii următoare celei în care a fost aprobată cererea de autorizare de către comisie sau de către comisia teritorială, după caz. Ca urmare a modificării perioadei de valabilitate a autorizațiilor de antrepozit fiscal, de la 3 ani la 5 ani, potrivit art. 365 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, perioada de valabilitate a autorizațiilor de antrepozit fiscal emise până la data de 31 decembrie 2015 și care sunt valide la data de 1 ianuarie 2016 se prelungește de drept până la 5 ani, fără nicio solicitare din partea antrepozitarului autorizat și fără a fi necesară depunerea unei cereri de reautorizare.

(3) În cazul antrepozitelor fiscale de producție, în baza documentației depuse de antrepozitarul autorizat, în autorizația aferentă antrepozitului fiscal se înscriu natura activității autorizată a fi desfășurată, precum și materiile prime accizabile care pot fi primite în regim suspensiv de accize și produsele accizabile finite ce se realizează în antrepozitul fiscal.

(4) În cazul antrepozitelor fiscale de depozitare produse energetice care efectuează operațiuni de aditivare a produselor energetice, de amestec între biocarburanți și carburanți tradiționali sau între biocombustibili și combustibili tradiționali, în baza documentației depuse de antrepozitarul autorizat, în autorizația aferentă antrepozitului fiscal trebuie menționate produsele accizabile plasate în regim suspensiv de accize, precum și operațiunile care se efectuează în antrepozitele fiscale depozitare, respectiv depozitare, depozitare și amestec, depozitare și aditivare.

33. (1) În sensul prevederilor art. 365 alin. (5) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați pot solicita autorității fiscale centrale sau autorității teritoriale, după caz, modificarea autorizației atunci când constată erori în redactarea autorizației de antrepozit fiscal ori în alte situații cum ar fi: introducerea unui nou produs accizabil în nomenclatorul de fabricație, înscrierea de noi materii prime accizabile în autorizația de antrepozit fiscal.

(2) În cazul oricărui nou produs ce urmează a intra în nomenclatorul de fabricație, antrepozitarul autorizat are obligația de a prezenta autorității vamale centrale documentația completă potrivit prevederilor pct. 24 alin. (3), în vederea obținerii încadrării tarifare a produsului, precum și a încadrării în nomenclatorul codurilor de produse accizabile, efectuate de această autoritate.

(3) În sensul alin. (2), prin noțiunea de "produs nou" se înțelege produsul finit accizabil care datorită caracteristicilor și proprietăților fizico-chimice și organoleptice determină o încadrare într-o nouă categorie de produse în nomenclatorul codurilor de produse accizabile ale antrepozitului fiscal, față de cele deținute potrivit autorizației de antrepozit fiscal.

(4) În situația prevăzută la alin. (2), antrepozitarul autorizat poate desfășura activitatea de producție în condițiile în care a fost depusă documentația completă în vederea obținerii încadrării tarifare a produselor finite, precum și a încadrării în nomenclatorul codurilor de produse accizabile.

(5) Imediat după introducerea în fabricație a noului produs, antrepozitarul autorizat are obligația îndeplinirii procedurii cu privire la prelevarea de probe prevăzută la pct.

26 alin. (1) - (3).

(6) În situația prevăzută la alin. (5), atunci când se constată diferențe între încadrarea tarifară rezultată în urma efectuării analizelor și încadrarea tarifară stabilită pe bază de documente, dacă noua încadrare tarifară are consecințe în ceea ce privește stabilirea codului de produs accizabil ori respectivului produs îi corespunde un alt nivel de accize față de cel stabilit inițial, pentru produsele deja eliberate pentru consum accizele aferente se regularizează după cum urmează:

a) în cazul în care produsului accizabil îi corespunde un nivel al accizelor mai ridicat, antrepozitarul autorizat are obligația de a plăti diferențele de accize stabilite potrivit noului nivel; în acest caz, momentul exigibilității accizelor este momentul eliberării pentru consum a produselor accizabile potrivit art. 340 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, iar plata accizelor se efectuează potrivit art. 345 alin. (1) din Codul fiscal;

b) în cazul în care produsului accizabil îi corespunde un nivel al accizelor mai scăzut, antrepozitarul autorizat poate solicita restituirea diferențelor de accize stabilite potrivit noului nivel, în conformitate cu prevederile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

Încadrarea tarifară și stabilirea codurilor de produse accizabile se efectuează de autoritatea vamală centrală.

34. (1) În cazul pierderii autorizației de antrepozit fiscal, titularul autorizației trebuie să anunțe pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(2) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației eliberează la cerere un duplicat al acesteia.

35. (1) Antrepozitarii autorizați pentru producția produselor accizabile, care, după expirarea perioadei de valabilitate a autorizației de antrepozit fiscal, doresc reautorizarea locului ca antrepozit fiscal, depun la autoritatea vamală teritorială, cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea termenului de valabilitate a autorizației, o cerere de reautorizare, după modelul prevăzut în anexa nr. 10, la care trebuie să anexeze documentele prevăzute la pct. I nr. 10 și 12 și pct. III din această anexă, declarația privind producția realizată în anul anterior solicitării reautorizării, o situație privind ieșirile totale de produse accizabile, cantitățile totale de produse accizabile deplasate în regim suspensiv de accize la nivel național, intracomunitar și la export în anul anterior reautorizării, precum și orice alte documente în cazul în care intervin modificări asupra datelor prezentate anterior la autorizare.

(2) Antrepozitarii autorizați pentru depozitarea produselor accizabile, care doresc reautorizarea locului ca antrepozit fiscal, depun la autoritatea vamală teritorială, cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea termenului de valabilitate a autorizației, o cerere de reautorizare, după modelul prevăzut în anexa nr. 10, la care anexează documentele prevăzute la pct. I nr. 10 și 12 și pct. III din această anexă, o situație privind ieșirile totale de produse accizabile, cantitățile totale de produse accizabile deplasate în regim suspensiv de accize la nivel național, intracomunitar și la export în anul anterior reautorizării, precum și orice alte documente în cazul în care intervin modificări asupra datelor prezentate anterior la autorizare.

(3) Cererile de reautorizare nedepuse în termenul prevăzut la alin. (1) și (2) se

soluționează potrivit procedurii generale de autorizare.

(4) În termen de 30 de zile de la depunerea cererilor potrivit prevederilor alin. (1) și (2), autoritatea vamală teritorială înaintează documentațiile complete către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau comisiei teritoriale, după caz, însoțite de un referat care să cuprindă fie propunerea de aprobare, fie propunerea de respingere a cererii de autorizare, după caz, precum și aspectele avute în vedere la luarea acestei decizii.

(5) Direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau al comisiei teritoriale, după caz, poate să solicite antrepozitarului autorizat orice informație și documente pe care le consideră necesare cu privire la:

- a) amplasarea și natura antrepozitului fiscal;
- b) tipurile, caracteristicile fizico-chimice și cantitățile de produse accizabile ce urmează a fi produse și/sau depozitate în antrepozitul fiscal;
- c) capacitatea antrepozitarului autorizat de a asigura garanția.

36. (1) Modificarea autorizațiilor de antrepozitar autorizat ca urmare a schimbării sediului social, a denumirii sau a formei de organizare nu intră sub incidența pct. 32 alin. (2), fiind valabilă de la data aprobării de către comisie ori de către comisia teritorială, după caz.

(2) Modificarea prevăzută la alin. (1), precum și orice altă modificare intervenită asupra autorizațiilor de antrepozitar autorizat în perioada de valabilitate a autorizației nu atrag prelungirea acelei perioade de valabilitate.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Obligațiile antrepozitarului autorizat

37. (1) În aplicarea art. 367 alin. (1) din Codul fiscal, comisia sau comisiile teritoriale, după caz, stabilesc în sarcina antrepozitarilor autorizați o garanție care să acopere riscul neplății accizelor pentru produsele accizabile produse și/sau depozitate în fiecare antrepozit fiscal, precum și riscul neplății accizelor pentru produsele accizabile deplasate în regim suspensiv de accize, în cazul circulației intracomunitare.

(2) Antrepozitarul autorizat nu este obligat să constituie garanție pentru produsele energetice supuse accizelor care sunt deplasate din România pe teritoriul Uniunii Europene exclusiv pe cale maritimă sau prin conducte fixe, în cazul în care celelalte state membre implicate sunt de acord.

(3) Nivelul garanției ce urmează a se constitui se determină potrivit prevederilor pct. 8.

38. (1) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (3) din Codul fiscal, în vederea înregistrării producției de bere, fiecare antrepozitar autorizat pentru producție bere este obligat:

a) să înregistreze producția de bere rezultată la sfârșitul procesului tehnologic și să înscrie datele în rapoartele de producție și gestionare, cu specificarea capacității ambalajelor și a recipientelor de depozitare, precum și a cantității de bere exprimate în litri;

b) să determine concentrația zaharometrică a berii, conform standardelor în vigoare privind determinarea concentrației exprimate în grade Plato a berii, elaborate de

Asociația de Standardizare din România, și să elibereze buletine de analize fizico-chimice. La verificarea realității concentrației zaharometrice a sortimentelor de bere se are în vedere concentrația înscrisă în specificația tehnică internă, elaborată pe baza standardului în vigoare pentru fiecare sortiment.

(2) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (3) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați pentru producția de alcool și distilate își pot desfășura activitatea numai după aplicarea sigiliilor pe instalațiile și utilajele de producție de alcool etilic de către reprezentantul autorității vamale teritoriale.

(3) În sensul alin. (2), în cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de alcool, sigiliile se aplică pe întregul flux tehnologic de la ieșirea alcoolului brut, rafinat și tehnic din coloanele de distilare, respectiv de rafinare și până la contoare, inclusiv pe acestea.

(4) În sensul alin. (2), în cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de distilate, sigiliile se aplică la ieșirea distilatelor din coloanele de distilare sau din instalațiile de distilare.

(5) În situațiile prevăzute la alin. (3) și (4), sigiliile se aplică și pe toate elementele de asamblare-racordare ale aparatelor de măsură și control, pe orice orificii și robineti existenți pe întregul flux tehnologic continuu sau discontinuu.

(6) În cazul producției de alcool, aparatele și piesele de pe tot circuitul coloanelor de distilare și rafinare, precum și de pe tot circuitul instalațiilor de distilare trebuie îmbinate în așa fel încât să poată fi sigilate.

(7) Sigiliile prevăzute la alin. (2) aparțin autorității vamale teritoriale, sunt înseriate și poartă, în mod obligatoriu, însemnele acestei autorități. Operațiunile de sigilare și desigilare, atunci când se impun, se efectuează de către reprezentantul desemnat de autoritatea vamală teritorială, astfel încât să nu se deterioreze aparatele și piesele componente.

(8) Stabilirea tipului de sigilii, prevăzut la alin. (7), și a caracteristicilor acestora, uniformizarea și/sau personalizarea, precum și coordonarea tuturor operațiunilor ce se impun revin Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(9) Sigiliile prevăzute la alin. (2) sunt complementare sigiliilor metrologice aplicate contoarelor.

(10) Se interzice antrepozitarilor autorizați deteriorarea sau înlăturarea sigiliilor aplicate de către reprezentantul autorității vamale teritoriale. În cazul în care sigiliul este deteriorat accidental sau în caz de avarie, antrepozitarul autorizat este obligat să solicite prezența unui reprezentant al autorității vamale teritoriale pentru constatarea cauzelor deteriorării accidentale a sigiliului sau ale avariei.

(11) Atunci când intervine necesitatea sigilării și desigilării aparatelor și pieselor de pe tot fluxul tehnologic se procedează după cum urmează:

a) desigilarea se face numai în baza unei solicitări scrise, justificate, din partea antrepozitului fiscal de producție de alcool și de distilate;

b) cererea de desigilare se transmite autorității vamale teritoriale cu cel puțin 3 zile înainte de termenul stabilit pentru efectuarea operațiunii propriu-zise, solicitând și desemnarea unui reprezentant al acestei autorități, care va proceda la desigilare;

c) cu ocazia desigilării, reprezentantul autorității vamale teritoriale întocmește un proces-verbal de desigilare, în două exemplare, în care se consemnează data și ora

desigilării, cantitatea de alcool și de distilate înregistrată de contoare la momentul desigilării, precum și stocul de alcool și de distilate, pe sortimente, aflat în rezervoare și în recipiente, măsurate în hectolitri de alcool pur, conform definiției de la art. 336 pct. 11 din Codul fiscal.

(12) În situația în care antrepozitarul autorizat pentru producție de alcool și distilate constată un incident sau o disfuncționalitate în funcționarea unui contor, acesta procedează după cum urmează:

a) transmite imediat o declarație către autoritatea vamală teritorială și solicită prezența unui reprezentant al acestei autorități. Declarația se consemnează într-un registru special înființat în acest scop la nivelul antrepozitului fiscal;

b) pentru remedierea defecțiunii se solicită prezența unui reprezentant autorizat de către Biroul Român de Metrologie Legală pentru activități de reparații ale mijloacelor de măsurare din categoria respectivă, care desigilează mijloacele de măsurare, le repune în stare de funcționare și le resigilează;

c) contoarele defecte pot fi reparate sau înlocuite, sub supravegherea reprezentantului autorității vamale teritoriale, cu alte contoare de rezervă, cu specificarea, într-un proces-verbal de înlocuire întocmit de acest reprezentant, a indicilor de la care se reia activitatea;

d) dacă timpul de remediere a contoarelor depășește 24 de ore, se întrerupe activitatea de producție a alcoolului și a distilatelor, instalațiile respective fiind sigilate de reprezentantul autorității vamale teritoriale.

(13) Atunci când în situațiile prevăzute la alin. (11) și (12) este necesară întreruperea activității, aceasta se consemnează într-un proces-verbal încheiat în două exemplare de către reprezentantul autorității vamale teritoriale, în prezența reprezentantului legal al antrepozitului fiscal. În procesul-verbal încheiat se menționează cauzele accidentului sau ale avariei care au generat întreruperea activității, data și ora întreruperii acesteia, stocul de alcool și de distilate existent la acea dată și indicii înregistrați de contoare în momentul întreruperii activității.

(14) Originalul procesului-verbal de desigilare prevăzut la alin. (11) sau de întrerupere a activității prevăzut la alin. (13), după caz, se depune la autoritatea vamală teritorială, în termen de 24 de ore de la încheierea acestuia. Al doilea exemplar al procesului-verbal rămâne la antrepozitul fiscal.

(15) Reluarea activității în antrepozitul fiscal se face în baza unei declarații de remediere a defecțiunii, întocmită de antrepozitarul autorizat și vizată de reprezentantul autorității vamale teritoriale, însoțită, după caz, de un aviz eliberat de specialistul autorizat de către Biroul Român de Metrologie Legală pentru activități de reparații ale mijloacelor de măsurare care a efectuat remedierea. Reprezentantul autorității vamale teritoriale va proceda la sigilarea întregului flux tehnologic.

(16) Toți antrepozitarii autorizați trebuie să dețină un sistem computerizat de evidență a produselor accizabile aflate în antrepozite, a celor intrate sau ieșite, a celor pierdute prin deteriorare, spargere, furt, precum și a accizelor aferente acestor categorii de produse.

(17) În cazul antrepozitelor fiscale autorizate pentru producția de alcool etilic și distilate, sistemul computerizat trebuie să asigure și evidența materiilor prime introduse în fabricație, precum și a semifabricatelor aflate pe linia de fabricație.

Cantitățile de alcool și de distilate obținute se evidențiază în hectolitri de alcool pur, conform definiției de la art. 336 pct. 12 din Codul fiscal.

(18) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (17) antrepozitele fiscale, mici distilerii, care utilizează pentru realizarea producției instalații tip alambic.

39. (1) În aplicarea art. 367 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, antrepozitarul autorizat care intenționează să aducă modificări asupra datelor inițiale în baza cărora a fost emisă autorizația de antrepozitar are obligația să anunțe la autoritatea vamală teritorială intenția sa de modificare cu cel puțin 5 zile înainte de producerea acesteia. Această obligație se referă inclusiv la menționarea oricărui produs accizabil ce urmează a fi obținut în baza unei documentații diferite față de cea care a stat la baza emiterii autorizației. Atunci când intenția de modificare atrage modificarea autorizației, această intenție se anunță în scris și autorității fiscale centrale - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau, după caz, autorității vamale teritoriale care asigură secretariatul comisiei teritoriale. În cazul modificărilor care se înregistrează la oficiul registrului comerțului, antrepozitarul autorizat are obligația de a prezenta atât autorității fiscale centrale, cât și autorității vamale teritoriale documentul, în fotocopie, care atestă realizarea efectivă a modificării, în termen de 30 de zile de la data emiterii acestui document.

(2) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați care dețin antrepozite fiscale de producție și/sau de depozitare depun la autoritatea vamală teritorială o situație lunară centralizatoare privind operațiunile desfășurate în antrepozitul fiscal. Situația se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexele nr. 12 - 17, care fac parte integrantă din prezentele norme metodologice, și se depun on-line până pe data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(3) Prevederile alin. (2) nu se aplică antrepozitarilor autorizați prevăzuți la art. 364 alin. (4) din Codul fiscal.

(4) În cazul în care în perioada de valabilitate a autorizației de antrepozit fiscal intervin modificări care conduc la schimbarea competenței în ceea ce privește autorizarea ca antrepozit fiscal, soluționarea cererilor de modificare a autorizațiilor de antrepozit fiscal rămâne, până la expirarea autorizației de antrepozit fiscal, în competența autorității care a emis autorizația, iar antrepozitarul autorizat are obligația de a se conforma cerințelor legale aferente modificărilor intervenite.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Anularea, revocarea și suspendarea autorizației de antrepozit fiscal

40. (1) În aplicarea prevederilor art. 369 din Codul fiscal, în baza actelor de control emise de organele de specialitate prin care sunt consemnate încălcări ale prevederilor legale în domeniul accizelor, comisia sau comisiile teritoriale dispun suspendarea, cu excepția cazului prevăzut la art. 433 din Codul fiscal, revocarea sau anularea autorizațiilor de antrepozit fiscal, după caz.

(2) Actele de control prevăzute la alin. (1), temeinic justificate, în care sunt consemnate faptele care generează consecințe fiscale, se comunică autorității fiscale

centrale - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau, după caz, autorității vamale teritoriale care asigură secretariatul comisiei teritoriale, în termen de două zile lucrătoare de la finalizare, urmând ca acestea să fie înaintate comisiei sau, după caz, comisiei teritoriale în vederea analizării și dispunerii măsurilor ce se impun.

(3) Decizia comisiei sau, după caz, a comisiei teritoriale se aduce la cunoștința antrepozitarului autorizat sancționat. Totodată, această decizie se aduce la cunoștința autorității vamale teritoriale, care, în maximum 48 de ore de la data la care decizia produce efecte, procedează la verificarea stocurilor de produse deținute de operatorul economic la acea dată.

(4) Nu se impune transmiterea unei propuneri de revocare sau de suspendare a autorizației de antrepozit fiscal către comisie sau, după caz, către comisia teritorială, atunci când deficiențele constatate nu generează consecințe fiscale și organul de control constată remedierea acestora în termen de 10 zile lucrătoare de la data comunicării actului de control.

(5) Cu excepția cazului prevăzut la art. 433 din Codul fiscal, comisia sau, după caz, comisia teritorială dispune încetarea suspendării autorizației de antrepozit fiscal, în baza referatului emis în acest sens de aceeași autoritate care a efectuat controlul cu privire la înlăturarea deficiențelor înscrise în decizia comisiei sau, după caz, a comisiei teritoriale.

(6) Suspendarea, revocarea, anularea sau expirarea autorizației de antrepozit fiscal atrage întreruperea ori încetarea activității și, după caz, aplicarea sigiliilor pe instalațiile de producție, de către autoritatea vamală teritorială. În cazul în care pe fluxul tehnologic există produse aflate în procesul de producție, acesta se finalizează sub supraveghere vamală, urmând ca sigilarea instalației să se realizeze după încheierea acestui proces. Prin finalizarea procesului de producție se înțelege realizarea produsului finit, așa cum este acesta descris în manualul de procedură, deus la momentul autorizării antrepozitului fiscal de producție, respectiv la momentul prevăzut la pct. 30 alin. (4).

(7) Antrepozitarii autorizați a căror autorizație a fost revocată sau anulată pot să valorifice produsele accizabile înregistrate în stoc, materii prime, semifabricate, produse finite, numai după ce anunță în scris autoritatea vamală teritorială cu privire la virarea accizelor datorate la bugetul de stat, după caz.

(8) După data la care suspendarea sau revocarea autorizației de antrepozit fiscal produce efecte, deplasarea produselor accizabile, materii prime sau semifabricate, înregistrate în stoc se efectuează sub supravegherea autorității vamale teritoriale către alte antrepozite fiscale de producție în vederea procesării.

(9) În situația prevăzută la alin. (8), produsele accizabile sunt însoțite de un document comercial care trebuie să conțină aceleași informații ca și exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr. 33, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial se certifică atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea antrepozitarul autorizat destinat, cât și de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea expeditorul.

(10) În cazul revocării autorizației, o nouă autorizație poate fi emisă de autoritatea

competentă numai după o perioadă de cel puțin 180 de zile de la data revocării, respectiv de la data la care decizia de revocare a autorizației de antrepozit fiscal produce efecte conform art. 369 alin. (6) din Codul fiscal. În situația în care antrepozitarul autorizat contestă decizia de revocare la comisie sau la instanța de judecată, la calculul termenului de 180 de zile se au în vedere perioadele în care decizia de revocare a produs efecte.

(11) Cererea de renunțare la un antrepozit fiscal, în care se menționează motivele avute în vedere, se depune la autoritatea vamală teritorială. Această autoritate are obligația de a verifica dacă la data depunerii cererii antrepozitarul autorizat deține stocuri de produse accizabile și dacă au fost respectate prevederile legale în domeniul accizelor. După verificare, cererea de renunțare însoțită de actul de verificare se transmit comisiei sau, după caz, comisiei teritoriale, care procedează la revocarea autorizației.

(12) Termenul de 180 de zile prevăzut la alin. (10) nu se aplică operatorilor economici care au renunțat la o autorizație de antrepozitar potrivit alin. (11) și care doresc o nouă autorizare, cu condiția ca aceștia să fi respectat prevederile legale în domeniul accizelor. Termenul de 180 de zile prevăzut la alin. (10) nu se aplică nici antrepozitarilor autorizați, dacă revocarea autorizației de antrepozit fiscal deținute a intervenit ca o consecință a aplicării prevederilor art. 369 alin. (11) din Codul fiscal.

(13) Cererea de renunțare la autorizația emisă pentru un antrepozit fiscal, după ce comisia sau, după caz, comisia teritorială a decis revocarea sau anularea autorizației din alte motive, nu produce efecte juridice pe perioada în care decizia de revocare ori de anulare, după caz, se află în procedura prevăzută de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(14) Atunci când renunțarea la autorizația de antrepozit fiscal intervine ca urmare a unei operațiuni de fuziune a antrepozitarului autorizat cu un alt operator economic sau de divizare totală ori parțială a activității, antrepozitarul autorizat anunță acest fapt la autoritatea vamală teritorială cu cel puțin 60 de zile înainte de data efectuării operațiunii și solicită revocarea autorizației de antrepozitar pe care o deține.

(15) În cazul prevăzut la alin. (14), în situația în care se intenționează continuarea aceleiași activități cu produse accizabile în regim suspensiv de accize și în aceleași condiții, antrepozitarul autorizat împreună cu antrepozitarul autorizat propus pot solicita ca revocarea autorizației de antrepozitar să producă efecte concomitent cu data la care produce efecte noua autorizație.

SECȚIUNEA a 10-a

Destinatarul înregistrat

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

41. (1) Emiterea autorizației de destinatar înregistrat prevăzută la art. 370 alin. (1) din Codul fiscal intră în competența comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal. Destinatarul înregistrat este persoana prevăzută la art. 336 pct. 8 din Codul fiscal.

(2) Autorizarea destinatarului înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile care se deplasează în regim suspensiv de accize, prevăzut la art. 371 alin. (2) din Codul fiscal, intră în competența autorității vamale teritoriale.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Cererea de autorizare ca destinatar înregistrat

42. (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 371 alin. (1) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie destinatar înregistrat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cererea se întocmește potrivit modelului din anexa nr. 18, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, și este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), autorizarea ca destinatar înregistrat a operatorului economic care deține autorizație de utilizator final se realizează în baza cererii depuse în acest scop la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Cererea se depune exclusiv pentru tipurile și cantitățile de produse accizabile înscrise în autorizația de utilizator final și este însoțită de următoarele documente:

- a) certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului;
- b) copie de pe autorizația de utilizator final deținută de solicitant, valabilă la data depunerii cererii;
- c) copie de pe contractele încheiate cu antrepozitarii autorizați din statele membre de expediere și codurile de acciză ale acestora;
- d) declarația pe propria răspundere privind locurile unde urmează a fi primite produsele și scopul pentru care sunt achiziționate;
- e) denumirea produsului, încadrarea tarifară (codul NC) și încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile.

(4) În aplicarea art. 371 alin. (2) din Codul fiscal, persoana care intenționează să primească doar ocazional produse accizabile, de la un singur expeditor, care se deplasează din alt stat membru în regim suspensiv de accize, depune la autoritatea vamală teritorială cererea prevăzută la alin. (2) în care înscrie denumirea expeditorului și cantitatea-limită de produse accizabile pe care intenționează să o primească, stabilită de comun acord cu expeditorul.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de autorizare ca destinatar înregistrat

43. (1) În sensul art. 372 alin. (1) din Codul fiscal, locul în care destinatarul înregistrat realizează recepția produselor accizabile deplasate în regim suspensiv de accize din alte state membre poate să reprezinte sediul social, în măsura în care acesta îndeplinește condițiile pentru recepția fizică a respectivelor produse, sau un punct de lucru pentru recepția produselor accizabile înregistrat la oficiul registrului comerțului în condițiile prevăzute la alin. (2).

(2) Locurile declarate de către destinatarul înregistrat, altele decât sediul social, nu

reprezintă locuri de livrare directă în sensul art. 401 alin. (3) din Codul fiscal. Totuși, în vederea deplasării în regim suspensiv de la plata accizelor a produselor accizabile către oricare dintre punctele de lucru declarate, exclusiv în scopul realizării supravegherii fiscale, se utilizează opțiunea de livrare directă, operată informatic în programul NSEA Autorizări.

(3) În cazul în care destinatarul înregistrat dorește să primească produse accizabile în regim suspensiv de la plata accizelor în locuri de livrare directă se aplică prevederile pct. 124.

(4) Destinatarul înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile care se deplasează în regim suspensiv de accize, conform prevederilor art. 372 alin. (2) din Codul fiscal, nu poate utiliza opțiunea de livrare directă.

(5) În aplicarea art. 372 alin. (4), autoritatea vamală teritorială verifică realitatea și exactitatea informațiilor și a documentelor depuse de persoana care intenționează să obțină calitatea de destinatar înregistrat.

(6) Autoritatea vamală teritorială poate să solicite persoanei care intenționează să fie destinatar înregistrat orice informație și documente pe care le consideră necesare, după caz, cu privire la:

a) identitatea acesteia;

b) amplasarea și capacitatea maximă de depozitare a locurilor unde se recepționează produsele accizabile;

c) tipurile de produse accizabile, identificate prin încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile ce urmează a fi recepționate în fiecare locație;

d) capacitatea acesteia de a asigura garanția conform prevederilor pct. 8 alin. (20) și (21).

(7) Destinatarii înregistrați care primesc produse energetice în vrac potrivit pct. 14 alin. (1) trebuie să facă dovada deținerii, sub orice formă, de rezervoare fixe, standardizate, calibrate de Biroul Român de Metrologie Legală, în care urmează a fi recepționate produsele energetice.

(8) În acțiunea de verificare, autoritatea vamală teritorială poate solicita sprijinul organelor cu atribuții de control pentru furnizarea unor elemente de preinvestigare în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor de autorizare a fiecărui solicitant.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea ca destinatar înregistrat

44. (1) În aplicarea prevederilor art. 373 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care autorizația se emite de către comisie, cu excepția situației prevăzute la pct. 42 alin. (3), în termen de 30 de zile de la depunerea de către solicitant a documentației complete, potrivit pct. 42 alin. (2) și, după caz, pct. 43 alin. (6), autoritatea vamală teritorială transmite cererea, însoțită de documentația completă și de un referat care cuprinde propunerea de aprobare a cererii, la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Din cuprinsul referatului trebuie să rezulte cu claritate faptul că solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant și a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din

Codul fiscal și la pct. 43, comisia aprobă cererea de autorizare ca destinatar înregistrat. În acest caz autorizația de destinatar înregistrat are termen de valabilitate nelimitat.

(3) După analizarea documentelor depuse de solicitant potrivit pct. 42 alin. (3), dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal și la pct. 43, comisia aprobă cererea de autorizare ca destinatar înregistrat a operatorului care deține autorizație de utilizator final. În acest caz autorizația de destinatar înregistrat este valabilă atât timp cât este valabilă autorizația de utilizator final. Autoritatea vamală teritorială care a emis autorizația de utilizator final are obligația de a comunica la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei data de la care valabilitatea autorizației de utilizator final încetează, în vederea operării în sistemul informatic.

(4) În situațiile prevăzute la pct. 43 alin. (2) și (3), autorizația de destinatar înregistrat conține, în aplicația informatică, opțiunea de livrare directă.

(5) În situația prevăzută la pct. 41 alin. (2), după analizarea documentelor depuse de solicitant, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal și la pct. 43, autoritatea vamală teritorială aprobă cererea de autorizare ca destinatar înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile, iar perioada de valabilitate a autorizației este cea prevăzută la art. 373 alin. (5) din Codul fiscal.

(6) În situațiile prevăzute la alin. (2) și (3), comisia comunică în scris autorizația de destinatar înregistrat la autoritatea vamală teritorială, care la rândul său o comunică solicitantului. În situația prevăzută la alin. (5), autoritatea vamală teritorială comunică în scris solicitantului decizia de autorizare ca destinatar înregistrat ocazional.

(7) În aplicarea art. 373 alin. (7) din Codul fiscal, autorizația de destinatar înregistrat se modifică din oficiu de către autoritatea competentă emitentă, în cazul în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz termenul de începere a valabilității autorizației de destinatar înregistrat modificate rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(8) În aplicarea art. 373 alin. (8) din Codul fiscal, în situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, destinatarul înregistrat solicită modificarea autorizației prin depunerea la autoritatea vamală teritorială a unei cereri, cu respectarea următoarelor condiții:

a) pentru fiecare nouă locație proprie în care urmează a se realiza primirea produselor accizabile, cererea trebuie însoțită de dovada dreptului de deținere sub orice formă legală a spațiului și de certificatul constatator care dovedește înscrierea la oficiul registrului comerțului ca punct de lucru;

b) în cazul modificării datelor de identificare ale destinatarului înregistrat, în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării, acesta trebuie să depună pe lângă cerere și actul adițional/hotărârea asociaților, certificatul de înscriere de mențiuni la oficiul registrului comerțului și, după caz, cazierul judiciar ale administratorilor și certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

c) dacă modificările care intervin se referă la tipul și cantitatea produselor accizabile, cererea trebuie depusă cu cel puțin 60 de zile înainte de recepția produselor, fiind însoțită de lista produselor accizabile, indicându-se codul NC, codul de încadrare în nomenclatorul codurilor de produse accizabile, precum și cantitatea

medie lunară estimată a fi recepționată pe parcursul unui an.

(9) Autoritatea vamală teritorială efectuează verificări și, cu excepția situației prevăzute la pct. 42 alin. (4), transmite documentația autorității fiscale centrale - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, împreună cu un referat care cuprinde fie propunerea de aprobare, fie propunerea de respingere a cererii de completare a autorizației de destinatar înregistrat.

(10) Competența de modificare a autorizației revine comisiei sau autorității vamale teritoriale, în situația prevăzută la pct. 42 alin. (4). Autorizația de destinatar înregistrat modificată ca urmare a prevederilor alin. (8) este valabilă de la data emiterii acesteia.

(11) Produsele accizabile primite în regim suspensiv de accize de către destinatarul înregistrat sunt însoțite de exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, conform pct. 126 alin. (7).

(12) În cazul pierderii autorizației de destinatar înregistrat, titularul autorizației anunță pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a. În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației eliberează, la cerere, un duplicat al acesteia.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Respingerea cererii de autorizare ca destinatar înregistrat

45. (1) În aplicarea art. 374 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care autorizația se emite de către comisie, cu excepția situației prevăzute la pct. 42 alin. (3), dacă în termen de 30 de zile de la depunerea documentației complete, potrivit pct. 42 alin. (2) și, după caz, pct. 43 alin. (6), autoritatea vamală teritorială constată că operatorul economic solicitant nu îndeplinește condițiile pentru a fi propus în vederea autorizării de către comisie, aceasta întocmește un referat prin care propune respingerea cererii de autorizare, care conține motivele ce au condus la luarea acestei decizii, pe care îl transmite la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant și a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială prevăzut la alin. (1), dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal și la pct. 43, comisia respinge cererea de autorizare ca destinatar înregistrat.

(3) În situația prevăzută la pct. 42 alin. (3), după analizarea documentelor depuse de solicitant, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal și la pct. 43, comisia respinge cererea de autorizare ca destinatar înregistrat a operatorului care deține autorizație de utilizator final.

(4) În situația prevăzută la pct. 41 alin. (2), după analizarea documentelor depuse de solicitant, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal și la pct. 43, autoritatea vamală teritorială respinge cererea de autorizare ca destinatar înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Obligațiile destinatarului înregistrat

46. (1) În aplicarea prevederilor art. 375 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, destinatarul înregistrat prevăzut la pct. 41 alin. (1) este obligat să garanteze plata accizelor conform prevederilor de la pct. 8 alin. (20), iar destinatarul înregistrat care primește doar ocazional produse accizabile prevăzut la pct. 41 alin. (2) este obligat să garanteze plata accizelor conform prevederilor de la pct. 8 alin. (21).

(2) În aplicarea prevederilor art. 375 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, destinatarul înregistrat depune la autoritatea vamală teritorială în raza căreia de competență își are sediul social o situație lunară centralizatoare a achizițiilor și livrărilor de produse accizabile. Situația se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 19, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, și se depune on-line până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(3) În aplicarea prevederilor art. 375 alin. (2) din Codul fiscal, destinatarul înregistrat are obligația să respecte prevederile pct. 44 alin. (8).

SECȚIUNEA a 11-a

Expeditoarea înregistrată

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

47. (1) Emiterea autorizației de expeditor înregistrat prevăzută la art. 378 din Codul fiscal intră în competența comisiei. Expeditoarea înregistrată este persoana prevăzută la art. 336 pct. 9 din Codul fiscal.

(2) Intră sub incidența prevederilor art. 378 din Codul fiscal și antrepozitarii autorizați care intenționează să expedieze în regim suspensiv de accize, de la locul de import la antrepozitul fiscal pe care îl dețin, produsele accizabile provenite din operațiuni proprii de import.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Cererea de autorizare ca expeditor înregistrat

48. (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 379 alin. (1) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie autorizată în calitate de expeditor înregistrat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cererea se întocmește potrivit modelului din anexa nr. 20, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, și este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia.

(3) Antrepozitarii autorizați prevăzuți la pct. 47 alin. (2) anexează la cererea menționată la alin. (1) numai următoarele documente:

a) declarația pe propria răspundere cu privire la birourile vamale de intrare prin care produsele accizabile intră pe teritoriul Uniunii Europene;

b) lista produselor accizabile ce urmează a fi importate, codul NC, codul din

Nomenclatorul codurilor de produse accizabile și cantitatea estimată a fi expedită pe parcursul unui an;

c) declarație privind forma de constituire a garanției pentru plata accizelor.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de autorizare ca expeditor înregistrat

49. În aplicarea prevederilor art. 380 lit. a) din Codul fiscal, persoana care intenționează să obțină calitatea de expeditor înregistrat trebuie să depună documentele care sunt menționate în cuprinsul cererii prevăzute la pct. 48.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea ca expeditor înregistrat

50. (1) În aplicarea art. 381 alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 15 zile de la data depunerii de către solicitant a documentației complete potrivit pct. 49, autoritatea vamală teritorială transmite cererea prevăzută la pct. 48 alin. (2), însoțită de documentația aferentă și de un referat care cuprinde propunerea de aprobare a cererii de autorizare, la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Din cuprinsul referatului trebuie să rezulte cu claritate faptul că solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare.

(2) După analizarea referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială și a documentelor depuse de solicitant, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 380 din Codul fiscal și la pct. 49, comisia aprobă cererea de autorizare ca expeditor înregistrat. Autorizația de expeditor înregistrat are termen de valabilitate nelimitat.

(3) În aplicarea art. 381 alin. (6) din Codul fiscal, autorizația de expeditor înregistrat se modifică din oficiu de către comisie, în cazul în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz termenul de începere a valabilității autorizației modificate de expeditor înregistrat rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(4) În aplicarea prevederilor art. 381 alin. (7) din Codul fiscal, în situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, expeditorii înregistrați solicită modificarea autorizației la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei prin depunerea unei cereri, astfel:

a) pentru un nou loc de import, cererea trebuie depusă cu cel puțin 15 zile înainte de punerea în liberă circulație a produselor;

b) dacă se modifică datele de identificare ale expeditorului înregistrat, cererea trebuie depusă în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării, însoțită de actul adițional/hotărârea asociaților, certificatul de înscriere de mențiuni la oficiul registrului comerțului și, după caz, cazierile judiciare ale administratorilor și certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

c) dacă se modifică tipul produselor accizabile, cererea trebuie depusă cu cel puțin 30 de zile înainte de punerea în liberă circulație a produselor.

(5) Competența de modificare a autorizației revine comisiei. Autorizația de expeditor înregistrat modificată conform prevederilor alin. (4) este valabilă de la data

emiterii acesteia.

(6) În cazul pierderii autorizației de expeditor înregistrat, titularul autorizației anunță pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(7) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației eliberează, la cerere, un duplicat al acesteia.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Respingerea cererii de autorizare ca expeditor înregistrat

51. (1) În aplicarea art. 382 alin. (1) din Codul fiscal, dacă în termen de 15 de zile de la depunerea documentației complete potrivit pct. 48, autoritatea vamală teritorială constată că operatorul economic solicitant nu îndeplinește condițiile pentru a fi propus în vederea autorizării de către comisie, aceasta întocmește un referat prin care propune respingerea cererii de autorizare, care conține motivele ce au condus la luarea acestei decizii, pe care îl transmite la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant și a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială prevăzut la alin. (1), dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 380 din Codul fiscal și la pct. 49, comisia respinge cererea de autorizare ca expeditor înregistrat.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Obligațiile expeditorului înregistrat

52. (1) În aplicarea prevederilor art. 383 alin. (1), expeditorul înregistrat este obligat să garanteze plata accizelor conform prevederilor de la pct. 8 alin. (17).

(2) În aplicarea art. 383 alin. (2) din Codul fiscal, expeditorul înregistrat are obligația să respecte prevederile pct. 50 alin. (4).

(3) În aplicarea art. 383 alin. (3) din Codul fiscal, expeditorul înregistrat depune la autoritatea vamală teritorială în raza căreia de competență își are sediul social o situație lunară centralizatoare a achizițiilor și livrărilor de produse accizabile. Situația se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 21, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, și se depune on-line până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

SECȚIUNEA a 12-a

Importatorul autorizat

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

53. Emiterea autorizației de importator autorizat intră în competența comisiei. Importatorul autorizat este persoana prevăzută la art. 336 pct. 13 din Codul fiscal.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Cererea de autorizare ca importator autorizat

54. (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 387 alin. (1) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie autorizată în calitate de importator autorizat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cererea se întocmește potrivit modelului din anexa nr. 20 și este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de autorizare ca importator autorizat

55. În aplicarea prevederilor art. 388 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, persoana care intenționează să obțină calitatea de importator autorizat trebuie să depună documentele care sunt menționate în cuprinsul cererii prevăzute la pct. 54.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea ca importator autorizat

56. (1) În aplicarea art. 389 alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 15 zile de la data depunerii de către solicitant a documentației complete, autoritatea vamală teritorială transmite cererea prevăzută la pct. 54 alin. (1), însoțită de documentația aferentă și de un referat care cuprinde propunerea de aprobare a cererii, la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Din cuprinsul referatului trebuie să rezulte cu claritate faptul că solicitantul îndeplinește condițiile de autorizare.

(2) După analizarea referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială și a documentelor depuse de solicitant, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 388 din Codul fiscal și la pct. 55, comisia aprobă cererea de autorizare ca importator autorizat. Autorizația de importator autorizat are termen de valabilitate nelimitat.

(3) În aplicarea art. 389 alin. (6) din Codul fiscal, autorizația de importator autorizat se modifică din oficiu de către comisie, în cazul în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz termenul de începere a valabilității autorizației modificate de importator autorizat rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(4) În aplicarea prevederilor art. 389 alin. (7) din Codul fiscal, în situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, importatorii autorizați solicită modificarea autorizației la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei prin depunerea unei cereri, cu respectarea următoarelor condiții:

a) dacă se modifică datele de identificare ale importatorului autorizat, cererea trebuie depusă în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării, însoțită de actul adițional/hotărârea asociaților, certificatul de înscriere de mențiuni la oficiul registrului comerțului și, după caz, cazierul judiciar ale administratorilor și

certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

b) în situația în care modificările care intervin se referă la tipul produselor accizabile, cererea trebuie depusă cu cel puțin 60 de zile înainte de realizarea importului.

(5) Competența de modificare a autorizației revine comisiei. Autorizația de importator autorizat modificată conform prevederilor alin. (4) este valabilă de la data emiterii acesteia.

(6) În cazul pierderii autorizației de importator autorizat, titularul autorizației anunță pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(7) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației eliberează, la cerere, un duplicat al acesteia.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Respingerea cererii de autorizare ca importator autorizat

57. (1) În aplicarea art. 390 alin. (1) din Codul fiscal, dacă în termen de 15 de zile de la depunerea documentației complete potrivit pct. 54, autoritatea vamală teritorială constată că operatorul economic solicitant nu îndeplinește condițiile pentru a fi propus în vederea autorizării de către comisie, aceasta întocmește un referat prin care propune respingerea cererii de autorizare, care conține motivele ce au condus la luarea acestei decizii, pe care îl transmite la autoritatea fiscală centrală - direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant și a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială prevăzut la alin. (1), dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 388 din Codul fiscal și la pct. 55, comisia respinge cererea de autorizare ca expeditor înregistrat.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Obligațiile importatorului autorizat

58. (1) În aplicarea prevederilor art. 391 alin. (1) din Codul fiscal, importatorul autorizat este obligat să garanteze plata accizelor conform prevederilor pct. 8 alin. (22).

(2) În aplicarea art. 391 alin. (2) din Codul fiscal, importatorul autorizat are obligația să respecte prevederile pct. 56 alin. (4).

SECȚIUNEA a 13-a

Excepții de la regimul de accizare pentru produse energetice și energie electrică

59. (1) În sensul art. 394 alin. (1) din Codul fiscal, nu se datorează accize pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (1) din Codul fiscal și care nu se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, atunci când sunt livrate operatorilor economici care declară pe propria răspundere că utilizează produsele respective în

unul dintre scopurile prevăzute la art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. a), b) și e) din Codul fiscal.

(2) Pentru cărbunele, cocsul și gazul natural prevăzute la art. 355 alin. (3) din Codul fiscal se aplică prevederile pct. 72.

(3) În aplicarea alin. (1), înainte de fiecare livrare a produselor energetice cumpărătorul are obligația să transmită furnizorului de produse energetice din România o declarație pe propria răspundere, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 22, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

60. (1) Pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal nu se datorează accize atunci când sunt livrate operatorilor economici care dețin autorizații de utilizator final pentru utilizarea produselor respective în unul dintre scopurile prevăzute la art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. a), b) și e) din Codul fiscal.

(2) Prevederile alin. (1) cu privire la deținerea autorizației de utilizator final nu se aplică:

a) produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal care nu sunt destinate a fi utilizate, puse în vânzare ori utilizate drept combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire;

b) produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal care sunt prezentate în ambalaje destinate comercializării cu amănuntul.

(3) Operatorii economici care achiziționează produse energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal ce nu sunt destinate a fi utilizate, puse în vânzare ori utilizate drept combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire, notifică acest fapt autorității vamale teritoriale.

(4) Notificarea prevăzută la alin. (3) se întocmește potrivit modelului din anexa nr. 23, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(6) Exceptarea de regimul de accizare pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal supuse notificării, produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (5). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate al notificării este de un an de la data înregistrării.

(7) Operatorii economici au obligația de a transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială potrivit alin. (5). Transmiterea notificării nu este necesară atunci când produsele respective provin din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(8) Cantitățile de produse energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal înscrise în notificare pentru care nu se datorează accize, se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a acestora și de parametrii tehnici ai instalațiilor pe o perioadă de un an. Cantitățile de produse energetice înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

61. (1) Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final potrivit pct. 60 alin. (1) beneficiază de exceptare de la regimul de accizare atunci când produsele

energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal sunt achiziționate de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat, provin din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), destinatarul înregistrat are dreptul să livreze produsele energetice în exceptare de la regimul de accizare numai dacă deține autorizație de utilizator final exclusiv pentru livrările către operatorii economici autorizați în calitate de utilizatori finali potrivit pct. 60 alin. (1). Calitatea de utilizator final exclusiv pentru livrările către alți utilizatori finali permite destinatarului înregistrat să efectueze livrări în exceptare de la regimul de accizare către alți utilizatori finali, dar nu îi dă dreptul de a le utiliza el însuși în exceptare de la regimul de accizare.

(3) În situația prevăzută la alin. (2), produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal transportate în vrac conform pct. 15 alin. (1), se livrează către un singur utilizator final direct, utilizând opțiunea de livrare directă prevăzută la art. 401 alin. (3) din Codul fiscal.

(4) Atunci când produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal utilizate de operatorul economic care deține autorizație de utilizator final provin din achiziții intracomunitare proprii, acesta trebuie să dețină și calitatea de destinatar înregistrat.

(5) Autorizațiile de utilizator final se eliberează de autoritatea vamală teritorială, la cererea scrisă a operatorilor economici.

(6) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmește conform modelului din anexa nr. 24, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, și este însoțită de documentele prevăzute în aceasta.

(7) În termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii, autoritatea vamală teritorială eliberează autorizația de utilizator final, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 25, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) administratorul solicitantului nu are înscrise fapte de natura celor prevăzute la alin. 364 alin. (1) lit. d) în cazierul judiciar;

c) solicitantul deține, sub orice formă legală, utilajele, terenurile și clădirile;

(8) Autoritatea vamală teritorială atribuie și înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator, modelul autorizației fiind prevăzut în anexa nr. 25.

(9) După emiterea autorizației de utilizator final, autoritatea vamală teritorială transmite, la cerere, o copie a acestei autorizații operatorului economic care furnizează produsele energetice în regim de exceptare de accize.

(10) Eliberarea autorizației de utilizator final este condiționată de prezentarea de către operatorul economic solicitant a dovezii privind constituirea unei garanții în favoarea autorității fiscale teritoriale, după cum urmează:

a) pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a) - e) și g) din Codul fiscal, nivelul garanției ce trebuie constituite reprezintă 50% din valoarea accizelor aferente cantităților de produse energetice înscrise în autorizația de utilizator final;

b) pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, altele

decât cele de la alin. (3) de la același articol, nivelul garanției ce trebuie constituite reprezintă o sumă echivalentă cu 50% din valoarea obținută prin aplicarea nivelului accizelor prevăzut la nr. crt. 12 din anexa nr. 1 de la titlul VIII din Codul fiscal, asupra cantităților de produse energetice înscrise în autorizația de utilizator final;

(11) Garanția stabilită în conformitate cu prevederile alin. (10) se reduce după cum urmează:

a) cu 50%, în cazul în care operatorul economic și-a desfășurat activitatea în calitate de utilizator final de produse energetice în ultimii 2 ani consecutivi, fără încălcarea legislației fiscale în domeniul accizelor;

b) cu 75%, în cazul în care operatorul economic și-a desfășurat activitatea în calitate de utilizator final de produse energetice în ultimii 3 ani consecutivi, fără încălcarea legislației fiscale în domeniul accizelor;

c) cu 100%, în cazul în care operatorul economic și-a desfășurat activitatea în calitate de utilizator final de produse energetice în ultimii 4 ani consecutivi, fără încălcarea legislației fiscale în domeniul accizelor;

(12) Garanția se constituie sub formă de depozit în numerar și/sau de garanții personale, cu respectarea prevederilor pct. 8.

(13) Garanția poate fi deblocată, total sau parțial, la solicitarea operatorului economic, cu viza autorității fiscale teritoriale, pe măsură ce operatorul economic face dovada utilizării produselor energetice în scopul pentru care acestea au fost achiziționate.

(14) Garanția se execută atunci când se constată că produsele energetice achiziționate în regim de exceptare de la regimul de accizare au fost folosite în alt scop decât cel exceptat, și contravaloarea accizelor aferente acestor produse nu a fost plătită potrivit art. 345 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal.

(15) În situația prevăzută la alin. (4) garanția prevăzută la alin. (10) acoperă și garanția aferentă calității de destinatar înregistrat.

(16) Termenul de valabilitate a autorizației de utilizator final este de un an de la data emiterii. Cantitatea de produse energetice înscrisă în autorizația de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiași perioade de valabilitate a autorizației.

62. (1) Deținătorii autorizațiilor de utilizator final prevăzuți la pct. 60 alin. (1) au obligația de a înștiința autoritatea vamală teritorială despre orice modificare pe care intenționează să o aducă asupra datelor în baza cărora a fost emisă autorizația de utilizator final, cu minimum 5 zile lucrătoare înainte de producerea respectivei modificări.

(2) În cazul modificărilor care se înregistrează la oficiul registrului comerțului, operatorul economic are obligația de a înștiința autoritatea vamală teritorială, în termen de 30 de zile de la data emiterii documentului care atestă modificarea și să prezinte o copie de pe acest document.

63. Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final au obligația de a transmite on-line autorității vamale teritoriale emitente a autorizației, lunar, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția și utilizarea produselor energetice, care va cuprinde informații cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse energetice

achiziționată, cantitatea utilizată/comercializată, stocul de produse energetice la sfârșitul lunii de raportare, cantitatea de produse finite realizate, cantitatea de produse finite expediate și destinatarul produselor, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 26, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

64. (1) Autoritatea vamală teritorială revocă autorizația de utilizator final în următoarele situații:

a) operatorul economic a comis fapte repetate ce constituie contravenții la regimul produselor accizabile, potrivit Codului fiscal;

b) destinarii înregistrați prevăzuți la pct. 61 alin. (2), care dețin autorizație de utilizator final exclusiv pentru livrările către operatorii economici autorizați în calitate de utilizatori finali, nu fac dovada livrării efective a produselor energetice către utilizatorii finali prevăzuți la pct. 60 alin. (1);

c) operatorul economic a utilizat produsul energetic achiziționat altfel decât în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final;

d) asupra datelor în baza cărora a fost emisă autorizația de utilizator final au intervenit modificări care nu au fost comunicate potrivit pct. 62;

e) utilizatorul final înregistrează obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, mai vechi de 60 de zile față de termenul legal de plată.

(2) Decizia de revocare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului și produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

65. (1) Autoritatea vamală teritorială poate anula autorizația de utilizator final atunci când i-au fost oferite la autorizare informații inexacte sau incomplete în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizația de utilizator final.

(2) Decizia de anulare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului și produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

66. (1) Operatorul economic poate contesta decizia de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final, potrivit legislației în vigoare.

(2) Contestarea deciziei de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(3) O nouă autorizație de utilizator final va putea fi obținută după 6 luni de la data revocării sau anulării autorizației.

(4) Stocurile de produse energetice înregistrate la data revocării sau anulării autorizației de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

67. Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici prevăzuți la pct. 60 alin. (1) prin înscrierea acestora în registre speciale și asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei operatorilor economici autorizați în calitate de utilizatori finali, listă care se actualizează până la data de 15 a fiecărei luni.

68. În aplicarea art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul fiscal, prin costul unui produs se înțelege suma tuturor achizițiilor de bunuri și servicii la care se adaugă cheltuielile de personal și consumul de capital fix la nivelul unei activități, așa cum este definită la pct. 1 alin. (4) - (6). Acest cost este calculat ca un cost mediu pe unitate. În înțelesul prezentelor norme metodologice, prin costul energiei electrice se înțelege valoarea reală de cumpărare a energiei electrice sau costul de producție al energiei electrice, dacă este produsă în întreprindere.

69. În sensul art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. b) din Codul fiscal, cu titlu de exemplu, se consideră utilizare duală a produselor energetice:

a) cărbunele, cocsul și gazul natural utilizate ca reductant chimic în procesul de producție a fierului, zincului și a altor metale neferoase;

b) cocsul utilizat în furnalele cu arc electric pentru a regla activitatea oxigenului în procesul de topire a oțelului;

c) cărbunele și cocsul utilizate în procesul de recarburare a fierului și oțelului;

d) gazul utilizat pentru a menține sau a crește conținutul de carbon al metalelor în timpul tratamentelor termice;

e) gazul natural utilizat drept reductant în sistemele pentru controlul emisiilor;

f) cocsul utilizat ca o sursă de dioxid de carbon în procesul de producție a carbonatului de sodiu;

g) acetilena utilizată prin ardere pentru tăierea/lipirea metalelor.

h) cărbunele utilizat drept combustibil în procesul de producție al zahărului concomitent cu utilizarea dioxidului de carbon generat prin arderea cărbunelui, în scopul realizării aceluiași proces de producție, astfel cum rezultă din decizia Curții de Justiție Europene în Cauza C-426/12.

70. În sensul art. 394 alin. (1) pct. 2, lit. c) din Codul fiscal, prin procese metalurgice se înțelege acele procese industriale de transformare a materiilor prime naturale și/sau artificiale, după caz, în produse finite sau semifabricate care se încadrează în nomenclatura CAEN la secțiunea C "Industria prelucrătoare", diviziunea 24 "Prelucrarea metalelor de bază", în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1.893/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a Nomenclatorului statistic al activităților economice NACE a doua revizuire și de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 3.037/90 al Consiliului, precum și a anumitor regulamente CE privind domeniul statistice specifice, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 393 din 30 decembrie 2006.

71. În sensul art. 394 alin. (1) pct. 2. lit. e) din Codul fiscal, prin procese mineralogice se înțelege procesele clasificate în nomenclatura CAEN la secțiunea C "Industria prelucrătoare", diviziunea 23 "Fabricarea altor produse minerale nemetalice", în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1.893/2006 al Parlamentului European și al Consiliului.

72. (1) Pentru produsele energetice reprezentând cărbune, cocs, gaz natural și pentru energia electrică, prevăzute la art. 355 alin. (3) și, respectiv la art. 358 alin. (1) din Codul fiscal, care urmează a fi utilizate în scopurile exceptate de la plata accizelor, operatorii economici utilizatori notifică acest fapt autorității vamale teritoriale. Notificarea se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală

teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(3) Exceptarea de la plata accizelor pentru produsele energetice supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (2). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(4) Operatorul economic utilizator transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială. Transmiterea notificării nu este necesară atunci când produsele respective provin din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(5) Cantitățile de cărbune, cocs, gaz natural sau energia electrică pentru care nu se datorează accize înscrise în notificare se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a acestora și de parametri tehnici ai instalațiilor pe o perioadă de un an. Cantitățile de cărbune, cocs, gaz natural sau energia electrică înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

73. În toate situațiile în care se constată că produsele energetice și energia electrică, achiziționate în exceptare de la regimul de accizare potrivit art. 394 din Codul fiscal, au fost utilizate altfel decât potrivit scopului declarat, se procedează la recuperarea accizelor devenite exigibile potrivit art. 340 alin. (4) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 14-a

Scutiri de la plata accizelor

SUBSECȚIUNEA 1

Scutiri generale

74. (1) Scutirile de la plata accizelor prevăzute la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se acordă direct pe baza certificatului de scutire prevăzut la alin. (9) dacă beneficiarul achiziționează produsele accizabile de la un antrepozit fiscal sau de la un expeditor înregistrat, denumiți în continuare furnizori, cu excepția situațiilor prevăzute la pct. 75 - 77.

(2) Beneficiază de scutire și contractanții forțelor armate aparținând oricărui stat parte la Tratatul Atlanticului de Nord, așa cum sunt definiți în Acordul dintre părțile la tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor, încheiat la Londra la 19 iunie 1951, precum și Ministerul Apărării Naționale când achiziționează produse accizabile pentru/sau în numele forțelor NATO.

(3) Certificatul de scutire se întocmește de către beneficiarul scutirii și se certifică de autoritatea competentă a statului membru gazdă al acestuia înainte de expedierea produselor accizabile. În cazul României, autoritatea competentă pentru ștampilarea certificatelor de scutire este autoritatea vamală teritorială care deservește beneficiarul.

(4) În situația în care beneficiarul scutirii se află pe teritoriul României, certificatul de scutire se întocmește în două exemplare:

a) un exemplar se păstrează de către expeditor, ca parte a documentației sale;

b) exemplarul al doilea însoțește transportul de la furnizor la beneficiar și se păstrează de către beneficiarul scutirii.

(5) Pentru aplicarea scutirilor prevăzute la art. 395 alin. (1) lit. a), b) și d) din Codul fiscal, beneficiarul scutirii se adresează Ministerului Afacerilor Externe, în vederea stabilirii cantităților de produse accizabile care pot fi achiziționate în regim de scutire, pe grupele de produse prevăzute la art. 335 din Codul fiscal.

(6) În cazul scutirilor prevăzute la art. 395 alin. (1) lit. c) și, după caz, lit. d) din Codul fiscal, beneficiarul scutirii - persoană juridică se adresează Ministerului Apărării Naționale, în vederea determinării cantităților de produse accizabile care pot fi achiziționate în regim de scutire, pe grupele de produse prevăzute la art. 335 din Codul fiscal.

(7) Cantitățile solicitate potrivit prevederilor de la alin. (5) și (6) reprezintă necesarul estimat la nivelul unui an sau, după caz, necesarul aferent perioadei de staționare pe teritoriul României atunci când această perioadă este mai mică de un an.

(8) După stabilirea cantităților de produse accizabile, Ministerul Afacerilor Externe sau Ministerul Apărării Naționale, după caz, va transmite autorității vamale teritoriale care deservește beneficiarul o situație centralizatoare cuprinzând cantitățile stabilite pentru fiecare beneficiar. Autoritatea vamală teritorială certifică, pe baza situației centralizatoare, certificatele de scutire pentru fiecare solicitant.

(9) Modelul certificatului de scutire se utilizează și în cazul achizițiilor de produse accizabile în regim de scutire de pe teritoriul României.

(10) În cazul situațiilor în care operațiunile sunt scutite de TVA și se utilizează certificatul de scutire de TVA, acesta asigură și aplicarea scutirii de la plata accizelor.

(11) În situațiile prevăzute la alin. (9) și (10), certificatul de scutire reprezintă actul doveditor privind scutirea de la plata accizelor pentru antrepozitarul autorizat sau expeditorul înregistrat.

(12) Antrepozitarul autorizat expeditor sau expeditorul înregistrat are obligația de a înregistra în evidențele sale certificatele de scutire, aferente fiecărei operațiuni în parte.

(13) Deplasarea produselor accizabile de la furnizor la beneficiar este însoțită pe lângă certificatul de scutire și de documentul administrativ electronic tipărit prevăzut la art. 402 din Codul fiscal.

(14) În cazul prevăzut la alin. (13), la sosirea produsului la beneficiar, acesta trebuie să întocmească raportul de primire potrivit prevederilor art. 404 din Codul fiscal.

75. (1) În cazul carburanților achiziționați prin stațiile de distribuție, scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se acordă prin restituire.

(2) Beneficiarii scutirilor de la plata accizelor prevăzute la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se adresează Ministerului Afacerilor Externe sau, după caz, Ministerului Apărării Naționale, pentru determinarea cantităților anuale de carburanți, defalcate pe luni, ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de accize, pentru fiecare autoturism și persoană în parte.

(3) Ministerul Afacerilor Externe și Ministerul Apărării Naționale transmit autorității vamale teritoriale ce deservește beneficiarul lista cuprinzând cantitățile de carburanți determinate potrivit alin. (2).

(4) Cu ocazia fiecărei aprovizionări cu carburanți auto de la stațiile de distribuție, beneficiarul scutirii trebuie să solicite bonul fiscal emis prin aparatul de marcat electronic fiscal. Bonul fiscal trebuie să aibă înscris pe verso numărul de înmatriculare al autoturismului și denumirea/numele cumpărătorului.

(5) În vederea restituirii sumelor reprezentând accize, beneficiarii scutirilor depun la autoritatea fiscală teritorială, până la finele lunii următoare celei pentru care se solicită restituirea, inclusiv pentru personalul angajat, următoarele documente:

a) cererea de restituire, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 27, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice;

b) un centralizator în care vor fi enumerate bonurile fiscale și cantitățile de carburanți achiziționate în luna pentru care se face solicitarea, la care atașează bonurile fiscale certificate în mod corespunzător de vânzător.

(6) După verificarea concordanței dintre informațiile din cererea de restituire și datele cuprinse în bonurile fiscale, compartimentul de specialitate din cadrul autorității fiscale teritoriale care deservește beneficiarul determină suma de restituit reprezentând accize.

(7) Restituirea accizelor se efectuează în termen de 45 de zile de la data depunerii documentației complete.

(8) După soluționarea cererii, documentele originale se restituie beneficiarului.

76. (1) În cazul importului de produse accizabile dintr-o țară terță, regimul de scutire de accize prevăzut la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se acordă direct în baza certificatului de scutire prevăzut în anexa nr. 28, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(2) Certificatul de scutire se întocmește de beneficiar în două exemplare vizate de autoritatea vamală teritorială care deservește beneficiarul, pentru fiecare operațiune în parte.

(3) Transportul produselor accizabile de la biroul vamal de intrare în România, ori de la un birou vamal de intrare pe teritoriul Uniunii Europene, până la beneficiar, este însoțit de un exemplar al certificatului de scutire și de documentul vamal.

(4) După încheierea deplasării, beneficiarul păstrează documentele prevăzute la alin. (3). În cazul transportului produselor accizabile de la biroul vamal de intrare în România până la beneficiar, cel de-al doilea exemplar al certificatului de scutire se păstrează de biroul vamal de intrare în România.

(5) În baza certificatului de scutire prevăzut în anexa nr. 28, scutirea de la plata accizelor se acordă direct și în cazul în care beneficiarii scutirii achiziționează produsele accizabile de la un importator care a pus în liberă circulație respectivele produse, cu plata accizelor.

(6) În situația de la alin. (5), un exemplar al certificatului de scutire însoțește transportul produselor accizabile de la importator către beneficiar și se păstrează de către acesta, iar al doilea exemplar se păstrează de către importator.

(7) Importatorul livrează beneficiarului scutirii produsele accizabile la prețuri fără accize și va solicita restituirea accizelor aferente cantităților astfel livrate.

(8) În vederea restituirii sumelor reprezentând accizele, importatorul depune până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se solicită restituirea, la autoritatea fiscală teritorială la care este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe,

următoarele documente:

- a) cererea de restituire de accize;
- b) copia facturilor de livrare către beneficiarul scutirii, în care este înscrisă mențiunea "scutit de accize";
- c) dovada plății accizelor în vamă;
- d) copia certificatului de scutire, aferent fiecărei operațiuni.

(9) Modelul cererii de restituire a accizei este prevăzut în anexa nr. 27.

(10) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de importator și va decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin întocmirea unui proces-verbal în care se înscriu quantumul sumelor reprezentând accize aprobate la restituire, pentru care se emite și o decizie de admitere, sau după caz, motivele de fapt și de drept, în cazul respingerii totale sau parțiale a cererii de restituire.

(11) În cazul deciziei de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

77. (1) În cazul energiei electrice și al gazului natural, scutirea prevăzută la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se acordă în baza certificatului de scutire, întocmit de beneficiar potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 28, întocmit de beneficiar și vizat de autoritatea vamală teritorială care deservește beneficiarul.

(2) Termenul de valabilitate a certificatului de scutire este de un an calendaristic de la data vizării acestuia potrivit alin. (1).

(3) Certificatul de scutire se întocmește în două exemplare. Un exemplar rămâne la beneficiar, iar al doilea se reține de către operatorul economic de gaz natural și de energie electrică care realizează furnizarea direct către beneficiar.

(4) În baza certificatului de scutire, furnizorul de gaz natural și furnizorul de energie electrică emit beneficiarului facturi la prețuri fără accize.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Scutiri pentru alcool etilic și alte produse alcoolice

78. (1) În înțelesul art. 397 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, prin alcool etilic complet denaturat se înțelege alcoolul etilic denaturat cu eurodenaturantul prevăzut la alin. (2), precum și cu denaturanții comunicați Comisiei Europene și acceptați de către aceasta și celelalte state membre.

(2) În România, formula admisă a fi utilizată pentru denaturarea completă a alcoolului, în concentrație pe hectolitrul de alcool pur, este următoarea: izopropanol (nr. CAS 67-63-0) 3 litri (chimic pur), metiletiletană (butanonă) (nr. CAS 78-93-3) 3 litri (chimic pură) și benzoat de denatoniu (nr. CAS 3734-33-6) 1 gram (chimic pur).

(3) În aplicarea art. 397 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, substanțele admise pentru denaturarea alcoolului etilic destinat a fi utilizat pe teritoriul României pentru fabricarea de produse ce nu sunt destinate consumului uman, substanțele admise pentru denaturarea acestuia, în concentrație pe hectolitrul de alcool pur, sunt cel puțin două din următoarele:

- a) pentru produsele cosmetice:
 1. dietilftalat (nr. CAS 84-66-2) 0,1 litri (chimic pur);

2. ulei de mentă 0,15 litri;
3. ulei de lavandă 0,15 litri;
4. benzoat de benzil (nr. CAS 120-51-4) 5 litri (chimic pur);
5. izopropanol (nr. CAS 67-63-0) 2 litri (chimic pur);
6. 1,2 propandiol (nr. CAS 57-55-6) 2 litri (chimic pur);
7. terțbutanol (nr. CAS 75-65-0) 80 grame (chimic pur);
8. benzoat de denatoniu (nr. CAS 3734-33-6) 1 gram (chimic pur);

Prin produse cosmetice se înțelege orice substanță sau amestec destinate punerii în contact cu părțile externe ale corpului uman, respectiv epidermă, zonele cu păr, unghii, buze și organe genitale externe, sau cu dinții și mucoasele cavității orale, cu scopul exclusiv sau principal de a le curăța, de a le parfuma, de a schimba aspectul acestora, de a le proteja, de a le menține în condiții bune sau de a corecta mirosurile corpului, așa cum este prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 1223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind produsele cosmetice, cu modificările și completările ulterioare.

b) pentru alte produse decât cele cosmetice:

1. alcoolii superiori 3 kg;
2. violet de metil (nr. CAS 8004-87-3; C.I. 42535) 0,1 grame (chimic pur);
3. monoetilenglicol (nr. CAS 107-21-1) 0,35 kilograme (chimic pur);
4. salicilat de etil/metil (nr. CAS 118-61-6/nr. CAS 119-36-8) 0,06 kilograme (chimic pur);
5. albastru de metilen (nr. CAS 61-73-4; C.I. 52015) 0,35 grame (chimic pur);
6. terțbutanol (nr. CAS 75-65-0) 80 grame (chimic pur);
7. etil terțbutil eter (nr. CAS 637-92-3) 2 litri (chimic pur);
8. izopropanol (nr. CAS 67-63-0) 2 litri (chimic pur).

(4) Cantitățile/Volumele de substanțe prevăzute la alin. (2) și (3) sunt exprimate în substanță cu puritate 100% și trebuie să se regăsească la finalul operațiunii de denaturare, după omogenizare în produsul finit.

(5) Cantitățile/Volumele de substanțe prevăzute la alin. (2) și (3) pot fi depășite cu maximum 10%.

(6) Pentru denaturarea alcoolului etilic destinat produselor cosmetice nu pot fi utilizate următoarele formule:

- a) formula de denaturare care cuprinde doar uleiul de lavandă și uleiul de mentă; și
- b) formula de denaturare care cuprinde doar uleiul de mentă și 1,2 propandiol.

(7) Pentru alcoolul etilic destinat altor produse decât cele cosmetice nu poate fi utilizată formula de denaturare care cuprinde doar albastrul de metilen și violetul de metil.

(8) Operatorii economici utilizatori de alcool complet denaturat sau parțial denaturat, care, din motive sanitare, tehnice sau comerciale, nu pot folosi alcoolul denaturat cu substanțele prevăzute la alin. (2) și (3), pot solicita avizul laboratorului vamal pentru utilizarea de către antrepozitele fiscale din România a substanțelor pe care ei le propun. Solicitarea trebuie să cuprindă motivele pentru care este necesară aprobarea acelu denaturant specific și descrierea componentelor de bază ale denaturantului propus, precum și declarația pe propria răspundere a faptului că celelalte componente ale produsului în care se utilizează alcoolul denaturat nu intră în

reacție cu substanțele propuse ca denaturanți, astfel încât să anuleze denaturarea. Acest aviz este eliberat numai pe baza analizelor de laborator efectuate mostrelor de alcool etilic denaturat cu substanțele respective prezentate de producătorii în cauză. Avizul stă la baza documentației necesare eliberării autorizației de utilizator final.

(9) Operatorii economici utilizatori de alcool parțial denaturat, care au primit avizul laboratorului vamal pentru utilizarea unor substanțe de denaturare a alcoolului etilic, altele decât cele prevăzute la alin. (3), pot efectua achiziții de alcool etilic astfel denaturat și de la antrepozite fiscale din alte state membre.

(10) În înțelesul art. 397 alin. 91) lit. b) din Codul fiscal, prin produse destinate consumului uman se înțelege produsele alimentare astfel cum sunt definite la art. 2 pct. 1 din Legea nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare, cu modificările și completările ulterioare.

79. (1) Denaturarea alcoolului etilic se efectuează exclusiv în antrepozitele fiscale de producție alcool etilic - materie primă, în care respectivul alcool etilic a fost realizat.

(2) Denaturarea alcoolului etilic se efectuează în antrepozitele fiscale de producție autorizate pentru această operațiune, sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(3) Pentru obținerea soluțiilor de spălat sau de curățare este permisă numai utilizarea alcoolului tehnic rezultat exclusiv ca produs secundar din procesul de obținere a alcoolului etilic rafinat și care datorită compoziției sale nu poate fi utilizat în industria alimentară, denaturat potrivit pct. 78 alin. (3) lit. b) coroborat cu pct. 78 alin. (7) sau prin utilizarea denaturantului pentru care s-a primit avizul laboratorului vamal, potrivit pct. 78 alin. (8) și (9).

(4) Realizarea în interiorul antrepozitelor fiscale de producție a produselor care nu sunt destinate consumului uman prevăzut la pct. 78 alin. (10) este interzisă.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitului fiscal de producție în care a fost produs și a fost denaturant alcoolul etilic - materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.

(6) Operațiunea de denaturare a alcoolului etilic se poate realiza astfel:

a) fie prin adăugarea succesivă a substanțelor denaturante admise în cantitatea de alcool ce urmează a fi denaturată;

b) fie prin adăugarea în cantitatea de alcool ce urmează a fi denaturată a unui amestec realizat în prealabil din substanțele denaturante admise.

(7) Responsabilitatea respectării procedurii de denaturare și a omogenizării substanțelor prevăzute la pct. 78 alin. (2) și (3) în masa de produs finit realizat în antrepozitul fiscal, revine antrepozitarului autorizat. În cazul achizițiilor intracomunitare și al importurilor de alcool denaturat, responsabilitatea privind omogenizarea substanțelor prevăzute la pct. 78 alin. (2) și (3) în masa de alcool denaturat revine persoanei care efectuează achiziția intracomunitară sau importul, respectiv, antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat, după caz.

(8) Este interzisă livrarea în vrac a alcoolului etilic denaturat de la un antrepozit fiscal de producție alcool etilic - materie primă - către operatorii economici care nu dețin autorizație de utilizatori finali. Prin livrare în vrac a alcoolului etilic denaturat

se înțelege transportul produsului în stare vărsată, potrivit pct. 12 alin. (1).

(9) Deplasarea intracomunitară a alcoolului complet denaturat este însoțită de documentul de însoțire prevăzut la art. 416 din Codul fiscal.

80. (1) În aplicarea art. 397 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, prin medicamente se înțelege produsele definite în directivele 2001/82/CE și 2001/83/CE.

(2) În sensul art. 397 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal, prin procese de fabricație se înțelege totalitatea procedeelelor folosite pentru transformarea materiilor prime și a semifabricatelor în produse finite, cu condiția ca produsele finite să nu conțină alcool.

81. (1) În situațiile de scutire directă, pentru produsele prevăzute la art. 397 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să fie efectuată direct de la un antrepozit fiscal, din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(2) În situațiile de scutire indirectă, pentru produsele prevăzute la art. 397 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să fie efectuată direct de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat sau din operațiuni proprii de import. Destinatarul înregistrat care livrează produse ce urmează a fi utilizate într-un scop scutit de la plata accizelor va evidenția în factură contravaloarea accizelor plătite la bugetul de stat.

(3) Atunci când utilizatorul face achiziții intracomunitare de alcool etilic în vederea utilizării în scopurile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. b) - i) din Codul fiscal, trebuie să dețină și calitatea de destinatar înregistrat.

(4) În cazul alcoolului etilic importat dintr-o țară terță în vederea utilizării în scopurile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. b) - i) din Codul fiscal, importatorul trebuie să fie și utilizatorul materiei prime.

82. (1) Scutirea de accize se acordă direct:

a) în situațiile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. d) și f) din Codul fiscal;

b) în situația prevăzută la art. 397 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, numai pentru producția de alcool sanitar;

c) în situațiile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. a), c) și e) din Codul fiscal.

(2) Beneficiază de scutirea directă prevăzută la alin. (1) lit. b) și c) numai antrepozitarii autorizați care funcționează în sistem integrat. Prin sistem integrat se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări.

(3) În toate situațiile de scutire directă, scutirea se acordă pe baza autorizației de utilizator final.

83. (1) Autorizația de utilizator final se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(2) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmește conform modelului prevăzut în anexa nr. 24. Cererea, însoțită de documentele prevăzute expres în aceasta, se depune la autoritatea vamală teritorială.

(3) Autoritatea vamală teritorială aprobă eliberarea autorizației de utilizator final, în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) administratorul solicitantului nu are înscrise fapte de natura celor prevăzute la

art. 364 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal în cazierul judiciar;

c) solicitantul deține utilajele, terenurile și clădirile sub orice formă legală;

d) solicitantul a utilizat alcoolul etilic și produsele alcoolice achiziționate anterior în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final.

(4) Autoritatea vamală teritorială atribuie și înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator.

(5) Modelul autorizației de utilizator final este prevăzut în anexa nr. 25.

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. O copie a acestui exemplar se transmite antrepozitului fiscal care furnizează produsele accizabile în regim de scutire și se păstrează de către acesta;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

(7) Termenul de valabilitate a autorizației de utilizator final este de un an de la data emiterii. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiași perioade de valabilitate a autorizației.

84. (1) Deținătorii autorizațiilor de utilizator final au obligația de a înștiința autoritatea vamală teritorială despre orice modificare pe care intenționează să o aducă asupra datelor în baza cărora a fost emisă autorizația de utilizator final, cu minimum 5 zile lucrătoare înainte de producerea respectivei modificării.

(2) În cazul modificărilor care se înregistrează la oficiul registrului comerțului, operatorul economic are obligația de a înștiința autoritatea vamală în termen de 30 de zile de la data emiterii documentului care atestă realizarea efectivă a modificărilor și să prezinte o copie de pe acest document.

85. Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final au obligația de a transmite on-line autorității vamale teritoriale, lunar, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția și utilizarea alcoolului etilic și a produselor alcoolice, care cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de alcool etilic și/sau de produse alcoolice, cantitatea de produse achiziționate, cantitatea utilizată, stocul de alcool etilic și/sau de produse alcoolice la sfârșitul lunii de raportare și cantitatea de produse finite realizate, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 26. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

86. (1) Autoritatea vamală teritorială revocă autorizația de utilizator final în următoarele situații:

a) operatorul economic a comis fapte repetate ce constituie contravenții la regimul produselor accizabile, potrivit Codului fiscal;

b) operatorul economic nu a justificat legal destinația cantității de alcool etilic și/sau de produse alcoolice achiziționate;

c) operatorul economic a utilizat alcoolul etilic și/sau produsele alcoolice achiziționate altfel decât în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final;

d) utilizatorul final înregistrează obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, mai vechi de 60 de zile față

de termenul legal de plată.

(2) Decizia de revocare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului și produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

87. (1) Autoritatea vamală teritorială anulează autorizația de utilizator final atunci când i-au fost oferite la autorizare informații inexacte sau incomplete în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizația de utilizator final.

(2) Decizia de anulare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului și produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

88. (1) Operatorul economic poate contesta decizia de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final, potrivit legislației în vigoare.

(2) Contestarea deciziei de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(3) O nouă autorizație de utilizator final poate fi obținută după 6 luni de la data revocării sau anulării autorizației.

(4) Stocurile de alcool etilic și/sau de produse alcoolice înregistrate la data revocării sau anulării autorizației de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

89. (1) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizatori finali prin înscrierea acestora în registre speciale. Autoritatea vamală centrală asigură publicarea listei cuprinzând acești operatori economici pe pagina sa de web, listă care se actualizează lunar, până la data de 15 a fiecărei luni.

(2) În aplicarea pct. 81 alin. (1), livrarea în scutire directă a produselor alcoolice se face la prețuri fără accize, iar deplasarea și primirea produselor accizabile spre/de un utilizator final autorizat se supun prevederilor art. 420 din Codul fiscal.

(3) În toate situațiile în care autoritatea competentă constată că produsele alcoolice achiziționate în scutire de la plata accizelor potrivit art. 397 din Codul fiscal au fost utilizate altfel decât potrivit scopului declarat, ia măsurile necesare în vederea recuperării accizelor devenite exigibile potrivit art. 340 alin. (4) din Codul fiscal.

90. (1) Scutirea de accize se acordă indirect:

a) în situațiile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. g), h) și i) din Codul fiscal;

b) în situațiile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. c) și e) din Codul fiscal, cu excepția antrepozitarilor care funcționează în sistem integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua;

c) în situația prevăzută la art. 397 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, cu excepția producției de alcool sanitar.

(2) În cazul scutirii indirecte de accize, livrarea produselor prevăzute la alin. (1) se face la prețuri cu accize, iar operatorii economici au dreptul să solicite restituirea accizelor.

(3) Depozitele farmaceutice achiziționează alcoolul etilic la prețuri cu accize și îl livrează către spitale și farmacii la prețuri fără accize, în baza autorizațiilor de utilizator final deținute de acestea din urmă. Depozitele farmaceutice stabilesc prețurile de vânzare cu amănuntul pentru alcoolul etilic, pe baza prețului de achiziție al acestuia, mai puțin accizele.

(4) În situația prevăzută la alin. (3) depozitele farmaceutice păstrează o copie a autorizației de utilizator final al beneficiarului scutirii.

(5) Pentru cantitățile de alcool etilic livrate la prețuri fără accize spitalelor și farmaciilor, depozitele farmaceutice au dreptul să solicite restituirea accizelor. În acest sens, depozitele farmaceutice depun la autoritatea fiscală teritorială cererea de restituire de accize, însoțită de:

a) copia facturii de achiziție a alcoolului etilic, în care acciza să fie evidențiată distinct;

b) dovada plății accizelor către furnizor, constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis;

c) dovada cantității de alcool etilic livrată spitalelor și farmaciilor la prețuri fără accize, constând într-o situație centralizatoare a documentelor aferente cantităților efectiv livrate.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Scutiri pentru tutun prelucrat

91. (1) În cazul țigaretelor, scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 398 din Codul fiscal se aplică dacă sunt destinate unor teste științifice sau unor teste privind calitatea produselor, cu condiția ca testarea să nu se realizeze prin comercializarea acestora, ci prin mijloace specifice cercetării științifice sau cercetării privind calitatea produselor.

(2) Scutirea pentru loturile destinate scopului prevăzut la alin. (1) se acordă antrepozitarilor autorizați pentru producția de țigarette, în limita cantității de 200.000 de țigarette pe semestru, exclusiv pentru testarea realizată direct de către aceștia sau prin intermediul unei societăți specializate în efectuarea testelor științifice ori privind calitatea produselor.

(3) Noțiunea de "teste științifice sau teste privind calitatea produselor" prevăzută la art. 398 alin. (1) din Codul fiscal nu cuprinde testele de piață destinate promovării produselor.

(4) Documentul de însoțire a lotului de țigarette în timpul transferului de la producător la societatea specializată în efectuarea testelor științifice sau celor privind calitatea produselor este avizul de însoțire a mărfii.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Scutiri pentru produse energetice și energie electrică

92. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se acordă direct cu condiția ca aprovizionarea produselor energetice să se efectueze de la un antrepozit fiscal, fie direct de către aeronava care utilizează combustibilul în scopul scutit, fie indirect potrivit prevederilor alin. (2).

(2) În aplicarea alin. (1) se consideră că produsele energetice sunt aprovizionate indirect de la un antrepozit fiscal în cazul în care combustibilul pentru aviație expedit de la un antrepozit fiscal este recepționat în scutire de accize de către persoana prevăzută la alin. (4), în alimentatoare autorizate exclusiv pentru circulația

în incinta aeroportului, și care alimentează efectiv aeronavele. În acest caz, responsabilitatea cu privire la livrarea combustibilului pentru aviație potrivit scopului scutit revine persoanei prevăzute la alin. (4), iar dovada livrării efective a acestuia la aeronavele care îl utilizează efectiv, potrivit scopului scutit, este documentul de livrare semnat de comandantul aeronavei aprovizionate.

(3) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se acordă direct și în cazul în care operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. b) aprovizionează aeronavele deținute cu produse energetice care provin din achiziții intracomunitare proprii. În acest caz operatorii economici trebuie să dețină și calitatea de destinatar înregistrat. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Livrarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru aviație se efectuează la prețuri fără accize către:

a) operatorii economici care dețin certificate de autorizare pentru aprovizionarea aeronavelor cu produse energetice, eliberate de autoritatea competentă în domeniul aeronautic;

b) persoana care deține certificat de autorizare ca operator aerian sau care deține dreptul de folosință, sub orice formă, a unei aeronave pentru care există un certificat de autorizare pentru aviație. Prin certificat de autorizare pentru aviație se înțelege orice document care atestă că aeronava este luată în evidența autorităților competente din România ori din statul în care aceasta este înregistrată;

c) instituțiile de stat care implică apărarea, ordinea publică, sănătatea publică, siguranța și securitatea națională.

(5) Pentru aeronavele înregistrate în România, certificatele prevăzute la alin. (4) se eliberează de către Autoritatea Aeronautică Civilă Română.

(6) Intră sub incidența prevederilor alin. (4), fără a fi necesară prezentarea certificatelor eliberate de autoritățile aeronautice civile din statele respective, și livrările de produse energetice destinate a fi utilizate drept combustibil pentru aviație de către aeronavele înregistrate în alte state, care efectuează zboruri, altele decât cele turistice în scop privat.

(7) Operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. a) care dispun de spații de depozitare și efectuează operațiuni de alimentare cu combustibil pentru aviație a aeronavelor au obligația să autorizeze respectivele spații de depozitare, ca antrepozite fiscale de depozitare.

(8) În cazul operatorilor economici care dețin certificate de autorizare ca agenți de handling pentru combustibili pentru aviație, autorizația de antrepozit fiscal se emite pentru locurile și produsele specificate în anexa la certificatul de autorizare emis de Autoritatea Aeronautică Civilă Română.

(9) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se aplică direct și în cazul operatorilor economici prevăzuți la alin. (4) lit. a) care nu dispun de spații de depozitare și efectuează operațiuni de alimentare cu combustibil pentru aviație a aeronavelor, cu condiția ca deplasarea produselor energetice să se realizeze direct de la antrepozitul fiscal către beneficiarul scutirii.

(10) Prin beneficiarul scutirii de la plata accizelor prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se înțelege persoana prevăzută la alin. (4) lit. b) și lit. c).

(11) Dovada care stă la baza acordării scutirii de la plata accizelor o reprezintă

certificatul de livrare semnat de reprezentantul persoanei prevăzute la alin. (4) lit. b) sau c) ori de comandantul aeronavei, după caz.

(12) Certificatul de livrare se întocmește de antrepozitul fiscal care a efectuat alimentarea aeronavei, iar în cazul în care factura privind alimentarea aeronavei se întocmește în numele altui antrepozit fiscal, un exemplar al certificatului de livrare este transmis și aceluia antrepozit fiscal. Antrepozitul fiscal în numele căruia se emit facturile către aeronave întocmește jurnalul prevăzut în anexa nr. 29, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. Antrepozitul fiscal care face alimentarea aeronavei întocmește jurnalul prevăzut în anexa nr. 30, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(13) În cazul în care combustibilul pentru aviație este facturat de un antrepozit fiscal de produse energetice către un intermediar care administrează contracte cu companii aeriene și care emite, la rândul lui, facturi către acestea, după alimentarea aeronavelor în aceleași condiții cu cele prevăzute la alin. (2), fără a avea loc un transfer fizic al produsului de la antrepozitul fiscal către intermediar, deplasarea combustibilului pentru aviație de la antrepozitul fiscal către aeronave este însoțită de avizul de însoțire. Dovada care stă la baza acordării scutirii o reprezintă certificatul de livrare prevăzut la alin. (11). Certificatul de livrare se întocmește de către antrepozitul fiscal care a efectuat alimentarea aeronavei. Primul antrepozit fiscal întocmește jurnalul prevăzut în anexa nr. 29. Antrepozitul fiscal care face alimentarea aeronavei întocmește jurnalul prevăzut în anexa nr. 30.

(14) Jurnalele prevăzute la alin. (12) și (13) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă și se transmit on-line, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(15) Antrepozitele fiscale de producție sau de depozitare, altele decât cele prevăzute la alin. (7), înscriu zilnic, în jurnale speciale întocmite potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 29, toate cantitățile de combustibil livrate cu destinația de a fi utilizate drept combustibil pentru aviație.

(16) Jurnalele menționate la alin. (15) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă și se transmit on-line, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(17) Operatorii economici prevăzuți la alin. (7) înregistrează zilnic atât intrările, cât și ieșirile de combustibil, în jurnalele privind achizițiile/livrările de combustibil destinat utilizării drept combustibil pentru aviație, întocmite potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 30.

(18) Jurnalele menționate la alin. (17) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă și se transmit on-line, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(19) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal

nu se acordă la livrarea de combustibil în vederea utilizării drept combustibil pentru aviația turistică în scop privat, astfel cum este definită la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

(20) În sensul alin. (19), nu se aplică scutirea de la plata accizelor în cazuri precum cele de mai jos, fără a avea un caracter limitativ:

a) în cadrul activităților pe care le desfășoară, operatorii economici utilizează aeronavele pe care le dețin pentru uzul gratuit al propriilor angajați, cum ar fi deplasarea membrilor personalului la clienți sau la târguri comerciale;

b) în cazul aeronavelor închiriate sau deținute în leasing, în situația în care operatorul economic care deține sau care utilizează aeronava nu asigură el însuși în mod direct și cu titlu oneros serviciile de transport aerian.

În acest sens au fost pronunțate deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-79/10 și C-250/10.

93. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se acordă direct cu condiția ca aprovizionarea produselor energetice să se efectueze de la un antrepozit fiscal, fie direct de către nava care utilizează combustibilul în scopul scutit, fie indirect potrivit prevederilor alin. (2).

(2) În aplicarea alin. (1) se consideră că produsele energetice sunt aprovizionate indirect de la un antrepozit fiscal în cazul în care aprovizionarea este efectuată de o navă deținută de către persoana prevăzută la alin. (4) lit. b), care are rolul de a aproviziona alte nave deținute de aceeași persoană prevăzută la alin. (4) lit. b), dacă din motive obiective, care țin de amplasarea fizică a antrepozitului fiscal, precum și de caracteristicile tehnice ale navelor, este imposibilă aprovizionarea directă de la antrepozitul fiscal a acestora. În acest caz, responsabilitatea cu privire la utilizarea combustibilului pentru navigație potrivit scopului scutit revine persoanei prevăzute la alin. (4) lit. b), iar dovada livrării efective a acestuia la navele care îl utilizează efectiv, potrivit scopului scutit, este documentul de livrare semnat de comandantul navei aprovizionate.

(3) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se acordă direct și în cazul în care operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. b) aprovizionează navele deținute cu produse energetice care provin din achiziții intracomunitare proprii. În acest caz operatorii economici trebuie să dețină și calitatea de destinatar înregistrat. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Livrarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru navigația în apele Uniunii Europene și pentru navigația pe căile navigabile interioare, inclusiv pentru pescuit, se efectuează la prețuri fără accize către:

a) operatorii economici care au în obiectul de activitate desfășurarea activității de aprovizionare a navelor cu combustibil pentru navigație;

b) persoana care deține certificat de autorizare pentru navigație sau care deține dreptul de folosință, sub orice formă, a unei nave pentru care există un certificat de autorizare pentru navigație. Prin certificat de autorizare pentru navigație se înțelege orice document care atestă că nava este luată în evidența autorităților competente din România ori din statul în care aceasta este înregistrată;

c) instituțiile de stat care implică apărarea, ordinea publică, sănătatea publică, siguranța și securitatea națională.

(5) Operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. a), care dispun de spații de depozitare corespunzătoare și efectuează operațiuni de alimentare cu combustibil pentru navigație a navelor, au obligația să autorizeze respectivele spații de depozitare, ca antrepozite fiscale de depozitare.

(6) Prin beneficiarul scutirii de la plata accizelor prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se înțelege persoana prevăzută la alin. (4) lit. b) și lit. c).

(7) Dovada care stă la baza acordării scutirii de la plata accizelor o reprezintă certificatul de livrare semnat de reprezentantul persoanei prevăzute la alin. (4) lit. b) sau c) ori de comandantul aeronavei, după caz.

(8) Antrepozitele fiscale de producție sau de depozitare, altele decât cele prevăzute la alin. (5), înscriu zilnic toate cantitățile de combustibil livrate cu destinația utilizării exclusive pentru navigație în jurnale speciale, întocmite potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 31, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(9) Jurnalele menționate la alin. (8) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă și se transmit on-line, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, autorității vamale teritoriale.

Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(10) Operatorii economici prevăzuți la alin. (5) înregistrează zilnic în jurnalele privind intrările și ieșirile de produse energetice destinate utilizării drept combustibil pentru navigație, întocmite potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 32, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(11) Jurnalele menționate la alin. (10) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă și se transmit on-line până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(12) Antrepozitarul autorizat justifică scutirea directă de la plata accizelor la livrarea din antrepozitul fiscal a combustibilului pentru navigație către nave, cu următoarele documente:

a) în cazul navelor înregistrate în România, copie de pe atestatele de bord sau, după caz, de pe carnetele de ambarcațiune ale navelor care urmează a fi aprovizionate de la antrepozitul fiscal, direct sau indirect, potrivit alin. (1);

b) copie de pe certificatele de autorizare pentru navigație ale navelor care urmează a fi aprovizionate direct sau indirect conform alin. (1) sau, după caz, orice alt documente care atestă că navele sunt luate în evidența autorităților competente din România ori din statul în care acestea sunt înregistrate;

c) declarația pe propria răspundere a reprezentantului legal al persoanei prevăzute la alin. (4) cu privire la utilizarea combustibilului pentru navigație achiziționat în regim de scutire de la plata accizelor, cu menționarea datelor de identificare a navelor care îl utilizează potrivit scopului scutit;

d) în cazul aprovizionării indirecte prevăzute la alin. (2), declarația pe propria răspundere a reprezentantului legal al persoanei prevăzute la alin. (4) lit. b) cu privire la faptul că, urmare a locului în care este amplasat antrepozitul fiscal și a caracteristicilor navelor care urmează a fi aprovizionate, nu este posibilă

aprovizionarea directă prevăzută la alin. (1).

(13) După efectuarea aprovizionării directe a navei cu combustibil pentru navigație, o copie a documentului de livrare semnat de comandantul navei sau de reprezentantul companiei de care aparține nava se depune la antrepozitul fiscal de la care nava a fost aprovizionată. În cazul aprovizionării indirecte prevăzute la alin. (2), nava care a aprovizionat direct de la antrepozitul fiscal emite un document de livrare către nava care utilizează efectiv combustibilul potrivit scopului scutit. În acest caz, documentul de livrare semnat de comandantul navei care utilizează efectiv combustibilul pentru navigație nu se depune la antrepozitul fiscal, ci se păstrează de către persoana prevăzută la alin. (4) lit. b).

(14) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal nu se acordă la livrarea de combustibil în vederea utilizării drept combustibil pentru navigația ambarcațiunilor de agrement private, astfel cum sunt definite la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal.

(15) În sensul alin. (14), nu se aplică scutirea de la plata accizelor în situații precum următoarele, fără a se limita la acestea:

a) în cadrul activităților pe care le desfășoară, operatorii economici utilizează navele pe care le dețin pentru uzul gratuit al propriilor angajați, cum ar fi deplasarea membrilor personalului la clienți sau la târguri comerciale;

b) în cazul navelor închiriate sau deținute în leasing, în situația în care operatorul economic care deține sau care utilizează nava nu asigură el însuși în mod direct și cu titlu oneros serviciile de transport naval.

În acest sens au fost pronunțate deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-79/10 și C-250/10.

94. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. c), d) și h) din Codul fiscal se acordă direct, în baza autorizației de utilizator final, dacă:

a) energia electrică provine de la operatori economici autorizați de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei;

b) produsele energetice, altele decât cărbunele și cocsul prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal, ori gazul natural prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal, sunt aprovizionate direct de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat, de la un importator sau provin din achiziții intracomunitare proprii ori din operațiuni proprii de import;

c) cărbunele și cocsul prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal provin de la operatorii economici prevăzuți la pct. 16 alin. (1);

d) gazul natural prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal provine de la un distribuitor autorizat sau redistribuitor autorizat, în sensul prevăzute la pct. 15 alin. (1).

(2) În vederea aplicării scutirii directe conform pct. 95, beneficiarii scutirilor de la plata accizelor prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. c), d) și h) din Codul fiscal solicită autorității vamale teritoriale în raza căreia își au sediul eliberarea de autorizații de utilizator final.

(3) Energia electrică prevăzută la art. 358 din Codul fiscal și gazul natural prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal nu intră sub incidența prevederilor alin. (2). În acest caz beneficiarii scutirilor de la plata accizelor prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. c), d) și h) din Codul fiscal notifică autoritatea vamală teritorială.

(4) Beneficiază de scutirea directă de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. c), d) și h) din Codul fiscal și operatorii economici care utilizează produse energetice provenite din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import. Scutirea directă de acordă direct în baza autorizației de utilizator final.

(5) Destinatarii înregistrați, importatorii sau operatorii economici prevăzuți la alin. (1), care achiziționează produse energetice în vederea livrării în regim de scutire directă către centralele de producție de energie electrică sau producție combinată de energie electrică și termică, livrează produsele la prețuri fără accize și solicită autorității fiscale teritoriale restituirea accizelor aferente cantităților livrate cu această destinație care au fost plătite, după caz, la momentul recepției, importului sau al achiziției.

(6) În vederea restituirii accizelor în situația prevăzută la alin. (5), destinatarul înregistrat, importatorul sau operatorul economic depun la autoritatea fiscală teritorială la care a efectuat plata o cerere de restituire de accize, potrivit modelului aprobat prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Cererea este însoțită de copia autorizației de utilizator final al beneficiarului scutirii și de documentul care atestă plata accizelor aferente produselor energetice care au fost livrate în scutire.

(7) În situațiile prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. c) și d) din Codul fiscal, centralele de producție de energie electrică sau centralele de producție combinată de energie electrică și termică preiau produse energetice cu titlu de împrumut de la rezerva de stat în baza unor acte normative speciale, preluarea făcându-se în baza autorizației de utilizator final. Atât achiziționarea de produse energetice de la un antrepozit fiscal autorizat, în vederea stingerii obligației, cât și restituirea efectivă a cantităților astfel preluate se efectuează în regim de scutire de la plata accizelor, în baza autorizației de utilizator final.

95. (1) În vederea aplicării scutirii directe prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. c), d) și h) din Codul fiscal, beneficiarul scutirii trebuie să solicite eliberarea autorizației de utilizator final.

(2) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmește conform modelului prevăzut în anexa nr. 24. Cererea, însoțită de documentele prevăzute expres în aceasta, se depune la autoritatea vamală teritorială.

(3) Autoritatea vamală teritorială aprobă eliberarea autorizației de utilizator final dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) administratorul solicitantului nu are înscrise fapte de natura celor prevăzute la alin. 364 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal în cazierul judiciar;

c) solicitantul deține utilajele, terenurile și clădirile sub orice formă legală. Face excepție de la această condiție operatorul economic beneficiar al prestării de servicii;

d) solicitantul a utilizat produsele energetice în scopul pentru care a obținut anterior autorizație de utilizator final.

(4) Autoritatea vamală teritorială atribuie și înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator.

(5) Modelul autorizației de utilizator final este prezentat în anexa nr. 25.

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele

destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. O copie a acestui exemplar se transmite operatorului economic care furnizează produsele accizabile în regim de scutire și se păstrează de către acesta;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

(7) Autorizația de utilizator final are o valabilitate de 3 ani de la data emiterii.

Cantitățile de produse scutite de plata accizelor înscrise într-o autorizație se estimează pe baza normelor de consum și a producției preconizate a se realiza pe o perioadă de 3 ani. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiași perioade de valabilitate a autorizației.

96. (1) Notificarea prevăzută la pct. 94 alin. (3) se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(3) Scutirea de la plata accizelor pentru produsele supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (2). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(4) Beneficiarul scutirii transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială.

(5) Cantitățile de energie electrică și gaz natural scutite de plata accizelor înscrise în notificare se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare și de parametri tehnici ai instalațiilor, pe o durată de un an. Cantitățile de energie electrică și gaz natural înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

97. (1) Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final prevăzute la pct. 95 alin. (1) au obligația de a transmite autorității vamale teritoriale, lunar, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția și utilizarea produselor energetice, care cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse achiziționate, cantitatea utilizată, stocul de produse energetice la sfârșitul lunii de raportare și cantitatea de produse finite realizate, potrivit modelului din anexa nr. 26.

(2) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizator final conform pct. 95 și care au transmis notificări conform pct. 96, prin înscrierea acestora în registre speciale, și asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând acești operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

98. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal se acordă direct.

(2) În sensul art. 399 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, gazul natural, cărbunele și cocsul prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f) și h) din Codul fiscal sunt scutite de la plata accizelor atunci când sunt furnizate consumatorilor casnici, precum și organizațiilor de caritate.

(3) În înțelesul alin. (2), prin consumatori casnici se înțelege clienții casnici așa cum sunt aceștia definiți prin ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

(4) În aplicarea alin. (2), prin organizații de caritate se înțelege organizațiile care au înscrise în obiectul de activitate și care desfășoară efectiv activități caritabile cu titlu gratuit în domeniul sănătății, al protecției drepturilor copilului, al protecției bătrânilor, al protecției victimelor violenței împotriva femeilor, persoanelor cu handicap, persoanelor care trăiesc în sărăcie sau în cazuri de calamități naturale.

(5) În cazul organizațiilor prevăzute la alin. (4), scutirea de la plata accizelor se acordă în baza:

a) autorizației de utilizator final emise de autoritatea vamală teritorială, pentru cărbunele și cocsul prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal;

b) notificării transmise autorității vamale teritoriale, pentru gazul natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal.

99. (1) Autorizația de utilizator final prevăzută la pct. 98 alin. (5) lit. a) se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(2) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final, întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr. 24, se depune la autoritatea vamală teritorială împreună cu următoarele documente:

a) actul de constituire - în copie și în original - din care să rezulte că organizația desfășoară una dintre activitățile prevăzute la pct. 98 alin. (4);

b) fundamentarea cantităților ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de la plata accizelor, la nivelul unui an calendaristic;

c) orice informație și documente pe care autoritatea vamală teritorială le consideră necesare pentru eliberarea autorizațiilor.

(3) Autorizațiile de utilizator final se emit de autoritatea vamală teritorială, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 25. Termenul de valabilitate a autorizației de utilizator final este de un an de la data emiterii.

(4) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. O copie a acestui exemplar se transmite operatorului economic care furnizează produsele accizabile în regim de scutire și se păstrează de către acesta;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

100. (1) Notificarea prevăzută la pct. 98 alin. (5) lit. b) se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(3) Scutirea de la plata accizelor pentru produsele supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (2). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(4) Beneficiarul scutirii transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială.

(5) Cantitățile de gaz natural scutite de plata accizelor înscrise în notificare se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare și de parametrii tehnici ai instalațiilor, pe o durată de un an. Cantitățile de gaz natural înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

101. Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizator final conform pct. 99 și care au transmis notificări conform pct. 100, prin înscrierea acestora în registre speciale, și asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând acești operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

102. Anual, până la data de 31 ianuarie a fiecărui an, pentru anul precedent, fiecare organizație de caritate care deține autorizație de utilizator final are obligația de a transmite on-line autorității vamale teritoriale emitente a autorizației o situație centralizatoare privind cantitățile de produse energetice achiziționate în decursul unui an calendaristic, cantitățile utilizate în scopul desfășurării activităților caritabile și stocul de produse energetice rămas neutilizat, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 26. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

103. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. f) și g) din Codul fiscal se acordă indirect, cu condiția ca aprovizionarea să se efectueze de la un antrepozit fiscal, din operațiuni intracomunitare proprii ori din operațiuni proprii de import.

(2) În cazul în care aprovizionarea se efectuează din operațiuni intracomunitare proprii, operatorii economici trebuie să dețină și calitatea de destinatar înregistrat.

(3) Înainte de fiecare achiziție de combustibil pentru motor în regim de scutire, utilizatorul anunță la autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea, pentru un posibil control.

(4) În vederea restituirii accizelor, beneficiarii scutirii indirecte transmit trimestrial autorității fiscale teritoriale, până la data de 25 inclusiv a lunii imediat următoare trimestrului, documentele justificative cu privire la utilizarea combustibilului pentru motor potrivit scopului prevăzut la art. 399 alin. (1) lit. f) și g) din Codul fiscal, după cum urmează:

a) memoriul în care sunt descrise operațiunile pentru care a fost consumat combustibilul pentru motor și în care se menționează: perioada de desfășurare a operațiunii, numărul orelor de funcționare a motoarelor și a instalațiilor, precum și consumul normat de combustibil pentru motor al respectivelor motoare și instalații, înscris în specificațiile tehnice ale acestora;

b) copii ale documentelor care atestă efectuarea operațiunilor de dragare, certificate de autoritatea competentă;

c) copia facturii de achiziție a combustibilului pentru motor, în care acciza să fie evidențiată distinct;

d) dovada plății accizelor către furnizor sau la bugetul de stat, după caz, constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis.

(5) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului

de restituire a accizelor prin întocmirea unui proces-verbal în care se înscriu în mod distinct motivele de fapt și temeiul de drept pentru accizele propuse spre respingere, precum și cuantumul accizelor aprobate a fi restituite și prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(6) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte a dreptului de restituire, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(7) În aplicarea art. 399 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal, prin utilizare în domeniul producției, dezvoltării, testării și mentenanței aeronavelor și navelor se înțelege utilizarea în acest scop de către toate motoarele și instalațiile care echipază aeronavele și navele.

(8) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la 399 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal nu se acordă la livrarea de carburanți utilizați pentru efectuarea unor zboruri dus-întors spre un centru de întreținere aeronautică, respectiv a unor deplasări navale dus-întors către un centru de întreținere navală. În acest sens au fost pronunțate deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-79/10 și C-250/10.

(9) Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție Europene, astfel cum s-a stabilit prin hotărârile Curții Europene de Justiție în cauzele C-391/05 și C-505/10, în cazul navelor special concepute pentru efectuarea operațiunilor de dragare prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, care dispun de un singur rezervor pentru combustibil din care se alimentează atât motoarele de propulsie care asigură navigația, cât și motoarele staționare care asigură funcționarea instalațiilor din dotare, este aplicabilă scutirea prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal.

104. În aplicarea art. 399 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal:

a) prin rezervor standard se înțelege:

(i) rezervoarele fixate definitiv de producător pe toate autovehiculele de același tip ca și vehiculul în cauză și a căror montare definitivă permite carburantului să fie utilizat direct, atât pentru propulsie, cât și pentru funcționarea în timpul transportului, dacă este cazul, a sistemelor frigorifice și a altor sisteme. De asemenea, sunt considerate rezervoare standard rezervoarele de gaz montate pe autovehicule, destinate utilizării directe a gazului drept carburant, precum și rezervoarele adaptate altor sisteme cu care poate fi echipat vehiculul;

(ii) rezervoarele fixate definitiv de producător pe toate containerele de același tip ca și containerul în cauză și a căror montare definitivă permite carburantului să fie utilizat direct pentru funcționarea, în timpul transportului, a sistemelor frigorifice și a altor sisteme cu care pot fi echipate containerele speciale;

b) prin containere speciale se înțelege orice container echipat cu dispozitive special destinate sistemelor frigorifice, de oxigenare, de izolare termică sau altor sisteme.

105. Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal se acordă direct, în baza actelor normative care reglementează acordarea ajutoarelor umanitare.

106. În situația prevăzută la 399 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă după cum urmează:

a) direct, atunci când beneficiarii se aprovizionează cu produse energetice de la un antrepozit fiscal. Scutirea de la plata accizelor se acordă direct și în cazul furnizării

gazului natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal;

b) indirect, prin restituire, atunci când beneficiarii se aprovizionează cu produse energetice, altele decât gazul natural, de la operatori economici care nu dețin calitatea de antrepozitari autorizați.

107. (1) Scutirea prevăzută la pct. 106 lit. a) se acordă în baza autorizației de utilizator final emise de autoritatea vamală teritorială, cu excepția gazului natural pentru care scutirea se acordă în baza notificării transmise de beneficiar la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cantitățile de produse scutite de plata accizelor înscrise într-o autorizație de utilizator final/notificare se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a combustibilului pentru încălzire și de parametrii tehnici ai instalațiilor pe o durată de 3 ani. Cantitățile de combustibil pentru motor înscrise în autorizația de utilizator final/notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

108. (1) Autorizația de utilizator final prevăzută la pct. 107 alin. (1) se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(2) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final, întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr. 24, se depune la autoritatea vamală teritorială împreună cu următoarele documente:

a) actul de constituire, în copie și în original, din care să rezulte că solicitantul desfășoară una dintre activitățile prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. k);

b) fundamentarea cantităților ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de la plata accizelor, la nivelul unui an calendaristic;

c) orice informație și documente pe care autoritatea vamală teritorială le consideră necesare pentru eliberarea autorizațiilor.

(3) Autorizațiile de utilizator final se emit de autoritatea vamală teritorială, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 25.

(4) Termenul de valabilitate a autorizației de utilizator final este de 3 ani de la data emiterii. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiași perioade de valabilitate a autorizației.

(5) Autoritatea vamală teritorială atribuie și înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator.

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. O copie a acestui exemplar se transmite operatorului economic care furnizează produsele accizabile în regim de scutire și se păstrează de către acesta;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

109. (1) Notificarea prevăzută la pct. 107 alin. (1) se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(3) Scutirea de la plata accizelor pentru produsele supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (2). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(4) Beneficiarul scutirii transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială.

110. (1) Deținătorii de autorizații de utilizator final prevăzute la pct. 108 au obligația de a transmite on-line autorității vamale teritoriale, trimestrial, până la data de 15 inclusiv a lunii imediat următoare trimestrului pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția și utilizarea produselor energetice, care va cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse achiziționată, cantitatea utilizată și stocul de produse energetice la sfârșitul perioadei de raportare, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 26. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(2) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizator final și care au transmis notificări, prin înscrierea acestora în registre speciale, și asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând acești operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

111. În cazul scutirii indirecte prevăzute la pct. 106 alin. (1) lit. b), pentru a beneficia de restituirea accizelor beneficiarul scutirii depune la autoritatea fiscală teritorială cererea de restituire de accize, însoțită de:

- a) copia facturii de achiziție a produselor energetice;
- b) dovada cantității utilizate în scopul pentru care se acordă scutirea.

112. În sensul art. 399 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal, lăcașurile de cult sunt cele definite potrivit legislației în domeniul cultelor.

113. (1) În situația prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă direct pentru biocombustibili și biocarburanți. În cazul bioetanolului scutirea operează numai cu condiția ca acesta să fie denaturat potrivit pct. 78.

(2) În sensul alin. (1), prin biocombustibili și biocarburanți se înțelege produsele energetice utilizate drept combustibili pentru încălzire, respectiv combustibili pentru motor, care sunt obținute în totalitate din biomasă.

(3) În sensul alin. (2), prin biomasă se înțelege fracțiunea biodegradabilă a produselor, deșeurilor și reziduurilor de origine biologică provenite din agricultură - inclusiv substanțe vegetale și animale -, silvicultură și industriile conexe, inclusiv piscicultură și acvacultură, precum și fracțiunea biodegradabilă a deșeurilor industriale și urbane.

(4) Încadrarea produselor în categoria biocombustibililor sau biocarburanților prevăzuți la alin. (1) se efectuează în baza unui buletin de analiză emis de un laborator acreditat conform standardului ISO 17025 pentru efectuarea de astfel de analize, prin care se certifică faptul că acestea sunt obținute exclusiv din biomase.

(5) Asimilarea biocombustibililor și biocarburanților cu produse energetice echivalente pentru care este stabilit un nivel al accizelor se efectuează potrivit pct. 14 alin. (2) - (5).

(6) Scutirea prevăzută la alin. (1) se acordă în baza notificării transmise de beneficiarul scutirii la autoritatea vamală teritorială.

(7) Notificarea prevăzută la alin. (6) se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23 și este însoțită de:

a) declarația pe propria răspundere privind utilizarea biocombustibililor și biocarburanților în stare pură, respectiv că aceștia nu vor face obiectul amestecului cu combustibili pentru încălzire sau carburanți tradiționali;

b) documente justificative, de exemplu manuale tehnice de utilizare, din care să rezulte că beneficiarul deține sub orice formă instalații/motoare care potrivit specificațiilor tehnice emise de producător pot funcționa utilizând exclusiv biocombustibil, respectiv biocarburant;

c) fundamentarea cantităților de biocombustibil, respectiv biocarburant ce urmează a fi utilizate în regim de scutire de la plata accizelor.

(8) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(9) Scutirea de la plata accizelor pentru produsele supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (8). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(10) Beneficiarul scutirii transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială.

(11) Cantitățile de biocombustibil înscrise în notificare se estimează pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a combustibilului pentru încălzire și de parametrii tehnici ai instalațiilor, pentru o perioadă de un an. Cantitățile de biocombustibil înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

(12) Cantitățile de biocarburant înscrise în notificare se estimează pe baza datelor determinate în funcție de consumul mediu al vehiculelor deținute și de numărul de kilometri estimați a fi efectuați, pentru o perioadă de un an. Cantitățile de biocarburant înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

(13) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au transmis notificări, prin înscrierea acestora în registre speciale, și asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând acești operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(14) Prevederile alin. (6) nu se aplică în cazul achiziției biocombustibililor și biocarburanților de către operatorii economici autorizați potrivit art. 435 alin. (4) din Codul fiscal.

(15) Operatorii economici autorizați potrivit art. 435 alin. (4) din Codul fiscal achiziționează biocombustibilii și biocarburanții în scutire directă de la plata accizelor în baza declarației pe propria răspundere referitoare la obligațiile de a asigura:

a) comercializarea biocombustibililor și biocarburanților în stare pură; și

b) afișarea de avertismente în atenția clienților referitoare la obligația acestora de a

utiliza biocombustibilii și biocarburanții achiziționați în stare pură, fără a fi amestecați cu combustibili pentru încălzire sau carburanți tradiționali.

(16) Operatorii economici autorizați potrivit art. 435 alin. (4) din Codul fiscal care comercializează biocombustibil și biocarburanți trebuie să se asigure că sunt respectate condițiile prevăzute la art. 394 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal. În acest sens, aceștia au obligația de a afișa avertismente în atenția clienților.

114. (1) În situația prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă direct pentru energia electrică produsă din surse regenerabile de energie care este furnizată direct unui consumator final.

(2) În înțelesul art. 399 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal, prin surse regenerabile de energie se înțelege surse precum: eoliană, solară, geotermală, a valurilor, a mareelor, energia hidro-, biomasă, gaz de fermentare a deșeurilor, gaz de fermentare a nămolurilor din instalațiile de epurare a apelor uzate, biogaz și altele asemenea.

(3) Scutirea prevăzută la alin. (1) se acordă în baza notificării transmise de producătorul de energie electrică la autoritatea vamală teritorială. Consumatorii casnici producători de energie electrică care beneficiază de scutirea prevăzută la alin. (1) nu au obligația de a notifica autoritatea vamală teritorială.

(4) Notificarea prevăzută la alin. (3) se întocmește potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială comunică solicitantului înregistrarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(6) Scutirea de la plata accizelor pentru energia electrică supusă notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (5). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(7) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au transmis notificări, prin înscrierea acestora în registre speciale, și asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând acești operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(8) După înregistrarea notificării, o copie a acestei notificări cu numărul de înregistrare va fi păstrată de producătorul de energie electrică.

115. Scutirea directă de la plata accizelor pentru motorina utilizată drept combustibil pentru motor în situațiile prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se acordă cu condiția ca aceasta să fie marcată și colorată potrivit prevederilor art. 428 din Codul fiscal.

116. (1) Autoritatea vamală teritorială revocă autorizațiile de utilizator final prevăzute la pct. 95, 99 și 108, în următoarele situații:

a) beneficiarul scutirii a comis fapte repetate ce constituie contravenții la regimul produselor accizabile, potrivit Codului fiscal;

b) beneficiarul scutirii nu a justificat legal destinația cantității de produse energetice achiziționate;

c) beneficiarul scutirii a utilizat produsul energetic achiziționat altfel decât în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final;

d) la solicitarea scrisă a beneficiarului scutirii.

(2) Decizia de revocare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului și produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

117. (1) Autoritatea vamală teritorială anulează autorizația de utilizator final emisă conform pct. 95, 99 și 108 atunci când i-au fost oferite la autorizare informații inexacte sau incomplete în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizația de utilizator final.

(2) Decizia de anulare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului și produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

118. (1) Deținătorul autorizației de utilizator final poate contesta decizia de revocare prevăzută la pct. 116 sau decizia de anulare prevăzută la pct. 117 a autorizației de utilizator final, potrivit legislației în vigoare.

(2) Contestarea deciziei de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(3) O nouă autorizație de utilizator final va putea fi obținută după 6 luni de la data revocării sau anulării autorizației.

(4) Stocurile de produse energetice înregistrate la data revocării sau anulării autorizației de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

SECȚIUNEA a 15-a

Restituiri de accize

119. (1) Conform prevederilor art. 400 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele energetice returnate în antrepozitele fiscale din România în vederea reciclării, recondiționării sau distrugerii, după caz, accizele plătite pot fi restituite la solicitarea operatorului economic.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a returna produsele energetice în antrepozitul fiscal, cu cel puțin 2 zile lucrătoare înainte de efectuarea returului, menționând cauzele, cantitățile de produse energetice care fac obiectul returului în antrepozitul fiscal, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum, data și locul/locurile de unde urmează să fie retrase produsele respective, precum și procedura care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor, respectiv reciclare, recondiționare, distrugere.

(3) Autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care asistă la returul produselor energetice în antrepozitul fiscal și certifică documentul de recepție a produselor energetice returnate. În cazul distrugerii produselor energetice, autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care asistă la distrugere și certifică documentul de distrugere.

(4) În termen de 5 zile lucrătoare de la data certificării documentului de recepție a produselor energetice returnate ori în cazul distrugerii, de la certificarea

documentului de distrugere, autoritatea vamală teritorială întocmește un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele returnate în antrepozitul fiscal. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(5) În aplicarea art. 400 alin. (1) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, antrepozitarul autorizat depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului de recepție certificat de reprezentantul autorității vamale teritoriale;

b) documentul care justifică faptul că produsele respective au fost achiziționate de la antrepozitul fiscal destinat, în copie;

c) documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat, în copie.

(6) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(7) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

120. (1) Pentru băuturile alcoolice și produsele din tutun prelucrat retrase de pe piață în condițiile prevăzute la art. 400 alin. (2) din Codul fiscal, accizele plătite pot fi restituite. Prin retragere de pe piață se înțelege retragerea din circuitul economic a produselor eliberate pentru consum, în vederea reciclării, recondiționării sau distrugerii acestora.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a retrage de pe piață produsele accizabile, în vederea reciclării, recondiționării, distrugerii, cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data la care se realizează distrugerea acestora ori produsele sunt introduse în antrepozitul de producție, în cazul reciclării sau recondiționării. Distrugerea băuturilor alcoolice și a produselor din tutun prelucrat retrase de pe piață poate fi efectuată fie în antrepozit fiscal, fie într-o altă locație stabilită de operatorul care retrage produsele de pe piață, cu condiția respectării prevederilor legislației de mediu în materie de distrugere.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cauzele, cantitățile de băuturi alcoolice și produse din tutun prelucrat care fac obiectul retragerii de pe piață, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum, precum și procedura care urmează a fi aplicată acestora: reciclare, recondiționare, distrugere.

(4) Autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care:

a) în cazul reciclării sau recondiționării ori în cazul distrugerii în antrepozit fiscal, asistă la reintroducerea băuturilor alcoolice și produselor din tutun prelucrat în antrepozitul fiscal și certifică documentul de recepție a produselor accizabile

returnate;

b) în cazul distrugerii, indiferent de locația în care aceasta se realizează, asistă la distrugerea băuturilor alcoolice și produselor din tutun prelucrat și certifică documentul de distrugere;

c) în cazul reciclării sau recondiționării băuturilor alcoolice și produselor din tutun prelucrat marcate cu timbre sau banderole, vizează procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, care cuprinde seria și numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor dezlipite.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la data certificării documentului de distrugere sau a vizării procesului-verbal de dezlipire a marcajelor, după caz, autoritatea vamală teritorială, după analizarea concordanței dintre documentul de recepție menționat la alin. (4) lit. a) și documentele prevăzute la alin. (4) lit. b) sau c), după caz, întocmește un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele retrase de pe piață.

Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(6) În aplicarea art. 400 alin. (2) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului de recepție/a documentului de distrugere certificat de reprezentantul autorității vamale teritoriale;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum și documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie;

c) procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, prevăzut la alin. (4) lit. c), în cazul produselor marcate prin banderole sau timbre și care urmează a fi reciclate sau recondiționate.

(7) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(8) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(9) O copie a procesului-verbal prevăzut la alin. (4) lit. c) însoțește timbrele și banderolele care se expediază pentru distrugere Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A.

121. (1) Conform art. 400 alin. (3) din Codul fiscal, pentru produsele accizabile eliberate pentru consum în România care sunt exportate, accizele plătite pot fi restituite dacă se face dovada că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene.

(2) Exportatorul anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a exporta produsele accizabile. În cazul produselor accizabile marcate cu timbre sau banderole, anunțul se transmite cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data la care se

realizează exportul.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cantitățile de produse accizabile care fac obiectul exportului, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum.

(4) În cazul în care produsele accizabile sunt marcate cu timbre sau banderole, autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care vizează procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, care cuprinde seria și numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor dezlipite.

(5) Exportatorul transmite la autoritatea vamală teritorială, în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene, o copie a declarației vamale de export certificată în acest sens.

(6) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentului care certifică faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene, autoritatea vamală teritorială, după analizarea concordanței dintre documentele menționate la alin. (4) și (5), întocmește un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele exportate. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(7) În aplicarea art. 400 alin. (3) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, exportatorul depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială la care este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia declarației vamale de export prin care se certifică faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum și documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie;

c) procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, prevăzut la alin. (4), în cazul produselor marcate prin banderole sau timbre.

(8) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(9) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(10) O copie a procesului-verbal prevăzut la alin. (4) însoțește timbrele și banderolele care se expediază pentru distrugere Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A.

122. (1) În sensul art. 400 alin. (3) din Codul fiscal, pentru produsele accizabile eliberate pentru consum în România care sunt livrate intracomunitar, accizele plătite pot fi restituite dacă livrarea este însoțită de documentul prevăzut la art. 416 din Codul fiscal și dacă se face dovada că accizele aferente acestora au devenit exigibile și au fost percepute în statul membru în cauză.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic care efectuează livrarea intracomunitară anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a expedia produsele accizabile într-un alt stat membru, cu cel puțin două zile lucrătoare înainte de expediere.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cantitățile de produse accizabile care fac obiectul livrării intracomunitare, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum.

(4) În cazul în care produsele accizabile sunt marcate cu timbre sau banderole, autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care vizează procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, ce cuprinde seria și numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor dezlipite.

(5) Operatorul economic prevăzut la alin. (2) transmite la autoritatea vamală teritorială exemplarul 3 al documentului de însoțire certificat potrivit art. 416 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal.

(6) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentului prevăzut la alin. (5), autoritatea vamală teritorială, după analizarea concordanței dintre acesta și documentul prevăzut la alin. (4), întocmește un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele livrate intracomunitar. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(7) În aplicarea art. 400 alin. (3) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copiile exemplarelor 1 și 3 de pe documentul de însoțire prevăzut la art. 416 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum și documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie;

c) procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, prevăzut la alin. (4), în cazul produselor marcate prin banderole sau timbre;

d) documentul emis de autoritatea competentă din statul membru de destinație care atestă că accizele au devenit exigibile și au fost percepute în statul membru în cauză.

(8) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(9) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(10) O copie a procesului-verbal prevăzut la alin. (4) însoțește timbrele și banderolele care se expediază pentru distrugere Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A.

123. (1) În sensul art. 400 alin. (4) din Codul fiscal, pentru produsele accizabile

reintroduse în antrepozitele fiscale din România, accizele plătite pot fi restituite, în alte situații decât cele prevăzute la art. 400 alin. (1) - (3) din Codul fiscal.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a reintroduce produsele accizabile în antrepozitul fiscal, cu cel puțin două zile lucrătoare înainte de reintroducere, menționând cauzele, cantitățile de produse accizabile care fac obiectul reintroducerii în antrepozitul fiscal, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum, precum și procedura care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor în antrepozitul fiscal.

(3) Autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care asistă la reintroducerea produselor accizabile în antrepozitul fiscal și certifică documentul de recepție a produselor accizabile reintroduse.

(4) În cazul în care produsele accizabile sunt marcate cu timbre sau banderole, autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care vizează procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, care cuprinde seria și numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor dezlipite.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la data certificării documentului de recepție a produselor accizabile reintroduse în antrepozitul fiscal, autoritatea vamală teritorială întocmește un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele reintroduse în antrepozitul fiscal. În cazul în care produsele accizabile sunt marcate cu timbre sau banderole, autoritatea vamală teritorială verifică și concordanța dintre documentul de recepție menționat la alin. (3) și documentul prevăzut la alin. (4). Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(6) În aplicarea art. 400 alin. (4) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială la care este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului de recepție în antrepozitul fiscal, certificat de reprezentantul autorității vamale teritoriale;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum și documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie;

c) procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, prevăzut la alin. (4), în cazul produselor marcate prin banderole sau timbre.

(7) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(8) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(9) O copie a procesului-verbal prevăzut la alin. (4) însoțește timbrele și banderolele care se expediază pentru distrugere Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A.

SECȚIUNEA a 16-a

Deplasarea și primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize

SUBSECȚIUNEA 1

Deplasarea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize

124. (1) În aplicarea art. 401 alin. (3) din Codul fiscal, prin loc de livrare directă se înțelege locul unde produsele accizabile expediate de către un antrepozitar autorizat sau de către un expeditor înregistrat în regim suspensiv de accize pot fi primite, cu condiția ca acest loc să fie indicat de către antrepozitarul autorizat din statul membru de destinație sau de către destinatarul înregistrat. În cazul destinatarului înregistrat, locul de livrare directă reprezintă alte locuri decât cele prevăzute la pct. 43 alin. (1) și (2). Locurile prevăzute la pct. 43 alin. (2) sunt doar asimilate unor locuri de livrare directă, în scopul realizării supravegherii fiscale. În cazul expedițiilor către un antrepozit autorizat din România, locul de livrare directă este un loc indicat de antrepozitarul autorizat, altul decât antrepozitul său fiscal.

(2) În aplicarea alin. (1), noțiunea de produse accizabile nu cuprinde și tutunul prelucrat prevăzut la art. 354 din Codul fiscal.

(3) Prin livrare directă a produselor accizabile în regim suspensiv se înțelege livrarea care respectă următoarele cerințe:

a) locul de livrare directă se indică de către antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat la autoritatea vamală teritorială, înainte de prima expediere a produselor accizabile din statul membru de expediere;

b) locul de livrare directă îndeplinește condițiile pentru recepția fizică a produselor accizabile;

c) antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat întocmește raportul de primire. Cantitatea înscrisă în raportul de primire este înregistrată în evidențele privind stocurile de astfel de produse ale antrepozitarului autorizat sau destinatarului înregistrat, concomitent atât ca intrare, cât și ca eliberare pentru consum;

d) produsele accizabile trebuie păstrate la locul de livrare directă pentru o eventuală verificare, potrivit prevederilor din ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscale.

(4) Un antrepozitar autorizat sau un expeditor înregistrat în România poate expedia produse accizabile în regim suspensiv de accize către un loc de livrare directă dintr-un alt stat membru dacă această operațiune este permisă în acel stat membru.

(5) Pe durata deplasării în regim suspensiv de accize, ambalajul în care este deplasat produsul accizabil trebuie să aibă la exterior marcaje care identifică tipul și cantitatea de produs aflat în interior.

125. (1) În cazul biocombustibililor și biocarburanților prevăzuți la pct. 113 alin. (2) ale căror coduri NC nu se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt destinate amestecului în antrepozite fiscale cu produse energetice, deplasarea produselor în cauză de la locul de producție din România către antrepozitele fiscale din România unde se realizează amestecul se efectuează la prețuri fără accize și este

însoțită de un document comercial care conține aceleași informații precum cele din documentul administrativ electronic pe suport hârtie, prevăzut în anexa nr. 33, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial se certifică atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea producătorul, cât și de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal primitor.

(2) În cazul biocombustibililor și biocarburanților prevăzuți la pct. 113 alin. (2) ale căror coduri NC nu se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, achiziționați de antrepozitarul autorizat prin operațiuni proprii de import în vederea amestecului cu produse energetice în antrepozitele fiscale proprii, importul se efectuează fără plata accizelor, iar deplasarea de la locul de import până la antrepozitul fiscal se realizează sub acoperirea documentului administrativ unic. În acest caz antrepozitarul autorizat - importator are obligația de a declara pe propria răspundere, la momentul efectuării importului, faptul că va utiliza produsele exclusiv pentru amestecul cu produse energetice în antrepozitele sale.

(3) În cazul biocombustibililor și biocarburanților prevăzuți la pct. 113 alin. (2) ale căror coduri NC nu se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, proveniți din achiziții intracomunitare proprii, regimul aplicabil pentru deplasarea produselor în cauză este în relație directă cu legislația statului membru de expediere.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Documentul administrativ electronic

126. (1) În aplicarea art. 402 alin. (1) din Codul fiscal, deplasarea produselor accizabile de la un antrepozit fiscal din România către un destinatar din alt stat membru sau către un loc de unde produsele părăsesc teritoriul Uniunii Europene se realizează în regim suspensiv de la plata accizelor, numai dacă este acoperită de documentul administrativ electronic.

(2) Produsele accizabile importate în România pot fi deplasate în regim suspensiv de la plata accizelor către un destinatar din alt stat membru, dacă deplasarea se efectuează de către un expeditor înregistrat în România potrivit art. 336 alin. (9) din Codul fiscal și cu condiția ca deplasarea să fie acoperită de documentul administrativ electronic.

(3) Proiectul documentului administrativ electronic trebuie încărcat în sistemul computerizat de monitorizare a mișcărilor intracomunitare cu produse accizabile, denumit EMCS, cu cel mult 7 zile lucrătoare înainte de data înscrisă pe acest document ca dată de expediere a produselor accizabile în cauză.

(4) Momentul emiterii codului de referință administrativ unic prevăzut la art. 402 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal reprezintă momentul în care expeditorul are dreptul de a iniția deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize.

(5) În aplicarea art. 402 alin. (11) din Codul fiscal, prin autoritate competentă se înțelege autoritatea vamală teritorială.

(6) În situația prevăzută la art. 402 alin. (11) din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială poate autoriza ca expeditorul să nu includă în proiectul de document administrativ electronic datele privind destinatarul, dacă acestea nu sunt cunoscute cu

certitudine la momentul înaintării proiectului respectiv, dar numai cu condiția ca acest fapt să fi fost anunțat la autoritatea vamală teritorială.

(7) În cazul deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize dintr-un alt stat membru către un destinatar din România autorizat să primească produsele în regim suspensiv de accize, poate fi acceptat ca document de însoțire fie un exemplar al documentului administrativ electronic tipărit, fie orice alt document comercial în care se menționează codul de referință administrativ unic, identificabil în mod clar, acceptat de autoritatea competentă a aceluia stat membru de expediție.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Divizarea deplasării produselor energetice în regim suspensiv de accize

127. (1) În aplicarea art. 403 din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială poate permite divizarea unei deplasări de produse energetice în regim suspensiv de accize, în condițiile stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Deplasarea de produse energetice în regim suspensiv de accize dintr-un stat membru este permisă a fi divizată pe teritoriul României numai dacă acel stat membru permite o astfel de procedură, iar destinatarii din România, respectiv antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat, respectă condițiile stabilite prin ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prevăzut la alin. (1).

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Primirea produselor accizabile în regim suspensiv de accize

128. (1) Modalitățile de confirmare a faptului că produsele accizabile au ajuns la destinație și de trimitere a raportului de primire a produselor accizabile de către destinatarii menționați la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal, prevăzute la art. 404 alin. (2) din Codul fiscal, sunt cele prevăzute în ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Destinatarul poate să întârzie înaintarea prin sistemul informatizat a raportului de primire, peste termenul-limită prevăzut la art. 404 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, numai în cazuri temeinic justificate, potrivit ordinului menționat la alin. (1).

(3) În cazul prevăzut la art. 404 alin. (5) din Codul fiscal, primirea produselor accizabile în regim suspensiv de la plata accizelor se confirmă expeditorului potrivit procedurii stabilite prin ordinul menționat la alin. (1).

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Raportul de export

129. (1) În aplicarea art. 405 alin. (1) din Codul fiscal, produsele accizabile pot fi deplasate în regim suspensiv de accize pe teritoriul Uniunii Europene, de la un antrepozit fiscal la un loc de unde acestea părăsesc teritoriul Uniunii Europene, inclusiv în cazul în care acestea sunt deplasate via o țară terță sau un teritoriu terț.

(2) Deplasarea produselor accizabile poate fi realizată în regim suspensiv de

accize, potrivit art. 405 alin. (1) din Codul fiscal, numai dacă este acoperită de documentul administrativ electronic.

(3) Dovada încheierii deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize este raportul de export întocmit de autoritatea vamală teritorială din România sau, după caz, de autoritatea competentă din statul membru de export, raport întocmit pe baza vizei biroului vamal de ieșire ori a biroului unde se realizează formalitățile de ieșire a produselor, prin care se atestă faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Proceduri în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la expediție

130. (1) În aplicarea art. 406 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, în situația în care sistemul informatizat este indisponibil în România, expeditorul poate începe deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize numai după înștiințarea autorității vamale centrale (responsabilă pentru sistemul informatizat și corespondența cu autoritățile competente din statele membre) prin transmiterea copiei documentului care va însoți deplasarea produselor, pe care a fost înscris numărul de referință eliberat de autoritatea vamală teritorială, în vederea atribuirii codului de referință administrativ unic, care reprezintă acordul pentru începerea efectivă a deplasării produselor.

(2) Modelul documentului pe suport hârtie este prevăzut în anexa nr. 34, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

SUBSECȚIUNEA a 7-a

Proceduri în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la destinație

131. Modelul documentului pe suport hârtie al raportului de primire și modelul raportului de export sunt prevăzute în anexa nr. 35 și, respectiv, în anexa nr. 36, care fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

SUBSECȚIUNEA a 8-a

Încheierea deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize

132. (1) Deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize se consideră încheiată pentru expeditor în baza raportului de primire înaintat de destinatar sau, după caz, în baza raportului de export înaintat de autoritatea competentă a locului de export, prin intermediul sistemului informatizat.

(2) Atunci când destinatarul din România constată că nu este în măsură să întocmească raportul de primire în termenul prevăzut de lege, imediat la primirea produselor solicită prezența unui reprezentant al autorității vamale teritoriale, în vederea verificării și confirmării datelor prezentate de destinatar pe baza documentului care a însoțit deplasarea produselor în regim suspensiv de accize și a dovezilor justificative.

(3) În urma mențiunilor reprezentantului autorității vamale teritoriale, destinatarul

va înainta documentul autorității vamale centrale în vederea comunicării de către aceasta autorității competente a statului membru de expediție a regimului aferent deplasării produselor.

(4) Modelul documentului este prevăzut în anexa nr. 35.

(5) În cazul deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize din România către un destinatar din alt stat membru sau la export printr-un birou vamal de ieșire din alt stat membru, în absența raportului de primire sau a unui raport de export, după caz, deplasarea poate fi considerată încheiată potrivit adnotărilor autorității competente din statul membru de destinație sau de export.

SUBSECȚIUNEA a 9-a

Structura și conținutul informațiilor

133. Structura și conținutul mesajelor corespunzătoare documentului administrativ electronic, raportului de primire și raportului de export aferente deplasărilor de produse accizabile în regim suspensiv de accize, atunci când informațiile se transmit prin sistemul informatizat, sunt stabilite la nivel național și se regăsesc în ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, emis în conformitate cu prevederile Regulamentului CE nr. 684/2009.

SUBSECȚIUNEA a 10-a

Nereguli și abateri

134. (1) În aplicarea art. 412 din Codul fiscal, în cazul pierderilor intervenite pe parcursul transportului intracomunitar al produselor accizabile în regim suspensiv de accize, la sosirea produselor în România, pe baza documentelor justificative prezentate de persoana care a efectuat recepția produselor accizabile, autoritatea vamală teritorială stabilește natura pierderilor și regimul de admitere a acestora.

(2) În aplicarea art. 412 alin. (8) din Codul fiscal, prin neregulă se înțelege pierderile sau distrugerile care intervin în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, diferite de cele prevăzute la pct. 2 alin. (1) lit. a) și b), care au drept consecință încheierea cu lipsuri sau neîncheierea deplasării în regim suspensiv de la plata accizelor conform art. 401 alin. (7) din Codul fiscal.

(3) Pentru pierderile, altele decât cele admise de autoritatea vamală teritorială ca neimpozabile în România potrivit pct. 2 alin. (1) lit. a) și b), se datorează accize calculate pe baza nivelurilor accizelor în vigoare la momentul constatării acestora, cu respectarea prevederilor pct. 2 alin. (5) și (6).

(4) Prevederile alin. (1) - (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul pierderilor de produse intervenite pe parcursul transportului național al produselor accizabile în regim suspensiv de accize.

(5) În toate situațiile în care distrugerea sau pierderea produselor accizabile nu se admite de autoritatea vamală teritorială ca neimpozabilă, accizele devin exigibile la data emiterii deciziei de impunere de către autoritatea vamală teritorială și se plătesc în termen de 5 zile de la această dată. Autoritatea vamală teritorială stabilește cuantumul accizelor datorate și emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite

prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

SECȚIUNEA a 17-a

Deplasarea intracomunitară și impozitarea produselor accizabile după eliberarea pentru consum

SUBSECȚIUNEA 1

Persoane fizice

135. (1) În aplicarea art. 413 alin. (1) și (3) din Codul fiscal, prin achiziții de produse accizabile pentru uz propriu se înțelege achizițiile de produse accizabile efectuate de către persoanele fizice și transportate de către acestea, care nu depășesc următoarele limite cantitative:

a) tutunuri prelucrate:

1. țigarete - 800 de bucăți;
2. țigări (cu o greutate maximă de 3 grame/bucată) - 400 de bucăți;
3. țigări de foi - 200 de bucăți;
4. tutun de fumat - 1 kg;

b) băuturi alcoolice:

1. băuturi spirtoase - 10 litri;
2. produse intermediare - 20 litri;
3. vinuri și băuturi fermentate - 90 litri;
4. bere - 110 litri.

(2) În aplicarea art. 413 alin. (3) și (4) din Codul fiscal, prin achiziții de produse accizabile în scopuri comerciale se înțelege achizițiile de produsele accizabile efectuate de către persoanele fizice și transportate de către acestea, care depășesc limitele cantitative prevăzute la alin. (1).

(3) Pentru stabilirea destinației comerciale a produselor accizabile achiziționate dintr-un alt stat membru de persoane fizice din România, se au în vedere următoarele cerințe:

- a) statutul comercial al deținătorului și motivele deținerii produselor;
- b) locul în care se află produsele sau, dacă este cazul, mijlocul de transport utilizat;
- c) orice alt document cu privire la produsele respective;
- d) natura produselor;
- e) cantitatea de produse.

(4) Achizițiile de produse accizabile în scopuri comerciale sunt supuse prevederilor art. 414 din Codul fiscal.

(5) Autoritatea vamală competentă stabilește pe baza criteriilor prevăzute la alin.

(3) dacă produsele deținute în cantități inferioare sau egale limitelor prevăzute la alin.

(1) sunt destinate a fi utilizate altfel decât pentru uz propriu, respectiv în scopuri comerciale.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Produse cu accize plătite, deținute în scopuri comerciale în România

136. În aplicarea art. 414 alin. (7) din Codul fiscal, persoana care efectuează livrarea intracomunitară a produselor accizabile anterior eliberate pentru consum în România poate solicita restituirea accizelor conform procedurii prevăzute la pct. 122.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Deplasarea intracomunitară a produselor cu accize plătite

137. (1) În aplicarea art. 415 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care un operator economic din România urmează să primească produse accizabile eliberate pentru consum în alt stat membru, exigibilitatea accizelor ia naștere în momentul în care acesta recepționează produsele.

(2) Operatorul economic din România prevăzut la alin. (1) trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

a) înainte de expedierea produselor accizabile de către furnizorul din alt stat membru, să depună o declarație cu privire la acest fapt la autoritatea vamală teritorială și să garanteze plata accizelor aferente produselor accizabile pe care urmează să le primească;

b) să plătească accizele în prima zi lucrătoare imediat următoare celei în care s-au recepționat produsele;

c) să înștiințeze autoritatea vamală teritorială în raza căreia au fost primite produsele accizabile și să păstreze produsele în locul de recepție cel puțin 24 de ore pentru a permite acestei autorități să se asigure că produsele au fost efectiv primite și că accizele exigibile pentru acestea au fost plătite. După expirarea termenului de 24 de ore, operatorul economic poate proceda la recepția produselor accizabile primite.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Documentul de însoțire

138. (1) Deplasarea produselor accizabile eliberate pentru consum în România către un destinatar dintr-un stat membru, în vederea utilizării în scop comercial, este însoțită de documentul de însoțire prevăzut la art. 416 din Codul fiscal.

(2) Documentul de însoțire se utilizează și în cazul circulației intracomunitare a alcoolului complet denaturat.

(3) În aplicarea prevederilor art. 416 alin. (2) din Codul fiscal, modelul documentului de însoțire este prevăzut în anexa nr. 37, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(4) Pentru produsele accizabile eliberate pentru consum într-un stat membru și care sunt destinate a fi utilizate în scop comercial în România, deplasarea produselor din statul membru în România este însoțită de documentul de însoțire sau de un document comercial stabilit de statul membru de expediție, care conține aceleași informații ca și documentul de însoțire.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Vânzarea la distanță și reprezentantul fiscal

139. (1) În aplicarea art. 417 din Codul fiscal, pentru produsele accizabile eliberate pentru consum într-un stat membru și destinate ulterior vânzării unei persoane din România care nu desfășoară o activitate economică independentă, vânzătorul din acel stat membru sau reprezentantul său fiscal stabilit în România trebuie să se înregistreze și să garanteze plata accizelor. Vânzătorul din alt stat membru se înregistrează și garantează plata accizelor la autoritatea vamală centrală. În cazul desemnării unui reprezentant fiscal, acesta se înregistrează, se autorizează și garantează plata accizelor la autoritatea vamală teritorială de care aparține.

(2) Reprezentantul fiscal trebuie să fie stabilit în România și să fie autorizat de către autoritatea vamală teritorială.

(3) În scopul obținerii autorizației, reprezentantul fiscal depune la autoritatea vamală teritorială o cerere însoțită de următoarele documente:

a) actul constitutiv al reprezentantului fiscal, care îi permite desfășurarea acestei activități;

b) contractul de reprezentare încheiat cu vânzătorul.

(4) Modelul cererii privind acordarea autorizației de reprezentant fiscal este prevăzut în anexa nr. 38, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(5) Autorizarea ca reprezentant fiscal pentru vânzări la distanță de produse accizabile nu poate fi acordată decât persoanelor care oferă garanțiile necesare pentru aplicarea corectă a dispozițiilor legale și pentru care măsurile de urmărire și control necesare pot fi asigurate fără a fi necesare cheltuieli administrative suplimentare.

(6) Cererea de autorizare ca reprezentant fiscal nu poate fi aprobată în cazul persoanelor care au săvârșit o infracțiune sau încălcări repetate în legătură cu reglementările vamale sau fiscale.

(7) Decizia de neacordare a autorizației ca reprezentant fiscal se comunică în scris, odată cu motivele ce au condus la acest fapt.

(8) Autorizația de reprezentant fiscal este revocată sau modificată atunci când una sau mai multe condiții prevăzute pentru emiterea acesteia nu au fost sau nu mai sunt îndeplinite.

(9) Autorizația de reprezentant fiscal poate fi revocată atunci când titularul acesteia nu se conformează unei obligații care îi revine, după caz, din deținerea acestei autorizații.

(10) Autorizația de reprezentant fiscal se revocă în cazul în care după emiterea acesteia se săvârșește una din faptele menționate la alin. (6).

(11) Revocarea sau modificarea autorizației de reprezentant fiscal se aduce la cunoștința titularului acesteia.

(12) Revocarea sau modificarea autorizației de reprezentant fiscal produce efecte de la data la care ea a fost adusă la cunoștință. Totuși, în cazuri excepționale și în măsura în care interesele legitime ale titularului autorizației impun aceasta, autoritatea vamală teritorială poate stabili o dată ulterioară pentru producerea efectelor.

(13) Pentru vânzarea la distanță efectuată în România, plata accizelor se efectuează prin unitatea de Trezorerie a Statului care deservește autoritatea fiscală teritorială în raza căreia se află domiciliul persoanei care primește produsele accizabile.

(14) Termenul de plată a accizelor îl constituie ziua lucrătoare imediat următoare celei în care a avut loc recepția mărfurilor de către destinatar.

(15) În aplicarea art. 417 alin. (4) din Codul fiscal, vânzătorul sau reprezentantul fiscal înregistrează lunar în evidențele proprii toate operațiunile efectuate cu produse accizabile.

(16) Vânzătorii sau reprezentanții fiscali, după caz, depun on-line la autoritatea vamală teritorială în raza căreia își au sediul social o situație centralizatoare până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă situația. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(17) Modelul situației centralizatoare prevăzute la alin. (16) este prevăzut în anexa nr. 19.

(18) Reprezintă o vânzare la distanță din România în alt stat membru livrarea de produse accizabile deja eliberate pentru consum în România destinate vânzării unei persoane din alt stat membru care nu este antrepozitar autorizat sau destinatar înregistrat și nu desfășoară o activitate economică independentă. Vânzătorul din România sau reprezentantul său fiscal stabilit în acel alt stat membru trebuie să respecte legislația din statul membru respectiv.

(19) Persoanele menționate la alin. (16) trebuie să țină o evidență strictă a tuturor livrărilor de produse în cazul vânzării la distanță din România în alt stat membru, în care trebuie să înregistreze pentru fiecare livrare:

- a) numărul de ordine corespunzător livrării;
- b) data livrării;
- c) numărul facturii sau al altui document comercial care înlocuiește factura;
- d) țara de destinație;
- e) datele de identificare ale destinatarului: denumirea, adresa;
- f) grupa de produse expediate, inclusiv codurile NC corespunzătoare;
- g) cantitatea de produse expediată, exprimată în unități de măsură corespunzătoare regulilor de calcul al accizei;
- h) dovada primirii produselor de către destinatar;
- i) dovada plății accizelor în statul membru de destinație;
- j) quantumul accizelor solicitate a fi restituite;
- k) data solicitării restituirii accizelor.

(20) Vânzătorul depune la autoritatea fiscală teritorială în raza căreia își are sediul o cerere de restituire, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 39, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, menționând livrările efectuate în cadrul vânzării la distanță, pentru care s-au plătit accizele pe teritoriul statelor membre de destinație, pe parcursul unui trimestru.

(21) Cererea se depune până la data de 25 inclusiv a lunii următoare încheierii trimestrului în care au fost plătite accizele în statele membre de destinație și cuprinde informații referitoare la cantitățile de produse accizabile și numerele de ordine corespunzătoare livrărilor pentru care se solicită restituirea, precum și suma totală de restituit.

(22) Momentul plății accizelor în statul membru de destinație reprezintă momentul de la care persoanele menționate la alin. (16) beneficiază de dreptul de restituire a

accizelor.

(23) Vânzătorul are obligația să păstreze la dispoziția autorității fiscale teritoriale, pe o perioadă de cel puțin 5 ani, facturile și toate documentele care atestă atât plata accizelor pe teritoriul național pentru produsele expediate, cât și plata accizelor în statele membre de destinație.

(24) Autoritatea fiscală teritorială transmite cererea și documentația depuse de vânzător autorității vamale teritoriale, care în urma analizei transmite un punct de vedere asupra dreptului de restituire a accizelor, precum și asupra cuantumului accizei de restituit. După analiza documentației, inclusiv a punctului de vedere transmis de autoritatea vamală teritorială, autoritatea fiscală teritorială emite decizia de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(25) În cazul în care se emite o decizie de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(26) Cuantumul accizelor restituite nu poate depăși valoarea accizelor plătite prin prețul de achiziție al produselor accizabile.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Distrugeri și pierderi

140. (1) În aplicarea prevederilor art. 418 din Codul fiscal, în cazul distrugerii totale sau în cazul pierderii iremediabile survenite în cursul transportului pe teritoriul României a produselor accizabile eliberate pentru consum într-un alt stat membru, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră, nu intervine exigibilitatea accizelor în România, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) expeditorul, transportatorul sau primitorul prezintă imediat autorității vamale teritoriale dovezi suficiente despre evenimentul produs, emise de autoritatea vamală, Ministerul Afacerilor Interne sau autoritatea competentă în domeniu, precum și informații precise cu privire la cantitatea de produse accizabile care nu este disponibilă pentru a fi folosită în România;

b) să fie dovedite prin procese-verbale privind înregistrarea distrugerii totale sau a pierderii iremediabile în contabilitatea operatorului economic.

(2) Prin distrugere totală sau pierdere iremediabilă a produselor accizabile se înțelege cazul în care:

a) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită vărsării, spargerii, incendierii, contaminării, inundațiilor sau altor cazuri de forță majoră;

b) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită evaporării sau altor cauze care reprezintă rezultatul natural al deplasării produsului;

c) este o consecință a autorizării de către autoritatea vamală teritorială.

(3) Pentru pierderile neadmise de autoritatea vamală teritorială ca neimpozabile în România potrivit alin. (1) se datorează accize, calculate pe baza nivelurilor accizelor în vigoare la momentul constatării lor.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3), accizele devin exigibile la data emiterii deciziei de impunere de către autoritatea vamală teritorială și se plătesc în termen de 5 zile de la această dată. Autoritatea vamală teritorială stabilește cuantumul accizelor datorate

și emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) Pentru produsele accizabile eliberate pentru consum într-un stat membru, destinate livrării în România, în cazul distrugerii totale sau pierderii iremediabile a acestora intervenite și constatate în cursul transportului pe teritoriul altui stat membru decât cel în care au fost eliberate pentru consum, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră, nu intervine exigibilitatea accizelor, dacă autoritatea competentă din statul membru în care acestea au avut loc ori au fost constatate a acceptat ca fiind satisfăcătoare dovezile prezentate de expeditor sau transportator.

(6) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (5) garanțiile depuse în conformitate cu prevederile pct. 137 alin. (2) lit. a) și pct. 139 alin. (2) se eliberează.

SUBSECȚIUNEA a 7-a

Nereguli apărute pe parcursul deplasării produselor accizabile

141. (1) În aplicarea art. 419 alin. (5) din Codul fiscal, prin neregulă se înțelege pierderile sau distrugerile care intervin în cursul unei deplasări intracomunitare a produselor cu accize plătite, diferite de cele prevăzute la art. 418 alin. (1) din Codul fiscal, care au drept consecință încheierea cu lipsuri sau neîncheierea deplasării produselor accizabile cu accize plătite.

(2) În aplicarea art. 412 din Codul fiscal, în cazul pierderilor intervenite pe parcursul transportului intracomunitar al produselor accizabile, la sosirea produselor în România, pe baza documentelor justificative prezentate de primitor, autoritatea vamală teritorială stabilește natura pierderilor și regimul de admitere al acestora.

(3) Pentru pierderile neadmise de autoritatea vamală teritorială ca neimpozabile în România potrivit art. 418 alin. (1) din Codul fiscal se datorează accize, calculate pe baza nivelurilor accizelor în vigoare la momentul constatării de către primitorul produselor accizabile.

(4) În toate situațiile în care distrugerea sau pierderea produselor accizabile nu se admite ca neimpozabilă, accizele devin exigibile la data emiterii deciziei de impunere de către autoritatea vamală teritorială și se plătesc în termen de 5 zile de la această dată. Autoritatea vamală teritorială stabilește cuantumul accizelor datorate și emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

SECȚIUNEA a 18-a

Deplasarea produselor accizabile în regim de exceptare sau de scutire directă

142. (1) În aplicarea prevederilor art. 420 din Codul fiscal, deplasarea produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, în regim de exceptare de la regimul de accizare potrivit art. 394 din Codul fiscal, de la antrepozitul fiscal la deținătorul autorizației de utilizator final este însoțită de un exemplar pe suport hârtie al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal.

(2) Atunci când produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal provin din operațiuni proprii de import ale utilizatorului final prevăzut la art. 336 pct.

28 din Codul fiscal, deplasarea acestora în regim de exceptare de la regimul de accizare, între biroul vamal din teritoriul Uniunii Europene unde sunt importate și locul în care sunt primite de utilizatorul final, este însoțită de declarația vamală a mărfurilor întocmită în scris, denumită document administrativ unic.

(3) Deplasarea produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, în regim de exceptare de la regimul de accizare, de la un destinatar înregistrat către deținătorul autorizației de utilizator final, atunci când nu se aplică prevederile aferente locului de livrare directă prevăzut la pct. 124, este însoțită de un document comercial care conține aceleași informații ca și exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr. 33.

(4) În aplicarea prevederilor art. 420 din Codul fiscal, deplasarea până la utilizator în regim de exceptare de la regimul de accizare, potrivit art. 394 din Codul fiscal, a produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (1) din Codul fiscal care nu se regăsesc la alin. (2) de la același articol este însoțită de o copie a declarației prevăzute la pct. 59 alin. (3).

(5) La sosirea produselor energetice, deținătorul autorizației de utilizator final sau operatorul economic utilizator, după caz, înștiințează autoritatea vamală teritorială și păstrează produsele în locul de recepție maximum 24 de ore, pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

143. (1) În aplicarea prevederilor art. 420 din Codul fiscal, în toate situațiile de scutire directă prevăzute la art. 397 din Codul fiscal, livrarea produselor prevăzute la art. 349 - 353 din Codul fiscal se face la prețuri fără accize.

(2) Deplasarea produselor accizabile prevăzute la alin. (1), de la antrepozitul fiscal la deținătorul autorizației de utilizator final, este însoțită de un exemplar pe suport hârtie al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal.

(3) Atunci când produsele accizabile prevăzute la alin. (1) sunt achiziționate de deținătorul autorizației de utilizator final prin operațiuni proprii de import, deplasarea acestora de la biroul vamal de intrare în teritoriul Uniunii Europene este însoțită de declarația vamală a mărfurilor întocmită în scris, denumită document administrativ unic.

(4) Deplasarea produselor accizabile prevăzute la alin. (1) de la un destinatar înregistrat către deținătorul autorizației de utilizator final, atunci când nu se aplică prevederile pct. 124 aferente locului de livrare directă, este însoțită de un document comercial care conține aceleași informații ca și exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr. 33.

(5) La sosirea produselor accizabile prevăzute la alin. (1), operatorul economic utilizator înștiințează autoritatea vamală teritorială și păstrează produsele în locul de recepție maximum 24 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

144. (1) În cazul scutirii directe prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, deplasarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru aviație de către aeronavele aflate pe alte aeroporturi decât cele situate în apropierea antrepozitului fiscal care asigură alimentarea aeronavelor este însoțită de exemplarul

tipărit al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal. La rubrica "Destinatar" se înscriu tot datele antrepozitarului expeditor, iar la rubrica "Locul livrării" se înscrie adresa aeroportului în cauză.

(2) În aplicarea alin. (1), autorizația antrepozitului fiscal care alimentează aeronava conține opțiunea de livrare directă, în aplicația informatică.

(3) După sosirea produselor la destinație, în maximum 5 zile lucrătoare de la încheierea deplasării produselor, expeditorul întocmește raportul de primire, utilizând sistemul informatizat.

(4) În cazul deplasării produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru aviație, realizată de antrepozitul fiscal care alimentează efectiv aeronavele, aceasta este însoțită de avizul de însoțire.

145. (1) În cazul scutirii directe prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, deplasarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru navigație de către navele aflate în alte porturi decât cele situate în apropierea antrepozitului fiscal care asigură alimentarea acestora este însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal. La rubrica "Destinatar" se înscriu tot datele antrepozitarului expeditor, iar în rubrica "Locul livrării" se înscrie adresa portului în cauză.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), autorizația antrepozitului fiscal care alimentează nava conține opțiunea de livrare directă, în aplicația informatică.

(3) După sosirea produselor la destinație, expeditorul întocmește raportul de primire în maximum 5 zile lucrătoare de la încheierea deplasării produselor, utilizând sistemul informatizat.

(4) În cazul deplasării combustibilului pentru navigație, realizată de antrepozitul fiscal care alimentează efectiv navele, aceasta este însoțită de avizul de însoțire sau de factură.

146. (1) În aplicarea prevederilor art. 399 alin. (1) lit. c), d) și h) din Codul fiscal, în situația în care achiziția produselor energetice se efectuează de la un antrepozit fiscal în regim de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal .

(2) La sosirea produselor energetice utilizatorul final autorizat trebuie să înștiințeze autoritatea vamală teritorială și să păstreze produsele în locul de recepție maximum 24 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. După expirarea termenului de 24 de ore utilizatorul final autorizat poate proceda la recepția produselor energetice primite.

(3) În cazul scutirii de la plata accizelor care se acordă direct la momentul efectuării formalităților de import, deplasarea produselor energetice de la biroul vamal de intrare pe teritoriul Uniunii Europene este însoțită de documentul administrativ unic .

SECȚIUNEA a 19-a

Marcarea produselor alcoolice și a tutunului prelucrat

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

147. În aplicarea art. 421 alin. (1) din Codul fiscal, nu intră sub incidența sistemului de marcă:

- a) alcoolul etilic denaturat potrivit prevederilor pct. 78 alin. (2), (3) și (8);
- b) alcoolul etilic tehnic rezultat exclusiv ca produs secundar din procesul de obținere a alcoolului etilic rafinat și care datorită compoziției sale nu poate fi utilizat în industria alimentară;
- c) băuturile slab alcoolizate, cu o concentrație alcoolică de până la 10% în volum inclusiv;
- d) produsele accizabile supuse marcării care provin din producția internă și sunt destinate exportului;
- e) produsele accizabile supuse marcării, provenite din import, aflate în regim de tranzit sau de import temporar;
- f) aromele alimentare, extractele și concentratele alcoolice.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Responsabilitatea marcării

148. (1) În aplicarea prevederilor art. 422 din Codul fiscal, în cazul achizițiilor de produse din tutun prelucrat din alte state membre, timbrele procurate de destinatarul înregistrat se aplică pe produse de către antrepozitul fiscal de producție sau de un alt antrepozit fiscal desemnat de acesta.

(2) În cazul achizițiilor de băuturi alcoolice supuse marcării din alte state membre, banderolele procurate de destinatarul înregistrat se aplică pe produse de către antrepozitul fiscal de producție sau de un alt antrepozit fiscal desemnat de acesta.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), atunci când antrepozitul fiscal expeditor din alt stat membru refuză să aplice banderolele, acestea se aplică de către destinatarul înregistrați, în locurile autorizate pentru primirea produselor în regim suspensiv de accize. În această situație, banderolele se aplică înainte de comercializarea băuturilor alcoolice pe teritoriul României, dar nu mai târziu de data de 25 a lunii următoare celei în care accizele au devenit exigibile.

(4) În cazul importurilor de produse supuse marcării, marcajele procurate de importatorul autorizat se aplică pe produse de către furnizorul extern. În situația în care furnizorul extern nu aplică timbrele sau banderolele, acestea pot fi aplicate de către importatorul autorizat în antrepozite vamale, antrepozite libere sau zone libere.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Proceduri de marcă

149. (1) În aplicarea prevederilor art. 423 alin. (2) din Codul fiscal, dimensiunile marcajelor sunt prezentate în anexa nr. 40, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(2) Marcajele sunt hârtii de valoare cu regim special și se realizează de către

Compania Națională "Imprimeria Națională" - S.A. prin emisiuni identificate printr-un cod și o serie de emisiune aprobate de către direcția specializată cu atribuții de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Timbrele pentru marcarea produselor din tutun prelucrat sunt inscripționate cu următoarele elemente:

a) denumirea operatorului economic cu drept de marcă și codul de marcă atribuit acestuia;

b) denumirea generică a produsului, respectiv: țigărete, țigări, țigări de foi, tutun de fumat;

c) seria și numărul care identifică în mod unic timbrul.

(4) Banderolele pentru marcarea produselor intermediare și a alcoolului etilic trebuie să aibă inscripționate următoarele elemente:

a) denumirea operatorului economic cu drept de marcă și codul de marcă atribuit acestuia;

b) denumirea generică a produsului, respectiv: alcool, băuturi slab alcoolizate - după caz, băuturi spirtoase, țuică, rachiuri din fructe, produse intermediare;

c) seria și numărul care identifică în mod unic banderola;

d) cantitatea nominală exprimată în litri de produs conținut;

e) concentrația alcoolică în volum.

(5) Inscripționarea pe marcaje a elementelor prevăzute la alin. (3) și (4) se poate face codificat, modalitatea de citire a codului fiind pusă la dispoziția organelor în drept de către Compania Națională "Imprimeria Națională" - S.A., la solicitarea acestora.

(6) În cazul băuturilor alcoolice banderolele se aplică pe sistemul de închidere a ambalajelor, indiferent de tipul acestora, de exemplu: din sticlă, din aluminiu, din carton, din plastic, fără a se limita la acestea, astfel încât prin deschiderea ambalajelor să se asigure distrugerea banderolelor. Se marchează cu banderole toate ambalajele individuale cu capacitatea mai mică sau egală cu 3 litri, care conțin produse intermediare prevăzute la art. 352 din Codul fiscal și alcool etilic prevăzut la art. 353 din Codul fiscal.

(7) Potrivit pct. 12 alin. (1) comercializarea alcoolului etilic și a băuturilor alcoolice de natura celor supuse marcării, în recipiente ce depășesc capacitatea de 3 litri, se consideră comercializare în vrac. Sunt interzise eliberarea în consum în vrac și deținerea în vrac în afara unui regim suspensiv de accize a produselor intermediare prevăzute la art. 352 din Codul fiscal și alcoolului etilic prevăzut la art. 353 din Codul fiscal, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. 397 din Codul fiscal.

(8) În cazul produselor din tutun prelucrat timbrele se aplică pe ambalajele individuale, pachete din carton sau celofanate ori cutii din diferite materiale în care sunt prezentate pentru vânzare aceste produse.

(9) În situația în care dimensiunile marcajelor nu permit includerea în întregime a denumirii operatorilor economici cu drept de marcă, se inscripționează prescurtările sau inițialele stabilite de fiecare operator economic, de comun acord cu Compania Națională "Imprimeria Națională" - S.A.

(10) Fiecărui operator economic cu drept de marcă i se atribuie un cod de marcă de 13 caractere. În cazul antrepozitarilor autorizați și al destinatarilor

înregistrați, codul de marcare este codul de acciză. În cazul importatorilor autorizați, codul de marcare este format din două caractere alfanumerice aferente codului de țară, conform standardului ISO 3166, din care se face importul, urmate de codul de identificare fiscală format din 11 caractere alfanumerice. Atunci când codul de identificare fiscală nu conține 11 caractere alfanumerice, acesta este precedat de cifra "0", astfel încât numărul total de caractere să fie de 11.

(11) În cazul importatorilor autorizați care nu au contracte încheiate direct cu producătorul extern, ci cu un reprezentant al acestuia, codul de marcare atribuit conține indicativul țării din care se face efectiv importul.

SUBSECȚIUNEA a 4-a **Eliberarea marcajelor**

150. (1) În aplicarea prevederilor art. 424 alin. (5) din Codul fiscal, în vederea eliberării marcajelor, antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat, după caz, depune o notă de comandă la autoritatea vamală teritorială. Modelul notei de comandă este prevăzut în anexa nr. 41, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(2) Nota de comandă se depune în trei exemplare și este însoțită de următoarele documente:

a) contractul de achiziție a produselor accizabile supuse marcării, în copie, în cazul destinatarului înregistrat/importatorului autorizat;

b) situația livrărilor de produse accizabile marcate pe ultimele șase luni, după caz.

(3) În situația în care în decursul unei luni se solicită o cantitate de marcaje mai mare decât media lunară a livrărilor din ultimele 6 luni, se depune un memoriu justificativ în care sunt explicate motivele care au generat necesitățile suplimentare.

(4) În termen de 7 zile lucrătoare de la depunerea notei de comandă și a documentației complete, autoritatea vamală teritorială decide asupra aprobării notei de comandă. Nota de comandă se aprobă - total sau parțial - în funcție de:

a) documentația anexată;

b) datele din situația lunară privind utilizarea marcajelor, după caz.

(5) După aprobare, exemplarele notei de comandă au următoarele destinații: primul exemplar se păstrează de către solicitant, al doilea exemplar se transmite Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A. și al treilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială.

(6) Exemplarul 2 al notei de comandă, aprobată de autoritatea vamală teritorială, se transmite de către operatorul economic cu drept de marcare către Compania Națională "Imprimeria Națională" - S.A. împreună cu dovada achitării contravalorii marcajelor comandate, în contul acestei companii.

(7) Termenul de executare a comenzilor de către Compania Națională "Imprimeria Națională" - S.A. este de 15 zile lucrătoare de la data primirii și înregistrării notelor de comandă aprobate de autoritatea vamală teritorială.

(8) Eliberarea marcajelor se face de către Compania Națională "Imprimeria Națională" - S.A.

151. (1) Expedierea marcajelor de către destinatarii înregistrați/importatorii

autorizați, în vederea aplicării pe produse, se face în maximum 15 zile lucrătoare de la eliberarea marcajelor de către Compania Națională "Imprimeria Națională" - S.A.

(2) După expirarea termenului de 15 zile, marcajele neexpediate în termen se returnează, de către destinatarii înregistrați/importatorii autorizați, Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A., în vederea distrugerii.

(3) În cazul importurilor de produse accizabile supuse marcării, expedierea marcajelor către producătorul/furnizorul extern se face numai ca bagaj neînsoțit, în regim vamal de export temporar. În vederea acordării acestui regim vamal, importatorul autorizat va prezenta autorității vamale competente:

a) documentul de transport internațional, din care să rezulte că destinatarul este producătorul/furnizorul mărfurilor ce urmează a fi importate;

b) contractul încheiat între importator și producătorul/furnizorul extern, în copie;

c) autorizația de importator, în copie.

(4) Reimportul marcajelor se realizează odată cu importul produselor accizabile marcate.

152. (1) Antrepozitarii autorizați cu drept de marcare au obligația utilizării marcajelor aprobate prin nota de comandă în termen de 6 luni de la eliberarea acestora de către Compania Națională "Imprimeria Națională" - S.A. La expirarea acestui termen, marcajele neutilizate se restituie Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A., în vederea distrugerii. Termenul de restituire nu poate depăși 6 luni de la expirarea termenului de utilizare a marcajelor. Distrugerea marcajelor neutilizate se desfășoară sub supraveghere fiscală.

(2) Operatorii economici cu drept de marcare sunt obligați să transmită lunar, până la data de 15 inclusiv a fiecărei luni, autorității vamale teritoriale, evidența achiziționării, utilizării și returnării marcajelor pentru luna anterioară celei în care se face raportarea, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 42, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. În cazul banderolelor, această evidență se întocmește pe fiecare tip de banderolă, potrivit dimensiunilor și caracteristicilor inscripționate pe acestea.

(3) În vederea evidențierii marcajelor deteriorate în procesul de marcare, la sfârșitul fiecărei zile, aceste marcaje se lipsesc pe un formular special, întocmit potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 43, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(4) Procentul maxim admis de marcaje distruse în procesul de marcare și care nu pot fi recuperate pentru a fi evidențiate este de 0,5% din numărul marcajelor utilizate.

(5) În cazul marcajelor pierdute sau sustrase, operatorii economici cu drept de marcare au obligația ca, în termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea declarației, procesului-verbal de constatare sau a sesizării scrise a persoanei care a constatat dispariția marcajelor, să anunțe autoritatea vamală teritorială în vederea luării măsurilor corespunzătoare.

(6) Pentru marcajele distruse în procesul de marcare peste limita maximă admisă prevăzută la alin. (4), precum și pentru marcajele pierdute sau furate, operatorii economici datorează contravaloarea accizelor aferente cantităților de produse accizabile care ar fi putut fi marcate. În acest caz obligația de plată a contravalorii accizelor intervine în ultima zi a lunii în care s-a înregistrat distrugerea, pierderea sau

furtul, iar termenul de plată al acestora este până la data de 25 inclusiv a lunii imediat următoare.

(7) Semestrial, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare semestrului, marcajele deteriorate în procesul de marcarea, se distrug, sub supraveghere fiscală, de către operatorii economici cu drept de marcarea, în condițiile prevăzute de legislația în domeniu.

(8) Marcajele neutilizate în termenul prevăzut la alin. (1) sau deteriorate, expediate unui antrepozit fiscal de producție sau unui alt antrepozit fiscal desemnat de acesta, situat în alt stat membru, pot fi supuse operațiunii de distrugere în cadrul acestui antrepozit, în condițiile stabilite de autoritățile competente din statul membru respectiv. În acest caz dovada distrugerii marcajelor este reprezentată de o scrisoare de confirmare din partea antrepozitului fiscal respectiv transmisă operatorului economic cu drept de marcarea din România și care poartă viza autorității competente din statul membru în care a avut loc operațiunea de distrugere.

(9) Distrugerea într-un antrepozit fiscal de producție din România, atunci când se impune, a marcajelor achiziționate de clienți prin autoritățile competente din țările lor de rezidență, este permisă dacă este admisă de acele autorități. În acest caz, antrepozitul fiscal înștiințează autoritatea vamală teritorială în vederea desemnării unui reprezentant care să asigure supravegherea fiscală și semnarea procesului-verbal întocmit după încheierea operațiunii respective.

(10) Distrugerea marcajelor neutilizate și a celor deteriorate se face cu aprobarea și sub supravegherea autorității vamale teritoriale, conform procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

153. Contravaloarea marcajelor se asigură de la bugetul de stat, din valoarea accizelor aferente produselor accizabile supuse marcării, astfel:

a) din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor pct. 5 alin. (1), antrepozitarii autorizați deduc lunar numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv eliberate pentru consum. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără TVA;

b) din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor pct. 5 alin. (1), destinatarii înregistrați deduc numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv marcate. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără TVA;

c) din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor pct. 5 alin. (1), importatorul autorizat deduce cu ocazia fiecărei operațiuni de import de produse marcate numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv importate. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără TVA.

SECȚIUNEA a 20-a

Marcarea și colorarea păcurii și a produselor asimilate acesteia

SUBSECȚIUNEA 1

Substanțe utilizate pentru marcarea și colorare

154. (1) În aplicarea prevederilor art. 426 alin. (3) din Codul fiscal, prin colorant solvent blue 35 sau echivalent se înțelege substanța 1,4-bis(butylamino)anthracene-9,10-dione, a cărei formulă moleculară este $C_{22}H_{26}N_2O_2$ având nr. CAS 17354-14- 2, indiferent de denumirea comercială sub care acesta este prezentată.

(2) În aplicarea prevederilor art. 426 alin. (5) din Codul fiscal, operatorii economici care comercializează substanțe utilizate pentru marcarea și colorarea păcurii și a produselor asimilate acesteia se înregistrează la autoritatea vamală teritorială. Înregistrarea se face pe baza cererii prevăzute în anexa nr. 44 care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) Operatorii economici care comercializează substanțe utilizate pentru marcarea și colorarea păcurii și a produselor asimilate acesteia țin evidența cantităților de marcatori și coloranți respectiv a intrărilor, ieșirilor și stocurilor deținute, precum și a persoanelor către care au fost comercializate aceste produse.

(4) Operatorii economici care comercializează substanțe utilizate pentru marcarea și colorarea păcurii și a produselor asimilate acesteia pot livra substanțele utilizate pentru marcarea și colorare numai după ce obțin de la un laborator acreditat conform standardului ISO 17025 un certificat care atestă că acestea corespund condițiilor prevăzute la art. 426 alin. (1) din Codul fiscal, în ceea ce privește marcatorul și condițiilor prevăzute la alin. (1), în ceea ce privește colorantul.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Responsabilitatea marcării și colorării

155. (1) În aplicarea prevederilor art. 427 alin. (3) din Codul fiscal, marcatorii și coloranții se depozitează în locuri special amenajate, aflate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(2) Operatorii economici cu drept de marcarea și colorare a păcurii și a produselor asimilate acesteia din punct de vedere al nivelului accizelor anunță în scris la autoritatea vamală teritorială intenția de marcarea și colorare, cu menționarea datei și locului unde se realizează operațiunea de marcarea și colorare, precum și a cantității de produse energetice ce urmează a fi marcate și colorate.

(3) Scoaterea marcatorilor și coloranților din locul de depozitare, cantitățile de păcură/produse asimilate acesteia, marcate și colorate, precum și cantitățile de marcatori și colorant folosite se menționează într-un proces-verbal, întocmit de operatorul cu drept de marcarea și colorare, pentru fiecare operațiune în parte.

SECȚIUNEA a 21-a

Marcarea și colorarea motorinei

SUBSECȚIUNEA 1

Substanțe utilizate pentru marcarea și colorare

156. Substanțele utilizate pentru colorarea motorinei sunt cele prevăzute la art. 429

alin. (3) din Codul fiscal. Prevederile de la pct. 154 se aplică corespunzător. Modelului cererii de înregistrare la autoritatea vamală teritorială a operatorului economic care comercializează substanțe utilizate pentru marcarea și colorarea motorinei se înregistrează la autoritatea vamală teritorială. Înregistrarea se face pe baza cererii prevăzute în anexa nr. 44.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Responsabilitatea marcării și colorării

157. (1) În aplicarea prevederilor art. 430 alin. (2) din Codul fiscal, marcarea și colorarea motorinei în antrepozitele fiscale din România se face înainte de eliberarea acesteia în consum.

(2) Marcatorii și coloranții trebuie depozitați în locuri special amenajate, aflate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(3) Operatorii economici cu drept de marcă și colorare a motorinei anunță în scris la autoritatea vamală teritorială intenția de marcă și colorare, cu menționarea datei și locului unde se realizează operațiunea de marcă și colorare, precum și a cantității de produse energetice ce urmează a fi marcate și colorate.

(4) Scoaterea marcatorilor și coloranților din locul de depozitare, cantitățile de motorină marcate și colorate, precum și cantitățile de marcatori și colorant folosite se menționează într-un proces-verbal, întocmit de operatorul cu drept de marcă și colorare, pentru fiecare operațiune în parte.

SECȚIUNEA a 22-a

Alte obligații pentru operatorii economici cu produse accizabile

SUBSECȚIUNEA 1

Confiscarea tutunului prelucrat

158. (1) În aplicarea prevederilor art. 431 alin. (1) din Codul fiscal, organul care a dispus confiscarea produselor din tutun prelucrat înștiințează operatorii economici despre cantitățile ce urmează a fi preluate de către aceștia. Această înștiințare cuprinde informații cu privire la: denumirea produsului de tutun prelucrat, cantitatea, data și locul confiscării, precum și locul de unde se vor prelua produsele.

(2) În aplicarea prevederilor art. 431 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul fiscal, repartizarea către antrepozitarii autorizați pentru producția și/sau depozitarea de tutun prelucrat, a fiecărui lot de produse de tutun prelucrat confiscat, altele decât cele din nomenclatorul de produse al antrepozitarilor autorizați, al destinatarilor înregistrați sau al importatorilor autorizați, se face proporțional cu cota de piață deținută de aceștia.

(3) Situația privind cotele de piață ale antrepozitarilor autorizați pentru producția și/sau depozitarea de tutun prelucrat se comunică, trimestrial, de direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor din cadrul autorității fiscale centrale către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, autoritatea vamală centrală, direcțiile cu atribuții de control din subordinea Agenției Naționale de

Administrare Fiscală și a Ministerului Administrației și Internelor.

(4) În aplicarea prevederilor art. 431 alin. (3) din Codul fiscal, predarea cantităților de produse din tutun prelucrat, confiscate, se face pe baza unui proces-verbal de predare-primire, semnat atât de reprezentanții organului care a dispus confiscarea produselor, cât și de reprezentanții operatorilor economici care le preiau. Depozitarea produselor din tutun prelucrat preluate în custodie se poate face în orice loc de depozitare deținut de către operatorii economici.

(5) Produsele din tutun prelucrat se predau ambalate în colete/saci/containerे sigilați/sigilate cu sigiliile organului care a dispus confiscarea, fiecare colet/sac/container fiind însoțit de o listă de inventar care să cuprindă tipul produsului, sortimentul și cantitatea exprimată în unitatea de măsură prevăzută în anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal. Listele de inventar se înregistrează în evidențele organului care a efectuat confiscarea și se menționează în cuprinsul procesului-verbal de predare-primire.

(6) Distrugerea produselor din tutun prelucrat se efectuează prin metode specifice, care să asigure denaturarea acestora, dincolo de orice posibilitate de reconstituire, sortare, pliere sau orice altă modalitate de recuperare a materiilor prime ce intră în componența acestor produse.

(7) În vederea efectuării operațiunii de distrugere, antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați sau importatorii autorizați depun o cerere la autoritatea vamală centrală, în care menționează locul unde se va desfășura operațiunea de distrugere.

(8) Distrugerea are loc, în baza aprobării date de autoritatea vamală centrală, în termen de maximum 30 de zile lucrătoare de la data primirii aprobării și în prezența unei comisii de distrugere constituite special în acest scop. Din această comisie vor face parte un reprezentant al organelor de poliție și un reprezentant desemnat de autoritatea vamală centrală. În baza aprobării date de autoritatea vamală centrală, locația unde urmează a fi distruse produsele din tutun prelucrat confiscate trebuie să asigure condițiile necesare pentru desfășurarea distrugerii potrivit prevederilor alin. (6), în scopul prevenirii oricărei posibilități care să permită eliberarea în consum a acestora.

(9) În situația în care, cu ocazia efectuării distrugerii, se constată existența unor sigilii deteriorate/rupte, precum și la solicitarea oricărui membru al comisiei de distrugere, comisia poate proceda la efectuarea unui control prin sondaj ori la efectuarea controlului total al conținutului coletelor/sacilor/containerelor.

(10) Nepreluarea cantităților de produse din tutun prelucrat de către operatorii economici, în termen de 30 de zile lucrătoare de la data primirii înștiințării prevăzute la alin. (1), atrage suspendarea, până la încadrarea în prevederile legale, a autorizației de antrepozitar autorizat, destinat înregistrat sau importator autorizat, după caz.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Întârzieri la plata accizelor

159. (1) În aplicarea prevederilor art. 433 din Codul fiscal, în fiecare lună până la data de 5 inclusiv, autoritatea fiscală teritorială are obligația de a comunica autorității vamale teritoriale situația cu privire la operatorii economici plătitori de accize care

înregistrează întârzieri la plata accizelor cu mai mult de 15 zile de la termenul legal.

(2) Măsura suspendării autorizației deținute de operatorul economic plătitor de accize se dispune de către autoritatea vamală teritorială.

(3) Măsura suspendării autorizației deținute de operatorul economic plătitor de accize încetează dacă operatorul economic prezintă un certificat de atestare fiscală prevăzut la art. 158 și art. 159 din Codul de procedura fiscală, din care să rezulte că nu mai înregistrează obligații fiscale restante reprezentând accize, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de distribuție și comercializare

160. (1) În sensul art. 435 alin. (2) din Codul fiscal, noțiunea de "alcool etilic" nu cuprinde distilatele.

(2) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (3) din Codul fiscal, operatorii economici care intenționează să distribuie și să comercializeze angro băuturi alcoolice, tutun prelucrat și produse energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a) - e) din Codul fiscal, sunt obligați să se înregistreze la autoritatea vamală teritorială potrivit procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Intră sub incidența prevederilor art. 435 alin. (6) din Codul fiscal toate băuturile alcoolice, respectiv: bere, vinuri, băuturi fermentate - altele decât bere și vinuri, produse intermediare, băuturi alcoolice din grupa alcoolului etilic.

(4) În situația realizării băuturilor alcoolice sub licență, livrările sunt însoțite de o copie a documentului din care rezultă dreptul producătorului de a utiliza marca protejată. Documentul care atestă dreptul de a produce băuturi alcoolice sub licență poate fi unul din următoarele: contract de licență, cesiune, consimțământ scris din partea titularului mărcii sau declarația producătorului înregistrat în România din care să rezulte că acesta fabrică sortimentele respective, concret nominalizate în baza contractelor de licență.

(5) Pentru vinurile realizate de operatorii economici producători, livrările sunt însoțite de o copie a buletinului de analiză fizico-chimică și caracteristici organoleptice, eliberat de laboratoare autorizate.

(6) Persoanele care eliberează pentru consum bere și băuturi fermentate, trebuie să dețină declarații/certificate de calitate emise de producător din care să rezulte că ponderea gradelor Plato provenite din malț, cereale malțificabile și/sau nemalțificabile în numărul total de grade Plato al produsului finit este mai mare de 30%, respectiv că ponderea de alcool absolut (100%) provenită din fermentarea exclusivă a fructelor, sucurilor de fructe și sucurilor concentrate de fructe este mai mare de 50%.

161. (1) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (8) din Codul fiscal, toate reziduurile de produse energetice de tipul - scurgeri, spălări, curățări, decantări, degradate calitativ - rezultate din exploatare în alte locații decât antrepozitele fiscale de producție pot fi vândute sau cedate, pentru prelucrare în vederea obținerii de produse accizabile de natura celor prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal,

către un antrepozit fiscal de producție. Vânzarea sau cedarea are loc numai pe bază de factură sau aviz de însoțire, vizate de reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărei rază de competență își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal, precum și de reprezentantul autorității vamale teritoriale din a cărei rază de competență sunt colectate reziduurile.

(2) Colectarea reziduurilor de produse energetice menționate la alin. (1) poate fi efectuată de antrepozitul fiscal de producție produse energetice sau de către operatorii economici autorizați pentru operațiuni de ecologizare.

(3) În cazul colectării reziduurilor de către un operator economic autorizat pentru operațiuni de ecologizare, factura/avizul de însoțire menționate la alin. (1) vor fi vizate, după caz, și de către reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărei raza de competență își desfășoară activitatea acest operator.

(4) Colectarea reziduurilor de produse energetice rezultate din exploatare, de tipul uleiurilor uzate provenite de la motoare de combustie, transmisii la motoare, turbine, compresoare etc., se face de către operatorii economici autorizați în acest sens potrivit legislației de mediu. Atunci când uleiurile uzate colectate sunt utilizate pentru încălzire, se aplică prevederile art. 355 alin. (4) din Codul fiscal și pct. 14 alin. (2) - (5).

(5) Vânzarea sau cedarea reziduurilor de produse energetice colectate, prevăzute la alin. (4), poate avea loc numai pe bază de factură sau aviz de însoțire, vizate de reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărei rază de competență își desfășoară activitatea operatorul economic autorizat pentru colectare, precum și de reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărei rază de competență își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal de producție sau urmează să fie utilizat pentru încălzire reziduul respectiv.

(6) În cazul reziduurilor de produse energetice care nu sunt supuse operațiunilor de ecologizare și/sau prelucrare, acestea pot fi predate în vederea distrugerii în condițiile prevăzute de legislația în domeniu. În acest sens, autoritatea vamală teritorială este anunțată în scris cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de predarea reziduurilor.

162. (1) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (9) din Codul fiscal, în vederea comercializării tutunului brut sau tutunului parțial prelucrat operatorii economici trebuie să fie autorizați de către autoritatea vamală teritorială. Prin comercializarea tutunului brut sau tutunului parțial prelucrat se înțelege achiziția acestuia de pe piața internă, din Uniunea Europeană sau din țări terțe, precum și livrarea pe piața internă, în Uniunea Europeană sau în țări terțe.

(2) Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile antrepozitelor fiscale autorizate pentru producția de tutun prelucrat.

(3) În înțelesul prezentelor norme metodologice, prin tutun brut sau tutun parțial prelucrat se înțelege produsul rezultat în urma operațiunilor de primă transformare a tutunului frunză în unități autorizate ca prim-procesatoare.

163. (1) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (12) din Codul fiscal, pentru a stabili tratamentul fiscal din punct de vedere al accizelor pentru diferențele cantitative la operatorii economici care dețin produse energetice în alte locuri decât antrepozitele fiscale, pot solicita institutelor/societăților prevăzute la pct. 2 alin. (1) lit. b) efectuarea de studii privind diferențele specifice activităților de depozitare,

manipulare, distribuție și transport, după caz.

(2) Datorită proprietăților fizico-chimice ale produselor energetice care generează fluctuații ale volumului acestora în funcție de diferențele de temperatură, precum și urmare a volatilității ridicate a produselor energetice, se constată pe parcursul anului diferențe cantitative datorate acestor fenomene. Diferențele cantitative pot fi:

a) pe timpul transportului, acestea fiind constatate de operatorii economici între cantitățile de produse energetice înscrise în documentele însoțitoare ale transportului și cantitățile de produse energetice efectiv constatate faptic la momentul recepției acestora. În funcție de contractele comerciale, operatorii economici pot solicita antrepozitarilor autorizați modificarea documentelor de vânzare a produselor energetice pentru a reflecta cantitatea efectiv recepționată;

b) pe timpul depozitării/manipulării/distribuirii produselor. Pentru toate achizițiile de produse energetice, realizate în cursul unui an calendaristic, deținute în alte locuri decât antrepozitele fiscale, diferențele cantitative constatate între stocul scriptic și stocul faptic, se stabilesc pe operatorii economici pe baza inventarului anual efectuat conform reglementărilor contabile. Intenția de inventariere se anunță în scris la autoritatea vamală cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de efectuarea inventarului.

(3) Diferențele cantitative prevăzute la alin. (2) lit. a), constatate în plus, care se încadrează în limitele stabilite în studiile menționate la alin. (1) nu generează obligații din punct de vedere al regimului accizelor. Diferențele în plus care depășesc limitele respective se înregistrează în evidențele contabile ale operatorilor economici. Pentru acestea accizele devin exigibile la momentul recepției bunurilor și se plătesc în termenul prevăzut la art. 345 alin. (1) din Codul fiscal.

(4) Diferențele cantitative prevăzute la alin. (2) lit. b), constatate în plus ca urmare a compensării cu diferențele în minus, pe baza inventarului anual, care se încadrează în limitele stabilite în studiile menționate la alin. (1) nu generează obligații din punct de vedere al regimului accizelor. Diferențele care depășesc limitele stabilite prin studiile menționate la alin. (1), se înregistrează în evidențele contabile ale operatorilor economici. Pentru acestea accizele devin exigibile la data încheierii inventarierii anuale și se plătesc în termenul prevăzut la art. 345 alin. (1) din Codul fiscal.

(5) Diferențele cantitative constatate în minus pe timpul transportului, prevăzute la alin. (2) lit. a), precum și cele prevăzute la alin. (2) lit. b), determinate ca urmare a compensării cu diferențele în plus, pe baza inventarului anual, indiferent dacă se încadrează sau nu în limitele stabilite în studiile menționate la alin. (1) nu generează obligații din punct de vedere al regimului accizelor.

(6) Operatorii economici care nu au solicitat institutelor/societăților prevăzute la pct. 2 alin. (1) lit. b) efectuarea de studii privind diferențele specifice activităților de depozitare, manipulare, distribuție și transport, după caz, datorează accize pentru toate diferențele în plus calculate ca urmare a compensării cu diferențele în minus, pe baza inventarului anual, în cazul diferențelor de natura celor prevăzute la alin. (2) lit. b), precum și pentru cele prevăzute la alin. (2) lit. a), în situația în care nu are loc o reglare a documentelor de vânzare de către antrepozitarul autorizat.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Valorificarea produselor accizabile intrate, potrivit legii, în proprietatea

statului sau care fac obiectul unei proceduri de executare silită

164. (1) Alcoolul etilic și băuturile alcoolice care fac obiectul unei proceduri de executare silită și care nu îndeplinesc condițiile legale de comercializare pot fi valorificate de către organele de executare silită către antrepozitarii autorizați pentru producția de alcool etilic - materie primă numai în vederea procesării. În acest caz livrarea se face pe bază de factură la prețuri care nu cuprind accizele.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și pentru produsele energetice care fac obiectul unei proceduri de executare silită și care nu îndeplinesc condițiile legale de comercializare.

(3) Produsele accizabile care fac obiectul unei proceduri de executare silită și care îndeplinesc condițiile legale de comercializare, cu excepția tutunurilor prelucrate, se valorifică de organele de executare silită către operatorii economici comercianți pe bază de factură la prețuri care cuprind și accizele.

(4) Persoanele care dobândesc bunuri accizabile potrivit alin. (1) - (3) trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de lege, după caz.

TITLUL VIII

Accize și alte taxe speciale

CAPITOLUL II

Regimul accizelor nearmonizate

SECȚIUNEA 1

Nivelul și calculul accizelor

165. (1) În aplicarea art. 442 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele prevăzute la 439 alin. (2) din Codul fiscal care sunt prezentate sub forma unei rezerve care conține atât produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, cât și produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, cuantumul accizelor datorate reprezintă suma dintre accizele datorate pentru fiecare componentă în parte.

(2) În cazul în care produsele sunt prezentate sub forma unei rezerve care conține atât produsele prevăzute la art. 354 alin. (4) din Codul fiscal, cât și produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, cuantumul accizelor datorate reprezintă suma dintre accizele datorate pentru fiecare componentă în parte.

(3) Pentru produsele prevăzute la alin. (2) se aplică în mod corespunzător prevederile secțiunilor a 9-a - Regimul de antrepozitare, a 16-a - Deplasarea și primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize și a 19-a - Marcarea produselor alcoolice și a tutunului prelucrat.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri

166. (1) În aplicarea art. 443 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) din Codul fiscal care sunt exportate, accizele plătite pot fi

restituite dacă se face dovada că acestea au părăsit teritoriul Uniunii Europene.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), exportatorul anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a exporta produsele accizabile, cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data în care se realizează exportul.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cantitățile de produsele accizabile care fac obiectul exportului, momentul exigibilității accizelor potrivit art. 441 din Codul fiscal, valoarea accizelor plătite.

(4) Pentru a beneficia de restituirea accizelor, exportatorul transmite la autoritatea vamală teritorială, în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene, o copie a declarației vamale de export certificată în acest sens.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentelor prevăzute la alin. (4), autoritatea vamală teritorială întocmește un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele exportate. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(6) În vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, exportatorul depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia declarației vamale de export prin care se certifică faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum și documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie.

(7) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile lucrătoare de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(8) În cazul emiterii unei decizii de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

167. (1) În aplicarea art. 443 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele prevăzute la 439 alin. (2) din Codul fiscal care sunt livrate intracomunitar, accizele plătite pot fi restituite dacă livrarea este însoțită de un document care conține aceleași informații cu cele din cuprinsul documentului prevăzut la art. 416 din Codul fiscal.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic care efectuează livrarea intracomunitară anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a expedia produsele accizabile într-un alt stat membru, cu cel puțin două zile lucrătoare înainte de expediere, menționând cantitățile de produse accizabile care fac obiectul livrării intracomunitare, momentul exigibilității accizelor potrivit art. 441 din Codul fiscal, valoarea accizelor plătite.

(3) Pentru a beneficia de restituirea accizelor, operatorul economic transmite la autoritatea vamală teritorială documentul prevăzut la alin. (1) prin care se certifică faptul că produsele accizabile au fost recepționate într-un alt stat membru.

(4) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentelor prevăzute la alin.

(3), autoritatea vamală teritorială întocmește un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele livrate intracomunitar. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(5) În vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului prevăzut la alin. (1) prin care se certifică faptul că produsele accizabile au fost recepționate într-un alt stat membru;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum și documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie.

(6) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile lucrătoare de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(7) În cazul emiterii unei decizii de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală. 168. (1) În aplicarea art. 443 alin. (2) din Codul fiscal, pentru produsele prevăzute la 439 alin. (2) din Codul fiscal, retrase de pe piață, accizele plătite pot fi restituite, la cerere.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a retrage de pe piață produsele accizabile, în vederea distrugerii, cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data în care se realizează distrugerea acestora.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cauzele, cantitățile de produse care fac obiectul retragerii de pe piață, momentul exigibilității accizelor potrivit art. 441 din Codul fiscal, valoarea accizelor plătite.

(4) Autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care asistă la distrugerea produselor și certifică documentul de distrugere.

(5) Operatorul economic transmite la autoritatea vamală teritorială, în ziua lucrătoare imediat următoare efectuării distrugerii, o copie a documentului de distrugere certificat prevăzut la alin. (4).

(6) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentelor prevăzute la alin. (5), autoritatea vamală teritorială, după analizarea acestora, întocmește un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele retrase de pe piață. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(7) În vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului de distrugere certificat de reprezentantul autorității vamale teritoriale;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum și documentul care

atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie.

(8) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic și, în termen de 30 de zile lucrătoare de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(9) În cazul emiterii unei decizii de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(10) Termenul în care persoana interesată își poate exercita dreptul de a solicita restituirea accizelor este termenul de prescripție a dreptului de a cere restituirea reglementat de Codul de procedură fiscală.

SECȚIUNEA a 3-a

Plătitori de accize

169. În aplicarea art. 444 alin. (3) din Codul fiscal, procesarea tutunului prelucrat în vederea obținerii produselor prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal și a produselor care se prezintă sub forma unei combinații între produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal și cele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se efectuează în antrepozite fiscale de producție tutun prelucrat.

170. (1) În aplicarea art. 444 alin. (3) din Codul fiscal, operatorul economic care achiziționează din alte state membre ale Uniunii Europene sau importă produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) din Codul fiscal trebuie să se autorizeze la autoritatea vamală teritorială.

(2) Pentru obținerea autorizației prevăzute la alin. (1), operatorul economic depune o cerere, potrivit modelului din anexa nr. 45, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, însoțită de documentele prevăzute în aceasta.

(3) Autoritatea vamală teritorială poate să solicite operatorului economic solicitant al autorizației orice informație și documente pe care le consideră necesare, după caz, cu privire la:

- a) identitatea operatorului economic;
- b) amplasarea locurilor unde se recepționează produsele accizabile;
- c) tipurile de produse accizabile ce urmează a fi recepționate în fiecare locație;
- d) capacitatea operatorului economic de a asigura garanția financiară.

(4) Orice astfel de operator are obligația de a depune o garanție corespunzătoare unei cote de 3% din suma totală a accizelor aferente produselor achiziționate în anul anterior. În cazul unui nou operator, garanția va reprezenta 3% din accizele estimate, aferente produselor ce urmează a se achiziționa pe parcursul unui an. Garanția poate fi sub formă de depozit în numerar și/sau de garanții personale, modul de constituire fiind cel prevăzut la pct. 8.

(5) Autorizația de operator economic pentru achiziții intracomunitare are valabilitate 3 ani, cu începere de la data de 1 a lunii următoare celei în care operatorul economic face dovada constituirii garanției în cuantumul și în forma aprobate de autoritatea vamală teritorială.

(6) În situația în care intervin modificări față de datele inițiale menționate în

autorizație, operatorul economic are obligația de a solicita autorității vamale teritoriale emitente a autorizației modificarea acesteia, după cum urmează:

a) pentru fiecare nouă locație în care urmează a se realiza recepția de produse supuse accizelor, cu cel puțin 15 zile înainte de recepția produselor;

b) dacă se modifică datele de identificare ale operatorului economic, în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării;

c) dacă modificările intervenite se referă la tipul produselor supuse accizelor, cu cel puțin 60 de zile înainte de recepția produselor.

(7) Operatorul economic nu poate realiza recepția de produse supuse accizelor într-o locație dacă nu face dovada înregistrării acesteia la autoritatea vamală teritorială.

(8) Produsele supuse accizelor primite de către operatorul economic sunt însoțite de documentul comercial care atestă achiziția intracomunitară.

(9) Autorizația poate fi revocată de autoritatea emitentă a acesteia în situația în care operatorul economic săvârșește o infracțiune la reglementările fiscale.

(10) Decizia de revocare se comunică operatorului economic și produce efecte de la data la care a fost adusă la cunoștința operatorului economic.

(11) În cazuri excepționale când interesele legitime ale operatorului economic impun aceasta, autoritatea vamală emitentă a autorizației poate decala termenul de intrare în vigoare a deciziei de revocare la o dată ulterioară.

(12) Operatorul economic nemulțumit poate contesta decizia de revocare a autorizației, potrivit legislației în vigoare.

(13) Contestarea deciziei de revocare a autorizației de operator economic pentru achiziții intracomunitare nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(14) În cazul în care operatorul economic dorește să renunțe la autorizație, acesta are obligația să anunțe în scris acest fapt autorității vamale emitente cu cel puțin 60 de zile înainte de data de la care renunțarea la autorizație produce efecte.

(15) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (1) antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați și importatorii autorizați pentru produsele prevăzute la pct. 165 alin. (2).

CAPITOLUL III

Contravenții și sancțiuni

SECȚIUNEA 1

Contravenții și sancțiuni

171. (1) Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate potrivit legii infracțiuni, și se sancționează cu amendă de la 2.000 lei la 20.000 lei următoarele fapte:

a) neînscrisura distinctă în facturi și/sau în avize de însoțire a valorii accizelor, a mențiunii accize percepute ori a mențiunii exceptat/scutit de accize, după caz, potrivit pct. 6 alin. (13), pct. 7 alin. (2), alin. (4) - (6), pct. 12 alin. (14), pct. 15 alin. (4) și (5), pct. 16 alin. (3) și (4), pct. 17 alin. (2), pct. 81 alin. (2), pct. 164 alin. (3);

b) nedepunerea la autoritatea vamală teritorială a situațiilor lunare centralizatoare

prevăzute la pct. 39 alin. (2), pct. 46 alin. (2), pct. 53 alin. (3), pct. 63, pct. 85 alin. (1), pct. 92 alin. (14), (16) și (18), pct. 93 alin. (9) și (11), pct. 97 alin. (1), pct. 102, pct. 110 alin. (1), pct. 139 alin. (17) ori depunerea acestora cu date incomplete.

(2) Următoarele fapte constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate potrivit legii infracțiuni:

a) neutilizarea documentelor fiscale prevăzute la pct. 7;

b) amplasarea mijloacelor de măsurare a producției și a concentrației alcoolice pentru alcool etilic și distilate în alte locuri decât cele prevăzute la pct. 30 alin. (14) și (15);

c) fabricarea de alcool sanitar de către alte persoane decât antrepozitarii autorizați pentru producția de alcool etilic;

d) nerespectarea condițiilor și procedurilor prevăzute la pct. 78 și 79 privind denaturarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice;

e) eliberarea în consum în vrac și deținerea în vrac în afara unui regim suspensiv de accize a produselor intermediare prevăzute la art. 352 din Codul fiscal și alcoolului etilic prevăzut la art. 353 din Codul fiscal, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 397 din Codul fiscal;

f) nerespectarea procedurii prevăzute la pct. 38 privind sigilarea și desigilarea instalațiilor de fabricație a alcoolului și distilatelor;

g) întocmirea studiilor prevăzute la pct. 2 alin. (1) lit. b) sau a referatelor prevăzute la pct. 25 alin. (1) cu date inexacte ori incorecte și care au influențe fiscale;

h) utilizarea biocombustibililor și biocarburanților în amestec cu combustibili pentru încălzire sau carburanți tradiționali, dacă pentru produsul astfel obținut nu se face dovada plății accizelor la nivelul prevăzut pentru combustibilul tradițional.

(3) Contravențiile prevăzute la alin. (2) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 50.000 lei, precum și cu:

a) confiscarea produselor, iar în situația când acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare, în cazurile prevăzute la lit. a), c), d), e) și h);

b) suspendarea activității de producție a produselor accizabile prin sigilarea instalației, pentru situațiile prevăzute la lit. e) și f).

(4) La propunerea organului de control, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b), c), e) și f), autorizațiile de antrepozit fiscal, destinat înregistrat, expeditor înregistrat sau importator autorizat, după caz, pot fi suspendate de către autoritatea care le-a emis.

SECȚIUNEA a 2-a

Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor

172. (1) Constatarea și sancționarea faptelor ce constituie contravenție potrivit pct. 171 se fac de organele competente din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate.

(2) Sancțiunile contravenționale prevăzute la pct. 171 se aplică, după caz, persoanelor fizice sau persoanelor juridice. În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, sancțiunile se aplică reprezentanților acestora.

(3) Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la

data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute la pct. 171, agentul constator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

SECȚIUNEA a 3-a

Dispoziții aplicabile

173. Contravențiilor prevăzute la pct. 171 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Dispoziții tranzitorii

174. Operatorii economici care au depus la autoritatea fiscală teritorială scrisori de garanție bancară emise de societăți bancare care nu au sucursale în România au obligația de a se conforma prevederilor pct. 8 alin. (4) lit. a) până la data de 31 martie 2016.

175. Notificările emise potrivit prezentului titlu până la 31 decembrie 2015 inclusiv rămân valabile până la 31 martie 2016.

176. (1) În aplicarea art. 421 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, băuturile fermentate liniștite, altele decât bere și vinuri, marcate cu banderole anterior datei de 1 ianuarie 2016, se comercializează ca atare până la epuizarea stocurilor.

(2) Marcajele neutilizate de tip banderolă aflate la data de 1 ianuarie 2016 în stocul operatorilor economici cu drept de marcă a băuturilor fermentate liniștite, altele decât bere și vinuri, se restituie Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A. până cel târziu la 31 martie 2016, în vederea distrugerii. Distrugerea marcajelor neutilizate se desfășoară sub supraveghere fiscală.

177. În situația în care Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și titlul VII din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, prevedea depunerea unor notificări în vederea aplicării de excepții sau scutiri de la plata accizelor, acestea își păstrează valabilitatea până la 29 februarie 2016 inclusiv. Începând cu data de 1 martie 2016, operatorii economici trebuie să îndeplinească condițiile de depunere a notificărilor respective în conformitate cu prevederile prezentelor norme.

178. Conformarea la prevederile pct. 170 se va efectua începând cu data de 1 martie 2016. În perioada 1 ianuarie 2016 - 29 februarie 2016, operatorul economic care achiziționează din alte state membre ale Uniunii Europene sau importă produsele prezentate la art. 439 alin. (2) din Codul fiscal anunță autorității vamale teritoriale, intenția sa, în scopul efectuării de controale cu privire la respectarea prevederilor art. 440 și 441 din Codul fiscal.

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Sediul:

Localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, codul poștal, telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Codul de accize/Codul de marcare

DECLARAȚIE

privind prețurile de vânzare cu amănuntul pe sortimente de țigarete

Începând cu data de, prețurile de vânzare cu amănuntul practicate pe sortimente vor fi următoarele:

Nr.	Denumirea	Numărul țigaretelor	Prețul de vânzare
crt.	sortimentului	conținute într-un pachet	cu amănuntul
(lei/pachet)			
0	1	2	3

Director general
Numele și prenumele
.....
Semnătura
.....

Director economic
Numele și prenumele
.....
Semnătura
.....

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

DECLARAȚIE PE PROPRIA RĂSPUNDERE

privind îndeplinirea condițiilor de încadrare în categoria mică fabrică de bere/mică distilerie

Denumire mică fabrică de bere/mică distilerie.

Sediul:

Localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, codul poștal, telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Codul de accize/Codul de marcare

Subsemnatul, legitimat prin CI/BI seria nr., eliberat(ă) de la data de, cod numeric personal nr., cunoscând dispozițiile art. 326 din Codul penal cu privire la falsul în declarații, declar pe propria răspundere, în calitate de reprezentant al, următoarele:

1. Cantitatea de bere/alcool pur produsă de în anul calendaristic precedent este de hl produs/hl alcool pur.

2. Cantitatea de bere/alcool pur estimată a fi produsă de în anul calendaristic în curs nu va depăși 200.000 hl produs/10 hl alcool pur.

Anexez la prezenta următoarele documente:

a) copia documentului de identitate;

b) dovada calității de reprezentant al

c) documente care atestă îndeplinirea condiției prevăzute la pct. 1 din prezenta declarație pe propria răspundere.

Numele și prenumele

Semnătura

Data

ANEXA 3

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

SITUAȚIA

eliberărilor pentru consum de țigarete/țigări și țigări de foi în luna anul

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Sediul:

Localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, codul poștal

telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Codul de accize/Codul de marcare

Nr. Acciza	Denumirea sortimentului	Prețul de vânzare cu amănuntul declarat*)	Cantitatea eliberată pentru consum (mii bucăți)	
0	1	2	3	4

*) Pentru țigări și țigări de foi nu se va înscrie prețul de vânzare cu amănuntul declarat.

Certificată de conducerea antrepozitarului autorizat/
destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Numele și prenumele

Semnătura

Data

ANEXA 4

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

SITUAȚIA

**eliberărilor pentru consum de tutun fin tăiat, destinat rulării în țigarete/alte
tutunuri de fumat în luna anul**

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului
autorizat

Sediul:

Localitatea, str. nr., bl.,
sc., et., ap., județul/sectorul, codul poștal,
telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Codul de accize/Codul de marcare

Nr. Acciza	Denumirea sortimentului	Cantitatea eliberată pentru consum
(lei)		(kg)
0	1	2
3		

Certificată de conducerea antrepozitarului autorizat/
destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Numele și prenumele

Semnătura

Data

ANEXA 5

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

_____	Nr. înregistrare
Data	_____
_____	_____

CERERE

privind înregistrarea operatorului economic autorizat pentru producție/achiziții intracomunitare/import/furnizare de: cărbune/lignit/cocs gaz natural/energie

electrică

1. Numele operatorului			
economic			
2. Adresa	Județul,		
sectorul,	localitatea,		
str.	nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ...,		
ap.,	cod poștal		
3. Telefon			
4. Fax			
5. Adresa e-mail			
6. Codul de identificare			
fiscală			
7. Numele și numărul de			
telefon ale reprezentantului			
legal sau ale altei persoane			
de contact			
8. Descrierea activității	_ Furnizare _	Extrakție _	
Producție	gaz	cărbune	cocs
economice desfășurate în	natural	și lignit	
România			

Import	Furnizare	Achiziție
cărbune/	energie	intracomunitară
cocs/	electrică	cărbune/cocs/
lignit		lignit

9. Anexați copia legalizată a autorizației eliberate de autoritatea de reglementare în domeniu.

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.

Numele și prenumele solicitantului sau ale reprezentantului furnizorului extern

Data

Semnătura

ANEXA 6
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Data	Nr. înregistrare
------------	------------------------

DECLARAȚIE
pentru înregistrarea gospodăriei individuale care realizează băuturi alcoolice destinate consumului propriu

1. Numele și prenumele persoanei fizice

2. Adresa sectorul, str., Județul, localitatea

| nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ...,
ap., |
| cod poștal
|

| 3. Telefon |

| 4. Codul numeric personal |

| 5. Descrierea activității ce | Producție

| urmează a se desfășura |

| | | | | | | |

| Rachiuri | Bere Vinuri Băuturi Țuică

| 6. Menționați cantitatea (în |

| litri) obținută în anul |

| anterior: |

| 6.1. - bere |

| 6.2. - vinuri |

| 6.3. - băuturi fermentate, |

| altele decât bere și vinuri |

| 7. Menționați instalațiile de |

| producție deținute pentru |

| producție de țuică și |

| rachiuri din fructe*) |

| 7.1. - țuică |

| 7.2. - rachiuri din fructe |

7.3. - alte rachiuri	
8. Menționați cantitatea	
obținută în anul anterior, în	
litri și concentrația	
alcoolică:	
8.1 - țuică	
8.2. - rachiuri din fructe	
8.3. - alte rachiuri	

*) Se vor anexa și copiile documentelor cu privire la deținerea instalațiilor pentru producție de țuică și rachiuri din fructe.

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.

Numele și
 prenumele
 Semnătura Data

ANEXA 7

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare
Data	

DECLARAȚIE pentru înregistrarea micilor producători de vinuri liniștite

1. Denumirea operatorului economic/	
Numele și prenumele	

2. Adresa	Județul,
sectorul,	
	localitatea,

str.	nr., bl.
....,		
	sc., et., ap., cod	
poștal	
<hr/>		
3. Telefon		
<hr/>		
4. Cod unic de identificare/Cod		
numeric personal		
<hr/>		
5. Descrierea activității ce		
urmează a se desfășura		
<hr/>		
6. Mențiuni privind instalațiile și		
spațiile de producție deținute		
<hr/>		

Semnătura

Data

.....

.....

ANEXA 8

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	
Data		

DECLARAȚIE

privind producția de vinuri liniștite realizată și comercializată în calitate de mic producător semestrul anul

1. Numele persoanei juridice/	
persoanei fizice autorizate	

2. Adresa sectorul,	Județul,
str.	localitatea,
....., nr., bl.
poștal	sc., et., ap., cod

3. Telefon	
4. Codul de identificare	
fiscală/Codul numeric personal	
5. Cantitatea realizată în	
perioada de raportare (în litri)	
6. Cantitatea realizată cumulat	
de la începutul anului (în litri)	
7. Cantitatea livrată în semestrul	
de raportare, total, din care către:	
7.1. magazine specializate în	
vânzarea vinurilor	
7.2. unități de alimentație publică	
7.3. antrepozite fiscale	
8. Cantitate livrată cumulat de la	
începutul anului de raportare	

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar

că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete:

Numele și prenumele

.....

Semnătura declarantului

Data

ANEXA 9

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

.....	Nr. înregistrare
Data
.....

DECLARAȚIE

privind achizițiile/livrările intracomunitare de vinuri liniștite efectuate în calitate de mic producător semestrul anul

1. Numele persoanei juridice/ persoanei fizice autorizate	Județul, localitatea, nr., bl., et., ap., cod poștal
2. Adresa sectorul, str. ..., poștal	
3. Telefon 	
4. Codul de identificare fiscală/ Codul numeric personal 	
5. Cantitatea achiziționată în perioada de raportare (în litri), 	

total:	
din care:	
din
(statul membru)
.....
<hr/>	
6. Cantitatea achiziționată cumulată	
de la începutul anului (în litri)	
<hr/>	
7. Cantitatea livrată în semestrul de	
raportare, total,	
din care, către:	
.....
(statul membru)
<hr/>	
8. Cantitatea livrată cumulat de la	
începutul anului de raportare	
<hr/>	

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete:

Numele și prenumele

.....
Semnătura declarantului

Data

ANEXA 10

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

_____	Nr. înregistrare
Data	_____
_____	_____

CERERE

pentru acordarea autorizației de antrepozit fiscal

(atașați numărul suplimentar de pagini necesar pentru a asigura informațiile complete)

I. INFORMAȚII PRIVIND ANTREPOZITARUL AUTORIZAT PROPUȘ

1. Numele	
2. Adresa	Județul, sectorul, localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., cod poștal
3. Telefon	
4. Fax	
5. Adresa de e-mail	
6. Codul de identificare fiscală	
7. Numele și numărul de telefon ale reprezentantului legal sau ale altei persoane de contact	
8. Activitățile economice desfășurate în România	

9. Numele, adresa și codul de identificare fiscală ale persoanei afiliate cu antrepozitarul

10. Dacă antrepozitarul autorizat este persoană juridică: numele, adresa și codul numeric personal ale fiecărui administrator; se vor anexa și cazierele judiciare ale administratorilor.

11. Arătați dacă antrepozitarul (sau, în cazul în care antrepozitarul este persoană juridică, oricare dintre administratorii săi) a fost condamnat definitiv în ultimii 5 ani pentru infracțiunile prevăzute în legislația fiscală.

—	—
_	_
DA	NU

12. Anexați un certificat constatator, eliberat de oficiul registrului comerțului, din care să rezulte: capitalul social, asociații, obiectul de activitate, administratorii, precum și copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor legale în vigoare.

II. INFORMAȚII PRIVIND ANTREPOZITUL FISCAL

(pentru fiecare antrepozit fiscal se depune separat câte o parte a II-a, precum și alte informații necesare)

1. Adresa antrepozitului fiscal	Județul, sectorul
.....,	
localitatea,	
.....,	str. nr.
et.,	bl., sc.,
poștal	ap., cod
2. Descrierea activităților ce urmează a se	
desfășura în antrepozitul fiscal (inclusiv	
natura activităților și tipurile de produse	
accizabile)	
3. Arătați dacă anterior a fost respinsă,	
revocată sau anulată vreo autorizație de	
antrepozit fiscal pentru locul respectiv.	
4. Enumerați tipurile și cantitățile de	
produse accizabile produse și/sau depozitate	
în locul respectiv în fiecare din ultimele	
12 luni (dacă este cazul), precum și	
tipurile și cantitățile estimate pentru	
fiecare dintre următoarele 12 luni.	
Tipurile de produse accizabile urmează a fi	
detaliate în funcție de acciza unitară pe	
produs.	
produs)	Tip produs (denumire
Codificarea tipurilor de produse
(cod și	-

subcod)		
		Tip produs (denumire
produs)	 -
(cod și		
subcod)		
		Tip produs (denumire
produs)	 -
(cod și		
subcod)		

5. În cazul unui loc care urmează a fi folosit exclusiv pentru depozitarea produselor accizabile, specificați capacitatea maximă de depozitare (cantitatea de produse accizabile care poate fi depozitată la un moment dat în locul respectiv).

6. Anexați un plan de amplasare a antrepozitului fiscal.

7. Anexați copiile licențelor, autorizațiilor sau avizelor privind desfășurarea activităților din antrepozitul fiscal.

8. Dacă locul se află în proprietatea antrepozitarului autorizat, anexați copia actelor de proprietate.

9. Dacă locul se află în proprietatea altei persoane, anexați următoarele:

- o copie a contractului de leasing sau a actului deținerii sub orice formă

| legală;
|
| - o declarație semnată de proprietar care confirmă permisiunea de acces
|
| pentru personalul cu atribuții de control.
|
|

| **III. INFORMAȚII PRIVIND GARANȚIA**
|

| 1. Tipul de garanție propusă |
| _____ |

| 2. Suma propusă pentru garanția pentru |
| fiecare antrepozit fiscal (și descrierea |
| metodei de calcul) |
| _____ |

| 3. În cazul unui depozit în bani, anexați |
| scrisoarea de bonitate bancară. |
| _____ |

| 4. În cazul unei garanții bancare, anexați |
| următoarele: |
| - numele, adresa și telefonul garantului |
| propus; |
| - declarația garantului propus cu privire la |
| intenția de a asigura garanția bancară |
| pentru o sumă și o perioadă de timp |
| specificată (scrisoare de garanție bancară). |
| _____ |

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar
că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.

Numele și prenumele

.....

Data

Semnătura declarantului

ANEXA 11

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

_____	Nr. înregistrare
Data	_____
_____	_____

DECLARAȚIE privind media ponderată pentru produsul

I. INFORMAȚII PRIVIND TIPUL DE PRODUSE ACCIZABILE UTILIZATE CA MATERIE PRIMĂ |
|

Nr. crt. prime	Denumire produs	Cod NC	U.M.*)	Nivel accize (lei/u.m.)	Cantitate utilizată**)	Accize materiei
0	1	2	3	4	5	6
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
TOTAL Accize materii prime utilizate		_____	_____	_____	_____	_____
(sumă coloana 6)		_____	_____	_____	_____	_____
TOTAL Materii prime accizabile utilizate		_____	_____	_____	_____	_____
(sumă coloana 5)		_____	_____	_____	_____	_____

	TOTAL Accize materii prime utilizate	
	TOTAL Materii prime accizabile utilizate +	
	TOTAL Materii prime neaccizabile utilizate	
<hr/>		
Media ponderată		
(lei/u.m.)		
<hr/>		

*) Unitatea de măsură este cea prevăzută în anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

***) Se completează cu cantitatea materiei prime utilizate pentru obținerea unei unități de măsură aferente cantității de produs finit pentru care este prevăzut nivelul accizelor în anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

Exemplu: Pentru obținerea unui produs din categoria produselor intermediare, se va completa cu cantitatea materiei prime utilizate pentru obținerea unei cantități de 1 hl de produs finit.

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.

Semnătura Data

ANEXA 12
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal
 Cod accize
 Localitatea, județul/sectorul
 Str. nr.
 Cod poștal
 Domiciliul fiscal

SITUAȚIA
privind operațiunile desfășurate în antrepozitul fiscal de producție de alcool și băuturi spirtoase în luna anul

I. Materii prime (exprimate în tone/hectolitri alcool pur, după caz)

III. Livrări (exprimate în hectolitri alcool pur)

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

- a - Concentrație alcoolică
- b - Stoc inițial (A)
- c - Utilizate în activitatea proprie (E)
- d - Stoc final (F)
- e - Diferența (G)
- f - Achiziții interne (RO)
- g - Alte achiziții (UE)
- h - Import
- i - Scutire
- j - Teritoriul național
- k - Export

Cod	Cod	U.M.	a	b	Cantități	Intrări (C)	Ieșiri (D)					
c	d	e			produse							
produs	NC				(B)	f	g	h	Cu	Fără accize		
									accize			
										Regim	i	
										suspensiv		
										j	U.E.	k

Cantitățile de alcool se exprimă în hectolitri alcool pur, cu două zecimale. Datele

aferente (A), (B), (C), (D) și (E) sunt corespunzătoare operațiunilor desfășurate în perioada de raportare. Diferența (G) = stoc inițial (A) + cantități produse (B) + intrări (C) - ieșiri (D) - utilizat în activitatea proprie (E) - stoc final (F)

Data Conducătorul antrepozitului
 fiscal
 Semnătura

ANEXA 13

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal
 Cod accize
 Localitatea, județul/sectorul
 Str. nr.
 Cod poștal
 Domiciliul fiscal

SITUAȚIA

privind operațiunile desfășurate în antrepozitul fiscal de producție de vinuri/băuturi fermentate/produse intermediare în luna anul

I. Materii prime (exprimate în kg/hl, după caz)

Cod Diferența	Cod produs (E)	U.M. 	Concen- trație (A)	Stoc inițial (A)	Intrări (B) Operații interne	Utilizat (C)	Stoc final (D)
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____

A - cantitățile de materii prime existente în antrepozit la începutul perioadei și care

trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B - cantitățile de materii prime și de produse în curs de fabricație intrate în antrepozit - se va avea în vedere data din documentele de circulație corespunzătoare fiecărei proveniențe/raport de primire; C - cantități de materie primă utilizate pe parcursul lunii la procesul de producție al produselor intermediare; D - stoc final - cantitățile de materii prime existente în antrepozit la sfârșitul lunii; diferența (E) = stoc inițial (A) + intrări (B) - ieșiri (C) - stoc final (D)

II. Produse în curs de fabricație (exprimate în hectolitri)

Cod	Cod NC	U.M.	Stoc	Intrări	Ieșiri	Stoc
Diferența			inițial			final
produs						
accizabil				Către	Pentru	
				alte	prelucrare	
				depozite	finală	

III. Livrări (exprimate în hectolitri)

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

- a - Concentrație
- b - Stoc inițial (A)
- c - Utilizate în activitatea proprie (E)
- d - Stoc final (F)
- e - Diferența (G)
- f - Achiziții interne (RO)
- g - Alte achiziții (U.E.)
- h - Import
- i - Scutire
- j - Teritoriul național
- k - Export

Cod c	Cod d	a	U.M.	b	Cantități produse (B)	Intrări (C) f	g	h	Ieșiri (D) Cu accize	Fără accize	Regim i	suspensiv	j	U.E.	k

A - cantitățile de produse existente în antrepozit la începutul perioadei și care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B - cantitatea de produse fabricate în antrepozit pe parcursul perioadei; C - cantitățile de produse intrate în regim suspensiv în antrepozit. Se va avea în vedere data din raportul de primire; D - ieșiri cu accize - cantitățile de produse eliberate pentru consum; ieșiri fără accize - cantitățile fiecăror produse intermediare ieșite în regim suspensiv sau în regim de scutire de la plata accizelor; E - cantități de produse obținute în antrepozit și care ulterior sunt utilizate ca materie primă în urma unui proces de producție; F - stocul final - cantitățile pe fiecare tip de produs existente în antrepozit la sfârșitul lunii; diferența (G) = stoc inițial (A) + cantități produse (B) + intrări (C) - ieșiri (D) - utilizat în activitatea proprie (E) - stoc final (F)

Data Conducătorul antrepozitului
fiscal
Semnătura

ANEXA 14
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal
Cod accize
Localitatea, județul/sectorul
Str. nr.
Cod poștal

În cazul țigaretelor, al țigărilor de foi, cantitățile vor fi exprimate în mii bucăți, iar în cazul tutunurilor de fumat se vor exprima în kg.

A - cantitățile de produse existente în antrepozit la începutul perioadei și care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B - cantitatea de produse fabricate în antrepozit pe parcursul perioadei, care se consideră finite; C - cantitățile de produse intrate în regim suspensiv de accize în antrepozit. Se va avea în vedere data din raportul de primire; D - ieșiri cu accize - cantitățile de produse eliberate în consum; E - ieșiri fără accize - cantitățile fiecărui produs ieșit în regim suspensiv de accize sau în regim de scutire de la plata accizelor; F - cantități de produse obținute în antrepozit și care ulterior sunt utilizate ca materie primă în urma unui proces de producție; G - stoc final - cantitățile pe fiecare tip de produs existente în antrepozit la sfârșitul lunii; diferența (H) = stoc inițial (A) + cantități produse (B) + intrări (C) - ieșiri (D + E) - consum (F) - stoc final (G)

Cantitățile de produse vor fi exprimate în mii bucăți, respectiv kg, după caz.

Data Conducătorul antrepozitului
fiscal

Semnătura

ANEXA 16

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal
Cod accize
Localitatea, județul/sectorul
Str. nr.
Cod poștal
Domiciliul fiscal

SITUAȚIA

privind operațiunile desfășurate în antrepozitul fiscal de producție de produse energetice

în luna anul

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

- a - Stoc final (G)
- b - Diferența (H)
- c - Achiziții interne (RO)
- d - Alte achiziții (U.E.)
- e - Import
- f - Cu accize
- g - Fără accize
- h - Scutiri

Cod	Cod	U.M.	Stoc	Cantități	Intrări	Ieșiri
Auto-	a	b				
produs	NC		inițial	produse	(C)	
consum						

Cantitățile de produse vor fi exprimate în hl pentru grupele de produse accizabile S, W, I, B, mii bucăți sau kg pentru T, tone pentru E.

A - cantitățile de produse existente în antrepozit la începutul perioadei și care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B - cantitățile de produse intrate în regim suspensiv în antrepozit. Se va avea în vedere data din raportul de primire; C - cantități de produse din activitatea proprie, utilizate pentru amestec; D - cantități de aditivi, biocombustibili pentru încălzire și biocarburanți prevăzuți la pct. 21 alin. (3), precum și marcatori și coloranți prevăzuți la pct. 156; E - ieșiri cu accize - cantitățile de produse eliberate în consum; F - ieșiri fără accize - cantitățile fiecărui produs ieșit în regim suspensiv de accize sau în regim de scutare/exceptare de la plata accizelor; G - cantitățile de produse consumate sau utilizate în cadrul antrepozitului fiscal. Rubricile C, D, G se completează doar în cazul antrepozitelor de depozitare produse energetice I; H - stoc final - cantitățile pe fiecare tip de produs existente în antrepozit la sfârșitul lunii; diferența (I) = stoc inițial (A) + intrări (B + C + D) - ieșiri (E + F) - (G) - stoc final (H)

Data Conducătorul antrepozitului
fiscal

Semnătura

ANEXA 18*)

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

*) Anexa nr. 18 este reprodusă în facsimil.

CERERE DE AUTORIZARE | Nr.

DESTINATAR ÎNREGISTRAT | Casetă rezervată autorității vamale teritoriale |

	1. Nume și prenume sau	Cod unic de înregistrare	
	denumirea societății și		
	adresa exactă	Număr de identificare	

	TVA

	Număr de telefon

	Număr de fax

	Adresa de e-mail

2. În cazul persoanelor juridice, se vor înscrie numele, adresa și codul numeric personal ale fiecărui administrator:

3. Adresa locației/locațiilor de recepție a produselor:

4. Natura produselor și cantitatea medie lunară de produse estimată a fi recepționată într-un an, după caz:

Băuturi alcoolice		produse energetice	
_____	_____	_____	_____
litri	litri	litri	litri
_____	_____	_____	_____
litri	litri	litri	litri
_____	_____	_____	_____
litri	litri	litri	litri

| | | vin spumos _____ |//////////| **tutun prelucrat**

| |_____| litri |_____|

| | | produse _____

| | | intermediare _____ | | | țigarete _____

bucăți |

| |_____| litri |_____|

|

_____ |

| | | Băuturi | | | țigări și

| |_____| fermentate |_____| țigări de foi _____

bucăți |

| | | liniștite _____ litri

|_____|

| | | băuturi | | | tutun de fumat _____

kg |

| |_____| fermentate |_____|

| | | spumoase _____ litri

|_____|

| | | băuturi

| |_____| alcoolice

| | | spirtoase _____ litri

|

_____ |

| 5. Dacă sunteți deja titularul unei autorizații eliberate de

autoritatea |

| competentă, vă rugăm să indicați data și obiectul autorizației:

|

| Număr _____ din _____ 1

1 |

| 1

|

|
|
| Număr _____ din _____ 1
1 |
| 1
|
|
|

|
| 6. În cazul în care anterior a fost respinsă, revocată sau anulată vreo
| autorizație de destinatar înregistrat, precizați acest fapt:
|
|
|

|
| 7. Documente de anexat:
|
| _____
| |___| cazierile judiciare ale administratorilor
|
| _____
| |___| bilanțul pe ultimii 2 ani
|
| _____
| |___| confirmarea organului fiscal cu privire la calitatea de plătitor
de |
| accize
|
| _____
| |___| certificatul constatator, eliberat de oficiul registrului
comerțului, |
| din care să rezulte:
|
| capitalul social, obiectul de activitate, administratorii,
punctele de |
| lucru în care urmează a se realiza recepția produselor
accizabile, |
| precum și copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit
| reglementărilor în vigoare
|
| _____
| |___| copia contractelor încheiate direct între destinatarul
înregistrat |
| propus și persoana autorizată din alt stat membru
|
|

_____|
|_____|
|_____| lista cantităților de produse accizabile recepționate în fiecare
lună |
|_____| din anul precedent

_____|
|_____|
|_____| scrisoarea de bonitate bancară, în cazul în care garanția se
constituie|
|_____| prin consemnarea de mijloace bănești la Trezoreria Statului

_____|
|_____|
|_____| numele, adresa și telefonul garantului produs, precum și garanția
cu_____|
|_____| privire la intenția de a asigura garanția bancară pentru o sumă
și o_____|
|_____| perioadă de timp specificată (scrisoarea de garanție bancară),
atunci |
|_____| când se constituie o garanție bancară

_____|
| **Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații, din Codul**
|
| **penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și**
complete. |

_____|
| **Prevăzut pentru validarea semnăturii** | **Data, numele și calitatea**
acestuia |
| **responsabilului societății** | **(proprietar, asociat)**

ANEXA 19

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea destinatarului înregistrat/reprezentantului fiscal
.....
Cod accize/Cod identificare fiscală
Localitatea, județul/sectorul
Str. nr.,
bl., sc. ... et. ... ap., ... cod poștal

SITUAȚIE CENTRALIZATOARE
privind achizițiile și livrările de produse accizabile

în luna anul

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

- A - Proveniența/Destinația (3)
- B - Cod accize expeditor/Cod identificare fiscală destinatar
- C - Cod produs accizabil
- D - Codul NC al produsului
- E - Starea produsului (vrac/îmbuteliat) (V/Î)
- F - Densitate la 15 °C kg/l (4)
- G - Concentrație grad alcoolic (5)

Document	Data	A	B	C	D	E	F	G	Grade	Recipienți	Cantitate		
Acciza	achiziție/								Plato				
datorată	Livrare								(6)				
- mii													
			lei -										
Tip	Număr	Tip	Data						Capa-	nr.	kg	litri	mii
(1)	(2)								citatie				
bucăți									nomi-				
									nală				

(1) eDA, DI, factura, AIM

(2) Pentru achiziții se va înscrie "A"; pentru livrări se va înscrie "L".

(3) Se va înscrie indicativul țării în cazul provenienței/destinației U.E. (RO în cazul livrărilor naționale); se va indica "EX" în cazul livrărilor în afara U.E.

(4) Se va completa numai în cazul produselor energetice.

(5) Se va completa numai în cazul alcoolului și băuturilor alcoolice.

(6) Se va completa numai în cazul berii.

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

- A - Cantitatea ieșită
- B - Pierderi

C - Stoc efectiv
D - Diferența (+) sau (-)

RECAPITULAREA PERIOADEI

Cod	Codul NC	U.M.	Vrac/	Stoc la	Cantitatea	Surplus	A
B C D	al		îmbuteliat	în	intrată	pe	
	produsu-		(V/Î)	lunii		parcursul	
	lui					lunii	

Numele și prenumele
Semnătura
Data

ANEXA 20
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Nr. din

CERERE
privind acordarea autorizației de importator autorizat/expeditor înregistrat

Societatea, cu sediul social în
str. nr., înregistrată în Registrul comerțului la nr. din
data de, codul de identificare fiscală,
telefon, fax, e-mail, reprezentată
prin, domiciliat în,
str. nr., bl., sc., et., ap.,
sectorul, județul, posesorul buletinului/cărții de
identitate seria nr., eliberat/ă de, având funcția
de, pe baza documentelor anexate la dosar, solicit eliberarea
autorizației de importator autorizat/expeditor înregistrat pentru următoarele produse:
1.

Cantitățile de produse vor fi exprimate în hl pentru grupele de produse accizabile S, W, I, B, mii bucăți sau kg pentru T, tone pentru E.

Certificată de conducerea expeditorului înregistrat

Numele și prenumele

Semnătura

Data

ANEXA 22

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

DECLARAȚIE PE PROPRIA RĂSPUNDERE

privind utilizarea produselor energetice prevăzute la art. 394 alin. (1) din Codul fiscal în unul dintre scopurile exceptate de la regimul de accizare prevăzute la art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. a), b) și e) din Codul fiscal

Denumire operator economic

Sediul:

Localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, codul poștal, telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Obiect principal de activitate cod CAEN

Subsemnatul,, legitimat prin CI/BI seria nr., eliberat de la data de, cod numeric personal nr., cunoscând dispozițiile art. 326 din Codul penal cu privire la falsul în declarații, declar pe propria răspundere, în calitate de reprezentant al, că voi utiliza produsele energetice achiziționate în regim de exceptare de la regimul de accizare, potrivit art. 394 din Codul fiscal și pct. 59 de la Normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal.

Anexez la prezenta următoarele documente:

a) copia documentului de identitate;

b) dovada calității de reprezentant al

Numele și prenumele

Semnătura

Data

ANEXA 23

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	
Data		

_____	Nr. înregistrare în
Data	registru special constituit
	la nivelul autorității vamale
	teritoriale
_____	_____

NOTIFICARE

privind utilizarea produselor energetice în exceptare de la regimul de accizare potrivit art. 394 din Codul fiscal/utilizarea în regim de scutire de la plata accizelor potrivit art. 397 din Codul fiscal/art. 399 din Codul fiscal

1. Numele operatorului	
economic	

2. Adresa	Localitatea,
str.	nr., bl., sc., et., ap.
....,	Județul/Sectorul,
	Codul poștal,
	Telefon/fax

3. Telefon	

4. Fax	

5. Adresa de e-mail	

6. Codul de identificare	
fiscală	

7. Numele și numărul de	

telefon al
 reprezentantului legal sau
 altei persoane de contact

8. Descrierea activității | Utilizare potrivit art. 394 din Codul
 fiscal |

desfășurate | - - -
 | | | |
 | gaz natural cărbune energie
 | și cocs electrică

fiscal/ | Utilizare potrivit art. 397 din Codul
 | art. 399 din Codul fiscal

| - - -
 | | | |
 | gaz natural cărbune/ energie
 | cocs electrică
 | - -
 | | | |
 | biocombustibili/ alcool etilic
 | biocarburanți și alte produse
 | alcoolice

9. Cantitatea de produse |

accizabile estimată a fi |
 utilizată |

10. Confirmarea organului |

fiscal cu privire la |
 deținerea calității de |

| plătitor de accize - anexa |
| nr. 1 la prezenta |
| declarație |
| _____ |

| 11. Copiile licențelor, |
| autorizațiilor sau |
| avizelor privind |
| activitatea desfășurată - |
| anexa nr. 2 la prezenta |
| declarație |
| _____ |

| 12. Documentele prevăzute |
| la pct. 113 alin. (7) de |
| la titlul VIII din normele |
| metodologice - anexa nr. 3 |
| la prezenta declarație*) |
| _____ |

*) Se depun numai pentru utilizarea biocombustibililor și biocarburanților în stare pură.

Numele și prenumele

Semnătura

Data

ANEXA 24

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

CERERE
privind acordarea autorizației de utilizator final

| 1. Denumirea operatorului economic |
| _____ |
| _____ |

2. Adresă/Număr de identificare TVA sectorul	Județul,
Localitatea	
Strada,	
	Bloc, scara ..., etaj ..,
ap. ...	
	Codul
poștal	
	Număr de identificare
TVA	

3. Telefon	

4. Fax	

5. Adresa de e-mail	

6. Codul unic de identificare	

7. Numele, numărul de telefon, codul numeric personal al reprezentantului legal	

8. Codul CAEN și denumirea activității economice în care se utilizează produsele accizabile	

9. Numele, adresa și codul fiscal al persoanelor afiliate cu operatorul economic	

10. Locul primirii produselor sectorul	Județul,
accizabile	
Localitatea	

Strada |
 | Codul
 poștal |

11. Capacitatea de depozitare

12. Tipul de produse accizabile solicitate în regim de scutire
 directă/exceptare de la regimul de accizare și cantitatea estimată

Denumire	Cod	Cantitatea	UM	Baza legală	Destinația produsului	
comercială	NC	estimată		pentru care		
		*1) *2) pentru		se solicită	Producție	Consum
Comercializare		un an/trei		autorizarea	propriu	către
utilizator		ani		(art. ...		
				alin. ...		final
				pct. ..		
				lit. ...		
				din Codul		
				fiscal)		

13. Produse ce urmează a fi obținute

Nr. obținut crt.	Tip produs	Cod NC	Destinația produsului
			Comercializare Consum propriu

_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____

|14. Sunteți titularul unei |Tip |Număr/Data |
Validă/Invalidă |
alte autorizații eliberate	autorizație		
de autoritatea vamală	*3)		
competentă:	_____	_____	
_____	_____	_____	_____
_ _			
	_	Da	_
_____	_____	_____	_____

|15. Documente de anexat:

|
|- certificatul constatator, eliberat de Oficiul Registrului Comerțului,
din |
|care să rezulte: capitalul social, asociații, obiectul de activitate,
|
|administratorii, punctele de lucru în care urmează a se realiza
recepția, |
|producția și comercializarea produselor, precum și copie după
certificatul de |
|înmatriculare sau certificatul de înregistrare, după caz;
|
|- cazierul fiscal al solicitantului;
|
|- cazierul judiciar al administratorului;
|
|- copii ale documentelor care atestă forma de deținere a utilajelor,
|
|terenurilor și clădirilor (proprietate, închiriere sau contract de
|
|leasing);
|
|- copii ale licențelor, autorizațiilor sau avizelor cu privire la
desfășurarea|
|activității, după caz;
|
|- fundamentarea cantității pentru fiecare produs în parte, identificat
prin |
|codul NC, ce urmează a fi achiziționat în regim de scutire
directă/exceptare |
|de la plata accizelor.
|
|Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul
penal, |
|declar că datele înscrise în acest formular, precum și documentele
anexate |
|sunt corecte și complete.
|

|
|
| Data
|
| Numele și prenumele administratorului
|
|
| Semnătura
|

*1) Codul NC va fi completat în mod obligatoriu la nivel de 8 cifre.

*2) Prin cantitatea estimată pentru un an se înțelege cantitatea necesară pentru 12 luni consecutive, iar în cazul cantității estimate pentru trei ani se înțelege cantitatea necesară pentru 36 de luni consecutive.

*3) Rubrica Tip autorizație se va completa cu toate tipurile de autorizații emise anterior sau în derulare.

ANEXA 25

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Autoritatea vamală teritorială

.....

AUTORIZAȚIE DE UTILIZATOR FINAL

Nr. din data

Cod utilizator final

....., cu sediul în,
str. nr., bl., sc., et., ap., cod poștal,
județul, telefon/fax, înregistrată la registrul comerțului
cu nr., având codul de identificare fiscală, se
autorizează ca utilizator final de produse accizabile pentru punctul de lucru având cod
de utilizator, situat în, str.,
nr., bl., sc., et., ap., cod poștal, județul
telefon/fax

Această autorizație permite achiziționarea în regim de scutire directă/exceptare de la plata accizelor, în scopul prevăzut de Codul fiscal la art. alin. pct. ... lit., a următoarelor produse:

- denumire produs, cod NC și cantitate
- denumire produs, cod NC și cantitate
- denumire produs, cod NC și cantitate

Nivelul garanției

Autorizația este valabilă începând cu data de

Conducătorul autorității vamale teritoriale,
.....
(numele, prenumele, semnătura)

ANEXA 26

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea utilizatorului final/cod utilizator

.....

Cod utilizator punct de lucru

Localitatea județul/sectorul

Strada nr.

Bl., sc., et., ap. ... codul poștal

Domiciliul fiscal

SITUAȚIE CENTRALIZATOARE

privind achizițiile/utilizările de produse accizabile și livrările de produse finite
rezultate în luna anul

Temei legal aferent facilității fiscale solicitate:

|1. cf. art. ... alin. lit. ... Cod fiscal - autorizație
nr.|
|2. cf. art. ... alin. lit. ... Cod fiscal - autorizație
nr.|
|3. cf. art. ... alin. lit. ... Cod fiscal - autorizație
nr.|
|.....|
|
|

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:
A - Starea produsului
B - Densitate la 15 °C kg/l
C - Concentrație

|1. ACHIZIȚII/LIVRĂRI PRODUSE ACCIZABILE

|
|

Document	Achiziție/	Furnizor/	Cod accize	Cod	Cod	A	B	C
Recipienti	Cantitate							
	Livrare	beneficiar	expeditor/	produs	NC			

litri kg	litri kg	litri																
16 17 18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31					
32	33	34	35	36														

(18) Se va menționa V - produse în vrac sau I - îmbuteliat.

(25), (26) - Cantitatea consumată în scopul pentru care a obținut autorizația.

(27), (28) - Cantitatea comercializată în cazul utilizatorului final autorizat să comercializeze produsele către un utilizator final.

(29), (30) - Cantitatea utilizată în alte scopuri pentru care datorează accize.

3. RECAPITULAREA PRODUSELOR FINITE REALIZATE/LIVRATE*)										
Codul NC al produsului	Stoc la începutul lunii		Cantitate realizată în luna de raportare		Cantitate expediată		Stoc la sfârșitul lunii		Diferențe (+) sau (-)	
	cant.	um	cant.	um	cant.	um	cant.	um	cant.	um
37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47

*) Nu se completează de către operatorii economici beneficiari ai autorizațiilor de utilizator final cf. art. 397 din Codul fiscal.

(47), (48) - Diferența - cantitățile de produse finite stabilite după formula: stoc la începutul lunii + cantitate realizată în luna de raportare - cantitate expediată - stoc la sfârșitul lunii.

4. LIVRĂRI PRODUSE FINITE*)			
Codul NC al produsului	Cantitate expediată		Destinatar
	cant.	um	
48	49	50	51

*) Nu se completează de către operatorii economici beneficiari ai autorizațiilor de utilizator final cf. art. 397 din Codul fiscal.

(53) - Se va înscrie codul țării în cazul destinației UE, EX, în cazul exporturilor și codul de identificare fiscală al destinatarului în cazul livrărilor naționale.

Numele și prenumele

Semnătura Data

ANEXA 27

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

CERERE

de restituire a accizei în baza prevederilor art. 395 din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului

.....

.....

2. Adresa din România: localitatea,

str. nr., sectorul, codul poștal, codul de
identificare fiscală, județul

În conformitate cu prevederile art. 395 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind
Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prin prezenta cerere solicităm
restituirea accizelor aferente cantității de litri de,
achiziționați conform centralizatorului anexat.

Solicităm restituirea prin virament în contul, deschis
la

Numele și prenumele

Semnătura solicitantului Data

ANEXA 28

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

CERTIFICAT DE SCUTIRE DE ACCIZE

| Seria nr. (opțional)

|
|

| 1. INSTITUȚIA/PERSOANA BENEFICIARĂ

|
|

Denumirea/numele
... |
| Strada și
numărul |
| Codul poștal,
locul |
| Statul membru
(gazdă) |
|

_____ |

| **2. AUTORITATEA COMPETENTĂ PENTRU VIZARE**

| (denumire, adresă și număr de telefon)

|
..... |
|
..... |
|
..... |
|

_____ |

| **3. DECLARAȚIA BENEFICIARULUI**

| Instituția/Persona beneficiară*1) declară:

| (a) că produsele prevăzute la căsuța 5 sunt destinate*2)

-	-
_ al:	_ pentru uzul personal
-	-
_ misiuni	_ unui membru al unei diplomatice străine
-	-
_ consulare	_ unui membru al unei reprezentanțe străine
-	-
_ conducerea	_ unui membru din

unei organizații
internaționale

—

|_ | forței armate a unui stat parte la

Tratatul Atlanticului de Nord (NATO)

.....

(denumirea instituției) (vezi căsuța 4)

| (b) că produsele descrise la căsuța 5 corespund condițiilor și
limitelor |

| aplicabile scutirii în statul membru menționat la căsuța 1, și

| (c) că informațiile de mai sus sunt reale.

| Instituția sau persoana beneficiară se obligă prin prezenta să achite

| statului membru de livrare a produselor, accizele care s-ar datora în
cazul |

| în care aceste produse nu corespund condițiilor scutirii sau în cazul
în care|

| produsele nu au fost utilizate în scopul prevăzut.

.....

.....

Locul, data

Numele și statutul semnatarului

.....

Ștampila

_____ |

| **4. ȘTAMPILA INSTITUȚIEI** (în cazul scutirii pentru uz personal)

.....

.....

| Locul, data
semnatarului |

Numele și statutul

|

| • în totalitate
|
| • până la cantitatea de (număr)*4
| condițiile de scutire de accize

|
|
| Locul, data Numele și statutul
semnatarului |

|
| ȘTAMPILA

|
|
| Semnătura

_____ |

| **7. PERMISIUNEA DE A FOLOSI ȘTAMPILA** (doar în caz de scutire pentru uz
| oficial)

| Prin scrisoarea nr. din
| (referire la dosar) (data)

| i se acordă
permisiunea |
| (denumirea instituției beneficiare)

| de către de a folosi ștampila
| (denumirea autorității competente)

| în cadrul căsuței 6.

|
|
| Locul, data Numele și statutul
semnatarului |

|
| ȘTAMPILA

.....
Semnătura

- *1) Tăiați dacă este cazul.
- *2) Bifați rubrica potrivită.
- *3) Tăiați spațiul care nu este utilizat. Această obligație se aplică și în cazul în care este anexat formularul de comandă.
- *4) Bifați produsele care nu sunt scutite de la plata accizelor, de la căsuța 5.

Instrucțiuni de completare la anexa nr. 28

1. Pentru antrepozitarul autorizat, acest certificat este utilizat ca document justificativ pentru scutirea de la plata accizelor a produselor destinate instituțiilor/persoanelor beneficiare, în sensul art. 12 alin. (1) din Directiva 2008/118/CE. În acest sens, se va emite un certificat distinct pentru fiecare antrepozitar. Antrepozitarul trebuie să păstreze acest certificat în evidențele proprii potrivit prevederilor legale aplicabile în statul său membru.

2. (a) Specificațiile generale cu privire la hârtia ce trebuie utilizată sunt stabilite în Jurnalul Oficial al Comunității Europene nr. C 164 din 1 iulie 1989.

Hârtia trebuie să fie albă pentru toate exemplarele și trebuie să aibă 210 mm x 297 mm cu o toleranță maximă de 5 mm în minus sau 8 mm în plus în ceea ce privește lungimea.

Certificatul de scutire se emite în două exemplare:

- un exemplar care se păstrează de expeditor,
- un exemplar care însoțește documentul administrativ electronic tipărit.

(b) Orice spațiu neutilizat în căsuța 5.B se va bara, astfel încât să nu fie posibile adăugiri.

(c) Documentul trebuie completat lizibil și într-o manieră care să nu permită ștergerea datelor. Nu sunt permise ștersături sau corecturi. Documentul trebuie completat într-o limbă recunoscută de statul membru gazdă.

(d) Dacă descrierea produselor (căsuța 5.B a certificatului) se referă la un formular de comandă întocmit în altă limbă decât cea recunoscută de statul membru gazdă, instituția/persoana beneficiară va trebui să atașeze o traducere.

(e) Pe de altă parte, dacă certificatul este întocmit în altă limbă decât cea recunoscută de statul membru al antrepozitarului, instituția/persoana beneficiară va anexa o traducere a informațiilor cu privire la produsele din căsuța 5.B.

(f) Limbă recunoscută înseamnă una dintre limbile oficiale utilizate în statul membru sau orice altă limbă oficială din Comunitate, pe care statele membre o declară ca fiind utilizabilă în acest sens.

3. Prin declarația din căsuța 3 a certificatului, instituția/persoana beneficiară furnizează informațiile necesare pentru evaluarea solicitării de scutire în statul membru gazdă.

4. Prin declarația de la căsuța 4 a certificatului, instituția confirmă detaliile în

căsuțele 1 și 3 (a) ale documentului și certifică faptul că persoana beneficiară face parte din personalul instituției.

5. a) Trimiterea la formularul de comandă (căsuța 5.B) trebuie să conțină cel puțin data și numărul comenzii. Formularul de comandă trebuie să conțină toate elementele înscrise în căsuța 5 a certificatului. Dacă acest certificat trebuie vizat de autoritatea competentă a statului membru gazdă, formularul de comandă va trebui să fie și el vizat.

b) Indicația privind codul de accize al antrepozitarului autorizat.

c) Moneda se indică folosind un cod din 3 litere, potrivit standardului internațional ISOIDIS 4127, stabilit de Organizația Internațională de Standardizare.

6. Declarația instituției/persoanei beneficiare menționată anterior se autentifică la căsuța 6 prin ștampila autorității competente din statul membru gazdă. Autoritatea respectivă poate condiționa aprobarea de acordul unei alte autorități din statul membru în care se găsește. Obținerea acestui acord depinde de autoritatea competentă.

7. Pentru a simplifica procedura, autoritatea competentă poate dispensa instituția beneficiară de obligația de a solicita ștampila în cazul scutirii pentru utilizare oficială. Instituția beneficiară menționează această dispensă la căsuța 7 din certificat.

ANEXA 29

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitarului autorizat pentru producție/depozitare
.....
Sediul:
Județul, sectorul, localitatea
Str. nr., bl., sc., et., ap.
Codul poștal, telefon/fax
Codul de accize/Codul de identificare fiscală

JURNAL

privind livrările de combustibil destinat utilizării exclusiv pentru aviație

în luna anul

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

A - Denumirea operatorului

B - Cantitatea livrată

C - Codul de identificare fiscală

Nr	Cod	Cod U.M.	Beneficiarul livrării	
Cantitatea				
crt	produs	NC	_____	
totală				
	accizabil		Antrepozite fiscale de	Alți beneficiari
livrată			depozitare	(6 +
				10)
			_____	_____

		A		Codul		Numărul		B		A		C		Numărul		B	
				de		și data						și data					
				accize		facturii						facturii					
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12					
TOTAL																	

Cantitățile de produse se exprimă în tone.

Certificată de conducerea antrepozitului
Numele și prenumele

Semnătura
.

Data

ANEXA 30

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea operatorului economic/antrepozitarului autorizat
.....
Sediul:
Județul, sectorul, localitatea
Str. nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap.
Codul poștal, telefon/fax
Codul de accize/Codul de identificare fiscală

JURNAL

**privind achizițiile/livrările de combustibil destinat utilizării exclusiv
pentru aviație**

în luna anul

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:
A - Codul de identificare fiscală
B - Cantitatea achiziționată
C - Denumirea operatorului economic
D - Nr. de înmatriculare al aeronavei

15.a. Nr. TVA	12. Operator garant	12.a. Codul de acciză al operatorului	15. Primul transportator
		12.b. Nr. TVA	
		11. Garanția	
<hr/>			
9.b. Număr factură/aviz	6.a. Cod stat	6.b. Nr. de serie al certi- ficatului de scutire	4. Birou de expediție
			8. Birou vamal de export
			10. Autoritatea competentă a locului de expediere
<hr/>			
	9.1.a. Număr DVI		9.c. Data facturii
<hr/>			
11.b. Durata transportului			9.e. Data expedierii
			9.f. Ora expedierii
<hr/>			
DETALII	13. Transport	16.f. Informații complementare	
<hr/>			
Informații sigiliu	16.a. Cod	16.b. Identitate	16.c. Identitate
			16.d.

	unitate de	unități	sigiliu comercial
	transport	transport	

DETALII	17.a. Nr.	17.b. Cod	17.c.	17.d.	17.e.	17.f.
17.g.	17.h.					

EXPEDIERE	unic de	produs	Cod NC	Cantitate	Greutate	
Greutate	Concen-	Grade				
	referință	accizabil			brută	netă
trația	Plato					
	al					
alcoolică	articolului					

	17.i.	17.k.	17.l.	17.n.	17.o.	17.p.
17.r. Marca	Marcajul	Indica-	Denumire	Dimensi-	Densi-	Descri-
comercială a	fiscal	torul	origine	une pro-	tate	ere co-
produselor		marca-		ducător		
mercială		jului				
		fiscal				
		utilizat				

Informații	17.1.a. Tip	17.1.b. Nr. de	17.1.c. Identitate	17.1.d.
	ambalaj	ambalaje	sigiliu comercial	sigilii

17.2.1.a.	17.2.a.	17.2.b. Codul	17.2.c. Țara terță	17.2.d.
Codul	Categoria	zonei vitivinicole	de origine	Alte
informații	de vin			
cu vinuri	operațiunii			

				antrepozitului					
15.a. Nr. TVA	12. Operator garant		12.a. Codul de acciză al operatorului		15. Primul transportator				
			12.b. Nr. TVA						
				11. Garanția					
9.b. Număr factură/aviz	6.a. Cod stat	6.b. Nr. de serie al certi- ficatului de scutire	4. Birou de expediție	8. Birou vamal de export	10. Autoritatea competentă a locului de expediere				
11.b. Durata transportului					9.c. Data facturii			9.e. Data expedierii	9.f. Ora expedierii
DETALII		13. Transport			16.f. Informații complementare				

TRANSPORT	

	16.a. Cod	16.b. Identitate unități	16.c. Identitate	
16.d. Informații				
	unitate de	transport	sigiliu comercial	
sigiliu				
	transport			
_____	_____	_____	_____	_____

DETALII	17.a. Nr.	17.b. Cod	17.c.	17.d.	17.e.	17.f.
17.g.	17.h.					
EXPEDIERE	unic de	produs	Cod NC	Cantitate	Greutate	
Greutate	Concen-	Grade				
	referință	accizabil		brută	netă	
trația	Plato					
	al					
alcoolică						
	articolului					
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____

	17.i.	17.k.	17.l.	17.n.	17.o.	17.p.
17.r. Marca						
	Marcajul	Indica-	Denumire	Dimensi-	Densi-	Descri-
comercială a		torul	origine	une pro-	tate	ere co-
produselor		marca-		ducător		
comercială		jului				
		fiscal				
		utilizat				
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____

	17.1.a. Tip	17.1.b. Nr. de	17.1.c. Identitate	17.1.d.
Informații				
	ambalaj	ambalaje	sigiliu comercial	sigilii
_____	_____	_____	_____	_____

	17.2.a.	17.2.b. Codul	17.2.c. Țara terță	17.2.d.
17.2.1.a.				
	Categoria	zonei vitivinicole	de origine	Alte
Codul				

	de vin		
informații	operațiunii		
cu vinuri			
	18. Scurtă descriere a		18.c. Referință document
	documentului		

ANEXA 35

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

RAPORT DE PRIMIRE

1. Atribut

a. Data și ora validării raportului de primire:

2. e-DA privind deplasarea produselor accizabile

a. Cod de Referință Administrativ Unic - ARC | b. Număr secvențial

3. Destinatar

a. Codul de acciză al destinatarului/Nr. TVA	c. Strada		
_____	_____		
_____	_____		
_____	_____		
b. Numele operatorului	d. Numărul	e. Codul	
poștal	_____	_____	
_____	_____	_____	
_____	_____	_____	
_____	f. Orașul		
_____	_____		
_____	_____		

4. Locul livrării

a. Codul de acciză/Nr. TVA	c. Strada		
_____	_____		
_____	_____		
_____	_____		
b. Numele operatorului	d. Numărul	e. Codul	
poștal	_____	_____	
_____	_____	_____	
_____	_____	_____	
_____	f. Orașul		
_____	_____		
_____	_____		

5. Biroul vamal de destinație

_____|
| a. Codul biroului vamal
|
|

_____|
| **6. Raport de primire**
|
|

_____|
| a. Data sosirii produselor accizabile | b. Concluzia generală a
| | primirii
| |
|_____|
| |
|_____|
| |

_____|
| c. Informații complementare
|
|

_____|
|
|
|

_____|
| **7. Corpul raportului de primire**
|
|

_____|
| a. Numărul unic de referință al articolului
|
|

_____|
|
|
|

_____|
| b. Indicator de minusuri sau plusuri | c. Minusuri sau plusuri
| | constatate
| |
|_____|
| |
|_____|
| |

_____|
| d. Cod produs accizabil | e. Cantitatea refuzată
|

7.1. Motivul insatisfacției

a. Motivul insatisfacției complementare	b. Informații

ANEXA 36

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

RAPORT DE EXPORT

1. Atribut

a. Data și ora validării raportului de export:

2. e-DA privind deplasarea produselor accizabile

a. Cod de Referință Administrativ Unic - ARC	b. Număr secvențial

3. Destinatar

|
|

a. Codul de acciză al destinatarului/Nr. TVA		c. Strada	
_____		_____	
_____		_____	
_____		_____	
b. Numele operatorului poștal		d. Numărul	e. Codul
_____		_____	_____
_____		_____	_____
_____		f. Orașul	
_____		_____	
_____		_____	

4. Locul livrării

|
|

a. Codul de acciză/Nr. TVA		c. Strada	
_____		_____	
_____		_____	
_____		_____	
b. Numele operatorului poștal		d. Numărul	e. Codul
_____		_____	_____
_____		_____	_____
_____		f. Orașul	
_____		_____	
_____		_____	

5. Biroul vamal de destinație

|
|

| a. Codul biroului vamal nu se aplică

| **6. Raport de export**

a. Data sosirii produselor accizabile	b. Concluzia generală a primirii

| c. Informații complementare

|

| **7. Corpul raportului de export**

| a. Numărul unic de referință al articolului

|

b. Indicator de minusuri sau plusuri	c. Minusuri sau plusuri constatate

_____	d. Cod produs accizabil	_____	e. Cantitatea refuzată
_____		_____	
_____		_____	

7.1. Motivul insatisfacției

_____	a. Motivul insatisfacției complementare	_____	b. Informații
_____		_____	
_____		_____	

ANEXA 37

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

**DOCUMENT DE ÎNSOȚIRE
 pentru circulația intracomunitară a produselor accizabile deja eliberate pentru
 consum**

față -

_____ 1	1. Expeditor	Nr. de TVA	2. Număr de referință al
_____	(Nume și adresă)		operațiunii
Exemplar			
pentru			
expeditor			3. Autoritatea competentă a
			statului de destinație
			(Nume și adresă)
	4. Primitor	Nr. de TVA	
	(Nume și adresă)		

data	5. Transportator/mijloace de transport	6. Numărul de referință și declarației
	7. Locul livrării	
1		
NC)	8. Mărci și număr de identificare, nr. și tipul ambalajelor, descrierea bunurilor	9. Codul produsului (Codul
Greutatea		10. Cantitate
		11. brută (kg)
Greutatea		12. netă (kg)
facturare/valoarea		13. Prețul de comercială
mici	14. Certificate (pentru unele vinuri și băuturi spirtoase - fabrici de bere, mici distilerii)	
	A. Mențiuni privind	15. Căsuțele 1 - 13 corect

	verificarea. Se completează	completate
	de autoritatea competentă.	Restituirea exemplarului 3
		— —
(*)		solicitată Da _ Nu _
<hr/>		
numărul de		Societatea semnatară și
		telefon
<hr/>		
		Numele semnatarului
<hr/>		
		Locul și data
<hr/>		
	Continuarea pe verso	Semnătura
	(exemplarele 2 și 3)	
<hr/>		

(*) Bifați căsuța corespunzătoare.

INSTRUCȚIUNI DE COMPLETARE

(versoul exemplarului 1)

Circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor care au fost eliberate în consum în statul membru de livrare

Observații generale

1. Documentul de însoțire simplificat este utilizat în scopul aplicării accizelor, potrivit prevederilor art. 34 din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE.

2. Documentul trebuie completat în mod lizibil în așa fel încât înscrisurile să nu poată fi șterse. Informațiile pot pretipărite. Nu sunt admise ștersături sau tăieturi.

3. Caracteristicile generale ale documentului și dimensiunile căsuțelor sunt cele

prevăzute în Jurnalul Oficial al Comunității Europene nr. C 164 din 1 iulie 1989, pagina 3.

Hârtia trebuie să fie de culoare albă pentru toate exemplarele și să aibă formatul 210 mm pe 297 mm. Este admisă o toleranță maximă de 5 mm în minus sau 8 mm în plus în ceea ce privește lungimea.

4. Orice spațiu neutilizat trebuie să fie barat, astfel încât să nu se mai poată face adăugiri.

5. Documentul de însoțire simplificat constă în 3 exemplare:

exemplarul 1

trebuie păstrat de expeditor;

exemplarul 2

însoțește produsele și este păstrat de primitor;

exemplarul 3

însoțește produsele și trebuie să se returneze expeditorului, cu certificarea primirii confirmată de către persoana menționată la căsuța 4, dacă expeditorul solicită aceasta în scopul restituirii accizelor.

Rubrici

Căsuța 1

Expeditor: numele și adresa complete, numărul de TVA (dacă există) al persoanei care livrează produsele într-un alt stat membru. Dacă există un număr de accize trebuie, de asemenea, indicat.

Căsuța 2. Numărul de referință al operațiunii: numărul de referință comunicat de persoana care livrează produsele și care va identifica mișcarea cu înregistrările comerciale. În mod normal, acesta va fi numărul și data facturii.

Căsuța 3. Autoritatea competentă a statului de destinație: numele și adresa autorității din statul membru de destinație, căruia i-a fost declarată anticipat expediția.

Căsuța 4. Primitor: numele și adresa complete, numărul de TVA (dacă există) al persoanei care primește produsele. Dacă există un număr de accize trebuie, de asemenea, indicat.

Căsuța 5. Transportator/mijloc de transport: se completează cu "expeditor", "primitor" sau numele și adresa persoanei responsabile cu prima expediție, dacă este diferită de persoanele indicate în căsuța 1 sau căsuța 4, se va indica, de asemenea, mijlocul de transport.

Căsuța 6. Număr de referință și data declarației:

Declarația și/sau autorizația care trebuie dată de autoritatea competentă din statul membru de destinație înainte de începerea expediției.

Căsuța 7. Locul livrării: adresa livrării dacă este diferită de cea din căsuța 4.

Căsuța 8. Descrierea completă a produselor, marcaje și numere și tipul ambalajelor: marcaje și numerele exterioare ale pachetelor, de exemplu, containere; numărul pachetelor din interior, de exemplu, cartoane; și descrierea comercială a produselor. Descrierea poate continua pe o pagină separată atașată fiecărui exemplar. O listă a ambalajelor poate fi utilizată în acest scop.

Pentru alcoolul și băuturile alcoolice, altele decât berea, trebuie să se precizeze concentrația alcoolică (procent în volum la 20 grade C).

Pentru bere, concentrația alcoolică va fi menționată fie în grade Plato, fie în procente în volum la 20 grade C, fie amândouă, potrivit solicitării statului membru de destinație și a statului membru de expediere.

Pentru uleiuri minerale se va menționa densitatea la 15 grade C.

Căsuța 9. Codul produsului: codul NC.

Căsuța 10. Cantitate: numărul, greutatea sau volumul, după caz, în funcție de accizele din statul membru de destinație, de exemplu:

- țigarete, numărul de bucăți, exprimat în mii;
- țigări și țigări de foi, greutatea netă;
- alcool și băuturi alcoolice, litri la temperatura de 20 grade C cu două zecimale;
- produse energetice cu excepția păcurii, litri la temperatura de 15 grade C.

Căsuța 11. Greutate brută: greutatea brută a transportului.

Căsuța 12. Greutate netă: se va indica greutatea fără ambalaje a produselor.

Căsuța 13. Prețul facturii/valoarea comercială: suma totală a facturii care include și acciza. În cazul în care circulația nu are nicio legătură cu vânzarea, trebuie introdusă și valoarea comercială. În acest caz se adaugă mențiunea "nu în scop de vânzare".

Căsuța 14. Certificate: acest spațiu este rezervat pentru anumite certificate care sunt cerute numai pe exemplarul 2.

1. În cazul anumitor vinuri, atunci când se consideră necesar, certificatul referitor la originea și calitatea produselor, conform legislației comunitare.

2. În cazul anumitor băuturi spirtoase, certificatul referitor la locul de producție, conform legislației comunitare.

3. În cazul berii produse de micii producători independenți conform definiției din directiva specifică a Comisiei privind structura accizelor la alcool și băuturi alcoolice, pentru care se intenționează solicitarea unei cote reduse a accizei în statul membru de destinație, certificarea expeditorului astfel: "Prin prezenta se certifică faptul că berea a fost produsă de o mică berărie independentă cu o producție a anului anterior de hectolitri de bere."

4. În cazul alcoolului etilic produs de o mică distilerie, conform definiției din directiva specifică a Comisiei privind structura accizelor la alcool și băuturi alcoolice, pentru care se intenționează solicitarea unei cote reduse a accizei în statul membru de destinație, certificarea expeditorului astfel: "Prin prezenta se certifică faptul că produsul descris a fost fabricat de o mică distilerie cu o producție a anului anterior de hectolitri de alcool pur."

Căsuța 15. Societatea semnatarului etc.: documentul trebuie completat de către sau în numele persoanei responsabile pentru circulația produselor. Dacă expeditorul solicită să i se returneze exemplarul 3 cu un certificat de recepție, acesta va fi menționat.

Căsuța A. Mențiuni privind verificarea: autoritățile competente trebuie să înregistreze pe exemplarele 2 și 3 controalele efectuate. Toate observațiile trebuie să fie semnate, datate și ștampilate de către funcționarul responsabil.

Căsuța B. Certificat de primire: trebuie să fie transmis de către primitor și trebuie returnat expeditorului dacă acesta din urmă îl solicită expres în scopul restituirii accizelor.

DOCUMENT DE ÎNSOȚIRE
pentru circulația intracomunitară a produselor accizabile deja eliberate pentru consum

față -

2	1. Expeditor	Nr. de TVA	2. Număr de referință al
	(Nume și adresă)		operațiunii
Exemplar			
pentru			
expeditor			3. Autoritatea competentă a
			statului de destinație
			(Nume și adresă)
	4. Primitor	Nr. de TVA	
	(Nume și adresă)		
data	5. Transportator/mijloace de		6. Numărul de referință și
	transport		declarației
	7. Locul livrării		
2			
NC)	8. Mărci și număr de		9. Codul produsului (Codul
	identificare, nr. și tipul		
	ambalajelor, descrierea		
	bunurilor		
Greutatea			10. Cantitate 11.

| | | brută (kg)

| | | 12.
Greutatea | | netă (kg)

| | 13. Prețul de
facturare/valoarea | | comercială
| | |
| | |

| 14. Certificate (pentru unele vinuri și băuturi spirtoase -
mici | | fabrici de bere, mici distilerii)

| A. Mențiuni privind | 15. Căsuțele 1 - 13 corect
| verificarea. Se completează | completate
| de autoritatea competentă. | Restituirea exemplarului 3
(*)		solicitată Da	_	Nu	_

| | |
numărul de | | Societatea semnatară și
| | | telefon
| | |
| | |

| | | Locul și data
| | |
| | |

	Continuarea pe verso	Semnătura
	(exemplarele 2 și 3)	

(*) Bifați căsuța corespunzătoare.

-

verso -

B. CERTIFICAREA RECEPȚIEI

Produce recepționate de primitor

Data Locul

Numărul de referință

Accizele au fost plătite (*)/declarate pentru plată autorității competente

Data Numărul de referință

Alte observații ale primitorului:

|
|
|
|
|
|
|
|
| Locul/Data Numele
semnatarului |
| Semnătura

| (*) Tăiați mențiunea inutilă.
|

|
| A. Mențiuni privind verificarea (continuare)
|
|
|
|
|
|

|

DOCUMENT DE ÎNSOȚIRE
pentru circulația intracomunitară a produselor accizabile deja eliberate pentru
consum

față -

| 3 | 1. Expeditor Nr. de TVA | 2. Număr de referință al
| | (Nume și adresă) | operațiunii
| **Exemplar** | |

fakturare/valoarea		comercială
	14. Certificate (pentru unele vinuri și băuturi spirtoase - mici)	
	fabrici de bere, mici distilerii)	
	A. Mențiuni privind verificarea. Se completează de autoritatea competentă.	15. Căsuțele 1 - 13 corect completate
		Restituirea exemplarului 3
		– –
		solicitată Da _ Nu _
(*)		
numărul de		Societatea semnatară și telefon
		Numele semnatarului
		Locul și data
	Continuarea pe verso	Semnătura
	(exemplarele 2 și 3)	

(*) Bifați căsuța corespunzătoare.

CERTIFICAREA RECEPȚIEI

Produse recepționate de primitor

Data Locul Numărul de referință

Accizele au fost plătite (*)/declarate pentru plată autorității competente |

Data Numărul de referință

Alte observații ale primitorului:

Locul/Data

Numele semnatarului

| Semnătura

| (*) Tăiați mențiunea inutilă.

| A. Mențiuni privind verificarea (continuare)

ANEXA 38
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

| _____ | Nr. înregistrare |
Data |
| _____ |
| _____ |

CERERE
privind acordarea autorizației de reprezentant fiscal

| 1. Numele

| 2. Adresa

| Județul,

sectorul, |
|
localitatea, |
|
str. |
| nr., bl., sc.,
et., |
| ap., cod
poștal |
|_____ |

| 3. Telefon |
|_____ |

| 4. Fax |
|_____ |

| 5. Adresa e-mail |
|_____ |

| 6. Codul de identificare fiscală |
|_____ |

| 7. Numele și numărul de telefon ale |
| reprezentantului legal sau ale altei |
| persoane de contact |
|_____ |

| 8. Descrierea activităților economice |
| desfășurate în România |
|_____ |

| 9. Numele, adresa și codul fiscal ale |
| persoanelor afiliate cu solicitantul |
|_____ |

| 10. Dacă solicitantul este persoană |
| juridică, numele, adresa și codul |
| numeric personal ale fiecărui |
| administrator; se vor anexa și cazierele |
| judiciare ale administratorilor |
|_____ |

_____ |
| 11. Arătați dacă solicitantul (sau în cazul în care solicitantul |
| este persoană juridică, oricare dintre administratorii săi) a fost ||
| | | |
| condamnat definitiv în ultimii 5 ani pentru infracțiunile |
Da Nu |
| prevăzute în legislația fiscală |
| _____ |

_____ |
| 12. Anexați actul constitutiv al societății care îi permite
desfășurarea |
| activității de reprezentant fiscal
|
|

_____ |
| 13. Anexați copia actului de reprezentare încheiat cu vânzătorul
|
|

_____ |
| 14. Anexați confirmarea organului fiscal cu privire la calitatea de
plătitor |
| de accize
|
|

_____ |
| 15. Nivelul garanției |
| |
| |
| Anexați scrisoarea de bonitate bancară |
| _____ |

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din
Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și
complete.

Numele și prenumele
solicitantului

Semnătura

.....
.....

.....

Data

.....

ANEXA 39

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea operatorului economic

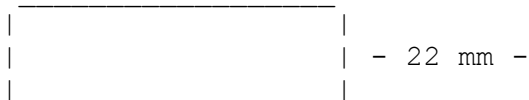
.....

Sediul:

MACHETELE
timbrelor și banderolelor

a) Timbre pentru marcarea țigaretelor și produselor din tutun

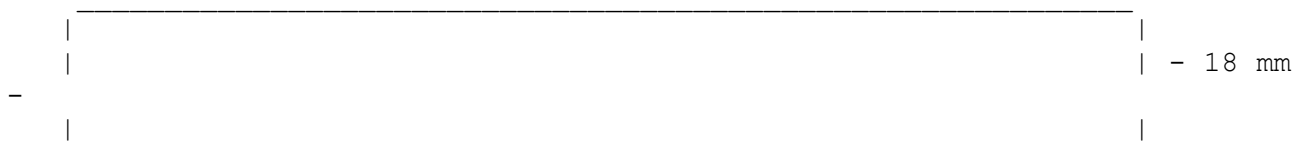
- 45 mm -

b) Banderole pentru marcarea produselor intermediare și alcoolului etilic

- ambalaje individuale cu capacitatea peste sau egală cu 500 ml:

- 160 mm -

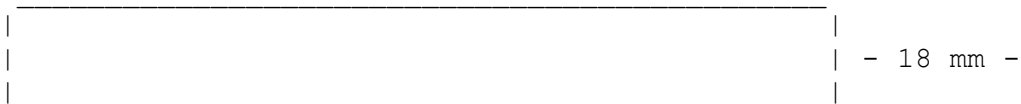

- 80 mm -

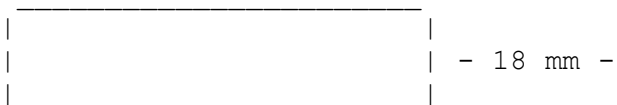

- ambalaje individuale cu capacitatea sub 500 ml:

- 120 mm -

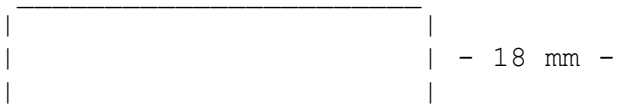

- 60 mm -

- ambalaje individuale cu capacitatea sub 50 ml:

- 60 mm -

- 40 mm -

comenzii
aprobate
plată

Numărul marcajelor

Modalitatea de

Conducătorul autorității vamale teritoriale
Numele și prenumele
Semnătura

ANEXA 42

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

EVIDENȚA

**achiziționării, utilizării, deteriorării, distrugerii și returnării marcajelor
în luna anul**

Denumirea operatorului economic

.....

Sediul:

Județul, sectorul, localitatea,

str. nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ...,

codul poștal, telefon/fax

Cod de identificare fiscală

Codul de accize Codul de marcare

_____	Nr.	numărul de
_____	numărul	banderole de
_____	crt.	timbre
_____	_____	_____

Pentru producția internă

_____	1	Stoc marcaje la începutul lunii		_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	2	Marcaje cumpărate în cursul lunii		_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	3	Total (rd. 1 + rd. 2)		_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	4	Marcaje aplicate		_____
_____	_____	_____	_____	_____
_____	5	Marcaje deteriorate (se menționează cauzele)		_____

6	Marcaje distruse (se menționează cauzele)		
7	Total marcaje utilizate (rd. 4 + rd. 5 + rd. 6)		
8	Marcaje returnate Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A.		
9	Stoc marcaje la sfârșitul lunii (rd. 3 - rd. 7 - rd. 8)		

Pentru achiziții intracomunitare și achiziții din import

1	Stoc marcaje la începutul lunii la operator		
2	Stoc marcaje la începutul lunii la producător/ furnizor		
3	Marcaje cumpărate în cursul lunii		
4	Marcaje expediate în vederea aplicării		
5	Total marcaje la producător/expeditor (rd. 2 + rd. 4)		
6	Marcaje aplicate și reintroduse în România		

7	Marcaje deteriorate (se menționează cauzele)		
8	Marcaje distruse (se menționează cauzele)		
9	Total marcaje utilizate de producător/furnizor (rd. 6 + rd. 7 + rd. 8)		
10	Stoc marcaje la sfârșitul lunii la producător/ expeditor (rd. 5 - rd. 9)		
11	Marcaje returnate Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A.		
12	Stoc marcaje la sfârșitul lunii la operator (rd. 1 + rd. 3 - rd. 4 - rd. 11)		

Certificată de conducerea operatorului economic

Numele și prenumele

Data

Semnătura

Autoritatea vamală teritorială

Verificat de

Semnătura

Data

ANEXA 43

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

EVIDENȚA
marcajelor deteriorate

Denumirea operatorului economic

 Sediul:
 Județul, sectorul, localitatea,
 str. nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap.,
 codul poștal, telefon/fax
 Cod de identificare fiscală
 Codul de accize Codul de marcare

MARCAJE DETERIORATE

	Loc pentru lipire	

Numele și prenumele persoanei care le-a
 secție
 utilizat

Semnătura șefului de

Semnătura

Data

ANEXA 44

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

CERERE

pentru înregistrarea operatorilor economici comercianți de marcatori și coloranți prevăzuți la art. 426 și art. 429 din Codul fiscal

Denumire operator economic

Sediul:

Localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap.,
 județul/sectorul, codul poștal, telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Obiect principal de activitate, cod CAEN

Subsemnatul, legitimat prin CI/BI seria nr.,
 eliberat(ă) de la data de, cod numeric personal nr., în
 calitate de reprezentant al, solicit înregistrarea în registrul autorității
 vamale teritoriale, potrivit pct. 154 și 156 din normele metodologice de aplicare a
 prevederilor titlului VIII din Codul fiscal, pentru următorii marcatori și/sau coloranți:

- marcatorul solvent yellow 124 - identificat în conformitate cu indexul de culori,

denumit științific N-etil-N-[2-(1-izobutoxi etoxi) etil]-4-(fenilazo) anilină;

• colorant solvent blue 35 sau echivalent - denumit științific 1,4-bis(butylamino)anthracene-9,10-dione, nr. CAS 17354-14-2

Anexez la prezenta următoarele documente:

- a) copia documentului de identitate;
- b) dovada calității de reprezentant al

Numele și prenumele

Semnătura

Data

ANEXA 45

la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

CERERE DE ÎNREGISTRARE	
A OPERATORILOR ECONOMICI	Nr.
CU PRODUSE SUPUSE ACCIZELOR	
NEARMONIZATE	
	Casetă rezervată autorității vamale teritoriale
1. Nume și prenume sau denumirea societății și adresa exactă	Cod unic de înregistrare
	Număr de identificare TVA
	Număr de telefon
	Număr de fax
	Adresa de e-mail

| 2. În cazul persoanelor juridice, se vor înscrie numele, adresa și
codul |
| numeric personal ale fiecărui administrator:
|
|
|
|
|

| 3. Adresa locației/locațiilor de recepție a produselor:
|
|
|
|
|

| 4. Natura produselor și cantitatea medie lunară de produse estimată a
fi |
| recepționată într-un an, după caz:
|
| - -

||_| lichid care conține nicotină ml |_| tutun conținut în produse
din |
| tutun încălzit
kg |
|

| 5. Documente de anexat:
|
| -

| |_| cazierile judiciare ale administratorilor
|
| -

| |_| confirmarea organului fiscal cu privire la calitatea de plătitor de
| accize
|
| -

| |_| certificatul constatator, eliberat de oficiul registrului
comerțului, din
| care să rezulte: capitalul social, obiectul de activitate,
administratorii, |
| punctele de lucru în care urmează a se realiza recepția produselor
|

| accizabile, precum și copia certificatului de înregistrare eliberat
potrivit |
| reglementărilor în vigoare
|
| -

|
| |_| copia contractelor încheiate direct între operatorul înregistrat și
|
| persoana din alt stat membru sau din țara terță
|
| -
| |_| scrisoarea de bonitate bancară, în cazul în care garanția se
constituie |
| prin consemnarea de mijloace bănești la Trezoreria Statului
|
| -
| |_| numele, adresa și telefonul garantului propus, precum și garanția
cu |
| privire la intenția de a asigura garanția bancară pentru o sumă și o
perioadă |
| de timp specificată (scrisoarea de garanție bancară), atunci când se
|
| constituie o garanție bancară
|
|

|
| Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul
penal, |
| declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.
|
|

Prevăzut pentru validarea	Data, numele și calitatea
acestuia	
semnăturii responsabilului	(proprietar, asociat)
societății	

TITLUL IX

Impozite și taxe locale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1

Definiții

1. (1) În înțelesul art. 453 lit. a) din Codul fiscal, activitatea economică se referă la orice activitate care constă în furnizarea de bunuri, servicii și lucrări pe o piață și cuprinde activitățile de producție, comerț sau prestări de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor liberale sau asimilate acestora. În cazul instituțiilor publice, așa cum sunt definite de Legea nr. 500/2002 privind finanțele

publice, cu modificările și completările ulterioare, respectiv în cazul instituțiilor publice locale, așa cum sunt definite de Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt considerate activități economice acele activități care asigură îndeplinirea scopului pentru care au fost create aceste instituții.

(2) Exemplu pentru aplicarea prevederilor de la alin. (1): Un liceu realizează următoarele activități:

a) activități didactice, inclusiv programe "Școala după școală" ori cele pentru care se percep taxe;

b) oferă cazare în internat și masă la cantină exclusiv elevilor și profesorilor;

c) tipărire de cărți prin tipografia proprie;

d) închiriază altor persoane sala de sport și cantina.

Activitatea didactică este activitatea de bază și nu se consideră activitate economică.

Cazarea în internat, respectiv servirea mesei la cantină, asigură accesul la școală elevilor din alte localități; în lipsa acestora unii elevi nu ar putea urma școala, deci s-ar diminua rolul social al instituției. În aceste condiții, oferirea de cazare și masă nu reprezintă activitate economică.

Tipărirea de cărți și publicații în cadrul editurii este activitate economică dacă acestea sunt oferite contra cost.

Închirierea sălii de sport și a cantinei constituie activitate economică.

2. (1) În vederea încadrării unei construcții în categoria clădirilor, conform definiției de la art. 453 lit. b) din Codul fiscal, aceasta trebuie să fie fixată în pământ cu caracter permanent, respectiv trebuie să existe intenția de a fi păstrat pe același amplasament cel puțin pe durata unui an calendaristic.

(2) De exemplu, sunt considerate clădiri, în înțelesul alin. (1), un container folosit ca punct de vânzare, o tonetă de ziare, o toaletă publică instalată într-un parc, care sunt menținute în același loc mai mult de un an calendaristic.

(3) De exemplu, nu sunt considerate clădiri, în înțelesul alin. (1): un container folosit ca vestiar pe durata unui șantier, instalat între 1 mai 2016 și 30 septembrie 2017, o toaletă publică amplasată pe durata unui concert, un cort, un balon pentru acoperirea unui teren de sport, care vara este strâns, o casă de lemn amplasată în curtea unui magazin în vederea vânzării.

3. (1) În înțelesul art. 453 lit. c) din Codul fiscal, clădirile-anexă sunt clădiri care servesc ca dependențe ale clădirilor rezidențiale, situate în afara clădirii de locuit, cum sunt: bucătăriile, cămarile, pivnițele, grajdurile, magaziile, depozitele, garajele și altele asemenea.

(2) Clădirile menționate la alin. (1) nu sunt considerate clădiri-anexă dacă sunt utilizate pentru desfășurarea de activități economice.

4. (1) În înțelesul art. 453 lit. d) din Codul fiscal, clădirea cu destinație mixtă este o clădire care are suprafețe folosite în scop rezidențial, identificate similar criteriilor de la pct. 6, respectiv suprafețe care sunt folosite în scop nerezidențial identificate similar criteriilor de la pct. 5.

(2) Suprafața clădirii cu destinație mixtă se compune din suprafața folosită în scop rezidențial și suprafața folosită în scop nerezidențial. Delimitarea celor două suprafețe

se face pe baza criteriilor de la pct. 3, 5 și 6.

5. (1) În înțelesul art. 453 lit. e) din Codul fiscal, în categoria clădirilor nerezidențiale sunt incluse acele clădiri care sunt folosite pentru activități administrative, de agrement, comerciale, de cult, de cultură, de educație, financiar-bancare, industriale, de sănătate, sociale, sportive, turistice, precum și activități similare, indiferent de utilizare și/sau denumire, fără ca aceasta să intre în categoria clădirilor rezidențiale.

(2) Structurile de primire turistice sunt considerate clădiri nerezidențiale.

(3) Clădirile sau spațiile din acestea unde se înregistrează sedii secundare și puncte de lucru se consideră că sunt folosite în scop nerezidențial.

(4) Clădirile în care nu se desfășoară nicio activitate sunt considerate rezidențiale sau nerezidențiale în funcție de destinația care reiese din autorizația de construire.

De exemplu, sunt clădiri nerezidențiale: o clădire de birouri, un magazin, o fabrică, o clădire unde se desfășoară activitate de asigurare, un spital, o școală, un hotel.

6. (1) În înțelesul art. 453 lit. f), clădirile rezidențiale sunt clădiri folosite pentru locuit, alcătuite din una sau mai multe camere, cu dependențele, dotările și utilitățile necesare, care satisfac cerințele de locuit ale unei persoane sau familii și care nu sunt folosite pentru desfășurarea unor activități economice.

(2) Clădirile în care nu se desfășoară nicio activitate sunt considerate rezidențiale dacă aceasta este destinația care reiese din autorizația de construire.

7. Pentru încadrarea în una dintre categoriile de la art. 453 lit. d) - f) din Codul fiscal, se are în vedere destinația finală a clădirilor, inclusiv în cazul în care acestea sunt utilizate de alte persoane decât proprietarii lor, precum și modul de înregistrare a cheltuielilor cu utilitățile. Proprietarii clădirilor vor anexa la declarațiile fiscale orice document din care reiese destinația clădirii, precum: contracte de închiriere, contracte de comodat, autorizații de construire și orice altele documente justificative.

8. (1) Pentru identificarea localităților și încadrarea acestora pe ranguri de localități se aplică prevederile:

a) Legii nr. 2/1968 privind organizarea administrativă a teritoriului României, republicată, cu modificările ulterioare, denumită în continuare Legea nr. 2/1968;

b) Legii nr. 351/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național - Secțiunea a IV-a - Rețeaua de localități, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Legea nr. 351/2001.

(2) Ierarhizarea funcțională a localităților urbane și rurale, potrivit prevederilor Legii nr. 351/2001, este următoarea:

a) rangul 0 - Capitala României, municipiu de importanță europeană;

b) rangul I - municipii de importanță națională, cu influență potențială la nivel european;

c) rangul II - municipii de importanță interjudețeană, județeană sau cu rol de echilibru în rețeaua de localități;

d) rangul III - orașe;

e) rangul IV - sate reședință de comune;

f) rangul V - sate componente ale comunelor și sate aparținând municipiilor și orașelor.

(3) În aplicarea titlului IX din Codul fiscal, localităților componente ale orașelor și

municipiilor li se atribuie aceleași ranguri cu cele ale orașelor și ale municipiilor în al cărui teritoriu administrativ se află, potrivit prevederilor Legii nr. 2/1968.

9. (1) Consiliile locale adoptă hotărâri, potrivit art. 453 lit. i) din Codul fiscal, privind stabilirea unui număr de cel mult patru zone și delimitarea acestora, în intravilanul unităților administrative-teritoriale, în funcție de poziția terenului față de centrul localității, de rețelele edilitare, precum și de alte elemente specifice fiecărei unități administrativ-teritoriale, pe baza documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism, a registrelor agricole, a evidențelor specifice cadastrului imobiliar-edilitar sau a oricăror alte evidențe agricole sau cadastrale. În cazul municipiului București, hotărârea se adoptă de Consiliul General al Municipiului București. Delimitarea zonelor se face astfel încât acestea să acopere integral suprafața intravilanului unității administrativ-teritoriale. În cazul în care în intravilan, în urma delimitării zonelor, sunt terenuri care nu au fost cuprinse în nicio zonă, acestea se consideră a fi în zona A.

(2) Identificarea zonelor în intravilanul unităților administrative-teritoriale se face prin literele: A, B, C și D. În cazul în care se stabilesc 3 zone, acestea sunt: A, B și C. În cazul în care se stabilesc 2 zone, acestea sunt: A și B. În cazul în care se stabilește doar o zonă, aceasta este A.

(3) În cazul în care la nivelul unității administrativ-teritoriale se impun modificări ale delimitării zonelor, consiliile locale pot adopta hotărâri în cursul unui an care se vor aplica începând cu anul fiscal următor. Neadoptarea de modificări ale delimitării zonelor corespunde opțiunii consiliilor locale respective de menținere a delimitării existente a zonelor pentru anul fiscal următor.

(4) Pentru asigurarea unei stabilități în ceea ce privește delimitarea zonelor, se recomandă ca aceasta să aibă caracter multianual.

(5) Dacă în cursul anului fiscal se modifică rangul localităților, delimitarea zonelor ori limitele intravilanului/extravilanului, după caz, impozitul pe clădiri și impozitul pe teren, în cazul persoanelor fizice și al celor juridice, după caz, se modifică potrivit noilor condiții, începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor.

(6) În situația prevăzută la alin. (5), impozitul pe clădiri și impozitul pe teren datorate se determină din oficiu de organele fiscale locale, fără a se mai depune o nouă declarație fiscală, iar contribuabililor li se comunică modificările survenite.

(7) În cazul unor înființări, reînființări sau reorganizări de unități administrativ-teritoriale, vechile delimitări ale zonelor rămân în vigoare până la adoptarea unor noi hotărâri ale consiliilor locale, conform dispozițiilor alin. (3).

10. (1) Fiecare proprietate situată în intravilanul localităților se identifică prin adresa acesteia, individualizată prin denumirea proprie a străzii și a numărului de ordine atribuit după cum urmează:

a) pe partea stângă a străzii se începe cu numărul 1 și se continuă cu numerele impare, în ordine crescătoare, până la capătul străzii;

b) pe partea dreaptă a străzii se începe cu numărul 2 și se continuă cu numerele pare, în ordine crescătoare, până la capătul străzii.

(2) În cazul blocurilor de locuințe, precum și în cel al clădirilor alipite situate în cadrul aceleiași curți - lot de teren, care au un sistem constructiv și arhitectonic unitar și în care sunt situate mai multe apartamente, datele despre domiciliu/reședință/sediu

cuprind strada, numărul, blocul, scara, etajul, apartamentul.

(3) Sunt considerate clădiri distincte, având elemente proprii de identificare a adresei potrivit alin. (1) și (2), după cum urmează:

a) clădirile distanțate spațial de celelalte clădiri amplasate în aceeași curte - lot de teren, precum și clădirile legate între ele prin pasarele sau balcoane de serviciu;

b) clădirile alipite, situate pe loturi alăturate, care au sisteme constructive și arhitectonice diferite - fațade și materiale de construcție pentru pereții exteriori, intrări separate din stradă, curte sau grădină - și nu au legături interioare.

(4) Adresa domiciliului fiscal al oricărui contribuabil, potrivit prevederilor prezentului punct, se înscrie în registrul agricol, în evidențele organelor fiscale ale autorităților administrației publice locale, precum și în orice alte evidențe specifice cadastrului imobiliar-edilitar.

(5) La elaborarea și aprobarea nomenclurii stradale se aplică prevederile Ordonanței Guvernului nr. 63/2002 privind atribuirea sau schimbarea de denumiri, aprobată cu modificări prin Legea nr. 48/2003, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Fiecare proprietate situată în extravilanul localităților, atât în cazul clădirilor, cât și în cel al terenurilor cu sau fără construcții, se identifică prin numărul de parcelă, acolo unde este posibil, sau prin denumirea punctului, potrivit toponimiei/denumirii specifice zonei respective, astfel cum este înregistrată în registrul agricol.

11. În sensul prezentelor norme metodologice, termenii și noțiunile de mai jos au următoarele înțelesuri:

a) acoperiș - partea de deasupra care acoperă și protejează o clădire de intemperii, indiferent de materialul din care este realizat; planșeul dintre apartamente este asimilat acoperișului;

b) agrement - activitate de divertisment, distracție desfășurată în cluburi, cazinouri, clădiri dotate cu instalații, echipamente și alte dotări specifice agrementului turistic și practicării sporturilor de iarnă, din parcuri de distracții și altele asemenea, la care accesul se face contra cost;

c) an de referință - anul pentru care se datorează un impozit sau o taxă, potrivit titlului IX din Codul fiscal;

d) balcon - platformă cu balustradă pe peretele exterior al unei clădiri, comunicând cu interiorul prin una sau mai multe uși;

e) clădire finalizată - construcție care îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

(i) are ca scop adăpostirea de oameni, de animale, de obiecte, de produse, de materiale, de instalații și de altele asemenea;

(ii) are elementele structurale de bază ale unei clădiri, respectiv: pereți și acoperiș;

(iii) are expirat termenul de valabilitate prevăzut în autorizația de construire și nu s-a solicitat prelungirea valabilității acesteia ori clădirea a fost realizată fără autorizație de construire; pentru stabilirea impozitului pe clădiri, se ia în calcul suprafața construită desfășurată a părții din clădire care are elementele de la pct. (ii);

f) consilii locale - consilii comunale, orașenești, municipale, consiliile subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor, Consiliul General al Municipiului București, conform definiției din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

g) destinație finală - modul în care o clădire sau un teren este folosit efectiv de utilizatorul final;

h) entitate - o persoană juridică sau o persoană fizică;

i) logie - galerie exterioară încorporată unei clădiri, acoperită și deschisă către exterior;

j) lucrări de interes public - orice lucrări finanțate din bugetele componente ale bugetului general consolidat, precum și lucrări finanțate din fonduri externe nerambursabile prin intermediul programelor aprobate de Comisia Europeană;

k) nivel - fiecare dintre părțile unei clădiri cuprinzând încăperile/incintele situate pe același plan orizontal, indiferent că acestea sunt la subsol, la nivelul solului sau la orice înălțime deasupra solului;

l) organe fiscale locale - structuri de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, organizate de către autoritățile administrației publice locale, conform Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare;

m) perete - element de construcție așezat vertical sau înclinat, făcut din beton armat, din cărămidă arsă sau nearsă, din piatră, din lemn, din vălătuci, din sticlă, din mase plastice sau din orice alte materiale, care limitează, separă sau izolează încăperile/incintele unei clădiri între ele sau de exterior și care susține planșeele, etajele și acoperișul;

n) rotunjire - operațiune de stabilire a sumelor datorate bugetelor locale la nivel de leu, fără subdiviziuni, prin reducere când fracțiunile în bani sunt mai mici de 50 de bani și prin majorare când fracțiunile în bani sunt de 50 de bani sau mai mari.

Reguli de rotunjire:

(i) rotunjirea se aplică la fiecare tip creanță, respectiv creanță principală sau creanță accesorie;

(ii) nu se aplică rotunjiri pentru calculele intermediare privind stabilirea impozitelor și taxelor locale;

(iii) pentru calculele intermediare se utilizează primele două zecimale;

(iv) în cazul majorării impozitelor sau taxelor rotunjirea se aplică după majorarea acestora stabilită conform art. 489 din Codul fiscal;

(v) în cazul bonificației prevăzute la art. 462 alin. (2), art. 467 alin. (2) și art. 472 alin. (2) din Codul fiscal se aplică regulile de la pct. (i) - (iv), cu excepția cazului în care prin rotunjire rezultă o valoare a bonificației mai mare de 10% din impozit, caz în care rotunjirea bonificației se face prin diminuare.

Exemplu: Impozitul pe clădiri calculat este de 55,14 lei. Consiliul local a hotărât majorarea impozitelor și taxelor locale cu 21%, astfel că impozitul va fi majorat cu acest procent, rezultând valoarea de 66,72 lei. În urma rotunjirii, suma datorată va fi de 67 lei. Acest impozit poate fi plătit la cele 2 termene de plată în cuantum de 34 lei, respectiv 33 lei. În cazul în care contribuabilul plătește întreaga sumă până la primul termen de plată, beneficiază de bonificație. Presupunând că bonificația este stabilită la nivelul de 10%, aceasta va fi: $67 \text{ lei} \times 10\% = 6,7 \text{ lei}$. Deoarece bonificația nu poate depăși 10%, aceasta se rotunjește prin diminuare și va fi de 6 lei. Suma finală de plată va fi: $67 \text{ lei} - 6 \text{ lei} = 61 \text{ lei}$. În cazul în care, din cauza plății cu întârziere, rezultă

accesorii de plată de 3,23 lei, suma datorată cu titlu de accesorii va fi de 3 lei;

o) suprafața secțiunii unui nivel - suprafața unui nivel, rezultată pe baza măsurătorilor pe conturul exterior al pereților, inclusiv suprafața balcoanelor și a logiilor; în cazul clădirilor care nu pot fi efectiv măsurate pe conturul exterior al pereților, suprafața secțiunii unui nivel reprezintă suma suprafețelor utile ale tuturor încăperilor/incintelor, inclusiv a suprafețelor balcoanelor și a logiilor și a suprafețelor secțiunilor pereților, toate aceste suprafețe fiind situate la același nivel, la suprafețele utile ale încăperilor/incintelor adunând și suprafețele incintelor de deservire comună.

CAPITOLUL II

Impozitul pe clădiri și taxa pe clădiri

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

12. Impozitul pe clădiri este anual și se datorează începând cu data de 1 ianuarie, până la data de 31 decembrie a anului fiscal.

13. Impozitul pe clădiri se determină pentru un an fiscal conform situației existente la data de 31 decembrie a anului anterior.

14. (1) Impozitul pe clădiri este datorat, după caz, de:

a) titularul dreptului de proprietate asupra clădirii la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent;

b) locatar, în cazul în care la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent, clădirea face obiectul unui contract de leasing financiar;

c) fiduciar, în cazul în care la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent, clădirea face obiectul unui contract de fiducie.

(2) Dacă o clădire se află în proprietatea comună a două sau mai multor persoane, la stabilirea impozitului datorat se au în vedere următoarele:

a) cotele-părți sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară. Fiecare dintre coproprietari datorează un impozit egal, rezultat în urma împărțirii impozitului datorat pentru întreaga clădire;

b) în cazul în care cotele-părți din dreptul de proprietate asupra clădirii sunt determinate, fiecare coproprietar datorează impozitul corespunzător cotei-părți deținute.

c) în organizarea evidenței fiscale organul fiscal reflectă dreptul de proprietate în cote-părți pe baza actelor doveditoare. Evidența respectivă nu are implicații cu privire la datorarea și plata obligațiilor fiscale;

d) în cazul existenței a doi sau mai mulți coproprietari, în actele administrative fiscale se vor indica și ceilalți coproprietari, cu caracter informativ.

15. (1) Taxa pe clădiri este datorată de persoanele fizice sau persoanele juridice, altele decât cele de drept public, care dețin dreptul de administrare, folosință închiriere sau concesiune asupra clădirii, stabilit în condițiile legii.

(2) În cazul în care persoanele prevăzute la alin. (1) transmit ulterior altor persoane dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință a clădirii, taxa pe clădiri va fi datorată doar de prima entitate care nu este de drept public, care a primit dreptul

de concesiune, închiriere, administrare sau folosință.

16. Impozitul pe clădiri și taxa pe clădiri se stabilesc în funcție de destinația finală a clădirii, care poate fi rezidențială, nerezidențială sau mixtă, pe baza declarației pe propria răspundere a contribuabilului, și se calculează în conformitate cu prevederile art. 457 - 460 din Codul fiscal.

17. (1) În cazul clădirilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, care fac obiectul unor contracte de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, care se referă la intervale de timp mai mari de o lună, se aplică următoarele reguli:

a) taxa pe clădiri se datorează de concesionar, locatar, administrator sau utilizator, după caz;

b) taxa se calculează proporțional cu numărul de luni prevăzute în contract; pentru fracțiunile mai mici de o lună, taxa se calculează proporțional cu numărul de zile;

c) concesionarul, locatarul, administratorul sau utilizatorul, după caz, depune o declarație la organul fiscal până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului;

d) concesionarul, locatarul, administratorul sau utilizatorul, după caz, are obligația să plătească taxa pe clădiri la bugetul local lunar, până la data de 25 a lunii următoare fiecărei luni din perioada de valabilitate a contractului.

(2) În cazul clădirilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, care fac obiectul unor contracte de concesiune, închiriere, administrare sau folosință care se referă la intervale de timp mai mici de o lună, se aplică următoarele reguli:

a) taxa pe clădiri se datorează de concesionar, locatar, administrator sau utilizator, după caz;

b) taxa se calculează proporțional cu numărul de zile sau de ore, după caz, prevăzute în contract; fracțiunile de oră se rotunjesc la oră;

c) concesionarul, locatarul, administratorul sau utilizatorul, după caz, depune o declarație la organul fiscal până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului;

d) concesionarul, locatarul, administratorul sau utilizatorul, după caz, are obligația să plătească taxa pe clădiri la bugetul local lunar, până la data de 25 a lunii următoare fiecărei luni din perioada de valabilitate a contractului.

(3) Valoarea la care se calculează taxa pe clădiri este valoarea înregistrată în contabilitatea persoanei de drept public care transmite dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, după caz.

18. În cazul în care pentru o clădire proprietate publică sau privată a statului ori a unității administrativ-teritoriale se datorează impozit pe clădiri, iar în cursul anului apar situații care generează datorarea taxei pe clădiri, atunci în anul fiscal următor diferența de impozit pentru perioada de datorare a taxei se va compensa cu obligații datorate aceluiași buget sau se va restitui.

19. Exemple pentru aplicarea prevederilor referitoare la taxa pe clădiri:

A. O unitate administrativ-teritorială (UAT) deține în proprietate o clădire pe care o dă în administrare unei persoane de drept public (A), care o închiriază ulterior unei persoane de drept privat (B), care la rândul ei o închiriază unei/unor terțe persoane

(C).

a) Conform prevederilor Codului fiscal, taxa pe clădiri este datorată de persoana de drept privat (B).

b) Taxa se calculează similar impozitului pe clădiri, în funcție de scopul în care clădirea este folosită de ultima persoană/ultimele persoane (C).

c) În cazul în care clădirea are destinație finală rezidențială, nu se datorează taxa pe clădiri, având în vedere că aceasta nu este folosită pentru activități economice sau agrement, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

d) În cazul în care clădirea are destinație finală nerezidențială, fiind folosită pentru activități economice sau agrement desfășurate în relație cu alte persoane decât persoanele juridice de drept public, taxa datorată de persoana B se va calcula în conformitate cu prevederile art. 458 sau ale art. 460 alin. (2) și (3) din Codul fiscal.

e) În cazul în care clădirea are destinație finală mixtă, taxa se va stabili în conformitate cu prevederile art. 459 sau ale art. 460 alin. (4) din Codul fiscal, după caz.

B. În cazul în care o clădire proprietate a statului este concesionată, închiriată, dată în administrare ori în folosință, după caz, unei persoane fizice pentru o perioadă care începe la data de 24 martie 2016 și se încheie la data de 26 martie 2018, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local, până la data de 25 aprilie 2016, o declarație în vederea stabilirii taxei pe clădiri, însoțită de o copie a contractului de închiriere în care este menționată valoarea clădirii.

În cazul în care clădirea nu este folosită pentru activități economice sau de agrement, nu se va datora taxa pe clădiri, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

În cazul în care clădirea este folosită pentru activități economice sau de agrement, taxa se calculează lunar, astfel:

a) Pentru luna martie 2016:

Fiind fracțiune mai mică de o lună, taxa pe clădiri se calculează proporțional cu numărul de zile:

Taxa lunară = valoarea clădirii x (8 zile / 365 de zile) x cota taxei

b) Pentru lunile întregi din perioada de valabilitate a contractului:

Taxa lunară = (valoarea clădirii / 12 luni) x cota taxei

c) Luna martie 2018:

Taxa lunară = valoarea clădirii x 23 de zile / 365 de zile x cota taxei

Locatarul va plăti taxa lunar, până la data de 25 a lunii următoare, începând cu data de 25 aprilie 2016, până la data de 25 aprilie 2018.

C. În cazul unui contract care prevede închirierea unei clădiri aflate în proprietatea unității administrativ-teritoriale pentru 2 ore în ziua de 27 august 2016, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local o declarație în vederea stabilirii taxei pe

clădiri, însoțită de o copie a contractului de închiriere în care este menționată valoarea clădirii, până la data de 26 septembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 septembrie 2016.

În cazul în care clădirea nu este folosită pentru activități economice sau de agrement, nu se va datora taxa pe clădiri, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

În cazul în care clădirea este folosită pentru activități economice sau de agrement, taxa se calculează proporțional cu numărul de ore, astfel:

$$\text{Taxa} = (\text{valoarea clădirii} / 365 \text{ de zile}) \times (2 \text{ h} / 24 \text{ h}) \times \text{cota taxei.}$$

Locatarul va plăti taxa pe clădiri până la data de 26 septembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 septembrie 2016.

D. În cazul unui contract care prevede închirierea unei clădiri aflate în proprietatea unității administrativ-teritoriale, pe o perioadă de câte 2 ore în 3 zile pe săptămână, pe durata a 5 săptămâni, începând cu data de 1 octombrie 2016, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local, până la data de 25 noiembrie 2016, o declarație în vederea stabilirii taxei pe clădiri, însoțită de o copie a contractului de închiriere în care este menționată valoarea clădirii.

În cazul în care clădirea nu este folosită pentru activități economice sau de agrement, nu se va datora taxa pe clădiri, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

În cazul în care clădirea este folosită pentru activități economice sau de agrement, taxa se calculează astfel:

$$\text{Taxa} = (\text{valoarea clădirii} / 365 \text{ de zile}) \times (3 \text{ zile} \times 5) \times (2 \text{ h} / 24 \text{ h}) \times \text{cota taxei}$$

Locatarul va plăti taxa pe clădiri lunar, până la data de 25 noiembrie 2016, respectiv până la data de 27 decembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 decembrie 2016.

SECȚIUNEA a 2-a

Facilități și scutiri

20. (1) În aplicarea prevederilor art. 456 alin. (1) din Codul fiscal, pentru calculul impozitului/taxei pe clădiri în cazul încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, se efectuează următoarele operațiuni:

a) se determină suprafața construită desfășurată a clădirii. Suprafața construită desfășurată a clădirii care nu poate fi măsurată pe conturul exterior se stabilește prin măsurarea suprafeței utile, delimitată de conturul interior al încăperilor, iar rezultatul se înmulțește cu coeficientul de transformare de 1,4;

b) se determină suprafața construită desfășurată a încăperilor care sunt folosite pentru activități economice;

c) se determină cota procentuală din clădire ce corespunde încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, prin împărțirea suprafeței prevăzute la lit. b) la

suprafața prevăzută la lit. a);

d) se determină valoarea încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, prin înmulțirea valorii clădirii cu cota procentuală determinată la lit. c);

e) se determină impozitul pe clădiri corespunzător încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, prin înmulțirea valorii determinate la lit. d) cu cota de impozit prevăzută la art. 460 alin. (1), (2) sau (3) din Codul fiscal, după caz;

f) în cazul în care consiliul local/Consiliul General al Municipiului București a hotărât majorarea impozitului pe clădiri potrivit art. 489 din Codul fiscal, impozitul pe clădiri datorat este cel care corespunde rezultatului înmulțirii prevăzute la lit. e) cu cota de majorare respectivă.

(2) Pentru orice clădire care nu aparține domeniului public sau domeniului privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale se datorează impozit/taxă pe clădiri, dacă în cuprinsul art. 456 din Codul fiscal nu se prevede altfel.

21. (1) În aplicarea art. 456 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata impozitului pe clădiri se acordă pe baza documentelor doveditoare, valabile la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior, care atestă situația respectivă, cu excepția contribuabililor care sunt deja cuprinși în baza de date a unității administrativ-teritoriale.

(2) În înțelesul art. 456 alin. (1) lit. t) din Codul fiscal, scutirea de impozit/taxa pe clădiri se acordă începând cu data de 1 ianuarie a anului următor depunerii documentelor doveditoare, proporțional cu numărul de luni menționate în certificat.

(3) Diferențele de impozit/taxă pe clădiri se vor compensa cu obligații datorate aceluiași buget sau se vor restitui în anul fiscal în care contribuabilul depune documentele justificative sau organul fiscal local constată încadrarea în situațiile menționate la art. 456 alin. (1) din Codul fiscal.

22. Pentru aplicarea prevederilor art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, se are în vedere destinația finală a clădirii/încăperii, după cum urmează:

a) pentru clădirea/încăperea care este folosită în scop economic sau de agrement, se datorează impozit/taxă pe clădiri;

b) pentru clădirea/încăperea care nu este folosită în scop economic sau de agrement, nu se datorează impozit/taxă pe clădiri.

Exemplu: În cazul unui apartament construit de ANL în condițiile Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aparținând domeniului public sau privat al statului sau al unei unități administrativ-teritoriale, folosit pentru locuit, nu se datorează impozit pe clădiri și nici taxă pe clădiri, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

23. (1) Prin sintagma clădirile care, prin destinație, constituie lăcașuri de cult se înțelege bisericile, locașurile de închinăciune, casele de rugăciuni și anexele acestora. Termenul lăcaș este variantă a termenului locaș.

(2) Anexele bisericilor se referă la orice incintă care are elementele constitutive ale unei clădiri, proprietatea unui cult recunoscut de lege sau a unei asociații religioasă, cum ar fi: clopotnița, cancelaria parohială, agheasmatarul, capela mortuară, incinta pentru aprins lumânări, pangarul, troița, magazia pentru depozitat diverse obiecte de cult, așezământul cu caracter social-caritabil, arhondaricul, chilia, trapeza, incinta

pentru desfășurarea activităților cu caracter administrativ-bisericesc, reședința chiriarhului, precum și altele asemenea; prin așezământ cu caracter social-caritabil se înțelege serviciul social organizat în conformitate cu prevederile Nomenclatorului serviciilor sociale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 867/2015.

(3) Beneficiază de scutirile prevăzute la art. 456 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal cultele și asociațiile religioase care îndeplinesc condițiile prevăzute de Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, republicată.

(4) Prevederile art. 456 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal se aplică pentru toate clădirile Academiei Române și ale fundațiilor proprii înființate de Academia Română, în calitate de fondator unic, inclusiv în cazul în care acestea sunt folosite de alte entități, cu excepția cazurilor când sunt utilizate activități economice.

(5) În înțelesul art. 456 alin. (1) lit. v) din Codul fiscal, termenul "arhivă" se referă la arhiva notarială, în conformitate cu prevederile Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată.

24. (1) Pentru aplicarea prevederilor art. 456 alin. (2) din Codul fiscal, consiliile locale pot adopta hotărâri privind scutirea sau reducerea impozitului pe clădiri și a taxei pe clădiri pe bază de criterii și proceduri proprii. La nivelul municipiului București, această atribuție este îndeplinită de consiliile locale ale sectoarelor, pe baza unei proceduri-cadru aprobate de către Consiliul General al Municipiului București.

(2) Scutirea sau reducerea de impozit/taxă pe clădiri se aplică începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care contribuabilul depune actele care atestă încadrarea clădirii în una din situațiile de la art. 456 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) În aplicarea art. 456 alin. (2) din Codul fiscal Consiliile locale pot avea în vedere obiectivele din Lista Patrimoniului Mondial, obiective din Lista Tentativă a Patrimoniului Mondial a României, obiective din anexa nr. III la Legea nr. 5/2000 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național - Secțiunea a III-a - zone protejate, zonele de interes arheologic prioritar, monumente istorice de valoare națională și universală definite în baza art. 8 al Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, categorii de obiective rare la nivel național sau vulnerabile, monumente istorice reprezentative pentru patrimoniul cultural local definite în baza art. 8 al Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Între documentele justificative necesare pentru acordarea scutirii sau reducerii de impozit/taxă pe clădiri, potrivit art. 456 alin. (2) lit. m) și n) din Codul fiscal, pentru lucrările la clădirile monument istoric din zonele de protecție ale monumentelor istorice și din zonele construite protejate, se numără copia avizului conform al Ministerului Culturii sau al direcțiilor județene de cultură, respectiv al Direcției de Cultură a Municipiului București, potrivit prevederilor legale.

25. (1) Hotărârile adoptate conform pct. 24 includ prevederi referitoare la:

- a) categoriile de clădiri pentru care se acordă scutire de impozit/taxă;
- b) categoriile de clădiri pentru care se aplică diverse procente de reducere;
- c) documentele justificative necesare pentru acordarea scutirii sau reducerii de impozit/taxă.

(2) În cazurile în care organul fiscal dispune de documentele menționate la alin. (1) lit. c), nu mai este necesară depunerea acestora de către contribuabili.

26. Reducerea de impozit pe clădiri, în situația prevăzută la art. 456 alin. (4) din Codul fiscal, se acordă pe baza cererii contribuabililor, persoane fizice sau juridice, la care anexează documente justificative aferente activității pentru care sunt autorizați, referitoare la funcționarea structurilor turistice, cum ar fi, de exemplu: facturi de utilități, facturi fiscale, state de plată a salariilor sau orice alte documente solicitate de organul fiscal local.

27. (1) Facilitățile fiscale acordate la plata impozitului/taxei pe clădiri prevăzute la art. 456 din Codul fiscal se acordă pe baza cererii persoanelor fizice sau juridice, la care se anexează copii ale documentelor justificative care atestă situația respectivă, certificate de conformitate cu originalul potrivit prevederilor art. 64 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Dacă în cursul unui an intervin schimbări care conduc la modificarea condițiilor în care se acordă scutirile sau reducerile de impozit pe clădiri, persoanele în cauză trebuie să depună noi declarații fiscale în termen de 30 de zile de la apariția schimbărilor.

(3) Pentru aplicarea corespunzătoare a pct. 12 din prezentele norme metodologice, scutirile și reducerile de la plata impozitului pe clădiri prevăzute la art. 456 alin. (2) din Codul fiscal se acordă începând cu data de 1 ianuarie a anului următor, cu excepția celor prevăzute la art. 495 lit. d) din Codul fiscal care se acordă începând cu data de 1 ianuarie 2016.

SECȚIUNEA a 3-a

Calculul impozitului pe clădirile rezidențiale aflate în proprietatea persoanelor fizice

28. Pentru aplicarea prevederilor art. 457 din Codul fiscal, consiliile locale, respectiv Consiliul General al Municipiului București, în cazul municipiului București, adoptă anual hotărâri privind cota impozitului/taxei pe clădiri.

29. Pentru determinarea valorii impozabile a clădirilor, stabilită pe baza criteriilor și valorilor prevăzute de art. 457 alin. (2) din Codul fiscal, se au în vedere instalațiile cu care este dotată clădirea, respectiv:

a) se încadrează pentru aplicarea valorilor impozabile prezentate în coloana a doua din tabel acele clădiri care sunt dotate, cumulativ, cu instalații de apă, de canalizare, electrice și de încălzire, după cum urmează:

(i) clădirea se consideră dotată cu instalație de apă dacă alimentarea cu apă se face prin conducte, dintr-un sistem de aducțiune din rețele publice sau direct dintr-o sursă naturală - puț, fântână sau izvor - în sistem propriu;

(ii) clădirea se consideră că are instalație de canalizare dacă este dotată cu conducte prin care apele menajere sunt evacuate în rețeaua publică;

(iii) clădirea se consideră că are instalație electrică dacă este dotată cu cablaje interioare racordate la rețeaua publică sau la o sursă de energie electrică - grup electrogen, microcentrală, instalații eoliene, fotovoltaice sau microhidrocentrală;

(iv) clădirea se consideră că are instalație de încălzire dacă aceasta se face prin intermediul agentului termic - abur sau apă caldă de la centrale electrice, centrale termice de cartier, termoficare locală sau centrale termice proprii - și îl transmit în sistemul de distribuție în interiorul clădirii, constituit din conducte și radiatoare - calorifere, indiferent de combustibilul folosit - gaze, combustibil lichid, combustibil solid;

b) se încadrează pentru aplicarea valorilor impozabile prevăzute în coloana a treia din tabel acele clădiri care nu se regăsesc în explicațiile de la lit. a), respectiv cele care nu au niciuna dintre aceste instalații sau au doar una, două ori trei dintre ele.

30. Mențiunea cu privire la existența sau inexistența instalațiilor se face prin declarația contribuabilului.

31. În situația în care, pe parcursul anului fiscal, o clădire încadrată pentru aplicarea valorilor impozabile prevăzute în coloana "Clădire fără instalații de apă, canalizare, electricitate sau încălzire (lei/m²)" din tabelul de la art. 457 alin. (2) din Codul fiscal face obiectul aplicării valorilor impozabile prevăzute în coloana a doua, ca efect al dotării cu toate cele patru instalații, modificarea impozitului pe clădiri se face începând cu anul fiscal următor celui în care a apărut această situație, contribuabilul având obligația depunerii unei noi declarații fiscale. În mod similar se procedează și în situația în care la clădirea dotată cu toate cele patru instalații, pe parcursul anului fiscal, se elimină din sistemul constructiv oricare dintre aceste instalații.

32. În cazul unei clădiri ai cărei pereți exteriori sunt construiți din materiale diferite, tipul clădirii va fi considerat cel corespunzător materialului care are ponderea cea mai mare, așa cum reiese din proiectul care a stat la baza emiterii autorizației de construire, iar în lipsa acestuia pe baza declarației pe propria răspundere a contribuabilului.

33. Pentru determinarea valorilor impozabile, pe ranguri de localități și zone în cadrul acestora, atât pentru intravilan, cât și pentru extravilan, încadrarea clădirilor urmează încadrarea terenurilor efectuată de către consiliile locale, avându-se în vedere precizările de la pct. 8 și 9 din normele metodologice pentru aplicarea titlului IX din Codul fiscal.

34. (1) Suprafața construită desfășurată a unei clădiri, care stă la baza calculului impozitului pe clădirile rezidențiale datorat de persoanele fizice, rezultă din actul de proprietate sau din documentația cadastrală, iar în lipsa acestora, din schița/fișa clădirii sau din alte documente asemănătoare.

(2) Dacă în documente este înscrisă suprafața construită desfășurată a clădirii, pentru determinarea impozitului pe clădiri nu se ia în calcul suprafața utilă și, implicit, nu se aplică coeficientul de transformare.

35. Pentru determinarea valorii impozabile în cazul în care clădirea are suprafețe ce se încadrează în categoria E sau F din tabelul de la art. 457 alin. (2) din Codul fiscal, impozitul pe clădiri pentru aceste suprafețe se stabilește distinct și se cumulează cu impozitul calculat pentru celelalte suprafețe.

36. Pentru calculul impozitului pe clădirile rezidențiale, în cazul persoanelor fizice, se utilizează următoarele date:

a) rangul localității unde se află situată clădirea;

- b) zona în cadrul localității;
- c) suprafața construită desfășurată a clădirii, iar dacă aceasta nu se cunoaște, suprafața utilă:
 - (i) cea determinată pe baza dimensiunilor măsurate pe conturul exterior al acesteia; sau
 - (ii) în cazul în care clădirea nu poate fi efectiv măsurată pe conturul exterior, suprafața utilă a clădirii înmulțită cu coeficientul de transformare de 1,4;
- d) tipul clădirii și instalațiile cu care este dotată aceasta, pentru încadrarea în tabelul de la art. 457 alin. (2) din Codul fiscal;
- e) amplasarea apartamentului într-un bloc cu mai mult de 3 niveluri și 8 apartamente;
- f) anul terminării clădirii sau anul în care s-a efectuat recepția la terminarea lucrărilor de renovare majoră;
- g) folosința clădirii, respectiv în scop rezidențial sau în scop nerezidențial;
- h) cotele adiționale și majorările stabilite pentru impozitul pe clădiri, în condițiile art. 489 din Codul fiscal.

37. Exemplu de calcul pentru impozitul pe clădiri aferent anului 2016, în cazul unei clădiri rezidențiale aflate în proprietate unei persoane fizice:

A. Date despre clădire:

- a) rangul localității: III;
- b) zona în cadrul localității: C;
- c) suprafața utilă: 67 m²;
- d) tipul clădirii: cu pereți din cărămidă arsă, dotată cu toate cele patru instalații (apă, canalizare, electrică și de încălzire);
- e) apartament amplasat într-un bloc cu 7 etaje și mai mult de 8 apartamente;
- f) anul terminării clădirii: 1951; nu s-au efectuat lucrări de renovare majoră;
- g) clădirea este folosită în scop rezidențial;
- h) consiliul local a hotărât pentru anul 2016 o cotă adițională de 15%.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe clădiri, așa cum rezultă din aplicarea art. 457 din Codul fiscal:

- a) se determină suprafața construită desfășurată a clădirii, prin înmulțirea suprafeței utile cu coeficientul de transformare de 1,4:

$$67 \text{ m}^2 \times 1,4 = 93,8 \text{ m}^2;$$

b) se determină valoarea impozabilă a acestei clădiri:

- (i) suprafața construită desfășurată prevăzută la lit. a) se înmulțește cu valoarea impozabilă a clădirii cu pereți din cărămidă arsă, dotată cu toate cele patru instalații, astfel:

$$93,8 \text{ m}^2 \times 1.000 \text{ lei/m}^2 = 93.800 \text{ lei};$$

- (ii) se identifică coeficientul de corecție din tabelul prevăzut la art. 457 alin. (6) din Codul fiscal, corespunzător zonei C și rangului III, respectiv 2,10, care se diminuează cu 0,1 conform art. 457 alin. (7) din Codul fiscal:

$93.800 \text{ lei} \times 2 = 187.600 \text{ lei};$

(iii) vechimea clădirii este cuprinsă între 50 de ani și 100 de ani, astfel că valoarea impozabilă se reduce cu 30%, conform art. 457 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal:

$187.600 \text{ lei} \times 30\% = 56.280 \text{ lei}$

$187.600 \text{ lei} - 56.280 \text{ lei} = 131.320 \text{ lei};$

(iv) se determină impozitul pe clădiri anual:

$131.320 \text{ lei} \times 0,1\% = 131,32 \text{ lei};$

(v) având în vedere hotărârea consiliului local de instituire a unei cote adiționale de 15%, impozitul determinat la pct. iv se majorează cu acest procent sau pentru ușurarea calculului, impozitul pe clădiri se înmulțește cu 1,15 respectiv:

$131,32 \text{ lei} \times 1,15 = 151,018 \text{ lei}.$

Potrivit pct. 11 lit. n) din normele metodologice de aplicare a titlului IX, fracțiunea de 0,018 lei se neglijează, fiind sub 50 de bani, iar impozitul pe clădiri astfel determinat se rotunjește la 151 lei.

SECȚIUNEA a 4-a

Calculul impozitului pe clădirile nerezidențiale

38. Pentru stabilirea impozitului pe clădiri conform art. 458 și art. 460 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, în cazul în care contribuabilul depune la organul fiscal local o declarație la care anexează un raport de evaluare, valoarea impozabilă a clădirii este considerată a fi cea care rezultă din raportul de evaluare, chiar și în cazul în care clădirea a fost finalizată sau dobândită în anul anterior anului de referință.

39. (1) Rapoartele de evaluare se întocmesc de un evaluator autorizat în conformitate cu standardele de evaluare a bunurilor aflate în vigoare la data evaluării și reflectă valoarea clădirii la data de 31 decembrie a anului anterior anului de referință și nu se înregistrează în evidențele contabile.

(2) În vederea stabilirii impozitului pe clădiri, rapoartele de evaluare se depun în copie, la organul fiscal local, ca anexă la declarația contribuabilului, până la primul termen de plată din anul de referință.

(3) Rapoartele de evaluare trebuie să conțină dovada că rezultatele evaluării au fost înregistrate în baza de date cuprinzând valorile impozabile ale clădirilor, gestionată de Asociația Națională a Evaluatorilor Autorizați din România (ANEVAR).

40. Rapoartele de evaluare în scopul stabilirii impozitului pe clădiri pot fi verificate de autoritățile locale în conformitate cu standardele de evaluare în vigoare la data evaluării.

41. Din punct de vedere fiscal, se consideră ca fiind activități din domeniul agricol numai cele care corespund activităților corespunzătoare grupelor 011 - 016 din Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 337/2007 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională - CAEN.

42. Din punct de vedere fiscal, se consideră ca fiind utilizate pentru activități din domeniul agricol numai acele clădiri folosite în exclusivitate pentru activitățile care corespund grupelor 011 - 016 din Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 337/2007 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională - CAEN.

SECȚIUNEA a 5-a

Calculul impozitului pe clădirile cu destinație mixtă

43. Pentru clădirile cu destinație mixtă, aflate în proprietatea persoanelor fizice, la adresa cărora este înregistrat un domiciliu fiscal, la care nu se desfășoară nicio activitate economică, impozitul se calculează conform art. 457 din Codul fiscal.

44. În cazul unei clădiri cu destinație mixtă, aflată în proprietatea persoanelor fizice, la adresa căreia este înregistrat un domiciliu fiscal, la care se desfășoară o activitate economică, când suprafețele folosite în scop rezidențial și cele folosite în scop nerezidențial, impozitul se calculează prin însumarea impozitului aferent suprafeței folosite în scop nerezidențial rezultă din documentația cadastrală, calculat potrivit art. 457 din Codul fiscal, cu impozitul aferent suprafeței folosite în scop nerezidențial, calculat potrivit art. 458 din Codul fiscal.

45. Delimitarea suprafețelor pentru stabilirea impozitului, în funcție de destinația rezidențială sau nerezidențială, rezultă din documentul anexat la declarația depusă de contribuabil la organul fiscal local competent, care poate fi, după caz:

a) contractul de închiriere, în care se precizează suprafața transmisă pentru desfășurarea activității economice;

b) contractul de comodat încheiat conform art. 2.146 - 2.157 din Codul civil, în care se precizează suprafața în care se precizează suprafața transmisă pentru desfășurarea activității economice;

c) autorizația de construire și/sau de desființare, după caz, privind schimbarea de destinație a clădirii, în condițiile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

d) documentația cadastrală;

e) orice documente doveditoare, altele decât cele prevăzute la lit. a) - d);

f) declarația pe propria răspundere a proprietarului clădirii înregistrată la organul fiscal, în cazul în care nu există alte documente doveditoare.

46. În aplicarea prevederilor art. 459 alin. (1) din Codul fiscal, pentru calculul impozitului/taxei pe clădiri atunci când suprafețele folosite în scop rezidențial și cele folosite în scop nerezidențial rezultă din alte documente decât din documentația cadastrală și au fost puse la dispoziția organului fiscal prin declarația pe propria răspundere a proprietarului se efectuează următoarele operațiuni:

a) se determină suprafața construită desfășurată a clădirii. Suprafața construită desfășurată a clădirii care nu poate fi măsurată pe conturul exterior se stabilește prin

măsurarea suprafeței utile, delimitată de conturul interior al încăperilor, iar rezultatul se înmulțește cu coeficientul de transformare de 1,4;

b) se determină suprafața construită desfășurată a încăperilor care sunt folosite în scop nerezidențial;

c) se determină cota procentuală din clădire care corespunde încăperilor care sunt folosite în scop nerezidențial, prin împărțirea suprafeței prevăzute la lit. b) la suprafața prevăzută la lit. a);

d) se determină valoarea încăperilor care sunt folosite în scop nerezidențial, prin înmulțirea valorii clădirii rezultată dintr-un raport de evaluare nerezidențial, cu cota procentuală determinată la lit. c);

e) se determină impozitul pe clădiri corespunzător încăperilor care sunt folosite în scop rezidențial, în conformitate cu prevederile art. 457 din Codul fiscal;

f) se determină impozitul pe clădiri corespunzător încăperilor care sunt folosite în scop nerezidențial, în conformitate cu prevederile art. 458 din Codul fiscal;

g) se determină impozitul total, prin însumarea impozitului determinat la lit. e) cu impozitul determinat la lit. f) și aplicarea rotunjirilor, conform pct. 11 lit. n) din prezentele norme.

47. Pentru aplicarea art. 460 alin. (4) din Codul fiscal, pentru calcularea impozitului pe clădirile cu destinație mixtă, aflate în proprietatea persoanelor juridice, valoarea aferentă suprafețelor folosite în scop rezidențial și valoarea suprafețelor folosite în scop nerezidențial se stabilesc în funcție de ponderea acestora în suprafața construită desfășurată totală a clădirii.

48. Exemple de calcul al impozitului datorat pentru anul 2016, în cazul unei clădiri cu destinație mixtă, aflată în proprietatea unei persoane fizice, când se cunosc suprafețele folosite în scop rezidențial și în scop nerezidențial:

A. Date despre clădire:

a) rangul localității: 0;

b) zona în cadrul localității: B;

c) suprafața utilă a clădirii: 190 m², din care 90 m² cu destinație rezidențială și 100 m² cu destinație nerezidențială;

d) tipul clădirii: cu cadre din beton armat, dotată cu toate cele patru instalații;

e) data construcției: 2000;

f) cotele de impozitare stabilită prin hotărâre a consiliului local pentru 2016: pentru clădirile rezidențiale 0,1%, iar pentru clădirile nerezidențiale 1%;

g) pentru anul 2016, consiliul local nu a stabilit cote adiționale la impozitul pe clădiri.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe clădiri, așa cum rezultă din aplicarea art. 459 din Codul fiscal:

a) se determină impozitul aferent suprafeței folosite în scop rezidențial:

(i) se determină suprafața construită desfășurată prin înmulțirea suprafeței utile cu coeficientul de transformare de 1,4:

$$90 \text{ m}^2 \times 1,4 = 126 \text{ m}^2;$$

(ii) se determină valoarea impozabilă a suprafeței rezidențiale: suprafața construită

desfășurată prevăzută la pct. 1.1 se înmulțește cu valoarea impozabilă a clădirii cu cadre de beton armat, dotată cu toate cele patru instalații, astfel:

$$126 \text{ m}^2 \times 1.000 \text{ lei/m}^2 = 126.000 \text{ lei};$$

(iii) se identifică coeficientul de corecție din tabelul prevăzut la art. 457 alin. (6) din Codul fiscal, corespunzător zonei B și rangului 0, respectiv 2,50:

$$126.000 \text{ lei} \times 2,50 = 315.000 \text{ lei};$$

(iv) se calculează impozitul pe clădiri pentru suprafața folosită în scop rezidențial:

$$315.000 \text{ lei} \times 0,1\% = 315 \text{ lei};$$

b) se determină impozitul aferent suprafeței folosite în scop nerezidențial:

(i) valoarea la 31 decembrie 2015 a clădirii reiese dintr-un raport de evaluare întocmit de un evaluator autorizat și este de 650.000 lei;

(ii) se calculează cota procentuală din clădire care corespunde suprafeței folosite în scop nerezidențial:

$$(100 \text{ m}^2 \times 1,4) / (190 \text{ m}^2 \times 1,4) = 52,63\%;$$

(iii) se determină valoarea suprafeței folosite în scop nerezidențial, prin înmulțirea valorii clădirii cu cota procentuală determinată la pct. (ii):

$$650.000 \text{ lei} \times 52,63\% = 342.095 \text{ lei};$$

(iv) se calculează impozitul pe clădiri pentru suprafața folosită în scop nerezidențial:

$$342.095 \text{ lei} * 1\% = 3.420,95 \text{ lei};$$

c) impozitul total anual pentru clădirea cu folosință mixtă se calculează prin însumarea impozitului determinat la lit. a) cu cel determinat la lit. b):

$$315 \text{ lei} + 3.420,95 \text{ lei} = 3.735,95 \text{ lei, care se rotunjește la 3.736 lei};$$

d) dacă valoarea suprafeței folosite în scop nerezidențial nu reiese dintr-un raport de evaluare sau dintr-un act doveditor al transferului dreptului de proprietate încheiat în ultimii 5 ani anteriori anului 2016, respectiv 2011 - 2015, impozitul aferent se calculează conform art. 458 alin. (4), astfel:

(i) se determină suprafața construită desfășurată prin înmulțirea suprafeței utile cu coeficientul de transformare de 1,4:

$$100 \text{ m}^2 \times 1,4 = 140 \text{ m}^2;$$

(ii) se determină valoarea impozabilă a suprafeței rezidențiale: suprafața construită desfășurată prevăzută la pct. (i) se înmulțește cu valoarea impozabilă a clădirii cu cadre de beton armat, dotată cu toate cele patru instalații, astfel:

$$140 \text{ m}^2 \times 1.000 \text{ lei/m}^2 = 140.000 \text{ lei};$$

(iii) se identifică coeficientul de corecție din tabelul prevăzut la art. 457 alin. (6) din Codul fiscal, corespunzător zonei B și rangului 0, respectiv 2,50:

$$140.000 \text{ lei} \times 2,50 = 350.000 \text{ lei};$$

(iv) se calculează impozitul pe clădiri pentru suprafața folosită în scop rezidențial, prin aplicarea cotei de 2%, prevăzute la art. 458 alin. (4):

$$350.000 \text{ lei} \times 2\% = 7.000 \text{ lei};$$

e) impozitul total anual pentru clădirea cu folosință mixtă se calculează prin însumarea impozitului determinat la lit. a) cu cel determinat la lit. d):

$$315 \text{ lei} + 7.000 \text{ lei} = 7.315 \text{ lei}.$$

SECȚIUNEA a 6-a

Declararea, dobândirea, înstrăinarea și modificarea clădirilor

49. Organul fiscal local are obligația înregistrării în evidențele fiscale a rezidenței proprietarilor clădirilor, în conformitate cu prevederile art. 60 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

50. În aplicarea prevederilor art. 461 din Codul fiscal, prin expresia clădire dobândită se înțelege orice clădire intrată în proprietatea persoanelor fizice sau a persoanelor juridice, precum și orice clădire aflată în proprietatea publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale pentru care o persoană de drept privat deține dreptul de concesiune, închiriere, administrare ori de folosință.

51. În cazul clădirilor dobândite/înstrăinate prin acte între vii, translativ ale dreptului de proprietate, data dobândirii/înstrăinării este cea menționată în actul respectiv.

52. În cazul clădirilor dobândite prin hotărâri judecătorești, data dobândirii este data rămânerii definitive și irevocabile/definitive și executorii a hotărârii judecătorești, după caz.

53. Pentru aplicarea art. 458 alin. (1) lit. c) și art. 460 alin. (5) lit. d), în cazul în care valoarea clădirii nu se evidențiază distinct în actele prin care se dobândește/înstrăinează dreptul de proprietate, impozitul pe clădiri se va stabili la valoarea totală din actul respectiv. De exemplu, în cazul unui contract de vânzare-cumpărare a unei clădiri și a unui teren, în sumă totală de 300.000 lei, în care nu este

identificată distinct valoarea clădirii, impozitul pe clădiri se va calcula asupra valorii de 300.000 lei.

54. Structurile de specialitate cu atribuții în domeniul urbanismului, amenajării teritoriului și autorizării executării lucrărilor de construcții din aparatul de specialitate al autorităților administrației publice locale, denumite în continuare structuri de specialitate, întocmesc procesele-verbale prevăzute la art. 461 alin. (3) din Codul fiscal, care servesc la înregistrarea în evidențele fiscale, în registrele agricole sau în orice alte evidențe cadastrale, după caz, precum și la determinarea impozitului pe clădiri.

55. (1) În cazul unei clădiri executate fără autorizație de construire și nedeclarate de deținătorul acesteia, organul fiscal local poate înregistra clădirea în evidențe, în vederea impunerii, pe baza procesului-verbal de constatare întocmit de structurile de specialitate.

(2) Impozitul pe clădirile menționate la alin. (1) se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor edificării clădirii, în limita termenului de prescripție. În cazul în care data edificării este anterioară anului 2016, impozitul pe clădiri datorat până la 31 decembrie 2015 inclusiv, se stabilește în conformitate cu prevederile legale în vigoare până la această dată.

(3) În înțelesul alin. (2), data edificării se stabilește în baza unui proces-verbal de constatare întocmit de organul fiscal local. Procesul-verbal de constatare se întocmește și în cazul contribuabililor care declară o clădire ce a fost executată fără autorizație de construire.

56. Contribuabilii, persoane fizice și persoane juridice, sunt obligați să depună declarații, chiar dacă beneficiază de reducere sau de scutire la plata impozitului/taxe pe clădiri, ori pentru clădirile respective nu se datorează impozit/taxă pe clădiri.

57. În vederea stabilirii impozitului pe clădiri, contribuabilii au obligația să depună o declarație la organul fiscal local în a cărui rază teritorială se află clădirea, în termen de 30 de zile după cum urmează:

a) pentru o clădire dobândită prin acte translativă ale dreptului de proprietate, de la data menționată în act;

b) pentru o clădire dobândită prin hotărâre judecătorească, de la data rămânerii definitive și irevocabile/definitive și executorii a hotărârii judecătorești, după caz;

c) pentru o clădire care face obiectul unui contract de fiducie, de la data prevăzută în contract;

d) pentru o clădire nou-construită, de la data dobândirii, așa cum este prevăzută la art. 461 alin. (3) din Codul fiscal;

e) pentru o clădire care a fost extinsă, îmbunătățită, desființată parțial sau care a suferit altfel de modificări, de la data la care au avut loc aceste modificări, dacă acestea au condus la modificarea valorii impozabile a clădirii cu mai mult de 25%;

f) pentru o clădire a cărei folosință a fost schimbată integral sau parțial, de la data acestei schimbări; dacă schimbarea folosinței reiese dintr-un contract de închiriere, de comodat sau de alt tip, de la data prevăzută în contract;

g) pentru o clădire desființată, de la data demolării sau distrugerii.

58. Impozitul pe clădiri se stabilește pe baza declarațiilor prevăzute la pct. 57, începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor.

59. În vederea stabilirii taxei pe clădiri, declarația se depune la organul fiscal local în a cărei rază teritorială se află clădirea, până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului de concesiune, închiriere, administrare ori folosință, după cum urmează:

a) de către titularul dreptului de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, care nu este persoană de drept public, în cazul contractelor care se referă la perioade mai mari de o lună, chiar dacă acesta retransmite dreptul de administrare, închiriere, folosință sau concesiune asupra clădirii altor persoane care nu sunt de drept public;

b) de către persoana de drept public care transmite unor entități, care nu sunt de drept public, dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, în cazul contractelor care se referă la perioade mai mici de o lună.

60. (1) În declarația privind taxa pe clădiri, contribuabilul va menționa destinația finală a clădirii. În cazul în care un contribuabil (A) transmite ulterior dreptul de administrare, închiriere, folosință sau concesiune asupra clădirii unui contribuabil (B), contribuabilul (B) îi va comunica contribuabilului (A) modificarea destinației clădirii, pentru a fi declarată de contribuabilul (A) la organul fiscal competent.

(2) La declarația privind taxa pe clădiri se vor anexa copii ale documentului prin care se transmite dreptul de concesiune, închiriere, administrare ori folosință. Dacă valoarea clădirii/încăperii pentru care se datorează taxa pe clădiri nu reiese din acest document, la declarație se anexează și un document din care reiese valoarea clădirii/încăperii respective.

61. Contribuabilii au obligația să depună declarații în termen de 30 de zile de la data apariției oricăreia dintre următoarele situații:

a) intervin schimbări privind domiciliul fiscal al contribuabilului;

b) intervin schimbări privind situația juridică a contribuabilului, de natură să conducă la modificarea impozitului/taxei pe clădiri;

c) intervin schimbări privind numele și prenumele, în cazul contribuabilului - persoană fizică sau schimbări privind denumirea, în cazul contribuabilului - persoană juridică.

SECȚIUNEA a 7-a

Plata impozitului/taxei pe clădiri

62. În sensul aplicării art. 462 alin. (2) din Codul fiscal, prin plata cu anticipație se înțelege stingerea obligației de plată a impozitului pe clădiri datorat aceluiași buget local în anul fiscal respectiv, până la data de 31 martie inclusiv.

CAPITOLUL III

Impozitul pe teren și taxa pe teren

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

63. Impozitul pe teren este anual și se datorează începând cu data de 1 ianuarie, până la data de 31 decembrie a anului fiscal.

64. Impozitul pe teren se determină pentru un an fiscal conform situației existente la data de 31 decembrie a anului anterior.

65. (1) Impozitul pe teren este datorat de:

a) titularul dreptului de proprietate asupra terenului la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent, indiferent unde este situat terenul în România și de categoria de folosință, în intravilan sau extravilan;

b) locatar, în cazul în care terenul face obiectul unui contract de leasing financiar la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent;

c) fiduciar, în cazul în care terenul face parte dintr-un patrimoniu fiduciar la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent, conform art. 488 din Codul fiscal.

(2) Se consideră proprietari de terenuri și acei contribuabili cărora, în condițiile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, li s-a constituit ori reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor agricole sau forestiere, după caz, de la data punerii în posesie constatată prin procese-verbale, fișe sau orice alte documente de punere în posesie întocmite de comisiile locale, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, chiar dacă nu este emis titlul de proprietate.

66. (1) Taxa pe teren se datorează de persoanele fizice sau persoanele juridice care dețin dreptul de închiriere, administrare, folosință sau concesiune, stabilit în condițiile legii.

(2) Taxa pe teren se stabilește proporțional cu perioada din an pentru care se constituie dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință.

(3) În cazul în care persoanele prevăzute la alin. (1) retransmit ulterior dreptul de administrare, folosință sau concesiune asupra terenului, taxa pe teren se datorează de prima persoană de drept privat care are relația contractuală cu persoana de drept public și se calculează în mod similar impozitului pe teren, în conformitate cu prevederile art. 465 din Codul fiscal.

67. (1) Taxa pe teren se stabilește proporțional cu perioada din an pentru care se constituie dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință.

(2) În cazul terenurilor care fac obiectul unor contracte de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, care se referă la intervale de timp mai mari de o lună, se aplică următoarele reguli:

a) taxa pe teren se datorează de concesionar, locatar, administrator sau utilizator, după caz;

b) taxa se calculează proporțional cu numărul de luni prevăzute în contract; pentru fracțiunile mai mici de o lună, taxa se calculează proporțional cu numărul de zile;

c) titularul dreptului de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, după caz, are obligația să depună o declarație la organul fiscal până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului;

d) taxa pe teren se plătește la bugetul local lunar, până la data de 25 a lunii următoare fiecărei luni din perioada de valabilitate a contractului.

(3) În cazul terenurilor care fac obiectul unor contracte de închiriere care se referă la intervale de timp mai mici de o lună, se aplică următoarele reguli:

a) taxa pe teren se datorează de locatar, concesionar, administrator sau utilizator;

b) taxa se calculează proporțional cu numărul de zile sau de ore, după caz,

prevăzute în contract; fracțiunile de oră se rotunjesc la oră;

c) locatarul depune o declarație la organul fiscal până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului;

d) taxa pe teren se plătește la bugetul local lunar, până la data de 25 a lunii următoare.

68. În cazul în care terenul, proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice, este închiriat, concesionat sau arendat în baza unui contract de închiriere, de concesiune ori de arendare, după caz, impozitul pe teren se datorează de către proprietar, cu excepția cazurilor prevăzute la pct. 66.

69. (1) Dacă un teren se află în proprietatea comună a două sau mai multor persoane, la stabilirea impozitului datorat se au în vedere următoarele:

a) cotele-părți sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară. Fiecare dintre coproprietari datorează un impozit egal, rezultat în urma împărțirii impozitului datorat pentru întregul teren;

b) în cazul în care cotele-părți din dreptul de proprietate asupra terenului sunt determinate, fiecare coproprietar datorează impozitul corespunzător cotei-părți deținute.

(2) În organizarea evidenței fiscale organul fiscal reflectă dreptul de proprietate în cote-părți pe baza actelor doveditoare. Evidența respectivă nu are implicații cu privire la datorarea și plata obligațiilor fiscale.

(3) În cazul existenței a doi sau mai mulți coproprietari, în actele administrative fiscale se vor indica și ceilalți coproprietari, cu caracter informativ.

(4) Organul fiscal local are obligația înregistrării în evidențele fiscale a rezidenței proprietarilor terenurilor, în conformitate cu prevederile art. 60 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

70. (1) Pentru suprafețele de teren acoperite de o clădire se datorează impozit/taxa pe teren.

(2) Prin sintagma suprafața de teren care este acoperită de o clădire se înțelege suprafața construită la sol a clădirilor.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri

71. În aplicarea art. 464 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata impozitului/taxei pe teren se acordă pe baza documentelor doveditoare, valabile la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior, care atestă situația respectivă, cu excepția contribuabililor care sunt deja cuprinși în baza de date a unității administrativ-teritoriale.

72. Terenurile utilizate pentru exploatarea din subsol pot face parte din categoria celor pentru care nu se datorează impozit pe teren, prevăzute la art. 464 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal numai dacă acestea sunt încadrate ca atare, prin hotărâre a consiliilor locale.

73. Pentru încadrarea terenurilor degradate sau poluate incluse în perimetrul de ameliorare, prevăzute la art. 464 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, se au în vedere

prevederile din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, republicată, cu modificările ulterioare, și din Hotărârea Guvernului nr. 1.257/2011 pentru aprobarea Regulamentului privind stabilirea grupelor de terenuri care intră în perimetrele de ameliorare, funcționarea și atribuțiile comisiilor de specialiști, constituite pentru delimitarea perimetrelor de ameliorare.

74. În aplicarea prevederilor art. 464 alin. (1) lit. t) din Codul fiscal, scutirea de impozit/taxa pe teren se acordă începând cu data de 1 ianuarie a anului următor depunerii documentelor doveditoare, proporțional cu numărul de luni menționate în certificat.

75. Facilitățile fiscale menționate la art. 464 alin. (1) lit. w) din Codul fiscal se acordă tuturor suprafețelor de fond forestier certificate, tuturor arboretelor cu vârsta de până la 20 de ani aflate în proprietatea privată a persoanelor fizice și juridice.

76. Prin sintagma suprafețe de fond forestier certificate se înțelege suprafețele de fond forestier aflate în proprietate, în conformitate cu actele de proprietate sau cu documentele cadastrale, după caz.

77. (1) Pentru aplicarea prevederilor art. 464 alin. (2) din Codul fiscal, consiliile locale pot adopta hotărâri privind scutirea sau reducerea impozitului pe teren și a taxei pe teren pe bază de criterii și proceduri proprii. La nivelul municipiului București, această atribuție este îndeplinită de consiliile locale ale sectoarelor, pe baza unei proceduri-cadru aprobate de către Consiliul General al Municipiului București.

(2) În aplicarea art. 464 alin. (2) lit. i), l), n), p) și q) din Codul fiscal, consiliile locale pot avea în vedere obiectivele din Lista patrimoniului mondial, terenuri aferente obiectivelor din Lista tentativă a patrimoniului mondial a României, terenuri din zonele de interes arheologic prioritar, terenuri aferente obiectivelor din anexa III la Legea nr. 5/2000, terenuri ale obiectivelor de valoare națională și universală definite în baza art. 8 al Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, terenuri ale unor categorii de obiective rare la nivel național sau vulnerabile, terenuri ale obiectivelor reprezentative pentru patrimoniul cultural local definite în baza art. 8 al Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare.

(3) Între documentele justificative necesare pentru acordarea scutirii sau reducerii de impozit/taxă de la art. 464 alin. (2) lit. r) din Codul fiscal se numără copia autorizației de cercetare arheologică sistematică sau preventivă.

78. Scutirea sau reducerea de impozit/taxă pe teren se aplică începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care contribuabilul depune actele care atestă încadrarea terenului în una dintre situațiile de la art. 464 alin. (2) din Codul fiscal, cu excepția celor prevăzute la art. 495 lit. d) din Codul fiscal care se acordă începând cu data de 1 ianuarie 2016.

79. Hotărârile adoptate conform art. 464 alin. (2) din Codul fiscal includ prevederi referitoare la:

- a) categoriile de terenuri pentru care se acordă scutire de impozit/taxă;
- b) categoriile de terenuri pentru care se aplică diverse procente de reducere;
- c) documentele justificative necesare pentru acordarea scutirii sau reducerii de impozit/taxă, iar în cazul monumentelor istorice, terenurilor din zonele construite

protejate, din zonele de protecție ale monumentelor istorice și din siturile arheologice și industriale avizul direcțiilor județene de cultură sau, după caz, al Direcției de Cultură a Municipiului București.

80. În cazurile în care organul fiscal local dispune de documentele menționate la pct. 79 lit. c), nu mai este necesară depunerea acestora de către contribuabili.

81. (1) Facilitățile fiscale acordate la plata impozitului/taxei pe teren prevăzute la art. 464 din Codul fiscal se acordă pe baza cererii persoanelor fizice sau juridice, la care se anexează copii ale documentele justificative care atestă situația respectivă, certificate de conformitate cu originalul potrivit prevederilor art. 64 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Dacă în cursul unui an intervin schimbări care conduc la modificarea condițiilor în care se acordă scutirile sau reducerile de impozit pe teren, persoanele în cauză trebuie să depună noi declarații fiscale în termen de 30 de zile de la apariția schimbărilor.

SECȚIUNEA a 3-a

Calculul impozitului/taxei pe teren

82. Impozitul pe teren se stabilește anual în funcție de suprafața terenului, rangul localității în care este amplasat terenul, zona și categoria de folosință a terenului, în mod diferențiat, în intravilanul și extravilanul localităților, după cum urmează:

a) în intravilan:

(i) pe ranguri de localități, identificate prin cifrele romane: 0, I, II, III, IV și V;

(ii) pe zone, identificate prin literele: A, B, C și D;

(iii) prin aplicarea coeficienților de corecție prevăzuți la art. 465 alin. (5) din Codul fiscal;

b) în extravilan, în funcție de categoria de folosință, identificate prin literele: A, B, C și D, prin aplicarea nivelurilor prevăzute la art. 465 alin. (7) din Codul fiscal, înmulțite cu coeficienții de corecție corespunzători prevăzuți la art. 457 alin. (6) din Codul fiscal.

83. În aplicarea prevederilor art. 465 alin. (2) - (5) din Codul fiscal, în cazul terenurilor, identificate distinct, situate în intravilan, la calculul impozitului pe teren se vor avea în vedere următoarele:

a) suprafața înregistrată în registrul agricol la categoria de folosință terenuri cu construcții, exprimată în hectare, se înmulțește cu suma corespunzătoare prevăzută în tabelul de la art. 465 alin. (2) din Codul fiscal;

b) suprafața de până la 400 m² aferentă suprafețelor înregistrate în registrul agricol la alte categorii de folosință decât cea de terenuri cu construcții, exprimată în hectare, se înmulțește cu suma corespunzătoare din tabelul prevăzut la art. 465 alin. (2) din Codul fiscal;

c) suprafața de teren care depășește 400 m² rezultată după aplicarea lit. b), pe fiecare dintre categoriile de folosință respective, exprimată în hectare, se înmulțește cu suma corespunzătoare din tabelul prevăzut la art. 465 alin. (4) din Codul fiscal, iar acest rezultat se înmulțește cu coeficientul de corecție corespunzător prevăzut la art.

465 alin. (5) din Codul fiscal.

84. Exemple de calcul privind stabilirea impozitului pe teren amplasat în intravilan:

A. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona A, rangul I, un teren în suprafață de 0,0728 ha, înregistrat în registrul agricol la categoria de folosință terenuri cu construcții.

Prin hotărârea consiliului local, în baza prevederilor art. 465 alin. (2) din Codul fiscal, nivelul impozitului pe teren se stabilește la 9.750 lei/ha.

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Nr. crt.	Categoria de folosință conform registrului agricol	Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabilește potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) - ha -	Nivelul impozitului pe teren care se aplică asupra suprafeței - lei/ha -	Impozitul pe teren (2 x 3) - lei -
0	1	2	3	4
1.	Teren cu construcții	0,0728	9.750	

B. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona C, rangul II, un teren în suprafață de 0,0380 ha, înregistrat în registrul agricol la categoria de folosință arabil.

Prin hotărârea consiliului local, nivelul impozitului pe teren se stabilește la 3.500 lei/ha pentru categoria de folosință curți cu construcții, iar pentru categoria de teren arabil la 19 lei/ha.

Impozitul pentru terenul arabil se corectează cu coeficientul aferent rangului II conform art. 465 alin. (5) din Codul fiscal:

$$19 \text{ lei/ha} \times 4 = 76 \text{ lei/ha.}$$

Însă, cum suprafața este mai mică de 400 m² contribuabilului i se va stabili impozit la categoria de folosință curți cu construcții.

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Nr. teren crt. col. 3)	Categoria de folosință conform registrului agricol	Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabilește potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) - ha -	Nivelul impozitului pe teren care se aplică asupra suprafeței din col. 2 - lei/ha -	Impozitul pe (col. 2 x - lei -
0	1	2	3	4
1.133	Teren arabil	0,0380	3.500	

C. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona C, rangul IV, un teren în suprafață de 0,1270 ha, înregistrat în registrul agricol la categoria de folosință pășune.

Prin hotărârea consiliului local, nivelul impozitului pe teren se stabilește la 450 lei/ha pentru categoria de folosință curți cu construcții și suma de 15 lei/ha pentru pășune.

Impozitul pentru terenul având categoria de folosință pășune se corectează cu coeficientul aferent rangului IV conform art. 465 alin. (5) din Codul fiscal:

$$15 \text{ lei/ha} \times 1,10 = 16,5 \text{ lei/ha.}$$

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

A - Impozitul pe teren (3 x 4) - lei -

B - Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabilește potrivit prevederilor art. 465 alin. (3) - (5) - ha -

C - Suma potrivit zonei C
D - Coeficient de corecție corespunzător rangului IV
E - Impozitul pe teren (6 x 7 x 8) - lei -
F - Impozitul pe teren datorat (5 + 9)

N	Categoria	Suprafața	Suprafața	Nivelul	A	B	C	D	E
F	r. de	- ha -	pentru	impozitului					
	folosință		impozitul pe	pe teren					
c	conform		teren	pentru					
r	registrului		potrivit	suprafața					
t.	agricol		prevederilor	din col. 2					
			art. 465	- lei/ha -					
			alin. (2)						
			- ha -						
0	1	2	3	4	5	6	7	8	
9	10								
1.	Pășune	0,1270	0,0400	450	18	0,0870	15	1,10	
1,43	19								

D. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona B, rangul III, un teren în suprafață de 0,1265 ha, din care:

- 0,0550 ha la categoria de folosință terenuri cu construcții,
- 0,0715 ha la categoria de folosință arabil.

Prin hotărârea consiliului local, nivelul impozitului pe teren se stabilește la 6.500 lei/ha categoria de folosință terenuri cu construcții și suma de 21 lei/ha pentru categoria teren arabil.

Impozitul pentru terenul având categoria de folosință arabil se corectează cu coeficientul aferent rangului III conform art. 465 alin. (5) din Codul fiscal:

$$21 \text{ lei/ha} \times 3 = 63 \text{ lei/ha.}$$

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:
A - Suprafața pentru impozitul pe teren potrivit prevederilor art.

465 alin. (2) - ha -

B - Nivelul impozitului pe teren pentru suprafața din col. 2 - lei/ha

-

C - Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabilește potrivit prevederilor art. 465 alin. (3) - (5) - ha -

D - Suma potrivit zonei B

E - Coeficient de corecție corespunzător rangului III

F - Impozitul pe teren (6 x 7 x 8) - lei -

N	Categoria	Suprafața	A	B	Impozitul	C	D	E	F
de teren	folosință datorat conform registrului agricol	- ha -			pe teren (3 x 4)				
					- lei -				(5 + 9)
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
10									
1.	Teren cu construcții	0,0550	0,0550	6500	357,5	x	x	x	x
2.	Arabil	0,0715	0,0400	6500	260	0,0315	21	3,00	1,98
	Total	0,1265	0,0950	x	617,5	0,0315	x	x	1,98

E. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona B, rangul II, un teren în suprafață de 0,4268 ha, din care:

- 0,0752 ha la categoria de folosință terenuri cu construcții,
- 0,1439 ha la categoria de folosință arabil,
- 0,0868 ha la categoria de folosință pășune,
- 0,1209 ha la categoria de folosință fâneață.

Prin hotărâre a consiliului local, nivelul impozitului pe teren se stabilește la 5.710 lei/ha, suma de 21 lei/ha pentru arabil, suma de 19 lei/ha pășune, și fâneață 19 lei/ha.

Impozitul pentru terenurile având categoria de folosință alta decât cea de curți construcții se corectează cu coeficientul aferent rangului II, respectiv 4,00, conform

F. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona B, rangul III, două terenuri situate la adrese poștale diferite, după cum urmează:

a) un teren (lot 1) în suprafață de 0,0350 ha, având declarate la registrul agricol 0,0150 ha la categoria de folosință curți construcții și 0,0200 ha la categoria de folosință teren arabil;

b) un teren (lot 2) în suprafață de 0,0600 ha declarat la registrul agricol la categoria de folosință teren arabil.

Prin hotărâre, consiliul local stabilește următoarele valori pe fiecare categorie de folosință:

a) curți construcții 6.500 lei/ha;

b) arabil 21 lei/ha;

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:

A - Suprafața pentru impozitul pe teren potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) - ha -

B - Nivelul impozitului pe teren pentru suprafața din col. 2 - lei/ha

C - Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabilește potrivit prevederilor art. 465 alin. (3) - (5) - ha -

D - Suma potrivit zonei B

E - Coeficient de corecție corespunzător rangului III

F - Impozitul pe teren (6 x 7 x 8) - lei -

N	Categoria	Suprafața	A	B	Impozitul	C	D	E	F
r.	de	- ha -			pe teren				pe
	folosință				(3 x 4)				
c	conform				- lei -				(5
r	registrului								
t.	agricol								
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
10									
1.	Teren cu	0,0350	0,0350	6500	227,58	x	x	x	x
	construcții								
	(lot 1)								
2.	Arabil	0,0600	0,0400	6500	260	0,0200	21	3,00	1,26

	(lot 2)								= 1
261									
	Total	0,0950	0,0750	x	487,58	0,0200	x	x	1,26
489									

85. Exemple pentru aplicarea prevederilor referitoare la taxa pe teren:

A. O unitate administrativ-teritorială (UAT) deține în proprietate un teren pe care îl dă în administrare unei terțe persoane (B).

a) Conform prevederilor Codului fiscal, taxa pe teren se datorează de persoana de drept privat (B);

b) Taxa se calculează similar impozitului pe teren.

B. În cazul în care un teren proprietate privată a statului este închiriat unei persoane juridice pe o perioadă de 2 ani, care începe la data de 24 martie 2016 și se încheie la data de 23 martie 2018, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local, până la data de 25 aprilie 2016, o declarație în vederea stabilirii taxei pe teren, însoțită de o copie a contractului de închiriere.

Taxa se calculează lunar, conform prevederilor art. 465 din Codul fiscal, având în vedere suprafața terenului și rangul localității în care este amplasat terenul, zona și categoria de folosință a terenului, în mod diferențiat, în intravilanul și extravilanul localităților, astfel:

a) Pentru luna martie a anului 2016:

Fiind fracțiune mai mică de o lună, taxa pe teren se calculează proporțional cu numărul de zile:

Taxa lunară = taxa teren x (8 zile / 365 zile);

b) Pentru lunile întregi din perioada de valabilitate a contractului:

Taxa lunară = taxa teren / 12 luni;

c) Luna martie a anului 2018:

Taxa lunară = taxa teren x 23 zile / 365 zile.

Locatarul va plăti taxa lunar, până la data de 25 a lunii următoare, începând cu data de 25 aprilie 2016, până la data de 25 aprilie 2018.

C. În cazul unui contract care prevede închirierea unui teren aflat în proprietatea unității administrativ-teritoriale pe o perioadă de 2 ore în ziua de 27 august 2016, locatorul are obligația să depună la organul fiscal local o declarație în vederea stabilirii taxei pe teren până la data de 26 septembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 septembrie 2016.

Conform pct. 67 alin. (3), taxa se calculează proporțional cu numărul de ore:

$$\text{Taxa} = (\text{taxa teren} / 365 \text{ zile}) \times (2\text{h} / 24\text{h}).$$

Locatarul va plăti locatarului taxa pe teren, pe care acesta o va vărsa la bugetul local până la data de 26 septembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 septembrie 2016.

D. În cazul unui contract care prevede închirierea unui teren aflat în proprietatea unității administrativ-teritoriale, pe o perioadă de câte 2 ore în 3 zile pe săptămână, pe durata a 5 săptămâni, începând cu data de 1 octombrie 2016, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local, până la data de 25 noiembrie 2016, o declarație în vederea stabilirii taxei pe teren.

Deoarece contractul se referă la intervale de timp mai mici de o lună, taxa pe teren se calculează conform pct. 67 alin. (3):

$$\text{Taxa} = (\text{taxa teren} / 365 \text{ zile}) \times (3 \text{ zile} \times 5) \times (2\text{h} / 24\text{h}).$$

Locatarul va plăti, lunar, locatarului taxa pe teren, pe care acesta o varsă la bugetul local până la data de 25 noiembrie 2016, respectiv până la data de 27 decembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 decembrie 2016.

86. Pentru a beneficia în anul următor de prevederile art. 465 alin. (6) din Codul fiscal, persoanele juridice trebuie să aibă înregistrate în evidența contabilă pentru anul respectiv documente privind desfășurarea activității de agricultură, respectiv documente privind veniturile și cheltuielile aferente acestei activități, ca de exemplu: facturi privind procurarea de semințe, facturi privind aprovizionarea cu combustibil, cheltuieli cu salarizarea personalului, facturi privind vânzarea de semințe sau alte produse obținute din activitatea desfășurată.

87. În cazul terenurilor pe care se află amplasată o clădire, dintre cele prevăzute la art. 456 alin. (1) din Codul fiscal, cu încăperi care sunt folosite pentru activități economice, pentru calculul impozitului pe teren se efectuează următoarele operațiuni:

a) se determină cota procentuală din clădire ce corespunde incintelor folosite pentru activități economice, conform prevederilor art. 456 alin. (1) din Codul fiscal;

b) suprafața terenului se înmulțește cu cota procentuală prevăzută la lit. a) rezultând astfel suprafața terenului aferentă cotei-părți de clădire care corespunde încăperilor folosite pentru activități economice;

c) se determină impozitul pe teren pentru suprafața terenului aferentă cotei-părți de clădire care corespunde încăperilor folosite pentru activități economice, prin înmulțirea suprafeței determinate la lit. a) cu nivelul impozitului corespunzător, potrivit prevederilor art. 465 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 4-a

Declararea și datorarea impozitului și a taxei pe teren

88. Impozitul pe teren, precum și obligațiile de plată accesorii acestuia, datorate până la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior celui în care se realizează înstrăinarea între vii a terenurilor, se datorează de partea care înstrăinează.

89. (1) Ori de câte ori intervin modificări în registrul agricol, referitoare la

terenurile deținute în proprietate sau în folosință, după caz, de natură să conducă la modificarea impozitului/taxei pe teren, funcționarii publici cu atribuții privind completarea, ținerea la zi și centralizarea datelor în registrele agricole au obligația de a comunica aceste modificări organului fiscal local, în termen de 3 zile lucrătoare de la data modificării.

(2) Înregistrarea în registrul agricol a datelor privind terenurile, precum și a schimbării categoriei de folosință a terenurilor, se realizează de către contribuabili prin depunerea unor declarații la care se anexează copii după acte, certificate de conformitate cu originalul, conform prevederilor art. 64 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prin care se atestă proprietatea persoanelor asupra terenurilor în cauză sau schimbarea respectivă, după caz.

(3) Impozitul pe teren se datorează și în cazul contribuabililor pentru terenurile dobândite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive și executorii prin care li s-a constituit sau reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor agricole sau forestiere, după caz, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui punerii în posesie constatate prin procese-verbale, fișe sau orice alte documente de punere în posesie întocmite de comisiile locale, potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

(4) Referitor la registrele agricole se au în vedere reglementările în vigoare privind registrul agricol, precum și normele tehnice de completare a registrului agricol.

90. (1) În sensul prevederilor art. 466 alin. (2) din Codul fiscal obligația de depunere a declarației revine și contribuabililor care înstrăinează terenul.

(2) Declarațiile se depun în termen de 30 de zile de la data dobândirii sau de la data apariției oricăreia dintre următoarele situații:

- a) intervin schimbări privind domiciliul fiscal al contribuabilului;
- b) se realizează modificări ce conduc la recalcularea impozitului pe teren datorat;
- c) intervin schimbări privind situația juridică a contribuabilului, de natură să conducă la modificarea impozitului pe teren.

91. Autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunei, al orașului, al municipiului sau al sectoarelor municipiului București, după caz, stabilesc, pentru anul fiscal 2016, până la data de 31 martie 2016, suprafața de teren care este acoperită de o clădire, respectiv de un apartament, pe baza datelor cuprinse în actele de proprietate sau în alte documente care atestă această suprafață, depuse de contribuabili în vederea stabilirii impozitului pe clădiri, sau a datelor furnizate de compartimentele de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale sau alte instituții care dețin aceste date.

92. (1) Declarația privind taxa pe teren se depune la organul fiscal în a cărui rază de competență este amplasat terenul, până la data de 25 a lunii următoare celei în care intră în vigoare contractul prin care se acordă dreptul de concesiune, închiriere, administrare ori folosință.

(2) Obligația depunerii declarației în scopul stabilirii taxei pe teren aparține persoanei care are calitatea de concesionar, locatar, titular al dreptului de administrare, chiar dacă aceasta transmite ulterior altor persoane dreptul de administrare, închiriere, folosință sau concesiune asupra terenului.

(3) La declarația privind taxa pe teren se anexează copii ale documentelor prin care se transmite dreptul de concesiune, închiriere, dare în administrare sau în folosință și din care reiese suprafața și categoria de folosință a terenului pentru care se datorează taxa pe teren.

SECȚIUNEA a 5-a

Plata impozitului și a taxei pe teren

93. În sensul aplicării art. 467 alin. (2) din Codul fiscal, prin plata cu anticipație se înțelege stingerea obligației de plată a impozitului pe teren datorat aceluiași buget local în anul fiscal respectiv, până la data de 31 martie, inclusiv.

CAPITOLUL IV

Impozitul pe mijloacele de transport

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

94. Potrivit prevederilor art. 468 din Codul fiscal, impozitul pe mijloacele de transport este datorat de:

a) persoana care are în proprietate un mijloc de transport înmatriculat/înregistrat în România la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior;

b) locatar, în cazul în care mijlocul de transport face obiectul unui contract de leasing, la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior;

c) proprietarii navelor fluviale de pasageri, ai bărcilor și luntrelor folosite în alte scopuri decât pentru transportul persoanelor fizice cu domiciliul în unitățile administrativ-teritoriale din Delta Dunării, Insula Mare a Brăilei și Insula Balta Ialomiței, la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior;

d) fiduciarul, în cazul în care mijlocul de transport face parte dintr-un patrimoniu fiduciar, la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior, conform art. 488 din Codul fiscal.

95. Contribuabilii ale căror mijloace de transport fac obiectul înregistrării, din punct de vedere fiscal, se supun aceluiași obligații ca și cei ale căror mijloace de transport fac obiectul înmatriculării și, implicit aceluiași sancțiuni.

96. În cazul contractelor de leasing financiar, locatarul, persoana fizică sau persoana juridică, după caz, are obligația depunerii declarației fiscale la organele fiscale locale în a căror rază este înregistrat mijlocul de transport, în termen de 30 de zile de la data încheierii contractului de leasing, însoțită de o copie a acestuia.

97. (1) În cazul contractelor de leasing financiar care se reziliază, impozitul pe mijloacele de transport este datorat de locatar începând cu data de 1 ianuarie a anului următor încheierii procesului-verbal de predare a bunului sau a altor documente similare care atestă intrarea bunului în posesia locatorului ca urmare a rezilierii contractului de leasing.

(2) În cazul contractelor de leasing financiar care se finalizează cu transferul dreptului de proprietate asupra mijlocului de transport, locatarul are obligația

declarării acestuia la organul fiscal local competent, în termen de 30 de zile și datorează impozit pe mijlocul de transport începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor celui în care a avut loc predarea-primirea mijlocului de transport.

98. Pentru stabilirea impozitului pe mijloacele de transport, navele fluviale de pasageri sunt asimilate vapoarelor prevăzute la pct. 7 din tabelul de la art. 470 alin. (8) din Codul fiscal.

99. Prin sintagma "folosite pentru transportul persoanelor fizice", prevăzută la art. 469 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, se înțelege folosirea atât pentru activități ce privesc necesitățile familiale, cât și pentru activități de agrement.

100. Impozitul pe mijloacele de transport se face venit la bugetul local al unității/subdiviziune administrativ-teritoriale unde contribuabilul are domiciliul, sediul/punctul de lucru.

101. (1) La nivelul fiecărui organ fiscal al comunei, al orașului, al municipiului, după caz, se instituie și se conduce Registrul de evidență a mijloacelor de transport supuse înmatriculării/înregistrării, denumit în continuare registru. Registrul, formular tipizat, se ține în format letric sau în format electronic, potrivit capacității administrative de care dispune organul fiscal local. La nivelul municipiului București, registrul se instituie și se conduce la nivelul organului fiscal local al sectorului.

(2) Orice proprietar, persoană fizică sau persoană juridică, de mijloc de transport care face obiectul înmatriculării/înregistrării în România și care înstrăinează/dobândește mijlocul de transport, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege, are obligația înregistrării actului de înstrăinare-dobândire în registrul prevăzut la alin. (1). Documentele translativ de proprietate încheiate anterior datei de 1 ianuarie 2016 pot fi utilizate și după această dată în relația cu autoritățile publice.

(3) Actul de înstrăinare-dobândire a mijlocului de transport se semnează olograf, atât de persoana care înstrăinează, cât și de cea care dobândește proprietatea și o copie certificată "Conform cu originalul" a acestuia, care se multiplică în 5 exemplare, se înregistrează la organul fiscal de la domiciliul fiscal al persoanei care înstrăinează, primind număr de înregistrare din registrul prevăzut la alin. (1). Structura minimală a informațiilor cuprinse în actul de înstrăinare-dobândire se stabilește prin formular tipizat. Cele 5 exemplare sunt utilizate, după cum urmează:

- a) un exemplar rămâne la persoana care înstrăinează;
- b) un exemplar rămâne la persoana care dobândește proprietatea;
- c) un exemplar rămâne în arhiva organului fiscal local la care este luat în evidența fiscală persoana care înstrăinează;
- d) un exemplar se depune la organul competent privind înmatricularea/înregistrarea/radierea mijloacelor de transport;
- e) un exemplar se depune la organul fiscal local unde își are domiciliul fiscal persoana care dobândește proprietatea.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), în cazul unui mijloc de transport înstrăinat către un cetățean străin, care nu are rezidență în România, actul de înstrăinare-dobândire se întocmește în 4 exemplare utilizate conform alin. (3) lit. a) - d).

(5) În cazul în care un mijloc de transport a fost preluat de către un operator

economic în condițiile Legii nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor și a vehiculelor scoase din uz, în registrul prevăzut la alin. (1) se înregistrează certificatul de distrugere emis de operatorul economic respectiv, iar proprietarul care predă mijlocul de transport are obligația să furnizeze organului fiscal local o copie certificată "Conform cu originalul", precum și cu mențiunea "Documentele anexate sunt corecte și complete, conforme cu realitatea" și semnată de către contribuabil.

(6) În cazul unei hotărâri judecătorești care consfințește faptul că o persoană a pierdut dreptul de proprietate, aceasta are obligația înregistrării documentului respectiv în registrul prevăzut la alin. (1) și să depună la organul fiscal o copie certificată "Conform cu originalul" și semnată de către contribuabil.

(7) Pe baza actului de înstrăinare-dobândire organul fiscal local unde se afla înregistrat mijlocul de transport înstrăinat scoate din evidențele fiscale mijlocul de transport respectiv.

(8) Organul competent privind înmatricularea/înregistrarea/radierea mijloacelor de transport transmite anual, la cererea organelor fiscale locale, în format electronic, o situație centralizatoare a radierilor/înmatriculărilor/înregistrărilor mijloacelor de transport din unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială.

(9) Pentru realizarea schimbului de informații dintre organele fiscale locale și organele competente privind înmatricularea/radierea mijloacelor de transport se pot încheia protocoale pentru a optimiza și eficientiza schimbul de informații.

(10) Registrul, formularul tipizat privind înstrăinarea-dobândirea mijloacelor de transport și protocolul-cadru pentru realizarea schimbului de informații dintre organele fiscale locale și organele competente privind înmatricularea/înregistrarea/radierea mijloacelor de transport se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, al ministrului finanțelor publice și al ministrului afacerilor interne.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri

102. În aplicarea art. 469 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, scutirea sau reducerea de la plata impozitului pe mijloacele de transport se acordă pe baza documentelor doveditoare, valabile la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior, care atestă situația respectivă, cu excepția contribuabililor care sunt deja cuprinși în baza de date a unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale.

103. În aplicarea prevederilor art. 469 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, impozitul pe mijlocul de transport nu se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor depunerii documentelor doveditoare, proporțional cu numărul de luni menționate în certificat.

104. Scutirea de la plata impozitului pe mijloacele de transport se aplică începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor celui în care contribuabilii prezintă organelor fiscale ale administrației publice locale documentele prin care atestă situațiile prevăzute de lege.

105. Intră sub incidența prevederilor art. 469 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal navele

fluviale de pasageri, bărcile și luntrele folosite pentru transportul persoanelor fizice, aflate în proprietatea atât a persoanelor fizice, cât și a persoanelor juridice cu domiciliul în unitățile administrativ-teritoriale din Delta Dunării, Insula Mare a Brăilei și Insula Balta Ialomiței.

106. (1) Unitățile administrativ-teritoriale prevăzute la pct. 105 se stabilesc prin ordine ale prefectilor județelor respective, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice.

(2) Ordinele prefectilor se aduc la cunoștință publică, se comunică autorităților administrației publice locale interesate, în condițiile Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și vor fi publicate în monitorul oficial al județului respectiv, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 75/2003 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de editare a monitoarelor oficiale ale unităților administrativ-teritoriale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 534/2003, denumită în continuare Ordonanța Guvernului nr. 75/2003.

107. Intră sub incidența prevederilor art. 469 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal operatorii de transport public local de călători a căror activitate este reglementată prin Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, cu modificările și completările ulterioare.

108. Pentru aplicarea prevederilor art. 469 alin. (1) lit. o) din Codul fiscal, operatorii economici, comercianți auto sau societăți de leasing care au mijloace de transport înregistrate ca stoc de marfă prezintă, după caz, următoarele:

a) proces-verbal de reintrare în posesie a vehiculului înscris ca marfă pe stoc - în copie;

b) declarație de inventar;

c) extras din situațiile financiare care dovedesc înscrierea pe stoc;

d) dovada radierii din circulația pe drumurile publice;

e) o cerere de scoatere din evidențele fiscale;

f) copie a actului de înstrăinare-dobândire către un operator economic care are ca obiect de activitate reciclarea/vânzarea pieselor rezultate din dezmembrarea mijlocului de transport și/sau a oricărui alt act doveditor al recunoașterii daunei totale de către asigurător sau al transferului de proprietate, spre exemplu factura de valorificare a vehiculului avariat către un operator specializat în dezmembrarea și reciclarea vehiculelor, în cazul mijlocului de transport declarat daună totală.

109. Pentru aplicarea prevederilor art. 469 alin. (2) din Codul fiscal, consiliile locale pot adopta hotărâri privind scutirea sau reducerea impozitului pe mijloacele de transport agricole utilizate efectiv în domeniul agricol pe bază de criterii și proceduri proprii. La nivelul municipiului București, această atribuție este îndeplinită de consiliile locale ale sectoarelor pe baza unei proceduri cadru aprobată de către Consiliul General al Municipiului București.

110. Scutirea sau reducerea impozitului pe mijloacele de transport stabilită conform art. 469 alin. (2) din Codul fiscal se aplică începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care mijlocul de transport se încadrează în situațiile respective, cu excepția celor prevăzute la art. 495 lit. d) din Codul fiscal care se acordă începând cu data de 1 ianuarie 2016.

SECȚIUNEA a 3-a

Calculul impozitului

111. Impozitul pe mijloacele de transport cu tracțiune mecanică este anual și se stabilește în sumă fixă pentru fiecare tip de mijloc de transport prevăzut la art. 470 din Codul fiscal, pentru fiecare 200 cm³ sau fracțiune din aceasta.

112. Fiecare vehicul care are date de identificare proprii, din punct de vedere fiscal, constituie un obiect impozabil.

113. Prin sintagma document similar, prevăzută la art. 470 alin. (9) din Codul fiscal, se înțelege adeverința eliberată de o persoană fizică sau de o persoană juridică specializată, care este autorizată să efectueze servicii auto, potrivit legii, prin care se atestă capacitatea cilindrică sau masa totală maximă autorizată.

114. (1) Exemplu de calcul privind impozitul pe mijloacele de transport aferent anului 2016, în cazul unui autoturism având capacitatea cilindrică de 1.500 cm³:

A. Datele despre mijlocul de transport: autoturism care are capacitatea cilindrică de 1.500 cm³.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe mijloacele de transport, astfel cum rezultă textul art. 470 alin. (2) din Codul fiscal: 1. se determină numărul de fracțiuni a 200 cm³: capacitatea cilindrică a autoturismului se împarte la 200 cm³, respectiv: $1.500 \text{ cm}^3 : 200 \text{ cm}^3 = 7,5$; pentru calcul se consideră fracțiunea de 0,5 din 200 cm³ la nivel de unitate, rezultă 8 fracțiuni;

2. se determină impozitul pe mijloacele de transport:

2.1. în tabelul prevăzut la art. 470 alin. (2) din Codul fiscal, se identifică suma corespunzătoare unui autoturism cu capacitatea cilindrică de până la 1.600 cm³ inclusiv, respectiv 8 lei/200 cm³;

2.2. numărul de fracțiuni prevăzut la pct. 1 se înmulțește cu suma prevăzută la subpct. 2.1, respectiv: $8 \times 8 \text{ lei}/200 \text{ cm}^3 = 64 \text{ lei}$;

2.3. având în vedere prevederile art. 489 alin. (2) din Codul fiscal și considerând că în anul fiscal 2015 pentru anul fiscal 2016 autoritatea deliberativă a hotărât majorarea impozitului pe mijloacele de transport cu 15%, suma determinată la subpct. 2.2 se majorează cu acest procent sau, pentru ușurarea calculului, această sumă se înmulțește cu 1,15, respectiv: $64 \text{ lei} \times 1,15 = 73,60 \text{ lei}$; potrivit prevederilor pct. 11 lit. n) din prezentele norme metodologice, fracțiunea de 0,60 lei fiind peste 0,50 lei se întrecește la 1 leu, impozitul pe mijloacele de transport se rotunjește la 74 lei.

(2) Exemplu de calcul privind impozitul pe mijloacele de transport aferent anului 2016, în cazul unui autoturism având capacitatea cilindrică de 2.500 cm³:

A. Datele despre mijlocul de transport: autoturism care are o capacitate cilindrică de 2.500 cm³.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe mijloacele de transport, astfel cum rezultă din art. 470 alin. (2) din Codul fiscal:

1. se determină numărul de fracțiuni a 200 cm³: capacitatea cilindrică a autoturismului se împarte la 200 cm³, respectiv: $2.500 \text{ cm}^3 : 200 \text{ cm}^3 = 12,50$; pentru calcul se consideră fracțiunea de 0,50 la nivel de unitate, rezultă 13 fracțiuni;

2. se determină impozitul asupra mijloacelor de transport:

2.1. în tabelul prevăzut la art. 470 alin. (2) din Codul fiscal, se identifică suma corespunzătoare unui autoturism cu capacitatea cilindrică între 2.001 cm³ și 2.600 cm³ inclusiv, respectiv: 72 lei/200 cm³;

2.2. numărul de unități prevăzut la pct. 1 se înmulțește cu suma prevăzută la subpct. 2.1, respectiv: $13 \times 72 \text{ lei}/200 \text{ cm}^3 = 936 \text{ lei}$;

2.3. având în vedere prevederile art. 489 alin. (2) din Codul fiscal și considerând că în anul fiscal 2015 pentru anul fiscal 2016 autoritatea deliberativă a hotărât majorarea impozitului asupra mijloacelor de transport cu 15%, suma determinată la subpct. 2.2 se majorează cu acest procent sau, pentru ușurarea calculului, această sumă se înmulțește cu 1,15, respectiv: $936 \text{ lei} \times 1,15 = 1.076,4 \text{ lei}$;

2.4. având în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din prezentele norme metodologice, suma de la pct. 2.3 se rotunjește la 1.076 lei.

115. Stabilirea, constatarea, controlul, urmărirea și încasarea impozitului pe mijloacele de transport se efectuează de către organele fiscale locale în a căror rază de competență se află domiciliul, sediul sau punctul de lucru al contribuabilului.

116. (1) Pentru categoriile de autovehicule de transport marfă prevăzute la art. 470 alin. (5) din Codul fiscal, impozitul anual se stabilește în sumă fixă în lei/an, în mod diferențiat, în funcție de numărul de axe, de masa totală maximă autorizată și de sistemul de suspensie cu care sunt dotate.

(2) Prin masa totală maximă autorizată se înțelege masa totală a vehiculului încărcat, declarată admisibilă cu prilejul autorizării de către autoritatea competentă.

(3) Numărul axelor și masa totală maximă autorizată, avute în vedere la calcularea impozitului, sunt cele înscrise în cartea de identitate a autovehiculului în rândul 7 și, respectiv, rândul 11.

(4) Dacă sistemul de suspensie nu este înscris în caseta liberă din cartea de identitate a autovehiculului ca informație suplimentară, deținătorii vor prezenta o adeverință eliberată în acest sens de către Regia Autonomă "Registrul Auto Român".

(5) În cazul autovehiculelor de până la 12 tone inclusiv, destinate prin construcție atât transportului de persoane, cât și de bunuri, pentru stabilirea impozitului pe mijloacele de transport, acestea sunt asimilate vehiculelor prevăzute la pct. 7 din tabelul de la art. 470 alin. (2) din Codul fiscal, iar în cazul celor de peste 12 tone, acestea sunt asimilate autovehiculelor prevăzute la art. 470 alin. (5) din Codul fiscal. Intră sub incidența acestui alineat automobilele mixte și automobilele specializate/autospecializate, astfel cum sunt definite de prevederile legale în vigoare.

117. În cazul în care contribuabilii nu depun documentele care să ateste sistemul suspensiei, impozitul pe mijloacele de transport se determină corespunzător autovehiculelor din categoria "vehicule cu alt sistem de suspensie".

118. Pentru remorci, semiremorci și rulote impozitul anual este stabilit în sumă fixă în lei/an, în mod diferențiat, în funcție de masa totală maximă autorizată a acestora.

119. În cazul combinațiilor de autovehicule, un autovehicul articulat sau tren rutier, de transport marfă cu masa totală maximă autorizată egală sau mai mare de 12 tone, omologate ca atare prin cartea de identitate a vehiculului, impozitul datorat este cel prevăzut la art. 470 alin. (6) din Codul fiscal.

120. Impozitul pe mijloacele de transport se stabilește pentru fiecare mijloc de transport cu tracțiune mecanică, precum și pentru fiecare remorcă, semiremorcă și

rulotă care are cartea de identitate a vehiculelor, chiar dacă acestea circulă în combinație, întrucât Registrul Auto Român omologhează vehiculele rutiere conform Directivei 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2007 de stabilirea a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective.

121. Sub incidența prevederilor de la pct. 4 din tabelul prevăzut la art. 470 alin. (8) din Codul fiscal, respectiv nave de sport și agrement, se include orice ambarcațiune, indiferent de tip și de modul de propulsie, al cărei corp are lungimea de 2,5 m până la 24 m, măsurată conform standardelor armonizate aplicabile și care este destinată utilizării în scopuri sportive și recreative definite de art. 2 alin. (1) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 2.195/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și/sau punere în funcțiune a ambarcațiunilor de agrement.

122. (1) Dacă mijlocul de transport înregistrat nu are caracteristicile unui autovehicul, nu intră sub incidența prevederilor art. 470 alin. (2), (4), (5) sau (6) din Codul fiscal, în vederea stabilirii impozitului pe mijloacele de transport, fiind considerat utilaj.

(2) Dacă mijlocul de transport înregistrat este prevăzut cu roți și axe fără a avea autopropulsie se impozitează conform art. 470 alin. (7) din Codul fiscal, pentru categoria remorci, semiremorci sau rulote.

(3) Dacă mijlocul de transport înregistrat este prevăzut cu roți, axe și autopropulsie, impozitul se stabilește conform art. 470 alin. (2), (5) sau (6) din Codul fiscal, după caz.

(4) Dacă un mijloc de transport prevăzut la alin. (1) și (3) nu are carte de identitate atunci se datorează taxa prevăzută la art. 486 alin. (2) și (3) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 4-a

Declararea și datorarea impozitului pe mijloacele de transport

123. La înstrăinarea unui mijloc de transport în cursul anului, proprietarul acestuia, potrivit art. 10 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere, în vederea comercializării, înmatriculării sau înregistrării acestora în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 230/2003, cu modificările și completările ulterioare, transmite dobânditorului cartea de identitate a vehiculului, urmând ca apoi cumpărătorul să declare mijlocul de transport la organul fiscal local pe raza căruia are domiciliul, sediul sau punctul de lucru, în termen de 30 de zile de la data actului de dobândire, și să înmatriculeze/înregistreze pe numele său mijlocul de transport la autoritățile competente. Actul de dobândire se înregistrează în Registrul unic al vânzării mijloacelor de transport înregistrate în unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială, prevăzut la pct. 101.

124. Impozitul pe mijloacele de transport se datorează pentru întregul an fiscal de persoana care deține dreptul de proprietate asupra unui mijloc de transport înmatriculat sau înregistrat în România la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior și încetează de a se mai datora începând cu 1 ianuarie a anului fiscal următor

în următoarele situații:

- a) înstrăinarea mijlocului de transport;
- b) radierea mijlocului de transport din circulație; ori
- c) radierea contribuabililor persoane juridice din evidențele fiscale, inclusiv din Registrul prevăzut la pct. 101, ca urmare a pronunțării unei sentințe de închidere a procedurii falimentului;
- d) schimbarea domiciliului fiscal al contribuabilului într-o altă unitate administrativ-teritorială, caz în care acesta are obligația să depună declarație fiscală în acest sens, atât la organul fiscal unde a avut domiciliul fiscal, cât și la organul fiscal unde își stabilește noul domiciliu fiscal, în termen de 30 de zile de la apariția acestei situații.

125. Înstrăinarea privește pierderea proprietății prin transferul dreptului de proprietate asupra mijlocului de transport prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege.

126. (1) Radierea din evidență a vehiculelor se face de către autoritatea care a efectuat înmatricularea sau înregistrarea doar în cazul scoaterii definitive din circulație a acestora, la cererea proprietarului, în următoarele cazuri:

- a) proprietarul dorește retragerea definitivă din circulație a vehiculului și face dovada depozitării acestuia într-un spațiu adecvat, deținut în condițiile legii, spațiu care nu afectează domeniul public sau care afectează domeniul public, dar pentru care există o convenție sau o autorizație, în acest scop, de la autoritățile competente;
- b) proprietarul face dovada dezmembrării, casării sau predării vehiculului la unități specializate în vederea dezmembrării;
- c) la scoaterea definitivă din România a vehiculului respectiv;
- d) în cazul furtului vehiculului.

(2) Pentru mijlocul de transport pentru care contribuabilul nu mai poate face dovada existenței fizice, scăderea de la plata impozitului pe mijloacele de transport se face prin prezentarea unui certificat de distrugere emis în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 82/2000 privind autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități de reparații, de reglare, de modificări constructive, de reconstrucție a vehiculelor rutiere, precum și de dezmembrare a vehiculelor scoase din uz, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 19 din Legea nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor și a vehiculelor scoase din uz.

(3) În lipsa documentului prevăzut la alin. (2), contribuabilul care nu mai poate face dovada existenței fizice a mijlocului de transport cu care figurează înregistrat în evidențele organelor fiscale locale prezintă o declarație pe propria răspundere din care să rezulte elementele de identificare a contribuabilului și a mijlocului de transport respectiv, documentul prin care a dobândit acel mijloc de transport, împrejurările care au condus la pierderea acestuia și operează, în ceea ce privește scăderea de la plata obligațiilor fiscale datorate, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care depune această declarație la organul fiscal la care figurează înregistrat, numai dacă are achitate integral orice obligații fiscale datorate de natura impozitului asupra mijloacelor de transport stabilite până la data de 31 decembrie a anului fiscal în care depune declarația.

(4) Scoaterea din evidență a vehiculelor înregistrate, la trecerea acestora în proprietatea altei persoane, se face de către autoritatea care a efectuat înregistrarea, la cererea proprietarului, în condițiile legii.

(5) Vehiculele declarate, potrivit legii, prin dispoziție a autorității administrației publice locale, fără stăpân sau abandonate se radiază din oficiu în termen de 30 de zile de la primirea dispoziției respective.

127. În baza situației centralizatoare prevăzute la pct. 101 alin. (8), organele fiscale locale constată care din mijloacele de transport declarate sunt înmatriculate, devenind astfel bunuri impozabile, și care nu sunt înmatriculate, caz pentru care nu se datorează impozit.

128. Orice persoană fizică sau persoană juridică ce a dobândit/înstrăinat dreptul de proprietate asupra unui mijloc de transport are obligația să depună declarația fiscală la organul fiscal al autorităților administrației publice locale în a cărui rază de competență își are domiciliul fiscal, indiferent de durata deținerii mijlocului de transport respectiv, chiar și în cazul în care, în aceeași zi, imediat după dobândire, are loc înstrăinarea acestui obiect impozabil.

129. În cazul mijloacelor de transport cu tracțiune mecanică, sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea comercializării, înmatriculării sau înregistrării acestora în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 230/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 1.501/2006 privind procedura înmatriculării, înregistrării, radierii și eliberarea autorizației de circulație provizorie sau pentru probe a vehiculelor, cu completările ulterioare.

130. (1) Pentru definirea categoriilor de folosință ale vehiculelor rutiere se au în vedere prevederile Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 211/2003 pentru aprobarea Reglementărilor privind omologarea de tip și eliberarea cărții de identitate a vehiculelor rutiere, precum și omologarea de tip a produselor utilizate la acestea - RNTR 2, cu modificările ulterioare.

(2) Pentru înregistrarea mijloacelor de transport în evidențele organelor fiscale ale autorităților administrației publice se utilizează declarațiile stabilite conform modelului aprobat prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul ministrului finanțelor publice, în conformitate cu prevederile art. 342 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, după cum contribuabilul este persoană fizică sau persoană juridică.

(3) La declarația fiscală prevăzută la alin. (2) se anexează o copie de pe cartea de identitate, precum și copia certificată "pentru conformitate cu originalul" de pe contractul de vânzare-cumpărare, sub semnătură privată, contractul de schimb, factura, actul notarial de donație, certificatul de moștenitor etc., hotărârea judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă/definitivă și executorie, după caz, sau orice alt document similar. Întreaga răspundere pentru veridicitatea celor declarate, precum și pentru autenticitatea actelor depuse aparține contribuabilului.

131. Impozitul pe mijloacele de transport nu se dă la scădere pentru anul fiscal următor dacă la 31 decembrie a anului fiscal în curs acestea se află în reparații

curente, reparații capitale sau nu sunt utilizate din oricare alt motiv, inclusiv din lipsa unor piese de schimb din rețeaua comercială sau de la unitățile de reparații de profil.

132. Deținerea unor piese sau a unor caroserii de autovehicule nu înseamnă că acel contribuabil are un autovehicul taxabil.

133. În caz de transformare a autoturismului prin schimbarea caroseriei, nu se stabilește un nou impozit, deoarece capacitatea cilindrică a motorului nu se modifică.

134. (1) În aplicarea prevederilor art. 471 alin. (5) din Codul fiscal, organul fiscal local în ale cărui evidențe era înregistrat mijlocul de transport transmite dosarul, cu confirmare de primire, în vederea impunerii, în termen de 15 zile, organului fiscal local de la noul domiciliu, sediu sau punct de lucru.

(2) Organul fiscal local de la noul domiciliu, sediu sau punct de lucru, după caz, verifică exactitatea datelor privind impunerea la noua adresă.

135. (1) Impozitul pe mijloacele de transport se datorează de către locatar începând cu data 1 ianuarie a anului următor încheierii contractului de leasing financiar, până la sfârșitul anului în care încetează contractul de leasing financiar.

(2) La încheierea contractului de leasing financiar locatarul are obligația depunerii declarației fiscale la organul fiscal local competent pentru a înregistra mijlocul de transport pe rolul său fiscal în baza procesului-verbal de predare-primire a vehiculului, în original și copie, însoțit de o copie a contractului de leasing care atestă identitatea locatarului, persoană fizică sau juridică.

(3) La încetarea contractului de leasing financiar la termenul scadent în contract, locatorul are obligația depunerii la organul fiscal competent a documentelor aferente transferului proprietății către locatar, respectiv dovada plății facturii valorii reziduale și o dovadă a achitării tuturor eventualelor debite restante ale locatarului, pentru scoaterea de pe rolul fiscal al locatorului a vehiculului respectiv. Anualitatea impozitării ia în considerare data facturii reziduale și a documentelor care dovedesc transferul proprietății.

(4) În cazul în care contractele de leasing financiar ce au ca obiect mijloace de transport încetează, ca urmare a rezilierii din vina locatarului, acesta solicită radierea autovehiculelor din rolul fiscal deschis pe numele său și transmite locatorului o copie a certificatului fiscal. În termen de 30 de zile, locatorul depune declarația fiscală la autoritatea fiscală prevăzută de lege.

136. În cazul contribuabililor proprietari de mijloace de transport supuse impozitului, plecați din localitatea unde au declarat că au domiciliul, sediul sau punctul de lucru, după caz, fără să încunoștințeze despre modificările intervenite, impozitele aferente se debitează în evidențele fiscale, urmând ca ulterior să se facă cercetări pentru a fi urmăriți la plată, potrivit reglementărilor legale.

SECȚIUNEA a 5-a

Plata impozitului pe mijloacele de transport

137. În sensul aplicării art. 472 alin. (2) din Codul fiscal, prin plata cu anticipație se înțelege stingerea obligației de plată a impozitului pe mijloacele de transport datorat aceluiași buget local în anul fiscal respectiv, până la data de 31 martie, inclusiv.

CAPITOLUL V

Taxa pentru eliberarea certificatelor, avizelor și a autorizațiilor

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

138. Se datorează taxă conform art. 473 din Codul fiscal pentru:

- a) eliberarea certificatului de urbanism;
- b) prelungirea certificatului de urbanism;
- c) avizarea certificatului de urbanism;
- d) eliberarea autorizației de construire;
- e) prelungirea autorizației de construire;
- f) eliberarea autorizației de desființare, totală sau parțială a unei construcții;
- g) eliberarea autorizației de foraje sau excavări;
- h) eliberarea autorizației necesare pentru lucrările de organizare de șantier în vederea realizării unei construcții;
- i) eliberarea autorizației de amenajare de tabere, de corturi, căsuțe sau rulote ori campinguri;
- j) autorizarea amplasării de chioșcuri, containere, tonete, cabine, spații de expunere, corturi și panouri, firme și reclame situate pe căile și în spațiile publice;
- k) eliberarea unei autorizații privind lucrările de racorduri și bransamente la rețele publice de apă, canalizare, gaze, termice, energie electrică, telefonie și televiziune prin cablu;
- l) eliberarea certificatului de nomenclatură stradală și adresă.

SECȚIUNEA a 2-a

Taxa pentru eliberarea certificatelor de urbanism, a autorizațiilor de construire și a altor avize și autorizații

139. (1) În sensul aplicării art. 474 alin. (1) - (4) din Codul fiscal, taxele pentru eliberarea certificatelor de urbanism se fac venit la bugetul local al comunei, al orașului sau al municipiului, după caz, unde este amplasat terenul, indiferent dacă certificatul de urbanism se eliberează de la nivelul consiliului județean. La nivelul municipiului București, taxele pentru eliberarea certificatelor de urbanism se fac venit la bugetul local al sectoarelor acestuia.

(2) În cazul în care prin cerere se indică numai adresa, potrivit nomenclaturii stradale, suprafața de teren la care se raportează calculul taxei este suprafața întregii parcele, iar în cazul în care printr-un plan topografic sau de situație solicitantul individualizează o anumită suprafață din parcelă, taxa se aplică doar la aceasta.

140. Calculul taxei pentru eliberarea autorizației de construire se face de către structurile de specialitate ale autorității administrației publice locale.

141. În aplicarea art. 474 alin. (5) - (16) din Codul fiscal se stabilesc următoarele reguli:

- a) Pentru eliberarea autorizației de construire, în cazul unei clădiri rezidențiale, atât

persoanele fizice, cât și persoanele juridice solicitante datorează o taxă, reprezentând 0,5% din valoarea de proiect declarată în cererea pentru eliberarea autorizației, în conformitate cu proiectul prezentat, în condițiile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, valoare care include instalațiile aferente și nu include T.V.A.

b) În cazul lucrărilor de construire a clădirilor rezidențiale, proprietate a persoanelor fizice, dacă valoarea de proiect declarată în cererea pentru eliberarea autorizației de construire este mai mică decât valoarea impozabilă determinată în condițiile art. 457 alin. (2) din Codul fiscal, taxa se calculează prin aplicarea cotei de 0,5% asupra valorii impozabile, dacă valoarea declarată a lucrărilor de construcție este mai mică decât valoarea impozabilă stabilită în condițiile art. 457 din Codul fiscal, pentru determinarea taxei se are în vedere această din urmă valoare.

c) În situația în care se apreciază că valoarea declarată a lucrărilor este subevaluată în raport cu alte lucrări similare, compartimentul de specialitate al organului fiscal local din raza de competență unde se realizează lucrările de construire, la sesizarea structurii de specialitate, are obligația să efectueze cel puțin inspecția fiscală parțială, în condițiile Codului de procedură fiscală, pentru verificarea concordanței dintre valoarea reală a lucrărilor declarate pentru regularizarea taxei și înregistrările efectuate în evidența contabilă. Noțiunea situația finală corespunde procesului-verbal de recepție.

d) În cazul în care beneficiarul autorizației de construire nu efectuează începerea lucrărilor pentru care autorizația de construire s-a emis în termenul stabilit și nu solicită prelungirea acesteia, organul fiscal local are obligația de a restitui suma reprezentând taxă pentru eliberarea autorizației de construire.

În acest scop, beneficiarul are obligația de a depune o cerere de restituire a taxei pentru eliberarea autorizației de construire, în termen de 30 de zile de la data expirării autorizației de construire, la autoritatea publică locală competentă.

Compartimentul de specialitate al autorității administrației publice locale are obligația de a constata neînceperea lucrărilor în baza unui proces-verbal de constatare.

e) Atât în cazul persoanelor fizice, cât și al persoanelor juridice, taxa pentru eliberarea autorizației de desființare parțială sau totală a unei construcții se calculează prin aplicarea unei cote de 0,1% asupra valorii impozabile a clădirii rezidențiale sau nerezidențiale, după caz.

f) În cazul oricăror construcții și amenajări care nu sunt de natura clădirilor, ca de exemplu: gard, construcție fără acoperiș, taxa pentru eliberarea autorizației de desființare parțială sau totală se calculează prin aplicarea unei cote de 0,1% asupra valorii reale a construcțiilor sau amenajării supuse desființării, declarată de beneficiarul autorizației.

142. Prin grija structurilor de specialitate ale autorității administrației publice locale, în termen de cel mult 15 zile de la data terminării lucrărilor de desființare, se întocmește procesul-verbal, formular tipizat, în care se menționează, pe lângă elementele de identificare a contribuabilului și a autorizației de desființare, data de la care intervin modificări asupra impozitului pe clădiri și/sau asupra impozitului pe terenul aferent construcțiilor/amenajărilor supuse desființării, precum și elementele

care determină modificările respective, cum ar fi: suprafața construită la sol a clădirilor, suprafața construită desfășurată a clădirilor, suprafața terenului, valoarea impozabilă a clădirilor și altele care se apreciază ca fiind necesare pentru fundamentarea modificărilor.

143. Prin termenul desființare se înțelege demolarea ori dezmembrarea parțială sau totală a construcției și a instalațiilor aferente, precum și a oricăror altor amenajări.

144. (1) În aplicarea art. 474 alin. (10) și (11) din Codul fiscal, autorizația de foraje și excavări se eliberează de către primarii în a căror rază de competență teritorială se realizează oricare dintre operațiunile: studii geotehnice, ridicări topografice, exploatarea de carieră, balastiere, sonde de gaze și petrol, precum și oricare alte exploatarea, la cererea scrisă a beneficiarului acesteia.

(2) Autorizația de foraje și excavări nu este de natura autorizației de construire și nici nu o înlocuiește pe aceasta.

(3) Cererea pentru eliberarea autorizației de foraje și excavări are elementele constitutive ale declarației fiscale și se depune la structura de specialitate în a cărei rază de competență teritorială se realizează oricare dintre operațiunile prevăzute la art. 474 alin. (10) din Codul fiscal, cu cel puțin 30 de zile înainte de data începerii operațiunilor.

145. (1) În aplicarea art. 474 alin. (15) din Codul fiscal, taxa pentru eliberarea autorizațiilor privind lucrările de racorduri și bransamente la rețelele publice de apă, canalizare, gaze, termice, energie electrică, telefonie și televiziune prin cablu se datorează de către furnizorii serviciilor respective pentru fiecare instalație/beneficiar, înainte de efectuarea lucrărilor.

(2) În aplicarea art. 474 alin. (16) din Codul fiscal, taxa pentru eliberarea certificatului de nomenclatură stradală și adresă se datorează pentru fiecare certificat eliberat de către primari în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 33/2002 privind reglementarea eliberării certificatelor și adeverințelor de către autoritățile publice centrale și locale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 223/2002, prin care se confirmă realitatea existenței domiciliului/reședinței persoanei fizice sau a sediului persoanei juridice la adresa respectivă, potrivit nomenclurii stradale aprobate la nivelul localității.

(3) Nivelurile taxelor prevăzute în sumă fixă la art. 474 alin. (1) și (2) din Codul fiscal se stabilesc de către consiliile locale sau consiliile județene, după caz, între limitele și în condițiile prevăzute în Codul fiscal. În cazul municipiului București această atribuție se îndeplinește de către Consiliul General al Municipiului București.

SECȚIUNEA a 3-a

Taxa pentru eliberarea autorizațiilor pentru desfășurarea unor activități

146. Pentru aplicarea art. 475 alin. (1) din Codul fiscal, taxa pentru eliberarea autorizațiilor sanitare de funcționare are în vedere următoarele reguli:

a) taxa se referă la autorizațiile sanitare de funcționare eliberate de direcțiile de sănătate publică teritoriale în temeiul Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare;

b) nivelul taxei se stabilește prin hotărâre a consiliului local al municipiilor,

orașelor și comunelor. În cazul municipiului București se stabilește de către Consiliul General al Municipiului București;

c) taxa este anuală;

d) taxa se achită integral, anticipat eliberării sale, indiferent de perioada rămasă până la sfârșitul anului fiscal respectiv;

e) taxa constituie venit la bugetul local al unității administrativ-teritoriale unde se află situat obiectivul sau unde se desfășoară activitatea pentru care se solicită autorizarea. În cazul municipiului București, aceste taxe se fac venit la bugetul local al sectorului unde se află situat obiectivul sau unde se desfășoară activitatea pentru care se solicită autorizarea;

f) taxa nu se restituie dacă autorizația a fost suspendată temporar sau definitiv;

g) direcțiile de sănătate publică teritoriale vor solicita beneficiarilor autorizației respective dovada efectuării plății taxei în contul unității administrativ-teritoriale unde se află situate obiectivele și/sau unde se desfășoară activitățile pentru care se solicită autorizarea.

147. (1) Pentru aplicarea art. 475 alin. (2) din Codul fiscal, taxa pentru eliberarea atestatelor de producător, respectiv pentru eliberarea carnetului de comercializare a produselor din sectorul agricol se achită integral, anticipat eliberării atestatului de producător, indiferent de perioada rămasă până la sfârșitul anului fiscal respectiv, fără a substitui orice altă autorizație/aviz/acord/licență prevăzută ca obligație legală pentru organizarea și funcționarea unor astfel de activități comerciale.

(2) Taxa se face venit la bugetele locale ai căror ordonatori principali de credite sunt primarii care au eliberat certificatele de producător respective.

(3) Taxa se încasează de la persoanele fizice, producători, care intră sub incidența Legii nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol.

(4) Taxa se face venit la bugetele locale ai căror ordonatori principali de credite sunt primarii care au eliberat certificatele de producător respective.

(5) Nivelul taxei se stabilește prin hotărâri adoptate de consiliile locale. În cazul municipiului București, nivelul taxei se stabilește prin hotărâre adoptată de Consiliul General al Municipiului București.

SECȚIUNEA a 4-a

Scutiri

148. (1) Scutirile sau reducerile de taxe prevăzute la art. 476 alin. (2) din Codul fiscal pot fi acordate prin hotărâri ale consiliilor locale, adoptate în cursul anului pe baza criteriilor și procedurilor stabilite de către acestea. La nivelul municipiului București, scutirile sau reducerile de taxe se adoptă prin hotărâri ale consiliilor locale ale sectoarelor, pe baza unei proceduri-cadru aprobate prin hotărâre a Consiliului General al Municipiului București.

(2) Hotărârile adoptate conform alin. (1) care se pot aplica monumentelor istorice, imobilelor din zonele construite protejate, din zonele de protecție ale monumentelor istorice și din siturile arheologice și industriale trebuie să respecte avizul direcțiilor județene de cultură sau, după caz, al Direcției de Cultură a Municipiului București.

CAPITOLUL VI

Taxa pentru folosirea mijloacelor de reclamă și publicitate

SECȚIUNEA 1

Taxa pentru serviciile de reclamă și publicitate

149. În aplicarea prevederilor art. 477 din Codul fiscal, serviciile de decorare și întreținere se includ în valoarea serviciului de reclamă și publicitate.

150. Prestatorul de servicii de reclamă și publicitate va evidenția în conturi analitice, în mod distinct, taxa de servicii de reclamă și publicitate datorată pe fiecare municipiu, oraș, comună, sector în parte, pe raza căruia se realizează serviciul de publicitate.

SECȚIUNEA a 2-a

Taxa pentru afișaj în scop de reclamă și publicitate

151. (1) În sensul prevederilor art. 478 din Codul fiscal, taxa pentru utilizarea unui panou, afișaj sau structură de afișaj pentru reclamă și publicitate într-un loc public, care nu are la bază un contract de publicitate, este stabilită prin hotărâre a consiliilor locale, pe metru pătrat de afișaj. La nivelul municipiului București această taxă se stabilește prin hotărâre de către Consiliul General al Municipiului București.

(2) Taxa este plătită de utilizatorul final și se face venit la bugetul local. În cazul municipiului București, taxa constituie venit la bugetul local al sectorului pe raza căruia este amplasat panoul, afișajul sau structura de afișaj.

(3) Taxa datorată se calculează prin înmulțirea numărului de metri pătrați sau a fracțiunii de metru pătrat a afișajului cu suma pe metru pătrat stabilită prin hotărârea consiliului local.

152. (1) Suprafața pentru care se datorează taxa pentru afișaj în scop de reclamă și publicitate, așa cum este prevăzută la art. 478 din Codul fiscal, este determinată de dreptunghiul imaginar în care se înscriu toate elementele ce compun afișul, panoul sau firma, după caz.

(2) Firma instalată la locul în care o persoană derulează o activitate economică este asimilată afișului.

(3) Exemplu de calcul în cazul expunerii unui afiș, panou sau siglă: Suprafața pentru care se datorează taxa pentru afișaj în scop de reclamă și publicitate se determină prin înmulțirea $L \times l$, respectiv $5,73 \text{ m} \times 4,08 \text{ m} = 23,38 \text{ mp}$.

153. Taxa se calculează pentru un an fiscal în funcție de numărul de luni în care se afișează în scop de reclamă și publicitate. Frațiunile mai mici de o lună se rotunjesc la lună.

CAPITOLUL VII

Impozitul pe spectacole

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

154. În sensul prevederilor art. 480 din Codul fiscal, impozitul pe spectacole se plătește lunar, la bugetele locale ale comunelor, ale orașelor sau ale municipiilor, după caz, în a căror rază de competență se desfășoară. La nivelul municipiului București impozitul pe spectacole se face venit la bugetul local al sectoarelor în a căror rază de competență se desfășoară manifestarea artistică, competiția sportivă sau altă activitate distractivă.

SECȚIUNEA a 2-a

Calculul impozitului

155. În sensul art. 481 din Codul fiscal, persoanele fizice și persoanele juridice care organizează manifestări artistice, competiții sportive sau orice altă activitate distractivă, cu caracter permanent sau ocazional, datorează impozitul pe spectacole, calculat în cote procentuale asupra încasărilor din vânzarea abonamentelor și biletelor de intrare.

156. În aplicarea art. 481 alin. (4) din Codul fiscal, persoanelor care datorează impozitul pe spectacole le revine obligația de a înregistra la compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale în a căror rază teritorială își au domiciliul sau sediul atât abonamentele, cât și biletele de intrare și de a afișa tarifele la casele de vânzare a biletelor, precum și la locul de desfășurare a spectacolelor, interzicându-li-se să încaseze sume care depășesc tarifele precizate pe biletele de intrare și/sau abonamente.

157. În cazul în care contribuabilii prevăzuți la pct. 156 organizează aceste spectacole în raza teritorială de competență a altor autorități ale administrației publice locale decât cele de la domiciliul sau sediul lor, după caz, acestora le revine obligația de a înregistra abonamentele și biletele de intrare la compartimentele de specialitate ale autorităților publice locale în a căror rază teritorială se desfășoară spectacolele.

158. Persoanele care datorează impozit pe spectacole pot emite bilete și abonamente de intrare la spectacole prin sistem propriu de înscriere și numerotare, folosind programul informatic propriu, care să conțină informații minime obligatorii conform Hotărârii Guvernului nr. 846/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind tipărirea, înregistrarea, evidența și gestionarea abonamentelor și biletelor de intrare la spectacole.

SECȚIUNEA a 3-a

Scutiri

159. În sensul art. 482 din Codul fiscal, contractele încheiate între organizatorii spectacolelor și beneficiarii sumelor cedate în scopuri umanitare se vor înregistra la compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale în a căror rază teritorială se desfășoară aceste manifestări, prealabil organizării acestora. Pentru aceste sume nu se datorează impozit pe spectacol.

160. Contractele care intră sub incidența prevederilor art. 482 din Codul fiscal sunt

cele ce fac obiectul prevederilor Legii nr. 32/1994 privind sponsorizarea, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL VIII

Taxe speciale

SECȚIUNEA 1

Taxe speciale

161. În sensul art. 484 din Codul fiscal, se stabilesc următoarele reguli:

a) consiliile locale, consiliile județene și Consiliul General al Municipiului București, după caz, prin proceduri aprobate, vor stabili condițiile și sectoarele de activitate în conformitate cu Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, precum și modul de organizare și funcționare a serviciilor publice pentru care se propun taxele respective și modalitățile de consultare și de obținere a acordului persoanelor fizice și juridice beneficiare ale serviciilor respective. Hotărârile acestora vor fi afișate la sediul autorităților administrației publice locale și vor fi publicate, potrivit legii;

b) în vederea asigurării resurselor financiare pentru promovarea turistică, consiliile locale, județene și Consiliul General al Municipiului București, după caz, pot institui o taxă pentru cazarea turiștilor în structuri de cazare, în condițiile stabilite prin hotărârea consiliului local;

c) taxele speciale, instituite potrivit prevederilor art. 484 din Codul fiscal, se fac venit la bugetul local, fiind utilizate în scopurile pentru care au fost înființate. La nivelul municipiului București se fac venit la bugetul local al sectoarelor.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri

162. Pentru acordarea scutirilor prevăzute la art. 485 din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) prin autorități deliberative se înțelege consiliul local, consiliul județean, Consiliul General al Municipiului București, consiliile locale ale subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor, potrivit Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) prin reprezentant legal se înțelege părintele sau persoana desemnată, potrivit legii, să exercite drepturile și să îndeplinească obligațiile față de persoana cu handicap potrivit Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

163. Scutirile pot fi acordate prin hotărâri ale consiliilor locale, adoptate în cursul anului pe baza criteriilor și procedurilor stabilite de către acestea. La nivelul municipiului București, scutirile se adoptă prin hotărârile consiliilor locale ale sectoarelor, pe baza unei proceduri-cadru aprobate de Consiliul General al Municipiului București.

CAPITOLUL IX

Alte taxe locale

164. În sensul aplicării prevederilor art. 486 alin. (3) din Codul fiscal, procedurile vor fi aprobate de consiliile locale interesate pentru anul fiscal următor; în municipiul București această atribuție revine Consiliului General al Municipiului București.

165. Nivelul taxei pentru eliberarea de copii heliografice de pe planurile cadastrale sau de pe alte asemenea planuri deținute de consiliile locale/Consiliul General al Municipiului București/consiliile județene, prevăzută la art. 486 alin. (5) din Codul fiscal, se aprobă de consiliile locale interesate pentru anul fiscal următor, în lei/m² sau fracțiuni de m². În municipiul București nivelul taxei se aprobă de Consiliul General al Municipiului București.

166. Taxa prevăzută la pct. 165 se achită integral, anticipat eliberării copiilor heliografice de pe planurile cadastrale sau de pe alte asemenea planuri, și se face venit la bugetul local administrat de către consiliul local care deține planurile respective.

CAPITOLUL X

Alte dispoziții comune

SECȚIUNEA 1

Majorarea impozitelor și taxelor locale de consiliile locale sau consiliile județene

167. (1) Pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 489 alin. (4) din Codul fiscal se au în vedere următoarele:

a) în categoria terenurilor agricole intră cele care corespund următoarelor categorii de folosință:

- (i) arabil;
- (ii) pășuni;
- (iii) fânețe;
- (iv) vii;
- (v) livezi;

b) terenul agricol corespunde încadrării ca nelucrat dacă, în fapt, nu este utilizat/exploatat/lucrat/întreținut potrivit categoriei de folosință cu care figurează înregistrat în registrul agricol.

(2) Prin hotărâre a consiliului local se stabilesc:

a) majorarea între 0% și 500%, inclusiv, pentru terenul agricol nelucrat timp de 2 ani consecutiv, indiferent că acesta se află în intravilan sau în extravilan; majorarea poate fi diferită în funcție de condițiile stabilite prin această hotărâre;

b) condițiile care trebuie avute în vedere pentru majorarea impozitului pe teren, în cazul terenurilor agricole nelucrate timp de 2 ani consecutiv.

(3) Constatarea stării de fapt se face prin proces-verbal întocmit de către persoana/persoanele anume împuternicită/împuternicite prin dispoziție de către primarul comunei/orașului/municipiului/sectorului municipiului București.

(4) Procesul-verbal privind starea de fapt a terenului agricol nelucrat, contrasemnat de contribuabil ori de împuternicitul acestuia sau, în lipsa oricăruia dintre aceștia, de persoana din cadrul aparatului de specialitate al primarului, alta decât cea care întocmește și semnează acest proces-verbal, se înmânează sau se transmite contribuabilului, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare. În acest proces-verbal se prezintă elementele de fapt și de drept ale situației ce conduce la majorarea impozitului pe teren.

(5) La propunerea primarului, prin hotărâre a consiliului local, cu caracter individual, se majorează impozitul pe teren pentru contribuabilii cărora pe parcursul a doi ani consecutivi li s-au transmis procesele-verbale prevăzute la alin. (3) și (4). Majorarea impozitului pe teren se aplică numai pentru terenurile agricole nelucrate, identificate, după cum urmează:

a) pentru cele amplasate în intravilan, prin stradă și număr administrativ, potrivit nomenclurii stradale;

b) pentru cele din extravilan, conform titlului de proprietate și procesului-verbal de punere în posesie sau oricărui alt document, în baza cărora a fost deschis rolul fiscal.

(6) Majorarea impozitului pe teren în cazul terenului agricol nelucrat timp de 2 ani consecutiv, se aplică pentru anul fiscal următor celui în care se adoptă hotărârea consiliului local prevăzută la alin. (5).

(7) În preambulul hotărârii consiliul local este obligatoriu să se cuprindă procesele-verbale prevăzute la alin. (3) și (4).

168. Pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 489 alin. (5) - (8) din Codul fiscal, privind clădirile/terenurile neîngrijite situate în intravilan, se au în vedere următoarele:

a) în cazul clădirilor: stare avansată de degradare, stare de paragină, insalubre, fațade nereparate/necurățate/netencuite/nezugrăvite, geamuri sparte sau alte situații de asemenea natură;

b) în cazul terenurilor: stare de paragină, acoperit de buruieni, părăsit/abandonat, insalubre, neefectuarea curățeniei în curți, neîntreținerea/nerepararea împrejmuirilor sau alte situații de asemenea natură;

c) fac excepție de la majorarea impozitului pentru clădirile/terenurile neîngrijite proprietarii care dețin autorizație de construire/desființare valabilă, în vederea construirii/renovării/demolării/amenajării terenului și au anunțat la Inspectoratul de Stat în Construcții și la autoritatea publică locală începerea lucrărilor;

d) în vederea identificării clădirilor/terenurilor neîngrijite de pe raza unității administrativ-teritoriale, se împuternicesc angajații din cadrul aparatului de specialitate al primarului, cu atribuții în acest sens, să efectueze verificări pe raza unității administrativ-teritoriale și să întocmească fișa de evaluare și nota de constatare;

e) după identificarea și evaluarea clădirii/terenului neîngrijite/neîngrijit, prin grija compartimentului de resort din cadrul aparatului de specialitate al primarului, proprietarul va fi somat ca pe parcursul anului fiscal prin care s-a constatat starea clădirii/terenului, după caz, să efectueze lucrările de întreținere/îngrijire necesare până la sfârșitul anului respectiv și să mențină în continuare clădirea/terenul în stare

de întreținere/îngrijire;

f) dacă pe parcursul anului respectiv proprietarul clădirii/terenului s-a conformat somației, se încheie proces-verbal de conformitate. În cazul intervențiilor pe monumente istorice, clădiri și terenuri din zonele de protecție a monumentelor istorice și din zonele construite protejate, procesul-verbal face referire la conformarea lucrărilor cu avizul Ministerului Culturii, respectiv al serviciilor deconcentrate ale acestuia, potrivit prevederilor legii;

g) dacă, după expirarea termenului acordat, se constată că proprietarul nu a efectuat lucrările de întreținere/îngrijire necesare, persoanele prevăzute la lit. d) vor încheia o notă de constatare în care va fi consemnată menținerea clădirii/terenului în categoria celor considerate, conform prezentei proceduri, ca fiind neîngrijite. În acest caz, la sesizarea compartimentului de specialitate, primarul unității administrativ-teritoriale va propune spre adoptare consiliului local proiectul de hotărâre de majorare a impozitului pentru imobilul respectiv. În municipiul București, această atribuție revine consiliilor locale ale sectoarelor. Hotărârea are caracter individual, va cuprinde elementele de identificare privind zona în cadrul localității, respectiv elementele de identificare potrivit nomenclurii stradale, precum și datele de identificare ale contribuabilului. Organul fiscal local va opera majorarea în evidențele fiscale, va emite și va comunica actul administrativ fiscal în baza hotărârii consiliului local;

h) în cazul în care proprietarul unei clădiri sau al unui teren neîngrijit înstrăinează imobilul respectiv înaintea termenului la care trebuia să efectueze lucrările de întreținere/îngrijire necesare, se reia procedura de la lit. d), pe numele noului proprietar;

i) majorarea impozitului pe clădiri/teren în cazul clădirii neîngrijite și/sau al terenului neîngrijit nu înlocuiește sancțiunile și nici nu exonerează de răspundere în ceea ce privește aplicarea prevederilor:

(i) Ordonanței Guvernului nr. 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane și rurale, aprobate cu modificări și completări prin Legea nr. 515/2002;

(ii) art. 75 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

(iii) oricărui altor reglementări în această materie.

CAPITOLUL XI

Dispoziții finale

SECȚIUNEA 1

Implicații bugetare ale impozitelor și taxelor locale

169. În vederea aplicării art. 494 alin. (2) - (4) și (7) - (9) din Codul fiscal, în municipiul București impozitul/taxa pe clădiri, precum și amenzile aferente acestora, impozitul/taxa pe teren, precum și amenzile aferente acestora, impozitul asupra mijloacelor de transport, precum și amenzile aferente acestora, taxa pentru serviciile de reclamă și publicitate, pentru afișaj în scop de reclamă și publicitate, precum și amenzile aferente acestora, impozitul pe spectacole, precum și amenzile aferente acestora, precum și celelalte taxe locale prevăzute la art. 486 din Codul fiscal se fac

venit la bugetul local al sectorului.

170. În vederea aplicării art. 494 alin. (12) din Codul fiscal, pentru stabilirea reală a situației fiscale a contribuabililor, organele fiscale ale autorităților administrației publice locale au competența de a solicita informații și documente cu relevanță fiscală contribuabililor în cauză, iar în cazul în care informațiile nu sunt concludente, autoritățile administrației publice locale pot solicita registrului comerțului, Agenției Naționale de Administrare Fiscală, notarilor, avocaților, executorilor judecătorești, organelor de poliție, organelor vamale, serviciilor publice comunitare pentru regimul permiselor de conducere și înmatriculare a vehiculelor, serviciilor publice comunitare pentru eliberarea pașapoartelor simple, serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, precum și oricărei altei entități care deține informații sau documente cu privire la bunuri impozabile ori taxabile sau pentru identificarea contribuabililor ori a materiei impozabile ori taxabile, după caz, menționând corect denumirea persoanei fizice/juridice, codul numeric personal/codul de identificare fiscală, domiciliul/sediul acestora sau orice alte informații.

SECȚIUNEA a 2-a

Dispoziții tranzitorii

171. (1) În aplicarea art. 495 din Codul fiscal, pentru stabilirea impozitelor și taxelor locale pentru anul fiscal 2016 se stabilesc următoarele :

a) persoanele fizice care au în proprietate clădiri nerezidențiale sau clădiri cu destinație mixtă au obligația să depună declarații până la 31 martie. Depun declarații, în cazul clădirilor cu destinație mixtă, persoanele fizice care au înregistrat un sediu social, persoanele fizice care desfășoară activități independente și care au declarat sediul la adresa de domiciliu, inclusiv cele care nu își deduc cheltuielile cu utilitățile înregistrate în desfășurarea activității economice;

b) declarațiile vor fi însoțite, după caz, de:

(i) raportul de evaluare întocmit de un evaluator autorizat, în conformitate cu standardele de evaluare a bunurilor aflate în vigoare la data evaluării, care reflectă valoarea clădirii la data de 31 decembrie a anului anterior anului de referință;

(ii) procesul-verbal de recepție finală, din care reiese valoarea clădirii, în cazul unei clădiri finalizate în ultimii 5 ani;

(iii) actul de dobândire a dreptului de proprietate asupra unei clădiri, în ultimii 5 ani, din care reiese valoarea clădirii; în cazul în care valoarea clădirii nu se evidențiază distinct, impozitul pe clădiri se va stabili la valoarea totală din actul respectiv;

c) persoanele juridice care au în proprietate clădiri nerezidențiale pot depune până la primul termen de plată rapoarte de evaluare întocmite de un evaluator autorizat, în conformitate cu standardele de evaluare a bunurilor aflate în vigoare la data evaluării;

d) persoanele fizice care dețin în proprietate clădiri cu destinație nerezidențială și care nu depun niciunul dintre documentele menționate la lit. a), cota care se aplică impozitului pe clădiri este cea prevăzută la art. 458 alin. (4) din Codul fiscal;

e) persoanele juridice care dețin în proprietate clădiri au obligația de a depune până la 31 martie declarațiile fiscale în care se menționează destinația clădirii.

(2) Formularele tipizate pentru activitatea de administrare a impozitelor și taxelor locale, aflate în stocul autorităților administrației publice locale până la data de 31 decembrie 2015, se vor utiliza până la epuizarea acestora.

(3) Potrivit prevederilor art. V din Ordonanța Guvernului nr. 17/2015 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 316/2015, se aplică în mod corespunzător, în sensul că atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice de drept privat, precum și entitățile fără personalitate juridică nu au obligația de a aplica ștampila pe declarații, inclusiv pe cele fiscale, pe cereri sau pe orice alte documente depuse la organele fiscale locale.

TITLUL X

Impozitul pe construcții

SECȚIUNEA 1

Definiția construcțiilor

1. (1) În cazul contribuabililor care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară și care stabilesc pentru amortizarea mijloacelor fixe specifice activității de explorare și producție a resurselor de petrol, gaze și alte substanțe minerale politici contabile specifice domeniului de activitate, în concordanță cu cele mai recente norme ale altor organisme de normalizare care utilizează un cadru general conceptual similar pentru a elabora standarde de contabilitate, alte documente contabile și practicile acceptate ale domeniului de activitate, construcțiile casate nu intră sub incidența art. 497 din Codul fiscal.

(2) Nu sunt considerate construcții, în sensul art. 497 din Codul fiscal, imobilizările corporale în curs de execuție evidențiate potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

SECȚIUNEA a 2-a

Cota de impozitare și baza impozabilă

2. (1) În aplicarea prevederilor art. 498 alin. (1) din Codul fiscal, prin valoarea construcțiilor existente în patrimoniul contribuabililor la data de 31 decembrie a anului anterior se înțelege valoarea evidențiată contabil în soldul conturilor corespunzătoare construcțiilor, fără a lua în considerare construcțiile înregistrate în conturi în afara bilanțului, conform reglementărilor contabile aplicabile.

(2) Pentru determinarea bazei impozabile stabilite prin prevederile art. 498 alin. (1) din Codul fiscal, corelat cu reglementările în vigoare pentru determinarea impozitului pe clădiri, potrivit prevederilor titlului IX din Codul fiscal, în cazul în care valoarea evidențiată contabil în soldul debitor al conturilor corespunzătoare construcțiilor este diferită de valoarea care a reprezentat baza pentru determinarea impozitului pe clădiri, potrivit prevederilor titlului IX din Codul fiscal, valoarea care se scade este valoarea evidențiată contabil în soldul debitor al conturilor corespunzătoare construcțiilor.